TÀO THÁO

Thánh nhân đê tiện 5

Bùi Thu Hương *dịch*

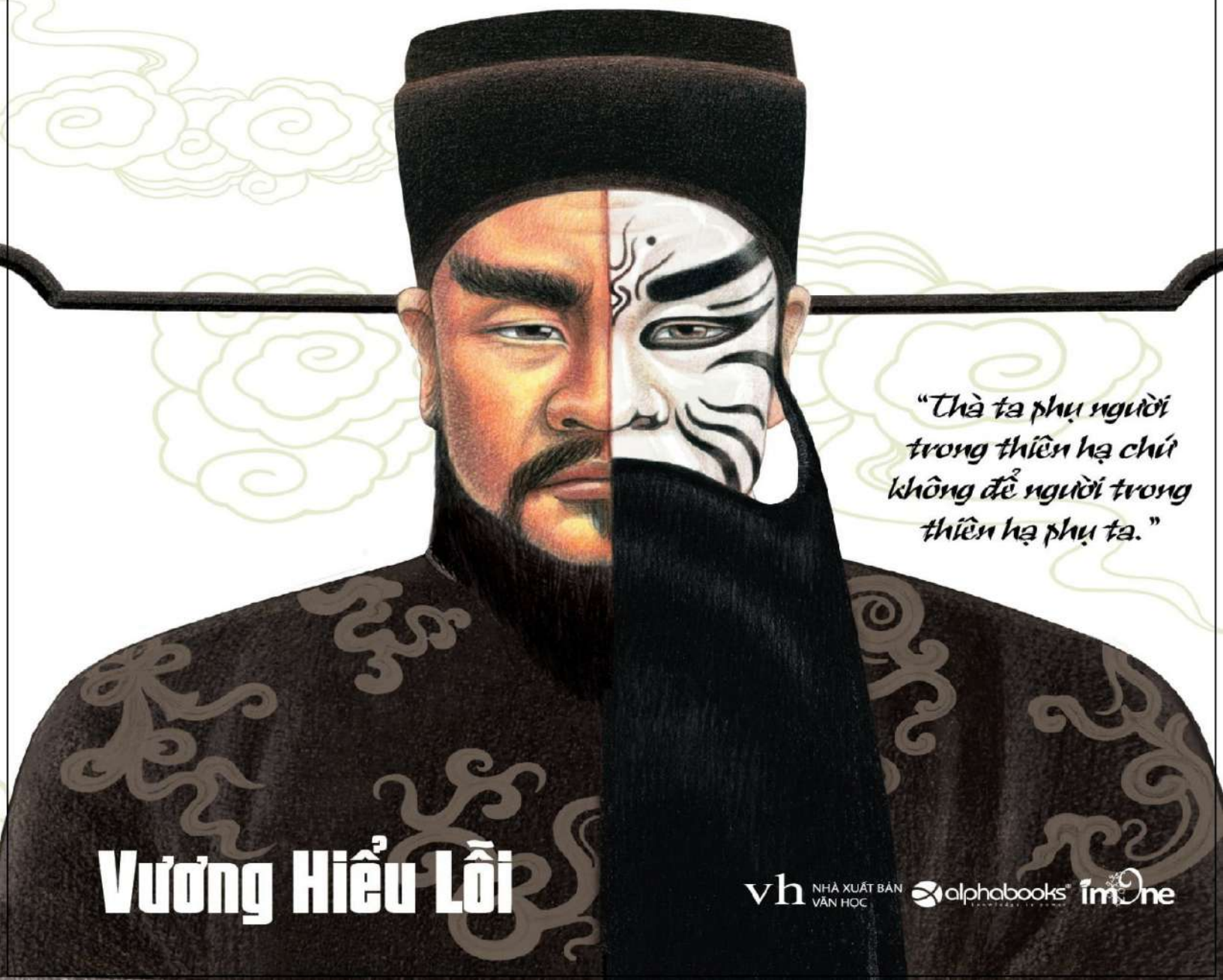

"Thà ta phụ người trong thiên hạ chứ không để người trong thiên hạ phụ ta."

Vương Hiểu Lỗi

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC alphabooks imOne

Chương 1

TÀO THÁO GIẾT LÃ BỐ

Kinh sư rối loạn

Cùng với sự chuyển biến thế cục ở Trung Nguyên, vùng đất rộng lớn phương Bắc đột nhiên xuất hiện hai thế lực lớn là Viên Thiệu và Tào Tháo cát cứ.

Trong tay Viên Thiệu có bốn châu là Ký, Thanh, U, Tịnh, binh mã hơn mười vạn, hiện đang chiếm ưu thế về mặt quân sự; Tào Tháo phụng mệnh đón thiên tử và xây dựng Hứa Đô, nắm trong tay chiếu lệnh của triều đình, hiện đang chiếm lợi thế về mặt chính trị. Mối quan hệ giữa hai nhà tuy đã rạn nứt vì chuyện dời đô, song vẫn bị ràng buộc bởi việc đánh chiếm các thành trì còn đầy gian lao trước mắt.

Viên Thiệu đem quân tấn công Dịch Kinh đã lâu vẫn chưa đánh được Công Tôn Toản, Tào Tháo vây chặt Hạ Bì[1] nhưng chưa hạ được Lã Bố, ai giải quyết được vấn để chiến sự trước một bước, người đó sẽ có sự chuẩn bị cho trận quyết chiến.

Tháng 12 năm Kiến An thứ ba (năm 198 sau Công Nguyên) , thành Hạ Bì ở Từ Châu bị cô lập cả bốn phía. Để đánh hạ được tòa thành kiên cố được bao bọc bởi ba lớp tường thành này, Tào Tháo sai quân dẫn nước từ hai con sông lớn là sông Tứ Thủy và sông Nghi Thủy, đổ xối xả vào thành Hạ Bì.

Sáng sớm hôm đó, Lã Bố tay cầm cây Phương thiên Họa kích ngồi bên góc tường trên lầu Bạch Môn, hít thở làn khí lạnh

https://thuviensach.vn

ngắt, vẻ uể oải hiện rõ trên khuôn mặt. Ba tháng trời ròng rã giữ thành, hắn đã mất hết cái khí phách oai hùng thuở đầu, sương gió và nếp nhăn hằn in trên khuôn mặt tuấn tú thường ngày, đôi mắt xanh sẫm thâm quầng, những hạt sương li ti đậu đầy trên lông mày, môi thâm sì vì những phiền muộn trong lòng; cái lạnh khắc nghiệt đã khiến da hắn khô lại, bong thành từng mảng, những chỗ bị nứt nẻ thỉnh thoảng lại rướm máu. Từ lâu đã chẳng còn là "phi tướng" đánh đâu thắng đó nữa.

Đưa mắt nhìn bên ngoài thành, Hạ Bì đã biến thành một vùng nước mênh mông dài đến mấy dặm vuông, nước đã dâng cao đến bốn năm thước. Mặc dù đã vào mùa hanh khô, nhưng những dòng chảy nhỏ của hai con sông Tứ, Nghi vẫn không ngừng chảy tràn vào thành theo kênh dẫn nước. Nước sông lạnh ngắt ngập đầy những con mương, chiến hào, nhấn chìm cây cỏ, chắn trước cổng thành, thậm chí một vài chỗ đã xuất hiện băng, bốn phía bên dưới thành là một cảnh tượng im lìm, vắng lặng. Bến ngoài hồ nước mênh mông này, đại quân của Tào Tháo đông như kiến.

Các doanh trại được dựng lên san sát, cả rừng cờ quạt, thương, kích mọc lên dày đặc, khiến thành Hạ Bì bị cô lập hoàn toàn, vừa bị nước nhấn chìm vừa bị quân Tào vây khốn, đến chuột cũng chẳng thể chui ra được.

Lã Bố thở dài ngao ngán, quay lại nhìn bên trong thành. Trong thành cũng đã ngập sâu đến hai thước, nhưng đáng sợ hơn là những chỗ nước tù đọng. Hai tháng trước còn có thể động viên quân lính và nhân dân trong thành khơi thông dòng nước tự cứu lấy mình, giờ trời rét đậm nước lạnh thấu xương, binh lính ngâm

https://thuviensach.vn

mình trong nước lâu, bò lên khỏi mặt nước lại phải hứng chịu những cơn gió buốt, khiến tay chân đông cứng cả lại! Chỉ cần ngừng khơi dòng là chỗ nước đọng ấy sẽ lại đóng băng. Mới đầu chỉ là những chỗ góc chết quanh chân tường thành, rồi đến đường xá trống trải, cùng với thời tiết ngày càng lạnh, diện tích băng đóng càng rộng thêm, về sau khắp trong thành Hạ Bì là từng tảng từng tảng băng lớn. Mặt đất nơi nhà dân, đường xá, phố thị, thậm chí cả dinh huyện đều bị đóng băng, quân lính và nhân dân đành phải di chuyển lên trên các lầu thành, họ phải gồng mình chống chọi trong những túp lều, mái bạt che tạm thông thống gió lùa. Nguy hiểm nhất là cổng thành của hai đường vòng thành bên trong Hạ Bì, cánh cửa bị ngâm lâu trong nước và lớp băng đã bị vênh hết lên, muốn đóng cũng không đóng kín được. Binh lính và nhân dân phải chen chúc nhau trên thành, dưới thành lại không có cổng lớn chống đỡ, nghĩa là hai vòng thành bên trong đã hoàn toàn vô tác dụng, quân Tào chỉ cần phá được vòng thành ngoài thì cả thành Hạ Bì sẽ tan tành.

Mọi cố gắng đều đã thử hết, quả thực Lã Bố không còn nghĩ ra được cách nào khác, lương thực chẳng còn lại bao nhiêu, Hạ Bì sụp đổ chỉ còn là vấn đề thời gian. Lặng nhìn một lúc lâu, hắn chỉ biết lắc đầu, chống cây Phương thiên Họa kích quay trở về lầu gác, vừa đi vừa nhìn mấy tướng sĩ vẫn kiên thủ canh gác. Ngày đứng canh gác, đêm thức trông chừng, lòng nơm nớp lo sợ đến nỗi mặt mũi hốc hác, gầy sọp hẳn đi. Bụng đói, trời rét, mặt đất đóng băng, từng cơn gió lạnh ập đến khiến người bọn họ cũng lắc lư theo; ngay bên cạnh là đống thi thể, chết trận, chết vì bệnh tật, chết vì đói, chết vì rét đủ cả, áo giáp bị lột sạch cho người sống mặc chống rét; những cái xác trần truồng cứng đờ chất đống bên lỗ châu mai

https://thuviensach.vn

chờ sẵn thay thế cho tảng đá, khúc gỗ chống lại quân Tào. Mấy tên lính không chịu nổi cái lạnh, ngồi xổm trước cửa lầu gác, vừa xoa tay vừa bàn tán về tình hình chiến sự.

Một người khẽ nói: — Các anh đã nghe chuyện ngày trước Tào Tháo diệt Trương Siêu chưa? Thủ hạ Tang Mân của Trương Siêu đem quân từ Đông quận tới ứng cứu, nhưng bị đại quân của Viên Thiệu vây khốn trong thành suốt một năm ròng. Cuối cùng khi đã ăn hết lương thực, ngựa chiến, bọn họ bắt đầu ăn thịt người, đầu tiên còn ăn thịt người chết, sau ăn thịt cả người sống nữa…

Mấy người ngồi nghe ai nấy đều kinh hãi, có người nói: — Tôi thà chết chứ không ăn thịt người!

Không biết ai đã tiếp lời: — Anh không ăn càng tốt, tới lúc đó để bọn này ăn thịt anh.

Lại có người nói: — Hừ! Ăn thịt người đã là gì chứ? Hồi nạn châu chấu hoành hành ở Duyện Châu, tôi cũng đã từng ăn thịt người rồi đấy! Nhưng lần này khác, chúng ta bị Tào Tháo vây, có ăn rồi cuối cùng cũng chịu kết cục như Tang Mân, vẫn chết cả đám thôi!

— Tôi không muốn chết... Ở quê tôi còn mẹ già…

— Tôi cũng không muốn chết, vợ tôi mòn mỏi chờ tôi cả chục năm ở Tịnh Châu. Nếu phải chết ở đây, nàng ấy và con thơ sẽ ra sao đây?

— Nghĩ mà làm gì, có khi chạy theo thằng khác rồi cũng nên.

https://thuviensach.vn

Có người cố hạ thấp giọng, nói: - Sớm muộn gì thành trì cũng bị phá, ngồi đây chờ chết chẳng bằng trốn đi đầu hàng thì hơn!

— Đúng đấy! Chúng ta chỉ là lính, lại chẳng có thù oán gì với Tào Tháo, ông ta muốn tính sổ thì tìm Lã Bố, Trần Cung kìa!

— Muộn rồi... Lẽ ra phải đầu hàng từ lúc mới bị bao vây ấy, bây giờ Tào Tháo há lại tha cho chúng ta chắc? Đằng nào chẳng chết.

Mỗi người một câu khiến cho cả bọn càng hoảng loạn, bất an, họ ngẩng lên thì chợt thấy Lã Bố lặng thinh đứng ngay cạnh tự lúc nào không biết, cả bọn sợ hãi rụt hết lưỡi lại, những lời này có thể làm nao núng lòng quân, theo luật là phải chém đầu.

Nào ngờ Lã Bố chỉ lắc đầu thở dài, coi như không nghe thấy gì, đoạn bước thẳng vào lầu gác. Hắn biết rằng giết đi vài người phỏng có ích gì? Chỉ phí đi mấy mạng mà thôi. Nếu theo ý hắn, đã không đánh được cũng không trốn được thì nên đầu hàng sớm đi, có lẽ Tào Tháo sẽ tha mạng cho hắn vì năm xưa có công giết Đổng Trác. Nhưng bọn Trần Cung, Cao Thuận đã thề phải liều chết, Lã Bố không thể bắt họ làm theo ý mình được nữa…

Vừa bước vào cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng quát tháo, chửi rủa: — Mẹ lũ chúng mày! Không chịu canh gác giữ thành, lại rụt đầu rụt cổ ở đó mà sưởi ấm, nếu quân Tào vượt thành đánh vào thì biết làm thế nào? Về chỗ hết cho ta!

Lã Bố quay đầu lại nhìn thì thấy Cao Thuận đang vung roi da quất lên người bọn lính, mấy tên lính bị đánh hoảng hốt né

https://thuviensach.vn

tránh, rồi miễn cưỡng cầm cung tên quay về tầng gác trên thành…

Lúc này, Trần Cung trong bộ dạng tả tơi cũng đi lên. Sau ba tháng kháng cự, y phục của ông ta vừa bẩn thỉu vừa rách rưới, từ lâu đã chẳng còn nhận ra màu gì nữa. Do bỏng lạnh nên ông ta bước đi tập tễnh, mặt mũi tiều tụy, râu tóc xơ vàng, nhưng ánh mắt vẫn ánh lên vẻ tàn bạo, ông ta cất giọng khàn khàn: - Cao tướng quân, mau gọi bọn lính đi gia cố lại cổng thành, cổng gỗ bị ngâm nước lâu mục hết cả rồi.

Cao Thuận nhìn ông ta bằng vẻ coi thường, nói: — Tìm ta làm gì? Ông trực tiếp truyền lệnh đi còn gì nữa. — Đã đến nước này, hai người bọn họ vẫn chưa thể hóa giải được mối thù khi còn ở Duyện Châu và Tịnh Châu.

Trần Cung lầm bầm nói: - Hai thằng Tịnh Châu là Tống Hiến, Hầu Thành không chịu nghe lệnh của ta, phiền ông chạy đi một chuyến vậy.

— Đừng nói là ông, hôm qua thằng Hầu Thành còn tỏ thái độ với ta đấy! — Cao Thuận quay người lại, cặp mắt hằn lên những tia máu, nói: — Hơn nữa, trời lạnh thế này, ông bảo bọn họ gia cố cổng thành kiểu gì đây? Bụng đói còn có thể bì bõm dưới nước được sao?

Trần Cung lại thở dài: — Chỉ cần hắt nước lên cổng thành là được rồi. Lạnh thế này, hắt nước lên thì cổng thành sẽ đóng băng lại.

Cao Thuận cười khổ: - Làm vậy thì ích gì? Hai tháng nữa trời ấm lên, băng cũng sẽ tan hết. Đến lúc đó đừng nói là ở chỗ

https://thuviensach.vn

cổng thành, mà lớp băng chỗ tường thành cũng tan ra hết, móng tường cũng lung lay... Cuối cùng chúng ta cũng khó tránh khỏi cái chết... - Khi nói những lời này, ánh mắt ông ta lộ rõ vẻ tuyệt vọng.

Trần Cung lắc lắc đầu, nhìn Cao Thuận nói: - Chúng ta vẫn còn tia hy vọng sống sót. Tào Tháo còn phải lo mối họa lớn ở phía bắc, nếu Viên Thiệu diệt được Công Tôn Toản quay ra đánh Tào thì vòng vây ở Hạ Bì sẽ tự giải. Chúng ta chỉ cần cầm cự chừng một tháng nữa thì cục diện nhất định sẽ chuyển biến. Trần Cung tận mắt chứng kiến cái chết bi thảm của Biên Nhượng, Viên Trung, Hằng Thiệu, từ thời khắc đó ông ta đã thề quyết sống chết với Tào Tháo, nên đã cất công tìm hiểu kỹ tình hình.

Cao Thuận không nhìn xa được như Trần Cung, đầu óc chỉ giới hạn trong những thứ thuộc về phe cánh, huynh đệ, liều chết, sa trường, nguyện một lòng vào sinh ra tử. Ông ta chẳng trông chờ vào bất cứ một dự tính nào cả, chỉ cười nhạt ném lại một câu rồi cầm áo đi xuống dưới thành: — Hừ! Chỉ mong được như ông nói... Trần Cung thở dài một tiếng, vừa quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt Lã Bố. Hai người chỉ biết nhìn nhau không nói câu gì.

Lã Bố bước từng bước nặng nề lên lầu gác. Vì dinh huyện bị ngập nước, gia quyến cũng phải lánh hết lên đây, nào là vợ con, đầy tớ, chân tay thân cận, ngay cả vợ của Tần Nghi Lộc là Đỗ thị - người hắn vẫn dan díu cũng có mặt. Đứa con nuôi khóc thút thít khiến tâm trạng Lã Bố càng thêm ưu phiền. Hắn nản lòng thoái chí ngồi giữa đám vợ con thê thiếp, vuốt nhẹ những hạt băng li ti đậu trên mi mắt. Tần Nghi Lộc vội bưng lên cho hắn bát nước – Tần Nghi Lộc chẳng hề để bụng việc Lã Bố chiếm mất Đỗ thị, hắn nghĩ

https://thuviensach.vn

chỉ cần được bình yên vô sự thì có bị cắm sừng cũng chẳng đến nỗi bị cái sừng đó đè chết! Nhưng từ lâu hắn đã có linh cảm Lã Bố sẽ bại trận nên ngầm móc nối với Lưu Bị, Quan Vũ, đồng ý dâng Đỗ thị cho Tào Tháo để đổi lấy cái mạng của mình. Nhưng Đỗ thị lại bị Lã Bố giữ rịt, dù may mắn trốn được đến chỗ Tào Tháo nhưng không có người đẹp cũng khó giữ được mạng sống, nên đành phải nằm im chờ thời.

Lã Bố uống cạn bát nước, đoạn cười như mếu: — Cũng chẳng biết còn trụ được bao ngày…

Tần Nghi Lộc khúm núm, xun xoe: — Giặc Tào chẳng qua cũng chỉ được cái thế nhất thời thôi, tướng quân phúc lớn mạng lớn rồi sẽ tai qua nạn khỏi, sợ gì hắn chứ? Chỉ cần cầm cự được đến lúc lão tặc ấy lui binh, ngài cưỡi ngựa xích thố, cầm cây Phương thiên Họa kích đuổi theo đánh cho hắn phiến giáp không còn.

Biết bao anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đều thấy bùi tai trước những lời nịnh bợ, Lã Bố biết rõ hắn chỉ đang nịnh mình, nhưng trong lòng cũng thấy vững dạ hơn nhiều, bèn quay sang hỏi: - Việc trông nom Mi thị làm tốt đấy chứ? — Mi thị là vợ Lưu Bị, em gái Mi Trúc, bị Cao Thuận bắt được khi tập kích đất Tiểu Bái.

Tần Nghi Lộc vâng vâng dạ dạ luôn mồm: - Quá tốt ấy chứ! Thuộc hạ đã dặn dò bọn chúng rồi, không kẻ nào được phép động đến một sợi tóc của bà ta.

Lã Bố thả lỏng tâm tư: — ừ. Phải chăm sóc thật chu đáo, không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rối, thất lễ - Đám quân lính ở Tịnh Châu chỉ biết chém giết, cướp bóc, hãm hiếp đàn bà con gái,

https://thuviensach.vn

nhưng Lã Bố đã ra lệnh nghiêm ngặt bảo vệ Mi thị. Hắn vẫn nuôi hy vọng được tha cho con đường sống nếu chẳng may thành bị hạ, đắc tội với Mi thị sẽ kết thù với Lưu Bị, lúc gay go chỉ cần Lưu Bị nói vài câu không hay trước mặt Tào Tháo, rất có thể hắn sẽ chẳng giữ nổi cái đầu.

Nghiêm thị — vợ Lã Bố nước mắt lã chã, nức nở mãi không thôi, còn Đỗ thị ôm con trai là A Tô cúi đầu im lặng. Lã Bố dang tay ôm họ vào lòng, thì thầm vài câu: — Hai nàng đừng sợ, còn vui vẻ được ngày nào hay ngày đó đã. Đến khi thành bị hạ, nếu Tào Tháo không quên thù cũ, ta chết cũng không để các nàng phải chịu nhục.

Tần Nghi Lộc cười thầm — Những lời này chỉ lừa được đám đàn bà, đến lúc đó há đến lượt ngươi quyết định sao? Thấy Lã Bố muốn thân mật với vợ mình, Tần Nghi Lộc vội quay người lánh đi. Nào ngờ còn chưa kịp bước chân khỏi cửa, bỗng nghe thấy tiếng náo loạn từ ngoài vọng vào.

— Bắt lấy Lã Bố! bắt lấy Lã Bố!...

Tiếng hò hét càng lúc càng gần, xen lẫn với tiếng bước chân thình thịch trên tường thành. Tần Nghi Lộc thấy trời đất như tối sầm lại — Quân Tào đã vào thành! Hắn cuống cuồng chạy lại, núp sau lưng Lã Bố.

Lã Bố nghe thấy tiếng hò hét liền đứng bật dậy, chụp vội cây Phương thiên Họa kích xông ra cửa nhìn ngó, nhưng chỉ thấy cảnh tượng im lìm, sóng nước lặng lờ dưới thành. Không phải quân Tào mà là có binh biến! Một thoáng giật mình, thấy có mấy chục

https://thuviensach.vn

tên lính giữ thành tay lâm lâm đao thương, mắt đỏ ngầu lao về phía hắn. Lã Bố vung mạnh cây Phương thiên Họa kích chém bay hai cái đầu, miệng quát tháo: - Không biết lượng sức lại dám làm loạn! Kẻ nào xúi giục các ngươi? Cao Thuận đâu? Trần Cung đâu? — Thực ra, mấy tên lính này cũng không biết ai là kẻ đã kích động binh biến, thậm chí ngay cả đám quân làm loạn cũng không thấy, nhưng từ lâu bọn họ đã không muốn tiếp tục giữ thành nữa, nên vừa nghe thấy tiếng hô thì lập tức nhập bọn, thừa cơ náo loạn để lập công. Trông thấy Lã Bố chém chết tươi hai người, hai thân người mất đầu vẫn đang giãy giụa trên đất, máu phun lênh láng, những kẻ còn lại kinh hãi tột độ, vứt cả vũ khí mà chạy, có người còn nhảy qua lan can tự vẫn!

Lã Bố chưa kịp định thần thì lại có tiếng hò hét đinh tai nhức óc ập đến. Từ hai phía lầu Bạch Môn, vô số binh lính tay cầm trường thương đại kích, vẻ mặt dữ dằn đang ùn ùn xông tới. Lã Bố vẫn mạnh như mãnh hổ, cây Họa kích trong tay lia sang phải sang trái, chỉ trong nháy mắt, hơn chục tên nằm vật dưới đất; người trước kẻ sau liên tiếp bỏ mạng dưới mũi kích; những người phía sau không dám lại gần, nhưng vẫn chĩa binh khí về phía Lã Bố. Tuy đã khiến cho bọn họ kinh hãi, nhưng vì sự an nguy của thê tử, Lã Bố không dám rời khỏi cửa một bước, chỉ chống cây đại kích chặn đứng ở cửa.

— Tướng quân, giờ thắng bại đã rõ mười mươi, cố chống cự cũng vô ích! — Một bóng người từ sau chen lên, thì ra là bộ tướng Tịnh Châu Tống Hiến, nhưng gã cũng không dám lại gần mà chỉ dám đứng cách hai tên lính mà nói với Lã Bố.

https://thuviensach.vn

- Là ngươi ư? ! - Lã Bố kinh ngạc, nhìn hắn ta chòng chọc. — Ngươi đi theo ta đã mười năm, cớ sao vong ân bội nghĩa?

Tống Hiến cũng hơi hổ thẹn, đứng ngây ra một lúc mới lên tiếng: — Cứ cho là ta thất tín bội nghĩa... Nhưng các huynh đệ đều đã quá mệt mỏi rồi, quả thực không còn gắng gượng thêm được nữa. Mọi người đi theo tướng quân chịu bao nhiêu cực khổ, lẽ nào đợi đến ngày thành bị phá, bắt tất cả mọi người cùng phải chết theo tướng quân?

Chúng ta... Chúng ta hãy đầu hàng Tào Tháo đi!

— Kiên thủ không hàng đâu phải là chủ ý của ta! — Lã Bố hốt hoảng nhìn xung quanh. — Cao Thuận! Trần Cung! Các người mau ra đây!

— Đừng kêu gào nữa... — Một bộ tướng người Tịnh Châu khác là Hầu Thành cười nhạt chen lên. — Hai thằng điên ấy đã bị nhốt cả rồi, chỉ còn lại mỗi tướng quân thôi. Ông hãy mau mau bó tay chịu trói đi!

Cơ mặt Lã Bố giật giật, đột nhiên hắn gượng cười: - Bắt chúng cũng tốt, dù sao ngay từ đầu ta đã có ý quy hàng. Các người hãy lui đi, mở cửa thành cho quân Tào vào, ta đây quyết không ngăn cản!

- Không được. – Hầu Thành lắc đầu nói. - Quân mất tướng biết đâu mà chạy, chim mất đầu đường nào mà bay, bọn Trần Cung và Cao Thuận là cái thá gì chứ? Tướng quân mới là chủ soái. Không bắt ông lại, bọn ta làm sao có thể đến xin hàng Tào công được chứ? Hơn nữa với sức mạnh của ông, nhân lúc hỗn loạn ông

https://thuviensach.vn

liều mạng đánh vào Tào doanh, bọn này làm sao gánh nổi trách nhiệm đây?

Tống Hiến run run chắp tay vái mà rằng: - Vì các huynh đệ, xin tướng quân hãy để mọi người trói ngài lại! Đây cũng là bất đắc dĩ mà thôi... — Nói đến đây, giọng hắn cũng nghẹn lại.

Lã Bố nhìn khắp binh sĩ một lượt, nào là người Tịnh Châu, Duyện Châu, Từ Châu đủ cả, đám bộ thuộc này xưa nay luôn bất hòa vậy mà giờ đây đồng lòng nhất trí hơn bao giờ hết, tất cả bọn họ chỉ chờ trông bắt được hắn để xin hàng! Hắn trông mà tê tái cõi lòng, cũng định đưa tay chịu trói — Nhưng, một khi chịu trói rồi thì bản chất sự việc sẽ khác hẳn! Trần Cung, Cao Thuận đã bị bắt, vốn dĩ hắn ta có thể tự mình dẫn quân đầu hàng, nhưng bó tay chịu trói tức là xảy ra binh biến nên mới bị bắt, như vậy cách xử trí của Tào Tháo chắc chắn sẽ khác hẳn. Nghĩ tới đây hắn càng nắm chặt cây kích, dõng dạc nói: - Đừng có hòng! Muốn mở cổng thành thì cứ việc, cùng lắm ta cứ cố thủ ở đây, đợi Tào công đến ta có thể tự biện bạch cho mình!

Nghe những lời này, Hầu Thành lại chắp tay thi lễ: - Tướng quân hãy thương lấy các huynh đệ, ngoan ngoãn chịu trói, đừng để mọi người phải tốn sức nữa.

Lã Bố không đáp lại, bất thình lình vung cấy đại kích về phía trước, trong nháy mắt đã phạt bay dây tua rua trên mũ Hầu Thành, khiến cả đám giật mình lùi lại, trong lúc hốt hoảng có hai tên bị ngã xuống cổng thành, tiếng kêu thảm thiết khiến những kẻ còn lại lạnh toát sống lưng. Lã Bố cười khẩy: — Muốn bắt ta ư? Hãy định thần lại mà nghĩ xem, dưới gầm trời này có kẻ nào có

https://thuviensach.vn

bản lĩnh bắt được ta đây? — Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám bước lên trước một bước. Họ muốn bắt Lã Bố để Tào Tháo chừa lại cho con đường sống, thảng như vì bắt hắn ta mà mất mạng thì chẳng đáng chút nào.

Thấy đồng đảng như đám cỏ bị gió dữ thổi rạp, Tống Hiến và Hầu Thành cũng chỉ biết cúi đầu, Lã Bố vô cùng đắc ý, đang định dùng lời lẽ mềm mỏng để vỗ về bọn họ, chợt thấy có tiếng quát từ phía sau lưng vọng lại: — Lã Bố! Còn không hạ vũ khí chịu trói, đợi đến bao giờ nữa!

Lã Bố giật mình nhưng không dám quay đầu lại, đặt ngang cây đại kích, áp lưng vào khung cửa nhìn — Tần Nghi Lộc đang cầm đao kề cổ Nghiêm thị!

— Ngươi... ngươi... — Lã Bố không nén nổi cơn giận dữ: — Bỏ đao xuống!

— Ông bỏ xuống thì có! — Tần Nghi Lộc thấy Lã Bổ như định xống tới, liền tay trái túm tóc, tay phải cầm dao gí mạnh hơn vào yết hầu Nghiêm thị, một vệt máu rịn ra. Xưa nay Lã Bố luôn vướng lòng bận dạ với thê tử, nên thấy vậy cũng không dám tiến lên, nghiến răng mà rằng: — Tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi lại dám ép ta ư?

— Mạt tướng cũng không muốn phải dùng đến hạ sách này, nhưng các huynh đệ đang đợi bắt người lập công. Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ta phải đứng về số đông chứ! - Tần Nghi Lộc cười khẩy nói.

https://thuviensach.vn

— Hừ! — Lã Bố hết sức bi phẫn, nói: — Lúc nãy ngươi còn luôn mồm nói ta là…

— Lúc nãy khác, bây giờ khác. — Nụ cười nịnh bợ trên môi Tần Nghi Lộc vụt tắt, khuôn mặt lộ rõ vẻ xảo trá, đểu giả: — Dù thế nào, mọi người cũng đã đi theo ngài bao nhiêu năm trời, không có công lao thì cũng nếm đủ khổ cực vất vả, vậy mà ngài lại nhẫn tâm đẩy họ vào thảm cảnh sao? Chỉ cần ngài ném cây kích đó đi thì bão tố xua tan, trời quang mây tạnh! Ngày sau bọn ta nhất định bưng bát cơm đến cảm tạ đại ân đại đức của ngài. Vả lại, Tào công uy danh vang dội, tiếng tâm lẫy lừng, là bậc quân tử không so đo tính toán với hạng tiểu nhân, cũng chưa chắc đã làm gì ngài. — Tần Nghi Lộc trở mặt như lật bàn tay, còn chưa về được với quân Tào mà đã nói những lời bợ đỡ như vậy. Đỗ thị đứng bên cạnh lửa giận bốc lên, liền đặt con xuống lao vào gã chồng vô liêm sỉ này. Tần Nghi Lộc chẳng thèm nhìn, giơ chân đạp nàng ta ngã lăn ra đất, nhếch miệng cười nhạt: — Ái thê của ta à, nàng chớ có đau buồn như thế chứ, cái mạng của phu quân nàng vẫn còn phải trông chờ cả vào nàng đó biết không! Nếu nàng ép ta đến đường cùng, thì ngay cả nàng ta cũng cho một nhát đấy!

Nghiêm thị bị mũi dao khống chế, miệng chửi rủa: - Ngươi là đồ súc sinh vô liêm sỉ…

Tần Nghi Lộc không để cho nàng ta chửi xong, liền xoay thanh đao cứa thêm một vệt ở cổ Nghiêm thị, đoạn hung hãn nhìn Lã Bố: — Mau giơ tay chịu trói! Nếu không ta sẽ giết chết bọn họ!

Lã Bố nhìn hai người đàn bà trói gà không chặt, lòng dạ lại run lên, cây Họa kích trong tay rơi xuống đất đánh xoảng, hắn

https://thuviensach.vn

ngửa mặt lên trời than: - Đại trượng phu sống trong trời đất, há để người phụ nữ phải chịu nạn vì mình!. — Đây vừa là lời than, lại vừa khiến cho Tần Nghi Lộc phải sượng mặt. Rõ ràng Lã Bố đã quăng cây kích đi, nhưng không một tên lính nào dám chạy tới trói hắn ta. Không ngờ tên Tần Nghi Lộc lại to gan lớn mật quát: — Không trói hắn lại! Còn đợi cái gì?

Lời Tần Nghi Lộc đã kịp nhắc mọi người cần phải làm gì, thế là bọn họ cùng chen lên, hơn chục người giữ chặt lấy Lã Bố. Lã Bố chẳng hề chống cự, nhưng bọn lính vẫn sợ nên hè nhau giữ cho thật chặt, bỗng nhiên lại tóm được hắn nên chẳng ai dám thả tay ra, bọn chúng mỗi người một tay, luống cuống mãi không trói được. Chúng du đẩy hắn đến chỗ góc tường bên ngoài, mới tạm gọi là vắt được chiếc dây thừng lên cổ. Lã Bố úp người xuống chỗ lan can tường, trông lá cờ của mình đã bị quăng xuống dưới thành, bên tai vang lên những tiếng hò hét như thể đang nhằm vào kẻ thù trước mặt: — Bắt được Lã Bố rồi!... Chúng ta hãy đầu hàng... đầu hàng Tào công đi!... Lã Bố mặc dù tự nguyện chịu trói nhưng không hề muốn chết, nên vẫn cố gào lên: - Lã Bố ta quy hàng! Là do ta tự nguyện dẫn mọi người quy hàng, tự nguyện chịu trói! Các ngươi đừng hò hét với giọng điệu ấy!

Hổ báo sa chân chuột cũng chẳng sợ, đã bị trói gô cổ rồi thì còn ai chịu nghe lời hắn ta nữa, bọn họ đang mải tung hô công lao của mình, ai còn bận tâm đến vị minh chủ mà vừa mới trước đó mình vẫn sùng bái như thần linh. Lã Bố chợt trông thấy một vệt sáng lóe lên, một vật bị ném từ trên thành xuống - Đó chính là cây Phương thiên Họa kích của hắn!

https://thuviensach.vn

Lã Bố định giơ tay bắt lấy, chợt nhận ra hai cánh tay đã bị trói chặt không sao cựa nổi. Mắt trân trân nhìn người bạn trung thành đã từng trải qua biết bao chiến trường, là nỗi kinh sợ và lấy đi biết bao sinh mạng rơi tùm xuống nước chìm nghỉm, từng gợn sóng lăn tăn tản mãi ra xa...

Rửa sạch ân oán, xóa bỏ hận thù

Cánh cổng lớn ngoài thành Hạ Bì đã biến dạng vì bị ngâm nước lâu ngày, đám hàng binh hò reo mãi mà không sao mở được, cuối cùng phải nhất tề dùng dao chém chỗ gỗ bị mục thì mới cố len ra được khỏi thành. Tống Hiến, Hầu Thành cưỡi ngựa, bọn binh lính áp giải Lã Bố, Trần Cung, Cao Thuận, Ngụy Chủng, Tất Thầm... đi về phía doanh trại Tào xin hàng. Lã Bố kiêu dũng vô song nay lại phải chịu đựng nỗi đầy đọa này, bị lột mũ giáp, trói gô lại như chiếc bánh chưng, đầu tóc rối bù, chân nam đá chân chiêu lội bì bõm; Tần Nghi Lộc dương dương tự đắc bám ngay sát phía sau, tay cầm roi da lúc lúc lại rút ra quất thúc bọn họ — Đúng là hổ xuống đồng bằng chó bắt nạt!

Đám lính lếch thếch này còn chưa ra khỏi vùng ngập nước thì thấy tiếng trống trận giục giã, hai trăm tên hổ báo phi ngựa tới mép nước, dàn thành hàng dài như hình con rắn, tên nào tên nấy khôi giáp chỉnh khoác áo bào thắt đai, sườn đeo bội kiếm, vai mang cung tên, uy phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng.

— Đứng lại! — Đốc soái Tào Thuần rẽ đám quân tiến lên, trừng mắt quát mắng: — Không được tự tiện xông vào doanh trại triều đình!

https://thuviensach.vn

Đám hàng binh Hạ Bì không dám tiến đến nữa, Tống Hiến, Hầu Thành đành phải nhảy xuống vũng nước, chắp tay thi lễ, dằn lòng thưa: — Bọn mạt tướng đã bắt được tên phản tặc Lã Bố, đến đây xin hàng, vừa rồi ở trên thành đã nhờ người bẩm báo.

— Là ta tự nguyện đầu hàng! — Lã Bố vội vàng phân bua.

Tào Thuần chẳng buồn bận tâm, đanh mặt nói: - Hạ hết vũ khí, hàng tướng và tội tướng theo ta vào đại doanh chờ nghe phán xử, lính tráng tạm thời đứng đợi ở ngoài, không được tùy tiện đi lại. — Nói rồi vung roi lên, lập tức Hổ báo kỵ phân làm hai hàng, để đám bại binh đi vào.

Bọn Tống Hiến sợ bị hiểu lầm, đã bảo dám binh lính vứt hết binh khí ngay từ trong thành, lúc này nghe Tào Thuần nói vậy cũng vội vàng quăng bội kiếm lên bờ, dẫn đám thân binh lồm cồm bò lên khỏi vũng bùn lầy, lùa mấy tên tù binh đi theo Tào Thuần; bọn lính tốt phía sau cũng xô đẩy nhau bước lên bờ, lên đến bờ rồi thì ngồi bệt xuống đất, không dám ho he một tiếng, Hổ báo kỵ hai bên giám sát không rời. Lã Bố bị bọn Tần Nghi Lộc áp giải, loạng choạng đi đầu, thấy doanh trại Tào nối nhau san sát, mỗi cửa đều có quan quân canh giữ, đám quân Tào chen nhau đến viên môn xem rất ồn ào, bọn họ vừa nhìn vừa thi nhau chỉ chỏ bàn tán:

- Tên kia chính là Lã Bố hả? Ta chả nhận ra hắn nữa…

- Thằng cầm thú này giết bao nhiêu người của mình, không ngờ cũng có ngày hôm nay!

- Cái gì mà chiến thần chứ? Ta thấy chẳng giống điểm nào, để ta tới cho nó cái bạt tai, xem nó dám đánh trả không?

https://thuviensach.vn

- Ngựa xích thố đâu? Cây Phương thiên Họa kích đâu? Uy phong trước đây đâu? Sao cứ cúi gằm mặt thế?

- Thằng chết giẫm này còn cố sống làm cái quái gì nhỉ! Sao nó không tự cắt cổ có phải xong rồi không…

Lã Bố cúi đầu, mái tóc dài che kín cả khuôn mặt. Ngày nào trên chiến trường tung hoành ngang dọc, uy phong khắp chốn là thế, nay lại bị mấy thằng lính tiểu tốt chỉ chỏ chế giễu, hắn chẳng còn mặt mũi nào nhìn người đời nữa. Nhưng hắn không muốn chết, hắn chưa già, vẫn còn thê hiền thiếp đẹp, tia hy vọng được sống sót thôi thúc hắn phải nhẫn nhục mà bước lên phía trước.

Một tên lính Tào nhặt một hòn đá ném trúng đấu hắn, hắn cứ cúi gằm nhìn đường không hề tránh né. Tào Thuần thấy vậy liền quát mắng, lúc này mới đuổi được đám lính kia đi.

Cũng không biết đi bao lâu, Tào Thuần đột nhiên quay người nhảy xuống ngựa. Lã Bố hất mái tóc ngẩng đầu nhìn lên, thấy hàng rào nghiêm mật, tầng tầng lớp lớp, viên môn đan xem bắt mắt, vọng gác bố trí lá chắn cung tên rất hợp lý, cứ mười bước là một đồn, năm bước là một trạm — Đúng kiểu doanh trại trung quân nghiêm ngặt! Viên môn được mở ra, bên đông là hàng tham mưu văn sĩ, bên tây là đám tướng tá chỉ huy khôi giáp tể chỉnh, hai bên là hàng quân mặc giáp sắt tay cầm cây kích đứng trang nghiêm, ở giữa dựng một đại trướng đen cao một trượng rộng bốn trượng, bên trái treo cờ mao trắng, bên phải cắm kim việt (1) , trước trướng dựng một tấm đại kỳ của quân Hán, còn có một lá cờ đen viền vàng kim tuyến, trên thêu tám chữ “Tư không hành Xa kỵ Tướng quân Tào”.

https://thuviensach.vn

Lã Bố đang mải nhìn ngó thì đã bị bọn lính tốt sau lưng đẩy tuốt vào trong. Hắn cố căng mắt nhìn xung quanh, đám văn võ bá quan trong doanh trại Tào đều nhìn hắn bằng vẻ ngạo mạn. Chợt có hai tên Hổ báo kỵ bước nhanh tới lôi hắn lên phía trước, hai bên bóng người ẩn hiện thấp thoáng, hắn hốt hoảng thấy những gương mặt rất quen như Quan Vũ, Trương Phi, Trần Kiểu, Từ Tuyên, Tôn Càn, Giản Ưng... Tất cả bọn họ đều có mặt ở đây, Lưu Bị và Trần Đăng đứng hàng trên cùng, đột nhiên bên tai hắn vang lên tiếng quát tháo: — Thằng nhãi Lã Bố rốt cuộc cũng có ngày hôm nay! Tao hận là không thể ăn thịt uống máu mày! — Hắn cố quay đầu lại nhìn, chợt thấy cặp mắt trợn trừng, hàm răng nghiến chặt của viên tiểu tướng khôi ngô tuấn tú — đó chính là tướng quân Lý Điển ở Duyện Châu.

Lã Bố thấp thỏm không yên, trước đây khi tập kích Duyện Châu, trước thì giết chết Lý Càn, sau thì đả thương Lý Tiến, gây nên mối tử thù với đám cường hào họ Lý. Nay tên tiểu tử này không xúi giục Tào Tháo giết mình báo thù rửa hận mới là chuyện lạ! Ngay sau đó hắn lại nghĩ, mà đâu chỉ có một mình Lý Điển, trong doanh này không biết có bao kẻ từng nếm đòn của mình, hôm nay muốn giữ được cái mạng, e là chẳng dễ dàng gì.

Hai tên lính giải hắn đi vòng qua đại kỹ, rồi ấn hắn xuống đất, Tào Thuần bước vào quân trướng bẩm báo. Lát sau, thấy một người chậm rãi bước từ trong trướng ra, dáng người cao chừng sáu thước, đầu đội mũ xung thiên, y phục bằng gấm đoạn, ngoài khoác áo lông chồn màu trắng xám, lưng thắt đai ngọc, chân dận đôi giày có dải tua màu đỏ tía; người này chừng ngoại tứ tuần, khuôn mặt trắng trẻo, hơi lộ vài nếp nhăn, ba chòm râu đã điểm vài sợi bạc,

https://thuviensach.vn

mày rồng mắt phượng, ánh mắt sắc bén, mũi tẹt môi dày, không được coi là tướng đẹp, nhưng trên đầu lông mày trái điểm một nốt ruồi son vô cùng nổi bật — Đó không ai khác chính là Tào Mạnh Đức!

— Thuộc hạ tham kiến Tào công! — hai hàng văn võ trong doanh nhất tề cúi người vòng tay thi lễ, khí thế vang động. Lã Bố cố lấy tinh thần, cũng hô theo: — Tội tướng tham kiến Tào công…

Tào Tháo chẳng hề bận tâm, quay sang căn dặn Tào Thuần: — Đã hạ được thành Hạ Bì rồi thì mau phái quân lính chặn hai con sông Tứ, Nghi lại, đừng để nó tiếp tục gây hại đến bá tánh trong thành.

— Tuân lệnh! — Tào Thuần nhận lệnh đi ngay.

Lã Bố thấy vẻ thờ ơ của Tào Tháo, liền nghển cổ lên hất tóc mai ra sau, cố nặn ra một nụ cười, tỏ vẻ quan tâm: — Minh công gầy đi nhiều so với ngày trước... — Xưa hắn từng mời rượu Tào Tháo tại yến tiệc của Đổng Trác. Trong cuộc chiến ở thành Bộc Dương, hắn từng nhầm tưởng Tào Tháo mặt dính đầy bụi đất kia chỉ là một viên tướng tầm thường; khi thành Hạ Bì bị vây hãm, kẻ trên kẻ dưới hò hét đối đáp, nên giờ cũng có thể coi như người quen cũ.

Tào Tháo thấy Lã Bố vừa mở miệng liền buông lời xun xoe với mình thì nhếch miệng cười, vẫy tay ra hiệu cho quân lính bê một chiếc ghế đẩu đặt tại cửa đại trướng. Bên trái có Vương Tất tay cầm cuốn sổ ghi công lao, bên phải là Hứa Chử lăm lăm ngọn Hổ đầu mâu, hai người cùng quay ra đỡ Tào Tháo ngồi xuống, mãi

https://thuviensach.vn

lâu sau Tào Tháo mới đáp lại: - Lão phu gầy đi... là vì chưa bắt được Lã Phụng Tiên nhà ngươi, điều đó khiến ta buồn rầu đến nỗi mất ăn mất ngủ, bảo sao lại chẳng gầy cho được?

Lã Bố thừa biết những lời này của Tào Tháo chỉ nhằm châm chọc mình, nhưng không dám phản bác, chỉ cười nịnh: — Minh công hà tất phải rầu lòng? Kỳ thực tại hạ đã định quy thuận từ lâu. Khi xưa Quản Trọng bắn Tề Hoàn Công một tên, sau khi lên kế vị, Hoàn Công chẳng những không để bụng chuyện cũ mà còn trọng dụng Quản Trọng, phong cho làm tể tướng, từ đó xưng bá chư hầu, vô địch thiên hạ. Nay tại hạ đã bị minh công bắt được, từ đây xin nguyện dốc lòng vì minh công, ý người thế nào?

— Tự sánh với cả Quản Trọng kia đấy, khẩu khí khá lắm! — Tào Tháo thấy hắn nói vậy, không nén nổi phá lên cười, — Ngươi nói đã có ý quy thuận từ sớm, vậy tại sao còn ngoan cố đến bây giờ mới chịu đầu hàng? Biến loạn ở Duyện Châu làm mất mấy mạng người của ta, đó cũng là nhờ công sức mà ngươi đã dốc lòng đúng không?

Lã Bố vội vàng phân bua: — Chuyện tạo phản ở Duyện Châu là do bọn Trần Cung, Trương Mạo làm, nhưng một phần cũng do tại hạ nhất thời không biết suy xét, tin nhầm thằng đạo đức giả Trương Mạnh Trác, vậy nên từ biệt Trương Dương đưa quân về phía đông. Về sau minh công quay lại, Trần Cung nhiều lần gây chuyện, tại hạ đã cưỡi trên lưng hổ khó lòng nhảy xuống, nên mới cả gan mạo phạm oai hùm minh công, giờ nghĩ lại tại hạ vô cùng ân hận! - Những lời này chỉ có nửa phần là thật, tuy Trần Cung, Trương Mạo là những kẻ đầu sỏ, nhưng Lã Bố cũng từng dụng mọi

https://thuviensach.vn

quỷ kế, đổ dầu vào lửa, vậy mà nay lại nói rất hối hận vì những việc đã làm thì sao có thể là lời thật được đây.

Tào Tháo thấy hắn đùn đẩy trách nhiệm, bèn đưa tay vân vê chòm râu mà rằng: — Việc ở Duyện Châu tạm thời không nói đến, nhưng ngươi đã đến Từ Châu bám vào Huyền Đức, sao còn câu kết với Viên Thuật bất ngờ tập kích sau lưng ông ta, hòng cướp lấy địa bàn ở Từ Châu?

— Việc này không thể trách mạt tướng! — Lã Bố chối phắt tội, — Đám quân cũ xưa kia theo Đào Khiêm ở Đan Dương mưu phản, chính Thống soái của chúng là Hứa Đam dẫn tại hạ tới Hạ Bì. Tại hạ chẳng qua chỉ tạm thời nắm quyền thống lĩnh, rồi sau này sẽ cử người đón Lưu Sứ quân về. Hơn nữa tại hạ cũng đã từng nhượng lại Từ Châu cho Lưu Sứ quân, nhưng ngài ấy không chịu, nên mới dời đến đồn binh ở Tiểu Bái. Hứa Đam — kẻ đầu sỏ gây ra cuộc chiến loạn ở Hạ Bì đã chết trong trận chiến Bành Thành, nên những lời này của Lã Bố chẳng còn ai để đối chứng. Việc hắn đón Lưu Bị về là nhằm liên thủ cầm chân Viên Thuật, còn về việc trả lại Từ Châu chỉ là làm ra vẻ vậy thôi, nên Lưu Bị làm sao dám nhận. Hắn liến thoắng như cháo chảy, nghe thực hợp tình hợp lý, nên cũng khó có thể trách được.

Tào Tháo tất nhiên hiểu rõ nội tình, cũng không thèm truy hỏi đến cùng: — Cứ coi như lời ngươi có lý. Nhưng sao đã đẩy Huyền Đức đến Tiểu Bái rồi, mà lại còn hai lần tập kích, ức hiếp vợ con thê thiếp người ta?

— Đây đều là do tên Trần Cung gây ra hòng ly gián! — Thực ra, hai lần đánh úp Tiểu Bái đều là do Lưu Bị khiêu khích

https://thuviensach.vn

trước, nhưng giờ đây Lưu Bị đã là người của Tào doanh, Lã Bố tự biết không thể đắc tội thêm nữa. Hắn đoán chắc rằng Tào Tháo sẽ không rộng lượng với tên phản đồ Trần Cung, bèn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Trần Cung, — Tại hạ coi họ Lưu như huynh đệ, Trần Cung mới là kẻ tiểu nhân rắp tâm làm hại, giá họa cho người khác. Còn về việc ức hiếp thê thiếp như minh công đã nói, quả thực tại hạ không dám! Hai lần tấn công Tiểu Bái, Sứ quân bỏ vợ bỏ ái nữ mà chạy, tại hạ đều ra lệnh cho bọn lính bảo vệ họ, nơi ăn chốn ở đều do bọn tiện nữ hầu hạ, chưa từng có thiếu sót gì.

Nghe những lời này, Tào Tháo không khỏi đưa mắt liếc nhìn Lưu Bị, thấy vị Dự Châu mục xưa nay cử chỉ luôn tự nhiên phóng khoáng, sắc mặt đường hoàng đang cúi đầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ hổ thẹn. Lã Bố cũng trông thấy, sợ Lưu Bị thẹn quá hóa giận, liền vội vàng vớt vát một câu:

— Mặc dù tại hạ tập kích Tiểu Bái, nhưng vì Lưu Sứ quân gặp họa được phúc, đến đầu quân dưới trướng minh công, từ đây như cá gặp nước dốc lòng báo quốc, việc này chẳng phải là việc tốt hay sao?

- Việc tốt? Ha ha ha!... - Tào Tháo ngửa mặt cười lớn, - Quy phục triều đình đã là việc tốt, vậy sao ngươi còn điều binh chặn ta ở Bành Thành? Tại sao còn ngoan cố chống lại ta ba tháng trời ở Hạ Bì?

Lã Bố lại há miệng phân bua: — Đâu phải mạt tướng không chịu đầu hàng, chỉ tại Trần Cung không thức thời!

https://thuviensach.vn

Trong ba tháng ấy, mọi sự vụ trong thành đều do ta Trần Cung, Cao... — Hắn biết Tào Tháo rất trọng dụng võ tướng, thể nào ông ta cũng sẽ thu nhận bọn Cao Thuận, bây giờ mà lôi cả tên Cao Thuận ra, mai này cùng dốc sức cho Tào doanh ắt sẽ khó xử, vì thế hắn liền sửa — Đều là cho Trần Cung cả, hắn ngầm giở trò sau lưng tại hạ... Tại hạ vốn đã muốn dốc sức vì triều đình, cũng từng hành thích Đổng Trác chinh phạt Viên Thuật, những việc này ngài đều biết mà!

Lã Bố rũ sạch tội, làm như bản thân chưa từng phạm phải lỗi nào, từ đầu đến cuối luôn trung thành với Đại Hán. Tào Tháo vừa bực vừa buồn cười, liền cao giọng chế giễu: — Phụng Tiên à, bắt ngươi phải cố dệt ra những lời quỷ biện thế này, thật đã làm khó ngươi rồi!

Những lời này của Tào Tháo khiến đám văn võ bá quan cười ngặt nghẽo. Lã Bố mắt đảo sang trái liếc sang phải, nghiêm mặt lại, giơ cái bản mặt tỏ ra rất nghiêm túc hỏi: — Minh công không tin lời tại hạ?

— Lời của Lã Phụng Tiên ngươi, e rằng chẳng một ai trong thiên hạ có thể tin được. — Tào Tháo giễu cợt.

— Nhưng minh công có tin vào sự trung dũng của mạt tướng?

— ừm? ! — Tào Tháo thoáng ngạc nhiên. Lã Bố đứng thẳng người dậy, nhìn chằm chằm Tào Tháo, giọng điệu không còn nhũn nhặn nữa: — Thiên hạ đại loạn, các cánh quân thi nhau cát cứ, Hứa Đô đứng còn chưa vững, nguy cơ ùn lên khắp nơi chưa dẹp xong.

https://thuviensach.vn

Minh công mưu lược hơn người, dụng binh như thần, mạt tướng chinh chiến đã nhiều, quen tung hoành sa trường. Nếu minh công, làm chủ soái, mạt tướng đi tiên phong, tất đánh đâu thắng đấy, công đâu hạ đó, há phải lo thiên hạ không được thái bình? Đến lúc đó, đừng nói gì hạng Trương Tú, Viên Thuật, ngay cả Viên Thiệu, Lưu Biểu cũng chẳng có gì đáng sợ!

- Nói xằng bậy! Viên Bản Sơ, Lưu Cảnh Thăng đều là bề tôi Đại Hán ta, lão phu há có thể coi họ là kẻ thù, chớ có ăn nói hàm hồ!... — Tào Tháo tuy miệng nói như vậy, nhưng lòng dạ hồi hộp không yên. Ông tất nhiên không tin vào phẩm đức của hạng người như Lã Bố, nhưng Lã Bố dũng mãnh thiện chiến là điều không phải bàn cãi, nếu có thể thu phục hắn ta dưới trướng thì khác nào hổ mọc thêm cánh? Tào Tháo vốn rất ngưỡng mộ các mãnh tướng như Quan Vũ, Trương Liêu... người vũ dũng cái thế như Lã Bố càng mong có được từ lâu, nhưng thu nhận Lã Bố liệu có rước họa gì chăng? Chư tướng trong toàn doanh trại liệu có phản đối không? Việc này ảnh hưởng thế nào đến cục diện triều đình? Tào Tháo nhất thời khó đưa ra quyết định dứt khoát, ông ta vẫy gọi lính canh: — Tạm thời cho hắn đứng sang một bên, xử những kẻ khác trước. — Lã Bố thấy Tào Tháo sắp xếp như vậy, biết rõ mười mươi ý định của ông ta, không đợi bọn lính đến đẩy đi đã tự mình đứng dậy, bước thẳng đến bên cạnh Lưu Bị, khẽ khẩn cầu: - Lưu Sứ quân nay ngồi ghế thượng khách, Bố này giờ đã là tù nhân, vậy mà Sứ quân không nói đỡ giúp ta đôi lời sao? - Lưu Bị hai mắt nhìn thẳng không đáp.

Thấy hắn thì thào gì đó với Lưu Bị, Tào Tháo liền quát: — Đã là tội nhân, chớ có tùy tiện đôi co!

https://thuviensach.vn

Lã Bố quay lại gượng cười, nói: — Không phải tại hạ đôi co, mà là tại hạ bị dây thừng trói chặt quá, có thể nới lỏng một chút không?

— Trói hổ liệu có thể không chặt sao?

— Bố giờ đã là tù nhân, sao dám lỗ mãng, xin minh công cho tại hạ được thoải mái đôi chút.

Tào Tháo liếc nhìn bộ dạng khẩn nài của hắn, bèn truyền lệnh cho nới lỏng dây trói. Chủ bạ Vương Tất đứng bên cạnh chắp tay nói: - Xin chúa công thứ lỗi cho thuộc hạ nhiều lời... Lã Bố là tù binh! Bao nhiêu người của hắn còn đang ở ngay bên ngoài, nếu Lã Bố nhân lúc hỗn loạn liều mạng xông ra, hợp lại với Trương Liêu, như vậy thì chẳng khác nào thả hổ về rừng. Tào Tháo không cho là như vậy, giờ Lã Bố đã rơi vào cảnh này, các mãnh tướng đang vây quanh hắn, hắn lại không thương không ngựa, cho dù có cái dũng của kẻ bá vương cũng khó lòng trốn thoát được. Nhưng trông cái bộ dạng thảm hại của hắn, Tào Tháo lại thấy rất thích thú, bèn cố ý chọc: - Lã tướng quân, ta vốn cũng muốn cho nới bớt dây trói, nhưng Chủ bạ lại không chịu, làm sao đấy? Ngươi gắng chịu đi vậy?

Lã Bố không dám cầu xin nữa, miệng vâng vâng dạ dạ rồi lui sang một bên. Lại thấy hai tên Hổ báo kỵ hùng hổ xô đẩy Cao Thuận vào. Cao Thuận hậm hực đi vào trong doanh, mặt vênh váo không cần biết đến ai, một tên lính quát: — Tên tội tướng mau quỳ xuống! — Cao Thuận càng làm ra vẻ mắt điếc tai ngơ. Hai tên Hổ báo kỵ liền xông đến vừa đạp vừa ghì ông ta xuống, nhưng đôi

https://thuviensach.vn

chân Cao Thuận vẫn cứng như sắt, chẳng chịu khuỵu xuống dù chỉ một li.

- Được rồi được rồi, cho phép hắn đứng trả lời. - Tào Tháo xua xua tay, trong lòng vô cùng khen ngợi khí khái của con người này, mặt nở một nụ cười, nói, — Cao tướng quân, trận địa do tướng quân bày ra khiến lão phu đây khốn đốn thay! — Tào Tháo nói những lời này là nhằm cố ý kê cho Cao Thuận một cái bậc mà bước xuống, nào ngờ Cao Thuận vẫn vênh mặt lên, chẳng thèm nhìn ông lấy một cái. Tào Tháo lại hỏi tiếp: — Phải chăng tướng quân vẫn còn để bụng mối thù thuộc hạ của mình đã bị hãm hại? — Cao Thuận mặt vẫn tỉnh bơ, không thèm để ý. Tào Tháo nuốt nước bọt, nghiêm giọng hỏi: - Tội tướng Cao Thuận, ta hỏi ngươi có chịu quy hàng hay không?

Cao Thuận đau lòng khi nhớ đến những người đồng hương bị chết trận, hận Tào Tháo giết hại bao nhiêu thuộc hạ Tịnh Châu, hận Lưu Bị phản phúc thất thường, hận Trần Đáng quay giáo đâm mình trên trận tiền, hận Trần Cung mưu sự thiếu quyết đoán, hận bọn Tống Hiến, Hầu Thành, Tần Nghi Lộc bán chủ cầu vinh, càng hận Lã Bố hèn nhát không dám đứng thẳng người lên! Ông ta thấy trên thế gian này rặt những hạng bẩn thỉu hèn hạ, trong lòng nguội lạnh, chẳng thiết sống nữa, nên dứt khoát nín thinh. Lã Bố thấy vậy liền quát rằng: — Tào Công hỏi cũng là giữ thể diện cho ngươi rồi, còn lì lợm không chịu đáp lời? Ngươi không cần cái mạng của mình nữa sao? — Cao Thuận ném cho Lã Bố một cái nhìn khinh miệt, đoạn quay mặt đi nhắm mắt chờ chết.

https://thuviensach.vn

— Tiếc thay... — Tào Tháo thở dài, rồi hạ lệnh — Lôi hắn ra viên môn chém cho ta. — Tuy là người rất ngưỡng mộ nhân tài, nhưng cái tài đó mà không dùng được, vậy thì dứt khoát phải trừ khử!

- Ha ha ha! - Cao Thuận bỗng ngửa mặt lên trời cười lớn, — Tạ ơn ân điển Tào Công! Ha ha ha!... Ha ha ha!... - Hai tên Hổ báo kỵ ra sức lôi ông ta ra ngoài hành hình, nhưng tiếng cười thì vẫn không dứt. Tào Tháo lắc đầu mãi không thôi, trong lòng thực không thể hiểu sao con người này lại cố chấp đến vậy! Mặt Lã Bố tái dại đi, hắn vừa bi ai vừa tiếc thương, vừa sợ hãi vừa hổ thẹn.

Tai hắn lại nghe thấy tiếng quát tháo, Ngụy Chủng và Tất Thầm bị quân lính đẩy vào, chưa kịp phân bua đã bị ấn ngã vật ra đất. Cả hai đều tự biết là có trọng tội với Tào Tháo, cúi gằm mặt không nói lên được câu nào. Tào Tháo quắc mắt nhìn chúng, rồi hỏi Tất Thầm trước: - Lệnh cao đường vẫn khỏe chứ? – Tất Thầm xưa làm Biệt giá Duyện Châu, khi Trần Cung tạo phản, ông ta lấy cớ mẹ già đang bị giữ làm con tin trong đám quân phản loạn để đến từ biệt Tào Tháo, trước khi đi còn luôn miệng thề thốt rằng tuyệt đối không làm phản, vậy mà vẫn đi theo Lã Bố cho đến tận giờ.

Tất Thầm tự biết mình đuối lý, đành cúi đầu than rằng: — Mẹ già đã mất năm ngoái, nay linh cữu vẫn ở nơi đất khách quê người, đứa con bất hiếu này tội nghiệt quá nặng... — Nói xong nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Tào Tháo ngờ vực nhìn hắn hồi lâu, nhận thấy tấm lòng hiếu thảo của hắn thật đáng thương, lại nhớ đến mình từ nhỏ không có

https://thuviensach.vn

mẹ, cả cuộc đời có muốn tỏ lòng hiếu kính cũng chẳng được, nên cũng thấy mủi lòng mà rằng: — Con người ta xưa nay đạo trung hiếu khó bể giữ trọn, ta tin rằng có hiếu thuận thì mới trung nghĩa, nếu không Tăng Tử sao phải soạn ra Hiếu Kinh để dạy bảo đời sau? Mau cởi trói cho hắn ta.

Sau khi được quân lính cởi trói cho, Tất Thầm vẫn cúi mặt mà khóc: - Kẻ bất trung này phải làm sao để lại được phò trợ minh công đây?

Tào Tháo vuốt râu mỉm cười, miệng vẫn gọi anh ta bằng chức quan khi xưa: — Tất Biệt giá nặng lời rồi. Hữu tâm vi thiện tuy thiện bất thưởng, vô tâm vi ác tuy ác bất phạt[2]. Ngươi không nói lòng ta cũng hiểu, chắc chắn là do bọn Lã Bố, Trần Cung bắt giữ lệnh đường, ép ngươi nhập bọn với chúng phải không?

Tất Thầm nghe thấy vậy, càng bò rạp xuống đất khóc mãi không thôi. Lã Bố đứng bên cạnh cuống quýt phủi tay:

- Không can hệ đến tại hạ, không can hệ đến tại hạ, việc này đều là chủ ý của Trần Cung!

—Tên tội nhân kia đừng có chõ miệng vào! — Vương Tất liền mắng.

Tào Tháo chẳng thèm để ý đến, vẫn nhìn Tất Thầm với vẻ hòa nhã: — Khanh tuy thân ở trong doanh Lã Bố, nhưng lòng vẫn hướng về nhà Hán, ta há có thể trách tội? Lã Bố từng tự mình phong cho Trương Liêu làm Lỗ Tướng quốc, ta thấy không thỏa đáng chút nào. Nước Lỗ là cái nôi của lễ nghĩa, sao có thể để một

https://thuviensach.vn

kẻ vũ phu làm Quận thú được? Khanh hiểu rõ lòng hiếu đễ, ta sẽ dâng biểu tấu để khanh làm Lỗ Tướng quốc!

Tất Thầm sững người — Trước đây chỉ là một chân Biệt giá, giờ lại được giữ chức Quận thú, không những không bị giáng chức lại còn được thăng cấp ở nước Lỗ, hắn vừa tự hào vừa tự nhủ phải ghi tạc lòng trung với nước, gìn giữ lễ nghĩa. Nghĩ đến đây, hắn liền khấu đầu tạ lạy: - Tạ ơn ân điển của triều đình, tạ ơn nhân đức của minh công, tại hạ nguyện dốc sức vì xã tắc!

- Đứng dậy đi... - Tào Tháo khoát tay, - Hãy lui ra sau trướng đổi y phục, có gì khó khăn cứ nói một tiếng, Trình Trọng Đức sẽ sắp xếp cho. - Tào Tháo biết trước đây Trình Dục có chút giao tình với hắn ta.

Tất Thầm lau nước mắt nhưng không đứng dậy, lại nói: — Tại hạ còn một việc muốn thưa…

- Ngươi muốn đưa linh cữu của lệnh đường về Duyện Châu chứ gì? — Còn chưa nói xong Tào Tháo đã biết ý định của hắn, — Việc đến nhậm chức ở nước Lỗ không cần phải vội, ngươi cứ về quê cải táng cho mẹ già trước, việc tang sự nhất định phải làm chu đáo, đồ tùy táng ta sẽ lo giúp ngươi.

— Tạ ơn Tào công! — Tất Thầm lúc này mới chịu đứng lên, đưa mắt nhìn đám thuộc hạ đứng ở phía đông, ngoài bọn Trình Dục, Tiết Đễ ra đều không quen biết ai, bèn đi đến phía sau cùng cúi đầu đứng đấy.

Thấy đã thu xếp xong việc của Tất Thầm, sắc mặt Tào Tháo liền đổi khác, ông nghiêm giọng hỏi Ngụy Chủng:

https://thuviensach.vn

— Họ Ngụy kia! Lão phu đối xử với ngươi tệ bạc lắm sao? !

- Ngụy Chủng run như cầy sấy, không nói được câu nào. Quả thực, Tào Tháo đối với hắn ơn nặng như núi, từ tiến cử hiếu liêm đến dạy cách làm việc, coi như kẻ tâm phúc. Nhưng khi Duyện Châu có biến, đám phản loạn khí thế bừng bừng kia đã làm hắn sợ vỡ mật, khiến hắn hổ đồ đến độ chạy theo làm một kẻ phản đồ. Khi đó Tào Tháo ở Từ Châu từng mạnh miệng với đám thuộc hạ rằng, người trong thiên hạ có làm phản hết thì Ngụy Chủng cũng không phản lại mình, nào ngờ sự thật phũ phàng đã vả ngay cho ông ta một cái vào miệng, Tào Tháo tức giận thề độc - Khá khen cho tên Ngụy Chủng! Cho dù ngươi có chạy đến chân trời góc bể, ta cũng sẽ không tha cho ngươi!

Bây giờ đúng là hắn đã bị Tào Tháo bắt được, còn biết nói gì được nữa? Ngụy Chủng tự biết mình chẳng còn hy vọng được sống, đến một lời cầu xin cũng không thốt ra nổi, hắn hận không thể chui được xuống đất, chỉ biết rúm ró quỹ ở đó.

Tào Tháo hầm hầm nhìn hắn mà chửi: - Đồ hèn khốn khiếp! Nhát chết như vậy thì còn làm được trò trống gì... Cởi trói, cởi trói!

— Hả? ! — Ai cũng ngớ người ra, cứ tưởng Tào Tháo sẽ giết hắn, nào ngờ lại kêu cởi trói. Ngụy Chủng càng ngơ ngác: — Tào công... Ngài, ngài làm vậy…

Tào Tháo liếc nhìn hắn: — Dù là một hay hai con dê cũng đều phải bỏ công chăn thả! Lão phu nể tình ngươi có chút tài mọn mà tha cho ngươi lần này, hãy đến Mạc phủ làm duyện lại cho ta.

https://thuviensach.vn

Năm xưa cai quản Duyện Châu ngươi đã lập nhiều công trạng, thế mà lúc lâm nạn lại hàng địch là sao? Thật đúng là tên khốn kiếp!

Thấy Tào Tháo tha tội cho mình, Ngụy Chủng gục xuống òa khóc nức nở: - Tại hạ thật có lỗi với Tào công…

Hu hu... ngày sau nhất định... Hu hu…

— Còn khóc cái nỗi gì? - Tào Tháo gắt lên, - Cố mà luyện lá gan của ngươi cho khá lên đi! Đừng làm xấu mặt ta trước mặt kẻ khác, đi mau!

Ngụy Chủng lập cập đứng lên, Trình Dục mặt mày hớn hở đón hắn: — Lão đệ đại nạn không chết! Tới đây, tới đây nào... — Trình Dục dẫn hắn ta đến đứng cạnh Tất Thẩm.

— Chúc mừng minh công đã thu nhận thuộc hạ cũ! — Lã Bố chỉ chực hở ra là chõ miệng vào.

Tào Tháo không nhịn nổi cười, cứ gật gật đầu, bỗng thấy đám lính ngoài viên môn đẩy một người đầu tóc rối bù, mặt mũi bẩn thỉu đi vào — Đó chính là Trần Cung! Lòng dạ Tào Tháo đột nhiên rất khó nắm bắt, sắc mặt nghiêm nghị trở lại, văn võ bá quan trong doanh bỗng lặng thinh.

Tuy vừa rồi Lã Bố có ý rũ bỏ trách nhiệm, nhưng Trần Cung mới đích thực là kẻ đầu sỏ gây ra cuộc nổi loạn ở Duyện Châu. Không có ông ta khơi mào, xúi giục, Trương Mạo sẽ không trở mặt thành thù với Tào Tháo, cũng không có chuyện bọn Trương Siêu, Lỷ Phong, Tiết Lan, Hứa Dĩ, Vương Khải, Mao Huy, Từ Hấp, Ngô Tư làm phản, càng không có chuyện Lã Bố hung hăng kéo đến

https://thuviensach.vn

chiếm mất Duyện Châu, cướp lấy Từ Châu bao nhiêu năm như vậy. Tào Tháo cố ý muốn sỉ nhục ông ta, bèn giơ tay nói: — Cởi trói cho hắn... Ta phải hỏi thăm vị đại ân nhân này của ta!

Bính lính cởi bỏ dây trói, Trần Cung đứng nhìn về phía trước, mặt chẳng hề tỏ ra tự ti hay cao ngạo. Tào Tháo châm biếm: - Công Đài, khanh thường ngày tự cho mình túc chí đa mưu, khôn ngoan có thừa, sao giờ lại để bị bắt đến đây vậy?

Trần Cung cười gượng, liếc nhìn Lã Bố: - Chỉ vì kẻ kia không chịu nghe lời, nên Cung mỗ ta mới ra nông nỗi này. Nếu hắn nghe theo, đã chắc gì ông bắt được ta?

Lã Bố vội quát: — Ăn nói xằng bậy! Tào công giỏi trù hoạch kế sách, sao ngươi có thể đem chút tài mọn của mình mà so sánh với ngài được?

- Đừng có chõ mõm vào! - Vương Tất lại quát ran lên, — Sao ngươi cứ lảm nhảm mãi vậy!

Tào Tháo thấy Trần Cung đã đến nước này mà vẫn không chịu phục tùng, lại mỉa mai: - Công Đài, ông nghĩ việc hôm nay phải làm thế nào đây?

Trần Cung buột miệng nói: — Là thần tử mà bất trung, làm con mà bất hiếu, chết đáng lắm! — Ông ta giống y như Cao Thuận, lòng chỉ nghĩ đến cái chết.

Tào Tháo lại cười nhạt: — Ông chết rồi, mẹ già sẽ thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Trần Cung đáp lại không chút do dự: — Cung này nghe nói người lấy đạo hiếu mà trị thiên hạ, sẽ không làm hại đến người thân của kẻ khác, mẹ già ta sống hay chết hoàn toàn là do minh công định đoạt! — Ông ta nịnh như vậy cốt là để Tào Tháo không làm hại mẹ mình.

Tào Tháo lại hỏi: — Còn vợ con ông sẽ thế nào?

— Cung này nghe nói kẻ lấy chữ nhân mà trị thiên hạ sẽ không ép người ta tuyệt tự, vợ con ta sống hay chết, đều do minh công cả! - Trần Cung đáp.

Thấy ông ta cố làm ra vẻ kiên cường, Tào Tháo định buông thêm vài lời châm chọc, nào ngờ Trần Cung khom người chắp tay nói dứt khoát: - Hãy ra lệnh giết ta, giữ nghiêm quân pháp. Nói xong liền quay người toan đi chịu chết. Tào Tháo thoáng rùng mình, vội vàng đứng dậy: — Công Đài hãy khoan! — Trấn Cung làm như không nghe thấy gì, vẫn sải bước ra ngoài, mấy tên lính liền chặn ông ta lại.

— Công Đài, ông... — Bỗng nhiên Tào Tháo không biết phải nói thế nào. Quả thật, ban đầu Tào Tháo đúng là hận Trần Cung đến tận xương tủy, nhưng mấy lời châm chọc kia lại dồn ông ta vào con đường chết, nên chợt thấy mềm lòng. Năm xưa, sở dĩ Tào Tháo tự đứng lên đảm nhiệm chức Thứ sử Duyện Châu đều là nhờ Trấn Cung du thuyết quan viên ở Duyện Châu, sau này cũng có công không nhỏ trong việc dẹp loạn Khăn Vàng, đánh bại Viên Thuật. Nào ngờ, thành công là nhờ Trần Cung, thất bại cũng do Trần Cung. Kẻ giúp mình làm chủ Duyện Châu là ông ta, kẻ khơi mào làm phản, khiến mình không có nhà mà về cũng chính là ông

https://thuviensach.vn

ta! Nhưng mình từng giết chết ba vị danh sĩ là Biên Nhượng, Viên Trung, Hoàn Thiệu chỉ trong một ngày, từng xua đuổi Thứ sử Duyện Châu do triều đình bổ nhiệm là Kim Thượng, khiến ông ta bị Viên Thuật hại chết, lại từng đồ sát bá tính Từ Châu, đôi tay vấy đầy máu của bao người vô tội... Việc Trần Cung làm phản hoàn toàn cũng vì đạo nghĩa. Nghĩ đến đây, Tào Tháo vừa hổ thẹn vừa đau lòng, liền bước lên chậm rãi, nói: - Công Đài, ông hà tất phải như vậy? Kỳ thực ta... - Quả thực, Tào Tháo không biết phải mở miệng thế nào, bởi tuyệt không thể trước mặt mọi người lại đi nói kẻ đầu sỏ vô tội được, nhưng lại không nhẫn tâm giết ông ta. Nếu lúc này, Trần Cung chịu quỳ gối xin tha thì tốt biết mấy…

Trần Cung vẫn đứng quay lưng lại với Tào Tháo, mắt nhìn thẳng về phía trước, ngẫm lại nửa đời này của mình thấy bi hài đủ vị. Vì đám người chẳng có chút can hệ gì mà làm phản có đáng không? Bỏ Tào Tháo quay ra bảo vệ Lã Bố có phải mình có mắt như mù không? Ông nhớ lần đầu tiên gặp Tào Tháo, với đôi ba lời đã miễn tội cho Vương Quăng; nhớ lại trận ác chiến Thọ Trương nơi Bào Tín phải mất mạng; nhớ đến việc bọn Tuân Úc, Mao Giới bất chấp gian nguy chạy đến cậy nhờ; nghĩ đến việc Tào Tháo chỉ có ba tòa huyện thành mà lại có thể xoay chuyển càn khôn... Tào Tháo không hổ danh là bậc anh hùng cái thế, đừng nói là Lã Bố, ngay cả Viên Thiệu cũng thua kém ông ta vài phần. Nhưng tên đã bay đâu thể thu lại được, bậc chí sĩ một đời há có thể sớm Tần tối Sở? Hơn nữa sao có thể sống ở đời với cái tiếng là kẻ phản phúc? Nghĩ đến đây, cõi lòng chỉ còn nỗi bi ai, không dám quay lại nhìn Tào Tháo, sợ rằng một khi đã quay đầu lại sẽ không đứng vững được mà cúi đầu nhận tội. Ông ta nghiến răng, trừng mắt nói với

https://thuviensach.vn

bọn binh lính chắn phía trước: — Tránh đường! Tại hạ nguyện đưa đầu chịu chết, còn không mau tránh ra!

Tào Tháo đứng đằng sau nghe rõ từng câu từng chữ, biết rằng không thể lay chuyển lòng dạ sắt đá của ông ta, bất giác không sao ngăn được những giọt nước mắt, Tào Tháo xua xua tay tỏ ý bảo quân lính nhường đường, miệng lẩm bẩm: — Ta và ông một mối tương giao, từ nay sinh tử cách biệt, hãy để ta tiễn ông một đoạn. - Nói đoạn, liền chầm chậm bước theo sau Trần Cung.

Nhìn tình cảnh này, văn võ bá quan ai nấy đều cảm khái nhỏ lệ. Trình Dục, Tiết Đễ, Ngụy Chủng quen biết nhau đã lâu càng thấu hiểu hơn cả, nhớ đến lúc chung lưng đấu cật thuở trước, cũng lần lượt đi theo; Trần Đâng, Trần Kiều, Từ Tuyên thấy mối ân oán này đã dứt, mâu thuẫn giữa bọn họ lúc còn dưới trướng Lã Bố cũng được xóa bỏ từ đây, cũng bèn theo sau đưa tiễn; ngay cả Quách Gia chưa từng quen biết cũng theo đến viên môn.

Lã Bố đứng bên cạnh vô cùng lo sợ, Cao Thuận, Trần Cung hiên ngang khảng khái đón nhận cái chết, càng lột tả sự hèn hạ, tham sống sợ chết của hắn, liền ghé sát tai Lưu Bị mà rằng: — Huyền Đức, đệ nhất định phải cứu mạng ngu huynh này!

Lưu Bị mặt không chút biểu cảm, chỉ ậm ừ nói: — Xem thế nào đã!

Lã Bố thấy ông ta tỏ vẻ cự tuyệt thì cười nói: — Huyền Đức lão đệ, vợ con đệ vẫn còn ở thành Hạ Bì. Đệ thua chạy bỏ mặc bọn họ, chẳng phải là nhờ có ngu huynh bảo vệ họ đấy sao? Ta đã trông nom vợ con cho đệ, đệ không chịu nói tốt vài câu cho ta được sao?

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt trắng trẻo của Lưu Bị chợt đỏ ửng lên, cặp mắt lóe sáng, quay sang cười nói: — Được! Được rồi! Tính mạng của huynh trưởng hãy cứ để ta lo.

Lã Bố toan thở phào thì đột nhiên nghe thấy ba hồi trống thúc lên gióng riết, hắn đồ rằng bọn Cao Thuận, Trấn Cung đã đầu lìa khỏi cổ. Mãi lâu sau mới thấy Tào Tháo thẫn thờ quay lại, bọn Trình Dục, Trần Đáng nối gót theo sau, thở dài thườn thượt rồi ai nấy quay về chỗ cũ. Tào Tháo ngồi phịch xuống, rầu rĩ nói: - Truyền lệnh, hậu đãi gia quyến từ già đến trẻ nhà Công Đài, hộ tống bọn họ về Hứa Đô bố trí cho thỏa đáng.

Lã Bố không vẫn không biết thân biết phận, lại chõ miệng: — Chúc mừng minh công đã trừ khử được quân phản nghịch... - Chưa nói dứt lời, hắn vội im bặt khi thấy Tào Tháo trừng mắt nhìn hắn. Lã Bố tuy anh dũng cái thế, song lại không có chí lớn bình định thiên hạ thì sao có thể hiểu được tâm tư của Tào Tháo lúc này?

Bỗng lại có tiếng thỉnh tội vang lên, Tống Hiến, Hầu Thành dẫn một loạt tội tướng bước vào đại doanh, quỳ xuống bên cạnh tấm đại kỳ. Tào Tháo đưa mắt nhìn một lượt, đột nhiên trông thấy có cả Tần Nghi Lộc trong đó, bất giác “hừ” một tiếng, nói với giọng lạnh nhạt: - Các ngươi chỉ bắt được chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Hầu Thành bước lên một bước, thưa: — Còn có vợ con Lã Bố... Trương Liêu vẫn đang truy lùng ở ngoài mà chưa bắt được.

https://thuviensach.vn

- Ba tên nghịch tặc Từ Hấp, Mao Huy, Ngô Tư đâu cả rồi? - Từ Hấp (ở Đông Bình) , Mao Huy (Sơn Dương) , Ngô Tư (ở Tế Âm) đều là Quận thú dưới trướng khi Tào Tháo thống lĩnh Duyện Châu, tất nhiên ông không thể dễ dàng cho qua được.

Hầu Thành nuốt nước bọt, chắp tay thưa: - Ngô Tư bị bệnh mà chết hai tháng trước, Từ Hấp và Mao Huy đã bỏ trốn khi Bành Thành bại trận, có lẽ... có lẽ đã chạy đến dưới trướng Tang Bá rồi.

— Hừm... — Tào Tháo ngẫm toan tính trong lòng — Cần phải tìm cách xử lý đám thổ phỉ cát cứ một phương như bọn Tang Bá, Tôn Quan, Tôn Khang, Doãn Lễ, Ngô Đôn, Xương Bá này, kẻo chúng gây họa sau lưng khi ta bận đối phó với Viên Thiệu.

Lã Bố đúng là chẳng hiểu gì hết, hắn cứ tưởng Tào Tháo trách tội bọn Hầu Thành không tận tâm tận lực, vội nói chen vào: — Minh công không biết đấy thôi, Lã Bố này hậu đãi chư tướng, vậy mà đến lúc lâm nguy chúng lại làm phản, phá hỏng cả thành ý một lòng muốn đi theo ngài của tại hạ, thực là bọn bạc tình bạc nghĩa!

Tống Hiến, Hầu Thành thấy hắn ta nói vậy, sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu. Nào ngờ Tào Tháo lại phá lên cười, giễu rằng: — Hậu đãi chư tướng ư? Ngươi phản bội vợ con, sủng ái thê thiếp của thuộc hạ mà gọi là hậu đãi sao?

Ha ha ha! - Nhiều người biết rõ chuyện xấu xa giữa Lã Bố và Đỗ thị, thấy Tào Tháo nói thẳng toẹt vào mặt hắn như vậy, ngay cả bọn người đến quy hàng lẫn đám người bị bắt đến đầu hàng đều bật cười ha hả, nhất loạt nhìn sang Tần Nghi Lộc. Tần Nghi Lộc

https://thuviensach.vn

đúng là loại mặt dày mày dạn, chẳng những không thấy nhục nhã mà còn ngoác miệng cười phụ họa theo: — Đâu có phản bội vợ con, chỉ là chiến đấu liên giường thôi!

Mọi người lại cười ồ lên. Lã Bố thẹn quá, vội qùy sụp xuống trước mặt Tào Tháo: - Xin minh công hãy niệm tình tại hạ có công hành thích Trác, thảo phạt Thuật mà thứ tội cho! Ngày sau tại hạ nguyện gan óc lầy đất phò tá minh công! — Nói xong, hắn dập đầu lia lịa.

Tào Tháo vẫn do dự không quyết. Lã Bố tuy sắc bén, song lại là con dao hai lưỡi, giữ hắn bên mình là phúc hay họa còn chưa biết được. Lúc ngẩng đầu lên, Tào Tháo thấy Lưu Bị muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bèn hỏi: — Ta muốn dùng Phụng Tiên, Sứ quân thấy thế nào?

Lã Bố mừng rỡ suýt bật cười thành tiếng, vừa rồi đã thương lượng với Lưu Bị, chắc chắn sẽ bình yên vô sự. Hắn cúi đầu mỉm cười, đợi Lưu Bị nói giúp cho mình, nào ngờ lại nghe thấy Lưu Bị nói: — Minh công không nhớ chuyện xảy ra với Đinh Nguyên, Đổng Trác sao?

Nụ cười trên môi Lã Bố vụt tắt, hắn quay đầu lại hỏi: — Hiền đệ nói gì vậy?

Lưu Bị chẳng thèm đếm xỉa đến hắn, cao giọng nhắc lại một lần nữa: — Minh công không nhớ chuyện xảy ra với Đinh Nguyên, Đổng Trác sao?

Lã Bố luôn mồm chối bay chối biến, nhưng câu nói ngắn gọn này đã tước mạng hắn! Ngày trước, Đinh Nguyên đề bạt hắn

https://thuviensach.vn

vào hàng ngũ của ông ta, nhưng hắn lại vì công danh phú quý mà xuống tay với ân nhân của mình; Đổng Trác nhận hắn làm nghĩa tử, vậy mà hắn lại dan díu với tì nữ, hành thích nghĩa phụ. Loại người này há có thể tin được sao? Lã Bố ngơ ngác một hồi, rồi đột nhiên ngồi phịch xuống đất, ngoác mồm chửi rủa: — Thằng nhãi ranh Lưu Bị! Tên giặc tai to nhà ngươi nói lời mà không giữ lời! Ngươi đã quên chuyện ta xuất kích ở viên môn rồi sao? Hai ba lần bỏ mặc vợ bỏ con chẳng hề màng đến, không phải nhờ ta bảo vệ cho sao? Ngươi đúng là loại tiểu nhân vong ơn bội nghĩa!

— Ta nhổ vào! — Lưu Bị cũng trở mặt. — Ngươi có ơn nghĩa gì với ta chứ? Cướp Từ Châu của ta, hai lần tập kích Tiểu Bái, ngươi vẫn còn mặt mũi mà nhắc đến hai chữ ơn nghĩa sao?

— Ngươi, ngươi, ngươi... — Lã Bố giận tím mặt, toàn thân run lẩy bẩy, dây trói trên người phát ra tiếng kẽo kẹt, dường như chỉ cần căng thêm chút nữa là đứt. Đám binh lính thấy vậy liền hè nhau xông tới, cố sức ghì hắn xuống. Hắn vẫn muốn chửi rủa Lưu Bị, nhưng đầu óc đột nhiên chuyển biến — Chửi Lưu Bị phỏng có ích gì? Tính mạng của mình nằm trong tay Tào Tháo kìa! Hắn lập tức quay lại nhìn Tào Tháo.

Trong thoáng chốc, Tào Tháo mặt đằng đằng sát khí, tay nắm chặt thanh bội kiếm. Một lời của Lưu Bị đã thức tỉnh suy nghĩ của Tào Tháo. Ông đưa mắt nhìn quanh, thấy văn võ bá quan ai nấy đều hiện rõ chữ sát trên mặt, trong số đó, Lý Điển lông mày dựng ngược đầy vẻ căm phẫn! Trong lòng Tào Tháo hiểu rõ — Mối thâm thù giữa Lã Bố và họ Lý, nếu tha cho Lã Bố, sao có thể ăn nói với Lý Càn ở dưới suối vàng đây? Lại còn Hí Chí Tài, tại

https://thuviensach.vn

sao bị nhốt vào ngục để đến nỗi thân mang bệnh mà chết? Vụ hỏa hoạn ở Bộc Dương, nạn châu chấu và hạn hán, bao nhiêu dân Duyện Châu đã phải bỏ mạng? Nếu như tha cho Lã Bố, lấy gì để an ủi vong linh những người đã khuất? Còn mặt mũi nào mà gặp các vị phụ lão Duyện Châu? Rồi ông lại nghĩ, Lã Bố có công giết Đổng, thiên tử đến giờ vẫn chưa quên công lao của hắn, nếu lại có ý chỉ ban cho hắn ân huệ nào nữa thì phải làm sao đây? Bất tuân theo ý chỉ của thiên tử thì không được, tuân theo ý chỉ của thiên tử há chẳng phải là ngoài Đổng Thừa ra lại gieo thêm mầm mống nội loạn nữa hay sao? Còn nữa, con mắt trái của Hạ Hầu Đôn bị bắn mù cũng chính là hắn đã ra lệnh cho Cao Thuận đánh úp mà ra! Ta với anh em Trương Mạo trở mặt với nhau rốt cuộc là do kẻ nào? Trương Dương ở Hà Nội là đồng hương thân thiết với hắn, sau này khi quyết chiến với Viên Thuật, chẳng may Lã Bố lại trốn về Hà Nội thì làm thế nào? Trước đây Lã Bố theo Viên Thuật, sau này trên trận tiền ngộ nhỡ hắn lại chĩa giáo về phía mình thì chẳng phải hỏng việc hay sao?... Chỉ trong giây lát, bao nhiêu thù mới hận cũ, bao nhiêu nghi kỵ, lo lắng bỗng ùa tới!

Lã Bố kinh hãi khi nhìn vào đôi mắt u ám như mắt diều hâu của Tào Tháo, liền vội vàng biện bạch: — Minh công chớ nghe lời xàm báng của kẻ tiểu nhân, tại hạ thành tâm quy phục, lòng này có trời chứng giám.

Tào Tháo không muốn nghe thêm nữa, khoát tay ra lệnh: — Lôi ra ngoài! Bêu đầu thị chúng!

Trời đất như tối sầm trước mặt Lã Bố, hắn chỉ mơ hồ nhận thấy một đám lính áp lại lôi đi. Hắn kháng cự theo bản năng, vùng

https://thuviensach.vn

vẫy hai vai, ương ngạnh không chịu nhúc nhích nửa bước. Hứa Chử thấy vậy liền quăng cây thiết mâu, xông lên túm lấy Lã Bố, hợp sức với đám binh lính mới lôi được hắn đi. Lã Bố vẫn không cam chịu, cố sức giãy giụa, luôn mồm chửi rủa: — Tào Tháo! Lã Bố ta có công giết Đổng, khắp thiên hạ có ai mà không biết? Nay thiên tử phong cho ta làm Ôn Hầu, quý hiển ngang với bậc tam công, ta có quyền giả tiết[3] trước cả ngươi đấy! Nay ngươi nhất thời đắc thế, lại dám đối xử với ta như vậy? Khi ông đây cùng với Vương Tư đồ cứu giá thì ngươi vẫn còn bận đấu đá tranh giành ở Duyện Châu! Ngươi có tư cách gì mà đòi giết ta! — Lã Bố càng chửi càng hăng, hắn hất mạnh vai khiến đám binh lính nhã nhào ra đất, ngay cả Hứa Chử cũng phải loạng choạng lùi lại mấy bước. Mười mấy tên vẫn không giữ được một mình Lã Bố, nếu để hắn ta lao trở lại chẳng phải sẽ gây ra đại họa sao? Tào Tháo sợ hãi tránh vào đại trướng, Vương Tất giang hai tay ra chắn chỗ cửa ra vào. Xoẹt xoẹt xoẹt, một loạt tiếng tuốt kiếm vang lên, mười mấy viên đại tướng là bọn Hạ Hầu Uyên, Vu Cấm, Nhạc Tiến, Từ Hoảng, Chu Linh... đều rút kiếm vây quanh Lã Bố, bất quá nên bọn họ cũng phải liều mạng ngay trong doanh trung quân.

Lã Bố không lao lên nữa, trừng mắt nhìn quanh đám người kia. Các tướng vây chặt lấy hắn, không ai dám đâm nhát kiếm đầu tiên. Lã Bố dũng mãnh hơn người, ngộ nhỡ đâm nhầm đứt dây trói, hắn cùng quá hóa liều cũng đủ khiến cho mọi người lãnh đủ! Đang lúc giằng co, bỗng nhiên nghe thấy có người cao giọng nói: — Các vị khoan hãy động thủ!

Quách Gia chen ra khỏi đám đông, giữa lễ vái chào Lã Bố, nói những lời thấm vào gan ruột: — Lã tướng quân, tại hạ có đôi

https://thuviensach.vn

lời muốn gửi đến người vẫn còn u mê chưa chịu tỉnh như ngài, ngài có muốn nghe chăng?

— Nói! — Lã Bố cảnh giác nhìn các tướng đang vây quanh mình, thuận miệng đồng ý.

Quách Gia ôn tồn nói: — Ngài vốn là một trang nam tử Tịnh Châu chẳng phải vướng bận điều gì, tình cờ lạc vào chốn quan trường, lại gặp thời loạn thế mà được vẫy vùng. Ngài đã không có chí tranh giành thiên hạ, lại không đủ tài lôi kéo các thế lực, rơi vào kết cục thế này chẳng phải là chuyên tất nhiên hay sao? Cả đời này vinh hoa phú quý đều đã hưởng đủ, sóng to gió lớn cũng đã từng trải qua, còn thiếu cái gì đây? Cứ cố sống tạm bợ ở đời, liệu có thể giải thoát được phiền não gì nào? Đời người được mất là ở số mệnh, vận số không có chớ cưỡng cầu làm gì, có trách thì hãy trách ngài đã đi lầm đường! Lẽ nào anh hùng một đời, cuối cùng lại phải chịu cảnh trăm đao phân thây? Tại hạ cũng chỉ nghĩ cho ngài, hãy ngoan ngoãn chịu tội đi…

Lời Quách Gia ôn hòa mềm mỏng, nhưng lại như một đòn thức tỉnh Lã Bố, khiến hắn cứ đứng ngây ra mãi, sắc mặt sạm đen rồi lại trắng bệch, như thể vừa hổ thẹn vừa hiểu ra. Cuối cùng, Lã Bố thôi không giãy giụa nữa, hắn cười khan hai tiếng rồi nhắm mắt lại, chấp nhận sự thực đang bày ra trước mặt... Đại trượng phu coi sống chết nhẹ tựa lông hồng, hà tất phải đôi co với bọn họ? Trên chiến trường chẳng sợ trời cũng chẳng sợ đất, nhưng về âm mưu quỷ kế tuyệt không phải là đối thủ của Tào Tháo, Lưu Bị, ai bảo mình dấn bước vào con đường này làm gì? Nếu cả đời này cứ ở quê nhà Tịnh Châu chăn ngựa thả dê thì đã chẳng sao. Sớm biết thế

https://thuviensach.vn

này chẳng thà liều chết từ lúc ở thành Hạ Bì, còn hơn tới đây nói những lời trái với tâm can để người ta nhạo báng, khinh thường? Cứ cho là mình thật lòng muốn theo Tào Tháo, liệu ông ta còn tin tưởng mình không? Khi thiên hạ còn chưa thái bình, ông ta còn cần đến mình, đợi đến một ngày mưu thành nghiệp lớn, khó mà đảm bảo ông ta sẽ không ra tay trừ khử! Trần Công Đài đúng là sáng suốt, sống thêm được một ngày chẳng qua chỉ thêm một ngày nơm nớp lo sợ mà thôi... Lã Bố đâm chiêu nghĩ ngợi, dường như chẳng còn điều gì đáng để lưu luyến nữa, hắn chỉ không sao quên được Nghiêm thị, đứa con gái bé bỏng của hắn và cả giai nhân Đỗ thị, muốn phó thác trông cậy vào Tào Tháo, nhưng hắn chợt hiểu cầu xin ông ta liệu còn tác dụng gì? Đôi mắt khép, hơi thở tàn, chuyện của người sống sao có thể lo liệu cho được…

Bao nhiêu ý nghĩ tan thành khói bụi, Lã Bố thở dài, chẳng còn bận tâm đến đám tướng lĩnh Tào doanh vẫn đang căng thẳng kia nữa, hắn mạnh bước cao ngạo, thản nhiên đến viên môn chịu chém. Tào Tháo nãy giờ đứng sau lưng Vương Tất, thấy Lã Bố lặng lẽ bước đi mới hoàn hồn, tiết đông giá buốt mà ông sợ đến toát mồ hôi hột!

Chương 2

TÀO THÁO THU NHẬN XÍCH THỐ VÀ MỸ NHÂN CỦA LÃ BỐ

Ngựa quý Xích Thố[4]

Cho đến khi đầu của Lã Bố treo lên viên môn, Tào Tháo mới thở phào nhẹ nhõm, liền hạ lệnh thu nhận toàn bộ binh lính

https://thuviensach.vn

đầu hàng ở Hạ Bì, Tống Hiến, Hầu Thành thống lĩnh đội quân cũ tạm thời quay về trung quân chờ lệnh điều động. Văn võ toàn doanh ai làm việc nấy, chỉ để Lưu Bị ở lại.

— Xưa Chu Công cẩu hiền, một buổi tắm ba lần bới tóc, một bữa ăn ba lần đứng dậy. Chúng ta cũng phải học theo người xưa. — Tào Tháo nói với vẻ phấn khích, — Dân gian có ba bậc hiền tài là Trịnh Khang Thành, Tuân Từ Minh, Trần Trọng Cung, tiếc thay Trịnh Huyền lại ở tận Bắc Hải không có cách nào chiêu mộ, Tuân Sảng bị Đổng Trác giam cầm chết ở Tây Kinh, Trần Thực qua đời đã nhiều năm. Nay có Trấn Kỷ, Trần Quần là con trai và cháu đích tôn của Trần Thực đang sống trong thành Hạ Bì, nghe nói Huyền Đức đã từng mời Trần Quần ra làm tòng sự, vậy cảm phiền ông thay ta tiến cử một lần, nếu có thể đưa cha con họ vào triều thì quả là việc tốt.

Lưu Bị nghe được những lời này trong lòng cảm thấy không vui, Trần Quần rõ ràng là thuộc hạ cũ của ông ta, sau nằm trong tay Lã Bố, giờ quay một vòng lại biến thành người của “triều đình” , rõ ràng Tào Tháo đang muốn nắm thóp mình đây. Nhưng thân đang ở dưới trướng ông ta, không thể không nhún nhường, đành giả vờ cười nói: — Tiến cử hiền tài vì đất nước là bổn phận của hạ chức, nào dám nhận hai chữ làm phiền, minh công quá đề cao tại hạ rồi.

Vương Tất đứng bên cạnh nói: — Nước ở Hạ Bì vẫn chưa rút, hơn nữa trong thành vẫn còn dư đảng của Lã Bố, chúa công không nên đi vào chỗ nguy hiểm, chi bằng mời cha con họ Trần đến doanh trại gặp mặt.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo không đồng ý: — Trước mặt hiền tài há có thể thất lễ? Ta nhất định phải đích thân đến đó để tỏ rõ lòng tôn kính. Hơn nữa Trần Nguyên Phương đã hơn sáu mươi tuổi, bắt ông ta lặn lội đến đây khác nào làm mất đi tấm lòng trọng nhân ái của triều đình?

Vương Tất lại nói: - Việc này không phải là việc quốc gia đại sự, tốt nhất nên lui lại ít ngày. Đợi sắp xếp sự vụ ở Hạ Bì xong xuôi, nước lũ rút xuống, chúa công đi cũng chưa muộn.

- Ngươi thì hiểu cái gì? - Tào Tháo tức giận gắt lên, - Hứa Đô mới được xây dựng, lòng người còn chưa yên, đây là lúc cần chiêu mộ hiền tài vào triều, việc quan trọng như vậy sao có thể để sau được?

Lưu Bị cũng nói theo: - Minh công luôn lo nghĩ cho xã tắc, khẩn thiết lòng thành chiêu mộ hiền tài, Vương Chủ bạ sao lại ngăn cản? Nếu sợ nguy hiểm thì chọn lấy một đội Hổ báo kỵ hộ tống là được. Họ Trần đó vốn nổi tiếng hiền tài, nếu có thể chiêu mộ cha con họ vào triều thì không những là vinh dự của Hứa Đô, vinh dự của Tào công mà còn là vinh dự của chúng ta đó!

Mấy câu này khiến Vương Tất nghẹn họng không biết nói sao, đành phải dạ vâng mà làm theo. Tào Tháo thấy lời Lưu Bị nói rất thấu đáo, mỉm cười mà rằng: — Vẫn là Huyền Đức có nhãn giới hơn người thường một bậc. Gia quyến của ông vẫn ở trong thành, lần này vào thành nhân tiện đón họ về, việc không thể chậm trễ, chúng ta nhanh chóng khởi hành. — Dứt lời, Tào Tháo tỏ vẻ thân mật, nắm tay Lưu Bị kéo ra ngoài doanh. Vương Tất thấy thế bèn vội vàng xin Tào Thuần chọn ra ba mươi tên Hổ báo kỵ, giao cho Hứa Chử thống lĩnh, hộ tống Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

Mọi người vừa ra khỏi viên môn thì gặp Quan Vũ, Trương Phi, Tôn Càn, Giản Ung, Triệu Vân, Trần Đáo đang khoanh tay đứng đợi dưới vọng lâu — Bọn họ thấy Tào Tháo chỉ giữ lại một mình Lưu Bị nên trong lòng lo lắng, không ai chịu quay về doanh trại. Lưu Bị thấy vậy liền trách mắng: - Các ngươi không quay về chấn chỉnh việc quân, tập trung ở đây làm gì? — Tào Tháo trong lòng hiểu rõ, liển xua tay cười nói: - Huyền Đức chớ trách họ, chắc các vị ấy nghĩ lão phu mở Hồng môn yến nên lo lắng cho an nguy của ông thôi.

Lưu Bị biết Tào Tháo có ý châm chọc, nên càng nặng lời hơn: - Mấy kẻ vô dụng các ngươi, chẳng lẽ ta chưa về thì không làm được việc gì hay sao? Ta cùng Tào công vào thành bái kiến cha con Trần Nguyên Phương, nhân tiện đón gia quyến về. Các ngươi mau quay về doanh trại, tuy đã bình định được Hạ Bì nhưng còn chưa bắt được Trương Liêu, nhất định phải canh giữ doanh trại cẩn mật, để phòng kẻ địch đánh úp!

Bọn Quan Vũ chắp tay nhận lệnh, Triệu Vân muốn xin đi theo bảo vệ nhưng Giản Ung đã ngăn lại.

Đột nhiên có tiếng ngựa hí vang — Tần Nghi Lộc hớn hở dắt ngựa Xích Thố tới, muốn khoe công lao trước mặt Tào Tháo.

Xích Thố không phải là giống ngựa ở Trung Nguyên, mà là do Đổng Trác đoạt được trên chiến trường hồi còn đảm nhiệm chức Mậu kỷ hiệu úy Tây Vực (quản lý đồn điền, chống lại Hung Nô). Sau này đem tặng lại cho Lã Bố vì hắn có cống đâm chết Đinh Nguyên. Tuy cùng là loại hãn huyết mã, nhưng nó khỏe gấp trăm lần so với loại hãn huyết mã bình thường. Con ngựa quý này tính

https://thuviensach.vn

từ móng đến lưng cao tám thước, từ đầu tới đuôi dài một trượng hai, toàn thân đỏ rực, không một sợi lông tạp, ngày phi ngàn dặm, đêm chạy tám trăm, trèo đèo lội suối vững như đi trên đất bằng. Lã Bố nhờ con ngựa quý này mà xông pha chiến trường diễu võ dương uy, đánh thắng một mạch từ Quan Trung đến Từ Châu, vì thế trong quân có câu "Anh hùng có Lã Bố, tuấn mã có Xích Thố".

Tần Nghi Lộc cung kính đưa dây cương cho Tào Tháo, nhe răng cười nói: — Xích Thố là con ngựa quý độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Xưa trong tay Lã Bố khác nào ngọc quỷ bén tay phàm, từ nay về sau nó sẽ phò tá chúa công đạp bằng tứ hải, dốc sức vì triều đình, như vậy mới là bỏ tối theo sáng, như cá gặp nước! Đáng tiếc con vật này không biết nói tiếng người, nếu không chắc nó sẽ hô to: — Tham kiến chúa công! Dù gan óc lẩy đất cũng chẳng từ nan! — Nói rồi hắn ta liền bắt chước loài ngựa hí lên mấy tiếng.

Trông cái bản mặt dày và điệu bộ nịnh hót của Tần Nghi Lộc, ai cũng liếc nhìn khinh bỉ. Tào Tháo thấy đúng là món hời, ông đưa tay vuốt nhẹ bờm Xích Thố, thấy nó ngoan ngoãn không cự lại nên càng thích thú. Tần Nghi Lộc được thể chêm vào: — Thần kỳ! Đúng là thần kỷ! Vừa rồi tiểu nhân dắt nó hết cả hơi! Quả là chúa công uy phong lẫm liệt, anh dũng cái thế mới khiến con Xích Thố này phải khuất phục. — Hắn ra sức nịnh hót, mặc kệ người khác đang nhìn mình bằng ánh mắt thế nào.

- Làm gì có chuyện như nhà ngươi nói? — Tào Tháo liếc hắn một cái, sau đó lại ngắm nghía mặt Xích Thố, hai mắt nó như vừa chảy lệ. Tào Tháo thầm ngạc nhiên, lẩm bẩm: - Nghe nói lúc Hạng Vũ bị vây khốn ở Cai Hạ, con Ô Truy cũng tỏ ra đau buồn. Xích Thố

https://thuviensach.vn

ngân ngấn nước mắt thế này, phải chăng nó biết chủ mình đã chết? Lã Bố tuy là một kẻ võ biển nhưng đối với Xích Thố lại tình sâu nghĩa nặng... Loài vật mà còn biết trung nghĩa như vậy thì những kẻ bất trung bất nghĩa trên thế gian, thật không bằng loài súc sinh! — Người nói vô tình, kẻ nghe hữu ý, Tần Nghi Lộc tuy thuộc loại mặt dày mày dạn, nhưng nghe những lời này cũng phải sượng mặt.

— Xích Thố à! Xích Thố! Hãy nghe ta, trên thế gian có đại nghĩa thì cũng có tiểu tiết. Tuy Lã Bố nặng lòng với ngươi, nhưng hắn vốn là kẻ nghịch thần loạn thế; ngươi là ngựa của Đại Hán, từ nay hãy dốc sức cho vương triều, giúp lão phu dẹp yên bốn biển, an định lê dân. Phải biết trước mặt đại nghĩa không câu nệ tiểu tiết, kẻ đại trung ắt phải biết dẹp bỏ ân huệ nhỏ... — Tào Tháo vừa vuốt ve lưng ngựa, vừa giảng đạo lý cho cho nó nghe như đang dạy bảo một đứa trẻ, khiến những người đứng nhìn bên cạnh ai nấy đều bụm miệng mà cười.

Kể cũng lạ, Tào Tháo vừa nói xong, Xích Thố liền lắc đầu hí lên một hồi như thể đã hiểu được đạo lý ấy. Tào Tháo cười ha hả, nắm chắc dây cương rồi nhảy lên lưng ngựa: — Anh bạn! chúng ta đi nào! — Tần Nghi Lộc thấy áo choàng của Tào Tháo vướng dưới mông ngựa định chạy lên chỉnh lại, nào ngờ Tào Tháo đột nhiên quất roi, Xích Thố lập tức tung vó đạp trúng đùi Tần Nghi Lộc khiến hắn bổ nhào, may là hắn chưa kịp cởi áo giáp, nếu không hắn là bị thương nặng.

— Chúa công! Cẩn thận, con ngựa này rất hung hãn! - Hứa Chử hoảng hốt, vội cùng Lưu Bị ba chân bốn cẳng chạy theo phía sau.

https://thuviensach.vn

Mấy người như Quan Vũ, Trương Phi thấy vậy cũng lập tức đuổi theo.

Tào Tháo thúc Xích Thố phi như bay trong doanh trại, xuyên qua đám binh đinh tướng lĩnh khiến người ngựa đều dạt cả ra, trong nháy mắt từ cửa chính bắc lao thẳng ra khỏi Tào doanh, phi nước kiệu trên cánh đồng mênh mông. Một lúc lâu sau, đám Hứa Chử mới hổn hển đuổi kịp: - Chúa công! Xin hãy thận trọng, nơi đây vẫn còn dư đảng của Trương Liêu, mau quay về thôi! — Trong đám người đột nhiên lại có thêm Quách Gia đang giơ cao chiếc hốt gọi: — Chủ công mau quay về! Hà Nội gửi tin cấp báo!

Tần Nghi Lộc chân tập tễnh cũng đuổi theo, cười nói: — Quách Tế tửu, vội gì chứ? Việc quân dù gấp cũng không quan trọng bằng lúc này Chúa công đang vui thế kia mà!

Quách Gia không muốn nhiều lời với Tần Nghi Lộc, ông ta vẫn cứ hô toáng lên. Tào Tháo đang vui vẻ, đâu có tâm trạng để ý đến bọn họ. Ông ta liên tục quất roi, bước chân dũng mãnh của Xích Thố vẫn lao đi như bay, cảnh chí hai bên cứ vụt qua, luồng gió táp thẳng vào mặt khiến nước mắt trào ra. Tào Tháo lượn một vòng rồi thúc Xích Thố phi vào nơi ngập nước quanh thành Hạ Bì. Lập tức tiếng vó ngựa lộp bộp vang lên, bọt nước bắn lên tung tóe cao hơn cả đầu người; vậy mà Xích Thố vẫn không hề chùn bước, dũng mãnh phi nước kiệu như trên đất bằng. Từ khi dấn thân vào binh nghiệp, Tào Tháo đã từng cưỡi không ít ngựa tốt. Con Đại Uyển do Hà Tiến tặng đã giúp ông phá tan giặc Khăn Vàng ở Trường Xã; con Bạch Hộc của Tào Hồng tặng đã hai lần cứu chủ băng qua sông Biện Hà, vượt qua trận hỏa hoạn ở Bộc Dương. Khi

https://thuviensach.vn

gặp nạn ở Uyển Thành, con trai ông là Tào Ngang hy sinh thân mình dâng con Tuyệt Ảnh, nhờ nó Tào Tháo mới thoát nạn. Đó đều là ba con ngựa quý, nhưng so với Xích Thố vẫn còn kém xa.

Tào Tháo cưỡi ngựa vô cùng khoái chí, mấy người Hứa Chử, Quách Gia càng nhìn càng sốt ruột, vẫn hét gọi mãi, bỗng thấy một cơn lốc đỏ ập đến trước mặt — Xích Thố đã đưa Tào Tháo quay lại. Khi ghìm dây cương, Xích Thố tung vó trước, hí vang một tiếng xé ngang bầu trời, như giao long xuống biển. Sau tiếng hí đó, dường như tất cả chiến mã trong doanh trại quân Tào đều hí theo, tiếng ngựa hí vang dội khắp nơi.

— Quá tuyệt! — Tào Tháo nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

Tần Nghi Lộc đứng từ xa liền cất tiếng xun xoe: - Chúa công thần uy cái thế vô song! Có thêm Xích Thố tương trợ, đánh đâu thắng đó!

Tào Tháo chợt than thở: - Đành rằng là ngựa tốt, nhưng phải được cưỡi bởi mãnh tướng, trên chiến trường xông pha chém tướng phá địch. Nếu để lão phu cưỡi, chẳng phải trở thành thứ bỏ đi hay sao. - Tần Nghi Lộc vẫn không thôi nịnh bợ: - Xem ngài nói kìa, dù có là tướng tài chẳng phải đều nghe theo lệnh ngài hay sao?

Tào Tháo chẳng buồn để ý đến hắn ta, đưa tay đón lấy tấm hốt trong tay Quách Gia: — Chuyện gì mà gấp như vậy?

- Trương Dương ở Hà Nội kéo quân áp sát Hoàng Hà, đòi báo thù cho Lã Bố.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo cứ tưởng có động tĩnh gì bên chỗ Viên Thiệu, nhưng lần này là Trương Dương nên không mấy để tâm. Trương Dương này cũng có công nghênh giá, được phong Đại Tư mã, nhưng con người này không có chí tiến thủ, cam chịu nhường kẻ khác đi đón thiên tử, còn bản thân quay về đóng giữ Hà Nội. Hà Nội phía bắc thuộc về Viên Thiệu, phía nam thuộc về Tào Tháo; bị kẹp giữa hai thế lực, hắn mãi không ngóc đầu lên được, nay trong tay không quá ngàn quân, cứ nằm im, chực chờ cho thế cục rõ ràng sẽ chọn chủ để tiến thân.

Mặc dù không có chí lớn, cũng chẳng giỏi mưu kế nhưng Trương Dương lại là người rộng lượng, nghĩa khí. Thuộc hạ dưới trướng tạo phản, nếu bị bắt giữ, chỉ cần khóc lóc van xin nhận tội là hắn tha cho hết. Ngày trước hắn và Lã Bố cùng thuộc bộ Tịnh Châu, tâm đầu ý hợp. Khi Lã Bố bị Viên Thiệu đuổi đi, Trương Dương đã rất hào hiệp giữ hắn lại, chia binh mã ở Hà Nội cho Lã Bố điều khiển, hắn còn ngầm cung cấp ngựa tốt, binh khí cho Lã Bố. Lần này biết Tào Tháo đông chinh, ban đầu Trương Dương cũng không tỏ ra lo ngại, cứ nghĩ bọn Trương Tú, Lưu Biểu sẽ lên kế hoạch tập kích sau lưng. Nào ngờ đã hơn hai tháng mà vẫn không ai có động tĩnh gì, thấy Tào Tháo đưa quân vây Hạ Bì, lúc này Trương Dương chẳng thể ngồi yên được nữa, dự định vượt sông xuống phía nam tấn công Hứa Đô giải vây cho bằng hữu. Nhưng thực lực quá yếu, vượt Hoàng Hà có khác gì đâm đầu vào chỗ chết, hắn đành phải hạ trại bên sông tạo thanh tạo thế, gây sức ép để Tào Tháo lui binh. Ngờ đâu lại đến quá muộn, đầu Lã Bố đã lìa khỏi cổ.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nhận được quân báo, trầm ngâm hồi lâu: — Hầy... Đã biết rõ là không thể mà vẫn cứ làm, dẫu sao Trương Dương cũng là trang nam tử hán! Khi xưa ta có Bào Tín, Trương Siêu có Tang Mân, không ngờ hạng người ngoan cố, ngu dốt như Lã Bố cũng kết giao được bằng hữu có thể sống chết vì hắn! Hảo hán Tịnh Châu thật đáng khâm phục!

Quách Gia lại không nghĩ như vậy: — Trương Dương tuy yếu nhưng quận Hà Nội nằm ở phía bắc Hoàng Hà, chính là bình phong của Hà Nam, nếu nơi này bị thất thế, cửa ngõ Trung Nguyên sẽ rộng mở! — Ông ta không thể nói rõ trước mặt nhiều người nhưng ý đồ đã lộ rõ — Nếu biết chuyện của Lã Bố, Trương Dương tất sẽ ngả về phía Viên Thiệu, đại quân Hà Bắc đó sẽ mượn Hà Nội làm bàn đạp, đánh thẳng vào Hứa Đô.

Lưu Bị thấy bọn Quan Vũ vẫn đứng đó, sợ bọn họ hiểu rõ việc quân sẽ khiến Tào Tháo sinh nghi, bèn trách mắng: - Các ngươi còn đợi gì nữa mà chưa về mau đi?

Tào Tháo đang mãi suy nghĩ cũng không để ý, bèn chau mày ra lệnh: - Lập tức phong Tào Nhân làm soái, Sử Hoán làm tiên phong, dẫn tám ngàn binh mã quay về đánh cho Trương Dương biết thế nào là lễ độ! - Tào Tháo cũng muốn lập tức đi ngay nhưng thời gian này còn chưa dẹp yên được bọn cường hào, chưa bắt được Trương Liêu nên không thể yên tâm. Cũng may tình hình Hà Bắc đã rõ, Viên Thiệu vẫn mãi đánh Công Tôn Toản ở Dịch Kinh, lại bị Trương Yên quấy nhiễu, không có hơi sức chú ý đến phía nam. Phái Tào Nhân đưa quân về phía tây, cho dù không thể toàn thắng cũng có thể giam chân Trương Dương ở Hà Nội, ngăn cản hắn ta

https://thuviensach.vn

liên kết với Viên Thiệu. Còn Tào Tháo ở đây giải quyết cho xong đám cường hào ở Thanh, Từ, sau đó dẫn quân đuổi theo cũng chưa muộn.

— Tuân lệnh! — Quách Gia nhận lệnh liền đi ngay.

Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới thấy trên mặt toàn bụi đất, lại thêm bị nước bắn vào giờ đã đóng cáu lại, nhớ đến việc phải đi gặp cha con Trần Kỷ liền đưa dây cương cho Hứa Chử, đến bên hồ vục nước lên rửa mặt. Tần Nghi Lộc vội vàng chạy tới, cởi bỏ áo giáp, xé một mảnh áo trong đang mặc trên người, hai tay đưa ra trước mặt Tào Tháo: — Chúa công, nước ở đây lạnh, ngài mau lau khô mặt đi!

Tào Tháo đón lấy, lau qua rồi thuận tay ném trả lại hắn ta: — Hôm nay ngươi vất vả rồi!

Tần Nghi Lộc xun xoe cười nịnh: — Hiếu kính ngài là việc nên làm. Thực ra hắn ta lớn hơn Tào Tháo mấy tuổi, thế mà lại nói đến hai chữ hiếu kính.

— Ngày trước ngươi bán chủ cầu vinh, đầu tiên đi theo Hà Miêu, sau theo Đổng Trác, cuối cùng lại bám theo Lã Bố, món nợ cũ đó ta còn chưa tính với ngươi đâu!

Tần Nghi Lộc quỳ sụp xuống liên tục khấu đầu: — Chúa công khai ân, nể tình năm xưa tiểu nhân từng hầu hạ ngài, xin ngài hãy...

— Đừng nhắc đến năm xưa! Nhắc đến là tim gan ta lại sôi sùng sục! — Tào Tháo phất ống tay áo, — Những lời nịnh bợ ngày

https://thuviensach.vn

trước vẫn còn văng vẳng bên tai, loại tiểu nhân vô liêm sỉ nhà ngươi, miệng chỉ toàn những lời hôi hám!

— Vâng vâng vâng! — Tần Nghi Lộc thừa nhận hết, — Tiểu nhân tự biết tội nghiệp quá nặng, nhưng nếu chúa công chịu thu nhận tiểu nhân lần nữa, tiểu nhân còn có thứ muốn dâng lên ngài, đó là... Đỗ thị... — Hắn ta muốn dâng cả vợ mình là Đỗ thị cho Tào Tháo, nhưng những lời này không tiện nói chỗ đông người.

Tào Tháo quay đầu nhìn lại, thấy thuộc hạ của Lưu Bị đã đi mãi xa, nhưng Quan Vân Trường tay nâng chòm râu dài vừa đi vừa quay lại như muốn nói gì đó nhưng chẳng thể mở lời. Tào Tháo lại nghĩ đến chuyện từng hứa tặng Đỗ thị cho Quan Vũ, trong lòng rất đỗi ngạc nhiên - Lạ thật! Chẳng qua chỉ là một con a hoàn chuyên bê mũ điêu thiền[5] trong phủ Vương Doãn thôi mà, lại còn bị gả cho một tên vô lại, vậy mà Lã Bố, Quan Vũ lại nghiêng ngả vì nàng ta như vậy? Phải mục sở thị mới được!

Nghĩ vậy, Tào Tháo nói thầm vào tai Tần Nghi Lộc: — Nhà ngươi đúng là loại giảo hoạt, lấy được người thiếp ai gặp cũng yêu. Tha hay không tha cho ngươi chẳng qua cũng chỉ là một câu nói của ta. Ngươi hãy mang Đỗ thị đến trướng của ta, ta gặp rồi xét sau.

Tần Nghi Lộc nghe xong mặt mày hớn hở, nhanh nhảu đồng ý: — Vâng, tối nay tiểu nhân sẽ đưa đến chỗ ngài!

— Bé cái họng thôi! — Tào Tháo gằn giọng nhắc, rồi lại căn dặn: — Việc này ngươi hãy bàn bạc với Phụng Hiếu, làm cho kín đáo, đừng để bất cứ lời ra tiếng vào nào đến tai ta. Nếu có kẻ rỗi hơi xì

https://thuviensach.vn

xào bàn tán, ta sẽ lấy cái đầu ngươi! — Nói rồi Tào Tháo đứng dậy gọi Lưu Bị cùng đi vào thành.

Bọn họ đã đi rất xa mà Tần Nghi Lộc cứ khấu đầu mãi, miệng lẩm bẩm: — Không dám, không dám... Đêm nay tiểu nhân sẽ đưa nàng ấy đến chỗ ngài, nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa... ổn thỏa...

Bái hiền nhân gặp thích khách

Tào Tháo và Lưu Bị qua sông vào thành Hạ Bì, ở đây đã có mấy đội quân vào đóng giữ. Hàng binh của Lã Bố xếp hàng canh giữ khắp thành, vũ khí tước được chất thành từng đống lớn. Nước lũ đã rút, bách tính cũng lũ lượt dìu nhau xuống thành, bì bõm tìm về ngôi nhà bị ngập của mình, người qua kẻ lại rất đông đúc.

Tào Tháo cảm thấy sốt ruột, liền sai thủ hạ nghe ngóng nơi ở của cha con họ Trần. Hổ báo kỵ chạy đi hỏi đám tướng sĩ tiếp quản thành, tướng sĩ lại chạy đi hỏi bọn hàng binh, bọn hàng binh hỏi tên họ rồi tỏa đi hỏi dân chúng, hỏi qua hỏi lại mấy vòng mới biết cha con họ Trần đang ẩn náu trên lầu phía đông trong cùng của tường thành. Tào Tháo không dám chậm trễ, cưỡi ngựa vào trong thành, cùng đi đến phía đông thành chỉ có Lưu Bị, Hứa Chử và ba mươi tên Hổ báo kỵ. Bậc thang dốc đứng, dân chúng lên lên xuống xuống thấy có một vị quan lớn ở đây, ai cũng sợ hãi, luống cuống. Tào Tháo cũng không trách tội, chỉ bảo bọn họ nhường đường. Hứa Chử buộc ngựa, dìu Tào Tháo trèo lên lầu thành.

Dân chúng cuống lên thi nhau quỳ lạy, Tào Tháo ra hiệu cho họ cứ đi đường của mình rồi tiếp tục trèo lên lầu gác. Cửa lầu mở ra, Tào Tháo thoáng nhìn vào trong thấy có nhiều nô bộc đang đứng chắp

https://thuviensach.vn

tay, ông vội vàng lui về sau mấy bước vái lạy sát đất, nói một cách dõng dạc: — Tào Tháo nước Bái xin bái kiến Trần Nguyên Phương tiên sinh! — Chuyến bái yết hiển sĩ này, Tào Tháo tự báo quê quán, không xưng chức quan để tỏ rõ ý bình đẳng. Lưu Bị cũng vội vàng bái lạy nói: — Lưu Bị Trác quận xin cầu kiến!

Vốn tưởng khi biết có một nhân vật lớn đến ắt cả nhà sẽ cuống lên, nào ngờ cả nhà Trần Kỷ không hề hoang mang, một gia bộc nghiêm trang bước tới đáp lễ rồi nói: - Nghe tin Tào công và Sứ quân đến, chủ nhân vô cùng vinh dự, đại giá đến đây xin mời vào trong.

Tào Tháo, Lưu Bị kẻ trước người sau. Những nô bộc trong nhà rất có quy tắc, họ đều cúi đầu hành lễ rồi tự giác lui ra. Bên trong lầu gác ánh sáng lờ mờ, nhưng vẫn nhìn thấy trong góc phía tây có bốn người không rõ là già hay trẻ đang ngồi. Tào Tháo rất ngạc nhiên bởi cách ngồi như vậy, lòng hơi ngập ngừng nhưng vẫn giữ vẻ tự nhiên. — Trước kia từng nghe Tuân úc nói, Trần Kỷ ở Dĩnh Xuyên và Hoa Hâm ở Bình Nguyên tên tuổi ngang nhau nhưng cách trị gia lại rất khác nhau. Hoa Tử Ngư quản chế con cháu rất nghiêm, mặc dù ở nhà riêng nhưng vẫn giữ quy tắc nghiêm trang như trên triều đình. Ngược lại, cha con huynh đệ Trần Nguyên Phương lại rất thoải mái, tự tại. Hai nhà tuy nề nếp khác nhau, nhưng không khí gia đình luôn hòa thuận, vui vẻ.

Thấy Tào Tháo, Lưu Bị chuẩn bị thi lễ, ba người trẻ tuổi vội vàng đỡ vị tiên sinh râu tóc bạc trắng ở giữa đứng dậy, hành lễ chào hỏi với hai người trước. Tào Tháo vái xong, thấy trong bốn người chỉ có ba người quỳ xuống hành lễ, duy chỉ có một vân sĩ

https://thuviensach.vn

trung niên ngoài cùng bên trái vẫn đứng thẳng người và chỉ chắp tay vái. Theo lễ nghĩa của triều đình quy định rõ, thiên tử gặp Tam công vẫn phải cúi người vấn an, từ hàng Cửu khanh trở xuống phải chào hỏi bằng đại lễ, huống hồ đây lại là một bách tính thường dân. Người này gặp quan hàng Tư không đương triều mà chỉ chắp tay không vái, thật quá ngông cuồng! Tào Tháo thấy lạ nhưng không tiện chất vấn, ông chỉ đoán xem vị tiên sinh nhiều tuổi đứng giữa là ai. Tào Tháo đoán người đó chắc chắn là Trần Kỷ, bèn vội vàng đưa tay ra đỡ.

Quả đúng như dự đoán, lão tiên sinh kia mỉm cười nói: — Ngài thân là bậc Tam công cao quý trong triều lại hạ cố vượt sông đến đây, khiến lão hủ thực lo lắng trong lòng, xin mời ngồi xuống nói chuyện.

Lưu Bị bước lên trước kéo người trung niên bên phải nói: — Vị này là Trần Trường Vân.

Trần Quần cung kính vái lại, Tào Tháo chắp tay khách khí: — Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. — Thấy Trần Quần tuổi ngoài ba mươi, nét mặt hồng hào, ngũ quan đoan chính, thần thái ôn hòa, giữa đôi lông mày luôn ánh lên vẻ tươi cười: — Tào công vượt sông đến đây, cha con chúng tôi vừa mừng vừa lo.

— Không dám, không dám. - Tào Tháo vừa nói vừa đánh mắt về bên trái.

Trần Quần hiểu ý vội giới thiệu: — Đây là người anh em Viên thị ở Trần quốc, tuy không tiếng tăm hiển hách như Viên thị ở Nhữ Nam nhưng cũng không phải là hạng tầm thường. Trước kia

https://thuviensach.vn

Viên Bàng đã từng nhòm ngó chức Tam công ở triều trước, nay đã qua đời. Hai vị huynh đệ này, người anh khoảng ba bốn mươi tuổi, người em mới ngoài hai mươi, chắc hẳn là con cháu của Viên Bàng.

Vị trung niên không chịu bái lạy kia, chỉ chắp hờ tay nói: Tại hạ Viên Hoán, đây là em tại hạ Viên Mẫn.

Tào Tháo trong lòng đã rõ — Từ lâu đã nghe Viên Bàng có bốn người con trai Hoán, Bá, Huy, Mẫn, đều có chút ít tiếng tâm. Thì ra đây là lão đại và lão tứ, nếu có thể cùng vào kinh sư thì quả là như gấm thêm hoa. Tào Tháo quên luôn chuyện khi nãy Viên Hoán không quỳ lạy mình, cười rồi nói: — Nghe danh đã lâu, xin hỏi hai người anh em khác của Viên tiên sinh hiện có ở đây không?

Viên Hoán ra vẻ ta đây, vuốt râu nói: — Nhị đệ hiện ở Hà Bắc, tam đệ tránh loạn ở Giao Châu. — Xem ra bốn anh em nhà họ Viên mỗi người có đường hướng riêng, lão nhị đầu quân dưới trướng Viên Thiệu, lão tam lại làm ẩn sĩ lưu vong. Giao Châu mặc dù là vùng đất hoang vu phía nam nhưng ở đó lại có huynh đệ thổ hào Sĩ Nhiếp, Sĩ Nhất, tinh thông *Tả truyện*[6] , khởi xướng giáo hóa phong tục, dân Nam Man vô cùng tốn kính họ. Nhà họ Sĩ giữ chức vụ quan trọng ở châu quận, không chỉ là chúa đất của Giao Châu mà họ còn đối đãi tử tế với những người tị nạn. Chính vì vậy, Giao Châu mặc dù là vùng đất hoang vu nhưng đã trở thành nơi tránh nạn yên ổn ở ngoài của Lưu Chương nước Thục, Lưu Biểu ở Kinh Châu, Công Tôn Độ ở Liêu Đông.

- Chớ đứng mãi thế, chúng ta ngồi xuống nói chuyện nào! - Lưu Bị phá tan bầu không khí khách sáo.

https://thuviensach.vn

Lầu gác mặc dù sơ sài nhưng mọi người không câu nệ chủ khách, ngồi quây vòng tròn, Tào Tháo chủ động lên tiếng: — Từ khi loạn lạc đến nay, danh sĩ Trung Nguyên lũ lượt lánh nạn bốn phương, Trần lão tiên sinh và lệnh công tử lại chuyển đến Từ Châu, nhất định rất nhớ cố hương phải không? - Trần thị là người huyện Hứa ở Dĩnh Xuyên, trở về quê hương cũng chính là quay về Hứa Đô.

Hơn mười tám nay, Trần Kỷ trải qua không ít sóng gió, đầu tiên bị Đổng Trác ép ra làm quan, sau giấu Khổng Dung trốn đến Hạ Bì, không ngờ lại rơi vào tay Lã Bố. Chuyện như vậy đã gặp nhiều nên đương nhiên ông tự hiểu Tào Tháo cũng muốn dùng ống để tô điểm cho bản thân. Lão tiên sinh vuốt bộ râu đã điểm bạc, chậm rãi nói: — Đa tạ Tào công chiếu cố, lão phu vốn muốn đến đô thành phò tá triều đình. Nhưng nay dù ngài chê cười chăng nữa, lão hủ cũng xin có đôi lời: tuổi già lắm bệnh nhiều tật, gần đất xa trời, không thể cống hiến công tích gì cho triều đình được nữa. Hơn hai năm nay đã quen với khí hậu ở Hạ Bì, nên cũng chẳng muốn chuyển đi đâu nữa.

- Tiên sinh chớ nói vậy, nay Hàn Dung, Dương Bưu, Khổng Dung, Hoàn Điển đều ở trong triều, lão tiên sinh quay về đoàn tụ với mọi người, ôn lại mối giao tình xưa chẳng phải rất vui vẻ sao?

Trần Kỷ trầm ngâm không nói nhưng Trần Quần ánh mắt rạng rỡ. Những người khác không nói làm gì, nhưng Khổng Dung và Trần thị là chỗ giao tình cũ. Năm xưa Khổng Dung làm tướng Bắc Hải đã giúp đỡ cha con họ Trần về Từ Châu lánh nạn. Tuổi tác của Khổng Dung khoảng giữa tuổi hai cha con họ Trần, vốn là chỗ giao

https://thuviensach.vn

tình ngang vai ngang vế với Trần Kỷ, nhưng sau khi kết giao với Trần Quần, Khổng Dung tình nguyện hạ vai vế, tôn kính Trần Kỷ như bậc thúc bá. Sở dĩ Trần Quần được Lưu Bị tín nhiệm cũng là nhờ Khổng Dung tiến cử.

Anh mắt Tào Tháo rực sáng khi thấy Trần Quần lộ vẻ xúc động, vội nói: — Lão tiên sinh tuổi đã cao, nhưng Trường Văn lão đệ vẫn còn tráng niên, nên dốc sức vì triều đình!

Trần Kỷ sao có thể nói không được đây? Lại thấy con trai nhìn mình với ánh mắt khẩn thiết, nét mặt ông lúng túng, ngập ngừng: — Mặc dù là vậy, nhưng lão phu đây... — Ông biết quan lại ở Hứa Đô đa phần là những người đã có tuổi, bản thân cũng đến tuổi này rồi, từ lâu đã không còn hùng tâm tráng chí, nay quay về với tâm thái này, lại thêm triều đình nay quỳ mai bái, chi bằng ở lại Hạ Bì yên ổn dưỡng lão chẳng tốt hơn sao.

Lưu Bị mỉm cười, nói giúp Tào Tháo: — Trần lão tiên sinh há không nghe câu cây muốn lặng mà gió chẳng đừng ư? Lã Bố tuy đã bị tiêu diệt, nhưng danh tiếng của lão tiên sinh quá lớn, nếu bây giờ không đi, Viên Thiệu ở phía bắc, Viên Thuật ở phía nam cũng sẽ phái người đến đón lão. Tào công tấm lòng chân thật, ngài đến Hứa Đô vừa là hồi hương, vừa là dốc sức cho triều đình, há chẳng hơn rong ruổi trên con đường dài sau này với đám cát cứ tranh cường khi đã ở tuổi này ư? Bọn họ chắc chắn không nói tình nói lý một cách danh chính ngôn thuận như Tào công, chưa biết chừng còn mang binh lính đến uy hiếp ngài, đến lúc đó tiến thoái lưỡng nan, hối hận cũng không kịp.

https://thuviensach.vn

Hay lắm! Tào Tháo ước mình có thể nhảy đến ôm Lưu Bị một cái, liền vội vàng tát nước theo mưa: — Những lời Huyền Đức nói rất đúng, lão tiên sinh không muốn làm quan cũng được, nhưng hãy quay về dưỡng lão, nơi quê nhà chẳng phải yên tâm hơn ở Hạ Bì sao? — Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Tào Tháo nghĩ — Trước mắt đưa lão về Hứa Đô, rồi ngày ngày phái người đến nài nỉ ra làm quan, để xem lão có cứng rắn mãi được không!

— Chà... — Tào công đã có lòng tốt như vậy, từ chối thì bất kính mà nhận lời thì hổ thẹn, việc này... — Trần Kỷ thấy rất khó xử. Nhưng ông hiểu rõ thời thế, vừa rồi Lưu Bị nói rất có thể bọn Viên Thiệu, Viên Thuật sẽ đến cưỡng ép, nhưng có chọc tức Tào Tháo thì cũng chưa chắc đã phải dùng đến hạ sách này, hơn nữa con trai cũng muốn đi... Ông cắn răng vỗ đùi: - Đành vậy! Lão hủ quay về cùng minh công!

- Rất vinh dự được tiếp đón lão ngài! - Tào Tháo mừng ra mặt, - Nếu lão ngài sức khỏe không tốt có thể không cần đi luôn với đại quân, để Trường Văn đi trước cùng ta là được. Ta sẽ phái người đến hầu hạ lão, đợi đến mùa xuân ấm áp, lão ngài ngồi xe chậm rãi du sơn ngoạn thủy trên đường về kinh cũng không hề gì!

— Ngài chu đáo quá! — Trần Kỷ vội vàng chắp tay, tuy quan điểm không giống nhau nhưng tận sâu trong lòng, ông rất cảm phục tấm lòng của Tào Tháo.

Xong việc với cha con họ Trần, Tào Tháo quay ra hỏi Viên Hoán: — Viên tiên sinh, anh em các ông cũng cùng ta về Hứa Đô, nếu gia quyến ở đây, ta sẽ sắp xếp người đưa họ về Trần quốc, ông thấy có được không?

https://thuviensach.vn

Viên Hoán mỉm cười nhưng không trả lời, quay ra nói với Lưu Bị: — Huyền Đức công, quý gia quyến ở trong lầu gác đối diện, Lã Bố mặc dù không làm hại đến họ nhưng cũng khiến họ sợ hãi, hãy mau đón họ đi đi.

Tào Tháo không hiểu — Tay Viên Hoán này gọi thẳng tên chữ của Lưu Bị, có vẻ như đây không phải là lần đầu gặp mặt. Nét mặt Lưu Bị cũng lộ vẻ lúng túng, liền vội đứng dậy chắp tay vái: - Không ngờ gặp ở đây, để chư vị chê cười rồi. Minh công, thứ tội cho bỉ chức không thể đi cùng…

- Đi đi.

Đợi Lưu Bị đi khỏi, Trần Quần giải thích: Minh công không biết đấy thôi, Viên Diệu Khanh[7] là tú tài mà trước kia Lưu Sứ quân tiến cử.

Tào Tháo thầm kinh ngạc: Gã Lưu đại nhĩ này cũng thực có bản lĩnh, Trần Quần, Viên Hoán chẳng phải hạng tầm thường, thế mà đều từng đi theo tên bán giày cỏ này.

Đang hồi suy nghĩ thì Viên Hoán lên tiếng: — Minh công, vừa rồi tại hạ thất lễ, mong ngài thứ tội.

— Không dám, không dám. — Tào Tháo biết Viên Hoán nói về chuyện không quỳ bái nên cố làm ra vẻ độ lượng: — Bản quan nếu có chỗ nào không phải, mong tiên sinh chỉ giáo.

— Minh cồng là bậc Tam công cao quý, quyền cao chức trọng đích thân đến thăm hỏi, chúng tôi vui mừng khôn xiết, nào dám nói đến chuyện đắc tội? Có điều... — Viên Hoán đứng dậy

https://thuviensach.vn

bước đến bên ô cửa sổ phía sau, chỉ xuống thành nghiêm nghị nói: - Ngài cho nước hai sông Tứ, Nghi nhấn chìm Hạ Bì, không biết đã hại bao nhiêu chúng sinh!

Tào Tháo giật mình đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn xuống — thành Hạ Bì chìm trong hỗn độn, nhà dân sụp đổ, gỗ đá ngổn ngang đông cứng trong băng. Bao nhiêu dân chúng phủ phục trên xà trụ gẫy đổ mà khóc lóc thảm thiết, tiếng khóc lóc, tiếng hò hét, tiếng chửi rủa không ngừng dội đến.

Viên Hoán thấy sắc mặt Tào Tháo nhợt nhạt, nghiêm giọng chất vấn: — Ngài đã nhìn thấy chưa? Để tiêu diệt Lã Bố, biển nước này đã hại không biết bao nhiêu thường dân vô tội? Minh công sở dĩ chinh chiến thiên hạ, bình định cát cứ là để trên báo thiên tử, dưới yên lòng dân. Lã Bố mặc dù đã chết nhưng dân chúng vẫn chìm trong biển khổ, làm như vậy há chẳng phải đảo lộn tất cả hay sao?

— Bản quan vốn chỉ muốn diệt gian, không ngờ lại gây ra hậu quả này... — Tào Tháo cúi đầu nhận lỗi. Thực ra ông có rất nhiều lý do đường đường chính chính như: để tiêu diệt Lã Bố trước khi Viên Thiệu bình định Hà Bắc, để chiếm thế chủ động trong cuộc chiến với Viên Thiệu, thậm chí có thể nói là để bảo vệ sự vững chắc cho Hứa Đô, cho Đại Hán... Nhưng trước nỗi thống khổ của bách tính, Tào Tháo cảm thấy những lý do đó đều không xứng.

Viên Hoán thấy Tào Tháo có vẻ xúc động, vuốt râu nói: - Tại hạ có lời, mong minh công cân nhắc.

— Xin cứ dạy bảo. — Lần này Tào Tháo không thể hiện khí phách của một Tam công đường đường chính chính nữa.

https://thuviensach.vn

— Không dám nhận hai chữ dạy bảo. - Thái độ của Viên Hoán cũng rất ồn tồn: - Vũ khí là hung khí, bất đắc dĩ mới phải dùng đến. Dùng đạo đức cao thượng để cổ vũ, dùng tư tưởng nhân nghĩa để cảm hóa, đồng thời vỗ về dân chúng ở đây, có như vậy họ mới là hiệp sức hiệp lòng, cùng sống cùng chết với triều đình. Từ khi đại loạn đến nay đã mười năm, nhân dân lầm than khốn đốn, mong mỏi sự bình yên, nhưng bạo loạn vẫn chưa được dập tắt, cớ là vì sao?

Tào Tháo cúi đầu suy nghĩ — những lời này của Viên Hoán đều tỏ ý oán thán, há chẳng phải chê trách triều đình

Hứa Đô đi sai đường hay sao? Đâu phải là ta không muốn nhân dân thái bình, nhưng ta không đi đánh kẻ khác thì kẻ khác cũng sẽ đến đánh ta. Áp dụng chính lệnh của triều đình vào buổi thái bình làm sao có thể nuôi dưỡng quân đội, chống lại kẻ địch đây? Chỉ có đánh bại kẻ địch của triều đình là Viên Thiệu thì nhân tâm Trung Nguyên mới thực sự yên ổn, pháp lệnh triều đình mới thực sự được ban bố vững bền.

Viên Hoán không biết Tào Tháo đang nghĩ gì lúc này, ông vẫn say sưa trình bày chủ trương của mình: — Hoán tôi nghe minh quân giỏi cứu thế, thế loạn dùng nghĩa để chỉnh đốn, thời ngụy thì lấy phác[8] để trấn dẹp. Thế sự thay đổi, cách trị nước cũng khác, không thể không suy xét kỹ. Nói đến lợi thiệt của chế độ, từ xưa đến nay không hẳn đều giống nhau. Còn như yêu thương dân chúng mà đi theo chính nghĩa, dùng vũ lực bình định loạn lạc nhưng vẫn dụng đức để cứu giúp con người, đây chính là đạo trị quốc bất di bất dịch của bậc đế vương xưa nay. Minh công thông

https://thuviensach.vn

tuệ hơn người, cách người xưa thu được lòng dân, ngài nên tích cực học hỏi. Nay đánh mất lòng dân, ngài cũng phải lấy đó làm gương. Tất cả điều này đều phụ thuộc ở Minh công, có thể tránh họa nguy vong, thế nhưng người dân vẫn chưa thấy được cái nhân nghĩa, chỉ có ngài mới chỉ cho họ thấy được.

— Yêu thương dân chúng mà đi theo chính nghĩa, dùng vũ lực bình định loạn lạc nhưng vẫn dùng đức để cứu giúp con người... - Những lời này quả là chí lý! Tào Tháo gật đầu tâm đắc: — Nghe tiên sinh nói chuyện một buổi hơn đọc sách mười năm. Bản quan trở về Hứa Đô nhất định sẽ tâu rõ với Thiên tử, miễn sưu thuế năm tới cho dân chúng Từ Châu, lấy võ để bình loạn, lấy đức để cứu dân!

Viên Hoán không ngờ Tào Tháo lại biết nghe lời phải, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng: — Vốn nghe danh Minh công rộng đường ngôn luận, thành tâm tiếp nhận lời khuyên, nay được thấy quả danh bất hư truyền. Nếu đã như vậy... — Nói rồi Viên Hoán quỷ rạp xuống đất hành lễ, tại hạ nguyện đi theo Minh công dốc sức vì triều đình. Viên Hoán là điển hình của mẫu người uy vũ không gì khuất phục, coi nhẹ sinh tử an nguy, nói gì đến việc quan tâm ai là Tam công Cửu khanh? Nếu không tôn trọng khí tiết, chí hướng và hoài bão của ông ta, cho dù có dao sắc kề cổ cũng đừng nghĩ đến chuyện ông ta uốn gối. Nếu thực sự coi trọng ý kiến của ông ta, tất ông ta sẽ nguyện một lòng một dạ báo ơn tri ngộ.

- Đa tạ tiên sinh không chê. — Tào Tháo chắp hai tay, - Nước ngập Hạ Bì gây đại họa cho dân chúng, chỉ e thuế má một hai năm cũng không thể bù được tổn thất của bách tính. Chỉ riêng nước tù đọng

https://thuviensach.vn

đã là một vấn để, mà dù nước có rút thì nơi đây cũng trở thành vũng bùn lầy không thể cày cấy được.

Nào ngờ Tào Tháo vừa dứt câu, Viên Mẫn đứng bên cạnh liền tiếp lời: — Chẳng qua chỉ là việc làm cho nước ở Hạ Bì rút đi thôi mà! Chút việc này có là gì chứ? Nếu minh công tin tưởng, xin hãy giao việc này cho tại hạ.

— Ổ? — Tào Tháo từ khi vào cửa chỉ chuyện trò với cha con Trần thị và Viên Hoán mà không để ý đến chàng trai trẻ tuổi nhất. Nghe câu nói đó Tào Tháo liền quay đầu lại nhìn, thấy Viên Mẫn mới chỉ ngoài hai mươi tuổi, vẫn còn nét ngây thơ, mặt mũi rám nắng, quần áo giản dị, cử chỉ tùy tiện, nói cười hỉ hả, hoàn toàn chẳng giống với dòng dõi danh môn.

Viên Hoán thấy đệ đệ ăn nói ngông cuồng vội khiển trách: — Câm miệng! Trước mặt Minh công buông lời khoác lác, còn ra thể thống gì nữa?

Tào Tháo biết không thể trông mặt bắt hình dong, Viên Mẫn dám nói lớn như vậy ắt đã có chủ ý hay, bèn xua tay nói: - Không sao... Viên lão đệ, việc này giao cho đệ không khó, nhưng đệ thử nói xem có cách nào trị thủy?

Tào Tháo tận miệng nói ra hai chữ lão đệ là vô cùng nể mặt, nếu là người khác nhất định sẽ vòng tay thi lễ. Nhưng Viên Mẫn này còn kiêu ngạo hơn cả đại ca của mình, chàng ta chẳng buồn nhích mông lên, cứ ngồi cười nói: - Hạ Bì là thành cổ kiên cố, Hàn Tín từng xưng vương định đô ở đây. Nhưng từ tiên triều đến nay đường sông có nhiều thay đổi, thành trì có xu hướng trũng thấp. Ba tháng

https://thuviensach.vn

trước Minh công bao vây thành này, lúc đó đệ đã từng bàn luận với huynh trưởng... — Vừa nói, chàng ta vừa nhướng mày về phía Viên Hoán, — Đại ca còn nhớ đệ đã nói, nếu lão Tào đào sông dẫn nước vào thành, Lã Bố tất đi đời — Quả nhiên chẳng sai! Hi hi hi!...

Viên Hoán nghe đệ đệ tự tâng bốc mình, còn thản nhiên gọi là lão Tào bèn cau mày quát: — Hỗn xược, hỗn xược! Thật không coi phép tắc ra gì! — Tào Tháo lại cảm thấy Viên Mẫn nhanh nhảu, thẳng thắn nên không trách tội, ông xua tay ra hiệu cho Viên Hoán không được ngắt lời.

Viên Mẫn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, chỉ ra phía ngoài rồi nói với Tào Tháo: — Nước ứ thành sâu đến hai, ba thước, ngoài thành càng khỏi phải nói. Nhưng giờ vẫn đang tiết đông rét đậm, nếu mùa xuân hạ nước sông dâng lên, có mà chìm cả nhà dân ấy chứ! Mặc dù Minh công đã cho lấp lại chỗ bị khơi ra trước đây, nhưng chỉ e khi nước sông dâng cao, nơi đây sẽ là mối họa của dân chúng. Hơn nữa thiên hạ náo loạn, chiến sự liên miên, sau này lại có người dùng cách này thì Hạ Bì vẫn không giữ được!

Tào Tháo càng nghe càng thấy hứng thú, liền chắp tay nói: — Khanh có cách gì? - Giọng điệu càng lúc càng tỏ vẻ trọng thị.

Viên Mẫn vẫn thản nhiên nói: — Ngài xem, đã qua nửa ngày mà nước vẫn không rút được là bao! Địa thế ở đây trũng không thể thay đổi được. Lại càng không thể di dời một tòa thành lớn như thế này được, cách duy nhất là khơi thông dòng chảy.

— Khơi thông dòng chảy? — Tào Tháo không hiểu.

https://thuviensach.vn

— Hì hì! Ngài thấy khó hiểu phải không? — Viên Mẫn sờ vào chỗ râu mới mọc vài cọng, khoa tay múa chân vênh vang tự đắc nói, — Xưa phụ thân của Đại Vũ là Cổn phụng mệnh trị thủy, thủng chỗ nào là bịt chỗ đó, nước dâng cao, đê điều cũng ngày một cao theo, cuối cùng sông tắc đê vỡ, thủy ách càng nặng nề hơn! Vua Nghiêu giết Cổn dùng Vũ. Đại Vũ sau khi nhận lệnh đã khơi thông dòng chảy, chẳng phải là bình an vô sự hay sao? Trăm sông đổ về biển là đạo lý muôn đời bất di bất dịch! Nếu Minh công đã đào kênh dẫn nước vào thành thì dứt khoát phải tiếp tục đào về hướng đông nam để dẫn nước chảy về đông đổ vào sông Nghi. Tây cao đông thấp, nước ứ đọng ắt sẽ tự chảy, trong mấy ngày sẽ rút cạn. Sau đó ta sẽ lợi dụng hai dòng kênh này, đào một dòng sông bao quanh vòng ngoài thành Hạ Bì để bảo vệ thành, đồng thời đào lại cửa sông thượng du. Như vậy vừa có thể bớt hiểm họa nước sông Tứ chảy vào chỗ vỡ của sông Nghi, vừa tạo thêm bình phong bảo vệ thành Hạ Bì. Ngoài ra có thêm dòng kênh mới này, dân chúng trồng trọt tưới tiêu cũng thuận tiện hơn. Chàng ta vừa nói vừa ra dấu, say sưa trong trí tưởng tượng của bản thân.

— Một mũi tên trúng ba đích, quá hay, quá hay! - Tào Tháo tâm phục khẩu phục, xem ra trọng trách trị thủy nơi đầy không thể không giao cho lão đệ!

— Hì hì... đương nhiên là vậy rồi! — Viên Mẫn không chịu khiêm nhường. Thấy đệ đệ vẫn tự cao tự đại, Viên Hoán bực bội nói: — Tiểu đệ này của tại hạ không hiểu lễ nghĩa, xin Tào công lượng thứ. Khi gia phụ qua đời nó còn chưa để chỏm, là tại hạ một tay nuôi dưỡng. Mấy năm nay tránh nạn binh đao, lay lắt qua ngày,

https://thuviensach.vn

không có thời giờ dạy bảo nghiêm khắc khiến việc học sao nhãng, không hiểu lễ nghi... Chao ôi! Đây đều là lỗi của tại hạ!

Nhưng Tào. Tháo lại nói: - Chuyên tâm nghiên cứu thuật trị thủy có thể tạo phúc cho dân, ta thấy lệnh đệ tiền đồ tươi sáng đấy!

— Nói thì như vậy, nhưng thánh nhân có câu "quân tử bất khí[9]" , việc này chung quy chẳng phải là chính đồ sĩ hoạn gì... — Cách nghĩ của Viên Hoán tuy bảo thủ nhưng không phải không có căn cứ. Từ khi xây dựng nhà Hán đến nay, chức quan chuyên trị thủy lợi là Trưởng thừa đô thủy, chẳng qua cũng chỉ là một chức quan nhỏ thuộc Thái Thường tự, địa vị tương đương với Lệnh sử, căn bản không được người ta kính trọng.

Tào Tháo biết Viên Hoán đang nghĩ gì, đã muốn dùng bọn họ thì phải mua chuộc lòng người, bèn mỉm cười nói: - Sau khi về triều ta sẽ phong lệnh đệ chức Yết giả chuyên quản lý đê điều, trị thủy, vận tải. Thời Hiếu Vũ Đế đã từng đặt ra chức quan này, không bị ràng buộc bởi Tam công Cửu khanh, có công trình nào cần chi tiêu có thể trực tiếp bàn bạc tính toán với quan Thượng thư. Khanh thấy thế nào?

- Đa tạ Minh công hậu ái! — Huynh đệ họ Viên vái lạy sát đất. Viên Hoán cảm động trước sự chiếu cố của Tào Tháo, nguyện ngày sau sẽ hết lòng dốc sức. Viên Mẫn thì sung sướng vì bản thân không bị trói buộc, có thể thỏa sức làm những việc mình thích.

Tào Tháo lặn lội vào thành quả là một việc đúng đắn. Không những đón được cha con họ Trần, thu nhận Viên Hoán hơn nữa còn được kỳ tài trị thủy trẻ tuổi là Viên Mẫn, thu hoạch nhiều như vậy

https://thuviensach.vn

sao có thể không vui cho được? Tào Tháo và bốn người họ ngồi quây quần thành vòng tròn không câu nệ già trẻ, đàm đạo cổ kim, không khí rất vui vẻ. Nói chuyện độ hơn nửa canh giờ Tào Tháo mới đứng dậy: — Được trò chuyện thỏa thích với chư vị thật như uống chung rượu ngon, không biết say từ lúc nào. Nhưng trời đã tối, doanh trại còn nhiều việc cần xử lý, bản quan đi trước, hẹn ngày khác đón chư vị đến doanh trại.

Thấy Tào Tháo cáo từ, bốn người bọn họ muốn tiễn ông ra ngoài thành. Tào Tháo chiếu cố Trần Kỷ tuổi tác đã cao, để họ tiễn đến cửa lầu gác liền khước từ: — Bậc đá dốc đứng, ẩm thấp dễ trơn trượt, nước lại chưa rút, xin chư vị dừng bước. Đợi việc ở đây xong xuôi, trên đường hồi kinh lại xin được các vị chỉ giáo... Ngoài ra kho đụn trong thành Hạ Bì còn khá nhiều của nả, đều là do Lã Bố cướp được mà có, chư vị cứ lấy mà dùng.

Viên Hoán nói: — Vàng bạc thì thôi, nhưng nếu có sách tại hạ mạn phép xin nhận.

Tào Tháo gật gật đầu: — *Lã Lãm*[10] nói: “Đem ngọc Hòa thị và chí ngôn đạo đức để thử lòng hiền tài, người hiển tài chắc chắn sẽ chọn chí ngôn” , Viên Diệu khanh quả là cao sĩ thời nay.

Trong lúc họ nói chuyện, Hứa Chử và đám Hổ báo kỵ đứng đợi ngoài cửa, mấy gia bộc của Trần Kỷ cũng đứng bên cạnh. Có nhiều người bảo vệ như vậy, chắc hẳn không xảy ra bất trắc gì. Lúc này một lính tốt cúi thấp đầu, tay dâng một cuốn thẻ tre chạy thẳng đến cửa lầu, hình như muốn bẩm báo gì đó với Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

— Đứng lại! — Hứa Chử đưa tay ngăn lại. Tên lính đó cúi đầu quỳ xuống, tay dâng cao thẻ trúc nói: — Có việc quân cấp báo, cần trình lên chúa công gấp!

Tào Tháo đang cáo từ bốn người họ, nghe thấy có việc quân cấp báo liền quay ra sai Hứa Chử cầm lại. Nào ngờ mở thẻ trúc ra không có lấy nửa chữ. Trong lúc còn chưa kịp phản ứng, bỗng trước mặt có một ánh kiếm lóe lên, không biết tự bao giờ trong tay tên lính kia đã cầm một thanh trường kiếm! Hắn hành động chớp nhoáng, gạt tay Hứa chử, nhảy bổ về phía trước, thanh trường kiếm đã kề gần cổ họng Tào Tháo. Đòn bất ngờ này khiến đội vệ binh có mặt ở đó trở tay không kịp.

Phen này Tào Mạnh Đức cẩm chắc bỏ mạng, nhưng bỗng keng một tiếng, một ánh kiếm lóe lên gạt phăng thanh kiếm của tên thích khách — người ra tay chính là Viên Mẫn! Ngoài tài trị thủy, Viên Mẫn cũng rất đam mê kiếm thuật nên cũng có chút bản lĩnh, trong lúc nguy cấp đã xuất kỳ bất ý ngăn lại đòn chí mạng của tên thích khách. Đội vệ binh thấy vậy liền huơ kiếm xông lên, nhưng tên thích khách không hề bỏ chạy mà quay lại vung kiếm giao chiến kịch liệt.

Kiếm pháp của tên này thật đáng nể, chỉ sau vài chiêu đã thấy hàng loạt tiếng kêu la vang lên, mấy tên vệ binh Hổ báo kỵ bị thương ngã nhào xuống đất. Hứa Chử nổi giận đùng đùng, khua thiết mâu xông lên. Bờ thành phía trong chỉ rộng hơn một trượng, lại không có tường chắn mái bảo vệ như vòng thành ngoài mà chỉ có những lỗ châu mai cao độ nửa thân người, chỉ một chút bất cẩn là ngã xuống dưới như chơi. Hứa Chử quét ngang một đường mâu,

https://thuviensach.vn

cơ hồ kẻ địch không thể né tránh. Nhưng công phu của tên thích khách kia chẳng phải hạng xoàng, hắn nhảy thoăn thoắt, liên tiếp tránh được đòn của Hứa Chử trong gang tấc.

Hứa Chử nhiều lần đánh không trúng, trái lại còn khiến đám lính dạt ra ngoài. Tên thích khách chớp thời cơ bổ nhào lên cửa lầu, đâm thẳng kiếm về phía Tào Tháo. Lúc này, đám vệ sĩ hốt hoảng, hơn mười thanh kiếm nhất tề cản lại, bức thích khách thu kiếm tránh đỡ. Hứa Chử và đội vệ sĩ vây thành hình quạt, ép thích khách đến sát chân tường. Từ lúc lên thành dâng thẻ tre, tên thích khách lúc nào cũng cúi đầu, trong lúc giao đấu lại nhảy qua nhảy lại nên bây giờ mọi người mới phát hiện hắn che mặt bằng một vuông vải đen, chỉ để lộ đôi mắt hung tợn. Mọi người không dám chậm trễ, dồn hắn vào chân tường tóm gọn.

Tên thích khách lùi dần lùi dần, khi đến gần lỗ châu mai đột nhiên tung mình nhảy qua ụ thành. Bọn Hứa Chử cho rằng hắn muốn nhảy thành tự vẫn, vội vàng chạy qua xem. Nào ngờ bản lĩnh của tên thích khách quá cao siêu, hắn cố ý nhảy xuống để dẫn dụ. Lúc nhảy ra ngoài tay trái bám vào lỗ châu mai, chân đạp lên mặt tường, lấy đà nhảy ngược trở lại vọt qua đầu mấy người, tiếp đó thu chân đá ngược ra sau trúng ngay bả vai Hứa Chử, khiến Hứa Chử ngã chúi xuống. Tên thích khách mượn lực của cú đá, lướt trở lại phía cửa lầu gác. Lần này người cận kề với mũi kiếm chính là Trần Quần.

Đội vệ binh đều bổ nhào vào khoảng không, lúc này chỉ còn trông chờ vào Viên Mẫn. Hai thanh kiếm giao đấu, trong phút chốc kiếm của Viên Mẫn bị văng ra khỏi tay - Viên Mẫn dù biết kiếm

https://thuviensach.vn

thuật, nhưng kém xa so với tên thích khách. Thích khách thừa thế xông lên, tiếp tục đâm về phía Trần Kỷ. Trần Kỷ tuổi cao sức yêu, những người hộ vệ lại tụt mãi phía sau, đòn hiểm này làm sao tránh nổi!

Trong lúc nguy cấp có một bóng người vọt đến xuất kiếm nhanh như chớp, phá giải đường kiếm của tên thích khách. Mọi người đưa mắt nhìn theo, thì ra là một nô bộc trung niên của Trần gia nhưng xuất kiếm nhanh không kém tên thích khách. Phút chốc ánh kiếm tua tủa, bóng người thấp thoáng, kẻ đánh người đỡ giao phong quyết liệt. Tào Tháo toát mồ hôi lạnh, trống ngực đập thình thịch, lúc này mới thảng thốt trách bản thân đã quá hồ đồ, lầu gác vốn là nơi ẩn thân quá tốt! Liền vội đỡ Trần Kỷ cùng Viên Hoán, Viên Mẫn, Trần Quần lui vào trong, đóng cửa chính lại và theo dõi trận đấu qua cửa sổ.

Anh kiếm chớp nhoáng, người nô bộc và tên thích khách giao phong kịch liệt nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió, hai thanh kiếm không hề đụng nhau, chỉ dựa vào chiêu số mà chế địch thủ thắng. Giao chiến trong không gian chật hẹp như vậy, thế mà hai bên vẫn bất phân thắng bại, có thể thấy trình độ kiếm thuật của họ đã đạt đến độ tinh thâm. Còn đám Hứa Chử và vệ binh không cách nào áp sát được, chỉ giơ kiếm tránh sang một bên chờ cơ hội. Tào Tháo quan sát chiến cục nhưng trong lòng đầy nghi vấn - Tên thích khách này tại sao lại đến hành thích? Hơn nữa không chỉ định giết một mình ta, có vẻ hắn muốn giết sạch những người trong lầu này? Người nô bộc ra tay tương trợ kia có lai lịch như thế nào?

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt chiến cục bắt đầu chuyển biến, người nô bộc thoáng giật mình khi thấy mũi kiếm của thích khách đâm tới, toàn bộ phần ngực đã bị lộ. Đám vệ binh kêu thất thanh, nhưng tên thích khách đã đổi chiêu thức, đâm thẳng vào yết hầu người nô bộc! Mọi người đều nghĩ người nô bộc chết chắc nhưng không ngờ ông chỉ cố tình để lộ sơ hở, khi mũi kiếm chĩa tới, ông ta liền nghiêng đầu né tránh, chuyển kiếm sang tay trái, rồi thuận thế vận hết sức đâm một đường dọc theo ngực tên thích khách— cú đâm lên này có thể rạch toang lồng ngực! Nhưng tên thích khách cũng không vừa, mũi chân vừa chạm đất liền lập tức bật ngược ra sau, nên mũi kiếm chỉ sượt qua ngực. Mặc dù không bị thương nhưng miếng vải che mặt đã bị lưỡi kiếm đâm toạc, hắn hốt hoảng bám chặt vào lỗ châu mai mới không bị ngã xuống. Viên Hoán vừa nhìn thấy gương mặt xương xẩu của hắn liền kêu lên: — Là hắn! — Tào Tháo không biết người này, đang định hỏi thì nghe thấy tiếng hò hét, Lưu Bị tay cầm bội kiếm từ dưới thành xông lên, hợp sức với người nô bộc đánh tên thích khách, Hứa Chử cũng vung thiết mâu tương trợ.

Tên thích khách biết không còn hy vọng liền nhảy lên lỗ châu mai, tung người lao xuống tường thành. Ai cũng nghĩ hắn ta cầm chắc cái chết, nào ngờ khi rơi xuống nóc một lầu gác nhỏ, hắn bèn xoay người nhảy xuống một mái nhà dân, rồi lập tức nhảy tùm xuống nước. Lưu Bị hét lớn:

- Người phía dưới! Mau bắt thích khách! - Lúc này trong thành đang hỗn loạn, quân Tào, hàng binh và dân chúng lẫn lộn với nhau. Tên thích khách kia vốn cải trang là lính tốt nên đã biến mất vào đám đông, không thấy tâm tích đâu nữa…

https://thuviensach.vn

Cánh cửa lẩu gác bật mở, năm người Tào Tháo bước ra. Trần Kỷ ôm chặt người nô bộc đã cứu mạng mình rồi nói: — Không dám hỏi danh tính thật của ân công, nhưng tại sao lại che giấu bản lĩnh nương nhờ trong nhà ta làm nô bộc... Xin hãy nhận của lão hủ một vái!

Người đàn ông trung niên đỡ lấy Trần Kỷ, quỳ xuống nói: — Chủ nhân há phải hạ thấp thân phận như thê? Tại hạ tên thật là Đặng Triển, thời còn trẻ đã từng nhận ân huệ của cả nhà ngài. Nay thiên hạ loạn lạc, tại hạ chỉ muốn báo đền ân đức, cho nên đã trà trộn vào phủ làm nô dịch, nguyện đi theo ngầm bảo vệ cho ngài.

Cha con họ Trần đưa mắt nhìn nhau, không sao nhớ nổi mình đã giúp đỡ người tên Đặng Triển này khi nào. Đặng Triển thấy vậy liển thở dài một tiếng: — Tiên sinh đã quên "quân tử trên xà nhà" là tại hạ rồi sao?

— Quân tử trên xà nhà ư? ! — Trần Kỷ vuốt bộ râu bạc trắng, trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên nhớ ra lai lịch của người này. Là chuyện của hơn mười năm trước, lúc đó cha của Trần Kỷ là Trần Thực vẫn còn sống, nhưng đã ở tuổi xưa nay hiếm, không chịu vào triều làm Tam công mà về quê an nhàn dưỡng lão. Một hôm nhà có trộm, tên trộm náu mình trên xà nhà, không may bị Trần Thực phát hiện. Trần Thực không đuổi, không mắng, cũng không báo quan phủ, ông cho gọi tất cả con cháu đến phòng, nghiêm khắc giáo huấn: - Làm người phải biết tự răn mình, kẻ bất thiện bản tính chưa chắc đã xấu, quen thói thành nết mới thành ra như vậy. Vi quân tử trên xà nhà cũng vậy thay! - Đi ăn trộm trốn trên xà nhà lại được gọi là quân tử khiến tên trộm vô cùng hổ thẹn,

https://thuviensach.vn

vội vàng nhảy xuống khấu đầu nhận lỗi. Trần Thực biết được anh ta vì túng quẫn, không kế sinh nhai nên không những chẳng trách tội mà còn cho hai xấp lụa đẹp, lại giáo huấn anh ta bỏ ác hướng thiện, lập thân hành đạo — Thì ra tên trộm trên xà nhà năm xưa chính là Đặng Triển, từ khi được Trần Thực giáo huấn, trong mười năm ông đã tầm sư học đạo, trở thành cao thủ kiếm thuật.

Đặng Triển nói rõ lý do, Trần Kỷ đỡ ông ta dậy, liên tục cảm tạ. Tào Tháo thấy người này có lòng tri ân báo đức, hơn nữa lại tinh thông kiếm thuật nên trong lòng đã có dự tính: — Đặng nghĩa sĩ có tài nghệ như vậy, nguyện dốc sức cho triều đình chứ?

Đặng Triển khấu đầu liên tục: — Học tập văn võ, mục đích cũng là để dốc sức cho triều đình. Nhưng tại hạ nay vẫn chịu ơn tái tạo của Trần gia, đợi sau khi báo đáp xong mới nghĩ đến lập công dựng nghiệp. Lời của Đặng Triển rất khéo léo, Trần Kỷ tuổi tác đã cao, ông muốn phụng dưỡng bên cạnh lão nhân gia, đợi đến khi Trần Kỷ cưỡi hạc quy thiên ông sẽ xuất sĩ dốc sức cho triều đình.

Tào Tháo thầm ngưỡng mộ: *Kinh Dịch* có câu "Tích thiện chi gia tất hữu dư khánh[11] quả không sai. Ba đời tổ tôn Trần Thực, Trần Kỷ, Trần Quẩn tích đức hành thiện, danh bất hư truyền. Nếu mình thành tâm đối đãi, trọng dụng hiền tài, tiếng tăm ân đức vang xa, tất nhân sĩ trong thiên hạ sẽ một lòng quy phục...

Mấy người họ đang trò chuyện rôm rả thì Lưu Bị, Hứa Chử hoảng hốt quỳ xuống nói: — Bỉ chức hộ vệ không chu đáo, xin chúa công trách phạt!

https://thuviensach.vn

— Lão phu tự nguyện mạo hiểm, không trách các ngươi. — Tào Tháo xua tay, quay về phía Viên Hoán hỏi: — Diệu Khanh biết tên thích khách đó ư?

Viên Hoán gật đầu: — Người này là thuộc hạ cũ của Đào Khiêm, tên Tiết Vĩnh, người Hà Đông.

— Tiết Vĩnh! — Tào Tháo chau mày — Tiết Vĩnh chính là con trai Tùng sự Duyên Châu Tiết Lan, cháu của Tiết Diễn, một viên tướng Đông Hải năm xưa. Trong cuộc phản loạn Duyện Châu năm đó, Tiết Lan giúp Lã Bố trừ hại, được Lã Bố phong làm Công tào Duyện Châu, cuối cùng bị Tào Tháo chém đầu thị chúng trong cuộc công phá huyện Cự Dã. Tiết Vĩnh là con trai của Tiết Lan, lại là thuộc hạ cũ của Đào Khiêm, có thể nói là có mối thù nước hận nhà với Tào Tháo! Nhưng có một điều Tào Tháo không hiểu, tại sao hắn không những hành thích mình, mà còn muốn giết cả cha con họ Trần?

Tào Tháo nghĩ hoài không ra, bèn quay sang nói với bốn người nhà Trần Kỷ: - Vốn dĩ muốn để chư vị ở lại trong thành, giờ e là không ổn. Ta sẽ điều động binh tướng, hộ tống các vị vào đại bản doanh, ở đó vẫn an toàn hơn. — Bốn người họ gặp phải biến cố vừa rồi, nên cũng không chối từ thêm nữa. Lưu Bị đề xuất: — Tiết Vĩnh tuy đã thoát nhưng chưa thể chạy xa được, bĩ chức dẫn quân đi lục soát quanh thành, chưa hẳn là không thể bắt được hắn.

— Đại quân vạn người có thể chống cự, một tên thích khách thì lại khó tìm. — Tào Tháo vỗ vai Lưu Bị: — Huyền Đức trung thành đáng quý, nhưng việc này khác gì mò kim đáy bể! Hắn ta ắt đã trà trộn ra khỏi Hạ Bì chạy đến nơi khác, ông có lục soát cũng uổng

https://thuviensach.vn

công. Lưu Bị hậm hực nói: — Dù là uổng công, bỉ chức cũng phải thử, há có thể buông tha dễ dàng cho hắn? Tào công giết Lã Bố, đối với tại hạ ân sâu như biển, tại hạ nguyên dốc sức khuyển mã vì Tào công!

Thấy Lưu Bị thành tâm thành ý như vậy, Tào Tháo cũng không tiện ngăn cản, đứng nhìn ông ta nôn nóng điểm binh dưới thành, một niềm vui sướng trào dâng trong lòng — thêm một hai kẻ thù có là gì chứ! Chỉ cần ta thành tâm hậu đãi kẻ hiền thì lũ đồ đảng gian ác làm gì được ta? Đến ngay cả Lưu Bị cũng cảm ân đức của ta mà cúi đầu nghe lệnh đó thôi!...

Tham dục mê muội

Bọn Hứa Chử bảo vệ Tào Tháo quay về đại bản doanh, sau đó sắp xếp chỗ ở cho cha con Trần thị. Kể lại chuyện Vĩnh Tiết hành thích trong thành, toàn bộ văn võ trong doanh ai cũng kinh hãi. Vương Tất, Tào Thuần không dám khinh suất, điều động vệ binh tăng cường canh giữ khắp doanh trại. Tào Tháo ngồi nói chuyện với quân sư Tuân Du, thấy trời đã tối nên lệnh cho nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

Tuân Du không tiện quấy rầy, muốn đứng dậy cáo từ. Hứa Chử đứng gác ngoài cửa bẩm báo: — Thái thú Quảng Lăng Trần Đăng đến dâng thức ăn. Lời chưa dứt đã thấy Trần Đăng tận tay bưng một khay thức ăn có phủ vải trắng đứng ở cửa trại. Vì vừa xảy ra việc hành thích nên trong doanh kiểm tra rất gắt gao. Tùy tùng của Trần Đăng đều bị ngán lại ở ngoài viên môn.

https://thuviensach.vn

— Nguyên Long, cớ sao phải khách sáo như vậy? — Tào Tháo mỉm cười rồi kéo Tuân Du lại, — Quân sư khoan đi, ở lại cùng nếm đồ ân của Nguyên Long mang đến.

Trần Đăng mỉm cười, cúi đầu bước vào trướng, Hứa Chử liền ngăn lại: — Đợi đã, để ta xem trước. Hứa Chử biết Trần Đăng suy cho cùng không phải là quân Tào chính thống nên lo sợ xảy ra chuyện Chuyên Chư đâm chết Vương Liêu. Hứa Chử một tay vén tấm vải che, thấy trong khay toàn những viên thịt tròn tròn trắng trắng thì an tâm. Nhưng theo sau là một thứ mùi tanh thoảng qua, Hứa Chử sợ thức ăn có độc, chưa đợi Trần Đăng giải thích đã bốc một miếng đưa vào miệng — Cốp! Hứa Chử bị cấn răng, đau đến nỗi vội vàng nhổ ra, ôm hàm kêu than.

Trần Đăng cười ha hả: - Hứa tướng quân nhanh miệng quá, thứ này khi ăn phải bỏ vỏ!

Hứa Chử cơ thể cường tráng, vạm vỡ nhưng việc này chẳng giúp được gì cho hàm răng đau, anh ta bực dọc oán trách: — Đây là thứ quái quỷ gì thế? Nó mà cũng ăn được hả?

Thứ tại hạ chọn đương nhiên là ngon, Trần Đăng đặt khay đổ ăn xuống bàn, cười rồi nói: - Có lẽ minh công biết thứ này?

— Thì ra là con hàu! — Tào Tháo nhìn lướt qua liền bật cười, Trọng Khang ơi Trọng Khang, ngươi sinh ra ở Dự Châu, không biết thứ này là phải!

Nào ngờ Trần Đăng lại che miệng cười: — Không phải, không phải, minh công nhìn kỹ lại xem.

https://thuviensach.vn

— Đấy không phải con hàu hả? — Tào Tháo quan sát kỹ lưỡng — vật này có hình dáng giống con hàu đã tách nửa vỏ hình rẻ quạt, nhưng to hơn nhiều so với con hàu, thịt màu vàng nhạt, giống như sinh ra từ một thể, không có gân, tựa như tai người. Ông cầm đũa gắp lên một miếng, cảm giác thịt rắn hơn nhiều so với con hàu, dùng tay tách lớp vỏ ngoài thấy bên trong vỏ sặc sỡ, lóng lánh, ánh lên màu xanh mượt, còn có mấy cái lỗ nhỏ đều nhau xếp thành hàng. Nhìn một hồi lâu vẫn không biết là thứ gì, Tào Tháo để Tuân Du xem nhưng Tuân Du cũng lắc đầu không biết. Tào Tháo cười khì, đặt xuống rồi nói: - Xem ra lão phu cũng không biết, thứ này rốt cuộc là gì?

Trần Đăng cười rồi nói: — Đây là bào ngư!

— Ô! — Tào Tháo sực nhớ ra. Bào ngư là đặc sản vùng ven biển đông nam, vì số lượng không nhiều nên thường chỉ được dâng lên ngự thiện phòng của thiên tử. Nghe nói mùi vị của nó tươi mát, bổ dưỡng. Khởi nghĩa Lục Lâm năm xưa, Lưu Tú đại phá thiên binh vạn mã của Vương Mãng ở Côn Dương, Vương Mãng buồn rầu ăn uống không ngon, bèn dùng bào ngư nấu canh uống mỗi ngày, vì thế mà thể lực sung mãn, chẳng cần ăn cơm.

Trần Đăng lại nói: - Loại bào ngư này không giống với bào ngư dùng ở ngự thiện phòng trong kinh. Vì thứ này không dễ bảo quản, chưa chuyển đến Lạc Dương, Trường An đã thối rữa, cho nên bào ngư được cống vào cung đều đã qua ướp muối. Đĩa bào ngư này vẫn còn tươi mới, ngư dân ở quận này vừa đánh bắt từ biển, nhân lúc trời mát phi ngựa nước đại mang đến. Minh công mau dùng thử.

https://thuviensach.vn

— Chà chà, Nguyên Long, vì cái miệng này của lão phu mà không biết mang thêm phiền phức cho bao nhiêu người. Chỗ bào ngư này giá trị không nhỏ đây! — Tào Tháo lẩm bẩm không ngớt.

Bào ngư còn có tên là thạch quyết minh, ăn thường xuyên sẽ có tác dụng bình gan kiềm dương, giải nhiệt sáng mắt, thanh nhiệt trị khát, vỏ bào ngư cũng có thể làm thuốc, người Di từ xưa đã dùng vật này nghiền nhỏ làm thuốc trị bệnh về mắt. Trần Đăng nói tiếp, ở Trung Nguyên coi nó là thứ quý hiếm, nhưng ở vùng biển Thanh, Từ này lại không đáng là gì. Ngư dân ở đấy đặt cho nó một cái tên là cá muối.

Mặc dù nghe Trần Đáng giải thích, Tào Tháo vẫn cảm thấy thứ này trân quý khác thường, cấn thận gắp một miếng, không đưa hết vào miệng mà chỉ cắn một miếng nhỏ thưởng thức. Vừa vào đến miệng, vị ngọt mát lan tỏa mang theo mùi biển, thớ thịt dẻo giòn lan khắp trong miệng, Tào Tháo thốt lên khen ngợi: — Ngon! Quả nhiên rất ngon! — Nói rồi bưng đĩa bào ngư lên để Tuân Du, Hứa Chử đến thử.

Vừa rồi Hứa Chử ăn hụt thứ này, sau khi nghe nói là đồ ngon liền đưa tay bốc một miếng, tách vỏ nhét tọt vào miệng, nhai nhồm nhoàm rồi nuốt chửng nên chẳng cảm nhận được mùi vị gì. Tuân Du thưởng thức tỉ mỉ, tâm đắc nói: — Người ta nói bào ngư này vị tanh vô cùng, thì ra đưa vào miệng lại tươi mát như vậy. Kỳ diệu…

Tào Tháo án liền mấy miếng mới buông đũa nói: — Đa tạ Nguyên Long đã biếu, ông cũng ăn thử đi. Trần Đăng xua tay cười: — Tại hạ thường ngày không ăn bào ngư hay hàu, chỉ thích ăn duy

https://thuviensach.vn

nhất cá sống. Tuân Du liền nhếch miệng nói: — Cá sống cũng rất tanh, ản nhiều e rằng không dễ tiêu.

— Hằng ngày ta ăn quen rồi. — Trần Đăng chẳng hề bận tâm.

Họ đang nói chuyện thì người của nhà bếp mang đồ ăn tối lên. Tào Tháo mời Tuân Du, Trần Đăng ở lại cùng ngồi, sau đó lệnh cho thuộc hạ mang rượu, ông nói: - Trong doanh vốn không có rượu, đây là rượu do tướng hàng ở Hạ Bì là Hầu Thành dâng biếu lão phu, nghe nói vì tự ủ rượu mà Hầu Thành này đã bị Lã Bố đánh một trận.

Nhắc đến đám hàng tướng của Lã Bố, Trấn Đăng buông đũa nói: — Minh công tấm lòng nhân hậu, khoan dung với dư đảng của Lã Bố, nhưng đám người này nên giao cho ai thống lĩnh?

Tào Tháo ngây người một lúc mới cười, nói: — Giao cho Huyền Đức thống lĩnh, ông thấy thế nào?

Trần Đăng hùa theo: - Tại hạ thấy rất tốt! Trận Tiểu Bái, Lưu Sứ quân tổn thất không nhỏ, giao Tống Hiến, Hầu Thành cho ông ấy thống lĩnh quả là hợp lý.

Tuần Du thì lắc đầu liên tục: — Việc này không thỏa đáng, Lưu Sứ quân trấn thủ Tiểu Bái đã có nhiều xung đột với các tướng của Lã Bố, nếu Tống Hiến, Hầu Thành bất hòa với mấy người Quan Vũ, Trương Phi e rằng sẽ khiến lòng quân rối loạn. — Những lời này chẳng qua chỉ là mượn cớ, thực ra Tuần Du đến tận bây giờ vẫn nghi ngờ Lưu Bị.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo rất tôn trọng Tuân Du, chỉ nói: — Công Đạt cũng quá cẩn thận rồi - Sau đó không nhắc đến chuyện này nữa, ba người chỉ đối ẩm chúc rượu, chốc lát đã đến giờ châm đèn.

Bỗng nghe Hứa Chử báo: — Trấn đông Tướng quân đến! - Lưu Bị quỳ ngoài trướng chắp tay thi lễ.

Tào Tháo hài hước nói: — Mũi của Huyền Đức quả là thính, biết chúng ta ở đây án bào ngư, có phải muốn ăn chực không?

Lưu Bị tháo kiếm bước vào, chắp tay nói: — Bỉ chức đã phái người lục soát khắp thành Hạ Bì, đồng thời phát lệnh truy nã khắp nơi nhưng vẫn chưa phát hiện được tung tích của tên thích khách, bỉ chức đến để bẩm báo với minh công.

— Ông vất vả rồi.

— Bỉ chức vô dụng, phụ lòng ủy thác của minh công.

Tào Tháo cười: — Huyền Đức không nên tự trách mình. Chúng ta muốn tìm, hắn muốn trốn, không bắt được âu cũng là chuyện thường, mau lại đây cùng dùng bữa đi.

Lưu Bị từ chối: — Trước mặt minh công đâu thể có chỗ ngồi của bỉ chức? Vốn dĩ không nên quấy rầy, chỉ là sợ trong lòng minh công lo lắng chuyện này nên mới vội vàng đến báo, bỉ chức thật không phải.

Tào Tháo cười rồi nói: — Sao lại nói thế, việc quân là chuyện lớn, ai cũng giống như Huyền Đức thì còn gì bằng. Kêu ông ngồi ông cứ ngồi!

https://thuviensach.vn

Lưu Bị không thể khước từ nên cung kính ngồi xuống bên cạnh, nhưng vẫn không dám ngồi gần bàn dùng bữa. Tuân Du vuốt râu nói: - Chuyện hành thích lần này không thể khinh suất, Tiết Vĩnh đã thừa lúc sơ hở xông vào, ắt đã biết trước hành động của minh công, e rằng trong quân có gian tế của hắn, chưa biết chừng đằng sau có kẻ xúi giục.

Lưu Bị vội tiếp lời: - Trương Liêu, Tang Bá vẫn chưa bắt được, liệu kẻ xúi giục đằng sau có phải là bọn họ?

Trần Đăng phản đối: — Mấy người Trương Liêu, Tang Bá, Tôn Quan đó đều là những kẻ khí khái, sao có thể làm những việc hạ lưu đó? Ta dám lấy đầu bảo đảm tuyệt đối không phải là bọn họ.

Tào Tháo và Tuân Du nhìn nhau — Tại sao Trần Nguyên Long lại xem trọng đám người đó như vậy?

Lưu Bị lại nói: — Là bọn họ cũng được, không phải là bọn họ cũng được, đám tiểu tặc ven biển Thanh, Từ này nhất định phải xử trí.

— Đúng! — Tào Tháo buông đũa, phải xử trí, — Nhưng không nhất thiết phải tiêu diệt, ta thấy tốt nhất nên chiêu hàng bọn họ. Nếu bọn họ không muốn rời đi thì giao cho chức quan ở huyện, chỉ cần họ thừa nhận triều đình, không gây hại cho dân, giao cho họ quản lý vùng đất cũ thì có gì không được? Từ Châu nhiều lần gặp chiến loạn, lòng dân bất an, mấy người Tang Bá, Tôn Quan mặc dù xuất thân thấp kém, mang danh đạo tặc nhưng lại có thể chiếm giữ được toàn huyện trong nhiều năm như vậy, ắt đã có được lòng dân. — Nói xong ông lại gắp thêm một miếng bào ngư, món này giống như cá muối, mặc dù ngửi có mùi tanh nhưng khi cho vào miệng lại rất thơm. Mối lo nhất trong lòng Tào Tháo vẫn

https://thuviensach.vn

là Viên Thiệu, chiến sự ở Hà Bắc không biết đến khi nào mới kết thúc, nhưng lại không có thực lực để đọ sức với đám thổ phỉ ven biển. Nếu có thể nhanh chóng chiêu hàng thì càng dễ dàng thoát thân, chuẩn bị bố trí phòng ngự ven sông *ờ* hai châu Dự, Duyện.

Trần Đăng mặc dù không biết Tào Tháo đang nghĩ gì nhưng cũng đoán được ông ta đang muốn nhanh chóng rời khỏi Từ Châu: — Minh công quay về Hứa Đô, đã chọn được người nào để quản lý Từ Châu hay chưa?

Vấn đề này Tào Tháo vẫn chưa quyết định, ông hỏi lại: — Nguyên Long có ai muốn tiến cử?

Trần Đăng chỉ tay vào Lưu Bị: — Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt! Huyền Đức ở Từ Châu đã từng nhận lời trăng trối của Đào Khiêm, nếu để ông ấy làm Thứ sử Từ Châu thì không còn phải lo lắng về phía đông nữa.

Tào Tháo vẫn chưa tỏ rõ ý mình thì Tuân Du chen vào: — Không được, không được! Lưu Bị đã là Châu mục Dự Châu, làm sao có thể hạ xuống làm Thứ sử? Việc này quá thiệt thòi cho ông ấy. — châu mục Dự Châu chẳng qua chỉ là chức suông hữu danh vô thực. Thứ sử Từ Châu mặc dù thấp hơn châu mục một bậc nhưng lại thoát khỏi sự quản lý trực tiếp của Hứa Đô. Tuân Du ngoài mặt có vẻ nghĩ thay cho Lưu Bị, nhưng thực chất là không yên tâm về ông.

Lưu Bị vừa được Trần Đăng nhen nhóm hy vọng thì ngay lập tức bị Tuân Du giội cho gáo nước lạnh, ông tỏ vẻ trung thực: - Quân sư nói đúng, tại hạ tài lực kém cỏi, vẫn nên quay về Hứa Đô bảo vệ kinh sư. - Tào Tháo chỉ cười ôn hòa với Lưu Bị rồi quay sang hỏi Tuân Du : - Theo quân sư thấy, người nào có thể đảm nhiệm chức Thứ sử Từ Châu?

https://thuviensach.vn

Tuân Du nổi tiếng là người kín miệng, ông ta không muốn nói đến vấn đề này trước mặt Trần Đăng và Lưu Bị, chỉ mượn cớ nói: — Hiện nay, vẫn chưa bình định xong bọn cát cứ ở ven biển, nói đến việc này e rằng vẫn sớm. Chi bằng quay về kinh sư nghe ý kiến của quan Thượng thư, có lẽ quan Thượng thư cũng đã chọn được người nào đó chưa biết chừng.

Sở dĩ Trần Đăng đến dâng thức ăn là muốn nhân cơ hội nghe ngóng động hướng sau này của Từ Châu. Nhưng hai vấn đề liên tiếp đều bị Tuân Du đón đầu nên vô cùng khó chịu, ông cạn nốt chỗ rượu trong chung rồi đứng dậy cáo lui. Lưu Bị cũng vội vàng đứng dậy theo. Tào Tháo không giữ, chắp tay trả lễ rồi sai Hứa Chử thay mình tiễn họ. Bọn họ vừa đi thì Tuân Du ngay lập tức đổi giọng: — Minh công đáng lẽ không nên giữ họ lại dùng bữa.

— Đều đã quy thuận triều đình, có gì mà không được? — Có lẽ vì rượu ngon đồ ngon mà lần này Tào Tháo có phần tùy tiện.

Tuân Du khuyên bảo hết nước: - Trần Nguyên Long chiếm cứ Quảng Lăng, nắm trong tay hàng ngàn binh lính, Lưu Huyền Đức tráo trở bất thường, tốt nhất vẫn nến đề phòng đối với hai người này.

Tào Tháo hơi cười cười, còn chưa nghĩ được nhiều thì bỗng nghe thấy một giọng trẻ trung ở ngoài trướng phụ họa theo: - Lời quân sư nói rất đúng, hai người này không thể hoàn toàn tín nhiệm. — Quách Gia ung dung bước vào.

— Phùng Hiếu giờ này đến đây, hẳn là Hà Nội lại có mật báo? - Tuân Du hỏi, giọng căng thẳng.

Quách Gia đỏ mặt cười trừ: — Không có không có, chỉ là có chút chuyện riêng muốn bẩm với chúa công... — Tào Tháo muốn

https://thuviensach.vn

gặp Đỗ thị — người thiếp của Tần Nghi Lộc, sai Quách Gia bí mật đưa nàng ta vào doanh trại, việc này không tiện để Tuân Du biết.

Tuân Du nghe giọng anh ta như muốn mình tránh đi nên trong lòng cảm thấy không vui. Quách Gia mặc dù chỉ là quân sư Tế tửu nhưng thực tế lại được ưu ái hơn mấy người Trương Kinh, Từ Đà, Võ Chu. Tên tiểu tử này phong lưu ngang ngạnh, giỏi xu nịnh, chiếm được lòng tin của Tào Tháo, ở Hứa Đô làm không ít việc hại người lợi ta. Tuân Du nghĩ tối nay Quách Gia lại muốn nịnh nọt gì đó, bèn nói với giọng đầy vẻ giáo huấn: — Phụng Hiếu à, trong doanh trại những việc không quan trọng thì không nên nói nhiều, trời đã tối rồi, chớ quấy rầy chúa công nghỉ ngơi.

- Vâng vâng vâng! - Quách Gia vâng dạ liên hồi,

- Chúa công, tại hạ xin cáo lui. - Tuân Du thi lễ, - Nhưng tại hạ có lời xin chúa công suy xét, với đám thuộc hạ, bá quan, chúa công nên đối đãi bình đẳng, chớ bên trọng bên khinh mà khiến kẻ dưới bàn ra tán vào.

Tào Tháo thấy Tuân Du hiểu lầm, chỉ thầm bật cười mà không tiện nói thẳng: - Lời của quân sư ta đã ghi nhớ, nếu có kẻ muốn trục lợi từ lão phu, ta sẽ đánh cho hắn một trận. — Nói rồi quay sang lườm Quách Gia.

Tuân Du mỉm cười bước ra, Tào Tháo tiễn ra khỏi trướng, sai Hứa Chử đích thân soi đèn rồi đứng nhìn đến khi bóng Tuân Du khuất hẳn. Sau đó Tào Tháo quay đầu hỏi: - Đỗ thị đã đưa đến chưa?

Quách Gia nói nhỏ: - Tên bị cắm sừng Tần Nghi Lộc làm việc cũng rất cẩn thận, hắn điều một cỗ xe ngựa đi vào từ cửa bên, đã đưa đến giường của chúa công mà thần không biết, quỷ không hay.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo gật đầu hài lòng: — Tốt, tốt. Ngươi đã thấy dung mạo của nàng ta chưa?

— Thứ chúa công yêu thích, tại hạ nào dám tùy tiện nhìn.

— Hừ! Không thể nói như thế. Người thiếp dâm đãng này của Tần Nghi Lộc há có thể làm vẩn đục lão phu? Ta chẳng qua cũng vì hiếu kỳ, muốn nhìn một cái thôi.

Quách Gia thấy Tào Tháo giả vờ đoan chính, hài hước nói: - Chỉ nhìn ngắm cũng được, có điều chúa công bận rộn việc quân, chớ nên vất vả quá độ.

Tào Tháo thấy lời Quách Gia có ý, bất giác cười khì khì, nhưng ngay sau đó nghiêm mặt nói: - Việc này không được ăn nói lung tung, truyền ra ngoài khiến người ta bàn ra tán vào sẽ không hay. Đặc biệt là cha con Trần Nguyên Phương vẫn còn ở trong doanh trại, nếu bọn họ biết được há chẳng phải xem thường Tào mỗ ta hay sao?

— Chúa công cứ yên tâm, ngoài Tần Nghi Lộc và mấy tên lính thân cận, không ai biết hết.

Tào Tháo yên tâm nói: - Tốt, lão phu phải mở rộng tầm mắt, rốt cuộc người đàn bà khiến cả Lã Bố, Quan Vũ hồn siêu phách lạc kia nom như thế nào.

Quách Gia tự tay cầm đèn đưa Tào Tháo về tẩm trướng. Hai người một đi trước một đi sau vòng qua trại cửa sau, thấy vệ binh trước cửa trướng đã tản hết, bên ngoài chỉ có một cỗ xe ngựa thô sơ. Tần Nghi Lộc im lặng quỳ ở cạnh xe chờ nghênh đón. Người hắn run cầm cập, chắc là đã quỳ lâu trong gió lạnh. Thấy Tào Tháo về, hắn ta vội vã niềm nở: — Tiểu nhân tham... tham khiến chúa công! — Cái miệng lanh lợi thường ngày của Tần Nghi Lộc giờ cũng tê cứng vì lạnh.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn yếu ớt, Tào Tháo quan sát tên tiểu nhân vô sỉ ấy. Lông mày đá xéo, mắt ti hí, mũi diều hâu, miệng củ ấu, khúm núm quỵ lụy, mặt đầy nếp nhăn, vài ba sợi râu đã bạc trắng gần hết. Tên tiểu nhân này từ xưa đến nay lúc nào cũng tham lợi quên nghĩa, chỉ dựa vào nịnh nọt để kiếm kế sinh nhai. Lăn qua lăn lại hết chủ nọ đến chủ kia, cuối cùng lăn đến bước đường như ngày hôm nay, ngay cả vợ mình cũng trở thành công cụ tiến thân, thật vừa đáng buồn, đáng cười lại đáng thương!

Việc đã đến ngày hôm nay, Tần Nghi Lộc cũng không còn coi trọng thể diện của bản thân, hắn ta thì thầm: — Chớ bỏ qua thời khắc đẹp nhất của mỹ nhân, chúa công hãy mau vào trong nghỉ ngơi...

Hy sinh thê thiếp, nịnh nọt bề trên, con người sao có thể vô sỉ đến bước này? Tào Tháo đột nhiên nổi giận, cho hắn một cái bạt tai. Cú đánh dứt khoát, vang lảnh khiến năm đầu ngón tay in hằn lên khuôn mặt Tần Nghi Lộc. Nhưng hắn ta không dám đưa tay lên xoa, chỉ cắn răng, gượng cười: — Tiểu nhân có chỗ nào không phải, chúa công cứ đánh cứ mắng nhưng chớ nên hiểu lầm tấm lòng trung thành của tiểu nhân...

Lại một tiếng bốp, Tào Tháo thưởng thêm cho hắn ta một cái bạt tai. Tần Nghi Lộc không hề tức giận mà vẫn cười xiểm nịnh: — Tiểu nhân đánh không dám trả, mắng không dám cãi... — Tào Tháo càng tức giận, tóm chặt lấy cổ áo của Tần Nghi Lộc, liên tiếp bốp bốp bốp bốp bốp bốp sáu cái bạt tai vào mặt hắn ta.

Tần Nghi Lộc hoa mày chóng mặt, đất trời điên đảo, hai má sưng phù, khóe miệng rớm máu. Nhưng hắn ta cũng chỉ lờ đờ trong phút chốc, sau đó lại nhanh chóng tươi cười: — Tiểu nhân

https://thuviensach.vn

đáng đánh, tiểu nhân đáng đánh! Chỉ cần ngài chịu thu nhận tiểu nhân, hằng ngày chịu đánh cũng khống hề gì...

Tào Tháo sững người, lắc đầu bất lực, đánh tên đầy tớ này cũng chẳng ích gì, nô tài mãi mãi chỉ là nô tài. Tần Nghi Lộc từ lâu đã không còn biết thế nào là liếm sỉ, hổ thẹn rồi! Tào Tháo thở dài, chậm rãi nói: - Họ Tần kia, từ nay về sau Đỗ thị không còn bất cứ quan hệ gì với ngươi nữa, ta sẽ chọn người khác kết duyên với nàng ta, nếu ngươi còn dám đến quấy nhiễu, ta sẽ lột da ngươi!

Tần Nghi Lộc quệt vết máu ở khóe miệng rồi cười nói: — Đỗ thị từ lâu đã không còn quan hệ với tại hạ, chúa công cứ yên tâm! - Hắn ta đã từng phụng lệnh Lã Bố đi liên lạc với Viên Thuật, Viên công một lòng muốn làm hoàng đế, khua môi múa mép nịnh nọt ông ta rất dễ. Trong lúc cao hứng, ông ta đã gả con gái họ hàng Lưu thị làm thiếp cho hắn. Tần Nghi Lộc không dám chậm trễ, lập tức cắt đứt quan hệ vợ chồng với Đỗ thị, sau đó Lã Bố chiếm đoạt Đỗ thị trong một thời gian dài.

Tào Tháo thấy bộ mặt đáng ghét của Tần Nghi Lộc, im lặng hồi lâu rồi nói: - Cũng được, lão phu tha cho cái mạng chó này của ngươi.

- Đa tạ chúa công! Đa tạ chúa công! Tần Nghi Lộc liên tiếp khấu đầu, có phải tiểu nhân vẫn được quay về phủ hầu hạ ngài?

- Đừng hòng! Thứ bỉ ổi như ngươi cũng xứng đến phủ hầu hạ ta sao? - Tào Tháo phất ống tay áo.

- Tấm lòng trung của tiểu nhân đối với ngài có nhật nguyệt chứng giám... — Tần Nghi Lộc kéo vạt áo của Tào Tháo khẩn khoản thề thốt.

- Buông ra! - Tào Tháo đá văng Tần Nghi Lộc sang một bên - Lão phu thà nghe tiếng lừa kêu còn hơn nghe cái miệng thối của

https://thuviensach.vn

ngươi, ngươi cút đi cho ta!

- Không không không! - Tần Nghi Lộc hao tâm tổn sức là muốn mưu cầu tiền đồ, sau này tiếp tục dối trên lừa dưới, tác oai tác quái, nếu Tào Tháo tống cổ hắn đi như vậy, há chẳng phải những lời nịnh bợ, nhẫn nhịn chịu đánh khi nãy đổ xuống sông xuống biển cả sao? Hắn ta mặc cho Tào Tháo đá, vẫn cứ kéo chặt vạt áo nài nỉ — Ngài thương tiểu nhân, cho tiểu nhân một chức quan nhỏ như hạt vừng cũng được... Nể tình tiểu nhân năm xưa xuất binh thả ngựa cùng ngài...

Tào Tháo đã ngấy đến tận cổ: — Buông ra! Không buông ta sai người đánh đuổi ngươi đi đấy! — Dù nói như vậy nhưng lúc này không thể giết cũng không thể đuổi, nửa đêm canh ba làm ầm lên, ngày mai toàn doanh sẽ biết chuyện. Quách Gia vẫn suy nghĩ thấu đáo, nhắc nhỏ bên tai Tào Tháo: — Chúa công tuyệt đối không được thả hắn về quê. Nếu con người này đi khắp nơi rêu rao chuyên Đỗ Thị, há chẳng phải vấy đục thanh danh của ngài hay sao? Chi bằng cho hắn một chức quan nhỏ, sau này nếu hắn dám nói xằng nói bậy, lúc đó lấy mạng hắn cũng không khó.

— Cũng có lý... — Tào Tháo gật đầu, thở hắt ra rồi nói: — Họ Tần kia, nể tình Phụng Hiếu, ta sẽ thưởng cho ngươi một chức quan. Huyện Trật đang thiếu Huyện lệnh, ngươi hãy đến đó đi.

Tần Nghi Lộc kêu than trong bụng — huyện Trật ở nước Bái, Dự Châu, rất gần quê hương Tào Tháo. Nay người nắm binh quyền trong triều đình trên có tướng soái, dưới có vệ binh, non nửa là người nước Bái, làm một chức Huyện lệnh nhỏ bé ở đó cũng không ngóc đầu lên được. Nhưng cái mạng còn chẳng dễ gì, tiếp tục van lơn chỉ sợ Tào Tháo nổi giận, chỉ đành khấu đầu: - Đa tạ ân điển của Tào công.

https://thuviensach.vn

- Ta cảnh báo ngươi trước, năm xưa ta làm Huyện lệnh thế nào ngươi cũng đã tận mắt thấy, phải noi theo gương của ta. Nếu ngươi nhận hối lộ, đàn áp dân chúng thì cứ liệu cái đầu trên cổ ngươi!

— Tào công yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ quản lý huyện Trật đêm ngủ không cần đóng cửa, của rơi trên đường không nhặt.

— Ngươi có bản lĩnh đó hả? Cút cút cút! Đừng để ta thấy mặt ngươi! — Tào Tháo đã chán ngấy cái bộ dạng của hắn.

— Khoan đi! - Quách Gia ngăn lại nói, Tần Nghi Lộc là người quy hàng, cần phải có gia quyến vào kinh mới có thể làm quan địa phương.

Tần Nghi Lộc định nói vợ tôi đã đưa đến chỗ Tào công rồi, nhưng vừa rồi đã hứa không còn bất cứ quan hệ gì với Đỗ thị nên không thể lấy lý do này nữa. Hắn ta liền cười lấy lòng: - Tiểu nhân có một đứa con trai, là con của Đỗ thị sinh ra, để cho mẹ con nó ở lại trong kinh cũng tốt. Tiểu tử này sẽ trung thành tuyệt đối với ngài, nếu nó làm gì có lỗi xin ngài cứ việc xử tử tên tiểu súc sinh đó, để tại hạ tuyệt hậu cũng được!

— Nó là tiểu súc sinh, vậy người là thứ gì? - Tào Tháo cười khẩy - Tên này có thể đổi bất cứ giá nào để được làm quan. Vợ nói không cần là không cần, ngay cả cốt nhục tình thân cũng ném cho người khác tùy ý định đoạt. Dù có nhờ vào chức quan nhỏ sống lay lắt cũng có ý nghĩa gì? Càng nghĩ càng thấy tên đầy tớ này thật khó coi hết mức, ngay cả một câu cũng chẳng buồn nói với hắn nữa, Tào Tháo phất ống tay áo đuổi: — Mau cút đi!

— Vâng! — Tẩn Nghi Lộc vẫn rất nghe lời, lổm nhổm bò dậy thật nhanh rồi lui đi.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nhìn theo bóng Tần Nghi Lộc, ngán ngẩm thở dài: — Hắn ta vốn là một tên quan nhỏ trong cửa bắc thành Lạc Dương, lúc đầu theo ta còn có chút khí khái, nhưng thói đời càng đục càng vô liêm sỉ, nay suy bại đến bước này, lão phu cũng vừa thương vừa giận!

Quách Gia mỉm cười: - Bước dưới chân đều do mình đi, bản thân hắn ta không vươn lên cũng không thể trách thói đời tốt xấu. Cho dù sinh vào thời thái bình, tiểu nhân vô sỉ đâu đâu chẳng có, từ xưa đến nay đã bao giờ thiếu kẻ dối trên lừa dưới?

— Hắn ta đã bất chấp liêm sỉ mà sống như vậy thì mặc hắn ta đi. — Tào Tháo thư thái, dặn dò Quách Gia: - Phụng Hiếu, ta vào xem mỹ nhân dung mạo ra sao, một chốc rồi thả nàng ta về, ngươi ở ngoài canh gác không cho người khác quấy rầy.

— Vâng. Quách Gia đáp lời rồi lui đến cửa trướng, trong lòng cười thầm - Một chốc say đắm rồi há có thể thả nàng ta về?

Tấm rèm xanh trong tẩm trướng đang buông rủ, có một luồng ánh sáng yếu ớt lọt qua kẽ hở. Tào Tháo sợ người đẹp kinh sợ nên nhẹ nhàng hắng giọng báo trước, sau đó mới từ từ vén rèm bước vào, ngẩng đầu nhìn thấy bên trong có hai người phụ nữ đang ngồi. Một là bà vú theo hầu, trên người mặc bộ cánh bằng vải thô, trong lòng đang ôm một đứa trẻ khoảng một hai tuổi. Tào Tháo ngước mắt nhìn người phụ nữ còn lại, ánh mắt chăm chú mãi không rời.

Đỗ thị tuy đã gần ba mươi nhưng dung mạo xuân sắc ngời ngời, vượt xa một thiếu nữ tuổi vừa đôi mươi. Vóc dáng nàng không cao, dáng điệu thướt tha đoan trang. Mái tóc dài đen mượt búi gọn phía sau, điểm xuyết thêm những món đồ trang sức lấp lánh tựa hồ những ngôi sao nhỏ, làm tôn lên vẻ đẹp thanh tú, mềm

https://thuviensach.vn

mại của mái tóc. Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng ngần, phù dung diễm lệ, đào mận khoe sắc. Hai đường mày thanh thoát đen láy, Uyển chuyển tựa như lá liễu non trêu ghẹo lòng người, lại tựa hồ như nét trăng non lưỡi liềm mới nhú trong đám mây xanh, khiến lòng người bối rối. Đôi mắt to tròn cùng hàng mi dài cong vút, long lanh tựa nước hồ thu. Sống mũi cao thanh thoát, đôi môi chúm chím thoa màu son anh đào tươi tắn cùng với chiếc cằm nhỏ yêu kiều. Đôi tai tròn đầy với đôi trang sức bằng phỉ thúy đài các...

Người đàn bà này vốn là báu vật của thế gian. Để lấy lòng Tào Tháo, Tẩn Nghi Lộc đã cướp trang sức xiêm y của Nghiêm thị, vợ Lã Bố để trang điểm lộng lẫy cho Đỗ thị:

— Đầu cài trâm vàng cánh phượng mà Bao Tự từng dùng, trên người khoác bộ xiêm gấm trăm hoa rực rỡ Đát Kỷ từng mặc, eo quấn chiếc váy bông màu bích của Tây Thi, tay nhón chiếc khăn lụa mềm mại của Câu Dực phu nhân, đôi má thoa phấn thơm mê đắm của Ly Cơ, chân mang đôi hài gấm thêuUyên ương mà Triệu Phi Yến từng nhảy múa. Vẻ đẹp của nàng hoa nhường nguyệt thẹn, thật là một tuyệt sắc giai nhân.

Đỗ thị thấy một người đàn ông trung tuổi khăn áo chỉnh tề bước vào, đoán định người này chính là Tào Tháo. Thấy ông ta chăm chú nhìn mình, nàng vừa xấu hổ vừa lúng túng, không tiện hành lễ, chỉ đứng dậy thướt tha mấy bước, nhún người nói mấy câu cát tường rồi lại cúi đầu không nói.

Tào Tháo đã phỉ nhổ con người Tẩn Nghi Lộc, coi thê thiếp của mình là thứ dơ bẩn dâm đãng, có điều vì cảm thấy hiếu kỳ nên muốn ngắm người đàn bà khiến cho vô số nam tử hồn siêu phách lạc kia có dung mạo ra sao, đợi sau khi nhìn qua sẽ ban tặng cho Quan Vũ. Nào ngờ vừa trông thấy mỹ nhân, Tào Tháo bỗng cảm

https://thuviensach.vn

thấy tinh thần phơi phới, toàn thân dễ chịu, lãng quên tất cả. Tào Tháo rảo bước đến trước bàn, nhấc cây đèn dầu, khẽ nâng cằm của Đỗ thị lên để quan sát kỹ hơn - người đẹp dưới ánh đèn, càng ngắm càng mỹ miều. Nhưng không hiểu tại sao, đôi mày của Đỗ thị hơi chau lại, hai mắt vô hồn trống rỗng như có ý oán hận bi ai, có điều tâm thái đó càng khiến nàng thêm phần kiều diễm.

Tào Tháo tròn mắt há miệng, nước miếng xém chút nữa đã rớt ra ngoài, quả đúng là sắc đẹp khiến người ta hồn siêu phách lạc! Lặng người một lúc, Tào Tháo mới ngộ ra mình đã thất thố, ông nhẹ nhàng đặt cây đèn xuống, chợt nhớ đến bài ca Lý Diên Niên tiến cử em gái liền lẩm nhẩm ngân nga: — Phương Bắc có một giai nhân, dung nhan tuyệt thế cõi trần chỉ riêng. Liếc nhìn thành quách ngả nghiêng, liếc nhìn lần nữa nước liền lung lay. Chẳng màng thành đổ nước lay, giai nhân có dễ gặp hoài được sao? — Ngâm xong, Tào Tháo đưa hai tay bế Đỗ thị lên giường, thở dài nói: — Một tuyệt thế giai nhân như nàng lại rơi vào tay tên tiểu nhân bỉ ổi Tần Nghi Lộc, lại bị Lã Bố chiếm đoạt làm nhục, thật là hồng nhan bạc mệnh.

Đỗ thị cúi đầu không nói. Đối với người chồng trước nàng quả đúng là căm hận thấu trời, nhưng lại không hề căm ghét Lã Phụng Tiên, thậm chí tình cảm còn rất sâu nặng.

— Tục ngữ có câu “Nam nhân sợ làm nhầm nghề, nữ nhân sợ lấy nhầm chồng” , Vương Tư Đồ mặc dù là một lương thần nhưng lại quá tuyệt tình, đang tâm gả nàng cho tên vô lại Tần Nghi Lộc, đúng là minh châu rơi vào chỗ tối! — Vừa nói Tào Tháo vừa kéo mạnh bàn tay nàng, đôi bàn tay búp măng mềm mại càng khiến ông ta không thể kiềm chế. Đỗ thị muốn giãy ra nhưng cảm thấy những ngón tay của Tào Tháo như những chiếc móc sắt kiên

https://thuviensach.vn

cố không tài nào thoát ra khỏi, chúng đang vuốt qua vuốt lại cổ tay trắng như tuyết của nàng. Bỗng chốc tâm hồn nàng trở nên nguội lạnh - Hồng nhan bạc mệnh lại gặp phải một tên háo sắc!

Tào Tháo bản tính phong lưu háo sắc, mấy tháng nay ở trong doanh trại đã quên mất mùi vị đàn bà. Vốn dĩ trong lúc bụng đói chọn bừa thức ăn, huống hồ ngay lúc này lại có món ăn ngon và đẹp lạ đến vậy! Tào Tháo sớm dã quên mất tên vô lại Tần Nghi Lộc, cũng không cần thể diện Tam công, lại càng vứt bỏ lời hứa với Quan Vũ! Ông ta áp sát Đỗ thị, vòng tay qua eo nàng, vểnh râu định hôn nàng.

— A! — Đỗ thị đẩy Tào Tháo ra, nàng ôm chặt vạt áo trước ngực khẩn thiết nói: — Nô gia đã có con, xin minh công tự trọng!

Lúc này Tào Tháo nào buồn để ý Sứ quân có vợ, La Phu có chồng, nhưng cảm thấy trong lời nói của nàng toát lên phẩm tiết thanh cao, khiến toàn thân càng nóng bừng khó cưỡng. Tào Tháo quyết cởi bỏ đai áo, liếc mắt nhìn Đỗ thi. Đỗ thị thấy ánh mắt của lão già này tựa như con côn trùng hút máu, nàng biết ông ta là Tam công triều đình, không thể đắc tội, bèn vội vàng hạ giọng: — Nô gia đã có con, xin minh công tự trọng.

— Hả? — Tào Tháo quay đầu, vẫy tay gọi bà vú đứng cạnh — Bế đứa bé lại đấy ta xem.

Bà vú sợ hãi bước tới gần, Tào Tháo vén khăn thấy một đứa bé trắng trẻo, đáng yêu đang chu cái miệng nhỏ xinh ngủ ngon lành. Tào Tháo bất giác cảm thấy mến đứa bé, đưa tay vuốt nhẹ đôi má phúng phính. Đỗ thị lo lắng cho con trai, liền nói: — Tiểu nhi A Tô mới được hai tuổi, khẩn xin minh công để nó ngủ.

— A Tô... Tên đầy đủ là gì?

— Là Tần Lãng.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tào Tháo sinh nghi — Cốt nhục của Tần Nghi Lộc lại có tướng mạo đẹp như thế này sao? Đứa trẻ này có phải là của Lã... Có lẽ là do nghi ngờ, Tào Tháo càng nhìn càng cảm thấy giống, đột nhiên ông ta đưa tay định bóp cổ đứa bé!

Đỗ thị chăm chăm nhìn Tào Tháo, cả đời này nàng đã chịu khổ quá nhiều vì đàn ông, trái tim đã nguội lạnh từ lâu, nếu không phải vì đứa con không thể nói rõ là mang họ Lã này, nàng đã treo cổ tự vẫn rồi. Đứa con là chỗ dựa duy nhất của Đỗ thị, nếu Tào Tháo hại chết đứa bé này, nàng cũng không quan tâm ông ta có thế lực lớn đến đâu, thân phận cao như thế nào mà liều mạng với ông ta! Nhưng Tào Tháo nhìn đứa bé hồi lâu rồi từ từ rút tay lại, ra hiệu cho bà vú bế đứa bé lui xuống, ông ta mỉm cười kỳ quái rồi nói: — Đứa bé này thật khiến cho người ta yêu mến, nhưng Tần Nghi Lộc đã vứt bỏ nàng, cốt nhục này hắn ta cũng không cần. Cô nhi quả mẫu hai người định sống thế nào?

Đỗ thị im lặng không nói.

Tào Tháo đột nhiên đưa tay ôm cơ thể mỹ miều của Đỗ thị vào lòng, mân mê mái tóc của nàng rồi nói: — Lão phu thân là Tam công triều đình, dưới một người trên vạn người, nếu nàng theo ta về Hứa Đô thì nửa đời còn lại không phải lo cơm ăn áo mặc, cũng chẳng ai dám ức hiếp hai mẹ con nàng... - Lời chưa nói xong, Tào Tháo đã ấn Đỗ thị xuống giường, cuống quýt cởi đai áo nàng.

- Không, không!... - Đỗ thị yếu ớt giãy giụa, làm sao có thể đẩy được người đàn ông khỏe mạnh kia ra? Trong chốc lát, Đỗ thị đã bị Tào Tháo lột sạch xiêm y, những giọt nước mắt bất lực ứa ra — Tùy ngài... nhưng xin ngài hứa với nô gia một việc.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo đang điên cuồng trên bờ ngực mềm mại của mỹ nhân, hổn hển nói: — Đừng nói là một chuyện, mười chuyện cũng có gì khó?

Đỗ thị khóc lóc nói: — Lã Bố chết chỉ để lại một người con gái, phu nhân Nghiêm thị lại đối xử với nô gia tình như tỷ muội, khẩn xin minh công đối xử rộng lượng với mẹ con họ...

— Việc đó có gì khó? Kẻ đầu sỏ đã chết, gia quyến không cần xét đến, đón vào Hứa Đô cung cấp lương thực tiền bạc, tất cả là nể mặt nương tử nàng rồi. — Nói đoạn, Tào Tháo cuống quýt cởi đôi vớ của Đỗ thị, nắm chặt những ngón tay búp măng của nàng... Đứa bé đang ngủ bị giật mình tỉnh giấc, gồng cổ lên khóc. Bà vú cũng sợ hãi, sắc mặt nhợt nhạt, không ngờ rằng một vị quan nhất phẩm đương triều lại có thể làm một chuyện như vậy. Cạnh giường ngay cả một chiếc màn rèm cũng không có, chuyện như vậy thấy ngay trước mắt há không xấu hổ, nhục nhã hay sao? Thời tiết đang trong mùa đông rét đậm, hơn nữa lại đang ở trong doanh trại nên bà vú không thể ôm đứa bé chạy ra ngoài trong đêm, chỉ biết chui trong góc bàn khóc lóc sợ sệt, cúi đầu dỗ dành Tần Lãng đang giật mình kinh sợ...

Trong tẩm trướng, cảnh tượng mèo mả gà đồng cũng thật náo nhiệt, xung quanh không có lấy một vệ binh - Quách Gia đã sớm điều động binh sĩ canh phòng ở cổng doanh trại, đến Hứa Chử cũng bị ngăn lại. Đứng trong gió lạnh gào rít đã lâu, thấy bức rèm trong tẩm trướng vẫn rủ, đoán chắc đại sự đã thành, Quách Gia cảm thấy vừa vui sướng lại vừa nực cười, anh ta dặn dò vệ binh đổi ca canh giữ, nói với Hứa Chử hai ba câu rồi quay về trướng nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên có một bóng người lao đến từ trong bóng tối, luôn miệng hét: — Đại hỷ đại hỷ! — Chính là Tần Nghi Lộc, việc quân có tin vui, tại hạ vội vã chạy lại bẩm báo cho Tào công biết.

Quách Gia cười khểnh: — Tần Huyện lệnh, cho dù việc quân có tin thắng trận, há đến lượt ông báo với chúa công sao?

Nói cũng có lý, Tần Nghi Lộc nhận chức Huyện lệnh huyện Trật, trong lòng không cam. Vừa rồi nghe được tin vui liền chạy trước Vương Tất đến thông báo, muốn nhân cơ hội này để tiếp tục nịnh nọt, mặt dày cầu xin Tào Tháo đổi chức vị cho hắn. Thấy Quách Gia nói toạc móng heo, Tần Nghi Lộc vội vàng cười xòa: - Quách Tế tửu, chúng ta sau này còn phải gặp nhau nhiều, ngài châm trước cho!

— Hừ! — Quách Gia lườm hắn một cái — Rốt cuộc là có tin vui gì, nói ta nghe thử xem.

— Tên Trương Liêu kia chạy về từ Đông Hải ngay trong đêm, tự trói hai tay đầu hàng quân ta!

— Trương Liêu đầu hàng? ! — Quách Gia nghe tin vui không khỏi sung sướng, - Quá tốt, người này mà đầu hàng thì việc ở Từ Châu đã xong.

— Tào côngUy lực thần kỳ, thiên hạ vô địch, tên thất phu Trương Liêu nào dám châu chấu đá voi? — Tần Nghi Lộc vẫn không quên tâng bốc — Chư vị hãy để ta vào báo tin này! — Bây giờ e rằng không tiện lắm... — Quách Gia thấy bộ dạng tranh công của Tần Nghi Lộc càng cảm thấy chướng mắt, lại nghĩ đến việc ban ngày khi Tào Tháo đang cưỡi ngựa Xích Thố hắn ta đã ngăn cản mình báo cáo việc quân, liền học theo giọng điệu của hắn: — Tần Huyện lệnh, ông vội gì chứ? Việc quân mặc dù gấp cũng

https://thuviensach.vn

không quan trọng bằng lúc này. Chúa công đang cưỡi ngựa rất vui mà!

— Ha ha ha!... - Đám lính đứng bên cạnh nghe xong ai nấy đều ngửa mặt lên trời cười ha hả. Hứa Chử giơ thanh mâu dài cầm trong tay xông đến mắng chửi: — Tên mặt dày họ Tần kia, thông báo việc quân không phải là phận sự của nhà ngươi, mau cút đi cho ta! Không đi là ta cho ngươi một nhát đấy!

Tần Nghi Lộc sợ hãi ôm đầu chạy, chẳng ngờ vừa dâng vợ vừa nịnh nọt chỉ đổi lại một chức Huyện lệnh bị khinh bỉ, thật đúng là lỗ vốn nặng. Hắn ta chán nản quay về lều của mình, muốn chửi mắng vài câu để hả giận nhưng lại nghĩ nô tài phải đúng phận nô tài, đối với Tào Tháo nên quỳ bái thành kính, há có thể mắng chửi ông ta sau lưng? Vậy nên hắn ta chỉ dám chửi thầm tổ tông tám đời nhà Quách Gia!

https://thuviensach.vn

Chương 3

BÌNH ĐỊNH TỪ CHÂU, TÀO THÁO VÀ THỔ HÀO XƯNG HUYNH GỌI ĐỆ

Trương Liêu quy hàng

Hay tin Trương Liêu tự trói gập cánh khuỷu tới doanh trại đấu hàng, Tào Tháo mừng rỡ bật dậy như tôm, lập tức đẩy Đỗ thị sang một bên. Ông ta tuy mê mỹ nữ, song vẫn trọng giang sơn, vội vã gọi Quách Gia đuổi Đỗ thị đi ngay lập tức, chỉnh đốn lại mũ áo thăng trướng ngay trong đêm.

Xe ngựa Đỗ thị vừa đi khỏi, trong doanh trại trung quân đèn đuốc lập tức được thắp sáng trưng như ban ngày, đám đại tướng chủ chốt Vu Cấm, Lạc Tiến, Từ Hoảng, Chu Linh, Lý Điển, Lã Kiển, Lộ Chiêu đầu đội mũ khôi, mình bận giáp sắt lũ lượt tới trợ uy. Tào Tháo ngồi uy nghiêm trong trướng trung quân, truyền tội tướng Trương Liêu vào.

Một lát sau, đám lính đẩy vào một kẻ cao lớn nhưng sắc mặt vàng vọt, trán cao, miệng rộng, tai to cụp về phía ngực, cằm chìa ra ngoài giống như lưỡi xẻng, chòm râu dài xoăn tít lòa xòa trước ngực, thật đúng là cốt cách của một hổ tướng. Tuy nhiên chỉ thấy hắn mặt mày bi thương rầu rĩ, hai tay bị trói quặt phía sau, chân bước loạng choạng tiến vào trong trướng, đứng trơ ra không chịu quỳ xuống.

Vu Cấm quát lớn - Quỳ xuống!

- Chớ làm khó người ta... - Tào Tháo đang phấn khởi trong lòng, xua xua tay, — Người kia có phải là Trương Văn Viễn, năm xưa tới Tịnh Châu lập nghiệp?

— Chính là tội tướng. — Giọng Trương Liêu như tiếng chuông ngân, rất mựcUy nghiêm.

— Ta muốn biết, kẻ nào đã trói ngươi?

https://thuviensach.vn

— Tội tướng thân là kẻ phản nghịch của triều đình đã tự trói mình.

— Kẻ nào khuyên ngươi tới doanh trại nhận tội?

— Chẳng ai thuyết phục, tội tướng tự tới.

Tào Tháo nghe vậy lấy làm phấn khởi: — Nếu đã như vậy, quân sĩ đâu mau cởi trói cho hắn.

— Không cần thiết! — Trương Liêu ngẩng phắt lên, — Khẩn cầu minh công hãy chặt đầu tướng mỗ!

— Hả? ! — Tào Tháo sửng sốt — Tướng quân bỏ chỗ tối tới chỗ sáng, lão phu sao có thể giết chứ?

Trương Liêu thở dài, nói: - Mạt tướng không phải tới đầu hàng mà cam tâm đền tội. Mỗ là thuộc hạ dưới trướng Lã Bố, chúa công đã chết không thể phò tá minh công, người mau hạ lệnh chém đầu mạt tướng, hai bên coi như rũ sạch ân oán!

Những lời này của hắn khiến hết thảy đám tướng quân có mặt đều kinh ngạc sững sờ, trên đời này lại có kẻ tự tìm cái chết thật sao. Tào Tháo trầm ngâm nhìn hắn hồi lâu, hạ giọng hỏi dò: - Trương Văn Viễn, ngươi hắn cũng biết Lã Bố là người như thế nào?

Trương Liêu buột miệng nói: — Lòng không chí lớn, bụng không mưu sâu, thay đổi thất thường, là kẻ phản nghịch của triều đình.

- Ngươi quả là lòng sáng mắt tinh! - Tào Tháo gật gật đầu, - Đã biết tên Lã Bố vô tài vô đức, vì sao còn muốn tuẫn tiết vì hắn?

- Là thần tử phải giữ lòng trung, là bằng hữu phải giữ chữ nghĩa.

- Hay hay hay!... - Tào Tháo vẫn cố nhẫn nại giảng giải: - Lã Bố bạc tình bạc nghĩa, giết ân nhân sát nghĩa phụ, ngươi vẫn còn

https://thuviensach.vn

muốn trung nghĩa với hắn ư?

- Minh công nói vậy sai rồi! — Trương Liêu rướn thẳng cổ, lắc mạnh đầu, — Lã Bố không chút ân nghĩa với người khác, song lại đối xử không tệ với mạt tướng, mười năm qua bọn mạt tướng vào sinh ra tử cùng nhau, mạt tướng có phải hy sinh tính mạng vì chúa công cũng cam lòng.

- Ngươi chưa nghe câu "Chim khôn lựa cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ" ư?

Trương Liêu cười nhạt một tiếng: — Đó đều là lời hồ đồ do kẻ thất tiết bịa tạc. — Lời này vừa thốt ra, khiến phần lớn đám tướng quân đều không vui. Trong số bọn họ, Chu Linh vốn là thuộc hạ của Viên Thiệu, Từ Hoảng từ chỗ Bạch Ba chạy tới hàng, Lộ Chiêu mới đầu theo Vương Khuông, sau theo Viên Thiệu. Một câu nói của Trương Liêu ám chỉ tất cả bọn họ đều là kẻ thất tiết, khiến người nào người nấy tức tối nghiến răng kèn kẹt. Lý Điển lớn giọng kêu lên: - Chúa công còn không mau giết tên này đi! — Người chú họ của Lý Điển là Lý Tiến đã bị Trương Liêu chém chết, giờ gặp mặt kẻ thù thì hết sức phẫn nộ.

Tào Tháo hiểu rõ cả, phớt lờ câu nói của Lý Điển, chỉ chăm chú nhìn vẻ bất khuất không phục của Trương Liêu, mãi lâu sau mới nặn ra một nụ cười: — Thực là ngươi không chết không được sao?

Trương Liêu thở dài mà rằng: — Tại hạ chẳng qua là thảo dân Tịnh Châu, miễn cưỡng đầu quân dưới trướng Đinh Nguyên, nếu không phải được Lã Bố cất nhắc trọng dụng, sao có thể dẫn quân xông pha trận mạc, làm quan tới chức Lỗ Tướng quốc?...

Lý Điển bước lên một bước, nghiêm giọng ngắt lời: — Tên tặc tử kia! Chức Lỗ Tướng quốc của ngươi là do kẻ phản nghịch

https://thuviensach.vn

phong cho, nay Tất Thầm ở Duyên Châu đã sớm đảm đương chức vị đó rồi, ngươi mau mau đền tội đi! — Lời nói của Lý Điển thực chẳng án nhập gì, nào phải Trương Liêu không chịu đền tội, mà là Tào Tháo không nỡ giết.

Tào Tháo biết Lý Điển muốn trả mối thù gia tộc, nên cũng không tính toán chuyện hắn tùy tiện nói chen ngang, chỉ xua tay ra hiệu hắn lui xuống. Trương Liêu nói tiếp: — Sau thất bại ở Bành Thành, mạt tướng thỉnh cầu đám Tang Bá, Tôn Quan, Ngô Đôn ở Đông Hải xuất binh trợ giúp, nào ngờ chậm một bước mà để Hạ Bì bị vây. Cũng là vì tại hạ binh mỏng tướng ít nên không thể giải vây, khiến đội quân tan rã mà gây rắc rối cho liên quân. Nay Hạ Bì thất thủ, Lã Bố, Cao Thuận đều đã... - Nói tới đây ông ta nghẹn giọng, — Đều đã đầu treo cọc cao, mạt tướng nản lòng nhụt chí, tới đây xin chết, mong được ra đi cùng các huynh đệ của mình...

— Nam tử hán Tịnh Châu quả rất khí phách, thật đúng là nam tử chết vì người tri kỷ! — Tào Tháo cảm khái mãi không thôi, càng không nỡ ra tay giết hắn, lại đưa mắt nhìn một lượt chư tướng, thầm nghĩ không biết tình nghĩa của bọn họ đối với mình có được sâu đậm như Trương Liêu với Lã Bố không.

Chư tướng trong doanh trại Tào Tháo trông thì cứ tưởng bọn họ là một khối đoàn kết vững chãi, song thực tế lại không phải vậy, bên trong ngấm ngầm kèn cựa lẫn nhau. Tào Tháo vốn khởi binh ở Duyên Châu, do vậy hai tướng Vu Cấm, Lạc Tiến là toại nguyện nhất, sau đó tiếp nạp những kẻ quy hàng là Chu Linh, Từ Hoảng, Lộ Chiêu, Phùng Giai, còn có đám họ hàng thân thích như huynh đệ Hạ Hầu, huynh đệ Tào thị, Biện Bỉnh, thế lực của ba phái nhìn thì tưởng sóng lớn bằng lặng nhưng bên trong lại như mạch nước ngầm đang sục sôi. Đặc biệt là Vu Cấm, thân là Đình hầu, là đại

https://thuviensach.vn

tướng số một của Tào Tháo, còn được Tào Tháo tin tưởng hơn cả Tào Nhân, Hạ HầuUyên, đương nhiên không mong có kẻ khác tới tranh công với mình. Nên trong lúc Tào Tháo do dự chưa quyết, Lý Điển lòng ôm mối thù muốn giết Trương Liêu đã đành, đám người có liên quan với Duyện Châu như Vu Cấm đương nhiên cũng muốn giết.

Trương Liêu thấy Tào Tháo chân chừ mãi không quyết, lại nói: — Điều cần nói tại hạ đã nói xong, xin minh công mau chóng hạ lệnh khai đao.

Tào Tháo lại không nói gì mà chuyển sang chủ đề khác: — Văn Viễn, ngươi ngẩng đầu lên mà nhìn ta đây, chúng ta cũng được xem là bạn cũ, ngươi quên rồi sao?

— Ồ? — Trương Liêu ngẩng đầu lên, dưới ánh nến, ông ta nheo nheo mắt nhìn, — Ngài là...

Tào Tháo vuốt râu cười nói: — Cách đây đúng mười năm, quân của Đổng Trác, Đinh Nguyên tiến vào Lạc Dương, Tịnh Châu bộ và Kinh Châu bộ chia nhau phòng vệ giữ thành, năm tên tạp binh Tịnh Châu dưới quyền của ngươi không ngày nào không vào nhà dân cướp bóc, gặp đúng hôm Điển quân hiệu úy cưỡi ngựa đi qua, lập tức chém chết một tên, sau đó...

Trương Liêu nhớ lại: - Sau đó mạt tướng chém nốt bốn tên còn lại, đích thân nộp thủ cấp lên vị quan phủ đó, còn dựng thương đe dọa ở cổng nhà người ta... Ngài chính là...

— Đúng vậy! - Tào Tháo tay nâng chòm râu, chậm rãi nói, — Ta chính là Điển quân hiệu úy năm đó.

Trương Liêu ngạc nhiên, cười thẹn mà rằng: - Lúc đó mạt tướng chưa đầy hai mươi tuổi, hiểu biết nông cạn, lỗ mãng cục cằn.

https://thuviensach.vn

— Ta thấy ngươi đâu có lỗ mãng cục cằn. Lão phu chinh chiến dọc ngang suốt chục năm vẫn chẳng thể nào quên được chuyện đó. Tướng quân năm xưa chính là anh hào, giết kẻ trái luật là vì tuân thủ kỷ cương, dựng thương tạoUy là để giữ gìn thể diện của Tịnh Châu bộ, thật là trung nghĩa vẹn toàn. — Mắt Tào Tháo gợn chút hoài niệm, — Lúc đó ta đã có ý kết giao với tướng quân, song thế sự thay đổi, sa trường luân chuyển, cho tới tận hôm nay chúng ta mới có dịp gặp lại.

— Tào công quá khen mạt tướng rồi! — Trương Liêu cúi thấp đầu.

— Trương tướng quân hãy nể mặt lão phu, quy thuận dưới trướng lão phu, sau này đi theo triều đình tạo dựng cơ nghiệp, thi triển chí lớn anh hùng, há chẳng phải chuyện tốt đẹp ư? — Tào Tháo đã nói tới nước này, khác nào đang cầu xin Trương Liêu quy hàng.

Trương Liêu là người rất thông minh, tới doanh trại Tào Tháo một lòng muốn chết, nào ngờ lại gặp tình cảnh thế này, tai nghe lời cầu xin thống thiết của Tào Tháo thì lòng dù có cứng như sắt đá cũng phải rung động. Song suy cho cùng, hắn vẫn trung thành với Lã Bố, lại sợ trở thành bề tôi thờ hai chủ, tiến thoái lưỡng nan chưa thể quyết định. Vu Cấm thấy Tào Tháo dung túng hắn như vậy, vốn trước đó đã hận không thể đánh hắn một trận, bèn lên tiếng mà rằng: — Tặc tử tây bắc, thật đúng là chẳng biết điều, Tào công hỏi ngươi, muốn sống hay chết mau mau trả lời!

Vu Cấm thấy Trương Liêu cứng đầu cứng cổ, cố tình dùng lời lẽ cay độc khích tướng để đẩy hắn vào đường chết! Nào ngờ Trương Liêu còn chưa tỏ ra nóng giận thì Từ Hoảng ở bên cạnh đã nói chen ngang: — Vu Văn Tắc, ngươi chửi ai vậy? — Từ Hoảng

https://thuviensach.vn

là người quận Hà Đông, xuất thân từ đám giặc Bạch Ba, mấy từ "tặc tử tây bắc" mà Vu Cấm vừa nói rõ ràng đã xúc phạm tới hắn ta trước.

— Công Minh huynh đệ, tại hạ đâu có nói huynh. — Vu Cấm vội vàng giải thích.

— Nói ai cũng không được! — Từ Hoảng không buông tha, — Có câu Quan Đông xuất tể tướng, Quan Tây xuất tướng soái, hán tử tây bắc bọn ta nào có ai là kẻ vô năng? Ngươi buột miệng nói ra thì bỏ qua, nhưng nếu sau này còn lặp lại ta sẽ liều mạng với ngươi!

Lộ Chiêu vốn không thích cãi vã, vội đứng ra khuyên giải: — Thôi nào thôi nào, mỗi bên nhịn đi vài câu.

Tào Tháo dở khóc dở cười, đang định hỏi Trương Liêu tiếp, bỗng nghe thấy ngoài trướng ồn ào huyên náo, có tiếng vệ binh gắt gỏng: — Không được vào trướng, không được vào trướng! — Lời nói còn chưa dứt, đã thấy Hứa Chử và một viên chiến tướng giằng co túm cổ áo nhau đi vào trong trướng. Người này thân cao chín thước, mặt mũi lúc nào cũng đỏ Văng, mắt phượng mày ngài, râu dài đen bóng, đó chính là Quan Vân Trường.

— Buông nhau ra mau! — Tào Tháo nghiêm giọng, hỏi - Có chuyện gì vậy?

Hứa Chử hậm hực: - Quan Vũ là thuộc hạ của Lưu Sứ quân, vô duyên vô cớ xông vào doanh trại trung quân, còn biết tới quy tắc không?

Quan Vũ mắt phượng hé mở, chắp tay thi lễ: — Mạt tướng nghe nói Vãn Viễn tới đây, có vài lời muốn nói, nên nhất thời lỗ mãng, xin Tào công thứ tội.

— Vân Trường cứ nói đừng ngại, Trọng Khang lui ra — Rõ ràng Quan Vũ đã sai, song Tào Tháo đã cố tình lờ đi.

https://thuviensach.vn

— Tạ ơn minh công! — Quan Vũ lại thi lễ, nhìn một lượt chư tướng trong trướng, vẻ mặt trịnh trọng, — Tại hạ ở ngoài đã nghe thấy những lời Công Minh huynh nói, hán tử tây bắc bọn tại hạ người nào người nấy khí phách ngời ngời, kiên cường bất khuất, quả không sai chút nào! — Nói xong thì rút bội kiếm đeo bên hông ra, định cứa dây thừng ở cổ tay Trương Liêu.

- To gan! - Lý Điển nổi giận đùng đùng, bước lại toan giằng lấy kiếm, song hắn đâu phải là đối thủ của Quan Vũ, bị đẩy cho một cái đã loạng choạng. Vu Cấm, Lạc Tiến, Lã Kiển đều cả kinh, vội rút kiếm ra định liều mạng với Quan Vũ. Từ Hoảng, Chu Linh thấy tình thế xấu, cũng vội vã cầm binh khí nhăm nhăm bảo vệ hai người Quan, Trương. Trong chốc lát, cả đại trướng chỉ thấy ánh kiếm lóe sáng.

Tào Tháo đập bàn chủ soái quát:

- Còn ra thể thống gì nữa? Vứt hết xuống cho ta!

Một tràng những tiếng kêu loảng xoảng vang lên, mọi người đều ném binh khí xuống. Duy chỉ có Quan Vũ vẫn còn ngoan cố, cứa đứt dây thừng trói Trương Liêu rồi mới buông đao xuống. Tào Tháo quét ánh mắt sắc lạnh khắp lượt chư tướng, trong lòng vừa tức vừa buồn cười - Bọn dũng tướng kẻ nào cũng mạnh, chân tay đủ cả chỉ thiếu mỗi đầu óc, động cái là sinh sự, song nói gì thì nói, phàm không phải là kẻ mạnh thì sao dám xung phong trận mạc mà giết người không chớp mắt chứ? Tức cũng chẳng được, giận cũng chẳng xong.

Quan Vũ cũng là người quận Hà Đông, tuy ở dưới trướng Lưu Bị, song bao năm ở đất Tiểu Bái vẫn thường xuyên qua lại với Trương Liêu, thậm chí khâm phục sự trung nghĩa và hết lời khen ngợi hắn là kẻ vũ dũng. Quan Vũ xưa nay tự cho mình là thuộc hạ

https://thuviensach.vn

của Lưu Bị, đương nhiên không dễ dàng quỳ gối trước mặt Tào Tháo, nay lại chủ động quỳ xuống, chắp tay nói: — Trương Văn Viễn là người nghĩa khí, Quan mỗ nguyện lấy tính mạng đảm bảo, khẩn cầu minh công thu nạp hắn. - Lại quay sang Trương Liêu nói - Văn Viễn, anh hùng nhất thế ngắn ngủi lắm thay, chỉ vì chút kiêu ngạo mà định vứt bỏ hết tráng chí sao được? Nghe ngu huynh khuyên một câu, đầu hàng đi!

— Vân Trường à, huynh hà tất phải như vậy chứ... — Trương Liêu lắc đầu quầy quậy.

Quan Vũ và Trương Liêu là hai viên đại tướng mà Tào Tháo lúc nào cũng nghĩ tới, tiếc là ông ta không dễ dàng có được. Tên mặt đỏ theo Lưu Bị không theo ông ta, tên mặt vàng thà chết không chịu đầu hàng, thuần phục mãnh tướng còn khó hơn cả chinh phục mỹ nhân! Đối phó với phụ nữ còn có thể dựa vào ngôi bá vương mà cưỡng ép, song với loại người này tuyệt đối không thể. Tào Tháo đứng dậy đi vòng qua bàn chủ soái, tiến về phía trước: - Anh hùng tiếc anh hùng, hảo hán tiếc hảo hán, Văn Viễn vẫn cố chấp không hàng sao? Ngươi xưa nay nổi tiếng nhờ nghĩa khí, lẽ nào chỉ có Lã Bố, Cao Thuận là bằng hữu của ngươi? Vân Trường không phải là bằng hữu của ngươi, lão phu cũng không thể là bằng hữu của ngươi ư?

Nói tới hai từ bằng hữu, Trương Liêu cũng có chút mủi lòng, hắn hạ thấp giọng nói: — Kết bạn có lợi mà cũng mệt thay, một bên là bằng hữu, một bên là nghĩa khí, thật khiến Trương mỗ thấy khó xử!

Tào Tháo thấy hắn nói vậy, thở phào nhẹ nhõm mà rằng: — Lão phu không phủ nhận Lã Bố có ân có nghĩa với ngươi, song lão phu vẫn là Tam công đương triều. Đại nghĩa có, chuyện vặt vãnh

https://thuviensach.vn

cũng có, Văn Viễn không khó lựa chọn chứ? Còn có Hầu Thành, Tống Hiến, Thành Liêm đều ở trong doanh trại, nếu ngươi chịu quy hàng, ta sẽ giao bọn chúng và toàn bộ binh mã của bọn chúng cho ngươi thống lĩnh! Các ngươi đều là đồng hương Tịnh Chấu đấy...

Trương Liêu cắn răng nói: - Cũng được! Nam tử chết vì người tri kỷ, bảo tại hạ quy hàng cũng không khó, tại hạ còn có một việc cầu xin. — Bọn Vu Cấm đều trợn ngược mắt nhìn hắn, trong lòng càng khó chịu - Cho ngươi đầu hàng đã là phúc đức lắm rồi, lại còn dám ra điều kiện.

Táo Tháo lại không hề bực tức: — Cứ nói đừng ngại.

— Đám Ngô Đôn, huynh đệ Tang Bá, Tôn Khang cát cứ ở vùng duyên hải cũng là bằng hữu của mạt tướng, xin minh công cho phép mạt tướng thuyết phục họ cùng tới quy hàng?

Hai mắt Tào Tháo sáng lên — Ông ta cầu vậy còn chẳng được nữa là! Tang Bá, Tôn Quan, Tôn Khang, Ngô Đôn, Doãn Lễ, Xương Bá là các thủ lĩnh cát cứ vùng duyên hải Thanh, Từ, những người này đều xuất thân từ thổ phỉ, nhân lúc thế đạo rối ren đã chiếm cứ một phương. Nếu Trương Liêu chiêu hàng được bọn họ, coi như Từ Châu đã hoàn toàn quy thuận triều đình, vậy sau này chẳng còn phải lo gì nữa, cứ việc lập công lớn mà về, như vậy Tào Tháo lại càng yên tâm mà đối phó với Viên Thiệu. Thấy rõ mặt lợi, song Tào Tháo lại cố tình làm vẻ do dự, tay vân vê râu, mãi hồi lâu mới nói: - Chuyện này ấy à... Thôi được, nể mặt ngươi, ta đồng ý cho đám Tang Bá quy hàng.

Lý Điển xưa nay vẫn đối địch với Trương Liêu, liền cản: — Không được! Bọn Tang Bá đều là lũ thổ phỉ hại dân, sao có thể dung nạp vào triều đình?

https://thuviensach.vn

— Hừ! — Trương Liêu phản bác, — Cái gì mà thổ phĩ hại dân chứ? Tang Tuyên Cao xuất thân là lính coi ngục quận Thái Sơn, thiên hạ đại loạn mà lưu vong tới Đông Hải, tập hợp những người nghĩa dũng đánh giặc Khăn Vàng, tốt xấu gì cũng là Kỵ đô úy do triều đình bổ nhiệm. Đám anh em Tôn thị tuy xuất thân là thổ phỉ, song chỉ giết ác bá quan tham, chưa từng bắt nạt dân nghèo, theo tại hạ thổ phỉ như bọn họ còn trong sạch hơn những tên tham quan ô lại ấy chứ!

Lý Điển đang định nói tiếp, song bị Tào Tháo giơ tay ngăn lại: — Văn Viễn nói rất đúng, chỉ cần là anh hùng hào kiệt thì lão phu đây không từ chối!

Trương Liêu vô cùng cảm kích: — Tào công anh minh, vài trăm binh mã còn lại của mạt tướng đều đang ở phía đông Hạ Bì, mạt tướng sẽ quay về truyền lệnh, bảo bọn họ hạ vũ khí tới đầu hàng... Xin Tào công cho mạt tướng thời gian mười ngày!

— Mười ngày? !

— Phải, trong vòng mười ngày tại hạ sẽ thuyết phục đám Tang Bá tới đây quy hàng.

Lý Điển lại nói xen vào: — Chiến sự Hà Nội gấp rút, làm gì có chuyện đợi ngươi mười ngày!

— Câm ngay! — Tào Tháo thực sự không nén nổi cơn giận liền quát, - Ngươi không hiểu phép tắc hay là cố tình làm loạn hả? Uổng công ngươi đèn sách bao nhiêu năm, thù nước hận nhà cái nào quan trọng hơn mà cũng không phân biệt rõ! — Lý Điển vốn sẵn mối thù thúc phụ, giờ lại bị trách móc, hắn ta xưa nay là người điềm đạm nho nhã, giờ không chịu nổi thì tức tối phẩy chiến bào một cái, phớt lờ việc phải chắp tay thi lễ, cứ thế nghênh ngang bỏ đi, ngửa cổ mà gào: - Ôi, mối thù của Lý gia ta!...

https://thuviensach.vn

Tào Tháo chẳng bận tâm tới Lý Điển, bèn nhận lời Trương Liêu: - Được, lão phu ở đây chờ ngươi mười ngày.

— Đa tạ hậu ân của Tào công! — Trương Liêu vái dài sát đất.

Tào Tháo đưa tay ra đỡ, kéo anh ta dậy ba lần mà không được: — Ngươi định làm gì vậy? Ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho ngươi, nghỉ ngơi sớm, có chuyện gì ngày mai bàn tiếp.

Trương Liêu đứng thẳng người nói: — Sự việc không thể chậm trễ, mạt tướng lập tức lên đường.

Tào Tháo nhìn vào ánh mắt nghiêm nghị của anh ta, đoán là ý anh ta đã quyết, bèn nói: — Cũng được, vậy ngươi cứ yên tâm, trong vòng mười ngày có thành công hay không cũng trở về báo lại với ta.

Trương Liêu cười gượng: — Nếu trong vòng mười ngày tại hạ không thuyết phục nổi đám Tang Bá thì tại hạ cũng chẳng còn mặt mũi nào mà quay về gặp Tào công, sẽ tìm tới vùng núi hoang vu mà tự sát. Song mong là sự việc thành công, minh công bảo trọng! — Nói đoạn đứng dậy bước thẳng ra khỏi trướng.

Tào Tháo nhìn theo bóng lưng anh ta, trong lòng chợt cảm thấy mơ hồ, miệng lẩm bẩm: - Thật đúng là nghĩa sĩ! Công Minh, Vân Trường, hai ngươi mau đi tiễn hắn.

Từ Hoảng, Quan Vũ nhận lệnh đi ra, Tào Tháo thở dài một tiếng, đứng ngây người trong giây lát rồi vẫy tay gọi Lã Kiền: - Tử Khác, ngươi xưa nay thân thiết với Man Thành, thay ta an ủi hắn, thiên hạ chưa thái bình, không thể vì ân oán riêng tư mà làm lỡ việc lớn. Còn nữa, chuyển lời tới Biện Bỉnh, bảo hắn chọn vài bộ áo giáp, binh đao tốt nhất trong số chiến lợi phẩm ở Hạ Bì tặng cho Man Thành.

https://thuviensach.vn

— Vâng. — Lã Kiền tuy trong lòng không mấy vui vẻ, song vẫn tuân lệnh lui ra.

— Cũng không còn sớm nữa, các ngươi về nghỉ ngơi đi. — Tào Tháo lặng lẽ quay về bàn chủ soái, đã hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi với giai nhân Đỗ thị, lòng chỉ mong cho Trương Liêu có thể thuận lợi trở về.

Chư tướng lẳng lặng kéo nhau ra về, Vu Cấm cất bước nặng nề, lòng nặng trĩu âu lo — Tên Trương Liêu này còn chưa vào Tào doanh mà đã được sủng ái như vậy, vừa được cấp phát binh mã, vừa được đưa bằng hữu về cùng, tương lai còn gì bằng? Sau này kẻ tranh giành vị trí đệ nhất tướng trong Tào doanh với ta nhất định là hắn!

Phân đất phong hầu cho thổ hào

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, Tào Tháo đã hứa cho Trương Liêu đi thuyết phục đám Tang Bá nên chiến sự tạm thời gác lại, bình tâm chờ đợi tin tức, lại sai Viên Mẫn chiêu mộ bách tính lo liệu việc khai thông đường thủy bảo vệ thành ở Hạ Bì. Chín ngày liền vẫn chưa có tin tức gì, đám tướng sĩ trong doanh bắt đầu bàn tán xôn xao, họ đoán già đoán non Trương Liêu hẳn khó mà khuyên hàng dám thổ phỉ, trót hứa bừa rồi giờ không thực hiện được, nào dám vác mặt trở về Tào doanh. Bọn Vu Cấm, Lý Điển trong lòng vốn sẵn xích mích, khuyên Tào Tháo mau chóng khởi binh chi viện cho Hà Nội.

Tào Tháo bỏ ngoài tai những lời khuyên này. Điều quan trọng nhất khi kết giao với hảo hán chính là một lời hứa đáng giá ngàn vàng, đã nói đợi mười ngày thì sẽ đợi như vậy. Quan trọng hơn là chuyến đi lần này của hắn liên quan tới Từ Châu, thậm chí là toàn bộ cục diện triều đình, nếu đám Tang Bá, Tôn Quan chịu

https://thuviensach.vn

quy hàng thì phía đông Hứa Đô có thể bình định hoàn toàn. Nếu vội vã lui binh thì khác nào không trừ ác tận gốc, khó tránh khỏi chuyện sẽ sinh biến khi quyết chiến với Viên Thiệu ở đất Thanh, Từ. Việc này thành bại đều trông cậy cả vào Trương Liêu, Tào Tháo không thể đoán trước kết cục, chỉ âm thầm cầu xin ông trời phù hộ cho hắn mã đáo thành công.

Qua bao ngày thấp thỏm chờ đợi, đến giờ Thân ngày thứ mười vẫn bặt vô âm tín, ngay cả Tuân Du, Quách Gia đều không hy vọng gì nữa, Tào Tháo chỉ biết âm thầm chấp nhận. Từ Châu cuối cùng đã không thể về tay một cách trọn vẹn, viên hổ tướng cũng không còn thể diện mà quay trở lại, đành thở dài hạ lệnh tướng sĩ toàn doanh tập hợp quân nhu, hôm sau khởi binh thẳng tiến Hà Nội. Nào ngờ quân lệnh vừa truyền thì lính trinh sát báo tin: - Ở phía đông có năm kỵ sĩ đang phi ngựa về phía doanh trại, người dẫn đầu hắn là Trương Liêu! - Tào Tháo phấn chấn hẳn lên, quên cả việc triệu tập văn võ, đích thân dẫn binh ra khỏi doanh trại dõi mắt trông ngóng.

Một lát sau, từ trong đám cát bụi mù mịt xuất hiện năm kỵ sĩ liên tục ra roi thúc ngựa, phi như bay dưới ánh nắng còn sót lại của buổi chiều tàn. Tào Tháo như bị ma nhập, quên mất thân phận của mình mà gào toáng lên: — Người tới kia có phải là Trương Văn Viễn?

Người đi đầu giơ cao roi ngựa vung thành một hình vòng cung, đáp lời: — Minh công!... Tại hạ đưa bọn họ tới rồi đây!...

— Tốt quá rồi! — Tào Tháo ngần này tuổi rồi còn kích động đến nỗi nhảy cẫng lên, hai cánh tay khua khua vẫy vẫy rối rít chào bọn họ. Năm kỵ mã càng lúc càng hiện rõ dần, người đi đầu tư thế anh hùng, hào hoa xuất chúng chính là Trương Liêu. Bốn người

https://thuviensach.vn

phía sau đều mặc áo bố, đầu quấn khăn lụa, người nào người nấy thân thể cường tráng, ra dáng hổ tướng, trên dưới ba mươi, khí huyết căng tràn.

Trương Liêu một mình lao lên, tới sát phía trước, tháo yên phủ phục dưới đất: — Mạt tướng về muộn, mong minh công lượng thứ!

Nỗi lo trong lòng Tào Táo đến giờ mơi được trút bỏ, hảo hán Tịnh Châu này có thể trọng tình trọng nghĩa, giữ chữ tín như vậy, thực xứng là kẻ hào hiệp, quả là khác một trời một vực với đám tướng sĩ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh kia. Thấy hắn chủ động quỳ phục dưới chân mình, Tào Tháo trong lòng trào dâng niềm tự hào, đưa tay đỡ lấy: - Văn Viễn một lời hứa đáng giá ngàn vàng không hề lừa dối lão phu!

Bốn người phía sau cũng đã phi tới, Trương Liêu vội vàng tiến cử. Người đầu tiên cao to, mặt mày dữ tợn, để râu quai nón, dáng dấp mau lẹ, uy phong lẫm liệt, có dáng thủ lĩnh của nhóm này chính là Tang Bá —Tạp bái tử kỵ đô úy danh tiếng lẫy lừng khắp vùng Lang Nha; người thứ hai to béo bụng phệ, mặt tròn vành vạnh chính là Tôn Quan

— người em của anh em Tôn thị làm mưa làm gió ở các huyện Bắc Hải; người thứ ba mặt cua xanh lè, ngũ quan xấu xí là đại tặc kiêu dũng Ngô Đôn ở Lợi Thành; người cuối cùng mặt đầy sẹo đỏ, trông rất đáng sợ là Doãn Lễ, chuyên tụ tập nhóm người cướp bóc khắp vùng duyên hải Đông Quản. Bốn đại hán này vừa nhảy xuống ngựa đã khiến bọn Hứa Chử giật mình kinh hãi, vội vã đứng quây thành vòng tròn quanh Tào Tháo bảo vệ.

Tào Tháo đẩy Hứa Chử ra, tức giận nói: — Đều là người tới quy thuận, sao lại đón tiếp thiếu chu đáo vậy?

https://thuviensach.vn

Hứa Chử lắc đầu quầy quậy: — Nhìn bộ dạng thế kia không thể là lương dân được.

Tướng mạo của ngươi thì giống người tốt đấy? — Tào Tháo buông một câu chặn họng Hứa Chử, bước lên một bước, vòng tay mà nói, — Nghe đại danh liệt vị anh hùng đã lâu, nay mới may mắn được gặp!

Đám người này đều không quen vương pháp, cũng không hiểu gặp Tam công nên hành đại lễ thế nào, chỉ biết chắp tay chào lại, Tôn Quan người to béo đẫy đà nói: - Đâu có, đâu có, đường rộng thênh thang mạnh ai nấy bước, núi cao đường xa ít viếng thăm. Bọn ta tới thật lỗ mãng, mong Tào công thứ tội! - Giọng nói cất lên oang oang như lệnh vỡ, vẫn hành lễ theo kiểu ở sơn trại, coi Tào Tháo như một đại thổ phỉ.

— Không dám, không dám. — Tào Tháo khiêm nhường đáp lại.

Trương Liêu cũng cười nói: - Mạt tướng hứa trong vòng mười ngày sẽ trở về, ngày đầu tiên tới tìm Tang huynh đệ, Tang huynh đệ lập tức cho gửi thư đi, trại chủ các nhà lập tức tới ngay.

Tào Tháo lại vội vàng thi lễ: - Tang anh hùng, vất vả vì lão phu rồi.

Tang Bá tướng mạo hung dữ, song lời nói quy củ hơn hẳn những người kia: — Quy thuận triều đình là con đường đúng đắn, Tào công thu nạp chính là cho bọn tại hạ thể diện rồi, tại hạ không dám lỗ mãng. Hơn nữa tại hạ và Văn Viễn có mối thâm giao bất chấp tính mạng, hắn ta tuyệt đối không hại tại hạ.

Tôn Quan lại nói: — Ca ca tôi trông giữ đại trại, mấy người bọn tôi ba hôm trước tới chỗ đại ca, nán lại ba ngày là vì chờ Xương Bá, cuối cùng tên tiểu tử đó lại không đến, báo hại bọn tôi

https://thuviensach.vn

phải cuống cuổng phi ngựa như bay tới, bỏ lại đám huynh đệ ở giữa đường, còn suýt nữa lỡ mất việc lớn! Tên tiểu tử này đến lời Tang đại ca nói cũng không nghe, mả mẹ hắn chứ! - Lời nói vừa dứt, sắc mặt Tang Bá lộ vẻ ngượng ngùng.

Tào Tháo trong lòng hiểu rõ, Tang Bá, Ngô Đôn, Doãn Lễ đều đã tới đây, trong đám huynh đệ Tôn thị có một người tới cũng coi là đại diện, song chỉ riêng Xương Bá là không thấy đâu, có thể thấy giữa bọn họ vẫn có ý kiến trái ngược về chuyện chiêu an, lúc này nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Tang Bá, ông vội tảng lờ mà nói: - Chớ ngại! chớ ngại, có liệt vị làm gương rồi, sao sợ Xương Bá không tới chứ?

Nào ngờ Tôn Quan vốn là người thẳng tính, chẳng ngại chuyện gì, nghe vậy liền xua tay nói thẳng: — Tào công đừng nói như vậy, điều kiện còn chưa bàn xong. Nếu ngài muốn tôi dẫn các huynh đệ rời bỏ quê hương đi đánh trận thì tôi không thể theo hầu ngài! — Ngô Đôn, Doãn Lễ đua nhau gật đầu phụ họa, mỗi người bọn họ đều có trong tay tám trăm tới cả ngàn thuộc hạ, nếu muốn huy động lực lượng cũng không phải là ít, bọn họ đã khiến quan quân ở sơn hương hải đảo phải đau đầu khổ sở, gần chục năm qua chẳng thể dẹp nổi.

Xưa nay chưa có ai dám bạo gan nêu điều kiện như vậy trước mặt Tào Tháo, đám Hứa Chử hết thảy trợn ngược mắt mũi, Tào Tháo lại không để ý, vòng tay mà nói: - Liệt vị anh hùng, lát nữa lão phu tự khắc có phân chia rõ ràng, đảm bảo khiến các vị hài lòng.

Trương Liêu cũng cảm thấy Tôn Quan ngây người sửng sốt, vội vàng nói lời hay: - Minh công đừng cảm thấy lạ, Tôn lão đệ kỳ thực nhiệt tình nhất. Nghe nói ngài thích ăn cá muối, đã có nhã ý

https://thuviensach.vn

chuẩn bị riêng một xe to. Đám tại hạ vội vã phi tới trước, ngày mai các huynh đệ sẽ đánh xe tới tiến tặng ngài sau.

Tào Tháo rất hài lòng: — Đa tạ Tôn anh hùng, từ khi có chiến loạn, cống phẩm tuyệt nhiên không có, chỗ cá muối này vừa hay lão phu mang về Hứa đô dâng lên Thiên tử cùng hưởng.

Tôn Quan khoanh tay cười nói: — Đó là cho ngài, không phải cho hoàng thượng. Nếu ngài đồng ý cho tôi cùng đám huynh đệ tiếp tục ở lại quê hương, sau này dù là cả hoàng thất, chúng tôi cũng có đủ cá muối cống tặng.

Doãn Lễ vui vẻ hùa theo: — Minh công nghe thấy chưa, tiểu tử này miệng thối mà tâm không thối, ngài đừng so đo gì với hắn.

Tôn Quan bĩu mối: Mẹ kiếp, đừng có nói vớ vẩn! Ta lòng dạ thơm tho, miệng cũng đâu có thối!

Cả đám người nghe bọn họ cãi vã mà không nhịn nổi cũng cười ồ lên, Trương Liêu lên tiếng: — Cũng không còn sớm nữa, tại hạ thấy chúng ta vẫn nên về doanh trại nói chuyện thì hơn.

— Khoan đã! — Tào Tháo ngăn năm người lại - Không thể tùy tiện để các vị cứ thế vào trại được. Trọng Khang thay ta truyền lệnh, bảo chư tướng toàn doanh trại xếp thành hai hàng, đội kèn trống chuẩn bị sẵn sàng, thổi ba nhịp gõ ba hồi, long trọng đón tiếp các vị anh hùng bước vào.

Quân lệnh truyền ra, trong doanh trại lập tức náo nhiệt hẳn lên, tướng lĩnh các bộ, thậm chí là quân tế tửu, duyên thuộc cũng ăn mặc chỉnh tề lũ lượt kéo tới, đội kèn trống kẻ thổi người gồ rộn ràng hẳn lên, cứ như là đón tiếp khách quý. Mọi người chia nhau dàn thành hai hàng trái phải nghển cổ ngó trông, song chỉ thấy Tào Tháo và Trương Liêu nắm tay nhau ung dung sải bước đi vào; lại nhìn ra phía sau, thấy một tên râu rậm, một tên to béo, một tên mặt

https://thuviensach.vn

xanh, một tên mặt sẹo mình mặc áo vải bố màu xám, đầu quấn khăn lụa, bên hông đeo đại đao, đám người đầu thần mặt quỷ này là loại người gì vậy? Quan quân nghênh đón thổ phỉ, chúng tướng muốn cười mà không dám cười, đành nể mặt Tào Tháo mà hành lễ vái chào. Đám Tôn Quan đã được mở rộng tầm mắt, thi nhau chắp tay trước mặt, nhìn đám người lố nhố đông không đếm xuể kia mà thẩm thán phục trong lòng — Thế lực của Tào Tháo ở ngọn núi này mạnh hơn mình quá nhiều!

Tào Tháo dẫn bọn họ vào trong đại trướng trung quân, sai kẻ hầu bày yến tiệc thịnh soạn, lại sợ đám người này nghi ngờ mình có ý hãm hại, nên lệnh cho toàn thể tướng lĩnh giải tán, chỉ giữ lại Trương Liêu, Trần Đăng là hai người thân thiết với bọn họ. Lúc này, rượu ngon và đồ nhắm đã được bày xong, cá muối loại ngon cũng đã nấu chín, còn chuẩn bị riêng cho Trần Đăng những lát cá tươi sống, bảy người chủ khách phân ngôi vị ngồi xuống.

Tào Tháo hiểu rõ tính cách của đám người lỗ mãng này, không dùng chén nhỏ, mà dùng bát to để uống, đích thân rót rượu từ từ vào bát, bưng lên trước nói: — Anh hùng tới đây, lão phu xin kính một bát trước! - Nói xong, cố gắng uống hết một bát to rượu nặng.

- Thật sảng khoái, thật sảng khoái! Đám Tang Bá thấy Tào Tháo uống hăng như vậy, cũng làm một hơi cạn sạch.

Tào Tháo chưa từng uống nhiều như vậy, chẳng qua muốn chứng tỏ hào khí mà miễn cưỡng uống hết một bát, nên bỗng chốc hoa mắt chóng mặt, mãi hồi lâu mới lấy lại tinh thần, chậm rãi mà nói: — Ôi... Liệt vị đúng là anh hùng hảo hán, không dẫn theo tùy tùng mà dám vào liên doanh, các vị đã đối xử chân tình với lão phu như vậy, lão phu đương nhiên cũng thành tâm mà đáp lại.

https://thuviensach.vn

Mãi hồi lâu vẫn chưa thấy Ngô Đôn nói câu nào, giờ thấy rượu và đồ nhắm đã bày ra thì phấn chấn hẳn, lớn tiếng mà rằng: — Thứ quan trọng nhất trên thế gian này chính là nghĩa khí! Ngài và Văn Viễn là bằng hữu, Văn Viễn và Tang đại ca là bằng hữu, chúng tôi và Tang đại ca càng là bằng hữu, nên suy rộng ra là tất cả bọn chúng ta đều là bằng hữu.

Một tên thổ phỉ kết thân với Tam công đương triều, thốt ra những lời này thực quá suồng sã, song Tào Tháo cũng không câu nệ so đó, chỉ nói: - Nói hay lắm, đều là bằng hữu. Các bằng hữu, mời! — Lại kính đám người một bát, nhưng ông cũng không dám rót thêm nữa.

Uống hết hai bát rượu, Tôn Quan lại rít lên: — Tục ngữ nói rất hay, "Vi bằng hữu lưỡng lặc tháp đao[12] ! Văn Viễn và Nô Khấu bảo bọn tôi tới, bọn tôi nào có thể không tới?

- Nô Khấu? ! — Tào Tháo sửng sốt.

Trên khuôn mặt hung tợn của Tang Bá lộ ra vẻ ngượng ngùng: - Hổ thẹn, thật hổ thẹn, là biệt hiệu của tại hạ.

Tào Tháo khẽ mỉm cười: — Nô Khấu, Nô Khấu, nỗi khổ trên thế gian là bức ép đám nô hầu làm giặc, cái biệt hiệu này cũng vẫn nghe được... Thế biệt hiệu của mấy vị là gì?

Tôn Quan thấy Tàọ Tháo nói lọt tai, càng chẳng chút kiêng nể, thoải mái cất giọng oang oang: — Biệt hiệu của tôi là Anh Tử, Ngô Đôn là Ảm Nô, Doãn Lễ là Lư Nhi. Tang Nô Khấu, Tôn Anh Tử, Ngô Ảm Nô, Doãn Lư Nhi, những tên này vừa nghe đã thấy sặc mùi thổ phỉ, lột tả hết thân phận bọn họ.

- Thú vị, thú vị! — Tào Tháo tươi cười phán hay.

Kẻ vô tri thường không biết sợ, Tôn Lễ hoàn toàn không để ý, cười khà khà mà hỏi: — Tào công, biệt hiệu của ngài là gì vậy? -

https://thuviensach.vn

Lời nói vừa dứt, Trương Liêu, Trần Đăng đều kinh hãi, mặt mày xám ngoét.

Tào Tháo không chấp nhất, chỉ cười mà nói đùa rằng:

— Lão phu lại không có biệt hiệu gì, tuy nhiên thuở nhỏ thường được gọi là A Man — Trương Liêu thấy Tào Tháo không có vẻ gì bực bội mới yên tâm uống tiếp.

- Biệt hiệu gì mà giống tên đàn bà vậy! - Tôn Quan cười ngặt nghẽo.

Tào Tháo xua xua tay: — Biệt hiệu của các vị đều biết cả rồi, thế còn biệt hiệu của Xương Bá là gì?

Tôn Quan sắc mặt sầm xuống, lẩm bẩm mà rằng: — Hắn làm gì có biệt hiệu gì, song lão bách tính gọi hắn là Xương Hi.

- Ổ, Xương Hi?... - Tào Tháo trầm ngâm suy nghĩ. - Hi nghĩa là lợn hoang. Trong *Hoài Nam hồng liệt* có nói "Phong hi tu xà, giai vi dân hại[13]" , lão bách tính gọi hắn như vậy, đủ cho thấy Xương Bá là kẻ hung ác tàn bạo thế nào. Tuy nhiên vào lúc này, Tào Tháo lại không hề có ý so sánh gì với tên thảo đầu vương kia, chỉ nói ý vị sâu xa: — Biệt hiệu này có vẻ hơi bá đạo một chút...

Tang Bá sợ Tào Tháo không vui, vội nói thêm vào: — Kỳ thực tên Xương Bá này tính khí hơi kỳ quặc một chút, song không phải là không có lòng hướng thiện.

Tào Tháo thấy hắn có ý bao che, tự khắc cũng muốn giữ thể diện cho Xương Bá, cũng nói hùa theo: — Phải lắm phải lắm, có ai sinh ra đã là người xấu đâu? Đều do loạn thế dồn ép mà ra thôi! — Nói đoạn, ông quét ánh mắt nhìn một lượt bốn người, thấy bọn họ ai nấy đều cúi đầu như đang suy tư, bèn cất cao giọng nghiêm túc mà rằng: — Tang Bá, Tôn Quán, Ngô Đôn, Doãn Lễ hãy nghe rõ đây!

https://thuviensach.vn

Bốn người tới quy phục, song binh mã, lương thảo, địa bàn vẫn còn chưa bàn bạc ổn thỏa, nào ngờ Tào Tháo đột nhiên ban sắc lệnh, nhất thời sửng sốt đưa mắt nhìn nhau. Trương Liêu ghé sát tai Tang Bá thì thầm: - Cứ yên tâm đi, quỳ xuống nghe lệnh, ngu huynh không hại đệ đâu.

— Tang Bá tin tưởng Trương Liêu, lập tức đi vòng qua bàn, tới chính giữa đại trướng quỳ xuống. Hắn là anh cả của bốn người này, hắn đã chịu quỳ, đám Tôn Quan đương nhiên cũng không chút do dự mà quỳ xuống theo: — Nguyện nghe lệnh của Tào công. — Tuy nói vậy song trong lòng vẫn còn sợ hãi, giọng có phần lạc đi.

Tào Tháo thấy bọn họ ngoan ngoãn quỳ xuống, vuốt râu mà rằng: — Các vị vốn là người dân lương thiện, gặp buổi loạn thế không giữ nổi mình mà thành giặc cướp. Song vẫn có lòng thuần lương, không quên gốc rễ của thiên hạ. Tuy chiếm cứ vùng Tân Hải mà tác oai tác quái, song có công thảo phạt Khán Vàng, diệt trừ tham quan, trừng trị ác bá, chống lại Lã Bố, bảo vệ bách tính một phương, chừng ấy cũng được xem là có công lao đáng kể. Lão phu dâng sớ lên triều đình, biểu tấu các ngươi làm... — Nói tới đây Tào Tháo cố ý dừng lại một lát, nhìn vẻ mặt căng thẳng của bốn người, đột nhiên mỉm cười mà nói, — Biểu tấu các ngươi làm tướng của quận quốc. Tang Bá làm Lang Nha tướng Từ Châu; Tôn Quan làm Bắc Hải tướng Thanh Châu; các huyện Lợi Thành do Ngô Đôn cai quản nâng lên thành quận Lợi Thành, Ngô Đôn đảm nhiệm chức Thái thú Lợi Thành; các huyện Đông Quản do Doãn Lễ cai quản nâng lên thành quận Đông Quản, Doãn Lễ đảm nhiệm chức Thái thú Đông Quản. Huyện thành Tân Hải vẫn giữ như cũ, mọi binh mã, lương thảo, bộ thuộc vẫn do các vị cai quản!

https://thuviensach.vn

Bốn người trợn tròn mắt, há hốc miệng hồi lâu không thốt nên lời, lưỡi như chực rớt xuống đất. Tào Tháo nhìn bọn họ ngây thộn như vậy, mỉm cười mà nói: — Thế nào? Mấy vị còn có gì không hài lòng?

— Tào công chính là phụ mẫu sinh ra ta lần nữa, là ân nhân cứu mạng của Tôn Anh Tử ta! — Tôn Quan cao giọng nói, dập đầu sát đất. — Nếu biết quy thuận triều đình tốt như vậy, mẹ kiếp, ta đã sớm rửa tay không làm thế kia rồi!

— Ba người Tang Bá cũng lấy làm ngạc nhiên trước sự sủng ái này, dập đầu lia lịa như gà mổ thóc. — Tào Tháo sắp xếp như thế, vừa chẳng mảy may lấy đi một tấc đất hạt cát nào của bọn họ ở vùng duyên hải Thanh, Từ, trái lại còn thừa nhận tính hợp pháp của việc bọn họ chia đất thống trị, lại có chức vị cao cấp là Quận thú, Tướng quốc. Bốn người bọn họ xuất thân thấp hèn, không phải là kẻ lỗ mãng nơi núi cao đồng hoang thì cũng chỉ làm chức quan nhỏ của nha nội. Dòng họ mấy đời vẫn không có người thoát ra khỏi thân phận thấp hèn này, nay đột nhiên trở thành quan lớn cai quản cả vùng đất hai ngàn thạch, chẳng phải đều đã ăn đứt tổ tông sao.

Thấy bọn họ dập đầu lia lịa cảm tạ ân đức, Tào Tháo ngửa cổ cười lớn: — Ha ha ha!... Đây đều là ân đức của triều đình, cũng là do các vị tu thân mà có, mau đứng dậy cả đi!

- Tào Tháo đã ca ngợi thiên tử, lại tán dương bốn người, chỉ lờ đi không nói tới mình.

Bốn người vội vàng đứng dậy, Tang Bá chắp tay nói: - Triều đình và Tào công đối với chúng tôi ân trọng như núi, chúng tôi sau này nguyện dốc lòng cống hiến.

Tào Tháo chỉ chờ câu nói này, tay vân vê chòm râu mỉm cười gật đầu, thấy Tôn Quan dập đầu tới đỏ cả trán, bỗng cảm thấy

https://thuviensach.vn

sự thật thà này thậm chí rất đáng yêu, vẫy tay nói: — Tôn Quận tướng, hãy lại gần đây.

Tôn Quan chưa từng nghĩ rằng có người sẽ gọi mình là Quận tướng, càng không thể ngờ người đó lại là Tào Tháo, nên cứ đứng ngây *ờ* đó khiến Tang Bá phải đẩy một cái. Tuy Tôn Quan tính tình thẳng thắn, song lúc này lại ngượng ngùng, tay chân lóng ngóng, đến chắp tay hành lễ cũng không biết, chỉ cúi người hỏi: — Tào công có gì căn dặn?

Tào Tháo nói rất tự nhiên: — Tôn Quận tướng đã được thụ phong Bắc Hải tướng, lệnh huynh Tôn Khang cũng không thể cô độc một mình. Lão phu sẽ giao huyện Thành Dương, quận Lang Nha cho hắn, đây chính là một quận, bổ nhiệm hắn là Thái thú Thành Dương!

Tôn Quan cảm động vô cùng, lần này không dập đầu nữa, mà quỳ phịch tấm thân cao bảy thước xuống dưới chân Tào Tháo, nước mắt tuôn rơi: — Cứ ngỡ đời đời kiếp kiếp chỉ làm tặc phụ tặc mẫu, tặc tử tặc tôn, nào ngờ... Được nhận hậu ân như vậy, anh em họ Tôn ta biết lấy gì báo đáp? Sau này Tào công bảo tới đông, tại hạ nào dám tới tây, bảo tại hạ đánh chó, tại hạ nào dám bắt gà, người nhìn ai không thuận mắt, tại hạ sẽ giúp người lấy đầu toàn bộ già trẻ lớn bé trong nhà nó. Chỉ cần người nói một câu, Tôn Anh Tử này dù có phải lên rừng đao hay vào chảo lửa cũng không từ nan! Từ giờ phút này, thân này không còn là của phụ mẫu sinh thành nuôi nấng nữa.

Đám người nghe những lời thô tục này đều không nhịn nổi mà cùng cười lên ha hả, Tào Tháo đưa hai tay dỡ Tôn Quan dậy, an ủi mà rằng: - Tôn Quận tướng, trong ngày vui thế này không được

https://thuviensach.vn

khóc... Hơn nữa đây là ân đức của triều đình, Quận tướng không thể cứ rối rít cảm ơn tiểu ân tiểu huệ của lão phu như vậy được.

— Tại hạ không khóc, không khóc! - Tôn Quan vừa nói vừa lau nước mắt đã chảy ướt nhoèn khắp mặt.

Tào Tháo hiểu mấy người này thô lỗ thẳng tính, bèn nhẫn nại căn dặn: - Sau này, liệt vị và lão phu cùng xưng thần trước triều đình, lúc nào cũng phải nghĩ cho triều dinh, nghĩ cho thiên hạ, bồ trí binh mã có thể không tính đến, song cần tuân thủ lễ pháp chế độ của triều đình. Không hiểu thì phải học, thỉnh giáo các hiền sĩ thanh cao ở địa phương, dừng có động chút là nói lời thô tục, còn những biệt hiệu kia củng không nên dùng nữa! Đừng có bước vào nha môn dinh quận, một tiếng Tôn Anh Tử một tiếng Doãn Lư Nhi, còn ra thế thống gì chứ?

Mấy người cười lớn, thi nhau chắp tay nói: - Kính cẩn nghe lời giáo huấn của minh công!

Thấy đám người này đã vui vẻ phục tùng, Táo Tháo rất vui, chậm rãi tiến lại phía trước Tang Bá nói: - Tuyên Cao này, địa bàn của Xương Bá ở đâu?

Tang Bá bỗng chốc căng thẳng, thu lại nụ cười nói: — Địa bàn của hắn không ổn định, song đa phần ở hoạt động ở vùng Xương Lự, Đông Hải. — Nói xong trong lòng bất an, sợ là Tào Tháo sẽ cử mình đi tiêu diệt Xương Bá, nếu nhận được lệnh này, đứng giữa trung và nghĩa, không biết phải làm sao.

Nào ngờ Tào Tháo lại nói: — Phiền ngươi chuyển lời của ta tới hắn, bảo hắn đừng có lại quay trở về gây hại cho dân lành nữa, dứt khoát dừng chân ở Xương Lự. Ta cũng sẽ nâng huyện thành quận, bổ nhiệm hắn làm Thái thú Xương Lự, cùng cấp quan với các ngươi. Đã là huynh đệ, có phúc cùng hưởng! - Tang Bá kinh

https://thuviensach.vn

ngạc, vội khom lưng định quỳ, Tào Tháo vội ngăn lại: — Hôm nay quỳ nhiều quá rồi, lão phu không chịu được nữa.

Tang Bá hài lòng tới mức không thể hài lòng hơn: — Tào công tấm lòng bao la như biển lớn! Mạt tướng thay mặt Xương Bá cảm tạ hậu ân của ngài.

Tào Tháo lại than thở mà rằng: - Lê dân toàn thiên hạ đông đúc như vậy, mỗi Xương Lự nào có thấm tháp gì? Chỉ là sau này phải tuân theo hiệu lệnh của triều đình, nhất thiết không được ngang nhiên hống hách, hãm hại bách tính nữa.

- Vâng! - Tang Bá không quỳ nữa, chỉ vái mà rằng: - Lời của Tào công, tại hại nhất định sẽ truyền đạt tới hắn không thiếu nửa chữ.

Tào Tháo trở về bàn chủ soái, giơ tay ra hiệu mọi người về chỗ ngồi của mình, thấy bốn người mặt mày rạng rỡ, hành động cung kính cảm thấy như quẳng được tảng đá đè nặng trong lòng. Cuộc trao đổi này vẫn là có toan tính, khắp vùng duyên hải Thanh, Từ một nửa là thổ phỉ, một nửa là cường bá chiếm cứ, hơn nữa nơi đây núi đồi nhấp nhô, nếu thực sự muốn càn quét ắt sẽ hao binh tổn tướng, đang trong thế đối đầu với kẻ địch Hà Bắc, Tào Tháo không thể phân tâm xử lý. Ngược lại nêu khiến họ quy thuận, chưa biết chừng còn có thể tận dụng tiền bạc của phía đông để chống Viên. Từ Châu nếm đủ mùi chiến loạn, dân chúng đói khổ, đất đai hoang tàn, chẳng còn chút màu mỡ gì, cho bọn họ ít địa bàn cỏn con này cũng chẳng có gì phải lăn tăn. Hơn nữa, cho bọn họ chiếm thêm một phần địa bàn Bắc Hải, thuộc sự cai quản của Thanh Châu, triều đình ở ngoài tầm với, bổ nhiệm bọn họ làm quan là để bọn họ cố thủ trên lãnh địa của mình, nếu Viên có tới xâm phạm, bọn họ không vì triều đình thì vì chính bản thân mà phải dốc sức, liều

https://thuviensach.vn

mạng. Vả lại, trong lúc thảo phạt Đào Khiêm, Tào Tháo đã từng tàn sát Đông Hải, bách tính tới nay vẫn oán hận, cho mấy tên đồng hương này tự trị, bách tính còn cảm thấy dễ chịu hơn... Dù nhìn từ góc độ nào, đây cũng là kế thích nghi tạm thời, là thượng sách rồi.

Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Trần Đăng ngồi đó mỉm cười không nói, chỉ cúi đầu ăn những lát cá sống trắng phau, bất giác rùng mình. — Tay Trần Nguyên Long này có thể kiểm soát được đám báo dữ Tang Bá kia, quả chẳng phải tay vừa. Tạm không nhắc đến dã tâm định làm phản, chỉ xét về năng lực của hắn, trong hai năm ngắn ngủi đã khiến quận Quảng Lăng hoang tàn trở nên tràn trề sức sống, còn rèn luyện được năm ngàn binh mã, trên chiến trường cũng biểu hiện vô cùng xuất sắc. Con người này có năng lực, có dã tâm, có nghị lực, lại được lòng dân như vậy, nay chiếm cứ một góc đông nam là chuyện tốt hay xấu đây? Bứt một cọng tóc mà chấn động toàn thân, quận Quảng Lăng này toàn dân lại quy thuận, hễ động tới chức quan của hắn, e là gặp phiền nhiễu to.

Trần Đăng bưng rượu lên định mời, thấy Tào Tháo nhìn mình bằng ánh mắt khác lạ, vội cười xòa mà nói: - Minh công có gì căn dặn?

Tào Tháo bưng bát rượu lên có chút khiêm nhường, chậm rãi nói: — Không biết Nguyên Long sau này dự định thế nào?

Từ ngày Hạ Bình thất thủ, Trần Đăng cũng ngầm đoán rằng Tào Tháo chưa thực sự yên tâm về mình, song vẫn trả lời thành thực: — Hạ quan khẩn cầu triều đình cho hạ quan ở lại Quảng Lăng, vỗ về bách tính văn ôn võ luyện, đợi ngày khởi binh xuống phía nam tiêu diệt Tôn Sách!

https://thuviensach.vn

Câu nói này đã nhắc nhở Tào Tháo - cách đây không lâu, Thích sứ Dương Châu là Nghiêm Tượng đã gửi thư tới nói rằng tướng thảo nghịch Tôn Sách đã bình định dư đảng đạo tặc Đông Ngô là Nghiêm Bạch Hổ, lại mời gọi thuộc hạ cũ Dương Châu như Tổ Lang, Thái Sử Từ, chiếm cứ triệt để Giang Đông, Tôn Sách đích thân dẫn Thái thú Hội Kê và thúc phụ Ngô Cảnh là Thái thú Đan Dương, người em họ Tôn Bân là Thái thú Dự Chương, tâm phúc Chu Trị là Thái thú Ngô Quận, hình thành thế độc bá Giang Đông, Nghiêm Tượng do triều đình bổ nhiệm không đủ sức chống lại, đây rõ ràng lại là một kẻ địch mạnh. May mà giữa hai bên còn có Viên Thuật chắn ngang, tuy Viên Thuật ngày một suy yếu, song là chủ cũ của Tôn Kiên, cha của Tôn Sách. Tôn Sách cũng vì tình cảm mà không muốn xâm phạm, hơn nữa thấy ông ta vượt quá bổn phận tự lên làm ngụy đế nên cũng không thể bắt tay được nữa, do đó tạm thời sẽ không động tới Viên Thuật, chỉ ngấm ngầm lôi kéo thuộc hạ của ông ta. Lại thêm thuộc hạ của Lưu Biểu là Hoàng Tổ, Thái thú Giang Hạ, vốn là kẻ đầu sỏ năm xưa giết chết Tôn Kiên, khiến Kinh Châu và Dương Châu kiềm chế lẫn nhau, nhờ vậy mà chiến hỏa còn chưa lan tới được phía bắc.

Sở dĩ Trần Đăng coi Tôn Sách như kẻ thù là vì, thứ nhất tranh giành nghĩa khí, muốn đọ tài cao thấp với Tôn Lang; thứ hai kể từ lúc loạn lạc, không thiếu người lưu lạc tới Giang Đông nương tựa vào họ Tôn, đặc biệt là người chú họ của Trần Đăng, Thái thú quận Nguyên Ngô - Trần Vũ đã thất bại trong cuộc chiến với Tôn Sách, mối thù này cho tới nay vẫn chưa hóa giải. Trong lòng Tào Tháo hiểu rõ hết, thấy Trần Đăng và Tôn Sách có mối thù như vậy thực là chuyện hay, bèn nói: - Nguyên Long chớ lo lắng,

https://thuviensach.vn

Tôn Lang đặt chân lên Giang Đông đã lâu, lại vẫn cho sứ giả cống nạp triều đình, không dễ dàng trở mặt đâu.

Trần Đăng lại đem lời nói năm xưa phân tích về Lã Bố ra: — Năm nay không thảo, sang năm không chinh, e là con hổ Giang Đông này sẽ ngày càng mạnh sau này lộng hành chẳng biết nể ai.

Tào Tháo tự khắc hiểu rõ đạo lý này, trầm ngâm một lát rồi nói: — Nguyên Long, ngươi đã có hoài bão lớn lao, lại có công bình định Lã Bố, lần này ta sẽ dâng tấu lên triều đình, ngươi vẫn là Thái thú Quảng Lâng, giờ phong thêm chức Tướng quân Phục Ba!

Tướng quân Phục Ba không giống bình thường, là danh hiệu năm xưa Quang Vũ Đế ban cho danh tướng Mã Viện. Mã Viện phía tây bình định giặc Khương, phía nam chinh phạt Giao Chỉ, phía bắc chế ngự Hung Nô, lập công to lớn, mà hai từ "phục ba" có nghĩa thuyền vượt sông biển, đạp bằng sóng gió, ý nhắm thẳng vào Tôn Sách ở Giang Đông.

Trần Đăng sung sướng trố cả hai mắt lên nhìn, lập tức rời khỏi chỗ, quỳ thưa: — Hạ quan cảm tạ hậu ân của triều đình, nhất định noi gương bậc tiên hiền, thảo phạt cho tới ngày da ngựa bọc thây!

— Quá lời rồi... - Tào Tháo giơ tay ra hiệu hắn đứng dậy.

Trần Đăng lại không chịu trở về chỗ: - Quận Quảng Lăng tuy cũng có ít binh mã, song thực lực của hạ quan không đủ mạnh để kéo xuống phía nam, còn phải nhờ triều đình giúp đỡ thêm.

Tào Tháo gia phong Trần Đăng là Tướng quân Phục Ba chẳng qua là khích lệ về mặt tinh thần, nhằm chống lại Tôn Sách. Chưa nói đến Viên Thiệu ở bắc nên không thể nam chinh, dù thực sự nam chinh, việc có dùng Trần Đăng hay không cũng cần suy xét kỹ càng. Thấy Trần Đăng tràn đầy nhiệt tình mà không thấu tỏ sự

https://thuviensach.vn

tình, Tào Tháo trầm ngâm hồi lâu mới vuốt râu nói: — Nguyên Long này, ta biết ngươi túc trí đa mưu, ôm ấp chí lớn, song đất Trung Nguyên vẫn chưa yên ổn, ngươi tạm thời canh giữ Quảng Lăng mà nghỉ ngơi dưỡng sức, tăng cường sức mạnh để dùng sau này. — Nói xong, thấy Trần Đăng hé miệng định nói tiếp, Tào Tháo vội tranh nói luôn, — Nay tuy đã bình định được phía đông, song ba mặt khác của triều đình vẫn còn hung hiểm, ngươi cũng cần thông cảm cho chỗ khó của lão phu... — Tào Tháo không thể nói ra dự định tác chiến với Viên Thiệu của mình, đành phải nói ra vài câu hàm hồ để từ chối hắn.

Đám võ biền Trương Liêu, Tang Bá suy nghĩ nông cạn, còn Trần Đăng lại rất tinh tường. Chỉ cần nghe qua lời này cũng đã hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của Tào Tháo, vội vòng tay thi lễ trở về chỗ ngồi, thầm thở dài — Trần Đăng quá hiểu nỗi khổ tâm của Tào Tháo, song trong lòng cũng đang có nỗi uẩn khúc không thể công khai trước bàn dân thiên hạ.

Trần Đăng vừa bước vào tuổi tứ tuần, bỗng mắc phải một chứng bệnh lạ, chốc chốc lại đau tức vùng ngực, chạy chữa nhiều nơi mà vẫn không khỏi, đã thế hai năm nay bệnh tình ngày càng trầm trọng. Hắn hiểu rõ nỗi lo của Tào Tháo đối với mình, cũng biết hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất để nam chinh, song cơ hội có thể chờ, còn sức khỏe lại không thể chờ thêm nữa! Bệnh đã nặng như vậy, qua hai ba năm nữa liệu còn có thể chỉ huy chiến đấu, vùng vẫy sa trường không? Còn có thể lập công tạo dựng sự nghiệp huy hoàng không? Còn có thể báo thù cho gia tộc không? Thậm chi có thể sống hay không cũng chưa thể biết chắc! Nhưng nếu tiết lộ bệnh tình cho Tào Tháo biết, lại sợ ông ta vì thế mà đến chức vị Thái thú Quảng Lăng cũng kiếm cớ mà đổi cho người khác

https://thuviensach.vn

mất, nói chi tới việc xin một chức tước hữu danh vô thực ở Hứa đô, hoài bão cả đời sẽ tan thành mây khói. Hắn có nỗi khổ không thể nói ra, càng thấy ngực đau tức nóng ran, vội cầm đũa gắp một miếng cá sống lạnh ngắt bỏ vào miệng.

Thấy hắn không còn vướng mắc gì nữa, Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm. Ông vốn không còn tâm tư đâu mà ở đây cùng bọn họ uống rượu, chỉ muốn nhân cơ hội nghĩ cách khắc phục hậu quả ở Từ Châu, đại sự đã định bèn đứng dậy nói: - Lão phu tửu lượng kém, mấy hôm trước lại bị cảm lạnh, giờ về trướng nghỉ ngơi trước, chư vị...

Mọi người đều đứng dậy, đồng thanh nói: - Chúng tại hạ xin cáo lui để ngài nghỉ ngơi.

— Đừng vội, đừng vội! - Tào Tháo cười khà khà xua tay, — Ta uống của ta, các ngươi uống của các ngươi, hôm nay nhất định phải uống hết mình. — Đoạn quay lại chỉ vào Vương Tất, Hứa Chử, — Bảo bọn họ và Văn Viễn cùng uống với các ngươi, hôm nay nhất định không say không về, như vậy mới coi là nể mặt lão phu.

Bọn họ thấy Tào Tháo thiết tha như vậy thì không đi nữa, chỉ vái dài cung kính tiễn ông ta ra khỏi trướng. Hứa Chử tiến lên hai bước, ghé sát tai Tào Tháo thì thầm: — Hạ tướng tiễn ngài về trướng đã, lát nữa quay lại uống tiếp. — Trong lòng hắn đang nghĩ tới chuyện của Tiết Vĩnh, sợ sẽ lại đột nhiên xuất hiện thích khách.

Tào Tháo gật gật đầu, thư thả bước ra khỏi đại trướng, đêm nay trăng sáng sao thưa, bầu trời quang đãng, không khí mát mẻ mang lại cảm giác sảng khoái. Trong lúc cúi đầu, chợt nhớ tới mỹ nữ Đỗ thị xinh đẹp tuyệt trần vẫn đang đợi mình trong tẩm trướng, chợt thấy lòng dạ xốn xang. Ông vừa bước lên hai bước đã nghe

https://thuviensach.vn

thấy tiếng cười nói huyên náo vọng lại từ trong trướng phía sau, thì ra khi ông vừa rời đi, đám hán tử lỗ mãng Tôn Quan, Ngô Đôn đã rót rượu cụng ly cười nói ầm ĩ.

- Đám người này đúng là suồng sã, cũng không biết sau này có thể làm quan tốt hay không đây! - Tào Tháo lẩm bẩm nói đùa, đột nhiên thấy có bóng người cao lớn tiến đến từ phía sau, bèn quay đầu nhìn, hóa ra là Trương Liêu đang bước lại.

— Văn Viễn, ngươi còn có việc gì vậy?

Trương Liêu quỳ phịch xuống đất, Tào Tháo vội đỡ dậy, kéo hắn liền mấy cái mà không sao kéo nổi, bèn cười nói: — Ngươi lại làm khó ta rồi, có gì mau nói đi.

— Mạt tướng vô cùng cảm kích đại đức của chúa công... — Giọng nói Trương Liêu có phần nghẹn ngào, một kẻ vỗ biền Tịnh Châu như hắn đương nhiên không thể hiểu vì sao Tào Tháo lại hậu đãi đám Tang Bá như vậy, nên tưởng rằng Tào Tháo nể mặt mình. Trương Liêu cảm thấy đời người trên thế gian này có thể không cần người thân thích, song tuyệt đối không thể thiếu bạn, anh ta đối đãi với mọi người đều luôn chân tình. Dù là Lã Bố, Cao Thuận hay Quan Vũ, Tang Bá, dù không đi chung đường, nhưng với ai cũng đều đối đãi chân thành, cởi mở. Bởi vậy trong mắt Trương Liêu, Tào Tháo hậu thưởng đám Tang Bá thực sự còn thân tình hơn cả hậu thưởng bản thân hắn.

Tào Tháo vô cùng xúc động, cảm khái mà nói: - Người trong thế gian này, ai có được tấm lòng vô tư như Văn Viễn ngươi?... Thuyết hàng Tang Tuyên Cao (Tang Bá) thực là đại công của ngươi, lão phu ta nên cảm tạ ngươi mới phải! - Trương Liêu từ từ đứng dậy, cúi đầu chắp tay nói: — Mạt tướng tự thấy công lao...

https://thuviensach.vn

— Đừng nói nữa! Nói ra thì mất ý nghĩa rồi. - Tào Tháo ấn tay hắn xuống, — Những lời thề thốt tỏ vẻ trung thành đều là những lời nói của kẻ tầm thường trong thế gian, sự trung thành của Văn Viễn ở cả trong lòng, hà tất liệt mình vào hàng ngũ những kẻ phàm phu tục tử? Ta và ngươi kết giao chân thành ở đây này. — Nói xong thì vỗ vỗ vào ngực.

- Vâng, mạt tướng nhất định... — Trương Liêu cầm lòng không đậu, lại muốn bày tỏ sự trung thành, song chợt nhớ Tào Tháo không muốn mình nói, bèn cố ghìm lại trong họng.

Tào Tháo vỗ vỗ vai hắn: — Cứ thoải mái uống một trận, sáng mai Tuân quân sư sắp xếp việc cho đám Tang Bá kỹ hơn, buổi trưa sẽ nhổ trại tới Hà Nội, thời cục chớp mắt đã thay đổi, còn có rất nhiều trận chiến đang chờ đợi chúng ta. Sau này... — Tào Tháo lại nhớ tới Lý Điển, — Sau này có cơ hội thì tiếp xúc nhiều với Man Thành, thời loạn thế ân oán quá nhiều, không mâu thuẫn nào là không thể giải quyết, thời gian trôi qua, ắt sẽ nguôi ngoai cả thôi.

Trương Liêu năm xưa theo Lã Bố tuy cũng rất toại nguyện, song đã lúc nào nghe được những lời quan tâm thân thiết như vậy đâu? Giờ cảm động tới rưng rưng nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

- Lão phu đi đây, ngươi vào uống rượu với bọn họ đi, cứ thoải mái uống. - Tào Tháo quay người định đi, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện khác. — Chao ối, suýt ta quên mất! Nhị tặc Từ Hấp, Mao Huy vẫn chưa bắt được, vừa rồi cũng quên hỏi đám Tang Bá. Văn Viễn mau chuyển lại lời nhắn của ta, bảo Tang Bá trói gô hai tên nghịch tặc này lại giải tới đây, không thể để bọn chúng lộng hành.

https://thuviensach.vn

- Tuân lệnh! — Trương Liêu nhận lệnh đi ngay.

Tào Tháo nhìn theo tấm lưng cao lớn của anh ta, nét mặt lộ rõ niềm hân hoan vui sướng. Những lời vừa rồi tuy là để lấy lòng, song cũng có vài phần chân thành, Trương Liêu và Quan Vũ chẳng phải là hai viên lương tướng lý tưởng nhất trong nhiều năm qua của ông ư! Hiện Trương Liêu đã cam tâm sát cánh cùng ông, còn Quan Vũ kia … Nghĩ tới đây, Tào Tháo chợt thấy hổ thẹn trong lòng — Ông đã nói sẽ thưởng Đỗ thị cho Quan Vân Trường, giờ lại khư khư giữ lấy, làm vậy liệu có phải quá đáng chăng?

Chương 4

QUÁCH GIA LUẬN VỀ MƯỜI ĐIỀU THẮNG THẢO PHẠT VIÊN THIỆU

Hội ngộ ở Xương Ấp

Tang Bá quy hàng, Từ Châu được bình định hoàn toàn. Tào Tháo phân phát một phần quân lương cho bách tính, để Viên Mẫn ở lại tu sửa sông ngòi, lệnh cho đám Trần Đăng, Tang Bá, Tôn Quan mỗi người canh giữ tốt quận của mình, sắp xếp ổn thỏa mọi việc xong xuôi liền lập tức rời khỏi Hạ Bì.

Tuy nhiên, Tào Tháo vẫn chưa yên tâm ở phía đông, chỉ phái Biện Bỉnh hộ tống cha con Trần Kỷ và Đỗ thị trở về Hứa Đô, còn mình đích thân dẫn đại quân đi qua Duyện Châu tiến về tây bắc, gấp rút tới Hà Nội đốc chiến. Nào ngờ trên đường đi lại có lính do thám tới báo, trong quân Trương Dương xảy ra binh biến, bộ tướng Dương Sửu giết chết Trương Dương, muốn dẫn binh mã tới Hứa Đô quy hàng. Quả là chuyện hay, nhưng không ngờ mới khởi hành chưa tới hai ngày, Dương Sửu lại bị thuộc hạ Huy Cố vốn là hàng tướng Khăn Vàng giết hại, sau đó Huy Cố dẫn quân chuyển hướng về phía tây bắc, muốn tới nhờ vả Viên Thiệu cho viện binh tới Tịnh Châu. Qua hai lần đổi chủ, quân Hà Nội vốn đã

https://thuviensach.vn

chẳng mạnh mẽ gì nay lại càng yếu đi. Tào Tháo không cần cho đại quân áp sát biên giới, chỉ truyền lệnh Tào Nhân, Sử Hoán tăng cường tấn công, nhất thiết phải tiêu diệt Huy Cố trước khi hắn tới Tịnh Châu; còn mình dẫn quân tới Xương Ấp thuộc sự quản chế của Duyện Châu, cho triệu tập Thích sử Duyên Châu là Vạn Tiềm và Thái thú các quận lại, bố trí các biện pháp phòng ngự nhắm vào Hà Bắc.

Tuy nhiên trong số các Quận thú ở Duyện châu, có ba nhân vật cần đối xử đặc biệt, đó là Thái thú Tế Âm — Viên Tự, Thái thú quận Doanh — Mi Trúc và tướng Bành Thành - Mi Phương. Viên Tự là người thuộc dòng họ Viên ở Nhữ Nam, tính ra cũng là anh em với Viên Thiệu, Viên Thuật, khi Tào Tháo mới dời đô tới huyện Hứa, để hòa hoãn mối quan hệ với Viên Thiệu, đã bổ nhiệm Viên Tự làm Thái thú Tế Âm. Anh em Mi Trúc, Mi Phương trước đây vốn là thuộc hạ của Lưu Bị, đã cống hiến gia tài vạn bạc cho Lưu Bị, lại còn gả em gái cho. Sau khi Lưu Bị quy thuận, để phân tách thế lực của ông ta, Tào Tháo đã chia quận Thái Sơn thành năm huyện, bổ nhiệm Mi Trúc làm Thái thú quận Doanh, lại giao nước Nhiệm Thành gồm ba huyện cần cai quản cho Mi Phương.

Ba người này tuy giữ vị trí Quận thú, song nhất cử nhất động đều dưới sự giám sát chặt chẽ của tay chân thân tín của Tào Tháo. Lần này sắp xếp gặp mặt, Tào Tháo lệnh cho bọn họ trong vòng hai ngày phải tới Xương Ấp, hơn nữa tiếp kiến một mình, còn lệnh cho Thái thú Thái Sơn là Tiết Đễ, đô úy Thái Sơn là Lữ Kiền và Lưu Bị ra ngoài thành nghênh đón.

Viên Tự tự cho mình là danh sĩ Nhữ Nam, thực chất chẳng có tài cán gì. Ban đầu, Tào Tháo cho hắn trấn giữ một quận, thật đúng là tin vui từ trên trời rơi xuống, sau khi được bổ nhiệm, hắn

https://thuviensach.vn

vênh váo tự đắc, ăn chơi xa đọa, đẩy hết chính sự cho cấp dưới, tối ngày chỉ chìm đắm trong tửu sắc. Cho tới khi Tào Tháo và Viên Thiệu xích mích vì chuyện dời đô tới Quyên Thành thì hắn mới ý thức được vị trí của mình đáng lo thế nào. Hắn vốn có lợi thế cậy nhờ người thân là Viên Thiệu, nay lại thành ra bất lợi, Tào Tháo nhất định sẽ sinh nghi ngờ, chưa biết chừng còn rước họa vào thân. Suy đi tính lại mãi không biết phải làm sao, lại nhận được tin triệu hồi thì cho rằng đại hạn đã đến, khi Tiết Đễ dẫn hắn tới trước mặt Tào Tháo, hắn đứng đó mà run như cầy sấy.

Tào Tháo nhìn vẻ mặt trắng bệch của hắn, biết rằng trống ngực hắn đang đập thình thịch, cố ý làm vẻ ngạc nhiên hỏi: - Viên Quận tướng, năm xưa khi gặp Quận tướng ở Hứa Đô, ăn nói cởi mở, thẳng thắn là vậy, cớ sao hôm nay căng thẳng thế này?

Viên Tự hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống đất: - Tại hạ vẫn luôn một lòng trung thành với ngài!

Đúng là chưa khảo đã xưng! Tào Tháo thoáng cười nhạt: - Viên Quận tướng, Quận tướng lại suy nghĩ sâu xa chuyện gì vậy? Vô duyên vô cớ bày tỏ lòng trung với lão phu làm gì?

Viên Tự chớp mắt, không hiểu Tào Tháo đang nói thật hay nói kháy, lắp ba lắp bắp: - Tại hạ sợ... *sợ*...

- Sợ gì?

— Sợ minh công không yên tâm về tại hạ. — Viên Tự trả lời thành thực.

— Hừm, sao ta có thể vô duyên vô cớ không yên tâm về Quận tướng? - Ánh mắt Tào Tháo thoáng chốc trở nên sắc lạnh, - Không làm việc xấu xa, sợ gì ma gọi cửa, phải chăng Quận tướng đã làm điều gì khuất tất sau lưng lão phu?

https://thuviensach.vn

— Không có, tuyệt đối không có! — Viên Tự khiếp hãi dập đầu lia lịa. - Nếu có chuyện như vậy, tại hạ tất sẽ bị thiên lôi giáng đầu, chết không yên thân.

— Ha ha ha!... — Tào Tháo nhìn bộ dạng thảm hại của hắn, bất giác bật cười ha hả - Lão phu chẳng qua chỉ đùa chút thôi, ngươi lại cho là thật ư, đứng dậy đi!

Viên Tự bị dọa cho sợ khiếp vía, run rẩy đứng lên. Tào Tháo nháy mắt với Tiết Đễ, Tiết Đễ hiểu ý, đưa tay đỡ hắn dậy, nở nụ cười hết sức giả tạo mà nói: — Viên Quận tướng hà tất lo xa, theo tại hạ biết, đừng nói là Quận tướng không qua lại gì với Viên Thiệu, mà ngay cả thư từ cũng chẳng hề liên lạc. Gần hai tháng qua, từ chỗ Quận tướng chỉ gửi đi có ba bức thư, một bức gửi cho người nhà ở Nhữ Nam, dặn dò vợ con thúc đám tá điền nộp tô thuế; một bức gửi cho người bạn ở Hứa Đô, nhờ hắn mua giúp một ít tơ lụa; còn một bức nữa là Quận tướng viết một bài thơ, gửi cho Khổng Dung nhờ ông ta chỉ giáo, tuy nhiên chẳng thấy người ta hồi âm lại, để đến mức ngài thảnh thơi nhàn nhã, đương nhiên phải tìm thú tiêu khiển là đúng rồi. Theo tại hạ biết, ngày ngày ngài ung dung gảy đàn, uống rượu ngâm thơ, chưa từng giao du với người lạ. Gần dây còn mới nạp thêm hai tiểu thiếp, một người là mua về từ một gia đình nghèo khổ, còn một người là do quan cấp dưới mang tới tặng, ngài ngày ngày đắm chìm chia ân sẻ ái với đám thê thiếp, còn thời gian đâu mà nghĩ tới chuyện khác chứ?

Viên Tự nghe mà ngây người há hốc miệng, giờ mới biết nhất cử nhất động của mình đều dưới sự giám sát của Tiết Đễ. Đừng có nói là ai viết thư, viết những gì, mà e là ngay cả chuyện ân ái với tiểu thiếp cũng có người nghe lén. Kỳ lạ hơn là, Tiết Đễ gần đây rõ ràng lúc nào cũng ở trong doanh trại của Tào Tháo, vậy

https://thuviensach.vn

mà ngay cả những chuyện ở Tế Âm hắn đều rõ như ban ngày, đủ cho thấy tên chó săn ác quan này đã bố trí thủ đoạn cao siêu cỡ nào. Viên Tự càng nghĩ càng thấy sợ, mồ hôi lạnh vã ra khắp người.

Tào Tháo chỉ biết đám Viên Tự đều nằm dưới sự kiểm soát của Tiết Đễ, hễ bọn họ không có ý tạo phản thì cũng ngại chả buồn hỏi đến. Lúc này nghe Tiết Đễ kể ra chính tích của Viên Tự thì vô cùng tức giận - Cả ngày chỉ biết có rượu tiệc thơ phú mà lơ là chính sự, cái gọi là danh sĩ thế gia chính là đức hạnh này ư? Đại Hán gần trăm năm nay nuôi một đống báo cô, mới có được chức vị danh sĩ mà đã biết cách đè đầu cưỡi cổ bách tính, chỉ lo hưởng thụ cuộc sống, học đòi văn vẻ, kỳ thực một chút tài cán cũng chẳng có. Cần lũ quan vô tích sự này làm gì chứ? Hắn nhân lúc chiến loạn còn mua ruộng tậu nhà, chẳng đóng góp chút công lao nào. Thật đáng tội chết!... Song cục tức vừa dâng lên tới họng, Tào Tháo đã cố gắng nuốt xuống. Xét cho cùng hắn vẫn chưa ngấm ngầm câu kết với Viên Thiệu, hiện tại không phải là lúc giết hắn, giữ lại một người họ Viên như vậy, để chứng tỏ họ Viên ở Hoài Nam thành tâm cống hiến sức lực cho triều đình, chưa hắn đã không phải là vũ khí dư luận chống lại Viên Thiệu! Huống hồ Viên Tự ngu xuẩn, bất tài lại hèn nhát, trừ khử hắn đơn giản như day chết một con kiến, tạm thời giữ lại mạng sống cho hắn, đợi sau trận sống mái với Viên Thiệu rồi tính tiếp.

Nghĩ tới đây Tào Tháo cười lớn nói: — Viên Quận tướng, những lời Hiếu Uy nói có sai không?

Viên Tự không kiềm chế được, lại lẩy bẩy gục xuống: — Không sai, không sai chút nào.

https://thuviensach.vn

— Đứng dậy, đứng dậy đi. — Tào Tháo quá mệt mỏi với tên đần độn này, song vẫn tiếp tục giả bộ, — Quận tướng có tội gì chứ, quỳ mãi thế làm gì?

— Tại hạ cũng không biết, chỉ là vừa nhìn thấy ngài đã sợ rồi! - Viên Tự đã ngần này tuổi đầu, song lại không hề ngượng ngùng khi nói ra những lời như vậy.

— Sợ chưa chắc đã là chuyện xấu! - Tào Tháo dứt khoát muốn vạch trần cho rõ, — Quận tướng cứ tiếp tục đảm đương chức vụ Thái thú Tế Âm cho ta. Nhưng lão phu cũng nói rõ với Quận tướng rằng, mọi cử chỉ, động tĩnh nào của Quận tướng đều nằm trong tầm mắt của lão phu, nếu Viên Thiệu muốn cử người tới lung lạc Quận tướng...

Không đợi Tào Tháo nói hết, Viên Tự thần sắc hốt hoảng tiếp lời: — Vậy thì tại hạ sẽ gô cổ kẻ đó lại, áp giải tới trước mặt ngài. Tại hạ sẽ viết cho Viên Thiệu thư hồi âm, chửi rủa mười tám đời tổ tông của hắn!

Tiết Đễ nói xen vào một câu: — Tổ tông của hắn cũng là tổ tông của ngài mà.

Viên Tự chẳng kịp nghĩ ngợi gì vội vã thề thốt: - Vậy thì tại hạ không coi hắn là họ hàng thân thích gì hết, tại hạ sẽ cắt đứt quan hệ ruột rà máu mủ với hắn. Coi như xưa nay chưa từng quen biết hắn, coi hắn như kẻ thù giết cha, coi hắn là chó, là đồ súc sinh, là...

- Được rồi, được rồi! — Tào Tháo nghe mà thấy mệt mỏi, — Chỉ mong ngươi nghĩ sao nói vậy là được. Dù sao sống vui chết khổ đều bày cả trước mặt ngươi, ngươi tự mình chọn đi!

- Hạ quan nhất định...

- Đủ rồi! - Tào Tháo không muốn nghe nữa, xua xua tay, - Ta vốn định bàn bạc với ngươi chuyện quân bị, giờ xem ra ngươi

https://thuviensach.vn

không thể bàn nổi rồi, về bớt làm những chuyện vô ích đi, tập trung thời gian xử lý việc công, ta thấy thế là đủ rồi. Đi đi, đi đi!

Viên Tự vâng dạ rối rít, quay người chạy biến như bị ma đuổi. Tào Tháo nhổ một bãi nước bọt: - Hừm! Cái ngữ gì thế này! Ta thấy kẻ xuẩn ngốc như hắn dù có muốn làm chuyện xấu xa cũng không đủ bản lĩnh!

Tiết Đễ lại nói: - Theo tại hạ thấy, vẫn chưa thể yên tâm với hắn. Quân tử luôn thẳng thắn ung dung, tiểu nhân lúc nào cũng u sầu lo lắng. Hắn đã là tiểu nhân thì không thể tin vào lời thề thốt của hắn. Vạn nhất chiến cục có biến, có khi lại chó cùng rứt giậu, vẫn nên canh chừng cẩn thận.

— Được! Ngươi cứ tùy ý mà làm.

Lúc này, từ bên ngoài vọng vào tiếng chào hỏi, Lưu Bị và Vạn Tiềm khiêm nhường dắt tay nhau cùng vào, hai người lễ độ cung kính hướng về phía Tào Tháo hành lễ: — Huynh đệ Mi Tử Trọng, Mi Tử Phương đã tới.

— Người đâu? — Tào Tháo ngó đầu nhìn ra.

Lưu Bị cười nói: - Có Lã đô úy đưa tới, tại hạ tới bẩm báo ngài một tiếng trước.

Huynh đệ Mi thị rõ ràng là họ hàng thân thích của Lưu Bị, song Lưu Bị lại khăng khăng không chịu đi cùng, khéo léo tránh mối hiềm nghi này, Tào Tháo lấy làm hài lòng, song miệng lại hỏi: — Ấy chết! Huyền Đức quá cẩn thận rồi, đã là anh em nhà vợ sao Huyền Đức không đưa người tới?

— Hổ thẹn, thật hổ thẹn. — Lưu Bị đưa ống tay áo che mặt, — Tại hạ đã để mất Tiểu Bái, phu nhân bị Lã Bố bắt làm tù binh, còn mặt mũi nào mà gặp mặt hai huynh ấy chứ?

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nghe lời này cũng thấy hợp tình hợp lý, cười khà khà nói: - Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, thật may vật về chủ cũ, nghe nói huynh đệ Mi thị đều là người hiểu chuyện, Huyền Đức chớ có lo lắng. Thi thoảng ta cũng có nói vài lời hay về Huyền Đức với bọn họ, người nhà suy cho cùng vẫn là người nhà.

— Đa tạ Tào công. - Lưu Bị vái tạ, lui sang một bên.

Vạn Tiềm hớn hở cười nói: — Minh công chọn anh em Mi thị làm Quận thú quả là lựa chọn đúng đắn! Mi Tử Trọng khi tới Doanh quận một lòng thanh liêm yêu dân, được lão bách tính hết lời ca ngợi. Mi Tử Phương ở Nhiệm Thành chiến đấu quên mình, vô cùng linh hoạt. Năm ngoái còn giúp Lã Tử Khác (Lã Kiền) diệt trừ sơn tặc!

Tào Tháo nghe vậy cảm thấy hài lòng, song Vạn Tiềm là quân tử chỉ biết chăm lo chính sự, sẽ không biết nịnh nọt bợ đỡ, bởi vậy lại hỏi Tiết Đễ: — Hiếu Uy, ngươi cảm thấy bọn họ thế nào?

Tiết Đễ nặn ra một nụ cười cứng nhắc trên khuôn mặt: — Anh em Mi thị giữ mình trong sạch, tại hạ cũng cho là rất tốt, minh công quả thật có mắt nhìn người.

Giữ mình trong sạch mà Tiết Đễ nói tới chính là chỉ việc Mi Trúc, Mi Phương không còn chút vương vấn nào với Lưu Bị. Tào Tháo hiểu ý, gật đầu hài lòng, chỉ tay vào Lưu Bị cười nói: - Không phải ta có mắt nhìn người, mà là Huyền Đức! Nếu không phải hắn kết họ hàng thân thích với bọn họ thì lão phu liệu có may mắn được sở hữu cặp ngọc quý không tỳ vết này không?

- Không dám, không dám. — Lưu Bị xua tay chối, — Hai huynh đệ Tử Trọng theo tại hạ chỉ là qua tay hết người này tới người khác, rốt cuộc vẫn là minh công đã cho họ cơ hội để phát

https://thuviensach.vn

triển tiền đồ. Vạn Sứ quân và Tiết Quận tướng luôn ca ngợi ngài hết lòng, anh em Mi thị cũng nên ghi nhớ ân tri ngộ của ngài.

- Khà khà khà!... - Tào Tháo bật cười sảng khoái, — Huyền Đức biết kết thân, ta biết dùng người, chúng ta mỗi người một nửa công lao. — Cùng với tràng cười này, ông đã hoàn toàn yên tâm về anh em Mi thị.

Trong thoáng chốc, Lã Kiền đã dẫn Mi Trúc, Mi Phương tới. Hai anh em này tướng mạo nho nhã, cử chỉ trang nghiêm, ăn nói chừng mực, bước vào trong rồi mà cũng không dám liếc nhìn Lưu Bị lấy một cái. Tào Tháo đứng dậy nghênh đón, hỏi về chính sự đều được trả lời rõ ràng, quả là rất có trách nhiệm với công việc. Tào Tháo ngầm cảm khái trong lòng, họ Viên mấy đời làm quan, lại bồi dưỡng nên kẻ bất tài vô dụng là Viên Tự; còn Lưu Bị xuất thân chỉ là kẻ bán giày, song lại kết thân với những nhân vật tài cán, giữa hai người quả là khác biệt một trời một vực! Tào Tháo rất hài lòng, bèn nói một lèo chuyện phòng vệ Hà Bắc với bọn họ, bảo bọn họ suy nghĩ kỹ lưỡng.

Mi Trúc cung kính khuyên can: - Từ lúc chiến loạn đến nay, khắp vùng Thái Sơn, Nhiệm Thành có nhiều bọn đạo tặc ẩn hiện, nơi đây giáp ranh ba châu Duyên, Thanh, Từ, do vậy nạn trộm cướp nhiều không kể xiết, còn có dư đảng Khăn Vàng là Từ Hòa gây họa khắp nơi, câu kết với thủ lĩnh thổ phỉ duyên hải Xương Bá. Minh công có thể cho phép bọn tại hạ chiêu mộ thêm ít hương dũng[14] , không cần quá nhiều, chỉ cần vài trăm người để có thể bảo vệ bà con vùng núi là được. - Khẩu khí của hắn rất thận trọng.

- Được. - Tào Tháo tiếp thu ý kiến, - Tử Trọng không biết đấy thôi, lão phu đã biểu tấu Xương Bá làm Thái thú Xương Lự, hắn mối quan hệ giữa hắn với băng đảng thổ phỉ hại dân hại nước

https://thuviensach.vn

Từ Hòa cũng sẽ chấm dứt tại đây. Có điều thổ phỉ vẫn phải tiêu diệt, tránh để ngày sau gây nên họa lớn.

Mi Trúc gật gật đầu, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tràng cười hỉ hả, có người kêu to: — Kiến Võ tướng quân đã trở về!

— Ồ? — Tào Tháo vội bỏ lại mấy người này, đứng dậy bước nhanh ra cửa. Song chỉ nhìn thấy một đám tiểu tướng đang vây quanh Hạ Hầu Đôn cười nói huyên náo đi vào — Hạ Hầu Đôn trước đây chinh thảo Lã Bố, bên mắt trái trúng tên bị mù, tâm tư buồn bã không muốn gặp ai, tự xin tới thành cổ Thái Thọ tu sửa kênh ngòi cho bách tính. Nhưng hiện tại để chuẩn bị cho cuộc chiến Hà Bắc, không thể thiếu viên Thống soái này, Tào Tháo sợ hắn không chịu hồi quân, trên đường tới Xương Ấp đã sai đám tiểu tướng do chính hắn cất nhắc là Vương Đồ, Giả Tín, Thái Dương, Hộ Chất, Trình Khoáng đi đón hắn, quả nhiên đám tiểu tướng này đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, mặt mày hớn hở trở về.

Hạ Hầu Đôn khí sắc đã tốt lên trông thấy, dường như còn béo lên lộ rõ hai ngấn cằm, đang cười đùa rôm rả với đám tiểu tướng, song bên mắt trái bịt một tấm vải đen, khiến cho bộ mặt vốn đã kiên nghị, dũng mãnh lại tăng thêm vài phần sát khí.

— Tướng quân đã quay vê rồi, — Tào Tháo thở phào nhẹ nhõm, - Vết thương đã lành chưa?

— Cũng gần như khỏi rồi. - Hạ Hầu Đôn gật gật đầu, - Tại hạ cũng nghĩ thông rồi, bộ dạng đã thành ra thế này, buồn bực phỏng có ích gì chứ? Sống cùng với lão bách tính ở thành cổ Thái Thọ, tận mắt thấy nỗi khổ của họ thì vết thương cỏn con này có thấm tháp gì?

https://thuviensach.vn

Vương Đồ cười khà khà, nói chen vào: — Chúa công không biết đấy thôi, khi bọn tại hạ tới Thái Thọ, Kiến Võ tướng quân còn đang cùng đám lão nông cấy lúa! Mặc áo vải thô, đội nón, xắn quần tận bẹn, thoăn thoắt cấy mạ, nếu không có con mắt kia thì bọn tại hạ không thể nhận ra... — Nói tới đây chợt thấy mình lỡ lời, bèn sợ hãi cúi gằm mặt xuống.

Mọi người đều nghĩ thể nào Hạ Hầu Đôn cũng nổi giận, nào ngờ anh ta lại cười nói: — Rồng một mắt chính là rồng một mắt, còn sợ các ngươi nói ư? Ta đây gọi là liếc qua là thấy, các ngươi có muốn học cũng không theo kịp đâu.

Tào Tháo thấy hắn đã đả thông tư tưởng, cũng cười khà khà giơ tay nói: — Bọn ta bàn luận đại sự, đám các ngươi đừng có ở đây gây ồn nữa, mau về dọn dẹp doanh trại, sắp xếp chỗ ăn ở cho Kiến Võ tướng quân. Hễ hầu hạ không chu đáo thì lão phu sẽ hỏi tội các ngươi.

Đám Vương Đồ, Giả Tín nhận lệnh đang định đi, Hạ Hầu Đôn lại dặn dò nói: — Ta không cần gương đâu!

Tào Tháo nghe mà ngây người, ngờ rằng trong lòng hắn vẫn còn chút đau thương, vội dặn thêm: — Kiến Võ tướng quân không dùng gương, các ngươi cũng không được phép dùng. Từ nay về sau, trong doanh trại của các ngươi cũng không được có bất cứ chiếc gương nào, vứt hết đi cho ta.

Vương Đồ chắp tay nói: — Chúa công yên tâm, đừng nói là gương, phàm những thứ có thể soi được tại hạ cũng sẽ vứt đi hết.

— Đừng có nhiều lời nữa, mau đi đi! — Tào Tháo kéo Hạ Hầu Đôn vào trong thượng đường. Mi Trúc, Mi Phương vẫn đang đợi ở đó, vừa trông thấy vẻ mặt đầy sát khí của Hạ Hầu Đôn thì bất giác giật mình, cúi gằm mặt xuống, vội vàng thi lễ cáo biệt. Điều

https://thuviensach.vn

cần nói cũng đã nói xong, Tào Tháo cũng không giữ bọn họ lại, ông ta bảo đám Vạn Tiềm tiễn khách, lại dặn dò Lưu Bị cùng đi với hai người anh vợ rồi mới yên tâm cùng Hạ Hầu Đôn ngồi xuống. Khi ngẩng đầu lên, thấy Tiết Đễ vẫn chưa đi bèn hỏi: — Hiếu Uy còn có việc gì?

Tiết Đễ xin chỉ thị, nói: - Việc anh em Mi thị chiêu mộ hương dũng, liệu có cần tăng cường giám sát không?

Tào Tháo xua xua tay: - Ta thấy không cần thiết, bọn họ không liên quan gì tới Lưu Bị nữa rồi.

- Chưa chắc, chưa chắc. - Tiết Đễ vuốt chòm râu dê, - Tuy bọn họ không còn là chủ tớ, song vẫn là thân thích. Thân thích đáng lẽ vẫn còn có việc nhà cần qua lại, phải thường xuyên viết thư thăm hỏi mới đúng. Nhưng từ sau khi anh em họ Mi nhậm chức, một bức thư cũng không viết cho Lưu Bị, chuyện này có bình thường không? Thứ khác thường cũng đáng ngờ lắm!

Tào Tháo không cho là vậy: - Chắc là muốn tránh hiềm nghi.

Tiết Đễ vẫn còn cố chấp: — Che đậy tất có chuyện.

— Hiếu Uy này, sao ngươi nhìn ai cũng là người xấu thê? Người ta thư từ qua lại không được, mà không thư từ qua lại cũng không được, ngươi bảo bọn họ nên thế nào mới phải?

Tiết Đễ cứng họng không nói được gì. Song người đứng đầu cần có khí phách của người đứng đầu, kẻ làm chó săn cũng cần có sự lanh lợi, kiên định của kẻ làm chó săn, hắn dừng lại một lát, lại chắp tay nói: - Để cho chắc chắn, tại hạ vẫn cần điều tra thêm, cẩn thận không bao giờ thừa cả.

— ừm, vậy cũng được! — Tào Tháo cũng chỉ biết nghe theo, - Nhưng cũng cần có chừng mực, đừng có giám sát quá mức.

https://thuviensach.vn

Để chuyện này lan truyền trong thiên hạ, người đời sẽ đánh giá ta thế nào? Đừng có phòng người ta như phòng giặc, khiến bọn họ không thoải mái sẽ không hay đâu.

— Vâng. - Tiết Để nói xong liền đi ngay.

Hạ Hầu Đôn thấy không còn ai nữa, vội vã báo cáo: - Tại hạ nghe đồn, Viên Thiệu sắp cho xây dựng doanh lũy ở các huyện dọc sông phía bắc, dường như đã bắt tay vào chuẩn bị.

— Ta chưa nghe nói! — Tào Tháo sửng sốt, — Sao không thấy ai bẩm báo lên ta?

Hạ Hầu Đôn nói: - Là bách tính tới từ Ký Châu truyền tai nhau. Đại quân của Viên Thiệu ở U Châu tấn công Dịch Kinh đã lâu mà không được, lại sợ chúng ta làm loạn trước, bởi vậy đã điều động bách tính dọc sông chuẩn bị khởi công, có người sợ phải đi lao dịch đã chạy trốn tới Duyện Châu rồi.

— Chỉ vì cái lợi trước mắt, uống rượu độc mà giải khát rồi! — Tào Tháo cười khẩy một tiếng, — Chưa nghe thấy câu dục tốc bất đạt ư? Hiện giờ mà đắc tội với bách tính thì khổ rồi, sau này xem hắn thu phục lòng dân thế nào? — Tuy nói vậy, song Tào Tháo vẫn rất thận trọng, Viên Thiệu lên kế hoạch xây dựng doanh lũy ở phía bắc sông, dự tính tác chiến dọc theo bờ sông. Nếu để Viên Thiệu bố trí một chiến tuyến phía đông kéo dài tới tận Tân Hải, phía tây kéo dài tới Hà Sóc thì Tào Tháo chỉ có nước thua to.

Hạ Hầu Đôn tuy chỉ còn một mắt, song lại nhìn thấu tỏ Tào Tháo, biết rõ lòng ông đang khiếp hãi, bèn nói: - Minh công cũng chớ lo lắng, chúng ta đã đi trước một bước rồi. Cứ cho là lúc này Viên Thiệu đã tiêu diệt được Công Tôn Toản, song vẫn còn những băng đảng nhỏ quấy nhiễu như Trương Yên, bọn cựu bộ ở U Châu, Ô

https://thuviensach.vn

Hoàn Tam Quận, Công Tôn Độ ở Liêu Đông đang đợi hắn! Hắn nhất thời sẽ không thể tới.

- Ta không sợ Viên Thiệu tới, chỉ sợ hắn không tới. Tào Tháo lắc đầu, — Nếu hắn nóng lòng tới tấn công, vấn đề phía sau sẽ không thể giải quyết nổi; nhưng nếu hắn không vội tới thì đương nhiên mọi thứ sẽ được giải quyết gọn ghẽ. Đợi một hoặc hai năm sau, khi hắn đã quét sạch thế lực cát cứ, binh mã đã ổn định tinh thần, lương thảo đã tích trữ đủ, các tuyến đường đối đầu với chúng ta đều đã thông suốt, chúng ta đánh lại hắn thế nào đây? Quận huyện hắn chiếm cứ có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, còn chúng ta ở nơi tứ chiến Trung Nguyên, khó mà được nửa ngày thái bình, ai biết Lưu Biểu, Tôn Sách bất ngờ tấn công lúc nào? Thế giằng co hai bên bờ sông kéo dài, chúng ta đấu sao lại hắn? Bởi vậy ta mới nói, cuộc chiến lần này không nên trì hoãn, nếu hắn không tới thì chúng ta sẽ tấn công hắn, chiếm ưu thế trước một bước, dắt mũi Viên Thiệu đi!

Lời nói vừa dứt, Tuân Du, Quách Gia, Trình Dục cùng bước vào. Tào Tháo thấy ba người bọn họ tới đông đủ, biết là đã xảy ra chuyện lớn, bèn hỏi: - Có chuyện gì?

Tuân Du hạ giọng nói: — Công Tôn Toản chết rồi.

— Cái gì? ! Tào Tháo ngỡ ngàng, — Sao nhanh vậy chứ?

— Tin từ Hà Bắc báo về, Viên Thiệu tịch thu mật thư của Công Tôn Toản và Trương Yên, lừa tạo ra Dịch Kinh liên doanh trại, Công Tôn Toản đã phóng hỏa tự thiêu!

— Ồ... - Tào Tháo thoáng chau mày rồi cũng hiểu ra, — Viên Thiệu thống nhất Hà Bắc chẳng qua chỉ là chuyện sớm chiều, chúng ta nắm chắc thời gian mà chuẩn bị là được.

https://thuviensach.vn

Quách Gia đứng bên khích lệ mà rằng: — Năm xưa Sở — Hán tranh hùng, mạnh yếu rõ ràng, Hán Cao Tổ dựa vào trí tuệ mà thắng, Hạng Vũ hiếu chiến mà bại. Tại hạ thẩm đoán, thấy Viên Thiệu nay có mười phần bại, Tào công có mười phần thắng, Viên Thiệu tuy binh mạnh ngựa khỏe cũng không thể làm được gì!

Tào Tháo nghe hắn nói mình có mười phần thắng, Viên Thiệu mười phần bại thì lấy làm hứng khởi: — Mười phần thắng là thế nào?

Quách Gia chậm rãi nói: — Viên Thiệu lễ nghi rườm rà, minh công lại tự nhiên khéo léo, chính là thắng về đạo; Viên Thiệu ngông nghênh ngang ngược, minh công phụng mệnh thiên tử trừ bỏ những điều trái phép tắc, chính là thắng về nghĩa; Hoàn Linh xưa nay chính sự mất cái khoan dung, Thiệu lấy khoan dung cứu khoan dung, dung túng cho hào cường, còn minh công dùng biện pháp cứng rắn để chỉnh đốn hành vi sai lầm, kiểm soát tốt trên dưới, chính là thắng về cách trị... Tuân Du và Trình Dục đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy Quách Gia phân tích tuy hay, song lại không có ý nghĩa thực tế.

Giọng Quách Gia vẫn từ tốn như đếm vật quý trong nhà: - Viên Thiệu bề ngoài khoan dung mà trong đố kỵ, dùng người nhưng vẫn luôn nghi ngờ, chỉ duy nhất tin tưởng đệ tử thân thích, còn minh cống bề ngoài đơn giản, bên trong sáng suốt, dùng người không nghi ngờ, chỉ chọn hiền tài, không quan tâm xa gần, chính là thắng về thái độ dùng người; Thiệu lắm mưu nhưng ít quyết đoán, mất ở hậu sự, còn minh công sách lược đã định tất sẽ thi hành, tùy cơ ứng biến, chính là thắng ở mưu lược; Thiệu do gia tộc có nhiều đời làm quan nên thường đàm luận những thứ cao siêu để được tiếng khen, cốt có danh dự, nên những kẻ sĩ thích nói suông, hay

https://thuviensach.vn

khoe khoang thường chạy theo, còn minh công lấy lòng thành để cư xử với người, không phô trương, luôn lấy sự cần kiệm để làm gương cho người dưới quyền, không keo kiệt với kẻ có công. Những kẻ sĩ có lòng trung thành, có tầm nhìn xa, có thực lực thường mong được minh công dùng đến, chính là thắng vì đức.

Tào Tháo nghe nói thắng vì đức thì trong lòng rất vui. Họ Viên bốn đời có đến có đến ba người thuộc hàng Tam công, đức hạnh của mình lại còn hơn cả bọn họ: — Còn những cái thắng khác?

— Thiệu thấy người đói rét thì sắc mặt lộ rõ sự thương xót, nhưng nếu không nhìn thấy thì không bao giờ nghĩ tới, bởi vậy gọi là lòng dạ đàn bà. Minh công trái lại, đối với chuyện nhỏ nhiều khi bỏ qua, còn đối với chuyện lớn lại luôn canh cánh trong lòng, bao giờ cũng ban ơn hơn hẳn người ta mong đợi. Tuy không nhìn thấy nhưng luôn chu đáo, không bao giờ có thiếu sót, chính là cái thắng thứ bảy — cái thắng của bậc nhân thánh; Thiệu, đại thần tranh quyền, gièm pha xu nịnh, minh công lại biết dùng đạo lý để điều khiển tôi tớ, không bị điều tiếng gì, chính là cái thắng thứ tám - thắng bởi sự sáng suốt. - Quách Gia càng nói càng hưng phấn, - Thiệu không biết phân biệt thị phi, còn minh công đối với những người chân chính thì dùng lễ đãi ngộ, kẻ không chân chính thì trừng trị không tha, chính là thắng thứ chín — văn thắng; Thiệu không hiểu cách dùng binh, lại thích phô trương thanh thế, còn minh công có tài dùng ít địch nhiều, dụng binh như thần, quan quân trông cậy, kẻ thù sợ hãi. Đó chính là thắng thứ mười — võ thắng. Những người có mặt tuy nghe hắn nói có phần nịnh, song giờ chính là lúc nâng cao khí thế, khuếch trương một chút cũng không có gì là quá.

https://thuviensach.vn

— Nói hay lắm! — Tào Tháo cười sảng khoái, song vừa thu lại nụ cười thì mặt mày đã lại trầm ngâm, chợt nghĩ trong lòng — Tuy mình tiêu diệt được Lã Bố trước một bước, song Viên Thiệu tới nhanh như vậy, binh lực của hắn tất sẽ hơn hẳn! Muốn đánh người khác trước hết cần bảo vệ mình, muốn dắt mũi Viên Thiệu trước hết phải không để mình bị đánh, tuyến phía đông đã không phải lo, song tuyến phía tây còn có lỗ hổng lớn, nếu Huy Cố và Viên Thiệu hợp sức, tuyến lộ Hà Nội sẽ trở thành mối họa lớn nhất ở Trung Nguyên. Hiện tại nhân lúc hắn đang bận rộn thu phục Trương Yên, ta cần quét sạch dư đảng Trương Dương càng sớm càng tốt, giữ vững ưu thế đi trước một bước!

Nghĩ tới đây Tào Tháo dứng dậy, đĩnh đạc nói: — Chiến sự Hà Nội không thể chậm trễ, Phụng Hiếu thay ta truyền lệnh, binh sĩ ba quân chuẩn bị quân nhu, binh khí, sớm mai nhổ trại tiến thẳng tới Ngao Thương.

- Tuân lệnh. — Quách Gia nhận lệnh đi ngay.

Tiếp đến, Tào Tháo quay sang Trình Dục dặn dò: - Mau thông báo với Thái thú các quận ở đây, lập tức trở về địa hạt mình cai quản, chuẩn bị bảo vệ thành!

- Tuân lệnh. - Trình Dục cũng nhận lệnh, song đi được một bước thì quay đầu lại, dường như muốn nói điều gì.

Tào Tháo hiểu tâm tư của hắn: — Trọng Đức có phải cũng muốn đi theo ta?

- Vâng! — Trình Dục bèn quay người lại, — Việc phòng ngự Duyện Châu đã định, có đám Vạn Tiềm, Lý Điển, Lã Kiền ở đây rồi, lần này hãy để tại hạ cùng đi với chúa công! — Trình Dục một lòng muốn chinh chiến lập công, từ sau khi xây dựng huyện Hứa Đô, hắn canh giữ ở Duyện Châu, nay Lã Bố đã bị tiêu diệt,

https://thuviensach.vn

phía đông không còn chiến tranh, không có cơ hội lập công, hắn bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

- Ta sẽ cho ngươi cùng đi!

- Mạnh Đức, tại hạ có ý kiến. — Hạ Hầu Đôn sờ lên tấm vải bịt mắt, — Hà Nam doãn Đổng Chiêu từng là mưu sĩ dưới trướng Trương Dương, đa phần có quen biết với chư tướng Hà Nội, có thể điều hắn vào trong hàng quân, chưa biết chừng có lúc cần dùng tới.

- Cao kiến! - Tuân Du gật gù — Kiến Võ tướng quân suy nghĩ ngày càng chu đáo, tại hạ sẽ viết thư cho lệnh quân bảo ông ấy sắp xếp việc này.

Tào Tháo liếc nhìn Hạ Hầu Đôn một cái, đùa rằng: — Nguyên Nhượng thiếu một bên mắt trái, nhưng lại thêm bao mưu trí!

Không đánh mà thắng

Tháng 3 năm Kiến An thứ tư (năm 199 sau Công Nguyên) , Thống soái quân Hắc Sơn Trương Yên dưới sự lãnh đạo của con trai Công Tôn Toản là Công Tôn Tục đã tập hợp đại quân gồm mười vạn nông dân chia làm ba ngả, gấp rút thẳng tiến tới Dịch Kinh để cứu viện. Công Tôn Toản bí mật phái người gửi thư cho con trai, dặn dò hắn dẫn năm ngàn kỵ binh đốt lửa làm ám hiệu ở phía bắc Dịch Kinh, trong ứng ngoài hợp tấn công Viên Thiệu. Không ngờ người đưa thư còn chưa ra khỏi vòng vây đã bị quân Viên Thiệu tóm được, Viên Thiệu tương kế tựu kế, bố trí mai phục phóng hỏa trước giờ định, Công Tôn Toản trúng kế mà thất bại. Lại thêm địa đạo trước đó đã đào tới tận giữa trận địa, lầu bắn tên đua nhau sập đổ, liên doanh trại Dịch Kinh thất thủ. Bạch Mã tướng quân Công Tôn Toản xưng bá một thời phải chạy trốn, vào cao lầu của mình, giết chết vợ con rồi phóng hỏa tự thiêu!

https://thuviensach.vn

Cùng lúc này, Tào Tháo thấy rõ thế cục cấp bách, dẫn đại quân qua Huỳnh Dương ép sát tới phía nam sông lớn, nhắm thẳng vào thành chính là huyện Hoài, quận Hà Nội ở phía bờ bên kia. Tào Nhân, Sử Hoán dẫn quân tiên phong sớm đã vượt sông đuổi đánh Huy Cố, Tào Tháo lại phái Vu Cấm, Nhạc Tiến, Từ Hoảng tới trợ giúp. Trải qua một trận kịch chiến, năm tướng đã tiêu diệt được quân chủ lực của dư đảng Trương Dương ở gần thành Xạ Khuyển, huyện Dã Vương, kẻ cầm đầu băng thổ phỉ Huy Cố chết trong đám loạn quân. Song Thái thú Hà Nội Mậu Thượng, Trưởng sử Tiết Hồng canh giữ huyện Hoài vẫn dựa vào địa thế hiểm trở ngoan cố chống cự.

Tào Tháo ngồi trấn ở bờ nam, dựng đại doanh bên bờ sông, lệnh cho binh mã vượt sông bao vây huyện Hoài. Chiến trận đã tới nước này lại rơi vào khó khăn, huyện Hoài tuy không kiên cố bằng thành Hạ Bì, song vị trí của nó vô cùng hiểm trở, Viên Thiệu đã tiêu diệt Công Tôn Toản, bất cứ lúc nào cũng có thể điều quân chi viện từ hai hướng Ký Châu và Tịnh Châu, nếu không mau chóng chiếm được thành này thì hậu họa khôn cùng. Tận mắt thấy Mậu Thượng, Tiết Hồng chiếm cứ nơi hào sâu lũy cao, thành trì được bảo vệ nghiêm ngặt, Tào Tháo biết rõ dây là khúc xương khó nhằn.

Đang không biết phải làm sao, Đổng Chiêu là thuộc hạ dưới dưới trướng Trương Dương quả nhiên được việc, một mình cưỡi ngựa vào thành du thuyết, chỉ mất độ một canh giờ, Mậu Thượng, Tiết Hồng đã vui vẻ mở cổng chính ra ngoài thành đầu hàng. - Tới lúc này, quận Hà Nội cũng đã quy thuộc về Hứa Đô, dưới quyền kiểm soát của triều đình.

Tào Tháo dẫn theo nhiều tướng lĩnh, duyện thuộc đứng lặng hồi lâu bên bờ sông lớn, mắt nhìn lớp lớp hàng binh phía bên kia

https://thuviensach.vn

bờ vứt bỏ vũ khí, trong lòng ai nấy đều vô cùng đắc ý. Cuộc chiến Hà Nội vừa bắt đầu, ở tuyến phía tây đã gặp trở ngại, Viên Thiệu lại bị chậm một bước.

Một con thuyền nhẹ nhàng tiến tới, Đổng Chiêu dẫn theo Mậu Thượng, Tiết Hồng vượt sông bái kiến Tào Tháo. Cũng không biết Đổng Chiêu đã dùng thuật gì với bọn họ mà hai người Mậu, Tiết không còn bộ dạng ngạo mạn như lúc cố thủ trong thành nữa, còn chưa kịp xuống thuyền đã vội vàng quỳ xuống bái lạy: — Thuộc hạ tới quy thuận muộn, tội đáng chết, đáng chết!

Tào Tháo từ ngày khởi binh, tuy liên tiếp giành thắng lợi song lại hiếm khi có được thắng lợi dễ dàng như hôm nay: — Quy thuận triều đình, có công không có tội, có công không có tội...

Hai người Mậu, Tiết đứng dậy, không kịp suy nghĩ giải thích ngay: — Trương Dương dẫn quân tới sông lớn, Huy Cố đem quân chạy trốn đều là dụng ý của bọn họ, không liên quan gì tới đám tại hạ. — Hai người thấy bên cạnh Tào Tháo đứng đầy văn quan võ tướng, binh mạnh ngựa khỏe, vội vàng thanh minh.

Tào Tháo tất nhiên hiểu điều này, vờ nói: — Ta biết cả, các ngươi không phải băn khoăn. Tuy nhiên không thể ở lại huyện Hoài, mau về thu dọn tiền bạc, của cải, dẫn thân quyến theo ta tới Hứa Đô, ta sẽ gia phong chức quan cho các ngươi.

Mậu Thượng, Tiết Hồng bất giác cùng liếc mắt nhìn sang Đổng Chiêu, Đổng Chiêu cười nói: — Yên tâm đi, Tào công đã nói là làm, tới Hứa Đô được chức quan lớn, được tuấn mã cưỡi, chẳng phải tại hạ đây cũng thế hay sao?

Hai người lúc này mới yên tâm, đồng ý để Đổng Chiêu lên bờ, lại lệnh cho binh sĩ hộ giá thuyền nhỏ trở về thu dọn gia sản. Đợi bọn họ đi xa, Tào Tháo mới hỏi Đổng Chiêu: — Bọn họ rõ

https://thuviensach.vn

ràng vẫn chưa yên tâm, ngươi có cách gì khiến bọn họ đầu hàng vậy?

— Thuyết phục rất đơn giản. — Đổng Chiêu nghiêm túc thưa, — Trương Dương không có chí lớn, cai quản không nghiêm, bộ tướng đa phần không có cao kiến gì. Bọn Mậu Thượng, Tiết Hồng làm đại sự mà tiếc thân, thấy lợi nhỏ mà quên mạng! Nếu giảng đạo nghĩa trong thiên hạ hay lợi hại thành bại, chưa chắc bọn họ đã chịu nghe, song hứa hẹn cho vàng bạc, ngựa xe, mỹ nữ thì hai mắt họ sáng rực.

— Ha ha ha!... — Tào Tháo ngửa cổ cười lớn, — Bọn họ đã thích lấy địa bàn đổi phú quý, vậy thì ta sẽ cho bọn họ phú quý. Ta sẽ dâng biểu lên triều đình phong hai người bọn họ là Liệt hầu! - Vào lúc chiến loạn thuế ruộng đột ngột giảm, trong Tào doanh không thiếu đại tướng chiến công hiển hách mà không có tước vị, Mậu Thượng, Tiết Hồng tuy quy thuận có công, song tuyệt đối không thể đạt mức phong hầu. Tào Tháo làm như vậy là muốn lấy chuyện này viết thành văn tự, coi Mậu, Tiết làm tấm gương quy thuận triều đình, có tiền lệ này, sau này tướng lĩnh cát cứ quy thuận sẽ ngày càng đông hơn.

Đổng Chiêu tận dụng triệt để: — Hà Nội vẫn có hàng ngàn binh mã, có thể rút ra một ít đưa vào trong quân.

— Đương nhiên rồi! — Tào Tháo vân vê râu, —

Được đất chẳng bao giờ đủ, quan trọng là được người. Nghị lang Xa Trụ trong kinh thành là người Hà Nội, tính tình thận trọng tỉ mỉ, trầm lặng ít nói, giờ là lúc quy tụ lòng người, Từ Châu cũng vừa mới bình định xong, ta muốn bổ nhiệm hắn làm Thích sử Từ Châu, nhân đó vỗ về nhân sĩ Hà Nội.

https://thuviensach.vn

— Một công đôi việc, quá tốt, quá tốt. — Đổng Chiêu gật gù. Tuy nói Xa Trụ là người thận trọng, tỉ mỉ, nhưng thực chất là hèn nhát, yếu đuối. Từ Châu có đám Trần Đăng, Tang Bá, Ngô Đôn mỗi người chiếm cứ một phương, đều có thủ đoạn cứng rắn riêng, cái mác quan Thích sử chẳng qua chỉ là tượng trưng. Tào Tháo dùng Xa Trụ một là để thu phục lòng người Hà Nội, hai là để bày tỏ sự tin tưởng đối với đám Trần Đăng, thực là một công đôi việc.

— Chỉ dùng một người vẫn không đủ. Ngươi từng sống ở Hà Nội, thử xem còn có nhân vật kiệt xuất nào có thể mời vào triều đình nhận chức quan không?

Đổng Chiêu ngẫm nghĩ một lát: — Danh sĩ hàng đầu Hà Nội phải kể đến chính là Trương Phạm ở Tu Vũ, là con trai của Thái úy tiên triều Trương Diên, nghe nói năm xưa Viên Quy đã nhắm hắn làm con rể nhưng hắn nhất quyết từ chối, khiến cho Viên gia rất phật ý...

Tào Tháo nghe nói Trương Phạm từng có xích mích với Viên gia, lập tức vui hẳn lên: — Thế thì tốt quá, mau mời hắn vào triều!

Tại hạ còn chưa nói hết! Đổng Chiêu cười gượng, — Tên Trương Phạm đó tới Dương Châu rồi, hiện giờ không ở huyện Tu Vũ nữa.

Tào Tháo hơi cụt hứng: — Còn ai không?

— Còn Tư Mã gia ở huyện Ôn. Năm xưa Kinh Triệu doãn Tư Mã Phòng từ quan về nhà...

— Tư Mã Kiến Công? — Tào Tháo ngạc nhiên hỏi — Hai mươi lăm năm trước, Tào Tháo thi đỗ hiếu liêm ở huyện Bái, Tư Mã Phòng đang đảm đương chức Thượng thư hữu thừa, cùng với

https://thuviensach.vn

Thượng thư bộ tuyển lúc đó là Lương Hộc có quyền phân chia chức tước trong triều. Tào Tháo muốn làm Lạc Dương lệnh, nhưng Tư Mã Phòng và Lương Hộc không chấp nhận, chỉ bổ nhiệm ông làm Lạc Dương bắc bộ úy. Nay tình thế thay đổi, Tào Tháo trở thành Tư không đương triều, còn Tư Mã Phòng lại là kẻ nhàn rỗi ở nhà.

— Minh công biết người này? — Đổng Chiêu thấy Tào Tháo nở nụ cười hết sức kỳ lạ.

— Đương nhiên biết, còn là người quen cũ, — Tào Tháo trả lời đầy thâm ý, - Tư Mã Kiến Công cũng đã ngoài ngũ tuần rồi phải không?

— Năm mươi mốt rồi! Ông ta có mấy người con trai, trong đó con trai trưởng Tư Mã Lãng, con trai thứ Tư Mã Ý đều đã tới tuổi nguyên phục[15] , còn có người cháu Tư Mã Nghệ đang đầu quân cho Lưu Biểu.

- Hay quá, người khác thì thôi bỏ qua, nhưng người Tư Mã gia, ta nhất định phải dùng. Sau khi hồi kinh, ngươi bàn bạc với Mao Giới, nên phong quan thì phong quan. — Tào Tháo rất đắc ý, năm xưa dưới quyền Tư Mã Phòng bị sai khiến đủ việc, đã thế lại còn bị chê bai, bắt bẻ, nay nhất định phải để đám con cháu ông ta dốc sức phục vụ mình, coi như là trút hận năm xưa.

Quách Gia đứng bên cạnh đã hết kiên nhẫn, thấy bọn họ chắc cũng đã bàn bạc xong, vội chen ngang vào: — Chúa công, phong tước vị cho nhân sĩ không phải là việc gấp, việc canh phòng ở Hà Nội nên giao phó cho ai đây? — Quận Hà Nội tuy thuộc đất Tư Lệ, song ở phía bắc Hoàng Hà, tách hẳn với các địa bàn khác của Tào Tháo. Tuy nhiên Hà Nội tiếp giáp với sơn mạch Thái Hành, phía đông bắc là Ký Châu, phía tây bắc là Tịnh Châu, đều là

https://thuviensach.vn

địa bàn của Viên Thiệu. Chỉ có giữ chắc chắn nơi này mới có thể đảm bảo an toàn cho Trung Nguyên. Tuy nhiên, phòng thủ nơi này có nghĩa là để Hà Bắc một mình chống chọi với kẻ thù, vì vậy người đảm đương việc này ắt phải có dũng khí và tài cán thực sự.

Tào Tháo suy ngẫm một lát, cảm thấy việc này có chút nan giải, bèn chỉ sang phía bên bờ kia, lớn giọng hỏi đám văn võ đang đứng chật kín trong doanh: - Ai trong số các ngươi đủ can đảm canh giữ nơi này cho ta?

Lời vừa dứt, chỉ thấy duy nhất một duyện thuộc liệt vào hàng chức vị thấp bước ra nhận việc: — Tại hạ bất tài, nguyện giúp chúa công trấn thủ Hà Nội.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, ai nấy đều sửng sốt, người xin nhận lệnh chính là Ngụy Chủng.

Ngụy Chủng từng vì chuyện hàng Lã Bố mà lấy làm hổ thẹn, thường cảm thấy mọi người bàn tán chỉ trỏ mình là kẻ hèn nhát. Mấy ngày trước theo Tào Tháo trở về quê hương Duyện Châu, thấy Vạn Tiềm đã là Thích sử, Lý Điển, Tiết Đễ đều được phong Quận thú, đến ngay cả thuộc hạ dưới quyền mình trước đây cũng đã có tiền đồ, còn hắn — một người thi đỗ hiếu liêm, được đích thân Tào Tháo lựa chọn mà giờ lại phải làm lại từ đầu. Hắn âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải lập công lớn để rửa mối nhục trước đây. Do vậy nghe nói nhiệm vụ gian khổ, lập tức đứng ra xin gánh vác.

Chư tướng thấy tên văn nhân thất thế này đứng ra xin nhận nhiệm vụ thì châu đầu bàn tán, mặt lộ rõ vẻ khinh thường. Riêng Tào Tháo hai mắt sáng ngời, quận Hà Nội vừa quy thuận triều đình, kẻ trấn thủ nơi này ngoài vũ dũng ra, còn cần phải xử lý hào cường, đoàn kết quan dân, giao cho võ tướng chưa chắc đã làm

https://thuviensach.vn

được việc. Ngụy Chủng theo Tào Tháo lập nghiệp ở Duyện Châu ngay từ những ngày đầu, rất thông thạo tình hình nơi đây, lại ôm quyết tâm lập công rửa nhục, thực đúng là sự lựa chọn tốt nhất. Nghĩ đoạn, Tào Tháo liếc nhìn bốn người Tuân Du, Quách Gia, Trình Dục và Đổng Chiêu, ý chừng hỏi ý kiến, bọn họ đều mỉm cười gật đầu.

Ngụy Chủng dập đầu dưới đất, song không thấy Tào Tháo đáp lời, bèn ngẩng đầu lên nói: — Tại hạ tự biết trước đây mình có lỗi, song minh công không thể cho tại hạ một cơ hội hay sao?

Rõ ràng đã quyết định dùng hắn, song Tào Tháo lại cố làm vẻ ngạc nhiên hỏi: — Cô lập ở Hà Bắc, phòng ngự cường địch, nhiệm vụ nặng nề như vậy, ngươi có đủ gan gánh vác không?

— Có! - Ngụy Chủng giờ ghét nhất là nghe người khác nói mình nhát gan.

Tào Tháo tiếp tục khích tướng: — Hà Nội là cửa ngõ của Trung Nguyên, Tịnh châu ở tây bắc, Ký Châu ở đông bắc đều có hùng binh của Viên Thiệu, nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn cần an định cường hào và bách tính ở địa phương, thật không đơn giản chút nào...

- Tại hạ được chúa công khoan dung, dù có phải thịt nát xương tan cũng nguyện báo đáp hậu ân.

— Ngươi cần suy nghĩ cho kỹ. Hiện tại khắp các phía đông tây nam bắc Hứa Đô đâu đâu cũng được bố trí canh phòng nghiêm ngặt, binh mã ta để lại cho ngươi không đáng bao nhiêu, còn phụ thuộc vào việc ngươi chiêu mộ hương dũng, trù tính lương thảo nữa.

— Chúa công không phải nói nữa, khó khăn nguy hiểm nhường nào tại hạ cũng xin gánh vác, - Giọng Ngụy Chủng như

https://thuviensach.vn

sắp khóc, — Đây là chúa công đã cho tại hạ cơ hội rửa mối nhục trước đây, đừng nói cô lập Hà Bắc chống lại kẻ địch, mà dù trường mâu đâm sườn, lưỡi dao kề cổ thì tại hạ cũng cam tâm sống chết cùng Hà Nội! — Nói xong, hắn lại dập đầu cồm cộp.

— Ta không muốn ngươi chết, ta muốn ngươi sống để canh giữ Hà Nội, sau này bình yên vô sự trở về Hứa Đô uống rượu mừng công. Xem ra lão phu vẫn có con mắt tinh tường, cuối cùng đã không chọn lầm kẻ thi đỗ hiếu liêm nhà ngươi. Giờ ta bổ nhiệm ngươi làm Thái thú Hà Nội, có toàn quyền đốc thúc công tác phòng thủ nơi đây.

— Tạ ơn chúa công tin tưởng! — Lúc này, Ngụy chủng mới đứng dậy.

Tào Tháo bước lên vài bước, ghé sát tai hắn nói: — Quận Hà Nội có tổng cộng mười tám huyện, chăm lo cho tất cả là điều không thể. Việc của ngươi là canh giữ những huyện thành ở dọc bờ sông, đặc biệt là huyện Hoài phía trước. Nếu quân Hà Bắc vượt sông từ đây, thẳng xuống Huỳnh Dương, Ngao Thương phía nam thì không có cách nào chống giữ nổi nữa. Ta trước hết giao cho ngươi hai ngàn binh mã, ngươi tiếp tục tìm cách chiêu mộ thêm, nếu lúc nào thấy thiếu thì hỏi xin ta. Yên tâm đi, lão phu sẽ không bỏ mặc ngươi đâu.

— Tại hạ đã rõ! — Ngụy Chủng vốn thông minh, thoáng chốc đã hiểu ra vấn đề.

Cứ như vậy, việc sắp xếp canh phòng Hà Nội đã được quyết định xong xuôi. Tào Tháo cho quân nghỉ ngơi dọc bờ sông ba ngày, đợi Mậu Thượng, Tiết Hồng thu xếp ổn thỏa chuyện nhà, kiểm kê chiến lợi phẩm và lính hàng, lại chia cho Ngụy Chủng một ít binh mã rồi mới nhổ trại lên đường. Tuy nhiên, vừa mới đi được

https://thuviensach.vn

nửa ngày thì bỗng có duyện thuộc tên là Vương Tư mang thư của Tuân Úc tới.

— Thiên tử hạ chiếu tấn phong Đổng Thừa làm Xa kỵ Tướng quân? — Tào Tháo lấy làm sửng sốt.

Chuyện này quả là kỳ quặc, chức vị của Tào Tháo là Tư không, song Tư không vốn không có quyền thống lĩnh quân đội, bởi vậy lại có thêm chức Xa kỵ Tướng quân, Đổng Thừa được phong làm Xa kỵ Tướng quân đồng nghĩa với việc chức vị của hắn đã được nâng lên cao nhất rồi. Nhưng ai cũng biết thiên tử Lưu Hiệp không có thực quyền, muốn truyền đạt chiếu thư cần do Thượng thư lệnh Tuân Úc thực hiện, nói gì tới chuyên bổ nhiệm chức vị kiểu này. Lẽ nào Tuân Úc dám đâm cho ông một nhát sau lưng?

Tào Tháo đọc xong thư, lần lượt đưa cho đám Tuân Du, Quách Gia, Đổng Chiêu xem, đám người này đều cảm thấy kỳ quặc. Vốn tinh thông nhất chuyện này, Đổng Chiêu nghiêm túc hỏi dò Vương Tư: - Là ai hiến chủ ý này lên hoàng thượng?

— Đây là chủ ý của thánh thượng. — Vương Tư nói,

— Ngay cả bản thân Đổng Thừa cũng không muốn làm, trước đó ông ấy cũng chẳng hay biết chuyện gì. Nhưng chẳng hiểu sao lần này thánh thượng cứ khăng khăng quyết định như vậy, người tranh cãi với Tuân Lệnh doãn vài lần. Cuối cùng Lệnh doãn thấy rằng, Đổng Thừa suy cho cùng xuất thân ở Kinh Châu, được phong chức vị cũng có lợi cho việc lung lạc chư tướng Quan Trung, bởi vậy không còn khăng khăng cự lại thánh thượng nữa. Dẫu sao đây cũng là một chức vị hữu danh vô thực, cho lão ta cũng chẳng sao.

https://thuviensach.vn

Nói thì như vậy, song đối với Tào Tháo, hoàng đế Lưu Hiệp đã giở trò rút củi dưới nồi, có lẽ đằng sau vẫn ẩn giấu âm mưu nào khác. Tào Tháo trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên cất giọng hỏi: — Trong kinh thành còn có động tĩnh nào không? Có đội quân nào được điều động tới không?

Vương Tư lắc đầu: — Không có chuyện gì. Đổng Thừa, Phục Hoàn, Vương Tử Phục đều rất an phận, trong cung đang bận việc chữa bệnh cho tiểu hoàng tử.

— Ngươi thử nghĩ kỹ lại xem, liệu còn có việc nào không để mắt tới?

Vương Tư cau mày hồi lâu, vẫn lắc đầu nói: — Không... Đúng là không có...

Tào Tháo bán tín bán nghi, Lưu Hiệp làm bù nhìn lâu năm như vậy cho Đổng Trác, Lý Giác, sớm đã hiểu rõ một thiên tử hữu danh vô thực như hắn nên hành xử thế nào, nếu không chắc chắn ắt sẽ không hành động tùy tiện. Viên Thiệu vừa thống nhất Hà Bắc, trong triều bỗng xảy ra chuyện này, sao lại có thể trùng hợp như vậy? Tào Tháo trầm ngâm suy nghĩ mà vẫn không thể lý giải, nặng nề thở dài một tiếng: — Than ôi... Lệnh quân không nên đồng ý chuyện như vậy chứ!

Đổng Chiêu sầm mặt xuống mà rằng: - Quân không nghiêm thì mất thần, thần không nghiêm thì mất thân, dù phía sau có uẩn khúc hay không, minh công vẫn cần mau chóng hồi kinh.

Vương Tư cũng nói: — Phải đấy, sứ giả do chư tướng Quan Trung phái tới cũng sắp đến Hứa Đô rồi, hay là chúa công tiện thể thử đi gặp mặt bọn họ xem.

— Được. Chia quân một nửa theo ta trở về, nửa còn lại theo sự chỉ huy của Kiến Võ tướng quân đóng trại ở Ngao Thương,

https://thuviensach.vn

duyện thuộc trong trướng phủ vẫn còn đám Lưu Bị, Trương Liêu, Mậu Thượng, người nào cần biểu tấu cũng đi theo ta. — Tào Tháo thở dài một tiếng, bân khoăn không biết phải làm sao, — Được cái này lại mất cái kia, bao nhiêu chuyện như vậy, bảo ta không lo sao được!

https://thuviensach.vn

Chương 5

TÀO THÁO PHONG QUAN VỖ VỀ CHƯ TƯỚNG QUAN TRUNG

Quân thần ly tán

Tào Tháo lòng đầy hồ nghi quay về Hứa Đô, nhưng mọi việc bày ra trước mắt ông đều rất bình thường, như không có chuyện gì xảy ra. Ngoài thành có Tào Hồng trấn thủ đại doanh, ngày đêm phòng vệ nghiêm ngặt, trong thành Mãn Sủng vẫn dẫn binh lính tuần tra nghiêm ngặt, thổ nông công thương ai làm nghề nấy, không có bất cứ một dấu hiệu khả nghi nào. Tào Tháo tạm thời để Lưu Bị, Trương Liêu ở lại hành dinh, còn mình dẫn theo một số thuộc hạ quay về phủ. Nào ngờ, cách cửa phủ một quãng xa đã thấy rất nhiều người chạy ra nghênh đón. Đó là đám duyện thuộc trông coi phủ, gồm Lưu phủ Trưởng sử Lưu Đại, thư tá Từ Đà, Mao Giới, Hà Quỳ, Lưu Phức, Lộ Túy... còn có con trưởng Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực, con nuôi Tào Chân, Tào Bân... Cả Đổng Thừa vừa được hoàng đế cất nhắc lên chức Xa kỵ Tướng quân cũng lẫn trong đám người kia.

Thấy ngựa của Tào Tháo lại gần, Đổng Thừa vội vàng bước tới túm chặt dây cương, vừa dắt ngựa vừa ân cần nói: — Tào công tiêu diệt Lã Bố thu phục Hà Nội, lập công đầu cho triều đình, ngài đã vất vả rồi!

Trước thái độ ấy của Đổng Thừa, tuy trong lòng rất khó chịu nhưng Tào Tháo cũng không thể thất lễ, ông vội vàng nghiêng người xuống ngựa: - Chà... Tại hạ đây có tài đức gì, đâu dám để Xa kỵ Tướng quân dắt ngựa cho mình, ngài quá coi trọng tại hạ rồi.

Đổng Thừa nghe Tào Tháo cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Xa kỵ Tướng quân” , mặt không giấu nổi sự hổ thẹn. Đổng Thừa càng nắm chặt dây cương, sượng sùng nói: — Ngài chớ chê cười tại hạ,

https://thuviensach.vn

tại hạ nào dám tranh giành vị trí với ngài. Là thánh thượng khăng khăng phong quan cho tại hạ, tại hạ từ chối mấy lần không được, đây cũng là việc bất đắc dĩ...

— Ồ! Quốc cữu hà tất phải khiêm nhường như vậy? Ta và ngài đều là người của triều đình, nghe theo sự sai bảo của thiên tử là chuyện đương nhiên, ta há lại để tâm? — Giọng điệu Tào Tháo có vẻ khác lạ, — Hơn nữa, chức Xa kỵ Tương quân này vốn dĩ nên để công thần quyền quý bên ngoại đảm nhận. Hoàng đế Hiếu Hòa nước ta để cữu phụ Đậu Hiến làm Xa kỵ Tướng quân, hoàng đế Hiếu An để cữu phụ Đặng Trắc làm Xa kỵ Tướng quân. Nay ái nữ của ngài được hầu hạ thiên tử, thân phận cao quý, không ai có thể hợp với chức quan này hơn ngài.

Xa kỵ Tướng quân do Hán Văn Đế lập ra, danh tướng Quán Anh, Chu Á Phu, Kim Nhật Đê đều đã từng đảm nhận chức quan này. Nhưng sau khi Quang Vũ Đế chấn hưng đất nước, chức quan này dần trở thành độc quyền của bọn họ ngoại thích nắm giữ triều chính. Đậu Hiến, Đặng Trắc đều rơi vào kết cục nhà tan cửa nát, Tào Tháo nhắc đến bọn họ rõ ràng là có ý dọa dẫm.

Đổng Thừa hiểu ra, thầm oán hận thiên tử gắp than bỏ tay mình, chức quan hữu danh vô thực này quả là khó đảm đương! Đổng Thừa vội thả dây cương, vái lạy Tào Tháo mà rằng: —Tại hạ vô tài vô đức, nhờ sự khoan dung của Tào công mới có được chức quan này, từ nay về sau xin nghe theo sự sai bảo của Tào công, toàn tâm toàn ý báo đáp ân đức của ngài.

— Ngài nói thế là có ý gì? Ta nào dám vênh mặt hất hàm sai khiến ngài? Ngài nên cung phụng một mình thiên tử, một lòng báo đáp ân đức của triều đình mới phải.

https://thuviensach.vn

Đổng Thừa đã sống thấp thỏm ở Hứa Đô hơn ba năm nay nên hiểu rõ tính khí của Tào Tháo. Nếu Tào Tháo nói lời cay độc, chửi mắng thẳng mặt kẻ nào thì y như rằng sau đó tám phần là không có chuyện gì. Nhưng ông ta càng khinh khỉnh, rủ rỉ êm tai thì trong lòng đang căm hận lắm rồi! Lần này thấy ông ta nhất mực cự tuyệt, Đổng Thừa lúng túng vén áo bào quỳ rạp xuống, run lẩy bẩy nói: — Tào công chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ muốn giải thích rõ ràng với ngài. Vì chuyện này mà tại hạ luôn cảm thấy bất an, ngày nào cũng đến phủ chờ đón ngài về là vì muốn thưa rõ lòng dạ, ngài phải tin tại hạ!

Tào Tháo cúi đầu nhìn vị quốc cữu đáng thương, đoán chắc ông ta cũng không có gan xúi bẩy thiên tử đối phó với mình, Tào Tháo liền thở phào một hơi, đưa hai tay đỡ Đổng Thừa dậy: — Quốc cữu hà tất phải hạ thấp mình như vậy, ta tin ngài...

Đổng Thừa như trút được gánh nặng trong lòng, đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, khẽ nói: — Tại hạ quả thực không còn cách nào, vừa không gánh nổi tội kháng chỉ, vừa không dám mạo phạm Tào công, quả thực là... — Quả thực là tiến thoái lưỡng nan, ai cũng không dám đắc tội!

— Quốc cữu không cần nghĩ nhiều, ta hoàn toàn tin ngài, cứ nói dông dài thế này, há chẳng phải để người khác chê cười hay sao? — Nét mặt Tào Tháo tỏ ra hòa nhã, nhưng khói mù trong lòng càng lúc càng nghi ngút — Nếu chuyện này không liên quan đến Đổng Thừa, có nghĩa là thiên tử đã công khai tỏ thái độ bất mãn rồi!

Thấy Tào Tháo cũng có vẻ coi mình là người của ông ta, Đổng Thừa muốn nói thêm đôi câu cho thân thiết mà nghĩ mãi không ra. Đổng Thừa chỉ đành thầm thở dài, ngẩng đầu lên thì thấy

https://thuviensach.vn

đám thuộc hạ của Tào Tháo vẫn liếc mình với ánh mắt coi thường, bọn nhóc Tào Phi càng tỏ thái độ chế nhạo. Xa kỵ Tướng quân đương triều lại quỳ lạy người khác trên phố, đúng là khó coi quá thể! Ông ta tự thấy xấu hổ, đỏ mặt mà nói: — Nếu đã như vậy, tại hạ không làm phiền ngài nữa. Ngài cưỡi ngựa đường xa chắc cũng thấm mệt, ngày khác tại hạ sẽ đến bái kiến.

— Không dám không dám. Ta có mang về một ít bào ngư ở Từ Châu, món ngon quý hiếm không dám thưởng thức một mình, không lâu nữa ta sẽ sai người đến biếu ngài một ít.

— Đa tạ, đa tạ. — Đổng Thừa chắp tay lui xuống, chưa đi được mấy bước liền quay đầu lại nói: — Tào công nếu có gì sai bảo, tại hạ sẽ chạy đến ngay. — Đi được hai bước vẫn chưa an tâm, Đổng Thừa lại quay đầu nói: — Nếu ngài có lời nào khó nói, tại hạ có thể sai tiểu nữ nói riêng với vạn tuế. — Nói rồi chợt nghĩ phụ nữ can dự vào chuyện triều chính là điều đại kỵ, ông ta liền vội vàng chữa lại, — Hay là cứ trực tiếp nói với tại hạ, tại hạ sẽ thay ngài bẩm tấu với thiên tử. — Nói xong lại cảm thấy gặp riêng thiên tử chắc chắn sẽ khiến Tào Tháo hiềm nghi, Đổng Thừa lại quay lại đính chính, — Hay chúng ta cùng đến gặp thiên tử bẩm tấu. — Đổng Thừa đi rồi lại quay lại, đi rồi lại quay lại như vậy là sợ người ta bắt lỗi. Thấy Tào Tháo gật đầu mỉm cười, ông ta mới yên tâm bước lên xe.

Quách Gia bước đến trước Tào Tháo: — Tại hạ thấy tên này thực sự không liên quan đến việc bổ nhiệm.

Tào Tháo cau mặt nói: — Vậy lại càng khó...

Đã hơn nửa năm Tào Chương, Tào Thực không được gặp cha, thấy "vị khách không mời" vừa đi liền ùa đến, đứa kéo áo, đứa ôm chân rối rít. Tào Tháo trong lòng vui mừng khôn xiết nhưng lại

https://thuviensach.vn

nói giọng răn dạy: — Buông ra nào, dù sao cũng là con cháu công hầu, sao lại không biết phép tắc như vậy?

Tào Phi mười bốn tuổi, Tào Chân mười sáu tuổi, Tào Bân mười ba tuổi, đều đã lớn, chúng quỳ xuống rạp đất nói: — Cung nghênh phụ thân đại nhân về phủ!

— Đã lâu ta không ở trong kinh đốc thúc, sự học của các con ra sao ta đều không được rõ, một lát mang bài văn gần đây nhất cho ta xem. — Nói rồi Tào Tháo một tay dắt Tào Chương, một tay dắt Tào Thực đi vào cửa phủ. Bọn Lưu Đại, Từ Đà thấy cha con họ đã chào hỏi xong mới lần lượt bái lạy. Đi qua hai cửa vào đến gian chính, đám thuộc hạ đều đã lui hết, Tào Tháo lặng lẽ kéo Tào Phi đến bên cạnh hỏi thầm: — Dì Đỗ thị mới đến đã sắp xếp ổn thoả chưa? — Mới xa chưa được mấy ngày mà Tào Tháo đã nhớ nhung người đẹp.

Tào Phi ấp úng nói: — Phu nhân đã sắp xếp cho ở cùng với dì Chu. — Phu nhân mà Tào Phi nói đến không phải là mẹ ruột Biện thị, mà là vợ cả của Tào Tháo — Đinh thị.

Từ khi con trai Tào Ngang chết ở thành Uyển, Đinh thị thường hay cãi vã với Tào Tháo, hai vợ chồng ngày càng có khoảng cách. Lần này nghe Đinh thị sắp xếp cho Đỗ thị ở cùng với Chu thị vốn có xuất thân từ a hoàn, Tào Tháo hết sức bất mãn: — Há có thể làm vậy? Trong phủ đâu thiếu phòng trống!

Tào Phi lấy dũng khí nói: — Có lẽ phu nhân ghét bỏ dì Đỗ vì chuyện tái giá...

Trong lòng Tào Tháo hiểu rõ, khi nạp Doãn thị làm thiếp, nàng ta có mang theo đứa con Hà Án của nhà họ Hà mồ côi từ trong bụng mẹ, rồi chuyện nạp thẩm nương của Trương Tú là Vương thị làm thiếp hại Tào Ngang phải chết ở thành Uyển, nay

https://thuviensach.vn

lại dẫn về một góa phụ, Đinh thị hẳn rất khó chịu, Tào Tháo liền nói qua loa: — Sống trong nhà nên dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa, sai người dọn dẹp phòng mới để Đỗ thị chuyển vào là được.

Tào Phi nhìn trước ngó sau rồi nói nhỏ: — Mẫu thân cũng nói như vậy, nhưng phu nhân nhất quyết không cho. Mấy ngày nay dì Chu lại sắp sinh em, dì Đỗ ở cùng cũng giúp đỡ không ít, hay là đợi dì Chu sinh xong rồi chuyển sau? — Chu thị là a hoàn của Vương thị, cũng được Tào Tháo sủng ái, mang thai từ năm ngoái nay cũng sắp tới ngày sinh nở.

— Được được. — Tào Tháo sốt ruột, — Đại sự thiên hạ nhiều như vậy, há có thời gian bận tâm mấy chuyện này, cứ để mẫu thân và phu nhân bàn bạc giải quyết vậy.

Tào Phi chớp mắt nói: — Cha là rường cột triều đình, chăm lo việc quốc gia đại sự, đương nhiên không thể bận tâm đến việc nhà. Cũng may có mẫu thân ở trong phủ lo liệu, phu nhân làm điều gì không phải, các dì và đám a hoàn nể mặt mẫu thân nên cũng bỏ qua...

Tào Tháo thoáng giật mình nhìn con trai — đứa trẻ này da mặt trắng nõn, mày rồng mắt phượng, sống mũi cao thẳng, tai to mặt lớn, đôi môi láng bóng, răng đều tăm tắp, tất cả đều là nét đẹp của ông và Biện thị, nói chuyện cung kính lễ độ nhưng càng nghe càng thấy rùng mình! Lời nói của nó vẻ như ám chỉ Đinh thị không tốt, chuyện gì cũng đều là mẹ nó làm đúng, nên gạt Đinh thị đưa mẹ nó lên làm phù chính[16]. Tuổi còn nhỏ, không chuyên tâm đọc sách mà lại ngấm ngầm...

Tào Tháo không lật tẩy ý đồ của con, chỉ cười khẩy rồi nói: — Những chuyện vặt vãnh này, phận làm con không nên nói. Con hãy chép một lượt *Hiếu kinh*, buổi tối đưa ta xem.

https://thuviensach.vn

— Dạ. Hài nhi đi chép bài.

— Khoan đã! — Tào Tháo gọi lại, — Ta đã chiêu mộ Trần Trưởng văn đến phủ chúng ta làm trợ tá, ba đời Trần gia hiền lương hiếu đễ. Sau này huynh đệ các con phải biết kính trọng họ, noi theo Trần Quần học đạo trung hiếu... Đi đi.

Tào Phi biết mình đã gây họa, vội lui xuống hậu viên. Tào Tháo ngẩn người nhìn theo bóng đứa con trai, lòng cảm thấy mất mát thứ gì đó. Mải mê chinh chiến bấy lâu khiến tình phụ tử có phần xa cách...

Lúc này Vương Tất chạy vào: — Khởi bẩm chúa công, Tuân Lệnh quân cầu kiến.

Tào Tháo lấy lại tinh thần, cười nói: — Mau mời vào... Mấy tháng nay ngươi cũng vất vả rồi, hãy về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì gọi Lưu Đại, Từ Đà giúp.

Một lúc sau, Thượng thư lệnh Tuân Úc trang nghiêm bước vào. Lần này trở về Tào Tháo hết sức mệt mỏi, ông cứ ngồi chứ không tỏ ra khách sáo gì, vì dẫu sao Tuân Úc cũng là người của mình. Tào Tháo chỉ vào sạp nói: — Ngồi đi.

Tuân Úc cung kính hành lễ theo quy tắc rồi mới ngồi vào chỗ: — Lần này chinh phạt khắp nơi, chắc minh công đã vất vả nhiều? Tại hạ thấy tóc ngài đã điểm thêm vài sợi bạc rồi đấy.

— Hả? — Tào Tháo không hề để ý, bất giác đưa tay vuốt búi tóc, cười gượng: — Đã ngoại tứ tuần, vậy cũng có gì là lạ đâu... Bắt được Lã Bố đúng là hao tổn tâm sức, nhưng những việc khó khăn hơn còn ở phía sau. — Hai người họ liền đi thẳng vào vấn đề chính, — Gần đây Viên Bản Sơ có dâng tấu chương đến không?

https://thuviensach.vn

— Không có, một bản cũng không. — Tuân Úc lắc đầu, — Lúc đầu còn qua loa chiếu lệ. Nhưng từ khi chuyện dời đô bị bác bỏ, Viên Bản Sơ không coi triều đình ra gì nữa, ngay đến chuyện lớn như diệt Công Tôn Toản mà hắn cũng không dâng tấu chương lên.

— Người ta quyết sống mái với chúng ta, văn chương kiểu cách cũng lười viết rồi...

Vừa dứt lời, Vương Tất lại bước vào: — Khởi bẩm chúa công, Nghị lang tiền nhiệm Triệu Đạt cầu kiến. — Triệu Đạt là một tên thích trèo cao, thân là Nghị lang đương triều, vì mưu cầu lợi ích đã chủ động đến xin làm duyên thuộc của Tào Tháo. Tào Tháo ghét hắn mặt dày nên đã lừa gạt, xúi hắn từ quan nhưng lại không dùng, khiến cho hắn cuống cuồng dăm ba bữa lại chạy đến nịnh nọt. Hắn còn đi nhờ vả khắp nơi, chủ nhà không thèm đếm xỉa thì lại lân la với cả đám nô bộc.

Tào Tháo cứ lắc đầu: — Gã này cũng thính thật, ta vừa về đã mò đến ngay.

Vương Tất cười nói: — Nghe nói hắn đánh bạn với đám nô bộc gác cửa ở các phủ trong thành Hứa Đô này, chắc chắn người của phủ ta cũng không phải là ngoại lệ.

Tuân Úc nói chen vào: — Tên Triệu Đạt này càng lúc càng chẳng ra gì, hôm qua ta cũng phải đuổi hắn ra khỏi cửa.

Người hầu bưng nước lên, Tào Tháo nhấp một ngụm càng cảm thấy mệt mỏi, ông tiện tay kéo một chiếc gối rồi ngả người lên: — Hơi đâu mà bận tâm đến tên tiểu nhân bỉ ổi này chứ? Đánh cho hắn một trận đuổi đi! Lần sau còn dám đến thì gô cổ cho Mãn Sủng trị tội.

— Vâng. — Vương Tất lui xuống.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo ngáp một cái rồi nói tiếp: — Từ Châu và Duyện Châu đã yên, ta định để Xa Trụ làm Thứ sử Từ Châu, Ngụy Chủng trấn thủ Hà Nội, ông lo làm chiếu thư đi.

— Vâng. — Tuân Úc gật đầu.

— Ngoài ra, phong cho Miêu Thượng, Tiết Hồng làm Liệt hầu. Còn nữa... — Tào Tháo vừa nghĩ vừa nói, — Lần này Lưu Bị cũng quay về, sắp xếp một dinh thự cho ông ta ở Hứa Đô, ông ta cùng với Khổng Dung, Viên Hoán đều là chỗ giao tình cũ, nên chọn chỗ nào rộng rãi một chút, chớ để người ta chê cười. — Hứa Đô không được như Lạc Dương, dinh thự của văn võ bá quan đa phần đều nhỏ hẹp. — Ta còn thu phục được dũng tướng Trương Liêu của Tịnh Châu, hắn ta tuy ở trong doanh trại, không biết có trụ được hay không nhưng vẫn phải sắp xếp cho một phủ đệ. Hắn ta dẫn quân quy thuận, lại có công thuyết hàng Tang Bá, tạm phong làm Trung lang tướng, ban Quan nội hầu, thống lĩnh tàn binh của Lã Bố...

Tuân Úc liền nhắc khéo: — Quân lính Tịnh Châu kỷ luật bại hoại khó thuần phục, hơn nữa cũng mới quy hàng, có nên phái một Giám quân bên cạnh Trương Liêu?

— Ừm, có lý. Sai Tế tửu Võ Chu chuyển sang đảm nhận chức Giám quân, trợ giúp Trương Liêu thống lĩnh binh lính. — Võ Chu theo Tào Tháo đã lâu, không những trung thành tuyệt đối, tính cách cương nghị mà còn là người Trúc Ấp nước Bái, cũng coi như là đồng hương với Tào gia, đảm nhận chức Giám quân là thích hợp nhất.

— Thưa chúa công, còn chuyện gì không?

— Để ta nghĩ xem... Chức vị của Lã Bố vẫn để trống, hãy phong Lưu Bị làm Tả Tướng quân.

https://thuviensach.vn

— Lại thăng chức cho hắn sao? — Tuân Úc không hiểu chủ ý của Tào Tháo, — Lưu Bị đã là Trấn đông Tướng quân kiêm Dự Châu mục rồi.

Trải qua quãng thời gian ở Từ Châu, Tào Tháo càng ngày càng tín nhiệm Lưu Bị: — Lưu Huyền Đức suy cho cùng là người quy hàng, cũng phải tỏ vẻ cho kẻ khác thấy chứ. Mặc dù không có tài dụng binh nhưng ông ta lại có giao tình với không ít danh sĩ phía đông, vẫn phải cần đến ông ta để bình định Trần Đăng... ừm, cứ tạm thế đã, nghĩ ra chuyện gì khác ta sẽ báo sau. — Tào Tháo cố ý không nhắc đến chuyện Đổng Thừa.

Tuân Úc ghi lại rồi nói: — Cha con Trần Kỷ đã được sắp xếp ổn thỏa, lão nhân gia rất hài lòng với cuộc sống trong kinh, chỉ có điều lúc nào cũng có người xin gặp, làm phiền ông ấy tĩnh dưỡng. Danh tiếng quá lớn cũng thật phiền toái!

— Hãy lựa lời khuyên ông ấy, đã đến kinh thành rồi chí ít cũng phải làm một chức quan. Hiện nay chức Đại hồng lư trong Cửu khanh còn đang khuyết, vừa hay có thể mời ông ấy đảm nhận.

Tuân Úc chớp chớp mắt: — Trần Nguyên Phương đã nói với tại hạ, ở thành Hạ Bì ngài đã từng hứa không phong quan cho ông ấy.

— Ta hứa thật nhưng không đồng nghĩa với việc triều đình hứa, thiên tử hứa.

Tuân Úc thấy Tào Tháo nói vậy, lắc đầu nói: — Việc này, e rằng không hay cho lắm.

— Không vấn đề gì, cứ từ từ thương lượng với ông ấy, gán cho danh phận Đại hồng lư là được. Muốn yết triều thì yết triều, không muốn yết triều thì ở nhà nghỉ, cho dù thiên tử hội kiến lên

https://thuviensach.vn

triều, chỉ cần ông ấy không muốn tham gia, nói nhẹ nhàng vài câu rồi quay về phủ thì ai dám trách nửa lời?

— Được, tại hạ sẽ tìm cách nói chuyện. — Tuân Úc đồng ý rồi chuyển qua chuyện khác, — Ngài về lần này thật đúng lúc, mấy hôm nữa Bùi Mậu dẫn theo Đoàn Ổi và sứ giả của Quan Trung đến, chúa công có thể trực tiếp gặp.

— Tốt lắm, tốt lắm. — Tào Tháo gật gù, — Đoàn Ổi này không hổ là em của "Tam Minh Lương Châu[17]" Đoàn Cảnh, trong lòng luôn có thiên tử, có triều đình. — Một năm trước, Thượng thư Bùi Mậu lấy thân phận là Yết giả bộc xạ[18] phụng mệnh hành sự, triệu tập các tướng ở Quan Trung thảo phạt Lý Thôi, Quách Dĩ. Trung lang tướng Đoàn Ổi hạ được Trường An, giết chết Lý Thôi, còn Quách Dĩ chết trong tay bọn thuộc hạ làm phản. Lần này Đoàn Ổi cùng Bùi Mậu vào kinh, chứng tỏ từ nay về sau ông ta cũng là người của triều đình rồi.

Tuân Úc xưa nay vốn luôn dè dặt, cẩn trọng, bỗng nhiên cười lớn: — Đoàn Ổi lần này đã lung lạc được chư tướng Quan Trung rồi. Các vùng cát cứ lớn nhỏ đều phái sứ giả đi cùng ông ta, ngay cả Mã Đằng, Hàn Toại ở Tây Lương xa xôi cũng phái người đi theo, Thứ sử Lương Châu Vi Đoan từ sớm đã phái Dương Phụ đến Hoằng Nông kết giao với Bùi Mậu. Lần này e rằng bọn họ kéo nhau đến cả đám, dịch quán ở Hứa Đô chẳng thể chứa xuể.

Cuối thời Linh Đế, bọn đầu sỏ đám giặc Tây Lương là Vương Quốc, Bắc Cung Bá Ngọc, Biện Chương làm loạn, Mã Đằng, Hàn Toại tự tập hợp nghĩa dũng chống lại đám phỉ. Nhưng cuối cùng, khi đám Vương Quốc, Bắc Cung Bá Ngọc, Biện Chương lần lượt bại vong thì Mã Đằng và Hàn Toại lại trở thành thủ lĩnh đám phản tặc. Đổng Trác chầu trời, bọn Lý, Quách lộng

https://thuviensach.vn

quyền, hai người Mã, Hàn cũng từng đem quân đánh đến Trường An, sau bị Lý, Quách đánh lui. Từ đó trở đi, thiên hạ càng loạn, triều đình Tây Kinh không thể quất roi tới được Lương Châu, liền bổ nhiệm Mã Đằng làm Chinh tây Tướng quân, Hàn Toại làm Trấn tây Tướng quân, ngầm thừa nhận việc cát cứ. Đồng thời phong danh sĩ Kinh Triệu Vi Đoan làm Thứ sử Lương châu, hòng xoa dịu mâu thuẫn giữa Tây Lương và triều đình.

Tào Tháo hay tin các thủ lĩnh cát cứ phía tây đều phái người đến, cũng cười: — Hứa Đô nhân khí vượng, chứng tỏ triều đình đi theo con đường đúng đắn. Đợi họ đến, chúng ta phải chiêu đãi cho chu đáo.

Tuân Úc cười mỉm: — Việc này khiến tại hạ nhớ đến kế thu phục Ô Hoàn của Quang Vũ Đế, chúng ta cứ thế mà học theo. — Năm xưa Lưu Tú bình định thiên hạ, người Ô Hoàn không phục, nhưng chiến tranh liên miên khiến binh sĩ, bách tính mỏi mệt, Lưu Tú cũng không muốn tiếp tục đem quân đi thảo phạt nữa. Thế là ông đã cho mời tù trưởng của bộ lạc Ô Hoàn vào kinh, đồng thời sai người trang hoàng Lạc Dương rực rỡ sắc màu. Đám tù trưởng sống ở nơi thâm sơn cùng cốc nhìn thấy đô thành hoa lệ, cung điện nguy nga, đồ ăn toàn sơn hào hải vị thì phân nửa không muốn rời đi. Từ đó, Ô Hoàn di cư đến vùng đông bắc phục tùng thiên triều. Lưu Tú không mất một mũi tên mà vẫn khiến cho kẻ địch phải khuất phục.

— Hay lắm! Hay lắm! Sai Đinh Xung, Mãn Sủng đi làm việc này, nhất định phải kết hoa chăng đèn rực rỡ đón tiếp bọn họ. — Nhưng vừa cười xong, Tào Tháo lại trở nên buồn rầu — Quang Vũ Đế không đánh mà khuất phục được bọn Ô Hoàn, nhưng nay người Ô Hoàn lại đứng về phía Viên Thiệu... Khắp đông nam tây

https://thuviensach.vn

bắc đâu đâu cũng bị uy hiếp cả... — Tào Tháo đứng thẳng dậy, nhìn vào cây bút lông đặt trên thư án, tiện tay cầm lên chậm rãi viết vào thẻ tre: Chư tướng Quan Trung, Lưu Biểu Kinh Châu, Tôn Sách Giang Đông, Viên Thuật Hoài Nam, Trương Tú Nam Dương. Tào Tháo vừa viết vừa đọc, viết xong thì gác bút, thở dài nói: — Muôn quyết chiến với Viên Thiệu, trước tiên phải nắm được bọn họ đã, tuyệt đối không được để bọn họ làm loạn vào thời khắc quyết định.

Tuân Úc nói: — Cơm còn phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, chúng ta cứ tuần tự mà làm, thuần phục chư tướng Quan Trung trước rồi hẵng tính tiếp.

— Đúng, dục tốc bất đạt, thế sự thiên biến vạn hóa, chỉ cần nắm được thời cơ, ắt sẽ có cách giải quyết.

Tuân Úc thấy không còn chuyện gì nữa, bèn đứng dậy cáo từ. Tào Tháo sốc lại tinh thần, đứng dậy tiễn Tuân Úc. Lúc đi ra cửa, Tuân Úc bỗng nhiên khựng lại, ngập ngừng nói: — Còn việc... liên quan đến Xa kỵ Tướng quân, thực sự là tại hạ... — Thực ra, ông ta nóng lòng muốn gặp Tào Tháo chính là muốn nói rõ chuyện này, nhưng ngồi mãi mà không biết phải mở lời thế nào, sắp cáo từ nên buộc lòng nhắc đến.

Tào Tháo biết rõ Tuân Úc là người quân tử, ông vỗ vai Tuân Úc nói: — Vân Nhã, việc này không cần phải nói. Ta còn không hiểu ông sao? Ông tấm lòng lương thiện, ngay thẳng, ôn hòa, khiêm nhường đều đủ cả. Việc thiên tử khăng khăng muốn làm, ông không thể làm trái được.

— Ngài sáng suốt như vậy, tại hạ còn gì để nói... —Tuân Úc thấy Tào Tháo hiểu rõ ngọn ngành, chỉ còn biết thở dài, — Thánh thượng gần đây hay cáu giận, có thể là do hoàng tử bị bệnh nên

https://thuviensach.vn

tâm trạng buồn bực. — Hoàng tử chính là Lưu Phùng, do Phục Hoàng hậu — con gái của Phục Hoàn hạ sinh năm ngoái. Lưu Hiệp có con khi chưa đầy hai mươi, đứa trẻ thể chất bẩm sinh đã không tốt, nên từ khi sinh ra cứ luôn đau ốm.

—Trẻ con bệnh tật thì liên quan gì đến chính sự? — Tào Tháo tỏ vẻ khó chịu.

— Thực ra tại hạ cũng từng nghĩ, Đổng Thừa xuất thân từ hàng tướng cũ của Tây Lương, lúc này thăng quan cho ông ta cũng có lợi trong việc việc lôi kéo các thế lực ở Quan Trung, có thể bao dung thì nên cố gắng bao dung. — Tuân Úc cũng không tiện nói rõ hết ra, — Hay ngày mai chúng ta hẹn Đổng Thừa cùng đến gặp thánh thượng, vua tôi gặp mặt nói chuyện rõ ràng, nhân tiện tấu trình chuyện tiêu diệt được Lã Bố.

— Thôi, ta mệt rồi. — Tào Tháo lại ngáp ngắn ngáp dài, — Không biết lúc nào lại phải dụng binh, ta nghỉ ngơi vài ngày đã. Lát nữa sai Phồn Khâm thay ta sửa tấu chương dâng lên, đợi Đoàn Ổi đến rồi cùng đi gặp thánh thượng, có điều cũng chỉ là gặp lấy lệ thôi.

Tuân Úc biết Tào Tháo đang giận, liền nói khéo: — Vậy thì tùy ý ngài. Thánh thượng suy cho cùng vẫn còn non trẻ, thần tử chúng ta cũng nên thông cảm. Tại hạ cáo lui...

Tào Tháo tiễn Tuân Úc, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu — Thiên tử mười chín tuổi rồi, cái tuổi này đúng là hừng hực chí lớn, đương nhiên không thể cam tâm để ta nắm cổ. Nhưng sao không thử nghĩ xem? Không có Tào mỗ ta thì làm sao có triều đình này, làm sao có được thiên hạ nhà Hán này? Nếu ta không còn nữa, ai có thể đối phó với Viên Thiệu đây!

Quan Trung quy thuận

https://thuviensach.vn

Các thế lực lớn nhỏ ở Quan Trung không dưới chục kẻ, nhưng chẳng được mấy kẻ ra hồn, chư tướng chém giết lẫn nhau, trở mặt thất thường, hôm nay vẫn còn ngồi chung bàn tiệc, ngày mai đã đọ gươm so đao, ngày kia lại kết bái huynh đệ. Trước tình trạng bất ổn này, các tướng đều nóng lòng tìm chỗ dựa, chính vì vậy họ đều vui vẻ thừa nhận triều đình Hứa Đô ở phía đông.

Hai năm trước, Ngự sử trung thừa Chung Do đã chuyển sang đảm nhận chức Thượng thư bộc xạ kinh lược Quan Trung, lúc đó có không ít thế lực cát cứ đã phái sứ giả đến Hứa Đô, đa phần đều xin triều đình ra mặt điều đình việc tranh giành giữa chúng. Lần này, dưới sự hiệu triệu của triều đình, các tướng miễn cưỡng liên thủ tiêu diệt Lý Thôi, Quách Dĩ, ai cũng cho rằng mình lập đại công, chỉ chờ đến dịp để kể công với triều đình, tranh thủ sự hậu thuẫn của Tào Tháo. Ngay cả Đoàn Ổi vốn có uy danh cũng đích thân vào kinh, lại càng khiến cho chư tướng tích cực làm theo, mạnh thì có bọn Mã Đằng, Hàn Toại chiếm lĩnh Lương Châu, nhỏ chỉ có địa bàn cát cứ trong một huyện cũng đều lần lượt phái sứ giả đi theo.

Yết giả bộc xạ Bùi Mậu cầm tín vật đi trước, hai bên trái phải có Đoàn Ổi, Dương Phụ, kéo theo sau là cả một một đội sứ giả gần trăm người, cưỡi trên lưng những chú ngựa to tướng ngạo nghễ đi trên phố, khiến lão bách tính tò mò nhớn nhác nhìn theo. Đường phố ở kinh thành Hứa Đô đã được Mãn Sủng bố trí đâu vào đấy, khắp các ngả đều treo đèn kết hoa rực rỡ, không khí vô cùng náo nhiệt.

Đám sứ giả kia đều mò đến từ những nơi gươm đao tàn khốc, những người Hồ càng khỏi phải nói, vừa thấy phố phường Hứa Đô phồn hoa tráng lệ, nét mặt bọn họ đã rạng rỡ thích thú vô

https://thuviensach.vn

cùng, cứ nhìn ngang liếc dọc, chỉ tiếc cha mẹ không sinh cho mình có thêm mấy con mắt nữa.

May nhờ biết được thông tin từ sớm nến đã có sự chuẩn bị trước, các dịch quán ở Hứa Đô kịp thời dựng thêm phòng, nếu không chắc chắn không thể tiếp đón nhiều khách như thế. Tào Tháo vô cùng chu đáo với công tác tiếp đón lần này, không những phái Vương Tất, Lưu Đại chủ trì mà còn điều động các quan có quê quán ở Quan Trung cùng tiếp đón như Trị thư thị ngự sử Vệ Ký, Nghị lang Kim Toàn, Trưởng thủy hiệu úy Chủng Tập... Ở nơi xa xôi được nghe giọng nói quê hương rót vào tai sẽ càng cảm thấy bội phần thân thiết. Đám sứ giả vàng thau lẫn lộn coi như không tinh đến, nhưng Trung lang tướng Đoàn Ổi có công đầu tiêu diệt đạo tặc phải tiếp đón chu đáo. Tào Tháo, Xa kỵ Tướng quân Đổng Thừa, Phụ quốc Tướng quân Phục Hoàn, Thiên Tướng quân Lương Vương tử Lưu Phục, Thượng thư lệnh Tuân Úc và Yết giả bộc xạ Bùi Mậu đều cùng Đoàn Ổi lên điện yết kiến thánh thượng.

Đoàn Ổi tự Trung Minh, người Cô Tang (Vũ Uy) , tuổi đã gần lục tuần. Người này tuy cát cứ các huyện Hoàng Nông nhưng khác hẳn đám võ biền phía tây, vì là em họ danh tướng Đoàn Cảnh — người có công đánh duổi giặc Khương. Tiên triều có ba danh tướng trấn thủ biên cương là Hoàng Phủ Quy, Trương Hoán và Đoàn Cảnh, đều quê Lương Châu, tên tự đều có một chữ “Minh” nên được người đời mệnh danh “Lương Châu Tam Minh” (Hoàng Phủ Quy tự Uy Minh, Trương Hoán tự Nhiên Minh, Đoàn Cảnh tự Kỷ Minh). Trong ba tướng, Đoàn Cảnh là người dũng mãnh thiện chiến nhất. Tiếc rằng người này hám danh lợi, chỉ muốn trèo cao, từng có giao tình với cha Tào Tháo là Tào Tung, về sau kết bè đảng với Hoạn quan Vương Phủ mà lên tới chức Thái úy, đồ sát

https://thuviensach.vn

phe Thái học sinh. Vì vậy, khi Vương Phủ ngã ngựa, Đoàn Cảnh cũng thân bại danh liệt, còn mất cả tính mạng. Dũng tướng một đời không chết nơi sa trường lại chết chốn quan trường, liên lụy cả nhà già trẻ lớn bé. Lúc đó, Đoàn Ổi đang làm quan võ ở Lương Châu cũng bị cách chức. Mãi đến khi khởi nghĩa Khăn Vàng nổ ra, Hiếu Linh Đế Lưu Hoằng đại xá cho các nho sỹ, đồng thời để hòa giải mâu thuẫn nội bộ, ông đã miễn tội cho gia tộc họ Đoàn. Đoàn Ổi quay về phục vụ trong quân đội, cùng với Hoàng Phủ Tung, Đổng Trác thảo phạt quân phản loạn Biện Chương, lập được công lớn, được thăng chức Trung lang tướng sau khi Đổng Trác về kinh. Vì từng chịu tội rồi lại được đặc xá nên Đoàn Ổi luôn giữ lòng tôn kính thiên tử nhà Hán.

Đặc biệt, điều khiến Đoàn Ổi hoài niệm nhất là ông từng trải qua một quãng thời gian đầy sóng gió khi thiên tử Lưu Hiệp gặp nạn. Ngày trước, dưới sự bảo vệ của Hậu Tướng quân Dương Định, An tập Tướng quân Đổng Thừa, Hưng nghĩa Tướng quân Dương Phụng, Lưu Hiệp đã thoát khỏi tay bọn Lý Thôi, Quách Dĩ, thống lĩnh các quan quay về phía đông, từng ngang qua địa phận huyện Hoa Am nơi Đoàn Ối đóng quấn, Đoàn Ối cũng chuẩn bị không ít lương thực, đồ dùng để nghênh đón thiên tử. Nhưng Hậu tướng quân Dương Định có hiềm khích với Đoàn Ổi, hắn thông đồng với đám cận vệ vu cho Đoàn Ổi câu kết với Quách Dĩ cướp giá, dẫn quân tấn công doanh trại của Đoàn Ối, đồng thời đòi thiên tử hạ chiếu thư hạch tội. Khi đó, Lưu Hiệp mới mười lăm tuổi kiên quyết tin Đoàn Ổi trong sạch, chẳng những không hạ chiếu thư mà còn trách tội Dương Định: — Vua muốn phạt trên phảithuận ý trời, dưới phải hợp lòng dân, vậy mà ngươi lại muốn trẫm ban chiếu chỉ sai trái là sao? — Dương Định không hạ được doanh trại của Đoàn

https://thuviensach.vn

Ổi, ông vẫn dâng ngự thiện, quần áo và đồ dùng hằng ngày như cũ. Sau đó, Dương Định lại vạch mưu giết Đoàn Ôi, Lưu Hiệp đã ngầm thông báo nên bảo vệ được Đoàn Ổi. Trải qua quãng thời gian đáng sợ ấy, Đoàn Ôi vô cùng cảm kích tiểu hoàng đế. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến ông thừa nhận triều đình Hứa Đô, vui vẻ giúp sức cho Tào Tháo.

Chuyện đã qua hơn bốn năm, cuối cùng hôm nay Đoàn Ổi cũng được gặp tiểu hoàng đế có ân với mình. Đoàn Ổi vội quỳ dưới đại điện: — Vi thần đến muộn, xin bệ hạ trị tội!

Lưu Hiệp thấy ông cũng rất vui: — Ái khanh có tội gì?

Đoàn Ôi tay dâng phù tiết nói: — Thần nghiệp chướng nặng nề, không xứng với ân sâu của bệ hạ. Lúc đầu vốn dĩ nên ở lại cạnh người, nhưng vì căm phẫn gian thần Dương Định, không thể hộ giá đến phía đông, trong lòng luôn cảm thấy hổ thẹn... — Đoàn Ổi vừa nói, hai hàng nước mắt vừa rơi.

Tào Tháo, Đổng Thừa, Phục Hoàn thấy ông ta có tấm lòng trung cũng không khỏi xúc động. Lưu Hiệp rưng rưng: — Đường dài mới biết ngựa hay, Dương Định sau này đã bỏ trẫm mà đi giữa lúc nguy nan, đến giờ vẫn biệt tăm biệt tích, còn ái khanh lại giết được Lý Thôi. Lúc đầu nếu khanh luôn ở bên trẫm, có lẽ... — Có lẽ đã không phải dời đô đến huyện Hứa, chịu sự khống chế của kẻ khác như hôm nay! Nhưng trước mặt Tào Tháo, Lưu Hiệp không dám nói thẳng mà chuyển ý, — Có lẽ đã tiêu diệt được hai tên phản tặc Lý, Quách từ lâu.

Đoàn Ổi lại dâng phù tiết cúi lạy: — Tại hạ chưa thể làm tròn chức trách khiến bệ hạ gặp nhiều nguy nan, quả thực hổ thẹn vô cùng, may có Tào Công phò tá xã tắc, lập lại triều đình. — Nói rồi quay sang nhìn Tào Tháo, — Mong bệ hạ hiểu thấu lời của Tào

https://thuviensach.vn

công, dựa vào sức của Tào công để thiên hạ loạn lạc được yên bình.

Lưu Hiệp ban đầu vô cùng cảm động, sau khi nghe những lời đó nét mặt sầm lại, lạnh lùng nói: — Đó là điều đương nhiên. — Trong lòng thầm oán trách — Ông lâu không vào triều sao biết được những điểu uẩn khúc? Tào Tháo tuy công lớn nhưng một mình lũng đoạn, coi trẫm như con rối, đừng quên giang sơn này là của trẫm!

Tào Tháo nghe Đoàn Ổi ca tụng thì rất khoái trá, nhưng thấy thái độ lạnh lùng của Lưu Hiệp thì lại bất mãn. Đoàn Ổi không hiểu vì sao hoàng đế đột nhiên lạnh nhạt như vậy, nét mặt ngơ ngác. Đổng Thừa, Phục Hoàn, Bùi Mậu thấy vậy đều cúi gằm mặt, không dám ngước lên. Vương tử Phục lại cười thầm trong bụng. Tuân Úc cũng cảm thấy lúng túng, bước lên trước một bước dâng phù tiết nói: — Đoàn Trung lang lập đại công, xin thánh thượng phong thưởng.

Lưu Hiệp thấy Tuân Úc nhắc nhở, liền gạt bỏ tâm sự, trở lại nét mặt ôn hòa, vui vẻ: — Đoàn ái khanh diệt nghịch tặc lập công lớn, trẫm thăng khanh làm An nam Tướng quân, phong tước Duyệt Hương hầu. — Đây đều do Tuân Ưc đã dặn dò từ trước.

— Thần không dám nhận hậu ân này. — Đoàn Ổi quỳ xuống, lắc đầu khiêm tốn.

— Khanh không nhận sao được? — Lưu Hiệp lại nói, — Không nể mặt trẫm, cũng phải nể mặt Tào công chứ! — Lưu Hiệp châm biếm.

Tất cả những người có mặt đều nghe thấy, cả cung điện im phăng phắc, không biết tại sao hôm nay hoàng thượng lại như vậy. Tào Tháo sợ Lưu Hiệp lại thốt ra những lời chối tai, vội bước lên

https://thuviensach.vn

đỡ Đoàn Ổi, cười xòa rồi nói: — Lão tướng quân, thăng quan phong hầu là nhã ý của thánh thượng, ngài không nên chối từ nữa.

— Vâng vâng vâng... — Đoàn Ổi không hiểu chuyên gì đang xảy ra, vội vàng khấu đầu tạ ân rồi đứng dậy cùng Tào Tháo lui về chỗ.

Bùi Mậu thấy vậy liền dâng phù tiết bái lạy sát đất, cao giọng nói: — Thần phụng mệnh thánh thượng, đốc suất Quan Trung chinh phạt nghịch tặc, nay đại sự đã thành, phù tiết này xin trao lại cho bệ hạ.

— Đại sự đã thành? — Lưu Hiệp không dám nổi giận với Tào Tháo nhưng quát Bùi Mậu, — Chỉ diệt hai tên giặc cỏ ngươi đã đắc ý như vậy, khi nào mới có thể hoàn thành đại nghiệp? Liệu trẫm có đợi được ngày ấy không? — Bùi Mậu đã có tuổi, vô duyên vô cớ bị trách mắng nên cảm thấy vô cùng khó chịu, liền đưa phù tiết cho thị vệ rồi khấu đầu lui về chỗ.

Tuân Úc tim đập thình thịnh, liếc Tào Tháo rồi lại nhìn Lưu Hiệp, dự cảm nếu cứ tiếp tục như vậy, vua tôi sẽ tranh cãi ngay trên đại điện. Ông vội dâng phù tiết nói: — Cũng không còn sớm, Đoàn tướng quân và Tào công vẫn còn việc quân cần bàn, dịch xá có rất nhiều sứ giả đang đợi tiếp đón. Nếu thánh thượng không còn gì căn dặn, chúng thần xin cáo lui.

Lưu Hiệp xua tay, giọng mệt mỏi: — Các khanh lui đi, thay trẫm tiếp đãi chu đáo Đoàn ái khanh... Những lời vừa nãy Bùi ái khanh chớ để bụng, trẫm không nhằm vào khanh.

Tào Tháo đứng tim — không nhằm vào hắn vậy hắn là nhằm vào ta rồi! Lúc này Tào Tháo cũng không muốn nói gì thêm, liền vái chào rồi cùng bá quan lui khỏi đại điện. Khi bước ra cửa điện, Tào Tháo ngẩng đầu lên liếc nhìn hoàng đế: Mày rồng mắt

https://thuviensach.vn

phượng, mũi cao môi đỏ, khuôn mặt tuấn tú toát lên vẻ thư sinh nhưng đang trong cơn giận dữ, chuỗi ngọc trên mũ miện đung đưa không thôi, toát lên vẻ thấp thỏm, nôn nóng. Hoàng thượng giờ đã trưởng thành, không còn là đứa trẻ để người khác tùy tiện giật dây như xưa nữa.

Bá quan rời khỏi đại điện hồi lâu nhưng vẫn cúi đầu nhìn bước chân mình. Cuối cùng, Tuân Úc lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo: — Mấy ngày nay hoàng tử bị bệnh, tâm tính hoàng thượng vui giận bất thường, mong Đoàn tướng quân chớ để bụng.

Đoàn Ổi cười nói: — Ai mà không trải qua thời trẻ tuổi, hoàng thượng cũng vậy. Thi thoảng khó tránh khỏi tâm trạng nóng nảy, thời trai tráng nếu thấy không thoải mái ta liền chạy ra chiến trường giết vài tên giặc Khương cho hả. Khà khà khà!... — Đoàn Ổi quy củ khi tiếp giá bao nhiêu thì khi ra khỏi cung, bản tính võ biền lại bộc lộ bấy nhiêu.

Câu nói đó khiến mọi người được một trận cười nghiêng ngả, bầu không khí nặng nề chợt tan biến. Tuân Úc nói: — Đoàn tướng quân cùng Tào công quay về phủ trước, ta còn vài việc phải làm, lát nữa phái người đến dịch xá mời tất cả sứ giả, Tào công muốn mở tiệc khoản đãi các vị.

— Vậy làm phiền Tào công rồi. — Đoàn Ổi vội chắp tay thi lễ, — Lệnh quân cũng đến chứ!

— Đương nhiên rồi, ngài đã đưa linh cữu của gia thúc và Hà Bá Cầu về, ta phải kính ngài ba chén để tỏ lòng cảm tạ. — Tứ thúc của Tuân Úc là Tuân Sảng và Hà Ngung đều chết ở Tây Kinh, lần này Đoàn Ổi sai người bốc mộ họ, lo liệu chu đáo chuyển về an táng ở quê nhà Dĩnh Châu.

https://thuviensach.vn

Đoàn Ổi nói: — Chút chuyện nhỏ đó có đáng gì, lại để các vị phải bận tâm thết đãi thế này.

— Lão tướng quân chớ khách khí như vậy, đây cũng là dịp để ta thể hiện lòng hiếu khách, nhân tiện cũng muốn làm quen với các vị sứ giả khác. Tào Tháo nói đãi bôi với Đổng Thừa, Phục Hoàn, Lưu Phục, — Ba vị đại nhân cũng đến phủ ta chung vui.

Đổng, Phục không dám nhận lời, ai biết họ bàn bạc chuyện gì, vạn nhất nghe được lại khiến lão Tào nghi kỵ, vội xua tay nói: — Bọn tại hạ cũng còn công chuyện cần giải quyết, hôm nay không tiện quấy rẩy, hôm khác xin đến cảm tạ Tào công và chúc mừng Đoàn tướng quân. Vương tử Phục vốn tự kiêu với dòng dõi hoàng tộc, không muốn ngồi cùng với đám kiêu binh, chỉ lắc đầu không thèm nói gì.

Đoàn Ổi không hiểu nội tình, cười ha hả nói: — Đổng quốc cữu, người khác thì không nói nhưng ông nhất định phải đến! Nhiều đồng hương Lương Châu như vậy, há có thể không đi gặp hay sao?

Đổng Thừa nào dám đồng ý, vội vàng thoái thác: — Tại hạ hơi khó ở trong người, giờ càng thấy mệt hơn, hôm nay xin cáo lỗi.

Họ không đi Tào Tháo càng thoải mái, cũng không muốn nài thêm, quay sang mời Bùi Mậu: — Bùi Thượng thư nhất định phải đến.

Bùi Mậu vẫn buồn bực chuyện khi nãy, lắc đầu nói: — Tại hạ cũng thấy hơi mệt, hôm nay...

Tào Tháo có việc muốn bàn với Bùi Mậu, không đợi ông nói hết đã cười khà khà ngắt lời: — Lão huynh chớ từ chối, hôm nay mở tiệc tiếp đãi các sứ giả Quan Trung, sao có thể thiếu mất người có công lớn như ngài đây? Đi nào, đi nào!

https://thuviensach.vn

Mấy người bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, thấm thoắt đã ra khỏi cung, bọn Đổng Thừa cũng chắp tay cáo từ, Tuân Úc phải quay vào cung xử lý công việc, Tào Tháo khăng khăng kéo Đoàn Ổi, Bùi Mậu cùng lên xe ngựa của mình. Hai người từ chối một hồi mới ngồi lên xe, mỗi người ngồi một bên Tào Tháo. Đi được một đoạn, Tào Tháo mới vào việc chính: — Đoàn tướng quân, sau này có dự định gì?

— Không có, ta nghe theo sự sắp xếp của triều đình. — Ở Quan Trung, Đoàn Ổi mặc dù được tiếng là phiên trấn hùng mạnh cũng chỉ nắm trong tay không quá ba ngàn quân, hoàn toàn không thể tung hoành thiên hạ, thêm vào đó tuổi cũng đã cao, không đòi hỏi gì hơn. Ông bằng lòng đến Hứa Đô cũng là muốn được sao hay vậy.

Tào Tháo thấy Đoàn Ổi trả lời như vậy, liền nói thẳng: — Nếu tướng quân không chê, chi bằng quay về Hoàng Nông. Chư tướng Quan Trung vàng thau lẫn lộn, đang cần một Thống soái uy phong. Sau khi quay về, ngài tuyên dương công đức của triều đình với chư tướng, nói họ hãy an phận thủ thường, kiên nhẫn chờ đợi triều đình điều phái.

— Được triều đình tín nhiệm như vậy, ta cũng xin dốc sức. Đợi sau khi Tào công đánh bại Viên Thiệu ở Hà Bắc, ta xin về triều phò tá hoàng thượng.

Tào Tháo giật mình: — Ngài...

Đoàn Ổi đưa tay vuốt chòm râu bạc, cười nói: — Lão phu một đời đánh trận, mặc dù không có chí lớn, tung hoành bằng Tào công nhưng vẫn rõ thế cục trong thiên hạ. Lão phu nhận ân đức của thiên tử, nay lại được thăng quan phong hầu, dĩ nhiên phải dốc sức vì triều đình. Quan Trung giao cho lão phu, ngài cứ yên tâm!

https://thuviensach.vn

— Khà khà khà... Quả là gừng càng già càng cay, bái phục bái phục! — Tào Tháo ngày càng mến mộ vị tướng già thẳng thắn này, liền trổ hết lời hay ý đẹp nịnh nọt: — Quân phiệt cát cứ Quan Trung không dưới một chục, đánh giết lẫn nhau, tầm nhìn nông cạn, duy chỉ có tướng quân ngài đây sáng suốt, không hổ danh xuất thân từ gia tộc đời đời làm quan. — Đám nhân sĩ Đông Hán vốn chú trọng nhất xuất thân gia tộc, dù thống lĩnh quân đội cũng ưu tiên dòng dõi nhà nho. Riêng võ phu Lương Châu xuất thân thấp kém, dù lập được chiến công nhưng đa phần không hiếu kính triều đình, càng không muốn vào kinh, nên khen họ xuất thân danh giá quả là mỹ từ đẹp nhất.

Đoàn Ổi thấy Tào Tháo chỉ dưới một người trên cả vạn người tâng bốc mình như vậy thì lấy làm mừng, ưỡn ngực nói: — Tổ tiên lão phu là danh tướng Đoàn Tông trấn giữ Tây Vực của tiên triều, tiếng tăm lừng lẫy! Thực ra Đoàn Ổi chỉ là hàng cháu chắt, chẳng có chút quan hệ gì, hơn nữa đây là chuyện hồi nhỏ được nghe người trong gia tộc đồn đại, thật giả không chắc.

— Thì ra là vậy... — Đoàn Ổi nói gì Tào Tháo cũng hùa theo, — Tướng quân đã là hàng danh gia vọng tộc ở Lương Châu, chắc hẳn rất thân quen với chư tướng nơi đó?

— Đó là điều đương nhiên!

— Ngài quen cả Trương Tú đang chiếm cứ huyện Nhương chứ?

Đoàn Ổi càng cười lớn: — Khà khà! Lão phu và thúc phụ Trương Tế của hắn xưng huynh gọi đệ, Trương Tú gặp lão phu phải gọi một tiếng thúc phụ kìa!

Tào Tháo cười theo, vuốt râu chậm rãi nói: — Ta nghe nói Giả Hủ, mưu sĩ của Trương Tú là đồng hương với ngài, khi nam

https://thuviensach.vn

tiến đã từng gửi nhờ gia quyến ở chỗ ngài, có chuyện này không?

Đoàn Ổi bỗng thu lại vẻ mặt tươi cười, thầm than: — Đúng là lắm lời khó tránh khỏi sơ suất, bị cuốn theo mấy câu nịnh bợ của Tào Mạnh Đức! — Đoàn Ổi và Giả Hủ đúng là qua lại thân thiết, huynh trưởng của Giả Hủ là Giả Thục và gia quyến nay đang ở huyện Hoa Âm. Nhưng ông cũng biết Tào Tháo ba lần thảo phạt Trương Tú mà chưa bình định được, nay nhắc đến chuyện này tám phần là muốn ông giao nộp mấy người này để làm con tin. Đoàn Ổi có ý phủ nhận nhưng có Bùi Mậu ở Quan Trung đã lâu đang ngồi cạnh, nói dối sẽ lập tức bị vạch trần. Nghĩ đến đây ông luống cuống, nói: — Giả Văn Hòa là kẻ sĩ Lương Châu ta. Với lão phu vừa là đồng hương, cũng là chỗ thâm giao...

Tào Tháo nghe khẩu khí của Đoàn Ổi đã ngầm thừa nhận, hơn nữa lại có ý bao che nên hiểu rõ nỗi lo trong lòng Đoàn Ổi, nhếch miệng cười nói: — Đoàn tướng quân chớ lo nghĩ nhiều, ta không có ý gì khác, triều đình dung nạp chính nghĩa trong thiên hạ, không phải nơi giữ người làm con tin. Song ta có một thỉnh cầu hơi quá, hy vọng tướng quân có thể viết cho Giả Hủ một bức thư, dùng tình cảm lay động lòng người, nói rõ lợi hại của sự việc để ông ta khuyên Trương Tú quy thuận triều đình, không nên tiếp tục cùng Lưu Biểu làm loạn. — Trong lòng Tào Tháo rất rõ, về danh nghĩa Giả Hủ là mưu sĩ của Trương Tú nhưng thực tế không khác gì người nhà.

Đoàn Ổi còn hơi ngờ vực: — Minh công không ghi nhớ mối thù giết con hay sao? — Lần đầu Tào Tháo thảo phạt Trương Tú thất bại, con trưởng Tào Ngang, cháu trai Tào An Dân, ái tướng Điển Vi đều bỏ mạng ở Uyển Thành.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nhìn thẳng về phía trước, thở dài nói: — Trương Tú là một mãnh tướng, còn Giả Hủ túc trí đa mưu, nếu có thể bỏ tối theo sáng quy thuận triều đình, đó là hồng phúc của thiên hạ. Từ xưa đến nay, người muốn làm đại sự thường không chấp nhặt chuyện cỏn con, nếu xã tắc được yên bình, lão phu tiếc gì con cháu?

Đoàn Ổi nửa tin nửa ngờ, Tào Tháo thấy ông vẫn do dự liền nói rõ: — Đoàn tướng quân, thánh thượng gia phong cho ngài chức vị gì, ngài còn nhớ không?

— Việc này há có thể quên, là An nam Tướng quân! — Đoàn Ổi như hiểu ra: Quan Trung rõ ràng ở phía tây, Tào Tháo lại kêu thiên tử phong cho ta danh hiệu An nam, tức chỉ Trương Tú ở Nam Dương, thì ra lão ta có tính toán trước.

— Không phải Bình nam cũng chẳng phải Trấn nam mà là An nam, cái hay chính là ở chữ "An". Nghĩa là an định, không gây trận can qua mà làm mất hòa khí... — Tào Tháo giải thích, — Xin tướng quân yên tâm, ta không cần đến một người nào trong nhà Giả Hủ. Ngài viết thư cho hắn, lời lẽ không nên quá cứng rắn, nghiêm nghị, hãy kể lại những gì mắt thấy tai nghe ở Hứa Đô, rồi nhân tiện nhắc đến chuyện quy hàng. Giả Vân Hòa là người thông minh, đọc sẽ hiểu ngay. Ta đảm bảo với ngài, nếu Trương Tú quy hàng, không những ta không truy cứu chuyện cũ mà còn được thăng quan phong tước!

Đoàn Ổi nhìn Tào Tháo hồi lâu, cuối cùng nghiến răng hạ quyết tâm: — Thôi được! Lão phu sẽ nhờ mối giao tình cũ, nhưng minh công đã nói thì phải giữ lời.

— Đó là lẽ đương nhiên! — Tào Tháo chắp tay thi lễ, — Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, ta tuyệt đối không làm tướng

https://thuviensach.vn

quân khó xử.

Hậu đãi Đoàn Ổi quả thực là một mũi tên trúng hai đích, Tào Tháo vừa lôi kéo được thế lực Quan Trung vừa với được tay đến huyện Nhương. Nhưng kẻ hậu thuẫn Trương Tú là Lưu Biểu, tên oan gia lúc đánh lúc hòa này đúng là cái gai trong mắt. Tào Tháo quay đầu nhìn Bùi Mậu, cười nói: — Bùi Thượng thư, con trai ngài hiện đang mộ binh cho Lưu Biểu ở Kinh Châu phải không?

— Phải. — Bùi Mậu không hề giấu giếm, đúng là con trai ông, Bùi Tiềm đang lánh lạn ở Kinh Chấu, rất được lòng Lưu Biểu. Tào Tháo muốn đề nghị chuyện giống khi nãy nhưng Bùi Mậu không đợi ông mở lời đã ngán lại: — Minh công chớ chê cười, thằng con này của ta tính tình ương bướng, ngang ngược vô phép, thật không ra gì! Từ lâu lão phu đã không ưa. Từ khi loạn lạc đến nay cha con mỗi người một phương, không có bất cứ liên lạc nào, xa cách quá rồi! — Giọng nói tỏ rõ vẻ căm giận sục sôi, như thể ông còn coi con trai như kẻ thù.

Nghĩ kỹ lại quả không sai, nhà Hán lấy hiếu trị thiên hạ, cha con xa cách đã không hợp tình hợp lý, huống hồ mỗi người làm quan một phương chẳng hề thư từ liên lạc? Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, cha con họ Bùi mâu thuẫn chồng chất không thể giảng hòa. Tào Tháo kéo Bùi Mậu đến là vì chuyện này nhưng nay không thể làm khác, lửa nhiệt tình cũng tắt. Có điều vẫn phải an ủi Bùi Mậu: — Cha mẹ sinh con trời sinh tính, mười ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn.

Bùi Mậu do dự một hồi rồi nói: — Nỗi lòng của minh công ta hiểu rõ, Lưu Biểu nắm giữ binh lính Kinh, Tương là đại họa của Hứa Đô, có điều hạ quan lực bất tòng tâm, có câu xa thân gần

https://thuviensach.vn

đánh, hợp tung liên hoành, sao minh công không thử liên lạc với Lưu Chương ở Ích Châu?

— Hả? — Tào Tháo vuốt râu trầm ngâm tư, — Đây quả là một đề nghị táo bạo. — Ích Châu (Ba Thục) là vùng cát cứ sớm nhất trong thiên hạ, Lưu Yến, Lưu Chương cha truyền con nối. Lưu Chương tự Quý Ngọc, là con trai thứ tư của Lưu Yên, vốn dĩ không được quyền thừa kế. Nhưng vì con cả Lưu Phạm và con thứ hai Lưu Đản câu kết với Mã Đằng đánh Trường An, chết trong tay Lý Thôi, con thứ ba Lưu Mạo mắc bệnh nặng nên vị trí này mới rơi vào tay Lưu Chương. Đối với Tào Tháo, Lưu Chương là vũ khí sắc bén để kiềm chế Lưu Biểu. Nhưng từ Trung Nguyên đến đất Thục núi non hiểm trở, đường sá xa xôi, sứ giả được phái đi phải trải qua muôn trùng gian nan, đường qua Kinh Châu không thông, chỉ có thể đi vòng về phía tây, điều này càng đòi hỏi sứ giả phải có mối quan hệ mật thiết với chư tướng Quan Trung mới có thể vượt qua trở ngại. Tào Tháo suy nghĩ một hồi, đột nhiên cười mà rằng: — Bùi Thượng thư đã nói vậy, có thể thay triều đình vất vả một chuyến được không?

Bùi Mậu cười gượng, vuốt bộ râu hoa râm nói: — Hạ quan đúng là dám đi, chỉ sợ không còn mạng để quay về gặp ngài!

Tráng sĩ già cũng đành chịu, Tào Tháo không tiện cưỡng ép: — Vậy Bùi khanh có thể tiến cử người nào không?

Bùi Mậu chẳng hề do dự: — Trị thư thị ngự sử Vệ Ký có thể đảm nhận nhiệm vụ này. Vệ Bá Nho là người An Ấp (Hà Đông) , rất thân với chư tướng Quan Trung, lại là kẻ hậu sinh trẻ tuổi tài học hơn người, phái hắn đi là thích hợp nhất.

— Được! — Tào Tháo liền đồng ý, — Bổ nhiệm Vệ Ký làm Yết giả bộc xạ, từ Quan Trung đi sứ ích Châu, kết giao Lưu

https://thuviensach.vn

Chương.

Hai việc lớn đã sắp xếp xong, xe ngựa cũng vừa hay đến trước phủ Tư không. Không ít sứ giả được mời đã đến phủ, thấy Tào Tháo, Đoàn Ổi, Bùi Mậu ngồi cùng xe, bọn họ lần lượt quỳ xuống đồng thanh bái kiến. Tào Tháo nhìn đám sứ giả vàng thau lẫn lộn mà cười khẩy trong lòng: Đám người này nhìn có vẻ đoàn kết nhưng thực chất chỉ chực đấu đá, tranh giành. Nếu chúng mải trói buộc lẫn nhau, chẳng có thời gian xuất binh đến Quan Đông sẽ làm hỏng việc lớn của ta. Hơn nữa có Đoàn Ổi đại diện triều đình vỗ về, đất Quan Trung coi như không còn trở ngại.

Nghĩ vậy, Tào Tháo chẳng vội xuống xe, vẫy tay về phía đám đông nói: — Các vị mau đứng cả dậy, đã đến đây đều là khách quý của triều đình. Thống soái của các vị đều là những người có công thảo phạt đạo tặc, triều đình đối xử như nhau, ai cũng có thưởng!

— Tạ ơn Tào công! — Các sứ giả lần lượt đứng dậy nói.

Bùi Mậu nói thêm: — Khi quay về nhớ nói với Thống soái của các vị, đã được triều đình chính thức bổ nhiệm phải cảm kích ân đức của thiên tử, không được tùy ý làm bậy. — Dứt lời quay sang hỏi Đoàn Ổi, — Đoàn tướng quân còn gì muốn nói?

— Có! — Đoàn Ổi đáp một tiếng rồi dứng dậy từ trên xe, nghiêm nghị cao giọng: — Lát nữa trong lúc uống rượu, không được giở trò! Mời đến ai không uống coi chừng nắm đấm của ta! Uống rượu của triều đình phải thành thật! Tấm lòng đối với triều đình càng phải thành thật! — Lão kiêu binh nói một hồi khiến ai nấy đều ngửa mặt lên trời cười lớn. Bỗng chốc, cửa công phủ biến thành sấn chợ, lời ca tụng biến thành lời bông đùa. Tào Tháo cũng góp vui lấy lệ, cao giọng nói: — Chúng ta uống nào!

https://thuviensach.vn

Tòng sự Lương Châu Dương Phụ bước đến đỡ mấy người Tào Tháo xuống xe. Tào Tháo nắm tay Dương Phụ, nét mặt tươi cười nói: — Dương Tòng sự, nghe nói đã đi thăm binh lính của ta thao luyện, ông thấy thế nào?

Dương Phụ cung kính nói: — Tào công tài trí kiệt xuất, quyết sách hợp thời, pháp lệnh thống nhất, binh lính tinh nhuệ, có thể khiến người ngoài tận lực với Tào công, ắt sẽ làm nên đại sự! Tại hạ được mở mang tầm mắt, trở về nhất định sẽ nói với Vi Sứ quân phải toàn tâm toàn ý nghe theo mệnh lệnh của triều đình. Cho dù lũ ngông cuồng, không biết phép tắc có ý đồ lôi kéo, bọn tại hạ cũng tuyệt đối không dao động! — Lời nói như chĩa thẳng mũi nhọn vào Viên Thiệu.

Tào Tháo thấy con người trẻ tuổi này thông minh lanh lợi, ngôn từ lại khẩn khoản nên bất giác ngửa mặt lên trời cười lớn...

Chương 6

TÀO THÁO, LƯU BỊ UỐNG RƯỢU LUẬN ANH HÙNG

Nấu rượu mơ xanh

Sứ giả Quan Trung hả hê ra về, mối đe dọa phía tây Hứa Đồ cũng đã được hóa giải. Vệ Ký phụng chỉ đi sứ ích Châu cũng mang thắp lên tia hy vọng cho việc bình định Kinh Châu. Ai ngờ Vệ Ký chưa rời khỏi Hứa Đô được mấy ngày đã xuất hiện một tin vui bất ngờ — Lưu Biểu phái Tòng sự Hàn Tung đến Hứa Đô triều kiến.

Từ sau trận chiến tại huyện Nhương năm ngoái, hai nhà Tào — Lưu tuyệt giao, chuyến đi của Hàn Tung không nằm ngoài mục đích hàn gắn quan hệ. Thì ra cha Tôn Sách là Phá lỗ tướng quân Tôn Kiên năm đó chết dưới tay Thái thú Giang Hạ Hoàng Tổ. Nay Tôn Sách đã bình định Giang Đông, chuẩn bị đánh chiếm phía tây, một là muốn giết Hoàng Tổ báo thù cho cha, hai là muốn chiếm vùng đất hiểm yếu thượng du Kinh, Tương. Tôn Sách thắng lợi

https://thuviensach.vn

liên tiếp, sĩ khí hừng hực, Lưu Biểu sợ hắn câu kết với Tào Tháo tạo thành thế gọng kìm nên vội phái Hàn Tung đến thuyết khách.

Xa thân gần đánh, mạnh tách yếu hợp, hai bên cùng nắm đằng chuôi, sự việc có cơ sở thương lượng. Tào Tháo né tránh những vấn đề cụ thể, đầu tiên là hậu đãi Hàn Tung, đích thân tiếp kiến ban yến tiệc rồi mời một số danh sĩ Hứa Đô như Khổng Dung, Hi Lự, Tuân Duyệt, Tạ Cai... lần lượt tiếp đón, dâng tấu lên triều đình ban cho ông ta chức Thị trung để tỏ lòng hữu hảo. Hàn Tung ngạc nhiên cảm tạ ân đức, luôn miệng nói quay về sẽ khuyên Lưu Biểu quy thuận triều đình, đoạn tuyệt với Lưu Tú.

Mâu thuẫn với các thế lực cát cứ đã được hóa giải, Hứa Đô không phải lo lắng về sau, Tào Tháo có thể rảnh tay chuẩn bị cho chiến trận. Tích trữ lương thảo, sửa chữa khí giới, huấn luyện quân đội, tất cả đều được tiến hành một cách chu toàn, các tướng lĩnh Tào quân không ngại khó ngại khổ, mọi việc đi vào nề nếp, tình hình chiến sự tương đối lạc quan. Bản thân Tào Tháo tranh thủ lúc rảnh rỗi dẫn đám môn hạ đến phủ ẩn sĩ Trần Kỷ, nay bàn thiên hạ đại sự, mai luận kế sách trung hưng, vài lần quấy quả như vậy khiến Trần Kỷ không còn cách nào khác, đành phụng mệnh nhậm chức Đại hồng lư.

Ngày nọ, Tào Tháo lại dẫn Quách Gia đến Trần phủ bái kiến, mãi tận giờ ngọ mới cáo lui, vừa ra khỏi cửa Trần phủ, một cơn gió lạnh thổi qua, Tào Tháo ngẩng đầu thấy mây đen xám xịt.

Quách Gia than phiền: — Trận mưa xui xẻo này đã xối xả cả đêm qua, hôm nay lại tiếp tục, lương thực tích trữ ở các nơi còn chưa chuyển đến, mưa lúc này làm lỡ dở hết lộ trình. Minh công mau về phủ kẻo ướt hết.

https://thuviensach.vn

— Tiểu tử ngươi trẻ người non dạ, không hiểu gì về thời tiết! — Tào Tháo vừa ngẩng nhìn trời vừa cười nói, — Nhà nông có câu: “Sáng trông đông nam, tối trông tây bắc” , mây đen còn xa lắm, chúng ta cứ thong thả. Mấy khi được một ngày mát mẻ thế này, sai người đến Đô Đình truyền lệnh hôm nay không luyện binh, để quân sĩ nghỉ ngơi một ngày... — Hôm trước, ái thê Chu thị đã sinh cho Tào Tháo thêm một đứa con trai, đặt tên là Tào Quân, vì thế nên hai hôm nay ông vô cùng phấn khởi.

Quách Gia vội nịnh: — Người ta nói “Rồng đi có mưa, hổ đi có gió” , tiểu công tử vừa chào đời đã mang theo mưa, chắc chắn sau này làm nên nghiệp lớn!

— Lấy đâu ra chuyện hay ho như ngươi nói, — Tào Tháo ngoài miệng gạt phắt nhưng trong lòng hả hê, quay đầu nhìn ngôi nhà mới tinh của Trần phủ, — Khi mới đến Hứa Đô quang cảnh ra sao? Thế sự chiến loạn, mười nhà thì chín nhà bỏ trống, bây giờ ngươi xem, xe ngựa đầy đường, lại xây thêm bao nhiêu nhà to phủ đẹp, hệt như đang nằm mơ! — Ông nói rồi hướng mắt về phía đông cửa phủ, đằng sau đó là nhà Lưu Bị. Tào Tháo bụm miệng cười: — Phụng Hiếu, dù sao hôm nay cũng rảnh rỗi, chúng ta đến thăm Lưu Bị tai to, ngươi thấy thế nào?

— Theo ý tại hạ không đi thì hơn, Lưu Huyền Đức là kẻ quy hàng, ban cho hắn phủ đệ ở Hứa Đô đã là ân sủng lớn lao, nay minh công đến thăm e rằng chư tướng dị nghị? Nếu nhất định phải gặp, truyền đến mạc phủ nói chuyện cũng vậy cả thôi. — Quách Gia ăn nói nửa chừng, thực ra vẫn ngờ vực Lưu Bị.

— Cũng đâu phải chuyện gì to tát? Suy cho cùng cũng đều xưng thần trên đại điện. — Sở dĩ Tào Tháo muốn di bằng được, một vì thích nói chuyện với Lưu Bị, hai vì muốn kiếm cớ gặp Quan

https://thuviensach.vn

Vũ, xin lỗi về chuyện Đỗ thị. Nếu triệu Lưu Bị đến phủ sẽ thì không gặp được Quan Vũ.

Quách Gia thấy Tào Tháo không nghe lời khuyên liền đưa mắt ra hiệu cho bọn Hứa Chử, đám thị vệ hiểu ý nhanh chóng tiến lên phía trước đi theo Tào Tháo. Nào ngờ vừa đến trước cửa phủ Lưu Bị liền thấy mùi hôi thối bốc ra nồng nặc, lại thấy mấy tên nô bộc lũ lượt nối đuôi nhau gánh từng thùng phân từ cửa tây tới. Tào Tháo vội đưa tay che mũi: — Lưu Bị làm trò quỷ gì đây? Cả phủ hôi thối ngột ngạt thế này. Dù gì đây cũng là Hứa Đô, còn ra thể thống gì nữa!

Hứa Chử ngăn một tên nô bộc đang gánh phân trên vai dò hỏi, hắn vừa nghe danh Tư không đương triều, liền sợ run lẩy bẩy, đặt hai thùng phân xuống rồi lập cập quỳ bái: — Khởi, khởi bẩm đại nhân... Tướng quân nhà tiểu nhân nhân lúc rảnh rỗi, làm mấy ô đất trong vườn phủ, hai hôm nay đang bận trồng rau!

— Trồng rau? — Tào Tháo nửa cười nửa mếu, — Hắn ta ngày ngày trồng rau, chẳng lẽ không lo việc trong doanh trại sao?

Tên nô bộc đáp: — Việc luyện binh có nhị vị tướng quân Quan, Trương đốc thúc, trong phủ có hai vị tiên sinh Tôn, Giản lo liệu. Tướng quân nhà tiểu nhân dù sao cũng không có việc gì làm, trồng rau coi như để giải sầu.

— Nghe hắn nói vậy, Tào Tháo cảm thấy hài lòng — Lưu Bị tự biết đang ở vào thế khó xử, ngày ngày đóng cửa trồng rau giải sầu, xem ra người này vừa hiểu chuyện vừa không có tham vọng cao xa, coi như kẻ đáng dùng.

Tên nô bộc xưa nay chưa từng gặp quan lớn nên muốn khoe cái sự khôn ngoan của mình, liền nịnh bợ: — Tướng quân nhà tiểu nhân nói Tào công là trụ cột của Đại Hán, vị quan anh minh bậc

https://thuviensach.vn

nhất. Mấy ngày trước tướng quân còn nói với tiểu nhân, chọn mảnh rau xanh non nhất dâng ngài nếm thử. Chính vì vậy bọn tiểu nhân mới tất bật tưới tắm, chỗ phân này lấy từ dân làng, kiếm mười mấy thùng cũng không dễ dàng! Nếu không tưới phân, ngài ăn sẽ thấy không ngon miệng!

— Nô tài to gan, ấn nói xằng bậy! — Hứa Chử vung tay định đánh.

— Dừng tay! Hà tất phải so đo với kẻ lỗ mãng thất học?

Lần này Tào Tháo có vẻ rất vui, chẳng buồn bận tâm kẻ khác nói gì, giơ tay che mũi dặn dò tên nô bộc, — Vào báo với tướng quân nhà ngươi, nói lão phu đến, phủ nhà các ngươi thối quá không thể vào được. Nhắn tướng quân nhà ngươi lát nữa đến phủ Tư không, lão phu muốn uống rượu hàn huyên với ông ta... Khoan, dặn ông ta tắm rửa sạch sẽ, thay y phục rồi hãy đến. Đi đi!

Dặn dò tên nô bộc xong, Tào Tháo và Quách Gia lên xe về phủ, đi được nửa đường mưa bay lất phất nhưng khiến lòng người thư thái, dễ chịu. Về đến phủ vừa lau khô y phục, Trưởng sử Lưu Đại bẩm báo Lưu Bị đang vội vàng chạy đến.

Tào Tháo bật cười: — Tên tai to này đến cũng nhanh thật, dẫn Huyền Đức đến hoa viên sau nhà, bày vài món trong đình, ta muốn uống rượu trò chuyện cùng hắn. — Nói rồi Tào Tháo kéo tay áo Quách Gia, — Ngươi cũng không bận, mau tới góp vui.

— Trong phủ minh công, tại hạ nào dám...

— Kêu ngươi đến thì cứ đến, khách sáo gì chứ! — Tào Tháo không nói nhiều, liền kéo tay Quách Gia cùng đi.

Tào phủ là tư dinh lớn nhất Hứa Đô nhưng không trang hoàng lộng lẫy, không thể bì với phủ Tam công khi còn ở Lạc Dương. Tào Tháo chủ trương tiết kiệm, tuyệt nhiên không dùng

https://thuviensach.vn

ngọc ngà châu báu, càng không dựng non bộ liên trì. Gọi là hoa viên chẳng qua cũng chỉ đắp một đồi đất trên bãi đất trống, dựng cái chòi nghỉ mát, xung quanh trồng vài cây xanh. Người hầu đi đi lại lại bưng món nhắm lên, Tào Tháo và Quách Gia vừa ngồi xuống cầm chung rượu thì thấy Lưu Đại dẫn Lưu Bị đến.

Lưu Huyền Đức thân cao bảy thước, hào hoa phong độ, đầu đội mũ thiết trụ, chỉ cột tóc phía trước, phần tóc phía sau không chải để xõa sau gáy, phất phơ tiêu diêu tự tại. Vận bộ áo màu vàng nhạt thêu hoa bằng chỉ vàng, áo trong trắng muốt, trên rộng dưới ôm vô cùng kín đáo, tay áo rộng thùng thình càng tăng thêm vẻ nho nhã; phần eo buộc túi vải đen nhưng dưới sườn cài cúc hồ điệp, tua dài rủ xuống tận đầu gối... Lưu Bị mặt mũi tuấn tú, răng trắng môi đỏ, khoác thêm bộ y phục lạ lùng, đứng giữa cảnh sắc đào liễu phất phơ, tiêu diêu như tiên giáng trần!

— Huyền Đức đến rồi ư?... Buổi tiệc rượu nhỏ hôm nay không cần câu nệ, mau lại đây ngồi. — Tào Tháo nét mặt rạng rỡ, rót cho Lưu Bị một chung đầy.

Lưu Bị khiêm nhường ngồi xuống, nét mặt luôn cười mỉm: — May sao trong nhà phòng sẵn bộ y phục dự tiệc này, bằng không tại hạ tắm rửa e không còn bộ nào thơm tho để mặc.

Đi dự tiệc cũng phải có y phục riêng, Tào Tháo cười thầm tên bán giày cỏ mà cũng câu nệ không đâu, bèn châm chọc: — Người phóng khoáng như ngươi rỗi việc ở nhà làm vườn, khiến nửa thành Hứa Đô ngập mùi hôi thối, cha con Trần lão làm hàng xóm với ngươi cũng thật xui xẻo. Ngươi không sợ thối, nhị vị phu nhân chẳng lẽ cũng chịu được sao?

— Ba tháng chịu khổ tại thành Hạ Bì, họ than phiền nhiều, tại hạ đã để họ dẫn con đến ở chỗ Mi Trúc, về nhà ngoại cho nguôi

https://thuviensach.vn

giận. Bây giờ chỉ còn một mình, chẳng ai chê cười... Thực ra, tại hạ vốn xuất thân từ nông thôn, dẫn binh đánh trận sao sánh được minh công quyết đoán anh minh, thơ phú càng dốt đặc cán mai, lúc rảnh rỗi chỉ biết làm vườn trồng rau — Lời lẽ của Lưu Bị vô cùng khiêm nhường.

Tào Tháo nhìn con người này bằng ánh mắt tò mò. Hắn tuy xuất thân hạ đẳng nhưng trau chuốt hơn quan lại quyền quý, kết giao toàn hàng quý tộc. Nếu nói Lưu Bị là một kẻ phong lưu, lấy đâu ra người phú quý tự trồng rau trong vườn nhà? Con người này thật thú vị. Yên lặng một hồi, Quách Gia nói chen vào: — Tào công là đại thần đương triều, Lưu Sứ quân cũng có địa vị cao quý, hạng Tế tửu như tại hạ được ngồi ở đây quả là vinh hạnh, xin cung kính cạn trước.

— Khoan. — Lưu Bị xua tay, — Mỹ tửu thượng đẳng uống theo cách này đâu còn thú vị. Phụng Hiếu thứ lỗi cho ta đường đột, ta thấy chức quan của ngài có chữ tửu, ngài biết đây là loại rượu gì chăng?

Quách Gia nghe vậy mới quan sát kỹ rượu trong chung, thấy rượu này không được trong vắt, bèn cười nói: — Đây là rượu lễ1.

Lưu Bị cười khà: — Tào công là đại nhân vật, há có chuyện đãi khách bằng rượu lễ?

Tào Tháo cũng cười: — Phụng Hiếu cũng có lúc thiếu hiểu biết, ông nói thử xem.

Quách Gia khẽ nhấp một ngụm, vị ngọt lan tỏa trong miệng, nhưng vị rất đậm đà, tuyệt đối không phải loại rượu lễ bình thường: — Đây rốt cuộc là rượu gì?

Lưu Bị vuốt nhẹ chòm râu: — Nếu ta đoán không nhầm thì đây là ngự tửu cung đình ở Lạc Dương, có tên là “Nồng hương lễ”.

https://thuviensach.vn

1. Thời xưa, rượu chia thành năm hạng: phiếm, lễ, ang, đề, thẩm. Trong *Chu quan —Lễ Chính* đã ghi, theo thứ tự trên, chất rượu tinh trong dần, vị nồng dần. Rượu lễ là loại rượu ủ men ngày nay, vị ngọt như đồ uống vậy. Người xưa thường dùng rượu ủ ngon đãi khách, đem rượu lễ đãi khách sẽ bị coi là thất thố.

— Không sai, — Tào Tháo mỉm cười gật đầu, — Có được rượu này quả thực không dễ, lão phu cất giữ đã lâu, tên ma men Đinh Xung mấy lần mở miệng xin nhưng ta không cho. Huyền Đức phải chăng đã được nếm thử?

— Ngự tửu trong cung tại hạ nào có phúc được hưởng, chỉ là khi học trong phủ Lư Thượng thư có nghe người ta nói đến. — Lưu Bị từng học trong phủ Lư Thực cùng Công Tôn Toản, — Từ khi trung hưng đến nay, trong cung có hai loại ngự tửu nổi danh nhất, một là Xa Điếm ở Nam Dương, hai chính là Nồng hương lễ này.

— Ha ha ha!... — Tào Tháo bỗng cười lớn, — Huyền Đức quả là hiểu biết hơn người! Năm xưa Quang Vũ Đế khởi binh ở Nam Dương, tụ họp đám anh hùng hào kiệt tại quán rượu, lúc đó binh đao không đủ, đánh trận phải cưỡi trâu thay ngựa chứ đừng nói đến cờ Thống soái. Vừa hay ông chủ của quán rượu cũng họ Lưu, Quang Vũ Đế đã mượn cờ quán rượu làm cờ Thống soái, rượu vùng đó có tên Xa Điếm[19] từ đây.

Quách Gia cũng xuất thân thế gia ở Dĩnh Châu nhưng chưa từng nghe qua chuyện này, liền hỏi: — Vậy rượu Nồng hương lễ thì sao?

Lưu Bị nói: — Đây cũng là rượu cống được Quang Vũ Đế khâm điểm. Khi thảo phạt Vương Xương ở Hà Bắc ngài đã từng được uống, nghe các bô lão kể lại, đây là rượu hỷ trong hôn lễ của

https://thuviensach.vn

Quang Vũ Đế và Quách Hoàng hậu! Ngài say sưa uống, còn cao hứng làm bài phú: “Đất thiêng được uống rượu ngon. Được hiền tài trợ Hán ta hưng rồi; Rượu ngon giúp ta bền gan vững chí. Công dày gây dựng ta phong thưởng, Trời xanh chứng giám cho lời ta”. Tiền nhân phong lưu thật khiến hậu nhân ngưỡng vọng! — Quách Gia thẩm nhủ — Lưu Bị này tuy không thông thạo kinh thư, nhưng lại rành chuyện xưa của các bậc đế vương!

Tào Tháo chẳng bận tâm nhiều đến vậy: — Huyền Đức nói rượu này không thể tùy tiện uống, ngươi có cách nào hay nói thử xem.

Lưu Bị đứng dậy, khi nãy ông đã thấy bên chòi có cây mai um tùm, lá vươn đến tận mái chòi, phía trên còn mấy quả mai xanh tròn ung ủng, ướt sườn sượt, ông với tay hái xuống rồi quay người nói: — Hôm nay tiết trời ẩm ướt, sao minh công không đốt lò sưởi, cho thêm mấy quả mai xanh vào chung, rượu đậm lại thêm vị chua của mai, há chẳng phải càng tuyệt hay sao?

— Hay, cứ làm theo ý Huyền Đức!

Lệnh vừa truyền đi, đám gia nhân đã mang lò sưởi bằng than đặt trong chòi, dọn vò rượu và đổi một chiếc nậm[20] to hơn, sau đó cho thêm mấy quả mơ xanh vào. Lát sau hơi ấm tỏa ra nghi ngút, vị chua chát của mơ xanh hòa quyện trong rượu, ba người vui vẻ nếm thử — trong vị ngọt xen lẫn vị chua, trong vị chua quyện chút men cay, quả là mùi vị đặc biệt.

Vài chung rượu ấm bụng, ba người say sưa hàn huyên, ngay cả Quách Gia cũng không còn gì lăn tăn. Đang vui thì Lưu Đại đội mưa chạy đến, tay còn cầm triện thư: — Khởi bẩm Tào công, Thiên Tướng quân Lưu Phục gửi thư cho ngài.

https://thuviensach.vn

Lưu Bị định đứng dậy cáo lui thì Tào Tháo ngăn lại: — Huyền Đức cũng đâu phải người ngoài, sao phải tránh đi? Phụng Hiếu đọc nghe xem.

Quách Gia đón lấy thư rồi đọc. Thì ra Vương tử Phục ở kinh sư vô công rồi nghề, muốn tòng quân lập công, khẩn cầu Tào công phái ông ta thống lĩnh quân tiên phong chống Viên Thiệu vào ngày khởi binh. Tào Tháo nghe xong, im lặng hồi lâu mới lẩm bẩm: — Hừ... Xem ra tranh chấp giữa ta và Viên Thiệu đã không còn là bí mật, e rằng người khắp thiên hạ đều đã đoán được. Tấm lòng của Vương Tử lão phu xin nhận, nhưng ông ta là hậu duệ tông thất, không nên vận phiến giáp cầm binh khí dấn thân vào chỗ nguy hiểm, ta không thể chấp thuận việc này. — Đây chỉ là lý do công khai, còn lý do khác không thể nói rõ, Tào Tháo tuyệt đối không muốn để người trong gia tộc Lưu thị lập công, phân chia địa vị với mình.

— Lời minh công nói chí phải. — Quách Gia hiểu rõ tâm tư của Tào Tháo, hắn lại chêm vào: — Vương tử Phục dù đã từng đánh trận, nhưng suy cho cùng vẫn là con cháu quý tộc, dùng người này chế ngự cường địch kiểu gì cũng hỏng việc.

— Ừm, — Tào Tháo gật đầu, — Nếu đã như vậy, phiền Phụng Hiếu thay ta đáp lời Lưu Phục, nói đã nhận ý tốt của ông ta, nhưng chuyện làm tiên phong nên thôi, bảo ông ta trợ giúp Nguyên Nhượng phòng thủ kinh sư. Người này tự cho mình giỏi giang, tính khí kỳ quái, nói chuyện phải nhã nhặn, khéo léo một chút.

— Dạ rõ. — Quách Gia liền đứng dậy, đội mưa đi cùng Lưu Đại.

Quách Gia đi khỏi, trong chòi chỉ còn lại Tào Tháo và Lưu Bị. Bức thư của Lưu Phục đã khiến cả hai cụt hứng, như thể kéo họ

https://thuviensach.vn

về hiện thực từ men rượu nồng say, hai người cúi đầu uống rượu một mình, đắm chìm trong những tâm tưởng riêng. Hồi lâu, Tào Tháo đột nhiên hỏi: — Huyền Đức biết Nồng hương lễ ra đời ở đâu không?

Lưu Bị cười xòa: — Nếu tại hạ nhớ không nhầm thì là huyện Chân Định.

— Huyện Chân Định, quân Thường Sơn, Ký Châu... — Tào Tháo thốt ra mấy chữ này một cách nặng nề, — Đó là địa bàn Hà Bắc! Nếu không thắng Viên Thiệu, đừng nói không thể truyền đạt chiếu lệnh của triều đình, mà ngay cả ngự tửu trong cung cũng không được uống!

Chớ thấy Lưu Bị vẻ ngoài cười nói hỉ hả, mấy ngày nay ở nhà trồng rau thực chất là đang cất giấu một bí mật hệ trọng, đột nhiên bị Tào Tháo gọi đến uống rượu lòng đã sinh nghi, chẳng qua đến cũng chỉ góp vui lấy lệ. Giờ đột nhiên thấy Tào Tháo chuyển chủ để, tâm trạng như ngồi trên đống lửa, Lưu Bị cúi gằm mặt, không dám thở mạnh.

Hai người ngồi đối diện hồi lâu, lại nghe thấy tiếng sầm đùng đoàng. Mây đen ùn ùn kéo đến từ phía đông nam, theo sau là từng cơn gió lạnh thấu xương, sầm giật liên hồi, cơn mưa lất phất bỗng chốc hóa thành một trận cuồng phong, cây cối trong vườn lắc lư, ngả nghiêng. Lưu Bị đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy đằng xa xuất hiện cơn lốc xoáy cuồn cuộn, vội chỉ cho Tào Tháo: — Minh công, đằng kia đang có lốc xoáy, chúng ta mau tránh thôi.

Tào Tháo vẫn uống rượu một mình, không buồn ngước lên: — Đại trượng phu đi khắp thế gian, đao thương gươm giáo còn không sợ, huống hồ là một trận cuồng phong? — Lưu Bị muốn tìm cớ để rời đi nhưng thấy Tào Tháo không suy suyển lại tiếp tục

https://thuviensach.vn

khuyên: — Minh công lẽ nào không biết, lốc xoáy này sinh ra mỗi dịp rồng thần thăng thiên, cuốn trôi nhà cửa cây cối trên mặt đất, vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

— Rồng? — Tào Tháo không hề sợ hãi mà còn cười lớn, — Lão phu sống hơn bốn mươi năm mà vẫn chưa từng thấy, rốt cuộc rồng có hình dáng thế nào?

Lưu Bị nói như thật: — Rồng biết biến hình to hoặc cuộn mình nhỏ lại, biết bay lên trời cao cũng có thể ẩn thân tức khắc; biến to có thể hô phong hoán vũ, biến nhỏ có thể ẩn phục tàng hình; bay lên trời cao hòa mình trong vũ trụ; ẩn dưới hạ giới có thể vẫy vùng cùng sóng lớn...

— Không đúng, không đúng. — Tào Tháo đặt chung rượu xuống rồi đứng dậy, — Đây đều là hư ngôn, ta đã từng đọc *Luận hành* của Vương Sung, trên thế gian này chẳng hề có rồng.

Lưu Bị không nghĩ vậy: — Tinh tượng trên trời có Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, nên dưới đất cũng có long, hổ, tước, quy.

— Lời Huyền Đức nói sai rồi, Thanh Long chẳng qua do người đời đặt tên. Hổ, tước, quy tứ hải đều có, nhưng đã có ai tận mắt thấy rồng? — Tào Tháo bước mấy bước đến rìa chòi, đưa mắt nhìn đất trời mênh mông, mưa gió gào rít thổi ướt tà áo, im lặng một hồi, đột nhiên quay người lại cao giọng nói: — Thiên địa chi tính, dĩ nhân vi quý! Ngày trước, Tần Thủy Hoàng bình định sáu nước được mệnh danh là tổ long, vậy ngài ta là chân long cưỡi sấm thăng thiên hay sao? Rồng thừa cơ biến hóa, giống như người chí lớn tung hoành tứ hải. Rồng ngụp vào sóng lớn, giống như người nhẫn nhịn khó khăn, che giấu tài nghệ. Ta thấy rồng thực sự không

https://thuviensach.vn

phải là thứ hư ảo mà chính là anh hùng, hoặc lộ hiện ra ngoài hoặc ẩn tàng giấu thân trên thế gian này!

Lưu Bị nghe đến bốn chữ "che giấu tài nghệ" sợ toát mồ hôi hột, nghĩ Tào Tháo đã nhận ra điều gì dó, nhưng liếc thấy ông nét mặt hưng phấn, sóng lòng trào dâng, không giống đang thăm dò mới yên tâm cung kính nói: — Minh công quả là cao kiến... cao kiến...

— Khà khà khà! — Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười lớn, cầm chung rượu cạn một hơi rồi vỗ vai Lưu Bị nói: — Huyền Đức, ông thấy trong thiên hạ này, ai xứng với hai chữ anh hùng?

Lưu Bị bị Tào Tháo bất ngờ đập mạnh vào vai suýt ngã ra bàn, thầm nghĩ — Ông ta hỏi như vậy rốt cuộc có ý gì? Lẽ nào đã nghe được điều gì rồi sao? Lẽ nào ông ta nhận ra mình đang che giấu tài nghệ?

Tào Tháo vẫn cười: — Ở đây chỉ có hai người, ông nói, ta nghe, cứ việc thẳng thắn.

— Anh hùng thời nay chính là minh công, ngài phụng mệnh thiên tử để...

— Ấy! Chớ nói ta, thiên hạ này còn ai xứng với hai chữ anh hùng?

Lưu Bị trong lòng hoảng sợ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ tươi cười, cầm đũa gắp một miếng vừa nhai vừa nói: — Viên Thiệu ở Hà Bắc bốn đời làm Tam công, môn sinh cố sử rải khắp thiên hạ, độc chiếm bốn châu Ký Thanh Ư Tịnh, thuộc hạ tinh binh tướng giỏi đếm không kể xiết, liệu có được coi là anh hùng?

Tào Tháo xua tay: — Viên Bản Sơ thừa hưởng đức trạch của tổ tiên, chẳng tài cán gì. Ngày trước thích dùng mưu kế nhưng thiếu quyết đoán, để Đổng Trác vào kinh khiến thiên hạ đại loạn,

https://thuviensach.vn

tuy có binh sĩ tinh nhuệ, lương thảo dồi dào nhưng lão phu không nghĩ hắn là anh hùng!

Lưu Bị khẽ chau mày: — Có một người thành danh khá sớm, là bậc hiền lương của phe phái ngày trước, được liệt vào hàng tám vị anh tài, chính là Lưu Cảnh Thăng trấn thủ Kinh, Tương, có được coi là anh hùng hay không?

Tào Tháo phất ống tay áo, nét mặt lộ vẻ xem thường: — Lưu Biểu hữu danh vô thực, mượn Trương Tú ngăn cản lão phu tiến lên phía bắc, lệnh Hoàng Tổ ngăn cản họ Tôn ở phía đông, dựa vào Khối Kỳ ngăn cản Lưu Chương ở phía tây. Con người hắn chỉ biết nói suông, kẻ như vậy há được coi là anh hùng?

—Tôn Bá Phù tuổi trẻ mà nuốt gọn Giang Đông, thiếu niên anh tài như vậy có được gọi là anh hùng?

Nhắc đến người này, Tào Tháo cười khà khà: — Tôn Sách tuy tiếng tăm lừng lẫy Giang Đông, được người đời gọi là "Tiểu bá vương" , nhưng thứ nhất, dựa vào uy danh của cha là Tôn Kiên. Thứ hai, khởi binh là nhờ vào Viên Thuật. Thằng nhãi này tuổi còn trẻ, hiện vẫn chỉ có thể tính nửa chữ anh hùng!

— Vậy Viên Thuật có được coi là anh hùng? — Lưu Bị buột miệng.

Tào Tháo càng cười khẩy: — Chí khí thấp hèn, ngông cuồng phạm thượng, chúng ta luận anh hùng, nhắc đến kẻ bại hưng này làm gì?

Lưu Bị thực sự không thể nghĩ ra người nào khác, lại gắp một miệng bỏ vào miệng, nhưng khác gì nhai ngói, nói qua loa cho xong: — Lưu Quý Ngọc ở Ích Châu có được coi là anh hùng?

— Lưu Chương không có tài chí như cha, chẳng qua chỉ là con chó giữ nhà, không đáng nhắc đến!

https://thuviensach.vn

Lưu Bị càng lúc càng cảm thấy bất an, ngây người một hồi mới nói: — Lã Phụng Tiên...

— Huyền Đức hồ đồ rồi chăng? Ngay cả người đã chết cũng nhắc đến? — Tào Tháo lừ mắt nhìn Lưu Bị.

— À. — Lưu Bị nhìn xuống, — Người sống... vậy Trương Tú, Mã Đằng, Công Tôn Độ, mấy người này thì sao?

Tào Tbáo vỗ tay cười lớn: — Đám người này đều là hạng tầm thường, khó làm nên đạisự.

Lưu Bị cười gượng, lắc đầu: — Ngoài những người này ra, thực sự không còn ai.

— Huyền Đức à, Lưu Sứ quân của ta! — Tào Tháo bước đến trước mặt Lưu Bị, — Ta thấy ngươi vẫn chưa rõ thế nào là anh hùng? Anh hùng lòng ôm chí lớn, đầu ủ mưu hay, có sức mạnh khuynh đảo vũ trụ, dịch chuyển càn khôn.

Lưu Bị ngẩng đầu nhìn con người đang cất giọng sang sảng này, phía chân trời ánh sét nhập nhoáng, tia sáng lóa mắt hắt trên người Tào Tháo khiến dáng vẻ thấp bé của ông ta hệt như bóng quỷ! Lưu Bị nhìn thẳng vào ánh mắt sáng rực của Tào Tháo, tai nghe tiếng sầm rền vang, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, run lẩy bẩy nói: — Vậy theo minh công thấy, ai mới xứng là anh hùng trong thiên hạ này?

Tào Tháo cười bí hiểm, đột nhiên vỗ ngực rồi chỉ tay vào ngực Lưu Bị, nói nhỏ: — Nhắc đến người khác làm gì? Anh hùng trong thiên hạ chỉ có Sứ quân và Tào mỗ!

Vừa dứt lời tiếng sét đáng ngang bầu trời, Lưu Bị chỉ nghe thấy âm thanh ù ù trong đầu, sợ đến hồn xiêu phách lạc, ngồi phịch xuống, đôi đũa trong tay cũng rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Những lời này chỉ là nói đùa nhưng thấy Lưu Bị đột nhiên biến sắc, Tào Tháo cũng sững người — Sao hắn ta lại sợ hãi đến thế?

Lưu Bị cứ tưởng bí mật bại lộ, đại nạn đang đến, nào ngờ thấy Tào Tháo nhìn mình bằng vẻ lúng túng, mới vỡ lẽ chỉ là lời nói đùa trên bàn rượu. Ông vội cúi xuống nhặt đũa, vuốt ngực nói: — Ôi chao, dọa chết tại hạ, đúng là sấm đánh ngang tai.

— Sấm? — Tào Tháo quay đầu nhìn ra bên ngoài, — Sấm có gì đáng sợ?

Lưu Bị lau mổ hôi trên trán, vờ tươi cười nói: — Đây chính là "thiên thủ long" ! — Người xưa kể lại khi rồng thăng thiên ẩn thân vào gỗ, sét đánh đổ cây là lúc rồng thần cưỡi sấm lên trời, tục gọi "thiên thủ long".

Tào Tháo nghe Lưu Bị vòng vo mãi vẫn tin trên đời có rồng, bèn nhếch mép nói: — Ông vẫn khăng khăng tin trên đời có rồng thì ta cũng hết cách. Dù sao những chuyện ma quỷ cũng nhiều, nhắc đến rồng ta chỉ thấy một câu viết trong *Tân luận* của Hoàn Đàm là chính xác.

Lưu Bị thấy Tào Tháo không truy đến cùng, cũng thở phào: — Tại hạ không đọc sách nhiều, không biết ông ta nói gì.

Tào Tháo cất giọng nghiêm nghị: — *Tân luận* có viết "Rồng không có gò nổi trên trán, không thể thăng thiên; Thánh nhân không có xích thổ, không thể làm vua thiên hạ" ! Vế trước chưa hẳn là thật, vế sau mới xác đáng.

Người nói vô tình người nghe hữu ý, câu nói này chẳng khác gì thanh kiếm sắc đâm trúng tim đen Lưu Bị! Thánh nhân không có xích thổ, không thể làm vua thiên hạ... Dù tài đức tung hoành thiên hạ, chí lớn bình định xã tắc, nhưng ngay cả địa bàn

https://thuviensach.vn

riêng cũng không có thì sao có thể thực hiện hoài bão lớn lao? Lưu Bị vừa sợ vừa thẹn, tựa vào mái hiên để nước mưa lạnh tạt vào mặt, nén nỗi khổ trong lòng, miệng vẫn nói lấy lệ: — Lời của người đọc sách thánh hiền, tại hạ không hiểu hết. Tại hạ vẫn tin trên đời chắc chắn có chuyện rồng thăng thiên, dù chỉ là tiểu long có gò nổi trên trán, nhất định có...

Cơn mưa lớn ngớt dần, Lưu Đại dẫn theo mấy nô bộc chạy về: — Khủng khiếp thật. Trận sấm vừa rồi đã đánh đổ cây trẩu trước cửa phủ, nghe nói ngoài thành còn có lốc xoáy. Tại hạ có mang theo hai chiếc áo tơi, mời chúa công về phòng nghỉ ngơi.

Tào Tháo kéo Lưu Bị lại, nói đùa: — Đi thôi, chúng ta vào trong uống tiếp, hôm khác sẽ tìm con rồng của ngươi.

Lưu Đại lại nói: — Vừa rồi tiên sinh Tôn Càn phái xe ngựa đến nói thời tiết không tốt, mời Sứ quân mau chóng hồi phủ.

— Ồ. — Lưu Bị như mở cờ trong bụng, cuối cùng cũng được giải thoát, vội chắp tay cáo từ, — Tào công, hôm nay rượu cũng đã uống nhiều, ngày khác chúng ta gặp lại. Đám rau của tại hạ không biết thế nào, phân mới rắc coi như công toi!

Tào Tháo vừa nghĩ đã thấy buồn nôn, liền xua tay: — Ngươi về đi, làm tướng quân mà không chịu ra mặt. Rảnh rỗi hãy năng vào doanh trại, chớ đùn đẩy cho mình Vân Trường.

Lưu Bị luôn miệng vâng dạ, mặc được áo tơi thì sau lưng đã ướt sũng, cũng không biết nước mưa hay mồ hôi...

Đàm luận tình hình Hà Bắc

Trong khi Tào Tháo và Lưu Bị uống rượu luận anh hùng, Viên Thiệu ở Hà Bắc đã đánh tan quân Hắc Sơn. Đám dân đen cơm chẳng đủ ăn, lại thiếu binh khí, chiến mã rõ ràng không phải đối thủ của đội quân chính quy, Trương Yên đành thêm một lần

https://thuviensach.vn

trốn chạy vào nơi thâm sơn cùng cốc, đứa con trai duy nhất may mắn sống sót của Công Tôn Toản là Công Tôn Tục muốn đến Tịnh Châu kết giao với bộ lạc Hung Nô, nửa đường bị giặc Hồ giết chết. Vậy là Viên Thiệu đã giành thắng lợi toàn diện.

Tào Tháo ở vào vùng tứ chiến Trung Nguyên, muốn giữ an toàn cho Hứa Đô nhất định phải sớm quyết chiến với Viên Thiệu. Còn Viên Thiệu không bị đám cường địch nhòm ngó xung quanh, nên trận quyết chiến diễn ra nhanh hay chậm đều có thể tự mình quyết định.

Xét một cách cục bộ, tuy Viên Thiệu đã thống nhất được Hà Bắc nhưng vẫn còn một số vấn đề nhỏ đáng lưu tâm. Thứ nhất là đám thuộc hạ của U Châu mục Lưu Ngu ngày trước; thứ hai, bộ lạc Ô Hoàn còn hoành hành ở Liêu Tây, Thượng Cốc, phía bên cánh hữu Bắc Bình; thứ ba, Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ cát cứ ở đông bắc. Đối với các thế lực nhỏ chẳng chút tiền đồ này, Viên Thiệu không cần phải động binh ồ ạt, hoặc mua chuộc hoặc sắc phong đều có thể giải quyết êm thấm. Nếu muốn mở rộng địa bàn thì nhất định phải đụng độ Tào Tháo!

Theo chủ tâm ban đầu của Viên Thiệu, từ khi đòi Tào Tháo dời đô về Quyên Thành, hắn đã có ý định giao chiến. Nhưng cục diện thay đổi, trở ngại ngày càng lớn. Vì hắn diệt Công Tôn Toản chậm hơn Tào Tháo trừ Lã Bố một bước nên dần dần thất thế. Đầu tiên là chậm trễ trong việc lung lạc đám thổ hào vùng Thanh, Từ, lại lỡ mất cơ hội cứu viện Hà Nội, rồi chậm chân trong việc lôi kéo thế lực Quan Trung, ngay cả bạn cũ Lưu Biểu cũng không cam kết rõ ràng, khoảng cách ngày càng lớn! Viên Thiệu hiểu rõ không thể tiếp tục trì hoãn, không đợi thu quân về Nghiệp Thành đã vội triệu tập văn võ bá quan bàn chuyện nam tiến.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí trong trướng trung quân trang nghiêm hẳn lên. Các võ tướng Thần Vu Quỳnh, Nhan Lương, Văn Xú, Trương Hợp, Cao Lãm, Hàn Tuân ngồi hàng tây; các mưu sĩ Điền Phong, Thư Thụ, Quách Đồ, Phùng Kỷ, Thẩm Phối, Tân Bình... ngồi hàng đông; Đại tướng quân Viên Thiệu ngồi nghiêm nghị nhưng vẻ mặt dè dặt, giọng nói trầm khàn khiến người khác rùng mình: — Đại Hán ta lập quốc gần bốn trăm năm nay, vốn triều chính kỷ cương, quốc thái dân an. Từ khi Đổng Trác vào kinh tự ý phế bỏ đến nay, thế lực cát cứ bốn phương mưu đổ làm phản, loạn thần tặc tử mọc lên như nấm, xã tắc lâm vào thế ngàn cân treo sợi tóc, thiên hạ thực sự đã đến thời khắc sinh tử tồn vong! — Viên Thiệu cố ý dừng lại một lúc, nhìn vẻ trang nghiêm trên nét mặt từng người mới nói tiếp, — Như tên nghịch tặc Công Tôn Toản, giết hại Lưu Ngu, mưu đồ bất chính, trọng dùng ác quan tàn sát bách tính, không qua tấu chương tự ý lập nên những chức quan hão ở ba châu Ký, Thanh, Duyện, còn cấu kết với tặc khấu Hắc Sơn làm loạn ở Đại Bắc gần mười năm nay, may thay có bản tướng quấn thống lĩnh ba quân anh dũng chiến đấu, hào kiệt Hà Bắc chung sức đồng lòng mới diệt sạch dám hung đồ này! — Nhắc đến chuyện bình định Hà Bắc, gương mặt nghiêm nghị của Viên Thiệu thoáng tỏ vẻ đắc ý, — Đây không chỉ là vinh quang của bản tướng quân, của các vị ngồi đây mà còn là phúc của triều đình, xã tắc...

Trưởng sử Điền Phong đầu cúi ngục, nét mặt ủ ê, không bỏ những lời hùng hồn của Viên Thiệu vào tai mà mải nghĩ về chuyện khác. Sau ngày công phá Dịch Kinh diệt Công Tôn Toản, Hành quân chủ bạ Cảnh Bao bí mật đến tìm ông, nói: — Xích đức suy tận, Viên vi hoàng ân, nghi thuận thiên ý, dĩ tòng nhân tâm. — Dựa theo cách nói trong ngũ hành, họ Lưu Hán thất mệnh Hỏa, mà Thổ

https://thuviensach.vn

khắc Hỏa, Cảnh Bao nói họ Viên mệnh Thổ, há chẳng phải họ Viên sẽ thay họ Lưu làm hoàng đế hay sao? Điền Phong xưa nay một lòng trung thành với nhà Hán, liền mắng Cảnh Bao thậm tệ, sau này khi nói chuyện riêng với ba người Thư Thụ, Quách Đồ, Tân Bình mới biết Cảnh Bao cũng nói với họ những lời tương tự. Điền Phong không bận tâm những lời ngông cuồng đó, điều ông lo lắng là Cảnh Bao dám viết chữ "Viên" vào lòng bàn tay rồi truyền khắp doanh trại. Việc này chắc không phải do Viên Thiệu sai khiến hắn chứ? Chẳng lẽ vị Đại tướng quân ông vất vả đi theo cũng rắp tâm muốn làm hoàng đế?

Viên Thiệu từ từ đi vào vấn đề chính: — Công Tôn Toản chẳng qua chỉ là một thằng hề, Tào Tháo đường hoàng ở Hứa Đô tự xưng Tam công mới là thiên hạ đệ nhất gian tặc! Hắn nhân lúc thiên hạ phân tranh đục nước béo cò, uy hiếp thánh giá dời đô đến huyện Hứa. Sau này bá chiếm triều đình, giam lỏng thiên tử, lăng mạ vương thất, bại hoại kỷ cương, ngồi ghế Tam công lũng đoạn triều chính, mưu hại trung lương, kìm kẹp bá quan. Hạng người không biết trời cao đất dày, không có phép tắc này, không diệt không còn chính nghĩa, không giết thiên hạ sẽ chẳng được thái bình! Vậy nên... — Viên Thiệu đảo mắt nhìn quanh, — Bản tướng quân định khởi binh ở Hà Bắc để tiễu trừ nghịch tặc Tào Tháo, bêu đầu thị chúng, an ủi tông miếu Hán thất! Liệt vị thấy thế nào?

Vừa tiêu diệt Công Tốn Toản, đánh bại Trương Yên, chưa kịp nghỉ ngơi Viên Thiệu đã lập tức đưa quân xuống phía nam. Chư tướng và đám văn sĩ nghe xong xì xào bàn tán, kẻ lắc người gật, nhưng không ai đáp lời. Viên Thiệu cau mày, nhìn Điền Phong đang cúi đầu, im lặng không nói, đoán rằng có chủ kiến hơn người, liền hỏi: — Trưởng sử có cao kiến gì không?

https://thuviensach.vn

Điền Phong vẫn chìm trong suy nghĩ, không nghe thấy gì..

Viên Thiệu xua tay ra hiệu mọi người yên lặng rồi lại hỏi: — Trưởng sử có cao kiến gì về việc nam tiến tiêu diệt Tào Tháo thì hãy nói ra để cùng bàn bạc. — Nói rồi thấy Điền Phong vẫn không phản ứng, Viên Thiệu lại gọi, — Trưởng sử... Nguyên Hạo huynh!...

— Hả? — Điền Phong giật mình khi nghe Viên Thiệu gọi, buột miệng hỏi thẳng, — Chúa công cũng muốn làm hoàng đế sao?

Vừa dứt lời, toàn doanh trại ai nấy đều kinh ngạc. Sắc mặt Viên Thiệu đỏ gay rồi trắng bợt, cố nén cơn giận, cười gượng nói: — Khà khà... Nguyên Hạo huynh hẳn là đang đùa với ta chăng?

Điền Phong biết mình lỡ lời, lập tức cúi đầu lặng thinh. Phùng Kỷ ngồi cạnh vốn bất hòa với Điền Phong từ trước, chỉ nhâm nhám tìm sơ hở của đối phương, lần này thấy ông vô ý nói ra mấy lời như vậy liền lập tức nắm lấy: — Điền Phong to gan! Thanh thiên bạch nhật, trước mặt bá quan dám thốt ra những lời xằng bậy! Ông nói vậy là có ý gì?

Điền Phong không gánh nổi tội lớn như vậy, vội quỳ xuống phân trần: — Không phải thuộc hạ ngông cuồng, hôm trước Cảnh Bao có đến trướng thuộc hạ nói chúa công sẽ thay nhà Hán lên làm thiên tử. Thuộc hạ hiểu rõ những lời này là ngông cuồng phản nghịch, lo lắng trong lòng mới buột miệng nói ra. — Lúc đó, mọi ánh mắt tức giận dồn cả về Cảnh Bao đang đứng ở cửa trướng.

Cảnh Bao thân là Hành quân chủ bạ, chưa đủ tư cách cùng ngồi đàm luận, nhưng đứng ở cửa trướng cũng mắt thấy tai nghe. Thấy Điền Phong đưa chuyên này ra trước đám đông, Cảnh Bao sợ hãi quỳ rạp xuống đất, lết gối tiến vào đại trướng, miệng rối rít: —

https://thuviensach.vn

Oan uổng, oan uổng! Thuộc hạ không hề nói những lời như vậy, là Điền Phong ngậm máu phun người!

— Ngươi mới là hạng tiểu nhân ngậm máu phun người! — Không đợi Điền Phong phân bua với hắn, Thống soái ba quân Thư Thụ liền cướp lời sỉ vả, — Những lời đó không chỉ nói với Nguyên Hạo huynh mà còn nói cả với ta, ngươi tưởng ta không nhớ chắc?

— Quách Đồ cũng trợn mắt đứng dậy, chắp tay với với Viên Thiệu: — Khởi bẩm chúa công, Cảnh Bao cũng nói những lời này với thuộc hạ, thật không biết hắn có âm mưu gì! — Tiếp đó, Trương Hợp, Cao Lãm, Thẩm Phối cũng lần lượt hồi báo, duy chỉ có Phùng Kỷ là im lặng không nói.

Viên Thiệu tim đập thình thịch, toàn bộ những lời này quả thực đều do Cảnh Bao thêu dệt, nhưng Viên Thiệu đã ngầm ưng thuận, để Cảnh Bao thử thăm dò văn võ bá quan toàn doanh xem ý tứ ra sao. Kết quả không được như ý, ngoài vài kẻ thân tín như Phùng Kỷ, đa phần đều không tán đồng chuyện Viên Thiệu lên làm hoàng đế. Điền Phong vạch trần chuyện này trước đám đông, nếu Cảnh Bao nói do hắn xúi giục thì quả thực không có chỗ dung thân. Viên Thiệu bỗng đằng đằng sát khí, tay vịn soái án đứng dậy, nghiêm mặt quát: — To gan, sao ngươi dám thốt ra những lời đại nghịch bất đạo này?

Cảnh Bao sợ xanh mặt, nhiều người vạch mặt như vậy, đùn đẩy không xong, lại chẳng dám nói sự thật, đành gân cổ đến cùng: — Nhà Hán suy vong chỉ là chuyện một sớm một chiều, tặc thần Tào Tháo khống chế thiên tử, tác oai tác quái. Gia tộc tướng quân bốn đời là bậc Tam công, uy danh khắp thiên hạ, hào kiệt Hà Bắc tranh đấu quên mình, nên kế thừa đế vị thống lĩnh thiên hạ, như

https://thuviensach.vn

vậy bách tính mới an cư lạc nghiệp, nhân sĩ mới có đất dụng võ, đây đều là những lời gan ruột của tại hạ!

— Hỗn xược! — Quách Đồ trợn trừng cặp mắt hung dữ, — Lời gan ruột ư? Ngươi muốn hại chúa công mang tội bất nghĩa!

Thư Thụ đanh thép hơn: — Thiên tử đại Hán phụ ngươi sao? Đại tướng quân phụ ngươi sao? Ngươi đang làm chủ bạ cho ai vậy? Đúng là đồ súc sinh bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa!

— Giết! Giết! Giết! — Các tướng Thuần Vu Quỳnh, Cao Lãm, Nhan Lương đồng thanh thét lớn.

Phùng Kỷ thấy vậy cũng vội tỏ thái độ: — Nay thiên hạ đại loạn chính là lúc tiêu diệt phản tặc, phục hưng xã tắc nhà Hán. Chúa công xuất thân gia tộc công hầu, thấm nhuần ân đức triều đình, loại nghịch thần tặc tử như Tào Tháo còn biết vờ tôn trọng thiên tử, huống hồ chúa công chúng ta? Giờ ngươi nói những lời này thật không biết trời cao đất dày! — Phùng Kỷ vốn là kẻ ăn nói giảo hoạt, "giờ người nói những lời này" ám chỉ nói ra quá sớm, chứng tỏ hắn cũng không phản đối, là cố ý muốn Viên Thiệu nghe.

Viên Thiệu lúc này đâu còn tâm trí nghe Phùng Kỷ nịnh nọt, sợ bá quan tiếp tục bức ép Cảnh Bao sẽ phun ra hết, bèn tức giận đập tay xuống soái án: — Người đâu, lôi hắn ra chém đầu cho ta!

Cảnh Bao bò nhoài ra đất: — Đại tướng quân tha mạng! Là...

— Câm miệng! — Viên Thiệu vội ngăn lại, — Không cho phép ngươi lải nhải những lời ngông cuồng!

Phùng Kỷ hiểu rõ ẩn ý, hắn vội vớ chiếc ghế đập vào đầu Cảnh Bao, khiến hắn sa sầm mặt mày, những lời muốn nói còn chưa kịp thốt ra đã mơ hồ thấy mình đang bị mấy võ sĩ kéo ra khỏi trướng.

https://thuviensach.vn

— Tên tiểu nhân này dám đẩy chúa công vào chỗ bất nghĩa, thật khiến ta tức chết! — Phùng Kỷ chống nạnh vờ nói mấy câu rồi mới đặt ghế xuống tiếp tục ngồi.

Viên Thiệu chán nản ngồi xuống, thở dài đánh thượt, thấy Điền Phong vẫn quỳ dưới đất, trong lòng vừa tức giận vừa không biết xử trí ra sao, vẫn phải tỏ vẻ tươi cười: — Nguyên Hạo mau đứng dậy, may có huynh vạch trần trước mọi người, bằng không những lời ngông cuồng này truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến danh tiếng của bản tướng quân!

Điền Phong ngẩng đầu, cao giọng nói: — Mong Đại tướng quân lấy Viên Công Lộ làm gương, lấy muôn dân trăm họ làm trọng, tuyệt đối không được ăn ở hai lòng. Xin hãy cẩn trọng!

Viên Thiệu thấy Điền Phong vẫn nói tiếp, mất hết kiên nhẫn bèn xua tay nói: — Không cần nói những lời này, đều do tên tiểu nhân bịa đặt, gia tộc bản tướng quân bốn đời làm Tam công, há có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo?

Điền Phong bán tín bán nghi ngồi xuống, nỗi ngờ vực càng tăng thêm. Vốn dĩ Viên Thiệu muốn hỏi ý kiến của ông về chuyện nam tiến, nào ngờ xảy ra chuyện vừa rồi, cho rằng chắc chắn Điền Phong sẽ cự lại nên không hỏi nữa mà dõng dạc nói: — Ta muốn đem quân chinh phạt nghịch thần Tào Tháo, chư vị có ý kiến gì không?

— Tuyệt đối không được. — Tổng Giám quân Thư Thụ phản đối đầu tiên, — Vừa thảo phạt Công Tôn, bao năm xuất binh hao tổn sức dân, lương khố cạn kiệt, thuế má tạp dịch tăng cao là nỗi lo lớn của Hà Bắc. Trước mắt cần để binh lính nghỉ ngơi, vỗ về bách tính, soạn tấu chương dâng lên thiên tử, bẩm báo chuyện tiêu diệt Công Tôn. Nếu Tào Tháo chặn tấu chương, cắt đứt con đường

https://thuviensach.vn

ngôn luận của ta, Đại tướng quân có thể tiến vào Lê Dương bao vây Hà Nam, đóng chiến thuyền, sửa sang binh khí, điều động kỵ binh tinh nhuệ chiếm vùng đệm, khiến Tào Tháo đứng ngồi không yên, chúng ta đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, như vậy mới chắc thắng!

Chưa dứt lời, Quách Đồ đã lên giọng phản đối: — Giám quân, tại hạ xin hỏi một câu, bao vây Hà Nam bằng cách nào? Việc chiếm vùng đệm cần bao nhiêu binh mã? Nếu vượt đại hà giao chiến trên địa bàn của Tào Tháo, khó khăn chồng chất, đường sá cách trở, binh sĩ ít ỏi, không thể thu được thắng lợi. Lãng phí thời gian chi bằng xuất binh ồ ạt, gióng trống nhất tề ào xuống tiêu diệt Tào Tháo.

Hai mắt Viên Thiệu sáng rực: — Công Tắc (Quách Đồ) tán đồng việc xuất binh ư?

— Thuộc hạ tán đồng! — Nói rồi Quách Đồ đứng dậy, cung kính vái lạy, cao giọng trình bày: — *Binh thư* có viết "Binh lực ta gấp mười lần địch có thể bao vây chúng, binh lực ta gấp năm lần địch có thể tấn công chúng, binh lực ngang nhau có thể giao chiến" , nay dựa vào uy phong của minh công, hợp nhất Hà Sóc tăng cường quân đội, thảo phạt Tào Tháo dễ như trở bàn tay. Giờ không tranh thủ thời cơ, sau này khó lòng đối phó.

— Lý luận của Công Tắc thật nực cười! — Thư Thụ phản bác, — Hà Bắc màu mỡ phì nhiêu, bách tính sung túc, hai châu Dự, Duyện vốn nhiều tai ương, dân chúng lầm than; quân ta bình định có thể kê cao gối ngủ, địa bàn Trung Nguyên của Tào Tháo nhiều tai họa rình rập. Nếu có thể kéo dài thế giằng co, quân ta tất ngày càng mạnh, quân Tào tất ngày càng yếu, vậy mà ông lại nói

https://thuviensach.vn

“giờ không tranh thủ thời cơ, sau này khó lòng đối phó” , rõ ràng không thỏa đáng...

Viên Thiệu chen ngang: — Ta thấy chưa hẳn, lời của Công Tắc cũng có lý. — Thư Thụ thấy vô lý, Viên Thiệu lại thấy có lý, Viên Thiệu tận mắt chứng kiến Tào Tháo ngày càng lớn mạnh, dù mỗi lời nói ra đều mang ý gièm pha nhưng tự bản thân cũng nhận thấy tài dùng binh không bằng Tào Tháo, nay hắn đã có bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh, chiếm ưu thế quân sự tuyệt đối, hận một nỗi không thể nhanh chóng tiêu diệt, tuyệt đối không thể để Tào Tháo mạnh thêm. Quan trọng hơn, Viên Thiệu thấy mình đã sang tuổi ngũ tuần, quỹ thời gian nhất thống thiên hạ chẳng còn bao nhiêu, dù diệt Tào Tháo cũng mới bình định được phương bắc, sau này có thể phải chinh chiến nhiều hơn. Gần đây, ông ta luôn thấy tinh thần sa sút, thể lực không được tráng kiện như trước, nếu tiếp tục kéo dài liệu còn sống trên đời để thống nhất Hoa Hạ?

Quách Đồ thấy chúa công nghiêng về phía mình, càng bạo gan nói: — Chuyện hôm nay thắng bại đã rõ! Nếu chúa công tập hợp dân chúng bốn châu, binh sĩ lên đến hơn mười vạn, trong khi Tào Tháo không quá bốn vạn. Lấy nhiều đánh ít, lấy mạnh thắng yếu, thôn tính Hứa Đô tất dễ như trở bàn tay!

Điền Phong không nhịn nổi liền phản bác: — Không đánh mà khuất phục kẻ địch mới là thượng sách. Giờ là lúc cấy cày, trang bị vũ khí, luyện binh cường tướng mạnh, quấy nhiễu kẻ địch, đợi thời cơ chín muồi, việc ắt thành công.

Phùng Kỷ nhìn ông chằm chằm từ nãy đến giờ, nói giọng gay gắt: — Há có kẻ tự trói chịu chém? Khổng đánh không thể diệt, không công không thể phá, ta thấy trận này nhất định phải đánh! Sớm ngày nào hay ngày ấy.

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ là cuộc tranh luận giữa Quách Đồ và Thư Thụ nhưng những người khác cũng bị cuốn vào. Ngoài Hứa Du là bạn cũ Tào Tháo, Tuân Thầm là huynh trưởng Tuân Úc, hai người tránh hiềm nghi không phát ngôn, văn võ bá quan khác đều tỏ thái độ. Thẩm Phối, Thuần Vu Quỳnh, Nhan Lương, Văn Xú chủ chiến, Tân Bình, Trương Hợp, Cao Lãm, Trần Lâm cực lực phản đối, doanh đại tướng bỗng chốc náo loạn cả lên.

— Đủ rồi! — Viên Thiệu đập tay xuống soái án, tất cả đều im bặt. Ông ta nghiêm mặt nhìn quanh một lượt, — Tào Tháo độc chiếm triều đình, lũng đoạn quốc chính, tác oai tác quái trên đầu bản tướng quân, ta quyết khống thể để hắn tiếp tục lộng hành! Ý ta đã quyết, chuẩn bị hậu phương ngay trong ngày thu quân về Ấp Thành, điều động binh lính các bộ đồng loạt nam tiến, bằng mọi giá phải nhanh chóng tiêu diệt tên nghịch tặc này!

Thư Thụ thấy Viên Thiệu cố chấp như vậy, khẩn thiết khuyên can: — Thưa chúa công, dẹp yên bạo loạn gọi là nghĩa binh; cậy đông ỷ mạnh gọi là kiêu binh. Nghĩa binh vô địch thiên hạ, kiêu binh ắt sẽ diệt vong! Tào Tháo thờ phụng thiên tử, xây dựng Hứa Đô. Nay dấy binh nam tiến là trái với chính nghĩa. Hơn nữa mưu lược đánh thắng địch không phải bởi lực lượng mạnh yếu. Pháp lệnh của Tào Tháo đã được thực hiện, binh sĩ tinh nhuệ lão luyện, không giống Công Tôn Toản ngồi yên chịu trói. Nay từ bỏ sách lược vẹn toàn mà xuất binh với lý do không chính đáng, thuộc hạ cảm thấy lo lắng thay cho chúa công!

Viên Thiệu thấy ông ta vừa là quân thần đại nghĩa, vừa bi quan chỉ nghĩ đến thất bại, trong lòng không vui, liền xua tay nói: — Việc này đã quyết, Giám soái không cần nói nữa. Phùng Kỷ

https://thuviensach.vn

cũng châm chọc: — Tâng bốc uy phong của người khác, đè bẹp nhuệ khí của mình. Cổ hủ! Quá cổ hủ!

Quách Đồ cười khẩy, chắp tay về phía Thư Thụ nói: — Vũ Vương phạt Trụ không coi là bất nghĩa, xuất binh diệt Tào sao lại nói không chính đáng? Hơn nữa Đại tướng quân binh lính tinh nhuệ, tướng sĩ hăng hái, hà cớ chi không mau chóng an định đại nghiệp? Thuở trước Phạm Lãi nói với Câu Tiễn rằng: "Thứ ông trời ban tặng, không nắm lấy ắt sẽ thành mối nguy" , nên nước Việt xưng bá, nước Ngô diệt vong! Giám soái nắm binh quyền đã lâu, sao lại nông cạn như vậy? Đánh trận phải biết tùy cơ ứng biến, há không nghe câu 'Binh vô thường thế, thủy vô thường hình[21]'?" — Giọng điệu hắn vô cùng ngạo mạn.

Thư Thụ không phản đối kế sách tùy cơ ứng biến, nhưng không đồng tình xuất binh vào thời điểm này. Ông nhậm chức Thống soái đã lâu, hiểu rõ cái giá phải trả khi diệt Công Tôn Toản, chinh chiến liên miên, binh sĩ mệt mỏi chỉ mong được nghỉ ngơi. Ông nhìn Quách Đồ bằng ánh mắt khinh thường, nói sâu xa: — Tùy cơ ứng biến, nói thì dễ nhưng làm mới khó! Trên có Đại tướng quân, dưới có tướng tá các bộ, ai có thể túc trí đa mưu bằng Tào Tháo?

Viên Thiệu ghét nhất người khác nói mình không bằng Tào Tháo, trừng mắt lườm Thư Thụ: — Ý ta đã quyết, không phải nói nhiều! Mau thông báo đến các huyện ven sông, kêu họ dựng doanh trại trước, chuẩn bị cho đại quân đến đóng... Phùng Nguyên Đồ ở lại, những người khác lui hết đi.

Thư Thụ biết mình đã phạm húy kỵ, đưa mắt nhìn Điền Phong, cả hai đều đành bó tay, đứng dậy vái lạy rồi lui ra ngoài. Số còn lại

https://thuviensach.vn

cũng lũ lượt đứng dậy, kẻ xoa tay hằm hè, người lắc dầu thở dài, duy chỉ có Quách Đồ vẫn ngồi trên ghế không động đậy.

Phùng Kỷ biết chắc Viên Thiệu có việc riêng giao cho mình giải quyết, thấy Quách Đồ vẫn ngồi lì ở đó, vội nở nụ cười giả tạo: — Công Tắc huynh còn chuyện gì không? — Quan hệ giữa hắn và Quách Đồ không tốt đẹp gì, nhưng vẫn phải kiêng dè con người nham hiểm này, không dám tùy tiện kiếm chuyện như với Điền Phong.

Quách Đồ lườm hắn một cái, nhếch miệng nói: — Ta có chuyện muốn nói với chúa công, ngài ra trước đi!

— Ngài... — Phùng Kỷ thấy Quách Đồ đuổi mình như vậy trong lòng rất khó chịu, nhưng không dám gây hấn, — Ngài nói mau mau, ta còn có việc! — Nói rồi hậm hực ra khỏi đại trướng.

Quách Đồ chằm chằm nhìn theo Phùng Kỷ cho đến khi bóng ông ta khuất hẳn ngoài cửa trướng mới bước đến trước soái án: — Chúa công, tại hạ có một chuyện xin ngài lưu ý.

Viên Thiệu thấy ông ta tỏ vẻ mập mờ, liền hỏi: — Chuyện gì?

— Nam tiến lần này, nếu vẫn để Thư Thụ làm Thống soái e là không thích hợp!

— Hả? — Viên Thiệu ngây người, bỗng thấy cũng có lý,

— Thư Thụ không tán thành dụng binh vào lúc này, nếu vẫn để hắn chỉ huy quân đội, khó tránh khỏi việc vì chần chừ mà để lỡ thời cơ.

Quách Đồ nhòm ngó binh quyền từ lâu, sớm muốn thế chỗ Thư Thụ, nhân cơ hội này buông lời gièm pha: — Nào chỉ lỡ mất thời cơ, thuộc hạ thấy con người này còn phá hỏng đại sự của chúa công!

https://thuviensach.vn

— Sao ngươi nói vậy? — Viên Thiệu cảnh giác.

— Thư Thụ nắm binh mã đã lâu, thống lĩnh trong ngoài uy trấn ba quân, lại lập được chút công lao, khó tránh khỏi cậy công tự mãn, kéo bè kết đảng. Việc hôm nay ngài đã thấy, rõ ràng chuyện chúa công đã quyết nhưng hắn vẫn nói lời châm chọc, đủ thấy ngày càng ngạo mạn. Lâu dần thành con ngựa bất kham, chúa công sao chế ngự nổi đây? Viên Thiệu thừa nhận Thư Thụ có ý phản biện, nhưng không tin hắn có lòng phản nghịch, suy cho cùng Thư Thụ thống lĩnh ba quân, trước nay luôn hết lòng tận tụy. Viên Thiệu bình định được bốn châu Hà Bắc thực tế đều nhờ công Thư Thụ! Viên Thiệu chau mày hồi lâu rồi ậm ừ cho qua chuyện: — Tuy nói vậy, nhưng Thư Thụ thống lĩnh đã lâu, vô cớ thay đổi lòng quân ắt sẽ hoang mang.

— Chúa công đã biết thay Thư Thụ lòng quấn hoang mang, lẽ nào không nghĩ căn nguyên do đâu? — Quách Đồ vẫn chưa chịu từ bỏ, — Chính vì quyền lực của hắn quá lớn, đã ngầm liên kết với các tướng Trương Hợp, Cao Lãm. Hôm nay không chủ trương tốc chiến, đám người kia cũng hùa vào, chúa công không để ý sao?

Viên Thiệu vốn đã dao động, nghe những lời này càng thấy có lý: — Bọn chúng cùng một giuộc ư?

— Cùng một giuộc hay không tại hạ chưa dám chắc, nhưng binh quyền không thể rơi vào tay kẻ khác. *Tam lược* có câu: "Quân thần quyền lực ngang nhau, quốc gia ắt diệt vong". Không thể không để phòng!

Nét mặt Viên Thiệu hiện rõ vẻ bất an: — Không đến mức ấy chứ?

— Chưa bàn đến lòng trung thành của Thư Thụ, chỉ riêng chuyện nam tiến lần này, e không thể tiếp tục cho hắn thống lĩnh ba

https://thuviensach.vn

quân! Ngộ nhỡ trong lúc giao chiến, vì bất đồng với chúa công mà nhất thời câu kết với Tào Tháo làm ra những chuyện ngu xuẩn, vậy... — Quách Đồ cố ý chỉ nói nửa chừng.

— Cẩn trọng vẫn hơn. — Hai má Viên Thiệu khẽ co lại, lạnh lùng nói — Đã dốc lòng chủ chiến, từ nay chức vị của Thư Thụ sẽ do ngươi tạm thời nắm giữ, đợi sau khi tiêu diệt Tào Tháo sẽ phục chức cho hắn ta.

— Tạ ơn chúa công. — Quách Đồ khẽ nhếch miệng — Diệt được Tào Tháo chiến công vang dội, lúc đó Thư Thụ còn có tư cách tranh giành với Quách Đồ nữa sao?

Tuy Viên Thiệu giao binh quyền cho Quách Đồ nhưng cũng biết rõ hắn cương có thừa nhưng thiếu mềm mỏng, bèn cau mày hỏi: — Ngươi là Thống soái, hắn đã có sách lược phá địch?

Quách Đồ cười nói: — Việc quân thần tốc không thể chậm trễ, nếu đã quyết định nam tiến, chúa công nên gấp rút hành động. Thuộc hạ đề nghị không quay về Ấp Thành, mau chóng kéo đại quân đóng tại Lê Dương, binh mã các lộ khác có thể theo sau, nhưng nhất định phải tạo thế uy hiếp ở ven sông, đầu tiên lấy khí thế đè bẹp Tào Tháo, lúc đó lòng người phía nam chắc chắn sẽ hoang mang, trận chiến càng trở nên dễ dàng.

Viên Thiệu thấy cũng có lý: — Để ta suy nghĩ, ngươi lui đi đã.

— Suy nghĩ? — Quách Đồ ngây người, — Chúa công, đã quyết đánh thì không thể chậm trễ. Nếu để Tào Tháo nhanh chân một bước sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí. Mong ngài nhanh chóng quyết đoán, giành lấy thời cơ!

Viên Thiệu bực mình: — Chẳng phải ta đã lệnh các huyện ven sông dựng trại ngăn địch rồi sao? Ngoài ra, phải lôi kéo Lưu

https://thuviensach.vn

Biểu, Trương Tú tạo thành thế gọng kìm ở Thái Sơn. Xong mấy việc này mới xuất binh. — Viên Thiệu đưa tay vuốt râu, trong lòng đã có chủ ý, không muốn tiếp tục nghe Quách Đồ lải nhải, — Ngươi thu xếp trước đi, nhân tiện gọi Nguyên Đồ vào cho ta.

Quách Đồ hiểu rõ tính khí Viên Thiệu, không dám nói thêm liền lui ra ngoài, thấy Phùng Kỷ đang ngây người dựa bên trướng, không nói nửa lời, bèn hất hàm vào trong trướng rồi vênh váo bước đi. Phùng Kỷ chửi thầm Quách Đồ nhưng không dám tỏ thái độ, chỉ vội xun xoe chạy đến trước mặt Viên Thiệu: — Chúa công có gì cần dặn dò?

— Ngươi thay ta đi Thanh Châu một chuyến.

— Đi Thanh Châu? — Phùng Kỷ quan hệ mật thiết với con trai út Viên Thiệu là Viên Thượng nhưng lại không mấy hòa hợp với Viên Đàm đang trấn thủ Thanh Châu nên không muốn nhận nhiệm vụ này, — Đang chuẩn bị chiến sự, không biết đi Thanh Châu có chuyện gì?

Viên Thiệu cười gằn: — Gần đây hài nhi gửi ta mấy bức thư, là Viên Công Lộ nhờ chuyển đến.

— Hả? — Viên Thuật vô duyên vô cớ gửi thư làm gì?

— Hoàng đế cầm cự không nổi Hoài Nam. — Viên Thiệu hả hê trước tình cảnh của Viên Thuật, — Hắn định bắc tiến nương nhờ chúng ta. May thay trong số thuộc hạ của Tào Tháo có người em họ là Viên Tự ở Tế Âm, đã làm trung gian giúp đưa tin này đến.

Phùng Kỷ vẫn chưa hiểu: — Vậy tại hạ đi Thanh Châu làm gì?

— Viên Thuật hiện giờ binh mỏng tướng yếu, e khó lòng vượt qua lãnh địa của Tào Tháo, ngươi đến đốc thúc con trai ta

https://thuviensach.vn

phát binh nghênh đón. Ngoài ra... — vẻ tham lam ánh lên trong mắt Viên Thiệu: — Sau khi đón được người huynh đệ của ta, hãy mang ngọc tỷ truyền quốc về đây!

Thì ra là vậy, chúa công muốn có ngọc tỷ...

Phùng Kỷ vội cười xòa: — Xin người yên tâm, tại hạ nhất định mang ngọc tỷ dâng lên bệ hạ!

Viên Thiệu nghe hắn gọi mình là bệ hạ, ra vẻ khiển trách: — Chớ ăn nói hàm hồ. — Nhưng trong lòng vô cùng mãn nguyên. Phùng Kỷ thấy Viên Thiệu vui vẻ, nhân cơ hội thăm dò: — Khi nãy Quách Công Tắc đã nói gì với ngài?

— Không có gì. — Viên Thiệu nói tránh, — Thư Thụ không tán thành việc tốc chiến, ta đã để ông ta thay Thư Thụ làm Tổng giám ba quân.

— Hả? — Phùng Kỷ thầm thở dài — Chuyện này liên quan đến cả nhà họ Viên. Viên Thiệu có ba người con trai đã trưởng thành, con trưởng là Viên Đàm, con thứ là Viên Hi, con út là Viên Thượng. Viên Đàm cầm quân nhiều năm cũng có chút tài cán, nhưng bản tính hà khắc, cay nghiệt. Con út Viên Thượng được Viên Thiệu sủng ái, tướng mạo nho nhã, Viên Thiệu thường tỏ rõ ý định phế trưởng lập út. Vì thế đám thuộc hạ chia làm hai phe, bọn Thẩm Phối và Phùng Kỷ ủng hộ Viên Thượng; Quách Đồ và Tân Bình chủ trương lập Viên Đàm, Điền Phong, Thư Thụ không tỏ thái độ rõ ràng. Phe ủng hộ Viên Thượng, gia tộc Thẩm Phối quyền thế số một Hà Bắc, Phùng Kỷ lại được sự tín nhiệm của Viên Thiệu. Quách Đồ và Tân Bình chủ trương lập Viên Đàm đều là dân Dĩnh Xuyên ngụ cư Hà Bắc, không có khả năng tranh đấu với đám Phùng Kỷ. Giờ Quách Đồ cướp mất binh quyền, vô hình trung đã giúp Viên Đàm tăng thêm sức mạnh quân đội, chính trị. Việc này

https://thuviensach.vn

khiến Phùng Kỷ hoảng hốt, vội khuyên ngăn: — Chúa công tuyệt đối không thể để Quách Công Tắc nắm binh quyền!

— Tại sao?

— Người này ánh mắt sắc lạnh, hiểm độc khó lường, hơn nữa kết giao mật thiết với đại công tử, lẽ nào chúa công không sợ hắn dùng quân đội chèn ép tam công tử?

Lại thêm một người khiến Viên Thiệu chán ngán, ông ta xua tay nói: — Được rồi được rồi, các ngươi đều nói những lời như thế, khiến ta không biết nên tin ai. Tạm thời cứ sắp xếp như vậy, có chuyên gì đợi tiêu diệt xong Tào Tháo sẽ tính.

— Đến lúc đó e quá muộn! — Phùng Kỷ nói hệt Quách Đồ, — Binh quyền không thể rơi vào tay kẻ khác.

— Đủ rồi, Quách Công Tắc chủ trương tốc chiến, nam tiến lần này ta nhất định dùng hắn.

Phùng Kỷ thấy không thể cứu vãn, liền nói ba phải: — Nếu chúa công đã kiên quyết như vậy tại hạ cũng không dám nhiều lời. Nhưng binh quyền tuyệt đối phải cẩn thận, một người chuyên trách chi bằng chia ra đốc suất, để mỗi người nắm giữ một nửa hòng chế ước lẫn nhau, cũng tránh việc có người sinh lòng phản trắc.

— Ồ! Đúng là cách hay. — Viên Thiệu xưa nay vốn hay ngờ vực cũng thấy đây là sách lược khả thi, lại giảm được ảnh hưởng thay thế Thư Thụ, liền đập bàn nói, — Ta thấy thế này, từ nay về sau xóa bỏ chức Tổng giám ba quân, tập hợp tất cả binh mã về Ấp Thành, chia đều làm ba bộ, đổi thành ba đô giám. Thư Thụ thống lĩnh một bộ, Quách Đồ thống lĩnh một bộ, ngoài ra Thuần Vu Quỳnh cũng được lên làm đô giám. — Thuần Vu Quỳnh theo Viên Thiệu từ khi ở Lạc Dương, suy nghĩ đơn giản, trung thành tuyệt đối, thêm người này sẽ giảm bớt thế lực của Thư Thụ, Quách Đồ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Viên Thiệu đã xem nhẹ một vấn đề, việc hành quân về Ấp Thành chỉnh trang đội ngũ sẽ lãng phí không ít thời gian, ba cánh quân không thống nhất ắt sẽ nảy sinh mâu thuẫn. Từ chối sách lược ổn thỏa của Thư Thụ, nhưng Viên Thiệu lại lãng phí thời gian trước đại chiến, khiến kế hoạch đánh phủ đầu của Quách Đồ bị lỡ dở...

https://thuviensach.vn

Chương 7

ÁM TIỄN KHÓ PHÒNG, HOÀNG ĐẾ ĐÂM TÀO THÁO SAU LƯNG

Thả hổ về rừng

Thái thú Tế Âm Viên Tự tuy ngu xuẩn nhưng vẫn đoán biết được tình cảnh của mình. Trước khi quyết chiến với Viên Thiệu, Tào Tháo sẽ không hành động tùy tiện, vẫn phải dùng hắn như con bài để chứng minh họ Viên ở Nhữ Nam trung thành với triều đình, nhưng khi mọi việc xong xuôi sẽ không khách khí nữa. Nếu Tào Tháo thắng trận, trong danh sách những kẻ cần thanh trừng, chắc chắn tên hắn sẽ được liệt vào "hàng danh dự" , suy cho cùng trước tên hắn vẫn có chữ "Viên" , đây là cái tội chẳng thể gột rửa! Nếu Tào Tháo bại trận cảnh ngộ lại càng đáng sợ, ông anh nội tộc không xa cũng chẳng gần kia đánh đến, hận kẻ "ăn cây táo rào cây sung" , chắc chắn sẽ gán cho tội nối giáo cho giặc.

Viên Tự suy đi tính lại, cuối cùng đưa ra một quyết định mạo hiểm. Hắn biết Tào Tháo giám sát việc mình qua lại với Ấp Thành, liền sai tâm phúc móc nối với Viên Đàm ở Thanh Châu, từ đó làm người liên lạc của Viên Thuật với Hà Bắc. Mọi việc tiến triển vô cùng thuận lợi, Viên Tự cũng ngầm gói ghém hành lý, định bí mật chạy đến Đồ Châu hợp nhất với Viên Thuật. Dù đã hết sức cẩn thận nhưng chưa kịp vượt qua địa giới Tế Âm, Viên Tự đã bị Tiết Đễ bắt sống, hai bức thư quan trọng cũng bị tịch thu. Tiết Đễ đọc thư mà không khỏi kinh hãi, nhận thấy sự việc nghiêm trọng, bèn tức tốc nhốt Viên Tự vào ngục, giao toàn quyền cho Lã Kiền rồi lập tức mang hai bức thư về Hứa Đô nộp cho Tào Tháo.

Tào Tháo hay tin Viên Thiệu dựng doanh trại ở Hà Bắc, đoán rằng hắn đã quyết sống mái, liền vạch kế hoạch xuất binh ứng chiến, thấy Tiết Đễ đột nhiên chạy đến liền cau mày nói: — Hiếu

https://thuviensach.vn

Uy, ngươi cũng là Quận tướng, đại chiến gần kề, mấy chuyện nhỏ này há cần ngươi đích thân chạy về? Phái sai dịch áp tải xe ngục đến cho ta là được.

— Chúa công không biết, Viên Thuật âm mưu liên kết với Thanh Châu! — Tiết Đễ vội đặt hai mật thư vừa thu được lên soái án, — Lời lẽ trong này e rằng không phải liên lạc lần đầu, tại hạ một lòng cảnh giới phía bắc, không ngờ Viên Tự thông đồng với Viên Thuật. Xin chúa công trị tội không làm tròn chức trách.

— Không phải lỗi của ngươi. Viên Tự tự tìm đường chết, ngươi ngăn nổi chắc? Về phần Viên Thuật, hoang dâm vô độ khiến trời đất phẫn nộ, lòng người oán hận, đã bị cô lập hoàn toàn, ta sớm biết hắn sẽ có ngày rơi vào đường cùng. Nếu không mặt dày đầu hàng huynh trưởng thì chỉ còn đường chết! — Tào Tháo thờ ơ như không, mở một phong thư ra đọc, là Viên Thuật tự tay viết cho Viên Thiệu:

Thiên hạ nhà Hán đã mất từ lâu, thiên tử bị kẻ khác khống chế, chính quyền trong tay hắn. Cường hào đấu đá lẫn nhau, đất nước bị chia năm xẻ bảy, khác nào thất quốc phân tranh cuối thời nhà Chu, kẻ mạnh tất thôn tính thiên hạ. Phù mệnh, điềm lành báo họ Viên phụng mệnh trời lên làm đế vương. Nay huynh đã có bốn châu, nắm trong tay trăm vạn hộ dân. Luận về sức mạnh ai sánh bằng huynh, luận về đức hạnh ai cao bằng huynh? Dù Tào Tháo muốn vực yếu cứu suy, sao có thể cứu được kẻ tuyệt mệnh? Huynh hãy thuận theo mệnh lớn, phục hưng thiên hạ!

Tào Tháo đọc xong liền cười phá lên: — Viên Công Lộ làm chúa đất mấy năm, võ lược tài cán ngày càng kém cỏi, nhưng hay giả mạo chiếu chỉ nên văn vẻ cũng tiến bộ nhiều. Toàn những lời

https://thuviensach.vn

hàm ý đầu hàng, quỳ gối trước Viên Bản Sơ, nhưng tuyệt nhiên không có hai chữ "đầu hàng." Hay! Đúng là rất hay!

Tiết Đễ tức giận nói: — Viên Thuật ngông cuồng, trước khinh bỉ Viên Thiệu là con tỳ nữ sinh ra, nay rơi vào đường cùng lại đầu hàng tặc huynh, thực là loại mặt dày vô liêm sỉ! Thiệu cũng là tên đãng trí, đã quên sạch trận chiến ở Dự Châu, không bận tâm đến mối thù của huynh đệ họ Chu, còn cho phép hắn đến. Hai tên này tráo trở bất thường, lật mặt như trở bàn tay.

— Ngươi nghĩ sai rồi. Viên Thiệu chẳng thèm bận tâm đám tàn binh bại tướng của Viên Thuật, cũng đừng mơ niệm tình huynh đệ, thứ hắn muốn chính là ngọc tỷ truyền quốc trong tay Viên Thuật! — Tào Tháo tỏ vẻ chán nản, — Phù mệnh, điềm lành... Chỉ dựa vào cái ấn ngọc là có thể bình định thiên hạ sao?

Tiết Đễ lấy ra một phong thư khác dâng lên Tào Tháo: — Mời chủ công đọc cái này, đây là Viên Tự viết cho Viên Thiệu, lời lẽ ngông cuồng phản nghịch, đủ để định tội huynh đệ họ Viên!

Tào Tháo cười khẩy nhận lấy bức thư:

Nay quốc gia suy bại, ý trời hướng về nhà ta, thần linh cảm ứng có điểm báo, chính là tôn huynh, nam huynh (chỉ Viên Thuật) và các đại thần đều mong huynh lên ngôi. Nam huynh nói, so tuổi thì bắc huynh (chỉ Viên Thiệu) là trưởng, so vị thế thì bắc huynh cao hơn. Nhân tiện muốn tặng ngọc tỷ, nhưng sợ Tào Tháo chặn đường.

— Một câu nam huynh, hai câu bắc huynh, thân thiết quá nhỉ! Hắn chán sống thật rồi! — Tào Tháo nhếch mép cười nhạt, — Viên Tự này cũng thật khác người, luôn làm những chuyện ngu xuẩn hơn chúng ta tưởng! Xu nịnh Viên Thiệu còn có có lý, chứ xu

https://thuviensach.vn

nịnh loại cẩu tặc Viên Thuật phỏng có ích gì? Việc như vậy mà hắn cũng nghĩ ra.

— Tại hạ đã áp tải hắn đến, ngài có muốn gặp không?

— Không cần, ta không có thời gian quan tâm hạng tiện nhân đó! Bảo hắn tắm rửa sạch sẽ, ngày khởi binh ta sẽ chặt đầu tế cờ! Ánh mắt Tào Tháo sáng rực, — Viên Thuật mỉa mai ta muốn vực yếu cứu suy, vậy phải khiến cho hắn biết ta không những đánh bại Viên Thiệu mà còn đánh tan xương nát thịt!

— Việc gấp rút trước mắt là phải nhanh chóng điều động binh mã, tiêu diệt Viên Thuật. — Tiết Đễ nhắc nhở.

— Ta thấy chẳng cần tiêu diệt, hắn chỉ còn đám binh, lương thực thiếu thốn, đã lâm vào đường cùng, về cơ bản không thể chống nổi quân ta, cứ chặn đường về của hắn là đủ. Ngươi khỏi cần lo lắng, lão phu tự biết sắp xếp. — Tào Tháo chưa muốn tiêu diệt Viên Thuật, giữ hắn lại có thể tiếp tục cầm chân Tôn Sách. Hơn nữa Viên Thuật ngông cuồng phạm thượng, tự xưng hoàng đế, ngoài Viên Thiệu ra sẽ không còn ai giúp đỡ, chỉ cần ngăn không cho lên phía bắc hợp binh với Viên Thiệu thì chẳng có gì đáng sợ. Tào Tháo ném hai bức thư trả lại Tiết Đễ, — Ta đang băn khoăn việc vô cớ xuất binh, chúng lại chủ động dâng cái cớ lên. Ngươi hãy gửi hai bức thư này cho Tuân Lệnh quân, kêu ông ta lập tức viết tấu chương, công khai vạch trần âm mưu của huynh đệ họ Viên, để người trong thiên hạ nhìn rõ bộ mặt của đám con cháu gia tộc bốn đời Tam công này!

—Tuân lệnh. — Tiết Đễ đáp, sau đó đề nghị, — Họ Viên có rất nhiều môn sinh, liệu có cần thẩm tra toàn bộ những người có liên quan?

https://thuviensach.vn

— Tuyệt đối không được! Nếu làm ầm ĩ sẽ khiến người người lo sợ, dư luận toàn triều sẽ đổ tội cho ta, như vậy sẽ chẳng được lòng người... — Mắt Tào Tháo lộ rõ vẻ bất lực, — Chỉ cần không xuất hiện loạn tử, tạm thời mắt nhắm cho qua, có món nợ nào sau này hẵng tính!

Tiết Đễ trừng cặp mắt dữ tợn, vẫn cương quyết không tha: — Minh công khoan dung như vậy là tốt, nhưng sợ rằng lại giống Viên Tự, dù không thể thẩm tra văn võ bá quan trong triều cũng phải đề cao cảnh giác với gia tộc họ Viên. Đừng quên Nhữ Nam vẫn còn rất nhiều thân thích họ Viên!

— Việc này ta đã sớm có dự liệu, ngươi không cần lo. Trước tiên hãy lo chuyện làm tấu chương, sau đó gửi hỏa tốc đến Thái Sơn. Nghe nói Xương Bá không an phận, ngay đám bằng hữu cũ như Tang Bá, Tôn Quan hắn cũng không nể mặt, ngang nhiên qua lại với dư đảng Khăn Vàng. Phải để hắn thấy rõ, phía đông không dễ gì bình định, lúc này đừng gây phiền toái cho ta nữa!

Sau khi Tiết Đễ đi, Tào Tháo sai Vương Tất đến hành dinh tìm ba tướng Lưu Bị, Chu Linh, Lộ Chiêu, phái họ dẫn quân đi ngăn Viên Thuật. Sau đó ông tự tay thảo thư gửi Lý Thông — Trung lang tướng đóng quân ở Chấn Uy, Nhữ Nam, lệnh cho ông ta giám sát động tĩnh của gia tộc họ Viên. Tào Tháo lại triệu em rể Nhậm Tuấn, em vợ Biện Bỉnh, căn dặn việc vận chuyển lương thảo, sửa chữa quân giới... Sau khi sắp xếp ổn thỏa những việc quan trọng, Tào Tháo tranh thủ ra hậu viên bế đứa con trai nhỏ, đoán chừng Tuân Úc đã soạn gần xong tấu chương mới đi thay triều phục, chuẩn bị xe ngựa vào cung cùng gặp thánh thượng.

Có chứng cứ Viên Thiệu câu kết với nghịch tặc, đòi lấy ngọc tỷ truyền quốc, cuộc chiến vốn xuất phát từ ân oán Viên, Tào giờ

https://thuviensach.vn

thành chuyện “quốc gia đại sự” ,đủ để yêu cầu thiên tử ban chiếu thư thảo phạt nghịch tặc. Tào Tháo vào trong cung, đi qua Nghĩa Môn, từ xa đã thấy Tuân Úc tay cầm tấu chương, Thiếu phủ Khổng Dung đi cạnh Tuân Úc, không biết hai người đang xì xào bàn tán chuyện gì.

— Văn Cử, ngọn gió nào đưa huynh đến vậy? — Dù rất ghét tên lắm lời, lẻo mép này nhưng Tào Tháo vẫn tỏ vẻ khách sáo.

Nét mặt Khổng Dung lộ rõ vẻ đau thương, khẽ nói: — Di Hoành chết rồi...

Di Hoành tính cách ngạo mạn, năm xưa đánh trống mắng Tào khiến ông đùng đùng nổi giận. Tào Tháo lấy chuyện Biên Nhượng làm gương, không muốn mang tiếng giết hại hiền tài nên đã trói hắn lại rồi đuổi tới Kinh Châu, hòng mượn dao giết người. Lần này, Tào Tháo biết âm mưu đã thành nên trong lòng mãn nguyện, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ tiếc nuối: — Ôi! Sớm biết thế này ta đã không phái hắn tới Kinh Châu, Lưu Cảnh Thăng cũng được xem là danh sĩ đương thời, sao có thể nhẫn tâm giết hại hiền lương? Há có cái lý đó!

Khổng Dung cúi đầu buồn bã: — Không phải Lưu Biểu, là Hoàng Tổ hạ độc thủ. Vừa rồi nói chuyện, Hàn Tung mới tình cờ tiết lộ chuyện này, chết đã hai tháng nay rồi.

Thì ra, Di Hoành vừa đến Tương Dương đã được Lưu Biểu ngưỡng mộ tài năng, đối xử chu đáo, còn thường xuyên mời sáng tác thơ văn. Nhưng lâu dần, thói ngang bướng phát tác, thường nói những lời châm chọc, gièm pha Lưu Biểu. Lưu Biểu ngoài mặt cho qua nhưng trong lòng ghi hận, cũng giống Tào Tháo, không muốn mang tiếng giết hại hiền tài, liền điều Di Hoành tới chỗ Thái thú Giang Hạ Hoàng Tổ. Hoàng Tổ xuất thân võ biển, tính tình nóng

https://thuviensach.vn

nảy, đương nhiên không thể dung nạp loại người như Di Hoành, may thay con trai Hoàng Tổ là Thái thú Chương Lăng Hoàng Xạ học đòi văn vẻ, thường ra mặt bênh vực. Sau này Tôn Sách muốn thảo phạt Giang Hạ, Hoàng Tổ cũng cẩn thận chuẩn bị chiến sự. Một hôm Hoàng Tổ triệu tập các tướng họp trên chiến thuyền, Di Hoành lại phát tính ngang ngược, mắng Hoàng Tổ là "đồ chết dẫm". Hoàng Tổ phẫn nộ cực độ liền chém chết Di Hoành. Hoàng Xạ thương xót người tài nên đã cho khâm liệm Di Hoành, chôn cất ở Anh Vũ Châu[22] trên Trường Giang, thọ hai sáu tuổi.

Khổng Dung đau lòng, Tào Tháo lại thấy hả hê, vỗ vai Khổng Dung vờ an ủi: — Di Chính Bình tính cách ngang ngược, ăn nói ngông cuồng mà chết trong tay Hoàng Tổ, nay cũng coi như chết có chốn dung thân rồi! Văn Cử huynh không nên quá đau lòng.

Khổng Dung lau nước mắt, nói: — Lúc đầu Di Chính Bình phụng mệnh minh công đến Kinh Châu, theo lý mà nói cũng là người triều đình, nay phần mộ đơn độc nằm giữa đại hà, xin triều đình phái người chuyển linh cữu về quê an táng. — Khổng Dung vào cung tìm Tuân Ức chính là vì việc này.

Tào Tháo chẳng buồn bận tâm, chỉ nói qua loa lấy lệ:

— Thiên hạ chiến loạn chưa được bình yên, chính sự triều đình nhiều vô kể, chuyện này không cần gấp gáp, sau này hãy tính! — Nói rồi Tào Tháo đi lên điện.

Khổng Dung vội vượt lên trước ngăn lại: — Minh công sao có thể nhẫn tâm để Di Chính Bình chết tha hương? Chớ quên đạo lý "chôn cất người chết là chuyện đại sự".

Tào Tháo thấy lão già lắm lời này cứ bám lấy mình, gượng cười nói: Huynh cũng đã từng thảo phạt Khăn Vàng ở Bắc Hải,

https://thuviensach.vn

một trận chiến biết bao người bỏ mạng nơi sa trường, chôn cất được thì còn gì bằng? Nói đâu xa, con trai ta chết ở sông Dục Thủy, thi thể trôi dạt về đâu giờ vẫn chưa biết!

Nếu là người khác, khi nghe những lời này sẽ thôi, nhưng Khổng Dung vẫn cố tranh luận: — Chuyện này khác! Tiểu tướng quân chết do chiến trận, Di Chính Bình được ngài phái đi Kinh Châu, phải có trách nhiệm chứ? Linh cữu Tuân Sảng, Hà Ngung chẳng phải cũng được Đoàn Ổi mang về đây hay sao? Hà cớ chi chỉ có Di Hoành bị đối xử lạnh nhạt như vậy?

Tào Tháo thấy hắn không chịu thôi, liền quay ra giải thích cặn kẽ: — Di Hoành do ta phái đi, nhưng cùng lắm chỉ tính là một bộ thuộc, không phải đại quan triều đình, sao có thể so sánh với Tuân Công, Hà Ngung? Văn Cử huynh hãy nén đau thương, những chuyện như thế này nhiều vô kể, lo sao hết được?

— Ngài thích thì cho người ta sống, ghét thì đẩy vào chỗ chết! — Khổng Dung bắt đầu nổi khùng, — Ngài và Hà Ngung là chỗ bằng hữu, lại có mối thâm tình với Lệnh quân, quân sư nên mới cho đưa hai người bọn họ về. Di Chính Bình lăng mạ ngài nên ngài mới ngoảnh mặt làm ngơ! — Khổng Dung kéo cả Tuân Úc vào, Tuân Úc vốn định khuyên vài ba câu nhưng thấy vậy cũng không tiện nói.

Tào Tháo cũng thấy bực, nhưng đại sự trước mắt không có thời giờ tính chuyện vặt vãnh với Khổng Dung, liền chắp tay nói: — Được, cứ coi như ta thích thì cho người ta sống, ghét thì đẩy vào chỗ chết, nhưng ngài chẳng phải cũng vậy sao? Những người không liên quan chết rồi có bao giờ ngài bận tâm?... Thôi đừng nói nữa, thánh thượng đang đợi. Lão phu xin cáo từ, được chứ?

https://thuviensach.vn

Nào ngờ, Khổng Dung tiếp tục cười khẩy: — Lão phu ư? ! Bậc đại phu bảy mươi tuổi cáo lão về quê mới tự xưng là lão phu, minh công còn tráng kiện lại tự xưng lão phu, chẳng phải quá lời sao?

Tào Tháo thẹn đỏ mặt vì bị xỉa lưng — *Lễ kỷ* có viết: "Nhân sinh thập niên viết ấu, học. Nhị thập viết nhược, quan. Tam thập viết tráng, hữu thất. Tứ thập viết cường, nhi sĩ. Ngũ thập viết ngãi, phục quan chính. Lục thập viết kỳ, chỉ sứ. Thất thập viết lão, nhi truyền." Theo cách nói trên, bốn mươi tuổi mới có thể làm quan, bảy mươi tuổi mới có thể tự xưng lão phu. Nhưng thế sự xoay vần, quy tắc cũ từ lâu đã không còn thông dụng. Trong hàng quân, Tào Tháo quen làm việc với những người trẻ tuổi, luôn tự xưng hai tiếng "lão phu". Hôm nay quen miệng thốt ra bị Khổng Dung bắt bẻ, Tào Tháo giận sôi máu nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt trước lão già cố chấp.

Sợ Khổng Dung nói tiếp sẽ khiến Tào Tháo nổi trận lôi đình, Tuân Úc liền chen ngang: — Văn Cử huynh, Di Hoành là nhân sĩ quận Bình Nguyên, dù có chuyển linh cữu về, tình cảnh hiện giờ há có thể đưa về cố hương? — Lời Tuân Úc khiến Khổng Dung im bặt. Quận Bình Nguyên thuộc đất Thanh Châu, là địa bàn của họ Viên, nay Viên Thiệu đã cắt đứt qua lại với triều đình, đường sá cách trở, muốn đưa linh cữu Di Hoành về cũng không được.

Tào Tháo thấy Khổng Dung im lặng liền bình thản nói: — Lệnh quân nói có lý, sứ giả triều đình còn không làm được, chẳng lẽ Vân Cử huynh muốn lấy danh nghĩa cá nhân tự nhận việc này? Khổng Dung và Viên Đàm đối đầu từ cuộc chiến Bắc Hải, nếu đến Thanh Châu chắc chắn sẽ mất mạng.

https://thuviensach.vn

Lúc này Khổng Dung mới ý thức được rằng đang mua dây buộc mình: — Cũng phải! Đành đợi sau này rồi tính.

Tào Tháo đang muốn bẩm tấu chuyện thảo phạt Viên Thiệu, liền nghĩ: Khổng Dung này suốt ngày lải nhải, phải để hắn biết uy phong của ta trước mặt hoàng thượng, sau này bớt hoa chân múa tay mới được. Nghĩ đoạn, Tào Tháo đột nhiên nắm cổ tay Khổng Dung, nặn ra một nụ cười: — Hãy khoan! Văn Cử huynh đã có lời, ta có cách giải quyết việc này, hãy cùng ta lên điện gặp thánh thượng. — Khổng Dung không dám tin vào tai mình, nhưng vẫn cùng hai người bước lên bậc tiến vào đại điện.

Hoàng đế Lưu Hiệp đã lên điện, ngồi dựa vào long án, mặt nặng như đeo chì. Thấy mấy người Tào Tháo quỳ xuống hành lễ, nhà vua chẳng buồn giơ tay ra hiệu cho họ đứng dậy, chỉ nói: — Bình thân, có việc gì mà tự nhiên cầu kiến quả nhân? — Giọng điệu vô cùng thờ ơ.

Từ khi tiêu diệt Lã Bố trở về, thái độ của hoàng đế đối với Tào Tháo ngày càng lạnh nhạt, chẳng những phong Đổng Thừa làm Xa kỵ Tướng quân mà lời nói luôn hàm chứa vẻ bất mãn, quan hệ quân thần vì thế ngày càng căng thẳng. Tào Tháo từ ngày cùng Đoàn Ổi lên điện cũng chưa đến vấn an hoàng thượng, hôm nay lại thấy điệu bộ này của Lưu Hiệp, Tào Tháo chẳng buồn thâm hỏi, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Tuấn Úc.

Tuân Úc dâng bản tấu chương vừa viết xong, nói: — Đại tướng quân Viên Thiệu câu kết với nghịch tặc Viên Thuật, muốn chiếm ngọc tỷ truyền quốc mưu đồ bất chính. Thần dâng tấu hạch tội, khẩn xin bệ hạ minh xét ban chiếu thư công bố thiên hạ, phong Tào công làm Thống soái thảo phạt lũ nghịch tặc này.

https://thuviensach.vn

Khổng Dung theo vào còn chưa hiểu chuyện gì, giờ nghe thấy Tuân Úc bẩm báo vậy chỉ biết trố mắt kinh ngạc, suýt chút nữa đánh rơi phù tiết. Thị ngự sử liền đón lấy bản tấu chương đặt lên long án, nhưng Lưu Hiệp chẳng buồn liếc nhìn, đờ đẫn nói: — Việc quân cứ theo lời Tào công, còn nói với trẫm làm gì? — Giọng điệu như thể chẳng liên quan gì đến nhà vua.

Tuân Úc lặng người nhưng vẫn kiên nhẫn bẩm tấu: — Thảo phạt nghịch tặc là đại sự triều đình, khẩn xin bệ hạ minh xét, ban chiếu thư.

— Lệnh quân thật biết nói đùa, — Lưu Hiệp nhếch mép cười, — Ai chẳng biết chiếu thư đều do một tay Lệnh quân quyết định? Trẫm có gật đầu hay không chẳng phải vẫn thế cả sao?

Tuân Úc nghe những lời này chẳng khác gì cực hình, vội quỳ xuống khấu đầu lia lịa, luôn miệng kêu không dám.

— Chuyện chinh phạt Hà Bắc vẫn phải bàn bạc thêm! — Khổng Dung đột nhiên cao giọng.

Tào Tháo cười ha hả, nói: — Hà cớ chi Khổng đại nhân phản dối? Viên Thiệu đại nghịch bất đạo đã rõ như ban ngày, phải nhanh chóng tiêu diệt. Thu phục bốn châu Hà Bắc cũng dễ bề đưa bằng hữu của ngài về an táng còn gì?

Khổng Dung không dâng phù tiết lên mà quay mặt về phía Tào Tháo: — Viên Thiệu đất rộng binh cường, Điền Phong, Hứa Du mưu trí hơn người; Thẩm Phối, Phùng Kỷ tận trung tận nghĩa; lại có Nhan Lương, Văn Xú dũng mãnh bậc nhất thống lĩnh binh mã, khó bề thủ thắng!

Tuân Úc sợ hắn khiến thánh thượng dao động, liền đứng dậy phản bác: — Điền Phong phách lối phạm thượng, Hứa Du tham lam bất trị, Thẩm Phối ngang ngược, Phùng Kỷ tuy quyết đoán

https://thuviensach.vn

nhưng vô dụng. Nhan Lương, Văn Xú chẳng qua là hạng hữu dũng vô mưu, một khi xung trận sẽ bị bắt sống!

Khổng Dung lắc đầu quầy quậy: — Nói thì dễ, làm mới khó. Khó thay, khó thay! — Tào Tháo lườm hắn một cái: — Triều đình không thảo phạt Hà Bắc, Viên cũng kéo quân xâm chiếm Hà Nam, chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết sao?

Khổng Dung tất nhiên không cùng phe Tào Tháo, nhưng cũng căm hận Viên Thiệu đến tận xương tủy: — Viên Thiệu tuy đại nghịch vô đạo nhưng binh hùng tướng mạnh, binh lực triều đình vừa mỏng lại thêm nỗi lo ngay ngáy về sau. Bình định Hà Bắc là việc tất nhiên, nhưng lúc này tuyệt đối không được nôn nóng, phải từ từ giải quyết.

— Từ từ giải quyết ư? — Tuân Úc cung kính chắp tay, — Đại nhân có kế hoạch cụ thể ra sao? Xin hãy nói cho bệ hạ và Tào công nghe thử.

Khổng Dung vốn không có tài cầm quân, ngày trước ở Bắc Hải bị Viên Đàm đánh cho tơi tả, giờ địch mạnh ta yếu không thể đưa ra kế sách, chỉ cúi gằm mặt tỏ ý bất lực. Tào Tháo thấy hắn im bặt, vuốt râu cười khẩy: — Ta hiểu Thiệu là người thế nào, chí lớn nhưng tài mọn, miệng hùm gan sứa, giỏi đố kỵ mà chẳng có uy, binh nhiều nhưng không biết bố trí, tướng mạnh nhưng mệnh lệnh bất nhất, đất đai tuy rộng, lương thảo tuy nhiều nhưng là chuẩn bị giúp chúng ta! Lần này ta dấy binh trên đại hà, chắc chắn có thể lấy ít địch nhiều, giành được toàn thắng!

Tuân Úc biết Tào Tháo chưa có kế sách vẹn toàn vẫn cố tỏ ra quyết tâm, nhưng tình thế hiện nay không thể không đánh, đành hùa theo: — Lời Tào công nói không sai. Viên Thiệu dù mạnh nhưng là nghịch thần, xưa nay tà không thể thắng chính, mong bệ

https://thuviensach.vn

hạ sớm... — Ông ta ngước lên đã thấy long án trống trơ. Lúc họ đang tranh luận, Lưu Hiệp đã phẩy áo bỏ đi!

Tào Tháo, Khổng Dung đưa mắt nhìn nhau, Tuân Úc nói đến nửa chừng mới phát hiện hoàng thượng đã đi mất, ai nấy đều khó xử. Tào Tháo im lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói: — Bệ hạ đã không có ý kiến, Lệnh quân chuẩn bị thảo chiếu thư đi.

Ba người cúi đầu ra khỏi đại điện, Khổng Dung không buồn tranh cãi nữa, chỉ chắp tay nghênh ngang bước đi phía trước. Tuân Úc tiễn Tào Tháo ra khỏi cung, cả hai đều lặng thinh. Việc xuất binh coi như đã quyết, nhưng lấy ít đánh nhiều có giành phần thắng hay không vẫn là dấu hỏi. Nay thiên tử lại tỏ thái độ như vậy, việc hậu phương lại càng đáng lo...

Vừa ra khỏi cửa cung đã thấy bọn Trình Dục, Quách Gia đang đi lại trước xe ngựa, dường như có chuyện quan trọng. Quách Gia thấy Tào Tháo bước ra liền xô đám thị vệ tiến lên trước: — Sao minh công lại lệnh cho ba tướng Lưu Bị, Chu Linh, Lộ Chiêu khởi binh? — Tào Tháo thấy Quách Gia hỏi vậy, ngây người nói: — Ngươi hốt hoảng chuyện gì? Viên Thuật bắc tiến đầu hàng Viên Thiệu, ta lệnh cho họ đem quân ngăn hắn lại.

— Minh công nhầm rồi! — Trình Dục cũng chen lên, — Ngày trước Lưu Bị đến hàng, minh công khoan dung tha chết, để hắn đóng quân ở Tiểu Bái giam chân Lã Bố là kế sách tạm thời. Nhưng xưa khác nay khác, Lã Bố đã chết, cho hắn đi khác nào thả hổ về rừng. Nếu hắn trái lệnh không chịu quay về, chúng ta cũng hết cách!

Tào Tháo chau mày: — Chắc không đến nỗi chứ... — Chư tướng Tào quân không phải ít, sở dĩ chỉ phái Lưu Bị, Chu Linh, Lộ Chiêu đi là có nguyên do. Lưu Bị mất Từ Châu mới chạy đến quy

https://thuviensach.vn

phục, Chu Linh vốn là thuộc hạ dưới trướng Viên Thiệu nhưng đã tự nguyện đi theo, Lộ Chiêu cũng không phải quân Tào chính thống, ba người này đều có bộ thuộc riêng. Trước mắt phải khai chiến với Viên Thiệu, để phòng việc làm phản trước lúc lâm trận, Tào Tháo cần thử thách lòng trung thành của ba người họ. Xuất binh ngăn Viên Thuật ắt sẽ đắc tội với Viên Thiệu, vậy bọn họ sẽ càng phải dựa vào Tào Tháo.

Quách Gia dường như đã nhận ra thâm ý của Tào Tháo, thấy xung quanh không có người ngoài, liền nói thẳng: — Rồng sinh chín loài, người cũng dăm bảy loại, hai tướng Chu, Lộc đều con nhà binh, có thể ràng buộc.

Nhưng Lưu Bị là con buôn, khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, nay được phong Tướng quân rồi Sứ quân, có thể thấy hoài bão rất lớn, người này không thể sai khiến bằng kế sách thông thường. Dù chúa công yêu mến anh tài, không nỡ giết bỏ cũng không nên để hắn dẫn quân ra ngoài, không chịu quản thúc...

Quách Gia chưa dứt lời, đã thấy phía tây có người cưỡi ngựa phi đến, thì ra là Đổng Chiêu. Thấy Tào Tháo, hắn vội xuống ngựa, dõng dạc bẩm báo: — Bỉ chức tuần tra địa bàn, thấy ngoài thành có nhiều binh mã, sao minh công lại để Lưu Bị lãnh binh vậy? — Tào Tháo có chút dao động: — Công Nhân, ngươi cũng thấy không nên để hắn rời kinh ư?

Đổng Chiêu cúi mặt nói nhỏ: — Theo tại hạ thấy, Lưu Bị dũng cảm, chí lớn, lại thêm Quan Vũ, Trương Phi sát cánh, khó đoán biết lòng dạ hắn.

Đến kẻ thường ngày nhạy bén như Đổng Chiêu cũng nói vậy, Tào Tháo hơi do dự: — Tuy nói vậy, nhưng mấy ngày nay

https://thuviensach.vn

Huyền Đức luôn an phận, rất đáng tin cậy, huống hồ binh mã đã lên đường rồi...

— Gọi hắn quay về! — Quách Gia chen ngang, — Nhân lúc còn chưa đi xa, hãy mau cho gọi hắn về.

— Lệnh vừa ban ra đã thu lại... — Tào Tháo nhìn ba người, suy ngẫm một hồi, — Thôi được! Đề phòng chẳng thừa. Phiền Trọng Khang đến hành dinh lấy đại lệnh của ta, hỏa tốc điều binh mã Lưu Bị quay về.

Hứa Chử nhận lệnh toan đi, Tào Tháo lại căn dặn: — Hãy khoan! Chỉ điều Lưu Bị về e rằng hắn sẽ sinh nghi. Điều cả ba tướng về, rồi phái người khác đi thay.

— Rõ! — Hứa Chử cưỡi ngựa phóng đi.

Nhưng toan tính lần này đã không phát huy hiệu quả. Hứa Chử bắt kịp đoàn quân, Lưu Bị, Chu Linh, Lộ Chiêu trong lòng căm phẫn, đều nói Vu Cấm dùng kế ly gián khiến Tào Tháo không tín nhiệm các tướng quy hàng, đồng thanh nói muốn lập công cho người Duyên Châu thấy, nên quyết không chịu thu binh theo lệnh.

Hứa Chử không xong việc liền quay về bẩm báo, Tào Tháo cũng không truy cứu. Ông lập tức phát đại quân chủ động xuất kích, không có thời gian bận tâm đến những việc ngoài lề. Huống hồ trong mắt Tào Tháo, Lưu Bị là tên nhát gan, sợ cả sấm sét...

Ngày tàn của Viên Thuật

Viên Thuật là quân phiệt cát cứ nổi lên đầu tiên sau khi thảo phạt Đổng Trác thất bại. Từ ngày khởi binh tại Nam Dương, hắn bám vào uy danh họ Viên bốn đời Tam công và sự dũng mãnh của thuộc hạ Tôn Kiên, cũng từng đánh đâu thắng đó, hơn nữa lại tìm thấy ngọc tỷ truyền quốc trong đống đổ nát hoang tàn ở Lạc Dương. Khi thế lực đạt đến đỉnh cao, Viên Thuật kết đồng minh

https://thuviensach.vn

với Công Tôn Toản ở U Châu, Đào Khiêm ở Từ Châu và Ô Phu La ở Hung Nô, suýt đánh bại Viên Thiệu. Khi Tôn Kiên chết trận ở Tương Dương, bắc tiến bị Tào Tháo đánh bại là lần đầu tiên Viên Thuật gặp sóng gió trong đời. Sau đó, hắn bỏ Dự Châu chuyển đến Hoài Nam, chỉ nháy mắt đã chiếm được quận Cửu Giang, chấn hưng thanh thế tại Thọ Xuân, hùng cứ cả vùng đông nam. Nhưng chính tại đây, hắn bắt đầu bành trướng tham vọng, không cam tâm làm thần tử Đại Hán.

Từ thời Hán Vũ Đế, dân gian đã lưu truyền câu sấm "Đại Hán giả, Đương Đồ cao" , Thái sử công Tư Mã Thiên còn chép lại trong *Hán Vũ cố sự.* Ngọc tỷ truyền quốc tượng trưng cho bậc đế vương nằm trong tay Viên Thuật, huyện Đương Đồ nằm trong vùng quản hạt của quận Cửu Giang, mà họ Viên — hậu duệ của Đại Thuấn lại tượng trưng cho Thổ đức. Quá nhiều điều trùng hợp ứng nghiệm lên hắn! Viên Thuật tự cho rằng mình vâng mệnh trời, nên bỏ ngoài tai những lời khuyên ngân của đám mưu sĩ, tự xưng thiên tử, đổi Thái thú Cửu Giang thành Hoài Nam doãn, vừa bịa đặt ra điểm lành, vừa cúng tế trời đất, vừa tự bổ nhiệm quan lại để ngoi lên làm chúa đất trong địa bàn bó hẹp ấy.

Nhưng ông trời chẳng mảy may chiếu cố đến Viên Thuật, chẳng những không thể nhất thống thiên hạ mà còn trở thành tội đồ. Thiên tử Đại Hán phát chiếu thư thảo phạt nghịch tặc, binh mã các lộ cùng siết chặt gọng kìm: Viên Thuật đại bại dưới tay Lã Bố, còn bị lấy đi nhiều vật tư quan trọng phía bắc sông Hoài; Tào Tháo bao vây tiêu diệt quân chủ lực của hắn ở Kỳ Dương, chém đầu nhiều tướng giỏi; đến ngay Tôn Sách được Viên Thuật coi như nghĩa tử cũng quay lưng, tự lập lãnh địa tại Giang Đông, rút ruột nhiều nhân tài dưới trướng hắn.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Viên Thuật không hề nghi ngờ "thiên mệnh" của mình, vẫn tự cảm thấy hài lòng, sống xa hoa, dâm dật. Viên Thuật xuất thân trong gia tộc công hầu, từ nhỏ đã mặc áo gấm, ăn sơn hào hải vị, nô bộc vây quanh, sau khi lên ngôi hoàng đế lại càng tồi tệ hơn. Xây dựng hoàng cung, sưu cao thuế nặng, hậu cung đầy rẫy cung tần mỹ nữ không ai thiếu lụa là, gấm vóc, ngày ngày ăn của ngon vật lạ, đến nỗi chán ngấy gạo thịt. Hoài Nam vốn trù phú, dân cư vài trăm vạn hộ, vậy mà lên ngôi hoàng đế chưa đầy ba năm, Viên Thuật đã biến vùng này trở nên kiệt quệ. Chiến tranh triền miên, cộng thêm sưu cao thuế nặng, rồi hạn hán mất mùa, bệnh dịch hoành hành, bách tính chết trận, chết vì túng quẫn, chết đói, chết vì bệnh dịch nhiều không kể xiết. Cả vùng Hoài Nam bách tính lầm than, mười hộ thì chín hộ tay trắng, thậm chí còn có cảnh người ăn thịt người, ngoài thành Thọ Xuân không khác gì địa ngục trần gian!

Đất đai cằn cỗi, tài nguyên cạn kiệt, binh lính thiếu lương thực, quan lại thiếu lương bổng, Viên Thuật rơi vào bước đường cùng. Muốn mua chuộc lòng người nhưng đám thuộc hạ người theo Hứa Đô, người theo Tôn Sách, có kẻ thà lên núi làm thổ phỉ chứ quyết không chịu ở lại, chưa kể hai thần chết Tào Tháo, Tôn Sách luôn rình rập giáng đòn chí mạng! Cực chẳng đã, Viên Thuật đành thiêu rụi hoàng cung, dẫn gia quyến lên phía bắc, dày mặt đầu hàng vị huynh trưởng từng bị hắn nguyền rủa là gia nô, muốn dùng ngọc tỷ truyền quốc để đổi lấy nửa phần đời tạm bợ còn lại.

Nhưng ông trời chẳng để cho hắn ta toại nguyện, vừa đặt chân vào địa phận Từ Châu đã hay tin Viên Tự bị bắt, Tào Tháo phái Lưu Bị xuất binh chặn đường. Viên Thuật liệu rằng oan gia gặp nhau ắt sẽ có trận chiến nảy lửa, nhìn đoàn binh mã ít ỏi, chẳng

https://thuviensach.vn

chút nhuệ khí của mình, lại thêm đám gia quyến vướng chân vương tay, quả thật không thể qua được ải này, đành vội truyền lệnh quay về Thọ Xuân.

Trên đường đi sĩ tốt bỏ trốn gần hết, khó khăn lắm mới về đến Thọ Xuân, đám thuộc hạ ở lại trấn thủ đã mở kho phân phát hết chút lương thực cuối cùng, còn nói: — Đằng nào cũng phải chết nên mới làm vậy. Thà bỏ mạng một người để cứu bách tính thoát cảnh lầm than! — Tận mắt thấy nơi đây chẳng thể cầm cự bao lâu, Viên Thuật đành chạy đến Tiềm Sơn[23] nương nhờ đám thuộc hạ cũ Trần Lan, Lôi Bạc nay đã thành kẻ cướp. Nhưng không ai chịu thu nhận, chỉ phái người xuống núi chuyển lời: — Chư vị tướng quân nói, núi nhỏ chẳng thể chứa nổi hoàng thượng to, mong bệ hạ để cho huynh đệ tại hạ một con đường sống, đừng để mọi người phải ăn chửi vì ngài! — Sau đó cho hắn chút lương thực rồi đuổi như đuổi hủi.

Viên Thuật loanh quanh gần Tiềm Sơn ba ngày, biết Trần Lan, Lôi Bạc không niệm tình cũ, đành nản chí rời đi, nhưng thật lòng chẳng biết đi về đâu. Viên Thuật lang thang hai ngày ròng, đến Giang Đình cách Thọ Xuân tám mươi dặm thì binh sĩ kêu gào đói khát, đành dừng lại nghỉ ngơi.

Nắng tháng 6 như thiêu như đốt, Viên Thuật phanh áo ngồi trong “ngự trướng” , bứt rứt khó chịu, cổ họng khô rát, nhưng tên lính sai đi lấy nước vẫn chưa quay về, chỉ biết cúi đầu nhìn thân hình chỉ còn da bọc xương của mình — Thật mỉa mai, cả đời hắn chưa từng chịu khổ như mấy ngày vừa rồi, nhưng dù sống trong nhung lụa, Viên Thuật cũng chưa khi nào béo tốt, Khổng Dung từng giễu hắn là “bộ xương khô trong mộ cổ” , nhưng cái tướng quắt queo ấy đã từng xưng đế. Nghĩ đến đây, Viên Thuật vội vồ lấy

https://thuviensach.vn

ngọc tỷ truyền quốc để trước án, ôm khư khư để chút hơi lạnh trong ngọc tỷ truyền sang, giảm bớt sự giày vò.

Con trai Viên Thuật là Viên Diệu, em nội tộc Viên Dận, con rể Hoàng Y, Trưởng sử Dương Hoằng ngồi quanh hắn ta, ai nấy đều lặng thinh, mặt mày ủ ê, kẻ lắc đầu người thở dài, việc đến nước này cũng đành bó tay.

Lúc này Trương Huân, chiến tướng duy nhất còn lại trong doanh trại tìm đến, miệng lẩm bẩm, quỳ ba lạy chín rồi lồm cồm bò dậy thưa: — Khởi tấu bệ hạ, chỗ lương thực...

— Đừng gọi bệ hạ, — Viên Thuật giọng khản đặc, — Hoàng đế kiểu gì đây...

Trương Huân nuốt nước bọt, nói tiếp: - Lương thực chư tướng Tiềm Sơn cống cho chúng ta đã sắp cạn, chỉ còn lại ba mươi đấu cám, phải mau tìm cách xoay sở.

Viên Thuật dường như chẳng nghe thấy gì, nhìn chằm chằm ngọc tỷ, miệng thều thào: - Nước... Ta muốn uống nước...

Trưởng sử Dương Hoằng thấy vậy chỉ biết chau mày, đưa mắt nhìn Trương Huân nói: - Chúa công đã biết, ông mau trấn áp binh sĩ phản nghịch đi.

- Rõ. - Trương Huân quay người đi.

Im lặng một hồi, Hoàng Y bỗng cất lời: - Đến người còn chẳng thấy, biết đi đâu tìm lương thực đây? Cứ thế này không xong rồi, không chết đói cũng chết dưới tay phản tặc, phải nhanh chóng tìm đường thoát. Theo ta thấy chi bằng thả Từ Cù, mượn danh hắn đầu hàng Hứa Đô, dâng ngọc tỷ truyền quốc, chưa biết chừng Tào Tháo sẽ cho chúng ta một con đường sống. - Từ Cù là danh thần tiên triều, từng giúp Chu Tuấn diệt quân Khăn Vàng ở Nam Dương, về sau được phong Thái thú Nhữ Nam. Khi Viên Thuật

https://thuviensach.vn

xưng đế đã ép ông ta đến Thọ Xuân phò tá, Từ Cù thà chết chứ nhất quyết không chịu, đến nay vẫn giam trong doanh trại.

Viên Diệu nghe vậy liền lườm Hoàng Y: - Tỷ phu thật nông cạn, chúng ta là phản thần Đại Hán, tội lớn không thể dung thứ! Đành rằng tỷ phu là người khác họ, run rủi không chịu tội chết, nhưng lão tặc Tào Tháo chắc chắn không bỏ qua cho cha con ta. - Viên Dận như đang ngẫm nghĩ điều gì, liền nói: - Dù không đầu hàng Tào Tháo cũng thả Từ Cù, đến nước này giữ lại hắn phỏng có ích gì. Ta thấy cứ nán lại đây cũng không phải cách hay, chi bằng đến Hoản Thành nhờ cậy Lưu Huân. - Lưu Huân là Thái thú Lư Giang được Viên Thuật bổ nhiệm, nhưng từ lâu đã không phục tùng Viên Thuật.

- Không được, không được! - Viên Diệu vội phản đối, - Lưu Huân năm xưa từng làm quan ở nước Bái, có giao tình với họ Tào, sớm muộn gì cũng hàng Tào. Đến chỗ hắn khác nào tự chui đầu vào rọ?

Viên Dận lắc đầu: - Dù gì Lưu Tử Đài từng là thuộc hạ cũ của bệ hạ, chắc chẳng hại chúng ta...

Viên Diệu cười khẩy: - Hừ! Trần Lan, Lôi Bạc, Mai Càn, kẻ nào không phải thuộc hạ cũ của cha ta? Đại nạn lâm đầu mạnh ai nấy chạy, chẳng ai dang tay tương trợ! Chi bằng chúng ta đầu hàng Tôn lang. - Chuyện đến nước này vẫn mỗi người một phách. Quan hệ giữa Viên Dận, Hoàng Y và Viên Thuật vốn đã lỏng lẻo, lại chẳng có binh quyền nên chỉ trông chờ Tào Tháo đặc xá, sống yên ổn nốt phần đời còn lại. Nhưng Viên Diệu là tặc tử không thể dung thứ, tầm tuổi Tôn Sách, lại có mối giao tình cũ, trong tay còn đám tàn binh bại tướng là bọn Dương Hoằng, Trương Huân, hy vọng được nương nhờ Tôn Sách.

https://thuviensach.vn

Viên Dận thấy Viên Diệu vẫn cố chấp, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, cười nói: - Hiền diệt chớ nên như vậy, hiện Tào Tháo đã cắt đứt đường lên phía bắc, tạm thời cứ đến nương nhờ chỗ Lưu Tử Đài, đợi bá phụ cháu xuất binh nam tiến, lúc đấy chúng ta lại nương nhờ bá phụ cũng không muộn.

Viên Diệu trợn mắt: - Coi ta là đứa trẻ lên ba sao? Chỉ cần cha con ta đặt chân đến Hoản Thành, e rằng lập tức bị trói gô giải đến Hứa Đô!

- Đúng! - Dương Hoằng nói theo, - Thiếu chủ nói chí phải, ta vẫn còn ít binh lính này, đến nhờ cậy Tôn Sách tiếp tục đấu lại Tào Tháo.

Hoàng Y lại nói: - Việc nhà chúng ta ngươi đừng chõ miệng vào! Thằng nhãi Tôn Sách là kẻ vong ân bội nghĩa, chẳng biết có đánh lại Tào Tháo hay không? Dưới gầm trời này nơi nào chẳng phải đất của vua, đừng nói thằng nhãi họ Tôn ấy, ngay đến Viên Thiệu còn chưa biết tiêu tùng ngày nào, cầu xin triều đình xá tội chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Viên Dận, Hoàng Y muốn hàng Lưu Huân, Viên Diệu, Dường Hoằng muốn cậy nhờ Tôn Sách, ai cũng có lý riêng, cãi vã ầm ĩ, suýt chút nữa còn đánh nhau. Viên Thuật ôm ngọc tỷ ngồi đó, thấy không ai đếm xỉa tới mình, cố nhịn cơn khát, giọng thều thào: - Cút, cút...

- Nghe thấy chưa! Cha ta kêu ngươi cút đấy!

- Đừng nói bậy, ông ta bảo loại con bất hiếu nhà ngươi đó!

- Đại trướng của nhà ta, sao dám đuổi ta đi?

- Ô! Giờ vẫn nghĩ mình là thái tử cơ đấy.

Thấy bốn người vẫn to tiếng, Viên Thuật nổi trận lôi đình, căng cổ họng đang khô nứt lên hét: - Cút hết! Cút hết!

https://thuviensach.vn

Bọn Viên Diệu, Viên Dận sững người, lần lượt chắp tay lui đi, vừa ra khỏi đại trướng chúng lại tiếp tục cãi cọ. Viên Thuật cố hét hai lần, thấy lồng ngực ngày càng bức bối, toàn thân nóng bừng lửa đốt, hắn nằm vật xuống giường, vẫn ôm khư khư ngọc tỷ truyền quốc. Viên Thuật nghĩ nằm xuống một lát sẽ dễ chịu hơn, nào ngờ càng nằm càng khó chịu, đầu óc quay cuồng, bên tai chỉ nghe văng vẳng tiếng cãi vã bên ngoài, như thể họ đang chửi mình! Cổ họng bỏng rát, hắn chỉ biết rên rỉ: - Nước... ta muốn uống nước...

Ngoài cửa trướng, một tên lính loáng thoáng nghe tiếng hắn ta liền liều mình bước vào, hỏi nhỏ: - Bệ hạ nói gì vậy?

- Nước... nước...

- Nô tài nghe không rõ, bệ hạ nói gì vậy?

- Nước... ta muốn uống nước...

Tên lính rụt rè: - Vẫn chưa thấy người đi lấy nước về ạ, e rằng... e rằng đã thừa cơ hội bỏ trốn, chắc hắn sẽ không quay lại nữa!

Viên Thuật vẫn rên rỉ: - Nước mật ong... - Khi còn làm hoàng đế, hắn hoang dâm, xa xỉ, dù là uống nước cũng phải thêm mật ong.

Tên lính lắc đầu nhăn nhó: - Không có nước mật ong, giờ chỉ có máu thôi!

Viên Thuật nghe thấy cả người run rẩy, bao chuyện đã qua đột nhiên hiện ra trước mặt... Cha ta Viên Phùng được tiên đế tôn là tam lão, ngay cả bát ăn trong nhà cũng bằng vàng! Môn sinh nhà họ Viên trải khắp thiên hạ, ai dám thất lễ với ta! Hà Tiến lâm nạn, ta là người đầu tiên xông vào cấm cung giết lũ hoạn quan! Thiên hạ đại loạn, ta là người đầu tiên xưng hùng đất Trung Nguyên! Ta

https://thuviensach.vn

đã làm hoàng đế! Ngọc tỷ trong tay ta! Đại Hán giả, Đương Đồ cao, ta phụng mệnh trời! Vậy mà nước mật ong cũng không có để uống? Không thể như thế... Không thể như thế được...

Viên Thuật không nén nổi cơn giận liền ngửa mặt lên trời hét lớn: - Sao Viên Thuật ta lại có ngày hôm nay! - Vừa dứt tiếng, hắn co quắp rồi ngã vật xuống giường, ngực tức nhói, họng mặn chát, mắt tối sầm - máu tươi từ miệng phun ra! Hết lần này đến lần khác, hắn nôn ra cả vũng máu.

Đám binh sĩ nháo nhác cả lên, vội chạy lại đỡ Viên Thuật. Chỉ thấy người đơ như khúc gỗ không phản ứng gì, liền lật lại xem nhưng hai mắt đã trợn ngược, miệng há hốc. Viên Thiệu đã tắt thở, hai tay buông thõng, ngọc tỷ nạm vàng bê bết máu lăn lông lốc, cuối cùng dừng lại chỗ đất đầy bụi bặm...

Tháng 6, năm Kiến An thứ tư (năm 199 sau Công Nguyên) , Viên Thuật, tự xưng hoàng đế Trọng Gia lâm vào đường cùng, ôm ngọc tỷ truyền quốc thổ huyết chết tại Giang Đình.

Âm mưu ám toán

Giữa lúc Viên Thuật lìa trần, ngoại thành Hứa Đô khí thế sục sôi, Tào Tháo đã phái ba vạn đại quân tuyên thệ xuất binh. Để nêu cao chính nghĩa thảo phạt nghịch tặc, tất cả văn võ bá quan đều ra ngoài thành tiễn đại quân. Tào Tháo hạ lệnh chém đầu thị chúng nghịch thần Viên Tự, một để cúng tế kim việt, bạch kỳ; hai để răn đe những kẻ có ý đồ tạo phản. Sau đó thống lĩnh binh mã, sát khí đằng đằng xông thẳng ra tiền tuyến Hà Bắc.

Phó tướng Lưu Phục dù có địa vị cao quý của bậc vương tử chư hầu, lại từng trợ giúp đắc lực Tào Tháo trong chuyện dời đô, nhưng nay cũng chỉ có thể ăn không ngồi rồi. Về danh nghĩa, hắn là Thống soái thứ hai trấn thủ kinh sư, nhưng tất tật việc quân đều

https://thuviensach.vn

do một tay Hạ Hầu Đôn làm chủ, không đến lượt phó tướng thứ hai, hơn nữa năm trăm tráng binh từ nước Lương đến cũng bị đổi cho đám lính già.

Cũng may, Tào Tháo ghi nhớ công lao của hắn nên đối xử khá hậu hĩnh, lương bổng chẳng thiếu, mỗi lần thắng trận đều ban tặng chiến lợi phẩm, thi thoảng còn được phép ra ngoài thành săn bắn. Nhưng Lưu Phục tự phụ, nghĩ mình văn võ song toàn, ngoài hai mươi tuổi ôm hùng tầm tráng chí, thực lòng không thích làm Vương tử nhàn hạ, cả ngày cưỡi ngựa xem hoa, đời này thứ hắn muốn không phải cuộc sống của một người bình thường! Nay thiên tử không có thực quyền, hắn cũng chẳng bận tâm, chỉ nhăm nhăm hoài bão của bản thân đến khi nào mới được thực hiện, bởi vậy khi Tào Tháo xuất binh, hắn đã chủ động xin tòng quân, dốc sức vì triều đình nhưng ngay lập tức bị từ chối khéo. Lấy cớ hoàng thân quốc thích không nến dấn thân vào chỗ hiểm nguy, trên thực tế lý do rất rõ ràng, người ta không muốn huyết thống họ Lưu khuếch trương thanh thế.

Tuy hậm hực nhưng Lưu Phục vẫn giả đò tươi cười ra tiễn Tào Tháo, sau đó thở ngắn than dài một mình về phủ. Dùng bữa xong, hắn định ngả lưng một lát, qua trưa nắng sẽ ra ngoài thành đi săn. Nào ngờ vừa nằm xuống liền nghe tiếng sấm rền vang - Trời lại đổ mưa.

- Tào A Man mới xuất binh được nửa ngày đã ướt như chuột lột. Đáng đời! Ai bảo ngươi không dẫn ta theo! - Lưu Phục nhếch mép cười nhưng vẫn thấy vô vị, vắt tay lên trán thẫn thờ. Bỗng có tên gia nô chạy vào bẩm báo: - Xa kỵ Tướng quân Đổng Thừa tới phủ.

https://thuviensach.vn

Lưu Phục phấn chấn hẳn lên: - Mau mời vào! Chuẩn bị dâng đồ nhắm lên. - Hắn và Đổng Thừa vốn là oan gia, năm xưa khi dời đô đến huyện Hứa, Lưu Phục ngầm giúp Tào Tháo ngăn không cho Đổng Thừa yết kiến thiên tử. Nhưng vật đổi sao rời, đám hoàng thân quốc thích đều bị chèn ép, hai người thành bằng hữu đồng bệnh tương lân.

Lưu Phục đội mưa ra cửa nghênh đón, thấy Đổng Thừa khoác áo tơi đi đến, chỉ có một tên tâm phúc là Lư Hồng theo hầu. - Đổng quốc cữu thật có nhã hứng! - Lưu Phục chắp tay mời Đổng Thừa vào nhà. Đổng Thừa cởi áo tơi, bên trong vẫn vận thường phục, cười nói: - Tào công đi rồi cứ thoải mái, ta đến tìm ngài là vì một chuyện.

Tiệc rượu lập tức được bày lên, không cần kẻ hầu người hạ, hai người ngồi đối diện nhau không chút câu nệ. Đổng Thừa dường như rất phấn khởi, chủ động châm tửu cho Lưu Phục, Lưu Phục khước từ nhưng Đổng Thừa nói: - Vương tử thân phận cao quý, tại hạ cung kính là điều đương nhiên.

Lưu Phục khẽ gật đầu, đợi Đổng Thừa rót đầy chung của mình xong, cũng cầm muỗng múc rượu cho Đổng Thừa mà rằng: - Đổng tướng quân thân là ngoại thích trọng thần, ta cũng xin kính ngài. - Nói rồi hai người nhìn nhau cười, tiếng cười hàm chứa sự giễu cợt chua xót, nào là ngoại thích trọng thần, nào là tôn thất cao quý, toàn thứ hữu danh vô thực.

Đổng Thừa nhấp chút rượu, cung kính nói tiếp: - Đám ngoại thích như tại hạ nào dám so sánh với Vương gia. Trộm nghĩ tới một vị tôn thất có tiếng, năm xưa họ Lữ lũng đoạn triều chính, Thành Dương Vương - cháu Hán Cao Tổ tự tay đâm chết ngụy Thừa tướng Lữ Sản, tiêu diệt đám nghịch thần, thật xứng với danh

https://thuviensach.vn

hiệu đại anh hùng! - Lưu Phục nhận thấy ý tại ngôn ngoại liền lo sợ, vờ như không hiểu gì, cung kính đáp: - Chuyện này có đáng gì, nghĩ lại năm xưa Đại tướng quân ngoại thích Vệ Thanh chinh phạt Hung Nô, bảo vệ biên cương Đại Hán ta, đó mới thực sự là anh hùng.

Đổng Thừa thấy hắn không tiếp lời, liền cúi đầu lắc chung rượu cười nhạt: - Hai ta tâng bốc nhau làm chi, thực ra hoàng thân quốc thích chỉ là thứ hư danh, muốn gây dựng đại nghiệp vẫn phải dựa vào hào kiệt áo vải. Ví thử như Hàn Tín, thuở chưa gặp thời cũng chỉ là kẻ câu cá, nào ngờ sau lên núi bái sư, nằm gai nếm mật, đánh Ngụy bình Triệu định Tề diệt Sở, thập diện mai phục bức ép Hạng Vũ, công thành danh toại bước lên hàng vua chư hầu? - Nói đến đây, ông nhìn Lưu Phục đang gật đầu liên tục rồi chuyển chủ đề, - Đáng tiếc! Thỏ khôn chết, chó săn bị thịt, cung tốt cũng phải cất đi, địch quốc bị tiêu diệt, mưu thần tướng giỏi trở thành mục tiêu thanh trừng của quân vương, chết dưới lưỡi đao trong cung Vị Ương! Tiếc thay, tiếc thay...

Lưu Phục không khỏi bàng hoàng - Ban đầu, hắn giúp Tào Tháo ép thiên tử dời đô, nay lại bị dẹp sang một bên, tuy chưa bị làm thịt nhưng nào có khác gì? Hắn sợ mình mắc mưu Đổng Thừa, liền vờ cười chế nhạo: - Không hẳn là vậy. Vạn sự tại nhân, ban đầu Hàn Tín bị giáng làm Hoài Âm hầu, nếu biết nhún nhường thì đâu đến nỗi? Chưa biết chừng còn kết cục trọn vẹn như Trần Bình! Trách là trách bản thân ông ta bất trung, nhạo báng Phàn Khoái, câu kết Trần Hy, tự tìm đường chết còn biết trách ai?

Đổng Thừa thấy từng câu từng chữ Lưu Phục nói đều không đồng tình với mình, lòng nóng như lửa đốt. Ông ta đến đây vì chuyên cơ mật, ý tứ đã lộ rõ, ngộ nhỡ vị Vương tử trái tính trái nết

https://thuviensach.vn

này vẫn cố chấp, trở mặt tâu với Tào Tháo thì cái mạng già của mình coi như xong! Nghĩ đến đây, Đổng Thừa liền cạn chung rượu, lấy hết can đảm nói giọng nghiêm túc: - Đại trượng phu sống trên đời phải có chí lớn, nhưng cơ hội ngàn năm có một chỉ lóe như ánh chớp, nếu không biết nắm bắt, sống lay lắt đến già cũng đành than vắn thở dài. Tại hạ đã thấy bao kẻ tuy hiểu rõ sự đời nhưng vẫn bàng quan với thời cuộc!

Những lời này khiến Lưu Phục vô cùng tức giận, nhưng hắn vẫn tỏ ra thận trọng, ra điều nhắc nhở: - Quốc cữu phát ngôn nên giữ chừng mực, chớ xem thường Vệ Thanh, bằng không sẽ thành Lý Nhị Sư. - Lý Nhị Sư chính là Lý Quảng Lợi - huynh trưởng Lý phu nhân - ái phi của Hán Vũ Đế và sủng thần Lý Duyên Niên. Ông ta từng đánh chiếm thành Đại Uyển Nhị Sư của Tây Vực, thu được nhiều chiến mã, được phong làm Nhị Sư Tướng quân. Cuối đời, Vũ Đế luôn ngờ vực Thái tử Lưu Cư, Lý Quảng Lợi một mặt kết giao với Thừa tướng Lưu Khuất Li, một mặt chinh phạt Hung Nô mong lập chiến công để cháu ngoại của mình là Xương Ấp Vương thay thế Lưu Cư. Nào ngờ xuất binh thất bại, buộc phải đầu hàng Hung Nô, chẳng những không thể làm Quốc cữu mà còn thành nỗi nhục của ngoại thích, từ đó về sau những kẻ đầu hàng địch còn bị gọi là “nhị thần” theo quan húy của ông ta.

Đổng Thừa mở cờ trong bụng, nếu Vương tử Phục không mảy may bận tâm đã tiễn khách từ lâu, chẳng những không tức giận mà còn trích dẫn điển cố để khuyên răn, đủ thấy từ lâu đã có ý chống Tào Tháo. Đổng Thừa quyết định nói thẳng: - Vương tử chớ nói những lời như vậy, ta không có ý phản Đại Hán, mà chỉ muốn bảo vệ giang sơn không rơi vào tay hạng loạn thần tặc tử!

https://thuviensach.vn

Nghe thấy vậy, Lưu Phục hốt hoảng, vội ra hiệu cho Đổng Thừa im lặng rồi đứng dậy đi ra cửa quan sát động tĩnh, chỉ thấy người hầu của Đổng Thừa là Lư Hồng đang ngồi dưới hành lang say sưa rượu thịt, coi bộ dạng phàm ăn tục uống đó dẫu sấm nổ bên tai cũng chẳng buồn bận tâm. Lúc này, Lưu Phục mới đóng kín cửa, quay về ngồi bên án, nói giọng quở trách khác hẳn khi nãy: - Quốc cữu quá khinh suất, đến đây nói những lời này, tai vách mạch rừng, há chẳng phải chuốc họa cho ta hay sao?

- Đắc tội, đắc tội... Đổng Thừa cười nói, - Vương tử là tôn thất Đại Hán, lòng trung báo quốc chắc chắn tại hạ khỏi cần nói. Nay giặc Tào thế lực lớn mạnh, thiên tử oán hận không nguôi đã truyền mật chiếu, lệnh cho tại hạ cùng ngài vạch kế hoạch tiêu diệt tặc thần.

- Hừ! - Lưu Phục nhếch miệng cười, - Chuyện này may ra lừa được đứa trẻ lên ba! Lưu Hiệp nào dám sai người đến tìm ta, rõ ràng là chủ ý của ông! Lưu Phục gọi thẳng tên húy của thánh thượng, không hề tỏ ý tôn trọng.

Đổng Thừa cau mày nói: - Mật chiếu của thiên tử ở đây, Vương tử hà cớ gì lại không tin? - Nói rồi ông ta rút từ tay áo ra bức mật chiếu.

Lưu Phục hết sức kinh ngạc, vội xua tay nói: - Hãy khoan! Chiếu thư này chắc chắn do ông ngụy tạo.

- Chuyện lớn như vậy, tại hạ mà dám...

- Im đi! - Lưu Phục không để ông ta nói tiếp, - Cho dù thật, cũng là truyền cho ông chứ không phải cho ta, đi mà tìm con rể quý hóa của ông mà bàn!

- Vương tử thân là tôn thất, sao lại nói những lời như vậy? Lẽ nào đã quên...

https://thuviensach.vn

- Đừng giảng đạo lý với ta! - Lưu Phục trừng mắt, - Trong thiên hạ, kẻ có tài thì sống, bất tài thì chết, cái gọi là lòng dân luôn hướng về ân đức tổ tông toàn là thứ lừa bịp, thắng làm vua thua làm giặc! Sau này lão tặc Tào Tháo có trao trả quyền lực cho thiên tử hay không còn chưa rõ, nhưng hắn có ngày hôm nay là dựa vào bản lĩnh của chính mình! Nay thiên tử ru rú trong cung nào có bản lĩnh chi? Nếu vẫn cố chấp bán mạng vì Lưu Hiệp, ta nhắm mắt làm ngơ không làm hỏng chuyện của ông là xong, dù sao công thành danh toại, vinh hoa phú quý đều cha con ông hưởng, can hệ gì đến bản vương? - Lưu Phục biết những lời hôm nay Đổng Thừa có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám hé răng, nên cứ thế tuôn một tràng, nghĩ sao nói vậy.

Đổng Thừa quá đỗi kinh ngạc, không ngờ Vương tử Phục có thái độ như vậy, dường như có ý muốn thiên tử cam kết thăng quan tấn tước cho hắn, nhưng lời lẽ không hề tỏ vẻ kính trọng. Đổng Thừa nhìn chằm chằm vẻ ngạo mạn của Vương tử Phục mà không sao hiểu nổi.

Lưu Phục đột nhiên đứng dậy, đi lại bên án, miệng lầm bầm nói: - Thiên tử hiện nay do tặc thần Đổng Trác lập lên, vô tài vô đức, chỉ là bù nhìn ăn trên ngồi chốc, có khác nào con rối cho kẻ khác giật dây. Dù tiêu diệt Tào Tháo, giúp y thu lại đại quyền, nhưng giữa lúc thế sự đa đoan, bậc đế vương yếu hèn há có thể bình định thiên hạ? - Thấy Đổng Thừa có vẻ vẫn chưa hiểu ý, Vương tử Phục liền cao giọng, - Tôn thất Lương quốc ta là dòng đích của Quang Vũ Đế! Lão tổ tông Lương Tiết Vương và Hiếu Chương Hoàng đế đều do Âm quý nhân hạ sinh, thân phận cao quý, ân sủng không ai sánh bằng, đất đai thụ phong gấp đôi các hầu vương khác, trong số tử tôn chi thứ có chín Hương hầu, Đình

https://thuviensach.vn

hầu! Dù xét về địa vị hay huyết thống, có kẻ nào được tôn quý bằng ta?

Đổng Thừa nghe vậy há hốc miệng kinh ngạc, cảm thấy sống lưng lạnh toát - Thằng nhãi này là loài rắn độc, chẳng những muốn tiêu diệt Tào Tháo mà còn tham vọng lên làm hoàng đế! Giờ ngẫm lại, mọi sự đều rõ mười mươi, năm xưa khi Vương tử Phục đến bái yết Tào Tháo, mình và thiên tử vẫn đang trên đường quay về phía đông, lũ quỷ Dương Phụng, Hàn Xiên kè kè bên cạnh, đằng sau bọn cầm thú Lý Giác, Quách Tỵ đuổi riết, họa phúc sống chết thế nào còn chưa biết. Kế hoạch ban đầu của Vương tử Phục là mong Lưu Hiệp chết trong chiến loạn để Tào Tháo lập hắn làm hoàng đế! Nào ngờ chân long thiên tử không chết, Tào Tháo cũng không có nhã hứng với hắn, xôi hỏng bỏng không. Thì ra hắn chẳng khác gì Viên Thuật, từ lâu đã nhòm ngó ngai vàng, nay muốn nhân cơ hội này ra tay...

Thực ra, bản thân Đổng Thừa cũng có ý tư lợi. Lần trước ông ta được Lưu Hiệp phong làm Xa kỵ Tướng quân, còn sợ hãi quỳ gối thỉnh tội với Tào Tháo, nhưng về sau mới hiểu sở dĩ hoàng đế làm vậy, một để tỏ thái độ bất mãn với Tào Tháo, hai vì một tin khác mới được truyền ra gần đây - Đổng quý nhân đã mang long thai! Mật chiếu của hoàng đế ghi rõ, trưởng nam Lưu Phùng thân thể yếu nhược, e rằng không trụ được lâu, nếu Đổng quý nhân hạ sinh con trai sẽ lập làm thái tử, chỉ cần tiêu diệt được Tào Tháo, Đổng Thừa sẽ nắm chức Đại tướng quân đương triều, cháu ngoại lại là hoàng đế tương lai, ông ta sẽ chỉ dưới một người mà trên vạn người, vợ con hưởng vinh hoa phú quý, thật quá đỗi mê hoặc!

Lưu Phục vẫn thao thao bất tuyệt: - Phụ hoàng ta thương yêu bách tính, ân đức chiếu khắp Lương quốc, mẫu thân Vương

https://thuviensach.vn

phi Lý thị là dòng dõi đại tộc ở Duyện Châu. Ta từ khi xuất binh đến nay, đánh tan quân Khăn Vàng ở Cát Bì, nghênh đón đại giá ở Lạc Dương, từng cùng Vương Sư dẹp bọn Dương Phụng, Hàn Xiêm. Gỗ xây dựng hoàng cung Hứa Đô hiện nay cũng được lấy từ Vương lăng tổ tông ta! Chớ thấy dưới trướng ta giờ chỉ có năm trăm binh yếu mà khinh nhờn, triệu hồi đám thuộc hạ cũ dễ như trở bàn tay.

Hắn nói cả buổi nhưng duy nhất câu cuối gãi đúng chỗ ngứa của Đổng Thừa. Nay chức Ngũ hiệu úy bắc quân ở kinh sư hữu danh vô thực, trong doanh trại ngoài thân tín của Tào Tháo, chỉ còn năm trăm tên lính của Lưu Phục. Nếu hắn triệu tập thuộc hạ cũ, cộng thêm thân tín của Đổng Thừa cũng được gần ngàn quân. Dù lực lượng này không đủ chống lại Tào Tháo nhưng chỉ cần bố trí trù mật, việc đánh bại vệ binh trong cung, khống chế Thiên tử sẽ không thành vấn đề.

Lưu Phục nói vã bọt mép, thấy Đổng Thừa vẫn cau mày nhăn nhó thì lấy làm khó chịu, liền phất tay áo mà rằng: - Những điều cần nói ta đã nói hết, nếu không có việc gì khác mời ngài về cho. Có điều cứ yên tâm, bản vương sẽ không mật báo với Tào Tháo mà phá hỏng giấc mộng phú quý của ngài đâu. Ha Ha Ha!... - Dứt lời, Lưu Phục cố cười ra vẻ bí hiểm.

Lưu Phục cười như vậy càng khiến Đổng Thừa lo sợ hắn sẽ mật báo với Tào Tháo, ông biết kẻ này tâm địa đen tối, không thể hồ đồ rời đi, thầm cắn răng nghĩ: Được thôi! Cứ để thằng nhãi này ngông cuồng thêm ít thời gian nữa, trước tiên cứ mượn sức hắn tiêu diệt Tào Tháo, đợi sau khi việc thành sẽ nghĩ cách trừ khử. Đến lúc đó thiên tử ra mặt hiệu triệu, để xem binh sĩ nghe lời ngươi hay nghe lời ta...

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, Đổng Thừa đột nhiên đứng dậy, chỉnh trang y phục, cúi rạp xuống đất: - Ngài nói ta ôm mộng vinh hoa phú quý, trên đời này ai chẳng như vậy? Nhưng Vương tử khác ta, năm xưa Lã Bất Vi cần Tử Sở để sau này có được địa vị cao, giờ ta và ngài cũng vậy. - Đổng Thừa đã nói toạc móng heo. Thời Chiến Quốc, Lã Bất Vi gặp Tần Vương tử Doanh Dị Nhân đang làm con tin ở nước Triệu, nghĩ rằng có thể đầu cơ thu lợi nên đã bỏ tiền giúp Doanh Dị Nhân quay về nước Tần, đồng thời đút lót trên dưới đổi tên ông ta thành "Tử Sở" , lập làm thái tử, cũng chính là Tần Trang Tương Vương - phụ thân của Tần Thủy Hoàng, nhờ đó mà Lã Bất Vi leo được lên chức Thừa tướng. Đổng Thừa tự ví mình với Lã Bất Vi, coi Vương tử Phục là Tần Trang Tương Vương, ngầm tỏ ý sau khi việc thành công sẽ giúp hắn làm vua.

Điều Lưu Phục muốn chính là thái độ này của Đổng Thừa, hắn thở phào, xua tay nói: - Ta e mình không dám. - Tuy nói vậy nhưng không hề tỏ vẻ hổ thẹn, hắn quay ra nhìn cửa sổ bên ngoài đang mưa như trút, bất giác tủm tỉm. Nhưng chỉ trong chốc lát, Lưu Phục lại thấy nặng nề. Hắn cũng biết Đổng Thừa là kẻ lá mặt lá trái, suy cho cùng đương kim thiên tử vẫn là rể ông ta, đừng mong Đổng Thừa sẽ cõng rắn cắn gà nhà. Giờ là lúc lợi dụng lẫn nhau, sau này ai ngồi vào ngai vàng vẫn còn phải xét. Nhưng trước mắt, dù hắn bắt tay với Đổng Thừa, chỉ dựa vào đám lính yếu nhớt kia liệu có thể diệt được Tào Tháo? Nếu không xử lý được Tào Tháo, tất cả những việc về sau đều vô nghĩa. Nụ cười trên khuôn mặt Lưu Phục dần tắt ngấm, hắn nói tiếp:

- Ta chỉ có năm trăm binh sĩ, ông còn ít hơn, dựa vào chừng đó sao có thể đả bại Tào Tháo?

https://thuviensach.vn

Đổng Thừa khá tự tin: - chẳng phải không thể lấy ít địch nhiều. Ngày trước Lý Thôi, Quách Dĩ giao chiến tại Trường An, Quách A Đa đích thân dẫn theo mấy trăm binh mã tả xung hữu đột, đánh bại hàng vạn quân của Lý Thôi.

Lưu Phục lắc đầu quầy quậy: - Binh lính dưới trướng Quách Dĩ đều là dũng sĩ Tây Lương, chúng ta chỉ có đám binh tàn già yếu, muốn đối phó Tào Tháo khác nào lấy trứng chọi đá?

- Hà tất phải hạ thủ với Tào Tháo! - Đổng Thừa bước lên nói thầm vào tai Lưu Phục: - Nay Tào Tháo dẫn binh ra ngoài, chúng ta chỉ cần tiêu diệt tên một mắt Hạ Hầu, sau đó phong tỏa thành Hứa Đô là được. Đến lúc đó trước mặt hắn có Viên Thiệu, sau lưng là chúng ta, Thiên tử hạ chiếu thư, tuyên bố Tào Tháo nghịch thần, binh sĩ của hắn tự khắc tan rã.

Lưu Phục vẫn do dự: - Dù chỉ đối phó với tên một mắt, lực của chúng ta vẫn quá mỏng.

Đổng Thừa lại nói: - Chỉ cần xông vào hoàng cung, khống chế được thiên tử, sau đó bắt Thượng thư lệnh Tuân Úc, ép hắn viết chiếu thư điều động quân đội, binh mã của Tào Tbáo sẽ rơi vào tay chúng ta. Dù Hạ Hầu Đôn kháng chỉ, binh mã của hắn ta cũng không biết nghe lệnh ai, nhân lúc lòng quân rối loạn, chúng ta chắc chắn có thể lấy ít thắng nhiều.

Lưu Phục thấy có lý, gật đầu nói: - Ngoài chúng ta ra, còn ai tham gia nữa không? - Hắn chắp tay sau lưng, hệt như đang hỏi thuộc hạ.

- Trưởng thủy hiệu úy Chủng Tập, Nghị lang Ngô Thạc là tâm phúc của ta, còn có...

Dặt một đám vô dụng! - Lưu Phục xua tay, - Không có binh há thành đại sự? Mật chiếu của Lưu Hiệp đâu, đưa đây ta xem.

https://thuviensach.vn

Đổng Thừa không thèm chấp thái độ ngạo mạn của Lưu Phục, liền lấy chiếu thư ra, cung kính đặt vào tay Lưu Phục: - Những người đồng lòng đều đã ký tên.

Ngoài mặt Lưu Phục xem thường Lưu Hiệp, nhưng khi đón mật chiếu vẫn kinh sợ, cảm giác cuốn lụa mỏng nặng trĩu cổ tay! Hắn cẩn thận mở ra xem, thấy những chấm lốm đốm bên trong đều là vết máu - thì ra Lưu Hiệp đã viết huyết thư. Lưu Phục không có tâm trạng xem hoàng đế đã viết những gì, chỉ vội điểm qua bút tích rồi rồi lướt tới hàng cuối, nhẩm tên bốn kẻ đồng đảng: - Xa kỵ Tướng quân Đổng Thừa, Nghị lang Ngô Thạc, Trưởng thủy hiệu úy Chủng Tập, Tả... - Lưu Phục run lẩy bẩy, thất thanh: - Sao còn có cả người này?

Đổng Thừa vuốt râu tự đắc: - Người này dẫn binh ra trận, vừa hay có thể trong ứng ngoài hợp.

- Tốt lắm... - Lưu Phục cười lớn, - Nếu có cả người này, trong ứng ngoài hợp, việc ắt thành!

- Vương tử thấy nên hành động khi nào?

- Chớ vội.

- Để lâu dễ sinh biến! - Đổng Thừa sốt ruột.

- Đợi thời cơ chín muồi. Hai con hổ Viên, Tào cắn xé lẫn nhau, nếu chúng ta vội chiếm kinh sư, tuy có thể khiến Tào Tháo bại trận, nhưng Viên Thiệu lập tức kéo tới sẽ càng khó đối phó. Chớ ki cóp cho cọp nó xơi. - Hai mắt Lưu Phục sáng rực, trong lòng đã dự tính sẵn, - Theo ta thấy, luận về binh lực Tào không bằng Viên, luận về tài trí Viên kém xa Tào, tốt nhất để hai hổ cắn nhau, đợi con què con cụt, đến lúc đó chúng ta chỉ ngư ông đắc lợi.

- Cao kiến, cao kiến! Đổng Thừa thực sự khâm phục, - Vậy mời Vương tử mau ký tên. - Đặt bút ký tên coi như đã cùng hội

https://thuviensach.vn

cùng thuyền.

Lưu Phục không hề do dự, trải mật chiếu lên án, cắn ngón tay thình lình viết ở mặt sau cùng - Phó Tướng quân Vương tử Phục. Chữ "Phục" còn chưa viết xong, đột nhiên nghe thấy tiếng sấm nổ ngoài trời, tuy Lưu Phục chí khí sục sôi, ăn nói đĩnh đạc nhưng cũng lo lắng hồi hộp, run cầm cập vì sợ. Bất thình lình, một cơn gió lạnh cóng ùa vào, thổi tung mật chiếu bay lên người hắn ta...

Chương 8

GIẢ HỦ THUYẾT PHỤC TRƯƠNG TÚ, HÓA THÙ THÀNH BẠN

Đưa quân về Hồ Bắc

Viên Thiệu nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, Tào Tháo binh lực không bằng một nửa mình lại dám dẫn quân khiêu chiến.

Tháng 7, tháng 8 năm Kiến An thứ tư (năm 199 sau Công Nguyên) , Viên Thiệu quyết định đưa quân xuống phía nam, nhưng khi hắn còn chưa dẹp xong những rắc rối liên quan đến đám quân Hắc Sơn, bộ máy quan lại cũ ở U châu và bộ lạc Ô Hoàn thì Tào Tháo đã dẫn quân vào Hà Bắc. Viên Thiệu vốn không có sự chuẩn bị từ trước nên chẳng kịp trở tay, quân Tào cứ thế ồ ạt tấn công vào đến đất Lê Dương (Ký Châu). Cùng lúc này, các tướng lĩnh Từ Châu là Tang Bá, Tôn Quan, Ngô Đôn kẻ nào kẻ nấy đều đã kéo quân tới Thanh Châu, cướp bóc, chém giết ở các huyện thành, đánh du kích với Viên Đàm. Mọi bố trí ở tiền tuyến Hà Bắc trở nên hỗn loạn, đám quân có nhiệm vụ canh giữ doanh trại bị giết sạch không còn một mống, quân tiền trạm cũng bị giết gần hết, số còn lại bỏ chạy tán loạn. Kỳ thực, Tào Tháo tiêu diệt Lã Bố chỉ trước thời gian Viên Thiệu đánh bại Công Tôn Toản khoảng hơn ba

https://thuviensach.vn

tháng, nhưng chính nhờ có sự chuẩn bị trước ba tháng này, Tào Tháo đã chiếm thế chủ động trong toàn bộ chiến cục!

Nhưng chính vào lúc tướng sĩ quân Tào đang khí thế sôi sục, Tào Tháo đột nhiên hạ lệnh dừng tiến công, đổi kế hoạch. Phái Vu Cấm, Nhạc Tiến chia năm ngàn quân, men theo đường sông lớn quay đầu tiến về phía tây, bảo vệ quận Hà Nội nơi Nguy Chủng đang trấn thủ; còn mình quay về phá hủy toàn bộ những nơi vừa mới chiếm được, đốt hết doanh trại rồi quay về bờ nam.

Cục diện tốt đẹp đã bị vứt bỏ như vậy. Khi rút quân qua sông, không ít tướng lĩnh luôn miệng ca thán. Bọn Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên không nhẫn nhịn được, bèn chạy đi tìm Tào Tháo hỏi cho ra nhẽ, nhưng Tào Tháo không một lời giải thích, còn ra nghiêm lệnh bắt bọn họ quay về trông coi quân lính, tuyệt đối không cho phép chạy đến làm ầm ĩ.

Nước sông Hoàng Hà ào ào chảy xiết, con thuyền lớn cắm cờ "Tào" cưỡi gió đạp sóng thẳng tiến về phía bờ nam. Tào Tháo đứng sừng sững trên mũi thuyền, ngắm nhìn dòng nước cuồn cuộn chảy, không rõ trong lòng đang hừng hực khí thế hay căng thẳng lo âu. Quân sư Tuân Du đứng ngay sau lưng, nghe rõ tiếng thở dài của Tào Tháo, bèn hỏi: - Minh công đang bận lòng việc gì vậy?

Tuy quân Tào chiếm được lợi thế, bọn Quách Gia hết lời ca ngợi, song tự thâm tâm Tào Tháo vẫn rất lo lắng cho trận chiến trước mắt, nhưng thời cục bức bách không thể không đánh. Bao mối bận tâm ngổn ngang trong đầu ông, có những thứ hiển hiện rõ ràng ngay trước mắt, nhưng hơn hết là dự cảm bất an mà ông chẳng thể gọi tên! Tào Tháo mơ hồ cảm thấy sẽ nảy sinh những sự việc nằm ngoài dự liệu, nhưng cụ thể thế nào thì không thể nói rõ. Lúc này thấy Tuân Du hỏi, ông chỉ biết trân trân nhìn vào dòng

https://thuviensach.vn

nước đục ngầu lẫn cả những đụn cát vàng lúc ẩn lúc hiện giữa dòng sông, nói: - Nhớ Đại tư mã tiên triều Trương Nhung từng nói: "Hà thủy trọc, nhất thạch thuỷ, lục đấu nê" , nhưng bá tánh dẫn nước sông vào tưới tiêu đồng ruộng, nước chảy đi thì bùn cát đọng lại. Mỗi năm cứ đến tháng 3, lũ mùa xuân lại lên, ngập tràn kênh dẫn đến thiên tai lụt lội. Triều đình cho xây đê phòng hộ, khiến mực nước dâng cao, một vài nơi mặt nước cao hơn cả bình địa.

Tuân Du biết ông cố ý lảng sang chuyện khác, thuận miệng nói: - Cho nạo vét kênh mương sẽ chẳng còn việc gì đáng ngại cả, minh công cứ sai quan Yết giả Viên Mẫn chuyên phụ trách đê điều tăng cường trông nom công việc trị thủy cho tới nơi tới chốn, chỉ vài năm ắt sẽ có hiệu quả. - Nói xong, Tuân Du cũng nhìn về phía dòng sông mênh mông, nói nhằm dụng ý khác rằng, - Việc trong thiên hạ có khó khăn, trắc trở đến mấy, nhưng chỉ cần bền lòng vững chí, tận sức mà làm, cuối cùng mọi việc cũng vào đấy cả thôi...

Tào Tháo nghe ra ý tứ trong lời nói của Tuân Du, biết ông đã nhìn thấu điều mình đang canh cánh trong lòng, liền đứng lên hỏi: - Quân sư chắc biết tại sao ta lại cho rút quân chứ?

Tuân Du nhìn quanh, ngoài mấy người tâm phúc là bọn Hứa Chử ra, những người khác đều đang đứng chèo thuyền, liền nói thẳng: - Tại hạ đoán rằng, chúa công muốn dụ Viên Thiệu qua sông giao chiến.

- Người hiểu lòng ta có quân sư đây. - Tào Tháo ngước nhìn về phía bờ bắc - Thắng lợi trước mắt chẳng qua là do ta tập kích bất ngờ, nếu Viên Thiệu điều động binh mã tới chi viện, chúng ta sẽ lập tức bị vây khốn. Các tướng không hiểu sự tình nói ta không dám giữ Lê Dương, bọn họ đâu thể nhìn thấy lợi hại trong đó... -

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, binh lực hai bên quá chênh lệch, nói ra sẽ khiến quân sĩ càng thêm lo lắng; thứ hai, ý đồ dụ Viên Thiệu qua sông quyết chiến một trận là chuyện cơ mật, nếu nói ra nhất định sẽ lộ thiên cơ.

Tuân Úc hiểu rõ chỗ khó của Tào Tháo, Khổng Tử viết: "Dân khả sử do chi, bất khả sử tri chi" , cầm quân đánh trận cũng vậy, nếu để tướng sĩ biết sức ta kém xa dịch, ắt sẽ khiến lòng quân sợ hãi, như vậy sao có thể thủ thắng?

- Nếu cứ ở hai bên bờ sông giằng co với địch, Viên Thiệu binh nhiều đất rộng chẳng phải lo trước phòng xa, kẻ vỡ trận trước ắt là chúng ta. Bởi vậy nhất định phải ép hắn vượt sông sang bên này mới được, khi đó tiếp tế lương thảo tất gặp khó khăn, ta mới có cơ đánh được Thiệu. - Nói đến đây, Tào Tháo trong lòng lại đầy lo âu, - Chúng ta đã dùng chiêu khích tướng, chỉ sợ Viên Thiệu vẫn không đưa quân sang bờ nam mà thôi!

Tuân Du cũng không biết làm cách nào, đành nói: - Việc phải làm đều đã làm rồi, sang hay không là do Viên Thiệu, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức, phần còn lại là do ý trời. Nhưng minh công chớ phiền muộn, trận Lê Dương tuy chưa thể dựng sào thấy bóng nhưng cũng có cái hay. Quan Trung vừa mới theo ta, lòng dân Hứa Đô vẫn còn hoang mang, chiến thắng này tuy nhỏ bé nhưng chí ít cũng đã cổ vũ tinh thần tướng sĩ và giúp ổn định lòng dân ở hậu phương!

Nghe Tuân Du nói vậy, Tào Tháo quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ thấy thuyền nhỏ dày đặc đang vượt sông quay về bờ nam, đám binh lính tay khua mái chèo, khuôn mặt hồ hởi, cao giọng ca khúc khải hoàn, dường như chẳng bận tâm đến cuộc chiến gian khổ sắp

https://thuviensach.vn

tới. Họ đang thả lỏng tinh thần chứ không hề đánh mất nhuệ khí xung trận. Có được sự lạc quan như vậy cũng là một việc hay.

Tào Tháo thấy nhẹ lòng đi nhiều, tay vân vê chòm râu ngẫm nghĩ, đột nhiên ánh mắt ngời sáng: - Chỉ khiêu khích thôi không đủ, ta phải cho Viên Thiệu ít mồi nhử để kéo hắn qua sông!

- Mồi nhử? ! - Tuân Du thấy cách này khá hay, nhưng phải nhử như thế nào? Thấy Tào Tháo chắp tay sau lưng tủm tỉm cười, chắc hẳn đã có dự tính.

Các chiến thuyền chầm chậm tiến về phía trước, lần lượt cập bến Diên Tân, Tào Nhân đã dẫn quân canh giữ bờ nam ra nghênh đón từ lâu. Tào Tháo và mấy người nữa còn chưa kịp xuống thuyền, Tào Nhân đã vội chạy lên đón: - Bẩm chúa công, có tin cấp báo từ Thanh Châu. Tang Bá, Tôn Quan và Ngô Đôn đã khiêu khích địch thành công, tập kích giết chết hàng trăm quân Thiệu ở các huyện, viện binh do Viên Đàm phái đi chưa kịp đến, bọn họ đã nhanh chóng rút về Từ Châu.

Tào Tháo được Hứa Chử đỡ, cười ha hả bước xuống thuyền: - Đám tiểu tử xuất thân từ thổ phỉ này sở trường đánh du kích, cứ vậy mà làm thì Thanh Châu đừng mơ được một ngày yên ổn.

- Nhưng... - Tào Nhân đột nhiên lái sang chuyện khác, - Các bộ ở Từ Châu đều anh dũng chiến đấu, vậy mà Xương Bá chẳng những không chịu hiệp lực tác chiến mà còn cướp lương thảo của quân ta, thế chẳng phải làm phản hay sao?

Ngay từ đầu Xương Bá đã không chịu quy thuận, dù đã được Tào Tháo giao cho chức quận thú nhưng hắn vẫn hết lần này đến lần khác không nghe theo sự điều động của triều đình. Có điều lúc này chỉ có thể đoàn kết, không thể để nội bộ chém giết lẫn nhau, Tào Tháo đăm chiêu suy nghĩ: - Đành mắt nhắm cho qua

https://thuviensach.vn

vậy, bảo bọn Tôn Quan đi khuyên Xương Bá, kêu hắn đừng có làm những chuyện xuẩn ngốc ấy nữa.

Tào Nhân lại bẩm báo: - Tang Bá còn viết một bức thư, khẩn thiết xin ngài nể mặt ông ta mà xá tội cho bọn Mao Huy, Từ Hấp. - Tào Tháo nhiều lần tỏ ý sai Lưu Bị, Trương Liêu truyền đạt mệnh lệnh hành quyết, nhưng Tang Bá không nỡ giết bằng hữu của mình, còn viết thư xin tha tội cho chúng.

- Cái tên Tang Nô Khấu này... - Tào Tháo nhớ đến biệt danh của Tang Bá, - Tang Bá xuất thân là tên coi ngục, trước đây kết bè kết đảng với bọn tội phạm, chẳng ngờ bây giờ lại đánh bạn với đám phản đồ. Bọn người này chẳng biết phép nước gì hết, chỉ biết nói chuyên nghĩa khí thôi!

Tuân Du đứng cạnh mỉm cười: - Từ Châu đã dẹp yên, Lã Bố cũng đã bị giết, giữ lại cái đầu của bọn Từ Hấp, Mao Huy cũng chẳng phương hại gì đến đại sự, minh công cứ làm như nể mặt tên Tang Bá đi vậy.

Nét mặt Tào Tháo lúc này mới giãn ra: - Đã tỏ tấm lòng nhân từ thì cứ khoan dung cho trót vậy. Quân sư hãy hồi thư cho Tang Bá, nói ta nể mặt hắn mà tha mạng cho chúng. Còn nữa, bảo hắn chuyển lời tới bọn Từ Hấp, Mao Huy rằng, nếu bọn họ chịu khó tham gia trận chiến ở Thanh Châu, sau này lão phu còn phục chức cho chúng nữa.

Trong lúc đó binh mã của các bộ đều lần lượt lên bờ, bọn Hạ Hầu Uyên, Trương Liêu cũng tập trung lại. Tào Tháo ra lệnh cắm chốt canh giữ ngay dọc sông Diên Tân. Bọn lính liền căng lều bạt, dựng doanh trại, cắm hàng rào kiểu sừng hươu. Quân trại dựng lên trong nửa canh giờ, Tào Tháo vừa bước vào đại trướng, tên lính do Vu Cấm phái đến đã vội cấp báo: - Khởi bẩm chúa công, chủ tướng

https://thuviensach.vn

của tại hạ đã dẫn quân tiến về phía tây dọc theo bờ sông, phá tan doanh trại quân Viên ở Gia Hoạch, huyện Cấp, tiêu diệt hơn ngàn quân địch, bắt sống Hà Mậu, Vương Ma và hơn hai mươi tướng Thiệu, sai tại hạ đến báo tin thắng trận!

Việc hạ được các doanh trại, thành lũy ở phía tây đã giảm bớt sự uy hiếp của quân Thiệu đối với quận Hà Nội. Tào Tháo hết sức vui mừng: - Mau về báo cho tướng quân nhà ngươi và Lạc tướng quân rằng, lần này làm khá lắm, bảo bọn họ mau chóng đến Diên Tân tụ hợp với đại quân.

- Tuân lệnh. - Tên lính kia vẫn chưa chịu đi, mà quỳ ở đó thưa tiếp, - Khởi bẩm chúa công, tướng quân còn bảo tiểu nhân bẩm với ngài rằng, nếu còn nơi nào địch mạnh cần một người chiếm đóng, xin ngài hãy sai phái chủ tướng tại hạ đem quân canh giữ. - Chư tướng trong trướng nghe lời này ai nấy đều cau mặt khó chịu. - Vu Văn Tắc này quá tham lam, ở tận Hà Nội mà còn đòi tranh giành nhiệm vụ nơi đây.

Nhưng Tào Tháo lại thấy dũng khí của Vu Cấm thực đáng khen, sảng khoái đồng ý: - Tốt lắm! Hãy bảo tướng quân nhà ngươi, ta giao trọng trách trấn giữ Diên Tân cho hắn.

- Tuân lệnh. - Tên lính hớn hở lui ra.

Vu Cấm lần này đắc ý rồi, chư tướng có mặt trong trướng đều thấy bất bình. Đột nhiên lại thấy Tào Tháo nói: - Vẫn còn một nơi trọng yếu cần có người trấn thủ, để ta xem trong số chư tướng ở đây ai thích hợp... - Nghe vậy ai nấy đều xốc lại tinh thần, nhìn Tào Tháo đầy sốt sắng.

Nào ngờ Tào Tháo chẳng buồn nhìn bọn họ, mà đưa mắt tìm kiếm trong đám duyên thuộc, khoát tay gọi: - Lưu Diên!

https://thuviensach.vn

Tư khi đi theo Tào Tháo đến nay, Lưu Diên vẫn luôn làm tham mưu việc dân chính, chưa dẫn quân đánh trận bao giờ. Nghe Tào Tháo gọi tên mình, ông ta vẫn ngây người ra, Giám quân Vũ Chu đứng cạnh bèn đẩy ông ta ra khỏi hàng. Lưu Diên sợ hãi chắp tay, lắp bắp nói: - Thuộc hạ, thuộc hạ chưa...

- Ta biết ngươi chưa từng ra trận, nhưng chẳng phải ngươi là người huyện Bạch Mã sao?

- Vâng, vâng, vâng... - Lưu Diên run rẩy nói.

Tào Tháo nhìn Lưu Diên từ đầu đến chân, chậm rãi nói: - Huyện Bạch Mã là đất văn hiến, sản sinh ra nhiều quan lại hiền sĩ, Huyện lệnh Bạch Mã tiên triều là Lý Vân đã dâng sớ vạch tội gian thần, bị bọn hoạn quan hãm hại nhưng thà chết cũng không quỳ gối khuất phục lũ tiểu nhân! Nhưng nay, đó lại là nơi xung yếu, ta địch đều muốn chiếm cứ, phía đông có Bộc Dương, phía tây nam có Diên Tân, cách thành Lê Dương chỉ một con sông, nhất cử nhất động của đôi bờ đều có thể bao quát được. Hơn nữa, đại quân Viên Thiệu muốn tiến xuống phía nam ắt phải đóng quân ở Lê Dương, đến lúc đó, Bạch Mã sẽ trở thành phòng tuyến kháng cự đầu tiên... Lưu Diên, ngươi thân là con dân Bạch Mã, liệu có dám hiệu triệu bách tính giữ thành không?

Nếu hỏi Lưu Diên có làm được không, có thể hắn sẽ đáp là không, nhưng Tào Tháo lại hỏi có dám làm không thì Lưu Diên sao có thể mặt dày khước từ? Bị Tào Tháo dồn đến nước này, Lưu Diên không có gan làm cũng bị khích cho có gan, bèn thẳng lưng dứt khoát nói: - Thuộc hạ vốn chẳng có tài cầm quân đánh địch, nhưng ơn tri ngộ của chúa công, đừng nói là trấn thủ nơi hiểm yếu, cho dù đi vào chỗ chết, thuộc hạ cũng không oán trách! Bạch Mã

https://thuviensach.vn

lại là quê nhà, thuộc hạ xin liều chết nhận trọng trách này, cho dù thành nát nhà tan cũng xem như được chết tại chốn quê nhà!

- Tốt lắm, - Tào Tháo cầm tấm lệnh tiễn, - Nay ta phong cho ngươi làm Thái thú Đông quận, thống lĩnh hai ngàn binh mã về trấn thủ Bạch Mã! - Chư tướng xôn xao bàn tán, phái một văn nhân chưa từng đánh trận đi chặn mũi tiên phong của địch, đã vậy lại chỉ cho hai ngàn binh mã, há chẳng phải bảo hắn đi vào chỗ chết hay sao?

Lưu Diên lấy tinh thần nhận lệnh tiễn. Tào Tháo lại rút tấm lệnh tiễn khác: - Trương Liêu, Từ Hoảng!

- Có mạt tướng! - Hai người bước ra khỏi hàng quân, quỳ xuống đáp.

- Hai ngươi lập tức đưa quân đến Quan Độ dựng doanh trại, đắp thành lũy, chuẩn bị cho đại quân đến đóng.

Mệnh lệnh vừa được ban ra, chư tướng càng thêm xôn xao. Quan Độ nằm ở ven bờ Hồng Câu thuộc địa phận huyện Dương Vũ, cách tiền tuyến Đại Hà khá xa, sao có thể dựng doanh trại ở nơi đó được chứ? Không ai hiểu được ý định của Tào Tháo, duy chỉ có ánh mắt quân sư Tuân Úc là sáng lên - Vu Cấm liên tục chiếm hạ doanh trại của Viên Thiệu, sai hắn ta giữ Diên Tân chỉ là chiêu khích tướng; còn Lưu Diên chỉ là một văn sĩ, dùng hắn trấn giữ Bạch Mã chỉ để tỏ rõ sự yếu kém. Bọn họ chính là hai mồi nhử để dụ Viên Thiệu vượt sông, trận quyết chiến thật sự chính là Quan Độ!

Trương Liêu, Từ Hoảng ngơ ngác nhận lệnh mà chẳng hiểu thực hư thế nào, Tào Tháo chẳng buồn nhìn đám chư tướng đang há miệng kinh ngạc, xua tay mà rằng: - Những người còn lại quay về tập trung thu gom thuyền bè, chuẩn bị khí giới, giải tán! - Ngoài

https://thuviensach.vn

Tuân Du, chư tướng chẳng ai hiểu được ý định của ông, chỉ biết tuân lệnh lui ra.

- Quân sư thấy sao? - Khi thấy chư tướng đều đã đi cả, Tào Tháo chợt quay lại hỏi Tuân Du.

- Làm lồng bắt cọp ắt phải có mồi ngon. Chúa công mưu lược hơn người, tại hạ chỉ biết ngưỡng mộ! - Tuân Du cảm phục nói.

- Quân sư quá lời rồi. - Tào Tháo gượng cười, - Vừa khiêu khích lại vừa nhử địch, những gì có thể làm được chúng ta đều đã làm cả, nhưng liệu có thể tốc chiến tốc thắng hay không phải xem Viên Thiệu thế nào. Hơn nữa, việc bố trí xong xuôi cũng chỉ có thể quyết định được năm phần, năm phần còn lại nằm trong tay kẻ địch!

Tuân Du thấy những lời này quả là chí lý, bất giác khẳng khái mà rằng: - Chúa công đã làm bạn với Viên Bản Sơ hơn hai mươi năm, e rằng ngài còn hiểu tính cách hắn hơn cả đám thuộc hạ dưới trướng, gọi hắn đến, há lại không chịu đến sao?

- Mong là vậy, chúng ta cứ ở đây đợi hắn. Ngồi chờ còn sốt ruột hơn cả liều mạng ấy chứ... - Tào Tháo chợt nhớ ra một chuyện, - Lưu Bị, Chu Linh, Lộ Chiêu xuất binh đã gần hai tháng, ra khỏi Duyện Châu, qua Hạ Bì, tiến thẳng về Thọ Xuân, Viên Thuật cũng đã chết, lẽ ra phải đến nơi rồi, sao giờ này vẫn chưa thấy tin tức gì?...

Chưa dứt lời, liền nghe thấy giọng nói sang sảng ngoài đại trướng: - Chúc mừng chúa công! Chúc mừng chúa công! - Quách Gia rảo bước vào trong. Ông tạm thời phải ở lại Hứa Đô để giải quyết vài việc quan trọng, nên đến chậm một bước.

- Chỉ là thắng lợi nhỏ, có đáng gì chứ?

https://thuviensach.vn

- Quách Gia khẽ cười mà rằng: - Chúa công hiểu lầm rồi, tại hạ không chúc mừng chiến thắng ở Lê Dương, mà là một chuyện vui khác kia. - Vừa nói, ông vừa rút bức thư trong tay áo dâng lên Tào Tháo.

Tào Tháo xem xong liền bật cười - Thì ra sau khi Viên Thuật chết, bọn thuộc hạ chia rẽ, con trai Viên Thuật là Viên Diệu cùng Trưởng sử Dương Hoằng, bộ tướng Trương Huân đã dẫn đám tàn binh đầu quân cho Tôn Sách. Viên Dận, Hoàng Y trong lòng không muốn theo, nhân lúc hỗn loạn tháo chạy đến Hoản Thành đầu quân cho Thái thú Lưu Giang là Lưu Huân, đồng thời khai ra rất nhiều vàng bạc châu báu mà Viên Thuật để lại sau khi chết. Lưu Huân nghe vậy động lòng tham, liền đem quân đánh úp Viên Diệu hòng cướp lấy của cải. Viên Diệu vì bảo vệ linh cữu cha nên không thể chống cự, bị Lưu Huân cướp sạch, bọn thuộc hạ là Trương Huân và Dương Hoằng đều bị giết, đám tàn binh tất thảy đều quy hàng, Viên Diệu một mình một ngựa chạy thục mạng đến chỗ Tôn Sách. Lưu Huân được lợi không ít, nhưng vì vậy mà kết thù với họ Tôn, trong lòng thấp thỏm không yên, mưu sĩ Lưu Diệp khuyên hắn nên quy hàng triều đình. Lưu Huân nhớ lại năm xưa làm quan ở nước Bái cũng có chút qua lại với họ Tào, thấy cách này cũng ổn, liền vội phái sứ giả đến Hứa Đô biểu tấu, xin dâng quận Lư Giang cho triều đình hòng núp bóng Tào Tháo. Với Tào Tháo mà nói, có được phe cánh có thực lực như Lưu Huân sẽ càng dễ bề để phòng Tôn Sách.

- Ha ha ha! Tên keo kiệt Lưu Tử Đài cũng đến quy phục ta. - Tào Tháo đưa bức thư cho Tuân Du xem. - Hiện giờ đông có Lưu Biểu, bắc có Lưu Huân, tây bắc có Trần Đăng, tên tiểu tử Tôn Lang cho dù bản lĩnh lớn cỡ nào cũng khó lòng thi triển.

https://thuviensach.vn

Tuân Du lại không lạc quan đến vậy: - Tên Lưu Huân này vì hám lợi mà gây thù chuốc oán với kẻ khác, có thể thấy cũng chỉ là hạng tiểu nhân, minh công cần hết sức để phòng.

- Không hề gì. Kẻ hám tiền dễ đối phó hơn kẻ hám quyền, hám giang sơn, chỉ cần cho hắn thấy có lợi, việc gì hắn chẳng làm cho ta. Viên Thuật đột tử, Tôn Sách bị trói chân, bỗng dưng giảm được hai mối lo.

Quách Gia chen vào: - Vẫn còn Trương Tú ở huyện Nhương...

Nghe vậy, Tào Tháo chợt cau mặt lại. Trong bao nhiêu đối thủ, thế lực của Trương Tú yếu nhất nhưng lại khiến Tào Tháo đau đầu. Từ năm Kiến An thứ nhất đến năm Kiến An thứ ba, Tào Tháo ba lần đem quân thảo phạt Trương Tú nhưng đều không diệt được hắn, chưa bàn đến chuyện hao tổn binh lực, ngay con cả Tào Ngang, cháu yêu Tào An Dân và tướng tâm phúc Điển Vi đều chết trong tay hắn. Tuy binh lực của Trương Tú cũng tổn thất nặng nề, nhưng vào lúc quyết chiến, chỉ một cái nhọt nhỏ cũng có thể trở thành vết thương chí mạng.

Tuân Du nói: - Gần đây, An nam Tướng quân Đoàn Ổi liên tục gửi thư cho Trương Tú, Giả Hủ, nhưng bọn họ vẫn chưa thể hiện thái độ rõ ràng, dường như cả Viên Thiệu cũng đang muốn lôi kéo chúng.

Tào Tháo nhếch miệng cười: - Trương Tú là kẻ gió chiều nào che chiều ấy, hắn muốn xem ta và Thiệu ai mạnh hơn, tên tiểu tử này chỉ muốn làm ngư ông đắc lợi, nhưng hắn không biết rằng phải trồng cây mới có quả mà ăn, cứ ở đấy mà há miệng chờ sung!

Tuân Du nhắc: - Vạn nhất thấy ta yếu thế thì hắn sẽ lập tức quy hàng Viên Thiệu, đánh ta từ sau lưng.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo ngẩm tính: Phòng giặc lúc nào chẳng khó hơn làm giặc, ngày nào Trương Tú chưa hàng Hứa Đô thì vẫn là mối họa tiềm tàng, nếu thực sự hết cách thì đành nói một đằng làm một nẻo, bắt tất cả già trẻ lớn bé nhà Giả Hủ làm con tin. Nhưng làm vậy sẽ mang tiếng xấu, hơn nữa còn ảnh hưởng đến mối quan hệ với chư tướng Quan Trung như Đoàn Ổi, việc này biết tính sao đây?...

Quách Gia bỗng dõng dạc nói: - Chúa công, tại hạ xin được đích thân đến huyện Nhương khuyên hàng Trương Tú!

- Sao? ! - Tào Tháo sững người, - Ngươi đi?

- Thưa vâng. - Quách Gia chắp tay nói, - Nay minh công hòa hoãn với Lưu Biểu, Trương Tú đã không còn chỗ dựa, cộng thêm địa thế nam bắc cách trở, dù hắn muốn theo Viên Thiệu cũng chẳng được, việc đến nước này Trương Tú chắc chắn không thể tiếp tục đối đầu với ta nữa, nếu giờ minh công khai ân, tại hạ dám chắc chín phần có thể thu phục được hắn.

- Dám chắc chín phần... Ngươi dám quả quyết như vậy? - Tào Tháo xua tay nói, - Có biết đâu là điểm mấu chốt để thu phục Trương Tú không?

- Tại hạ biết... - Quách Gia biết rõ nhưng không thể nói ra, đó là việc Tào Tháo thu nạp người thím của Trương Tú làm thiếp mà gây ra mối thù giết con. Ông tránh nhắc chuyện này, bèn lảng sang chuyện khác: - Tại hạ liệu rằng, Giả Hủ tất sẽ biết được lợi hại giữa hai vùng nam bắc mà tự nguyện quy thuận. Chỉ có điều gia quyến bị giữ ở chỗ Đoàn Giỏi, lại bị Trương Tú biết được nên không tiện ra mặt, cố ý tránh bị hiểm nghi mà thôi. Nếu tại hạ đến huyện Nhương nói rõ thiệt hơn cho Trương Tú, dùng đại nghĩa mà thuyết phục, đảm bảo minh công sẽ khai ân tha mạng, lại thêm Giả Hủ ở bên nói vào thì nhất định Trương Tú sẽ đầu hàng.

https://thuviensach.vn

Đạo lý này ai cũng rõ, nhưng để làm được lại không hề đơn giản. Tào Tháo liếc nhìn Tuân Du, thấy ông đang cau mày vẻ như không chắc chắn, bèn nói: - Cách này cũng được, nhưng không cần Phụng Hiếu đích thân đi. Hay cứ phái người khác đi trước thăm dò, xem phản ứng của Trương Tú thế nào đã.

- Không! Việc này phải đích thân tại hạ đi. - Quách Gia nói dứt khoát, - Năm xưa, khi kéo quân vào Uyển Thành, tại hạ và Giả Hủ có gặp nhau vài lần, chỉ có tại hạ đi, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì còn dễ bề thương lượng với Giả Hủ. Hơn nữa, nếu phái không đúng người, chỉ một chút sơ suất sẽ mất mạng trong tay Trương Tú, đến lúc đó mối thù giữa hai nhà càng khó hóa giải. Việc du thuyết nhất định phải thành công ngay từ lần đầu!

Tào Tháo thấy cũng có lý, nhưng không đành lòng phái Quách Gia đi làm việc này. Trong mắt ông, Quách Gia chiếm một vị trí rất quan trọng, là mưu sĩ chỉ đứng sau quân sư Tuân Du, hơn nữa tuổi đời còn trẻ, ắt sẽ có tiền đồ xán lạn. Mối thù với Trương Tú còn chưa được xóa bỏ, việc du thuyết lần này hết sức nguy hiểm, nếu bất cẩn sẽ khiến kẻ tâm phúc phải bỏ mạng ở huyện Nhương, há lại không đau lòng ư?

Quách Gia thấy Tào Tháo và Tuân Du không đành lòng phái mình đi, trong lòng vô cùng cảm kích, lại càng cương quyết: - Chúa công và quân sư hãy yên tâm, chỉ cần tại hạ nói với Trương Tú mười điều thắng của chúa công hôm trước, tất sẽ khiến hắn mở mang tầm mắt!

Tào Tháo thấy ông mặt mày tươi tỉnh, như đã có sẵn dự tính trong lòng, dáng vẻ rất quyết tâm mới nói: - Thôi được, nhưng ngươi nhất định phải hết sức thận trọng.

https://thuviensach.vn

Quách Gia vỗ ngực mà rằng: - Tại hạ ắt sẽ mã đáo thành công trở về!

Tào Tháo thở dài đánh thượt, lắc lắc đầu nói: - Thành công hay không cũng chẳng hề gì, nhưng nhất định phải giữ được mạng sống quay về, chỉ mong tên tiểu tử ngươi sẽ thăm nom phần mộ của mấy lão già bọn ta.

Trận khẩu chiến quyết liệt

Quách Gia đã nói là làm, lập tức dẫn theo hơn chục tùy tùng rời khỏi Tào doanh, xuống phía nam thuyết hàng Trương Tú. Lặn lội đường sá xa xôi từ Lê Dương đến tận Nam Dương, dọc đường mấy lần đổi ngựa, đi suốt ngày đêm không ngừng nghỉ, đến khi qua được địa giới Nam Dương mới vào dịch trạm nghỉ ngơi một đêm. Sớm hôm sau khi trời còn chưa sáng, Quách Gia đã tắm gội, chải tóc gọn gàng, thay bộ mũ áo tinh tươm, lại kêu đám tùy tùng thay quần áo, tắm rửa cho lũ ngựa thật sạch sẽ. Cả đoàn người chuẩn bị hơn nửa canh giờ mới bắt đầu xuất phát đến huyện Nhương.

Thế cuộc xoay vần, quan hệ giữa Lưu Biểu và Tào Tháo có xu hướng hòa hoãn, Trương Tú lại rơi vào tình cảnh bất lợi, vì thế toàn bộ huyện Nhương cảnh giới nghiêm ngặt, cả bốn cổng thành đều đóng chặt. Quách Gia đi đến ngoài cổng thành phía bắc, lệnh tùy tùng nói to thông báo: - Binh lính trên thành hãy nghe rõ! Nay có sứ giả triều đình phụng mệnh Tào công đến đây, muốn gặp tướng quân nhà các ngươi, hãy mau đi bẩm báo! - Nghe xong những lời này, đám binh lính trên thành nhốn nháo cả lên, hồi lâu sau mới đáp lại rằng đã phái người đi báo tin, bảo bọn họ hãy đợi một lát.

https://thuviensach.vn

Quách Gia vẫn ngồi trên lưng ngựa, trong đầu thầm tính sẽ nói gì với Trương Tú. Nào ngờ, tên lính vừa chạy đi bẩm báo, đột nhiên lại thấy hơn chục kỵ binh từ phía đông phi đến, ai nấy đều nai nịt chỉnh tề, cưỡi trên những chú ngựa to lớn, yên cương mới tinh. Một trong số họ hướng về phía cổng thành hô lớn: - Binh sĩ huyện Nhương nghe đây! Sứ giả của Đại tướng quân tới, có việc gấp cần diện kiến Kiến Trung Tướng quân, hãy mau mở cửa thành tiếp đón!

Sứ giả của Tào Tháo và sứ giả của Viên Thiệu cùng đến một lúc càng khiến đám binh sĩ trên thành thêm nhớn nhác, có tên vội vàng chạy xuống thành bẩm báo Trương Tú. Quách Gia ở bên cạnh nghe không sót một từ, bất giác đưa mắt nhìn đám người kia thì thấy cũng đang chỉ trỏ, chắc rằng bọn chúng cũng đã đoán ra thân phận mình. Quách Gia khá tự tin, thúc ngựa đi lên phía trước, chắp tay cười hỏi: - Xin hỏi vị nào là sứ giả của Viên Đại tướng quân?

- Là tại hạ. - Một người vừa nói vừa thúc ngựa đi ra, người này cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, thân cao bảy thước, tướng mạo đường hoàng, khuôn mặt vuông vức sáng sủa, tai to râu dài, phong thái trang nghiêm, - Xin hỏi tiên sinh là ai?

- Tại hạ là Quách Gia ở Dĩnh Xuyên, phụng mệnh Tào công đến đây. Tiên sinh đây là... ?

- Người kia càng tỏ ra khách sáo, chắp tay cười nói: - Tại hạ là Tòng sự Lý Phù ở Ký Châu, phụng mệnh Đại tướng quân tới đây.

Lý Phù, tự Tử Hiến là nhân sĩ vùng Cự Lộc, xưa nay nổi tiếng là người túc trí đa mưu. Gặp buổi loạn lạc, từng trồng củ kiệu mưu sinh, nhưng cuộc sống dân dã chốn thôn quê chẳng thể chôn vùi được khí phách tài ba, Lý Phù được Viên Thiệu phong làm

https://thuviensach.vn

Tòng sự Ký Châu, chuyên giải quyết những việc cơ yếu, phần lớn thời gian phò tá cho Viên Thượng - con trai út của Viên Thiệu. Lần này đến thuyết phục Trương Tú, phải đi sâu vào vùng Hà Bắc, bí mật đi qua lãnh địa của Tào Tháo, chưa nói việc thành hay không, có thể thuận lợi đến đây đã không dễ dàng gì, vậy cũng đủ thấy Lý Phù tài giỏi, nhạy bén nhường nào.

Sau khi giới thiệu, đôi bên ít nhiều đã nghe qua danh tiếng của nhau, đều cảm thấy đối phương là kình định, trong lòng lo ngay ngáy nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra điềm đạm, hòa nhã. Quách Phụng Hiếu phong thái nhanh nhẹn, dứt khoát, Lý Tử Hiến cử chỉ nho nhã, nhẹ nhàng, vừa luận chuyện đời vừa luận phong cảnh, những người xung quanh thấy vậy lại tưởng bạn bè lâu ngày không gặp, nào biết hai kẻ họ đang ngầm đánh giá về học thức và khí phách của nhau.

Không lâu sau đã nghe tiếng “ầm” , cổng thành phia bắc rộng mở, đám binh lính nhanh chóng tản ra hai bên. Một viên tiểu tướng chạy lên trước, chắp tay nói: - Tướng quân có lệnh, mời hai vị sứ giả cùng vào gặp tại huyện đường. - Nói xong liền lùi sang một bên nhường đường cho bọn họ đi vào.

Hay cho tên Trương Tú và Giả Hủ chỉ muốn tọa sơn quan hổ đấu! Suốt dọc đường đi, Quách Gia nghĩ cách thuyết phục bọn họ, nhưng chỉ nhắm vào Trương Tú, nào ngờ giờ lại phải đương đầu với người của Viên Thiệu, trong lòng không khỏi thấp thỏm vì mình đã quá tự tin trước mặt Tào Tháo. Liếc nhìn Lý Phù cũng bắt gặp vẻ mặt đầy âu lo, liền chắp tay mà rằng: - Lý huynh, mời!

Lý Phù cười nói: - Mời Quách huynh trước!

Quách Gia vốn đã có dự tính nên nhất định không chịu vào trước, bèn chối khéo: - Luận về chức quan, chúa công huynh là Đại

https://thuviensach.vn

tướng quân, cao hơn hẳn Tào công tôi, người sang đi trước kẻ hèn theo sau, mời huynh vào trước.

Lý Phù cười thầm trước chút tiểu xảo này của Quách Gia, chắp tay tỏ ý khiêm nhường: - Đại tướng quân thân phận tôn quý là đúng... Có điều, phàm chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau, Quách huynh đã đến trước, về lý nên nhường huynh nói trước.

- Đừng khách sáo thế, mời Lý huynh trước.

- Vẫn là Quách huynh vào trước đi...

- Kẻ hèn này không dám!

- Kẻ đến sau không thể tranh trước!

Quách Gia biết rõ đây là kỳ phùng địch thủ, đành mỉm cười nói: - Đã vậy, tôi và huynh cùng vào, huynh thấy thế nào?

- Được, được! - Lý Phù cũng tỏ vẻ cung kính, - Xin mời, xin mời.

Nhún nhường đùn đẩy hồi lâu, cuối cùng cả hai cùng thúc ngựa vào thành, đám người đi theo cũng lần lượt vào theo, đôi bên đều tỏ ra khách sáo, khiêm nhường, nhưng thực chất chỉ là vẻ ngoài. Đám binh lính đứng hai bên thì chẳng biết đấy là đâu - Bọn họ rõ ràng là hai phe phái khác nhau, sao lại thân mật vậy chứ?

Từ lúc cắm chốt ở Nam Dương đến nay, Trương Tú luôn là tấm bình phong che chắn phía bắc cho Lưu Biểu, ngăn chặn đại quân Tào Tháo tiến xuống mặt nam, vì liên quan đến một số vấn đề chiến lược nên cũng từng liên lạc với Viên Thiệu. Nhưng hiện giờ Lưu Biểu đang lo đối phó với Tôn Sách ở phía đông, quan hệ với Tào Tháo có xu hướng hòa hoãn, thậm chí sứ giả Hàn Tung của ông ta còn nhận chức quan ở Hứa Đô, điều này đủ thấy rất có khả năng hai bên sẽ bắt tay giảng hòa. Nếu bọn họ không đánh nhau, vai trò làm tấm lá chắn của Kinh Châu còn tác dụng gì nữa? Gần

https://thuviensach.vn

đây, Đoàn Ổi đã quy thuận triều đình cũng nhiều lần gửi thư cho hắn, Viên Thiệu cũng bắt đầu dang tay với hắn, điều này khiến Trương Tú vừa khoái chí lại vừa lo âu, không biết nên ngả về phía nào. Muốn quy thuận triều đình, nhưng có mối thù giết con với Tào Tháo, họa phúc khó lòng đoán biết; còn nếu chạy theo Viên Thiệu, nam bắc xa xôi, ở giữa lại có Tào Tháo, khó khăn càng lớn. Huyện Nhương chỉ là mảnh đất chật hẹp, binh sĩ không quá bốn ngàn, lương thảo cũng chẳng có là bao nên không dám đắc tội với Tào Tháo hay Viên Thiệu, nhưng mấu chốt là phải xem giữa hai người bọn họ ai có khả năng giành phần thắng. Lúc này, điều quan trọng nhất chính là lập trường, tuyệt đối không được bước nhầm lên con thuyền sắp đắm! Trương Tú đang do dự chưa quyết thì nghe tin có sứ giả của Tào Tháo và Viên Thiệu cùng đến khiến hắn càng rối thêm, vội sai người đi mời Giả Hủ - nhân vật quyền lực vẫn chỉ cho hắn đường đi nước bước. Nhưng thật không may, Giả Hủ đang đi tuần tra chưa về, Trương Tú lại càng cuống thêm, mãi mới nghĩ ra một cách ứng phó, hắn liền cho gọi cả hai vị sứ giả kia tới, một là để nghe ngóng xem bên nào mẹo hay có thể thắng lớn, hai là để kéo dài thời gian đợi Giả Hủ về.

Quách Gia và Lý Phù đến trước dinh huyện thì xuống ngựa, bảo đám tùy tùng ở lại hết bên ngoài, còn hai người nắm chặt tay nhau ra vẻ thân thiết bước vào đại đường. Nhưng khi thấy Trương Tú uy phong lẫm liệt ngồi sau soái án, hai bên là mấy viên tướng khôi giáp sáng loáng, còn có mười tên đao phủ cánh tay trần đứng gác bên cửa, tên nào tên nấy tai to mặt lớn, mặt mày hung ác, da đen trùi trũi, ôm khư khư thanh đao sáng choang, đợi cho hai người vào liền đóng sầm cửa lại, dường như nơi này chính là Diêm Vương điện, chỉ cần bước vào thì khó lòng toàn mạng rời đi.

https://thuviensach.vn

Quách Gia, Lý Phù đều chẳng phải hạng tiểu tử nhát gan, thản nhiên bước lên chắp tay hành lễ, tự báo rõ tên tuổi lai lịch, Trương Tú mời hai người bọn họ ngồi xuống. Quách Gia ngồi phía đông còn Lý Phù phía tây, vừa hay mặt đối mặt, bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Trương Tú trừng mắt hổ nhìn hết trái phải một lượt, không có Giả Hủ ở nhà hắn đành phải tự xử lý, ngẫm nghĩ giây lát liền đứng bật dậy, giật lấy cây thương bạc trong tay tên lính hầu cận rồi vung mạnh. Chớp mắt chỉ thấy một vệt sáng lướt qua trong đại đường, mũi thương sắc nhọn đã cắm thẳng xuống nền gạch, sâu gần hai tấc, cán rung vù vù.

Trương Tú trình diễn xong màn tuyệt kỹ, xoa xoa tay, mặt lạnh tanh nói: - Trương mỗ ta là chỉ là kẻ lỗ mãng ở đất Kinh Châu, phàm việc gì cũng thích dứt khoát, thẳng thắn. Trong lòng ta rất rõ mục đích các ngươi đến đây, ta cũng nói thẳng, huyện Nhương nhỏ bé này chẳng phải là nơi ở lâu, sớm muộn ta cũng phải tìm chỗ dựa lưng, nhưng gái ngoan không gả cho hai nhà! Hôm nay ba kẻ chúng ta hãy nói cho rõ, giữa Tào công và Viên Đại tướng quân, ai có thực lực bình định thiên hạ thì Trương mỗ ta sẽ theo người ấy, không chỉ vậy, lúc xung trận ta còn nguyện đi tiên phong! - Nói đến đây, hắn lại cười khó hiểu, - Các người cứ việc luận tài cao thấp trước mặt ta, Trương mỗ này xin rửa tai lắng nghe. Nhưng ta cũng cảnh cáo trước, đã bước vào đây thì phải theo lệ của ta, kẻ nào dám vọng ngôn nói xằng, ta sẽ một thương đâm chết kẻ đó! Còn nữa, trong hai ngươi sẽ chỉ có một kẻ sống mà bước qua khỏi cánh cửa kia, kẻ bại trận sẽ là kẻ thù của ta, lập tức chết dưới trăm đao... Các ngươi nghe rõ chưa? Không nói nhiều

https://thuviensach.vn

nữa, mời! - Nói rồi, hắn ngạo mạn ngồi xuống, lặng thinh nhìn về phía hai người.

Nghe Trương Tú an bài quái dị như vậy, Lý Phù chau mày. Lúc vào cửa còn tỏ ra khiêm tốn nhường nhịn, giờ lại tranh đi trước một bước, chắp tay nói: - Kiến Trung tướng quân, tại hạ là Tòng sự Ký...

Trương Tú hất tay ngắt lời: - Ta biết ngươi là ai, đừng nói những lời thừa thãi nữa! Ta chỉ ngồi nghe không tham dự vào chuyên các ngươi, có gì muốn nói ngươi cứ tranh luận với hắn, lát nữa ta tự đưa ra quyết định. - Hắn biết rõ hai người này đều có tài ăn nói, không có Giả Hủ, với chút miệng lưỡi của hắn thì chỉ nói vài lời ắt sẽ bị bọn họ đưa vào tròng, nên hắn dứt khoát chỉ ngồi nghe mà thôi.

Lần đầu Lý Phù gặp phải chuyện này nên không khỏi giật mình, nào ngờ Quách Gia đứng đối diện đã mở lời trước: - Tại hạ xin hỏi Lý huynh; Đại tướng quân nhà huynh thân là trọng thần triều đình, sao lại rắp tâm mưu đoạt xã tắc nhà Hán?

Lý Phù thấy Quách Gia vừa mở miệng đã chụp cho đối phương, bèn ra vẻ chẳng lưu tâm nói: - Quách huynh định vừa ăn cắp vừa la làng đấy ư? Quả thực tại hạ không biết kẻ mưu đoạt xã tắc nhà Hán là ai. - Dứt lời cố ý lườm Quách Gia một cái, đoạn phất tay áo, nhìn Trương Tú cười lạnh.

Thấy Lý Phù bản lĩnh đầy mình, Quách Gia không đám khinh thường, càng ép sát hơn: - Viên Thiệu câu kết với nghịch tặc Viên Thuật hòng đoạt ngọc tỷ, thiên tử đã ra chiếu thư công bố thiên hạ, chuyện này có ai là không biết kia chứ? Kẻ này thực là tên đầu sỏ rắp tâm mưu đồ.

https://thuviensach.vn

- Đã muốn vu oan giá họa thì thiếu gì cớ để chụp tội?... - Lý Phù phẩy nhẹ tay áo chẳng thèm đếm xỉa, nói - Ngươi nói tướng quân nhà ta mưu đồ làm phản, chứng cứ đâu? Mau đem ra cho ta và Kiến Trung Tướng quân xem. - Hắn đoán Quách Gia không thể mang theo bức thư.

- Nay có hai bức thư được lưu giữ trong cấm cung, Thái thú Tế Âm là Viên Tự đã nhận tội chịu phạt, ngươi vẫn còn muốn chối hay sao?

- Tất cả đều là giả! - Lý Phù vẫn ngoan cố - Ta nhớ Viên Thuật mấy tháng trước đã chết ở Giang Đình, làm gì có chuyện hắn thông đồng với chúa công ta, càng không có chuyện lên phía bắc dâng ngọc tỷ. Ngược lại, Tào Mạnh Đức đã phái ba tướng Lưu Bị đi đánh Thọ Xuân, e rằng ngọc tỷ truyền quốc sớm đã bị các người giấu đi từ lâu rồi.

Quách Gia vỗ tay cười: - Ha ha ha!... Lý Tử Hiến, ngươi thân là danh sĩ Hà Bắc mà nói láo mặt không biến sắc. Chúa công ta phái Lưu Sứ quân dẫn quân đến Từ Châu là ngăn không cho Viên Thuật vượt lên phía bắc, chứ đâu có đưa quân đến Thọ Xuân như ngươi nói.

- Lời của đám người này xưa nay không thể tin được. - Lý Phù nhìn Trương Tú, dõng dạc nói, - Năm xưa Tào Tháo chẳng qua chỉ là một tên tiểu tướng vô danh, Đại tướng quân nhà ta tiếc hắn có chút tài mọn, chia cho binh mã lại cấp cho lương thực, phong cho hắn làm Phấn Võ Tướng quân, mong hắn vì xã tắc mà chinh phạt đám nghịch tặc Khăn Vàng, nào ngờ Tào Tháo vừa vượt sông đã ép Vương Quăng ở Đông quận, cướp Bộc Dương ở Duyện Châu, đuổi Kim Thượng ở Xương Ba, giết Trương Mạo ở Ưng Khâu, tác oai tác quái mưu hại ba vị danh sĩ là Biên Nhượng,

https://thuviensach.vn

Viên Trung và Hằng Thiệu, công phá Từ Châu, tàn sát năm thành... Đại tướng quân nhà ta niệm tình cũ mà không nỡ gây chuyện binh đao, nào ngờ tên giặc này trở mặt vô tình, hung hăng ép thánh thượng quay về huyện Hứa, thao túng triều đình, chỉ hươu bảo ngựa, giết hại trung thần, Tào tặc mới chính là kẻ vô liêm sỉ, thiên hạ đệ nhất bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa!

Quách Gia cũng chẳng hề kém cạnh, liền trả đũa ngay: - Tử Hiến huynh quá khen! Nếu luận về vô liêm sỉ, Tào công sao bì được với chúa công Viên Thiệu nhà huynh? Vốn là con cháu của gia tộc bốn đời đều làm đến chức Tam công, được hưởng bổng lộc của triều đình, gánh vác trọng trách của xã tắc nhưng lại dám lộng hành làm những chuyện đại nghịch bất đạo, sau cuộc loạn chính do đám hoạn quan gây ra, lại câu kết với Đổng Trác đưa quân giày xéo Lạc Dương, chính Thiệu mới là kẻ khiến cho thiên hạ đại loạn. Từ khi khởi nghĩa đến nay, quần hùng nổi lên, nhờ công đức tổ tiên mà được suy tôn lên làm minh chủ, nhưng ông ta đã làm ra những chuyện gì chứ? Bức hại Hàn Phức cướp đoạt Ký Châu, công đánh Khổng Dung gây họa ở Thanh Châu, câu kết với bọn thảo khấu chiếm Tịnh Châu, nay lại còn giết Công Tôn Toản thôn tính U châu, mưu hại Vương Khương giết hại Tang Mân, cắt đất tự phong cho ba con trai mỗi đứa bá chiếm một phương, áp bức lê dân, dung túng cường hào, phản bội triều đình, làm rối loạn triều cương! Phản vua, ức hiếp huynh đệ, vong ân phụ nghĩa, bán đứng bạn bè, bao nhiêu hành vi xấu xa, ác độc tổn hại âm đức như vậy, Tào công nhà tôi làm sao sánh được?

Trương Tú ngồi mà rùng mình ớn lạnh - Tào, Viên đều cùng một giuộc, trở mặt vô tình, tội ác đầy rẫy, sau này dù có đi theo kẻ nào cũng phải hết sức thận trọng! Hắn còn chưa hết ngạc nhiên thì

https://thuviensach.vn

Lý Phù lên tiếng: - Ta lại hỏi huynh, nay triều đình là của thiên tử hay là của Tào tặc?

Quách Gia chắp tay quá đầu, cung kính đáp: - Đương nhiên là của thiên tử Đại Hán.

- Vậy thì lạ thật... - Lý Phù vuốt vuốt râu cố làm ra vẻ ngạc nhiên, - Nay thiên tử bị quản chế ở thâm cung, mọi việc đều phải nghe theo Tào tặc chuyên quyền độc đoán. Mở mắt ra mà trông khắp vùng Dự, Duyện, có tên Huyện lệnh nào là do đích thân thiên tử bổ nhiệm? Có binh mã nơi nào là do đích thân thiên tử nắm giữ? Ta thật không sao hiểu được.

- Hạng người kiến thức thiển cận như huynh thì không hiểu là phải, - Quách Gia khinh khỉnh đáp, - Há huynh chưa nghe Hoàn Đàm đã viết trong *Tân Luận* rằng: "Quốc chi hưng phế, tại vu chính sự. Chính sự đắc thất, do vu phụ tá. Trị quốc giả phụ tá chi bản, kỳ nhậm dụng hàm đắc đại tài, đại tài nãi chủ chi cổ quăng vũ dực dã" , từ khi Tào công lên làm phụ chính đã bổ nhiệm người tài đức, thảo phạt phản nghịch, giết kẻ tiểu nhân, công lao hiển hách vang danh tứ hải, người chính là Chu công, Y Doãn thời nay!

- Sai rồi, sai rồi. - Lý Phù cười ha hả phản bác lại, - Ta thấy hắn toàn bổ nhiệm kẻ nịnh thần, xây dựng lao ngục, thảo phạt trung lương, tội ác chồng chất, tiếng xấu đồn xa, hắn chính là Triệu Cao, Vương Mãng thời nay! Nếu thực là trung thần thì hãy trả lại triều chính cho thiên tử, để lê dân trăm họ được sống yên ổn... Thế này đi, tại hạ xin mạn phép vượt quá bổn phận để thay mặt Đại tướng quân quyết định, nếu Tào Mạnh Đức chịu trả lại triều chính, lui về ở ẩn thì cuộc chiến này sẽ chấm dứt ngay lập tức! Ngoài ra, còn lập giao ước đao thương nhập kho, ngựa thả núi Nam, suốt đời không qua sông một bước. Thế nào?

https://thuviensach.vn

Dẫu biết Lý Phù nói liều, nhưng Quách Gia càng không thể lùi nửa bước: - Bắt mãnh thú không sai mỹ nhân ra tay, câu cá lớn không để trẻ cầm cần. Nay đương kim thiên tử mới vừa đôi mươi, nếu Tào công buông tay, há chẳng phải để mặc cho nghịch tặc Viên Thiệu xâu xé ư?

Lý Phù ngửa mặt cười lớn, giơ tay chỉ khắp những người có mặt ở đó mà nói: - Chư vị nhìn xem, nắm được kim loan, ngự hốt ắt chẳng chịu buông tay, ta nói Tào tặc là Triệu Cao, Vương Mãng nào có sai?

- Ngươi chẳng qua là hạng ếch ngồi đáy giếng, đoán mò nói bừa mà thôi. - Quách Gia phất ống tay áo đứng dậy, - Tào công ta phụng mệnh thiên tử thảo phạt nghịch thần, hạng lòng lang dạ sói nhà ngươi sao mà biết được?

- Hừ! Ta thấy là khống chế thiên tử để sai khiến chư hầu thì có! - Lý Phù cũng đứng bật dậy.

- Phụng mệnh Thiên tử thảo phạt nghịch thần!

- Khống chế Thiên tử ra lệnh chư hầu!

- Phụng mệnh Thiên tử thảo phạt nghịch thần!

Quách Phụng Hiếu phất tay áo chỉ đông nói tây, Lý Tử Hiến oang oang tả trời vẽ đất, kẻ này một câu người kia một câu, đúng là kỳ phùng địch thủ. Những lời tranh luận sắc bén chẳng kém đao gươm khiến ai có mặt ở đó cũng phải nhăn mặt, nhíu mày, ngay cả mấy tên đao phủ cũng ngây người ra. Trương Tú vốn chỉ muốn bày kế ép bọn họ nói ra sự thật, nào ngờ lại kích động cuộc đấu trí giữa hai người, khiến hắn càng nghe càng loạn, tâm trí lại càng rối bời, bèn vội vàng quát lên: - Im hết đi! Đừng có văn văn vẻ vẻ, những lời ấy thì có tác dụng gì! Trận chiến này giữa các người, ai có thể thủ thắng?

https://thuviensach.vn

Vẫn là Quách Gia nhanh miệng: - Không nghi ngờ gì nữa, Tào công tất thắng! Hiện quân Tào đã liên tiếp phá vô số thành lũy của Viên Thiệu, nhưng Viên Bản Sơ đã chẳng có sức mà đánh lại.

Lý Phù vội nói: - Tướng quân đừng tin lời hắn! Đó là vì đại quân của chủ tướng tại hạ chưa tới kịp, tạm thời cho chúng giành ưu thế. Hà Bắc quân ta có hơn mười vạn tinh binh, một khi kéo đến Lê Dương chắc chắn sẽ khiến quân Tào tan tác chim muông, đom đóm mà đòi sánh với nhật nguyệt sao?

- Ngươi đừng có khoác lác lừa bịp kẻ khác!

Viên Thiệu mưu lược nhưng chẳng quyết đoán, quân đông nhưng binh pháp không thông, có đến cũng chỉ là tự chuốc lấy cái chết mà thôi!

- Ta thấy Tào Tháo mới là hạng bất tài. Nhớ năm xưa bại trận ở Biện Thủy, bị vây khốn ở Thọ Trương, bị Lã Bố ép cho chẳng còn nhà mà về. - Lý Phù sát lại soái án của Trương Tú, - Tướng quân còn nhớ chứ? Tào tặc bại trận ở Uyển Thành, bị ngài đánh cho một trận thê thảm biết bao? Thủ hạ của bại tướng thì chớ nói mình dũng mãnh?

Những lời này đánh trúng tim đen của Trương Tú, hắn lo lắng không phải là việc Tào Tháo không giỏi dụng binh, mà lo mối thù giết con năm xưa với Tào Tháo. Quách Gia thấy Trương Tú khẽ nhíu mày, biết tình thế nguy cấp, liền vội bước hai bước đến trước soái án: - Tướng quân đừng nghe lời hắn! Viên Thiệu chỉ là loại miệng hùm gan sứa, làm sao có thể so với tướng quân được! Đi theo hắn đừng nói là đánh không thắng, mà có thắng cũng chẳng có quả ngọt mà ăn. Nhớ năm xưa, Trương Đạo, Lưu Huân, Tang Hồng, Khúc Nghĩa... đều từng lập công lao hiển hách, vậy mà cuối cùng đều chết dưới đao của Viên Thiệu. Ăn cháo đá bát, qua

https://thuviensach.vn

cầu rút ván chính là bản chất của Viên Bản Sơ, ngài thử nghĩ xem hắn còn xem là con người không?

Trương Tú lại thấy dao động, những lời này cũng chẳng sai, tên Viên Thiệu này cơ mưu đáng sợ, có lẽ không phải là chủ hiền. Lý Phù nổi giận bừng bừng: - Quách Phụng Hiếu! Đừng quên ngươi từng là bề tôi của Hà Bắc, nay bám theo Tào Tháo lại dám bôi nhọ chủ cũ như vậy ư?

- Ta nhổ vào! Còn hơn là loại tiểu nhân nhà ngươi!

Thấy hai người càng nói càng gay gắt, áp sát soái án mà thuyết phục mình, Trương Tú cảm thấy lùng bùng lỗ tai, điên đầu nhức óc, chẳng còn nghe được câu gì.

Đúng vào lúc này, từ dưới đại đường vang lên tràng cười trầm khàn: - Chà chà chà... Xem ai đến mà náo nhiệt quá vậy?

Quách Gia, Lý Phù sững người, thấy mười tên đao phủ tránh ra, một người cúi đầu thong thả từ bên ngoài bước vào. Người này chừng ngoại tứ tuần, dáng người thấp bé, gương mặt trắng trẻo điểm vài nếp nhăn, râu để dài, mặc trang phục văn sĩ màu đen, đầu chít khăn đen, dáng vẻ toát lên vẻ sầu não, già cỗi - đó chính là Giả Hủ.

- Giả thúc phụ, người đã về... - Trương Tú thở phào, chẳng buồn nói nốt câu, chỉ về phía hai cục nợ trên công đường rồi lại dựa vào soái án nghỉ.

- Phụng Hiếu đến đấy à? - Giả Hủ từng gặp Quách Gia khi Tào Tháo đem quân đánh Uyển Thành, liền chỉn chu bước tới hành lễ, rồi lại quay sang quan sát Lý Phù, chắp tay hỏi: - Xin hỏi túc hạ là... ?

Lý Phù cãi nhau với Quách Gia cả buổi, giọng đã khàn cả đi, phải hắng giọng hai tiếng mới cung kính đáp: - Tại hạ là Lý Phù

https://thuviensach.vn

ở Cự Lộc, được phong cho làm Tòng sự Ký Châu dưới trướng Đại tướng quân.

- Ngưỡng mộ đã lâu. - Không biết Giả Hủ nói thật hay nói dối.

- Tiên sinh nhất định là Giả Văn Hòa danh tiếng lẫy lừng? - Lý Phù đoán. - Không dám. Nói gì danh tiếng lẫy lừng, là tiếng xấu đồn xa mới đúng. - Giả Hủ xua tay nói, - Nghe nói Đại tướng quân mới đây đã diệt Công Tôn Toản ở Dịch Kinh, lại phá được giặc Hắc Sơn, có được đất bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh, dưới trướng mãnh tướng, cao sĩ đông không kể xiết, binh lính tinh nhuệ không dưới mười vạn, còn cắt đất hậu đãi Ô Hoàn, hào kiệt khắp vùng Hà Bắc ùn ùn kéo đến dưới trướng. Thực đáng chúc mừng, chúc mừng!

- Đa tạ, đa tạ. - Lý Phù nghe vậy, cảm thấy có phần chắc thắng, dương dương tự đắc liếc nhìn Quách Gia.

Quách Gia toàn thân run rẩy, trong lòng chửi thầm tên chó già ắt đã chủ trương đầu hàng Viên Thiệu, lại nghĩ đến những lời Trương Tú rào trước mà lạnh hết cả gáy. Nào ngờ, Giả Hủ chỉ tỏ vẻ khách sáo như vậy rồi đột nhiên chuyển hướng: - Tại hạ có vài lời cảm phiền tiên sinh chuyển tới Đại tướng quân. Dân gian có câu: “Một thước vải còn có thể may được áo, một đấu gạo còn có thể nấu thành cơm” , vậy mà thiên hạ rộng lớn như vậy hà cớ gì không dung nạp được hai huynh đệ? Đại tướng quân và Hoài Nam Hậu Tướng quân vốn là anh em ruột thịt, thế mà lại trở mặt thành thù đến bước đường này, kết giao người ngoài đánh lại anh em, thử hỏi người đời trông thấy cảnh ấy há chẳng đau lòng thay? Ban đầu nếu có thể đồng tâm hiệp lực, nam bắc hô ứng thì đất Trung Nguyên này đã là của nhà họ Viên từ lâu rồi, Viên Công Lộ cũng chẳng đến

https://thuviensach.vn

nỗi hám lợi tối mắt mà rơi vào cảnh khốn cùng ở Giang Đình! Đại tướng quân ngay cả anh em huynh đệ còn không thể khoan dung, độ lượng thì liệu có thu phục hào kiệt trong thiên hạ? - Giả Hủ điềm tĩnh nói, nhưng từng câu từng lời sắc nhọn như gươm, - Bởi vậy... Tướng quân nhà ta không thể rong ruổi theo các người được, mời tiên sinh về cho. - Lời này vừa thốt ra khiến cả Quách Gia và Trương Tú đều ngơ ngác, không ngờ Giả Hủ mới chỉ vài lời qua loa mà đã đưa ra quyết định dứt khoát đến vậy. Lý Phù đờ đẫn cả người, mãi mới định thần lại được: - Giả tiên sinh, ngài nên biết rằng, Đại tướng quân nhà ta là...

- Tiên sinh không phải nói gì thêm nữa. - Giả Hủ tươi cười ngắt lời hắn ta, - Tại hạ biết các ngài binh hùng tướng mạnh, khí thế hào hùng, nhưng sự thành bại còn do trời định, con người cũng chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi. Tại hạ là kẻ bảo thủ, vẫn cảm thấy yên lòng yên dạ khi quy thuận triều đình, còn việc thành bại... Chúng ta cứ gặp nhau mới biết được. - Đoạn quay ra phía bọn đao phủ đứng ngoài cửa nói: - Quân tử tuyệt giao đừng để tiếng xấu, vung đao múa trượng làm gì? Các người lui hết cho ta, đưa Lý tiên sinh an toàn rời khỏi đây.

Giả Hủ đã nói đến vậy, Lý Phù cũng không biết nói gì hơn, chỉ chắp tay thở dài nói: - Hai... Tiếc là không thể cùng mưu thành đại sự với Kiên Trung Tướng quân và Giả tiên sinh. Hai vị hãy bảo trọng, tại hạ xin cáo từ.

Giả Hủ vẫn cung kính trả lễ như lúc đầu. Quách Gia tranh cãi với hắn cả buổi, biết rằng đây là nhân vật lợi hại, lúc này không còn thái độ thù địch, cũng lại gần khách sáo nói: - Vừa rồi tại hạ nhiều phần thất lễ, Tử Hiến huynh đi đường bảo trọng.

https://thuviensach.vn

Lý Phù lặn lội đường sá xa xôi, trải bao nguy nan mới tới được đây, giờ phải trở về tay không, trong lòng buồn thảm vô cùng, gượng cười đáp lễ: - Đa tạ!

Quách Gia thấy thế, liền kéo tay áo hắn nói: - Tử Hiến huynh lần này về chắc khó ăn khó nói? Nếu thấy thẹn lòng khi về bắc, hay là...

- Lý Phù biết hắn có ý lôi kéo mình, liền gỡ tay áo nói: - Quách Phụng Hiếu, huynh đã xem thường tại hạ rồi. Tại hạ tuy bất tài nhưng chịu ơn hai đời họ Viên, dù chúa công có trách cũng phải trở về chịu tội. Kẻ sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục, huynh muốn ta trở thành kẻ bất trung hay sao?

Quách Gia đỏ mặt nói: - Tại hạ không có ý làm nhục, chỉ là lo lắng cho an nguy của huynh thôi. - Lý Phù thấy Quách Gia nói chân tình, liền chắp tay mà rằng: - Đa tạ... - Nói xong liền quay người di.

Đúng là không đánh không thành bằng hữu, Quách Gia tuy là kẻ thù của Lý Phù, nhưng sợ Lý Phù sẽ mất mạng nếu bị quân Tào bắt được giữa đường, liền căn dặn: - Trên đường về hết sức cẩn trọng, có cần tại hạ giúp huynh qua được cửa ải không?

Lý Phù dừng bước, quay đầu lại nói: - Ta đã có thể thần không biết quỷ không hay mà tới được đây thì sẽ bình yên vô sự trở về đại doanh, không phiền Quách huynh bận lòng. - Quách Gia nhận thấy mình đã lo chuyện bao đồng, cười nói: - Nếu có ngày huynh bị Tào công bắt được, nhất định tại hạ sẽ nói giúp đôi lời.

Lý Phù cũng cười: - Huynh chớ khẩu khí lớn như vậy! Đừng nói là bọn huynh không thể thắng được trận này, cho dù đánh thắng, đạp bằng Hà Bắc, bao vây Nghiệp Thành cũng đừng hòng bắt được ta. Ha ha ha!...

https://thuviensach.vn

Tuy vài lời của Giả Hủ đã giải quyết xong xuôi nhưng sắc mặt Trương Tú không mấy vui vẻ. Trước nay, hắn luôn kính trọng Giả Hủ, cho dù ông có vượt quá chức phận, Trương Tú cũng chưa bao giờ phản đối, nhưng lần này hắn cảm thấy có chút khó chịu, chỉ nói vài câu lấy lệ với Quách Gia: - Mời sứ giả về dịch quán nghỉ ngơi, sự việc cụ thể thế nào mai lại bàn tiếp. - Nói xong, hắn liền đứng phắt dậy, đi đến giữa nhà nắm lấy cây thương bạc đang cắm dưới đất chỉ một lực đã rút mạnh lên.

- Tướng quân thật có bản lĩnh! - Quách Gia cười nói, - Việc quyết chiến không thể trì hoãn, điều này không chỉ liên quan đến sự tồn vong của triều đình mà còn liên quan đến sự thành bại của bản thân tướng quân. Tại hạ mong tướng quân sớm xuất phát đưa quân lên phía bắc hội hợp với Tào công. - Nói xong, liền chắp tay hành lễ, quay sang gật đầu chào Giả Hủ rồi đi theo người dẫn đường đến dịch quán.

Giả Hủ thấy Trương Tú sắc mặt tối sầm, biết hắn đang bực bội bèn ôn tồn hỏi: - Tướng quân còn nghi ngại điều gì vậy?

- Không có, ta cứ làm theo ý của thúc là được chứ gì? - Trương Tú vừa nói vừa xoay cây thương bạc trên tay, nhưng hắn thuộc dạng người không thể che giấu cảm xúc, nên không nhịn được bèn trách: - Giả thúc phụ, không phải tiểu diệt quở trách thúc. Nhưng thúc nghĩ xem, ta đối đãi với thúc thế nào?

- Tướng quân đối với ta ân sâu như biển.

- Trương Tú ném phắt cây thương xuống đất, chống nạnh hỏi: - Ai mà không biết mọi chuyện lớn bé ở cái huyện Nhương này đều do thúc quyết định? Có cái gì hay ta đều tặng cho thúc trước, ngay cả thúc thúc ruột nhà ta cũng không được như vậy. Nhưng thúc đối xử với ta thế nào chứ? Ta biết gia quyến nhà thúc

https://thuviensach.vn

đang ở trong tay Đoàn Ổi ở Hoa Âm, nhưng có chuyện gì thúc có thể nói thẳng với ta kia mà! Chúng ta cùng thương lượng với Quách Gia, chí ít cũng có thể yêu cầu Tào Tháo đảm bảo sẽ không truy cứu chuyện ngày trước, như vậy mới chắc chắn chứ! Cứ thế nhắm mắt qua loa mà hàng lão ta, chẳng cần biết đến thành bại, lợi hại gì hay sao? Lẽ nào vì người nhà thúc thì chẳng màng đến gia quyến nhà ta nữa? Ta và Tào Tháo còn có mối thù giết con! Lần này thúc đã làm quá rồi đấy!

Giả Hủ không phản bác lại, chỉ mỉm cười đợi hắn nói xong mới chậm rãi nói: - Tướng quân nói ta nghĩ cho gia quyến nhà mình quả không sai, nhưng quy phục Tào Tháo cũng chính là vì ta nghĩ cho tướng quân đó thôi.

- Hừ! - Trương Tú lừ mắt nhìn Giả Hủ, nhặt thương bạc lên tiếp tục nói, - Giờ nói cũng chẳng ích gì, dù sao Viên mạnh Tào yếu, lại còn thù cũ với Tào Tháo, ngày sau ta chắc khó sống đây!

Nào ngờ, Giả Hủ lại ngửa mặt cười lớn, - Khà khà khà!... Sao tướng quân lại khờ vậy chứ!

Tràng cười của Giả Hủ khiến Trương Tú ngơ ngác: - Đừng có tỏ vẻ bí hiểm với ta, ý thúc là gì?

- Chính vì Viên mạnh Tào yếu, tướng quân lại có thù oán với Tào Tháo, ta mới chủ trương quy thuận Tào Tháo. - Giả Hủ vuốt râu bước tới, - Tào Tháo có phụng mệnh thiên tử thảo phạt nghịch thần, hay khống chế thiên tử để ra lệnh chư hầu đi nữa cũng mặc kệ, dẫu sao hiện giờ thiên tử đang ở trong tay hắn, quy thuận hắn mới là thuận theo đạo nghĩa, cho dù sau này thật sự chiến bại thì vẫn còn đường mà xoay xở. Ngược lại, Viên Thiệu tuy mạnh nhưng lại bị tiếng mang tội phạm thượng, nếu tướng quân theo hắn, vạn nhất bại trận thì sẽ mang tội với cả thiên hạ, chẳng có cơ

https://thuviensach.vn

xin được xá tội đâu. Tuyệt đối không được đi vào cái ngõ cụt ấy, đây là nguyên nhân đầu tiên mà ta nên quy thuận Tào Tháo.

Trương Tú không còn tức giận nữa mà chăm chú lắng nghe Giả Hủ phân tích. Giả Hủ cười cười nói tiếp: "Thứ hai, chúng ta chỉ có bốn ngàn binh mã, chẳng thấm vào đâu so với hơn mười vạn quân của Viên Thiệu, thế nên tướng quân theo hắn tất sẽ không được trọng dụng; còn Tào Tháo binh lực còn đang thiếu, chúng ta quy phục hắn mong còn chẳng được ấy chứ, sau này ắt sẽ hậu đãi tướng quân...

Trương Tú bán tín bán nghi, nhưng sắc mặt chẳng còn vẻ oán trách như lúc trước nữa. Giả Hủ đĩnh đạc nói: - Còn nguyên nhân thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, đó chính là mối thù giết con giữa tướng quân và Tào Tháo.

- Sao cơ? - Trương Tú kinh ngạc buột miệng hỏi.

- Đại trượng phu ôm chí lớn muốn làm bá vương tất sẽ biết gạt bỏ thù oán riêng tư, đem đức sáng chiếu khắp muôn nơi. Tào Tháo muốn mượn tướng quân để thể hiện hoài bão của hắn, cho người đời thấy rằng chỉ cần chịu quy thuận dưới chân hắn thì cho dù thâm thù huyết hải cũng có thể một nét bút xóa sạch! Hắn không những không làm hại tướng quân, mà còn phong quan tấn tước, bảo vệ tướng quân, vì chỉ cần ngài còn, tiếng thơm về hắn sẽ còn.

Nghe thấy vậy, Trương Tú vững tâm hơn hẳn nhưng vẫn cố hỏi: - Đúng như lời Giả thúc phụ nói chứ?

- Tướng quân không cần ngờ vực nữa! - Giả Hủ nhìn hắn, trả lời chắc nịch, - Ân oán giữa người và Tào Tháo đã được xóa sạch, nếu người không tin, chúng ta đến Hứa Đô sẽ rõ.

https://thuviensach.vn

Chương 9

LƯU BỊ LÀM PHẢN, CHIẾM HẠ BÌ TỰ LẬP MÔN HỘ

Biến lớn

Sau khi lên kế hoạch tỉ mỉ, Tào Tháo lệnh cho Lưu Diên trấn thủ huyện Bạch Mã, Vu Cấm trấn thủ bến đò Diên Tân, tạo thành phòng tuyến đầu tiên ngáng chân đội quân Hà Bắc; còn mình đích thân dẫn đại quân rút về đóng ở Quan Độ, nằm im chờ Viên Thiệu kéo đến. Nhưng đợi chờ hơn hai tháng trời vẫn không thấy bóng dáng của kẻ địch đâu.

Thì ra sau khi quay về Nghiệp Thành, Viên Thiệu đã xóa bỏ chức Tổng Giám quân, bổ nhiệm bộ ba Đô đốc là Quách Đồ, Thư Thụ và Thuần Vu Quỳnh, điều chỉnh lại binh mã, cho mỗi bộ thống lĩnh một đội quân. Nhưng đúng vào lúc sắp diễn ra trận quyết chiến thì xảy ra bao chuyện phiền toái - Tiên Vu Phụ bộ tướng cũ ở U châu và hiệu úy Ô Hoàn Diêm Nhu ngang nhiên chống lại lệnh điều binh khiển tướng của hắn, còn Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ câu kết với bọn hải tặc mưu đồ cướp lấy địa bàn Thanh Châu.

Tiền nhiệm U châu mục Lưu Ngu - người bị Công Tôn Toản giết, khi còn sống thường quan tâm đến các dân tộc thiểu số, vì thế đám thuộc hạ cũ của ông ta cũng có mối giao hảo với các bộ lạc Ô Hoàn, Tiên Bi... Sau khi Lưu Ngu bị sát hại, các tướng cũ của U châu như Tiên Vu Phụ đã liên kết với người Ô Hoàn cùng khởi binh, trợ giúp Viên Thiệu đánh Công Tôn Toản; lại thông đồng với người Tiên Bi giết Hình Cử - người được triều đình bổ nhiệm làm hiệu úy Ô Hoàn, đưa Diêm Nhu - dũng sĩ Quảng Dương lên giữ chức này, có nhiệm vụ giám sát và chỉ huy binh mã của các bộ lạc Tiên Bi, Ô Hoàn, sát hại đám quan lại do Công Tôn Toản phái đến. Nay, dư đảng Công Tôn đã bị tận diệt, đám tướng lĩnh U châu này

https://thuviensach.vn

được sự chống lưng của bộ lạc Ô Hoàn, dần dần không chịu phục tùng Viên Thiệu nữa.

Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ xuất thân chỉ là một viên quan nhỏ, nhân lúc chiến loạn được Từ Huy - bộ tướng dưới trướng Đổng Trác dìu dắt lên làm Thái thú Liêu Đông. Từ khi lên nhậm chức đến nay, hắn đã sát hại các gia tộc quyền thế trong quận, thu được nhiêu binh mã, thu nhận các nhân sĩ lánh nạn ở Liêu Đông, phía đông xâm lược Cao Câu Ly, phía tây đánh đuổi người Ô Hoàn, thậm chí còn thôn tính quốc đô của Phù Dư vào lãnh địa của mình. Hắn tự ý thiết lập các vùng đất ngoại bang mới chiếm được thành hai quận Liêu Tây và Trung Liêu, rồi tự phong cho mình làm "Liêu Đông hầu" , như một thiên tử ở ngoài Trung Nguyên. Thấy phía đông bắc không còn địa bàn nào có thể chiếm cứ, Công Tôn Độ định vượt qua eo biển chiếm lấy vùng Đông Thái Thanh Châu.

Tiền phương còn chưa đánh mà hậu phương lại xảy ra chuyện như vậy, Trưởng sử Điền Phong, Ký đô úy Thôi Diễm... cùng ra sức khuyên Viên Thiệu thôi không tiến xuống phía nam để tập trung xử lý các sự vụ ở hậu phương, tìm kế sách ổn thỏa hơn để đối phó với Tào Tháo. Nhưng Viên Thiệu vốn đã nổi điên vì việc Tào Tháo bắc chiếm Lê Dương, đốt phá sạch doanh trại của mình nên khăng khăng không nghe theo lời khuyên của chư tướng, quyết chỉ dùng cách vỗ về để ổn định hậu phương. Phái sứ giả giả mạo ý chỉ của nhà vua, phong cho thủ lĩnh Ô Hoàn ở Liêu Tây là Đạp Đốn, thủ lĩnh Ô Hoàn ở Liêu Đông là Tô bộc diên và thủ lĩnh Ô Hoàn ở Bắc Bình là Ô Diên làm Thiền vu, cấp cho ba người này an xa (xe ngựa) , hoa cái (mui xe) , vũ mao (cờ xí) để bày tỏ sự trọng thị; lại thăng chức cho chư tướng U châu, chính thức bổ nhiệm

https://thuviensach.vn

Diêm Nhu trở thành hiệu úy Ô Hoàn; ngầm công nhận Thái thú Công Tôn Độ là Liêu Đông hầu... Viên Thiệu thực hiện một loạt biện pháp này nhằm xoa dịu mâu thuẫn ở hậu phương, ban cho đủ lợi ích để chúng tạm thời ngoan ngoãn nghe lời. Sau khi thu xếp xong, Viên Thiệu lại phong cho con thứ Viên Hy làm Thích sử U châu, con thứ ba Viên Thượng làm Thích sử Ký Châu, cháu ngoại Cao Cán làm Thích sử Tịnh Châu, mỗi người cai quản một châu, lại điều con trưởng Viên Đàm làm Thích sử Thanh Châu dẫn quân đến Nghiệp Thành sẵn sàng nghe lệnh điều động, Biệt giá Vương Tu tạm thời nắm quyền ở Thanh Châu. Nhưng việc ông ta cho các con trai và cháu ngoại mỗi người chiếm cứ một châu lại dẫn đến sự phản đối của bọn Thư Thụ.

Tính ra, quyết định đưa quân xuống phía nam của Viên Thiệu cũng đã mất tới bốn, năm tháng nhưng mọi việc vẫn chưa đâu vào đâu, hắn không có cách nào giải quyết triệt để các vấn đề ở hậu phương, không thu phục được lòng người, cộng thêm binh lính tinh thần mệt mỏi oán thán, rất nhiều tướng lĩnh không đồng tình với việc biên chế lại quân đội, bản thân Viên Thiệu lại không có bản lĩnh quyết đoán để nhanh chóng dẹp yên, khiến cho quá trình chuẩn bị cho trận quyết chiến diễn ra chậm chạp, rối rắm, ngày khởi binh phải lùi lại nhiều lần.

Chuẩn bị sẵn sàng từ lâu mà thấy Viên Thiệu vẫn còn đang ì ạch ở Nghiệp Thành, Tào Tháo dần mất kiên nhẫn, bèn ra lệnh cho đại quân chốt chặt ở Quan Độ, còn mình dẫn theo tùy tùng thân tín quay về Hứa Đô giải quyết việc ở hậu phương. Tào Tháo vừa về đến kinh sư thì nhận được tin báo Trương Tú ở huyện Nhương đã ngoan ngoãn quy thuận triều đình, đồng thời nghe theo lời của Giả Hủ rời khỏi huyện Nhương đưa quân lên phía bắc, chuẩn bị đến

https://thuviensach.vn

Quan Độ giúp mình đánh địch. Sau khi hay tin, Tào Tháo lập tức gửi thư mời bọn họ đến Hứa Đô tụ hợp, đợi Viên Thiệu khởi binh thì cùng lên phía bắc.

Trương Tú đến Hứa Đô mà trong lòng nơm nớp lo sợ, tuy Giả Hủ đã phân tích cặn kẽ tình hình, lại có Quách Gia nói lời bảo đảm, nhưng Trương Tú vẫn sợ Tào Tháo còn giữ thù cũ. Nào ngờ, khi còn cách Hứa Đô rất xa, đã thấy sứ giả triều đình ôm chiếu chỉ chạy đến, tấn phong cho hắn làm Dương Vũ Tướng quân; lại có rất nhiều quan viên vốn là người Quan Tây phụng mệnh Tào Tháo kéo đến nghênh đón, cười cười nói nói khiến Trương Tú cũng an tâm phần nào; còn Tào Tháo thì đích thân ở phủ chuẩn bị tiệc tùng linh đình, đón tiếp long trọng.

Tiếng đàn ngân nga, tiếng sáo tiêu véo von hòa nhịp, dàn nhạc diễn tấu điệu khúc Kinh Châu, quan viên triều đình mũ áo chỉnh tề vái chào nhộn nhịp, tướng tá Tào doanh thường phục gọn gàng cũng thi nhau tay chắp miệng chào. Tây Lương bộ xưa nay vẫn chịu đủ sự khinh miệt của người đời, từ khi Đổng Trác gây ra cuộc loạn chính đến nay lại càng bị quan viên thế tộc coi là thù địch, Trương Tú là cháu của loạn thần Trương Tế, nay lại được tiếp đón long trọng thế này, đủ thấy thế đạo đổi thay, mọi hiềm khích, thâm thù xưa cũ đều đã được xóa sạch. Khi Trương Tú bước vào đại trướng trong sự chào đón, tâm trạng lo lắng thấp thỏm đã phần nào giảm bớt, nhưng khi ngẩng đầu nhìn Tào Tháo oai phong lẫm liệt, Trương Tú không thể giữ được bình tĩnh, quỳ sụp xuống vái lạy: - Mạt tướng mạo phạm thiên uy bao năm, mong Tào công...

- Chuyện đã qua đừng nhắc đến nữa, - Tào Tháo không đợi Trương Tú nói hết câu đã đỡ hắn dậy, - Tướng quân hiểu rõ đại nghĩa, chịu quy thuận thì là công thần của triều đình rồi.

https://thuviensach.vn

Trương Tú đứng dậy, ngượng ngùng nhìn Tào Tháo, Tào Tháo cũng nhìn hắn bằng ánh mắt còn vương chút hận, hai người nhìn nhau chằm chằm, không nói câu gì mãi một lúc lâu. Ba năm trước cũng từng diễn ra cuộc gặp gỡ như lần này ở Uyển Thành, khi đó Trương Tú cũng đã muốn quy thuận, Tào Tháo tỏ ra rộng lượng dung nạp hắn. Nào ngờ, mọi thứ bị hủy hoại chỉ bởi một người đàn bà. Nhưng thế sự xoay vần, Tào Tháo và Trương Tú vòng vo mãi giờ lại quay lại với nhau. Trương Tú vô cùng hối hận, chỉ vì nóng giận nhất thời mà quay ra làm phản, lại giết chết Tào Ngang, Tào An Dân, Điển Vi, vật lộn với Lưu Biểu suốt ba năm trời cuối cùng vẫn phải cúi đầu. Tào Tháo cũng nhận thấy năm xưa mình đã không lý trí, hao binh tổn tướng ba lần đem quân thảo phạt cái mảnh đất nhỏ bé, chật hẹp ấy, nay sắp phải đối mặt với kẻ địch mạnh mà phải chấp nhận cho người ta đến hàng. Trải qua bài học lần này, đôi bên đều phải suy ngẫm thêm vài phần và cũng lý trí hơn vài phần.

Với Tào Tháo mà nói, tuy vẫn còn chút bực bội nhưng xét cho cùng việc Trương Tú quy hàng vẫn là chuyện vui lớn. Thứ nhất, từ đây sẽ xóa đi được mối nguy của Nam Dương; thứ hai, có thêm một cánh tay đắc lực để chống lại Viên Thiệu. Binh lực của Tào Tháo chưa bằng một nửa Viên Thiệu, có thêm quân là điều mà có cầu cũng chẳng được. Thế mà Trương Tú lại mang theo bốn ngàn binh mã tới, bản thân hắn lại là một hổ tướng không dễ gì có được.

Nghĩ đến đây, Tào Tháo bất giác mỉm cười, liền kéo tay Trương Tú, dẫn hắn lên ngồi cùng với mình.

Trương Tú thoái thác mấy lần nhưng Tào Tháo không đồng ý nên đành phải ngồi xuống, khiến hắn căng thẳng như ngồi trên

https://thuviensach.vn

đống gai. Chợt trông thấy Quách Gia đang kéo Giả Hủ ngồi vào bàn tiệc, hắn liền nhớ đến lời Giả Hủ dặn là gặp được Tào Tháo thì phải chủ động yêu cầu đưa người làm con tin, như vậy mới có thể hóa giải ngờ vực. Nghĩ đoạn, Trương Tú vội vàng nói: - Minh công, gia quyến mạt tướng vẫn còn ở trong doanh trại, có phải...

- Ồ! Tướng quân chớ lo, lão phu đã sai người mang đồ ăn cho họ rồi.

- Đa tạ, đa tạ! - Trương Tú thấy Tào Tháo hiểu lầm ý mình, liền giải thích, - Sau này mạt tướng theo minh công di chinh chiến, gia quyến lớn nhỏ...

Trương Tú còn chưa nói hết câu, Tào Tháo đã cầm chén rượu lên, nói lớn: - Liệt vị, Trương tướng quân dẫn các binh sĩ đường xa vất vả tới đây, chúng ta hãy mời Trương tướng quân một chén để cảm tạ. - Lời của Tào Tháo khiến đám quan viên tướng tá trong trướng đều dứng cả dậy kinh rượu, Trương Tú vội vàng đi xuống đáp lễ.

Sau khi khách sáo đáp lễ, Trương Tú mới quay về chỗ ngồi uống cạn chén rượu, đưa tay áo lau mép, lại muốn nhắc đến chuyện con tin, đột nhiên Tào Tháo ghé sát tai hắn nói nhỏ: - Nghe nói phu nhân tướng quân mới hạ sinh được một cô con gái, có đúng vậy không?

Trương Tú chớp chớp mắt, không hiểu Tào Tháo có dụng ý gì, cung kính trả lời: - Quả đúng như vậy, tiểu nữ còn chưa tròn một tuổi.

- Hay lắm! Hay lắm! - Tào Tháo vuốt râu nói, - Tiện thiếp Chu thị nhà ta cũng sinh một đứa con trai tên là Tào Quân, cùng tuổi với lệnh ái. Nếu tướng quân không chê, hãy gả lệnh ái cho con trai ta, hai nhà kết thông gia thì tốt quá.

https://thuviensach.vn

Trương Tú há hốc miệng vì kinh ngạc, chẳng thể ngờ lại có chuyện tốt đẹp đến vậy. Hai nhà vốn có mối thù giết con, bây giờ Tào Tháo chủ động nhắc đến chuyện kết thông gia, một mặt xóa bỏ thù xưa oán cũ, Trương Tú không còn phải thấp thỏm không yên; mặt khác, con gái xem như dâu con nhà người ta, về sau ở lại Tào gia là lẽ đương nhiên, điều này hay gấp vạn lần việc để nghị làm con tin kia. Hơn nữa, Chu thị vốn là a hoàn hầu hạ người thím Vương thị của Trương Tú trước kia, tiếng là chủ tớ nhưng tình khác nào chị em, con trai Tào Quân của bà ta mà lấy con gái của Trương Tú, tình thân đã đoạn đứt giữa họ cũng coi như được nối lại, sao Tào Tháo lại nghĩ ra chuyên này kia chứ!

Trương Tú ngẩn người một lát, vội vàng chắp tay nhận lời, sắc mặt tươi roi rói: - Tiểu nữ dược sánh duyên cùng công tử nhà minh công, thật là có cầu cũng chẳng được, cầu cũng chẳng được!

Tào Tháo cũng cười: - Con trai ta lấy được hổ nữ, lão phu cũng rất vui mừng. Ha ha ha!...

Đến lúc này, Trương Tú đã hoàn toàn cảm phục trước tấm lòng khoan dung độ lượng của Tào Tháo, kính cẩn nói: - Minh công tấm lòng đại lượng như biển lớn, mạt tướng vô cùng cảm tạ ân đức của ngài, xin nguyện dốc sức khuyển mã mà báo đáp!

- Ấy... - Tào Tháo gạt tay Trương Tú, lại nâng chén rượu, - Tướng quân đồng ý với hôn sự này thì chúng ta đã là người nhà rồi. Người một nhà thì không nói nhà này nhà kia, từ nay về sau chúng ta cùng hội cùng thuyền, còn nói những lời báo đáp mà làm gì. Nào! Hãy cạn chén, mừng cho mối hôn sự này.

Chén rượu uống cạn, oan gia kết thành thân gia, Trương Tú thấy vững dạ hơn hẳn, bất giác đưa ánh mắt đầy cảm kích nhìn Giả Hủ - Giả thúc phụ quả không gạt ta!

https://thuviensach.vn

Lòng đã yên, cử chỉ cũng không còn gượng ép, sau dăm ba câu xã giao, Trương Tú và Tào Tháo đã bàn đến kế sách chống lại Viên Thiệu. Sau khi cự tuyệt sứ giả của Viên Thiệu, Trương Tú không còn đường mà nuốt lời nữa, lại thêm chuyện hứa hôn, vì thế hắn ta tự xin làm tiền bộ đại quân, dẫn bốn ngàn binh mã đóng quân ở Quan Độ, đảm trách đối đầu với đội quân tiên phong của Viên Thiệu. Tào Tháo rất hài lòng trước đề nghị của Trương Tú liền đồng ý ngay, hai người càng nói càng thân thiết, chuyện năm xưa ở Uyển Thành giờ đã tan thành mây khói.

Sau ba tuần rượu, đám quan viên, duyện thuộc hết người này đến người khác tới mời rượu, chư tướng Kinh Châu mặc sức say sưa trong rượu ngon và lời ca điệu nhạc. Tào Tháo đang tán chuyện với Trương Tú về điệu múa Kinh Châu, đột nhiên thấy Trưởng sử Lưu Đại trông coi phủ hốt hoảng chạy tới cửa trướng, dường như có chuyện cấp báo, bèn vội vàng đứng dậy: - Bản quan đi thay áo, Trương tướng quân đợi lão phu một lát.

Tào Tháo vừa đứng dậy, tất cả những người có mặt ở đó đều đứng dậy theo, vòng qua bàn chắp tay hành lễ. Tào Tháo gật đầu đáp lại, thấy Giả Hủ cung kính vái chào mình, trong lòng lấy làm đắc ý. Người này đã để lại ấn tượng rất sâu sắc với Tào Tháo, ông ta chính là kẻ đầu xỏ kích dộng, xúi giục bọn Lý Thôi, Quách Dĩ gây loạn ở Trường An, nhưng lại lập đại công khi thiên tử quay về đông; Tào Tháo ba lần thảo phạt Nam Dương không được, khen Trương Tú thiện chiến chẳng bằng khen Giả Hủ giỏi bày mưu tính kế; nay Trương Tú đầu hàng cũng là nhờ con người này, trên đời này nào được mấy ai cao tay đón lợi tránh hại như ông ta.

- Giả tiên sinh, đi đường xa vẫn khỏe chứ! - Tào Tháo cố ý lại gần Giả Hủ cười nói.

https://thuviensach.vn

Giả Hủ không dám nói cười tùy tiện: - Kẻ mang tội này được hưởng đặc ân mà quay về, lòng vừa lo vừa mừng.

Tào Tháo thấy câu nói này của Giả Hủ quá khôn khéo, chẳng có chỗ nào để trách, liền bước tới kéo tay ông ta: - Tiên sinh nào phải kẻ mang tội gì? Chính tiên sinh người khiến tín nghĩa của ta trọng với thiên hạ! - Ông biết Giả Hủ là người khôn ngoan nên chẳng ngần ngại mà nói thẳng. Giả Hủ khuyên Trương Tú quy hàng cũng là cho Tào Tháo cơ hội để cả thiên hạ biết rằng, chỉ cần chịu quy thuận triều đình thì dẫu là kẻ thù giết con cũng có thể được dung thứ.

Giả Hủ nghe ra ý định muốn lôi kéo của Tào Tháo, liền chối khéo: - Minh công quá lời rồi, tại hạ thực không dám. Ngày trước từng theo Lý Thôi, Quách Dĩ, mang tội với thiên hạ; sau may mắn được theo tướng quân Trương Tú, lại được tướng quân hậu đãi. Nay tại hạ đề nghị đầu hàng không hẳn chỉ vì đại kế của triều đình, mà còn vì muốn tìm lối ra cho Trương tướng quân. - Giả Hủ đã liệu trước từ lâu - Tào Tháo vốn yêu mến hiền tài, tất sẽ tìm cách lôi kéo mình. Nhưng bản thân vừa mang tiếng xấu là kẻ tội đồ hại nước hại dân, vừa không phải là người đi theo Tào Tháo khởi dựng cơ đồ, có về dưới trướng Tào Tháo thì cũng bị thù ghét, chi bằng cứ giữ mối quan hệ không thân cũng chẳng sơ, làm một chức quan nhàn rỗi trong triều, yên ổn kiếm miếng ăn là được.

Tào Tháo nghe Giả Hủ nói vậy cũng không cố nài ép, ngẫm nghĩ một lát lại nói: - Tiên sinh đã tới đây thì hãy nghe theo sự điều phái của triều đình. Ta đã tấu trình lên thánh thượng, bổ nhiệm ngài làm Chấp kim ngô, trước tiên hãy cứ làm quen với quan viên Hứa Đô, sau này còn đảm nhận chức phận khác. - Chấp kim ngô là một chức quan ngang hàng với Cửu khanh, phụ trách quản lý cấm quân

https://thuviensach.vn

và bảo vệ sự an toàn cho kinh thành, hoàng cung. Hiện Tào Tháo nắm quyền triều chính, tất nhiên làm gì có cấm quân mà trông coi, nhưng hàng tháng việc đi tuần quanh hoàng cung ba lần để đề phòng hỏa hoạn vẫn được duy trì. Khi đi tuần đều phải mặc áo gấm, tay cầm Kim ô điều tượng trưng cho điềm lành, còn có hai trăm thuộc hạ ăn mặc đẹp đẽ cưỡi ngựa đi cùng, bởi vậy cũng có thể coi Chấp kim ngô là chức quan oách nhất trong kinh. Năm xưa, Quang Vũ Đế Lưu Tú từng nói: "Sĩ hoạn đương tác Chấp kim ngô, thú thê đương đắc Âm Lệ Hoa". Tào Tháo phong cho Giả Hủ chức quan này, ý định lung lạc lòng người chẳng cần nói cũng hiểu. Giả Hủ biết tỏng ý đồ của Tào Tháo, thận trọng đáp: - Tại hạ xin phụng mệnh triều đình.

Tào Tháo thấy ông ta chỉ nhắc đến triều đình, thầm cười nhạt - Lão này quả là tay già đời, có điều đã tới Hứa Đô, ta lấy chiếu thư của triều đình điều phái, ngươi lại dám không tuân theo? Nghĩ vậy Tào Tháo tủm tỉm cười, cũng không nói gì thêm, đủng đỉnh bước ra ngoài đại trướng.

Lưu Đại sốt ruột đứng đợi bên ngoài, Vương Tất tòng quân ở Quan Độ, giờ mọi việc đều do hắn phụ trách. Thấy Tào Tháo đứng nói chuyện với Giả Hủ hồi lâu mới ra, hắn chẳng còn nghĩ đến việc lễ nghĩa nữa, lao tới trước mặt Tào Tháo: - Chúa công, xảy ra chuyện rồi!

- Ổ? - Tào Tháo phấn khởi hỏi ngay, - Viên Thiệu đã khởi binh rồi sao?

- Không phải, việc... - Lưu Đại nét mặt càng khó coi.

- Nói!

Lưu Đại biết rõ chuyên này can hệ trọng đại, nếu nói to tất sẽ khiến lòng người hoang mang, liền ghé sát tai Tào Tháo nói

https://thuviensach.vn

nhỏ: - Lưu Bị phản rồi!

- Cái gì!... - Tào Tháo còn ngỡ mình nghe nhầm.

- Lưu Bị đã giết chết Thích sử Từ Châu là Xa Trụ, chiếm Hạ Bì làm phản rồi!

Tin dữ liên tục ập đến

Tin Lưu Bị làm phản truyền về, Tào Tháo nổi trận lôi đình, lập tức qua quýt kết thúc yến tiệc rồi vội quay về phủ xử lý vụ việc. Khi xe ngựa đỗ ở cổng Tào phủ, Lưu Đại, Hứa Chử đỡ Tào Tháo xuống xe, Tào Tháo run lên vì giận dữ, luôn miệng chửi rủa: - Thằng giặc tai to! Tên tiểu tử dệt chiếu bán giày vô liêm sỉ... kẻ vô ơn bội nghĩa sớm Tần tối Sở, ta thế sẽ lăng trì xử trảm chu di cửu tộc nhà ngươi! Tức chết... Tức chết đi mất...

- Chúa công hãy giữ gìn sức khỏe! - Hứa Chử lo âu nói.

Tào Tháo không sao nén nổi cơn giận: - Mau dẫn người bao vây phủ của Lưu Bị, bắt tất cả cho ta, giết sạch cho ta!

- Chúa công yên tâm, Lưu Đại vừa hay tin đã sai Vương Trung dẫn quân đi bắt người rồi.

- Ta phải giết hết cả nhà hắn…

Đối với Tào Tháo mà nói, đây không phải là lần đầu tiên ông bị phản bội. Ngày trước, loạn Trần Cung, Lã Bố, cả Duyện Châu đều phản khiến ông rơi vào cảnh không còn nhà để về, nhưng dù vậy ông cũng không căm giận như lần này. Vì trong lòng Tào Tháo biết rõ, ông có chỗ không phải với Trần Cung, ép người ta làm phản là có nguyên nhân. Nhưng lần này hoàn toàn khác, ông đối xử với Lưu Bị có thể nói là tận tình tận nghĩa - Khi Lã Bố cướp mất Từ Châu, Tào Tháo thấy Lưu Bị cùng đường bèn giữ lại bên mình, giúp Lưu Bị có chỗ đứng ở Tiểu Bái, bổ nhiệm cho làm Dự Châu mục, lại phong cho làm Trấn đông Tướng quân. Cả hai lần

https://thuviensach.vn

Tiểu Bái bị rơi vào tay giặc, Tào Tháo không một lời trách cứ, còn cứu vợ con Lưu Bị, lại cấp thêm binh mã, đưa về Hứa Đô phong cho làm Tả Tướng quân, thậm chí còn từng ngồi chung bàn uống rượu hàn huyên. Ngoài Hạ Hầu Đôn ra, chư tướng trong Tào doanh nào có ai dược đãi ngộ đặc biệt đến vậy? Nhưng chuyện uống rượu luận anh hùng còn chưa xa, lời thề son sắt còn văng vẳng bên tai, thế mà tên luôn miệng nói lời trung trinh này lại phản mình! Bọn Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia, Đổng Chiêu, Tiết Đễ... biết bao người luôn ngờ vực Lưu Bị? Bọn họ hết lần này đến lần khác nhắc nhở Tào Tháo phải đề phòng, nhưng Tào Tháo vẫn bị khuôn mặt tuấn tú, lời nói ngon ngọt và vẻ cung kính bề ngoài của hắn ta che mắt... Bảo sao ông không câm không hận cho được?

Nhưng giờ có chửi rủa thế nào cũng vô ích. Việc Lưu Bị tạo phản, chiếm Hạ Bì không chỉ đơn giản là phản bội lại Tào Tháo, mà còn làm rối loạn toàn bộ bố trí quân sự ở tuyến đông. Từ Châu vốn chẳng có gì đáng lo, giờ lại xuất hiện một kẻ địch, đây rất có thể là đòn chí mạng vào lúc quyết chiến!

Tào Tháo sải bước qua hai cửa, đám bộ thuộc Mao Giới, Hà Quỳ, Từ Đà, Phồn Khâm, Vương Tư... đã đứng đợi sẵn trong đại đường, bọn họ đều biết Tào Tháo sẽ tức giận vô cùng, nên kẻ nào kẻ nấy cúi đầu thận trọng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Tào Tháo như không trông thấy bọn họ, càu nhàu: - Mau gọi kẻ báo tin vào đây.

Một lúc sau, Hà Đê Yết giả Viên Mẫn được một đám người dìu vào. Viên Mẫn vốn ở lại Hạ Bì xây dựng sông hộ thành, lại cho tu bổ đường sông mới, động viên trăm họ vất vả cực nhọc suốt gần một năm trời. Công việc sắp hoàn thành thì Lưu Bị đưa quân tới, nói rằng phụng mệnh Tào công tới giữ thành, Thích sử Từ Châu là

https://thuviensach.vn

Xa Trụ còn đích thân ra nghênh đón, Nhưng chưa được nửa ngày, trong thành đã vang lên tiếng hò hét chém giết, rồi tin tức Xa Trụ bị hại truyền đến. Lưu Bị vỗ về bách tính rằng Xa Trụ âm mưu đầu hàng Viên Thiệu, ông ta nhận mật lệnh của Tào công tới chém đầu tên phản tặc này. Mới đầu không ai nghi ngờ việc này, nhưng hai ngày sau thấy không ít đám tàn binh, sơn tặc, thảo khấu kéo đến Hạ Bì "đoàn tụ" , Lưu Bị lại ra lệnh biên chế toàn bộ dám nông phu đang tu sửa kênh mương trở thành hương dũng. Nhận thấy dấu hiệu tạo phản đã rõ, Viên Mẫn hốt hoảng bỏ lại công trình trị thủy, nhân lúc hỗn loạn trốn khỏi Hạ Bì chạy về Hứa Đô báo tin. Đi suốt ngày đêm không nghỉ, đến được Tào phủ đã mệt lả.

Sau khi nghe xong, Tào Tháo càng lồng lộn: - Dám giả truyền lệnh ta để chiếm Hạ Bì, tên tặc tử khốn kiếp!

Viên Mẫn mệt nhọc ngồi trên chiếc ghế nhỏ thều thào: - Vẫn còn một chuyện đáng sợ hơn nữa...

- Nói!

- Tên Tiết Vĩnh trước đây từng tới hành thích chúa công cũng là đồng đảng của Lưu Bị.

- Cái gì? ! - Tào Tháo giật mình.

Viên Mẫn thở khó nhọc, chậm rãi nói: - Tại hạ đã trông thấy hắn, tuyệt đối không có chuyện nhìn nhầm được... Có lẽ Lưu Bị đã quen biết Tiết Vĩnh khi hắn giữ chức Thích sử Từ Châu. Hắn có bằng hữu tên là Lưu Diễm, là nhân sĩ nước Lỗ, tên này vẫn khoe khoang mình là hậu duệ Lỗ Hồng Vương tông thất nhà Hán. Sau khi Tiết Vĩnh hành thích thất bại đã trốn đến nhà Lưu Diễm. Nghe tin Lưu Bị giết chết Xa Trụ, Lưu Diễm đã dẫn một đám người đến, trong đó có cả Tiết Vĩnh, chính vì tại hạ trông thấy chúng nên mới đoán được rằng Lưu Bị đã làm phản.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo ngồi ở đó, người run lến vì giận - Ta sai rồi... Sai hoàn toàn rồi! Ngay từ đầu Lưu Bị đã muốn đoạt mạng ta! Sau khi xảy ra chuyện hành thích, hắn giả vờ đòi dẫn người đi bắt Tiết Vĩnh, tất cả chỉ là một màn kịch! Hắn chưa bao giờ muốn dốc sức dưới trướng của ta, trung nghĩa với triều đình chỉ toàn là những lời dối trá!... Tên giặc tai to đích thị là kẻ ngụy quân tử! Thằng đại bịp!

Đúng lúc này, Vương Trung trên người vận nguyên bộ giáp phục lao vào đại đường: - Khởi bẩm chúa công, tại hạ đã bắt nhốt tất cả người trong nhà Lưu Bị vào ngục, nhưng thân quyến chẳng còn ai, chỉ còn mỗi bọn tôi tớ, nô bộc, a hoàn.

- Không còn ai? - Tào Tháo đột nhiên nhớ đến lời của Lưu Bị hôm uống rượu: "Tại hạ đã để họ dẫn con đến ở chỗ Mi Trúc, về nhà ngoại cho nguôi giận..." Nghĩ đến đây, một dự cảm không lành ập đến, ông đứng phắt dậy quát lớn: - Hỏa tốc gửi thư tới Thái...

Chưa nói dứt lời thì thấy Lưu Đại dẫn một người trẻ tuổi lấm lem bùn đất vào đại đường. Người kia quỳ xuống chắp tay vái: - Tại hạ Thái Sơn Tòng sự Cao Đường Long bái kiến Tào công... Phụng mệnh Tiết Thái thú tới báo tin.

- Hỏng rồi! - Vừa thấy người do Tiết Đễ phái đến, Tào Tháo liền thở dài ngồi phịch xuống, cười gượng nói, - Mi Trúc, Mi Phương cũng chạy theo Lưu Bị...

- Cao Đường Long há hốc miệng: - Minh công biết rồi sao? - Vừa nói vừa dâng bức thư lên, đoạn báo cáo tường tận mọi việc, - Mấy ngày trước, Thái thú Doanh quận Mi Trúc đưa cả gia quyến bỏ trốn, cùng ngày, tướng Mi Phương ở Nhiệm Thành dẫn đám hương dũng đi tiễu trừ sơn tặc nhưng không thấy quay về. Tiết

https://thuviensach.vn

tướng quân liền phái người đi điều tra thì được tin Tả Tướng quân Lưu Bị làm phản, giết chết Thích sử Từ Châu Xa Trụ, chiếm Hạ Bì, anh em họ Mi chính là kẻ đồng mưu. Ngoài ra, hắn còn móc nối với tên thổ phỉ Khăn Vàng ở Tế Nam là Từ Hòa, Quách Tổ và Công Tôn Độ ở Thái Sơn... cùng khởi sự một ngày, Thái thú Xương Lự là Xương Bá cũng dẫn quân xuống phía nam bắt tay với Lưu Bị...

Không rõ tại sao khi nghe những tin này, đột nhiên Tào Tháo lại muốn cười, cười sự xuẩn ngốc của chính mình, cười Lưu Bị sao lại lắm thủ đoạn đến vậy: Tất cả đã rõ mười mươi, Lưu Bị làm phản hoàn toàn không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là đã tính toán, sắp đặt trong suốt thời gian dài, có mưu tính, kế hoạch từ trước... Đầu tiên là chuyện hành thích đáng ngờ ở Hạ Bì, Tiết Vĩnh ngay từ đầu đã là người của Lưu Bị, chính Lưu Bị đã lấy cớ đi lùng sục thích khách để yểm hộ cho hắn trốn thoát tới nhà Lưu Diễm. Sau đó hắn lấy cớ thăm hỏi họ hàng, giao gia quyến cho Mi Trúc đưa đi để tránh việc họ trở thành con tin ở Hứa Đô. Hắn cuốc vườn trồng rau trong nhà chỉ là kế sách để che giấu sự thật, những lời hắn nói lúc uống rượu càng làm giảm sự phòng bị của ta. Cuối cùng hắn đã nắm được cơ hội, xin đi chặn đánh Viên Thuật chỉ là giả, quay về Từ Châu mới là thật. Hắn từng làm Thích sử Từ Châu, cũng có sẵn mối quan hệ ở đó, lại câu kết với Xương Bá, Từ Hòa; Mi Trúc chủ động xin đi chiêu mộ đám hương dũng, nhưng đám người đó không phải để dẹp giặc mà là để bảo vệ hắn trốn khỏi Doanh quận; Mi Phương giả xin đánh dẹp bọn phỉ, nhưng kỳ thực lại cùng bè đảng với bọn Quách Tổ, Công Tôn Độ, chưa biết chừng chính hắn đã xúi giục lũ hung bạo ấy làm phản! Hai anh em chúng ở Duyện Châu đã phải nhẫn nhịn hơn ba năm! Thực quá giỏi! Hết

https://thuviensach.vn

bước này đến bước khác, một sự sắp xếp quá tinh vi, kế hoạch quá thâm độc. Ta đã quá xem thường tên bại tướng này... Sự mưu trí và cả gan của hắn còn lợi hại hơn Viên Thiệu nhiều... Ta tưởng hắn chỉ là một con dê, ai ngờ lại là con rắn độc. Khi nó sắp chết cóng, ta ôm nó vào trong lòng cho tỉnh lại, giờ tỉnh lại nó lại quay ra cắn ta một nhát... Không đúng! Không đúng! Chu Linh, Lộ Chiêu đâu? Lưu Bị làm phản chẳng lẽ không về báo cho ta?

Tào Tháo đang đâm chiêu nghĩ đột nhiên cười lớn, khiến ai nấy đều khiếp sợ. Bọn họ tưởng chúa công bị kích động nên đều nhìn ông bằng ánh mắt khác thường. Nào ngờ Tào Tháo tắt ngay nụ cười, nghiêm giọng hỏi: - Chu Linh và Lộ Chiêu thông đồng với Lưu Bị?

Câu hỏi khiến chư tướng ngơ ngác nhìn nhau không hiểu. Ánh mắt u tối của Tào Tháo lướt qua một lượt chư tướng, cố ý nhìn lâu hơn ở chỗ Vương Tư, một kẻ bản tính nóng vội, chỉ thấy hắn lộ vẻ kinh ngạc chứ không có gì khác thường, còn Từ Đà đứng bên cạnh mặt trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy. Tào Tháo đoán được tám chín phần, liền hỏi: - Từ Đà, ngươi biết chuyện này phải không?

Từ Đà biết không thể giấu nổi, đành run rẩy thưa: - Nhị tướng Chu, Lộ một lòng trung thành, không hề thông đồng với Lưu Bị, họ đã đến đóng quân ở Quan Độ... - Vừa dứt lời, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Từ Đà,

Tào Tháo đập bàn: - Khốn kiếp! Ngươi đã thấy quân báo của bọn chúng!

Từ Đà sợ hãi quỳ rạp xuống đất: - Nửa tháng trước Chu Linh, Lộ Chiêu đã gửi thư về phủ hồi báo, sau khi chặn đánh Viên Thuật quay về, giữa đường Lưu Bị nhận được mật lệnh của chúa

https://thuviensach.vn

công phái đến đóng ở Hạ Bì. Hai tướng Chu, Lộ cáo biệt hắn ở Từ Châu, theo kế hoạch tiến quân về phía bắc đóng ở Quan Độ.

Tào Tháo bước tới nắm cổ áo Từ Đà, giận dữ quát: - Việc quan trọng như vậy sao ngươi không báo lại cho ta? !

- Từ Đà mềm nhũn cả người, đáp: - Tại hạ không biết Lưu Bị âm mưu làm phản! Tưởng chỉ là báo cáo bình thường, hơn nữa khi đó chúa công đang ở Quan Độ, hai tướng Chu, Lộ đến đó cũng sẽ gặp chúa công, nào ngờ người lại bất ngờ về kinh nên mới không gặp được...

- Chát! Tào Tháo giáng cho hắn một cái bạt tai:

- Ngươi nghĩ rằng không có chuyện gì thì sẽ không có chuyện gì thật sao? Đồ ngu xuẩn nhà ngươi đã làm lỡ đại sự của ta rồi biết không! Nếu sớm biết tin báo của Chu, Lộ, sớm biết Lưu Bị làm phản thì ta đã có thể phòng họa, tất cả là tại ngươi!

Từ Đà ôm mặt, vội vàng biện bạch: - Chúa công từng dặn khi đốc chiến trừ những việc hệ trọng, những công văn thông thường không cần bẩm báo, nên tại hạ mới...

- Câm miệng! - Tào Tháo không nghe hắn giải thích,

- Lôi ra chém đầu cho ta!

- Ối... - Từ Đà ngồi bệt ra đất, trắng mũi trắng bệch.

Hà Quỳ vội Quỳ xuống xin: - Chúa công bớt giận, Từ thư tá nhất thời sơ suất nhưng tội không đến nỗi phải chết, xin chúa công tha cho ông ta một lần. - Lưu Đại, Mao Giới, Phồn Khâm, Vương Tư cũng thi nhau quỳ xuống, ngay cả Cao Đường Long vừa đến cũng đỡ lời.

Tào Tháo hừ một tiếng, quay về chỗ ngồi: - Tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó thoát, lôi ra ngoài đánh năm mươi trượng cho ta, giáng xuống làm tiểu sử tùy quân.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo làm vậy đã quá đã niệm tình, mọi người không dám cầu xin thêm, trân trân nhìn Hứa Chử lôi Từ Đà ra ngoài. Liền sau đó là tiếng trượng bùm bụp vang lên, xen lẫn là tiếng kêu thảm thiết nghe đến nổi da gà của Từ Đà. Ngày nào cũng có cả đống tấu trình về điều động binh mã, phần lớn đều là văn thư thông thường, bởi vậy sơ suất như lần này rất dễ xảy ra, Từ Đà chịu hình phạt tuy không thể coi là oan nhưng cũng thật đáng thương. Nếu Tào Tháo không phái Lưu Bị đi thì đã chẳng xảy ra chuyện này, gốc rễ vẫn là tại ông ta, giờ lại giận cá chém thớt trút hết lên đầu Từ Đà.

Kể từ khi Lộ Túy được điều chuyển lên làm quân sư Tế tửu, Phồn Khâm phải ôm hết công việc xử lý văn thư, Vương Tất tính tình hấp tấp thường hay sơ xuất, tính ra hai người bọn họ còn mắc lỗi nhiều hơn Từ Đà. Lần này Từ Đà xui xẻo, ông ta trực vào đúng ngày Chu Linh, Lộ Chiêu gửi quân báo.

Thấy Từ Đà bị phạt, bọn Phồn, Vương thấy mà ớn sợ, thầm thở phào vì mình may mắn thoát nạn. Dù gì Từ Đà cũng thuộc đám người đã đi theo Tào Tháo lâu nhất, năm mươi tuổi đầu còn bị đánh đòn đau. Hà Quỳ là người quân tử, thấy cảnh như vậy thì thầm ca thán rằng làm bộ thuộc của Tào Tháo thật không dễ, nghĩ sau khi về nhà phải chuẩn bị thuốc độc mang theo người, ngộ nhỡ có ngày tới lượt mình, thà uống thuốc độc tự tử chứ không thể chịu nhục trước người khác!

Tào Tháo chẳng còn lòng dạ nào mà suy xét việc này xử lý đúng hay sai: - Chiến sự phía đông thế nào rồi? Trần Đăng có hành động gì không? - Tào Tháo biết trước đây Lưu Bị và Trần Đăng qua lại ít nhiều, vạn nhất Trần Đăng cũng làm phản theo, lại cấu kết với Tôn Sách thì tai họa ngập đầu.

https://thuviensach.vn

Cao Đường Long bẩm báo: - Trần Nguyên Long vẫn tận sức trấn thủ Quảng Lăng, hoàn toàn không có động thái bất thường nào. Hơn nữa sau khi biết chuyện, đám Tang Bá, Ngô Đôn, Doãn Lễ đã đem quân bao vây Xương Bá; Đô úy Lã Kiền dẫn quân chặn đánh Từ Hòa, Tiết Quận tướng cũng phái người đi đàn áp đám bạo dân Quách Tổ...

Lúc này, bỗng có giọng nói lanh lảnh cất lên: Xương Bá, Từ Hòa chẳng qua chỉ là đám ô hợp, động tĩnh chỗ tên đầu sỏ Lưu Bị thế nào? - Quách Gia ung dung bước lên thượng đường. Hắn phải ở lại giải tán tiệc rượu, rồi đưa Trương Tú, Giả Hủ về nghỉ ngơi nên giờ mới tới.

Cao Đường Long sững người, không biết người này là thế nào mà dám tùy tiện nói xen vào, hắn nhìn Tào Tháo, thấy Tào Tháo không chút bận tâm, bèn tiếp tục nói: - Tuy Lưu Bị đã chiếm Hạ Bì, nhưng chỉ là tụ hợp đám thuộc hạ cũ chứ không đem quân đi thảo phạt, tạm thời chưa đáng lo ngại.

Nét mặt Tào Tháo càng đanh lại: - Thằng giặc tai to này vô cùng xảo quyệt, tụ hợp cả đám hại dân hại nước kia đối đầu với lão phu, lại tập trung phòng thủ nghiêm ngặt Hạ Bì, ắt là muốn đợi lúc Viên Thiệu kéo xuống phía nam sẽ đánh ta từ sau lưng.

Quách Gia bước tới nói: - Hạ Bì nằm giữa Từ Châu, phía bắc có Tang Bá ở Thanh Châu, phía nam có Trần Đăng ở Giang Đông, chỉ cần một động thái nhỏ cũng ảnh hưởng đến toàn cục. Không trừ khử Lưu Bị, phía đông sẽ không có một ngày yên!

Tào Tháo hiểu rõ điều này, nhưng nay đại quân đang đóng ở Quan Độ, kinh thành thiếu cả binh lẫn tướng, thực sự không thể lấy quân ở đâu được, bản thân ông luôn phải sẵn sàng đến Quan Độ đốc chiến bất cứ lúc nào. Nếu sai Hạ Hầu Đôn đi đánh thì Hứa Đô

https://thuviensach.vn

không ai phòng thủ; nếu để Trương Tú vừa mới quy thuận đi đánh Lưu Bị thì chẳng thể yên tâm, chần chừ hồi lâu mới nói: - Lưu Đại, Vương Trung nghe lệnh!

- Có mạt tướng! - Hai người quỳ xuống.

- Hai ngươi lập tức lấy hai ngàn binh mã chỗ Hạ Hầu tướng quân, nhân lúc Lưu Bị còn chưa tạo được thanh thế, hỏa tốc tới Hạ Bì đập tan chúng cho ta!

- Tuân lệnh. - Tuy dõng dạc nhận lệnh nhưng trong lòng Lưu Đại, Vương Trung không dám chắc phần thắng. Lưu Bị từng là Thích sử Từ Châu, đóng ở đất Tiểu Bái đã lâu, lại có hai dũng tướng là Quan Vũ, Trương Phi thì dựa vào một tên quan Trưởng sử và một viên tiểu tướng vô danh sao có thể là đôi thủ của hắn?

- Minh công hãy khoan! Cao Đường Long bất giác kêu lên.

Cả đám người trong đại đường đều giật mình, một tên Tòng sự thấp kém sao lại dám ngăn cản mệnh lệnh của Tam công đương triều? Tào Tháo trừng mắt nhìn hắn: - Ngươi định làm gì?

- Tại hạ có, có ý... - Cao Đường Long thấy Tào Tháo không gạt phăng lời mình, liền lấy hết can đảm nói, - Lưu Bị tuy làm phản nhưng vẫn sợ minh công, chi bằng lệnh cho nhị vị tướng quân mang cờ trống hư trương thanh thế. Đám phản quân nghe tin đích thân minh công tới ắt sẽ hoảng loạn mà bỏ chạy.

Quách Gia nghe xong liền vỗ tay tán thưởng: - Diệu kế!

- Được! Cứ làm như vậy. - Tào Tháo lại dặn dò hai tướng, - Trên đường phải phô trương cờ trống rùm beng làm như đích thân lão phu dẫn quân đến, chớ để thằng giặc tai to sinh nghi.

- Tuân lệnh! - Lưu Đại, Vương Trung nhận lệnh đi ngay.

Tào Tháo nhìn theo bóng dáng hai tướng mà nói: - Thay ta soạn thư gửi cho chư tướng Duyện Châu... - Phồn Khâm sớm liệu

https://thuviensach.vn

trước Tào Tháo sẽ dặn dò, tay đã giơ bút chờ sẵn, - Điều Đô úy Lã Kiền làm Thái thú Thái Sơn, toàn quyền quyết định mọi việc thảo phạt lũ phỉ ở phía đông Duyện Châu, ngăn không cho chúng tụ hội với Lưu Bị; điều Thích sử Vạn Tiềm về kinh lo liệu quân lương; chuyển Thích sử Duyện Châu Tiết Đễ tiếp quản việc phòng ngự. Nhận được thư này lập tức y lệnh hành sự, sau sẽ bổ sung chiếu thư điều phái. - Sở trường của Vạn Tiềm là lo liệu việc triều chính và chính sách trị dân, nhưng vào lúc đặc biệt thế này, phải dùng tên Tiết Đễ nghiêm khắc tàn nhẫn để trấn áp tình hình, đề phòng lũ giặc càng ngày càng bành trướng thế lực.

Tào Tháo dứt lời thì Phồn Khâm cũng viết xong, liền thổi nhẹ cho khô vết mực, sau đó cuộn lại đút vào trong túi gấm, dùng hồ dán kín, đóng đại ấn Tư không lên. Tào Tháo tự tay đưa cho Cao Đường Long, dặn dò cẩn thận: - Sắc lệnh này không khác gì chiếu thư, ngươi như là sứ giả triều đình, phải tức tốc quay về không được để lỡ việc.

- Tuân lệnh. - Cao Đường Long thấy Tào Tháo so sánh như vậy thì hết sức hào hứng, - Tại hạ đã là sứ giả, trước tiên sẽ đến Xương Ấp truyền lệnh điều động cho Vạn Sứ quân, rồi mới quay về Thái Sơn gặp Thái thú.

- Khá lắm... - Tào Tháo gật gật đầu, - Quay về bảo với Tiết Đễ, cứ nói ta rất hài lòng về ngươi, bảo hắn thăng quan cho ngươi!

- Tạ ơn Tào công, tại hạ nhất định làm tốt việc được giao phó! - Cao Đường Long mừng rỡ đi ra, đến cửa đột nhiên lại quay người quỳ nói: - Tại hạ còn có thỉnh cầu vượt quá bổn phận, Từ thư tá chỉ nhất thời để sót công văn, mong Minh công khoan...

- Hỗn xược! - Tào Tháo trừng mắt, - Mới khen vài câu, đừng có được nước làm tới!

https://thuviensach.vn

Cao Đường Long chẳng thể ngờ được Tào Tháo trở mặt nhanh như vậy, sợ hãi cầm thư chạy thẳng. Tào Tháo thở phào, việc có thể làm đều làm cả rồi, kết quả thế nào khó mà đoán biết được. Ông duỗi thẳng lưng, nghe thấy tiếng kêu của Từ Đà càng lúc càng yếu dần, cao giọng hỏi:

- Trọng Khang! Được bao nhiêu gậy rồi?

- Ba mươi tư gậy! - Hứa Chử đứng bên ngoài cửa trả lời.

- Thôi đi! Đánh chết hắn cũng có ích gì? Mau chuẩn bị xe, ta đến chỗ Tuân Lệnh quân thu xếp việc chiếu thư. - Tào Tháo đã nguôi giận, từ từ đứng lên, - Còn quá nhiều việc cho cuộc đại chiến sắp tới, mong rằng Lưu Đại, Vương Trung mã đáo thành công...

Nhưng diễn biến của thời cuộc không như mong đợi, đúng vào lúc Lưu Bị làm phản, một mối nguy khác đã dần nhen nhóm - Tôn Sách chiếm cứ Giang Đông, từ lâu đã nhòm ngó đất Lư Giang, vẫn ghi hận việc Lưu Huân cướp châu báu của Viên Diệu nên quyết định ra tay với hắn. Tôn Sách lợi dụng sự tham lam của Lưu Huân, sai sứ giả đem vàng bạc châu báu giả vờ kết giao, nhờ Lưu Huân xuất binh đến huyện Liêu giúp ông ta vây quét thổ phỉ, hứa sau khi xong việc còn tặng thêm nhiều báu vật. Lưu Huân u mê hám lợi nên tưởng là thật, không nghe lời khuyên can của mưu sĩ Lưu Diệp, lập tức đưa quân đến huyện Liêu. Tôn Sách nghe tin mừng rỡ vô cùng, liền cùng bộ tướng Chu Du dẫn hai vạn quân đánh úp Hoản Thành - đại bản doanh của Lưu Huân, không những hạ được thành trì mà còn cướp được cả chỗ báu vật mà Viên Thuật để lại, rồi giết chết bè lũ phản bội Viên Dận, Hoàng Y... cho thuộc hạ là Lý Thuật làm Thái thú Lư Giang.

Lưu Huân mất cả chì lẫn chài, địa bàn không còn, của cải mất sạch, ngay cả chiếc mũ quan cũng bị kẻ khác đội mất, đành

https://thuviensach.vn

phái sứ giả đến Giang Hạ, cầu xin kẻ thù không đội trời chung của nhà họ Tôn là Hoàng Tổ xuất binh tương trợ. Hoàng Tổ phái con là Hoàng Xạ dẫn năm ngàn quân đi giúp Lưu Huân cướp lại địa bàn, nào ngờ lại bị Tôn Sách đánh cho tơi bời. Tôn Sách khí thế hừng hực, quân tiên phong thẳng đến Giang Hạ, cuộc đại chiến giữa hai nhà Tôn Lưu bùng nổ. Lưu Biểu sai cháu là Lưu Hổ, bộ tướng Hàn Hi dẫn năm ngàn tinh binh làm tiên phong, Hoàng Tổ đích thân chỉ huy binh mã, chiến thuyền ở phía sau so tài với Tôn Sách trên sông Trường Giang. Trận kịch chiến này thảm khốc đến mức trời đất tối tăm, quỷ khóc sói gào, Giang Đông Tôn lang tỏ rõ thần uy, đội quân Kinh Châu đại bại, Lưu Hổ, Hàn Hi đều phải bỏ mạng, toàn quân Hoàng Tổ bị chết chìm, một mình lão ta chuồn thoát về Hạ Khẩu.

Tôn Sách liên tiếp giành thắng lợi, Lưu Huân, Hoàng Tổ nối đuôi nhau gãy cánh, Lưu Biểu cũng co đầu rụt cổ ở Kinh Châu không dám đánh nhau với Tôn Sách nữa, tấm bình phong ở Giang Đông của Tào Tháo cũng mất. Thế lực của họ Tôn đã mở rộng đến đất Hoài Nam, không chỉ Quảng Lăng do Trần Đăng trấn giữ gặp nguy khốn mà ngay cả sự an toàn của Hứa Đô xem ra cũng chẳng thể lạc quan. Tôn Sách lại càng hung hăng ngang ngược, cố ý viết một biểu tấu đe dọa Tào Tháo, phái tham mưu Trương Hoành đích thân mang thư đến Hứa Đô:

Thần thảo phạt Hoàng Tổ, ngày 8 tháng 12, đến huyện Sa Tiên - nơi Tổ đóng quân. Lưu Biểu phái tướng giúp Tổ, đòi đánh thần. Sáng ngày 11, thần lệnh cho Hành kiện Trung lang tướng Chu Du làm Thái thú Giang Hạ, Hành chinh lỗ Trung lang tướng Lã Phạm làm Thái thú Quế Dương, Hành đãng khấu Trung lang tưởng Trình Phổ làm Thái thú Linh Lăng cùng Hành phụng nghiệp

https://thuviensach.vn

hiệu úy Tôn Quyền, Hành tiên đăng hiệu úy Càn Đương, Hành vũ phong hiệu úy Hoàng Cái đều tiến lên. Thần cưỡi ngựa xông lên, đánh trống riết róng, thúc giục ba quân, đôn đốc chiến sự. Tướng sĩ hăng hái hơn cả trăm lần, quyết tâm quả cảm, quên cả tính mạng. Phá thành công lũy nhanh chẳng khác bay. Hỏa tiễn mịt mù, tên bay như mưa, Tổ kia đại bại. Dao sắc chặt phăng, lửa thiêu ngùn ngụt, không sót một tên, trừ Tổ mất dạng. Bắt được thê tử, tất thảy cả bảy, chém đầu hai van, gồm cả Hổ - Hi, những kẻ nhảy sông chết chìm cả vạn, sáu ngàn thuyền chiến, tiền của báu châu chất cao như núi. Chưa tóm được Biểu, còn Tổ xảo quyệt làm chó săn cho Biểu, Biểu như diêu hâu, Tổ nhờ bóng vía, người nhà Tổ làm bộ khúc chẳng sót một ai, Biểu một mình làm giặc, chết thành quỷ ngoài đường.

- Đây đâu phải tấu chương dâng lên triều đình, toàn những lời lẽ hăm dọa! - Tào Tháo đọc xong biểu tấu, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Tuân Úc cũng kinh hồn bạt vía, chỉ vào thẻ trúc nói: - Minh công hãy xem xem, hắn tự cho Chu Du làm Thái thú Giang Hạ, Lã Phạm làm Thái thú Quế Dương, Trình Phổ làm Thái thú Linh Lâng, cứ đà này hắn sẽ nuốt chửng cả Kinh Châu ấy chứ.

- Nếu hắn chỉ muốn đánh Kinh Châu thì đã tốt. - Tào Tháo nhếch miệng lắc đầu, - Ta e tiếp sau đây hắn sẽ đánh ta.

- Chắc hắn còn chưa dám.

- Chưa dám? Từ lúc tên họ Tôn này khởi binh đến nay có việc gì mà hắn không dám làm? Từ lúc vượt sông ở Hoài Nam, Viên Thuật chỉ cho hắn một ngàn binh mã, nhưng thử xem giờ hắn đã thế nào? Tấn công Lưu Dao, đánh bại Vương Lãng, hạ Hoa Hân, đánh Trần Vũ, đuổi Lưu Huân, thu hết đám bộ hạ cũ của Viên

https://thuviensach.vn

Thuật, độc chiếm sáu quận Dương Châu! Năm xưa cha hắn là Tôn Kiên được mệnh danh là dũng tướng, trận chiến phá tan quân Khăn Vàng ở Uyển Thành cả đời này ta cũng không thể quên! Thật không ngờ hắn còn lợi hại hơn, từ khi khởi binh đến nay chưa từng bại trận lần nào! Đừng quên là mới có năm năm, vỏn vẹn năm năm thôi - Ánh mắt Tào Tháo lộ rõ vẻ lo lắng, - Ta với Viên Bản Sơ quần nhau mười năm ròng rã mới đến được bước này, vậy mà hắn chỉ mất một nửa thời gian đã ngang hàng với ta. Hơn nữa, hắn mới chỉ hai mươi lăm tuổi, cho dù ta thắng hay Thiệu thắng, sau này tên tiểu tử Tôn Sách cũng sẽ khiến mấy lão già chúng ta phải đau đầu. Hừ... Tên cẩu tặc này sau này sẽ khó đối phó đây.

Tuân Úc càng nghe càng sợ: - Vậy phải làm thế nào? Hà Bắc có tin chẳng bao lâu nữa Viên Thiệu sẽ khởi binh, phía đông lại mọc ra tên Lưu Bị, chúng ta chẳng rảnh tay mà lo phía nam được.

Tào Tháo day day nếp nhăn giữa đầu lông mày: - Chẳng còn cách nào khác, bây giờ chỉ có thể vỗ về hắn thôi, tên Trương Hoành mà hắn phái đến ngươi đã gặp chưa?

- Dạ, gặp rồi. - Nhắc đến người này, nét mặt Tuân Úc mới giãn ra đôi chút: - Trương Hoành là danh sĩ Quảng Lăng, tên tuổi ngang hàng Trương Chiêu ở Bành Thành, quen thân với Khổng Dung, Trần Đăng, nói năng nho nhã, ôn tồn, khác hoàn toàn so với tưởng tượng của tại hạ về đám người dưới trướng Tôn Sách.

- Đó mới là điều đáng sợ! Nếu Tôn Sách hung hăng, chỉ thích đánh đấm thì còn dễ đối phó, đằng này hắn vừa vũ dũng vừa mưu trí, lại biết lôi kéo hiền sĩ. Ngay cả một danh sĩ như Trương Hoành cũng bảo vệ hắn, như vậy há chẳng đáng lo sao? - Tào Tháo nắm chặt tay, - Ngươi lập tức thảo tấu chương, phong Trương

https://thuviensach.vn

Hoành làm Thị ngự sử, giữ người này ở lại Hứa Đô, cơm ngon rượu ngọt thiết đãi hắn ta! Ngộ nhỡ Tôn Sách muốn đánh, ta còn có thể lợi dụng người này để điều đình với hắn.

- Thưa, tấu chương này nên viết thế nào?

Tào Tháo lắc đầu: - Lúc trước thảo phạt Viên Thuật, ta đã ban cho hắn đủ thứ rồi, vừa phong cho hắn là Ngô hầu vừa là tướng quân thảo phạt nghịch tặc, chẳng còn gì có thể cho hắn nữa... Hắn có huynh đệ không?

- Họ Tôn là gia tộc lớn, năm xưa ba huynh đệ Tôn Khương, Tôn Kiên, Tôn Tịnh đều vũ dũng trứ danh. - Tuân Úc đã tìm hiểu rất rõ, - Tôn Sách là con trưởng của Tôn Kiên, hắn có bốn người em là Tôn Quyền, Tôn Dực, Tôn Khuông, Tôn Lãng, tuổi vẫn còn nhỏ. Còn đám anh em chú bác thì nhiều, Tôn Khương và Tôn Tịnh mỗi người đều có năm người con trai, trong đó Tôn Phần, Tôn Phụ đều tiếm quyền xưng làm Quận thú, cũng khá lớn tuổi.

- Hừ! Đúng là rết lắm chân, chỉ mười lăm anh em chúng cũng đủ chiếm lấy thiên hạ rồi! Còn tỷ muội, nữ quyến thì sao?

- Nữ quyến? - Tuân úc không hiểu Tào Tháo hỏi chuyện này làm gì, - Cái này tại hạ không rõ, chỉ nghe Trương Hoành nói Tôn Phần vừa có một con gái...

- Thế là đủ! - Tào Tháo nhớ đến chuyện vừa mới kết làm thân gia với Trương Tú, - Phiền ngươi đi gặp Trương Hoành, cứ nói ta muốn kết thân với Tôn thị. Cho con trai Tào Chương lấy con gái của Tôn Phần, ngoài ra ta sẽ chọn một đứa cháu gái tuổi tác xấp xỉ trong gia tộc gả cho... Mà Tôn Sách còn có người đệ nào chưa thành thân?

Để kết thân với họ Tôn, có thể nói Tào Tháo không từ một thủ đoạn nào, cho con trai lấy cháu người ta, gả cháu gái cho em

https://thuviensach.vn

trai người ta, vai vế loạn hết cả. Tuân Úc muốn cười nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tào Tháo, bèn kìm lại nói: - Tôn Quyền chắc đã hứa hôn rồi, Tôn Khuông vẫn còn nhỏ, Tôn Lang lại là con của vợ lẽ... chỉ có Tôn Dực không lớn cũng không nhỏ là phù hợp thôi.

- Vậy thì gả cho nó đi! Họ Tào và họ Tôn kết làm thông gia, chỉ cần giữ được quan hệ, không đánh nhau đã là thân thích lắm rồi. Tào Tháo chắp tay sau lưng bước hai bước, lại nói thêm, - Ngoài ra, ngươi hãy viết một bức thư cho Thích sử Dương Châu Nghiêm Tượng, bảo hắn tiến cử Tôn Quyền làm Mậu tài, để cho họ Tôn nhà chúng rạng rỡ. - Theo chế độ tiến cử của triều đình, người có học nghệ xuất sắc trong châu quận mới được chọn làm Mậu tài, giờ Tào Tháo lại dùng chức tước này làm thủ đoạn mua chuộc lòng người.

Tuân Úc đồng tình: - Chúa công hãy yên tâm, tại hạ sẽ thương lượng , với Trương Hoành, ngoài ra còn có mối giao tình với Khổng Dung, họ Tôn chắc sẽ không từ chối. Nhưng... - Nhưng chỉ dựa vào tờ tấu chương này, liệu có thể xóa tan ý định của bắc chiếm của Tôn Sách không? - Tuân Úc không tiện nói ra.

Tào Tháo trong lòng đã có tính toán, cười nhạt nói: - Thời này cha con bất hòa, anh em tương tàn, quan hệ thân gia càng chẳng là gì! Chúng ta vẫn phải lôi kéo Lưu Biểu, mà Hàn Tung cũng sắp tới kinh thành rồi, để Trương Hoành gặp sẽ sinh rắc rối, nên cứ bảo ông ta quay về đã, hãy thảo chiếu thư phong cho hắn làm Thái thú Linh Lăng, chẳng phải bộ tướng Trình Phổ của Tôn Sách cũng là Thái thú Linh Lăng đó sao? Chúng ta giúp Lưu Biểu lập một Thái thú Linh Lăng thật, ném một khúc xương cho chúng tranh nhau!

https://thuviensach.vn

Tuân Úc ngơ ngác nhìn Tào Tháo hồi lâu, cách này nghe có vẻ hữu dụng, nhưng Tôn Quyền vẫn có thể ngang ngược làm càn. Sự thực tàn khốc bày ra trước mắt, vào lúc quyết chiến với Viên Thiệu, rắc rối ở hậu phương căn bản không có cách nào xử lý được! Tuân Úc không muốn nghĩ tiếp nữa, chuyển đề tài mà rằng: - Lưu Huân phái người mang thư đến nói rằng tàn binh đã đến Dĩnh Xuyên, sớm thì đêm nay muộn thì ngày mai sẽ tới Hứa Đô. Bức thư này lời lẽ nịnh nọt, trước sau đều nhấn mạnh đến mối giao tình với người ngày trước. Tại hạ thấy con người này tham lam gây hỏng việc, không nên trò trống gì, đến hay không cũng chẳng sao.

— Cứ bảo hắn đến đây! — Tào Tháo không chút do dự, - Lập tức hạ chiếu gia phong cho Lưu Huân làm Chinh Lỗ Tướng quân, sai hắn dẫn quân đến Quan Độ giúp ta đánh Thiệu.

— Hắn đại bại trong tay Tôn Sách, chỉ còn vài trăm lính thôi.

— Thời khắc sống còn này, dù chỉ thêm một người ta cũng cần!

Thời cục chuyển biến khó lường, mấy ngày trước tình hình quân Tào còn rất sáng sủa. Tiến quân vào Lê Dương chiếm thế chủ động, bốn phía Hứa Đô sóng lặng nước lờ. Vậy mà chỉ chớp mắt, tình thế đã trở nên tồi tệ, toàn bộ chiến cục bắt đầu nghiêng sang hướng bất lợi.

Tào Tháo rời khỏi cấm cung, một mình chậm bước trên nền gạch xanh trong hoàng cung. Một luồng gió lạnh thổi qua gáy khiến ông khẽ rùng mình, kéo sát bộ triểu phục đang mặc trên người lại. Thoắt cái đã đến cuối năm, tại sao Viên Thiệu vẫn chưa tới? Rồi Tào Tháo như chợt ngộ ra: Viên Thiệu không chỉ đang giải quyết vấn đề ở hậu phương, mà còn đang đợi mùa đông tới! Binh sĩ Hà Bắc giỏi chịu đựng cái lạnh khắc nghiệt hơn hẳn đội quân chắp vá của ta, nếu chiến sự cứ giằng co thế này, ưu thế sẽ dần lộ rõ, cái

https://thuviensach.vn

lạnh và cái đói cũng là thứ vũ khí lợi hại chết người... Nhưng Tào Tháo đã chẳng còn đường lùi, trận này nhất định phải đánh, né tránh đồng nghĩa với cái chết! Ông quay đầu ngước nhìn cung điện Hứa Đô không lấy gì làm nguy nga nhưng do một tay ông đích thân gây dựng.

Chỉ cần Tào Tháo này còn, vương triều Đại Hán sẽ còn; mà chỉ cần vương triều Đại Hán còn, Tào Tháo này sẽ có cái vốn lớn nhất để chống lại cường địch... Nghĩ đến đây Tào Tháo rảo bước, hiên ngang bước ra khỏi nghi môn.

Ngoài cổng cung canh phòng nghiêm ngặt, Hứa Chử dẫn theo đám cận vệ đi quanh xe ngựa của Tào Tháo, còn Quách Gia đang đứng khoanh tay nói chuyện với một thường dân đang cúi đầu khom lưng.

Đột nhiên Tào Tháo nhận ra đó là Triệu Đạt, đoán rằng hắn chạy đến để nịnh nọt, trong lòng lại càng khinh ghét, liền quát lớn: — Phụng Hiếu! Không rảnh mà tán gẫu với thứ bất tam bất tứ ấy, mau theo về hành dinh sắp xếp công vụ, ba ngày nữa khởi binh. — Lời vừa chưa dứt, Tào Tháo đã bước lên xe ngựa.

Quách Gia vỗ vỗ vai Triệu Đạt, giễu cợt: - Triệu Nghị lang, có thời gian xin được nghe cao kiến của ngài.

Khó khăn lắm Triệu Đạt mới gặp được Tào Tháo, vội vàng chạy tới bám vào thành xe, cười nịnh: - Bẩm Tào công, khi nào ngài giao việc cho tại hạ? Ngài không lừa tại hạ đấy chứ, đã lại một năm rồi. Tại hạ có một chuyện bí mật muốn báo với ngài...

Hắn chưa dứt lời, đôi tay to bản của Hứa Chử đã nắm lấy cổ áo: - Xe của Tam công há để ngươi quấy rầy sao? – Nói đoạn, lăng mạnh Triệu Đạt ra xa. Triệu Đạt ngã văng ra miệng dính đầy đất nhưng vẫn cứ gào tiếp: - Tào công, ngài đã đồng ý nhận tại hạ làm

https://thuviensach.vn

duyện thuộc, tại hạ đã từ chức quan, ngài lại bỏ mặc ư? Xin ngài... Hôm nay nếu ngài vẫn không đồng ý, tại hạ sẽ tự vẫn trước mặt ngài!

—Tào Tháo cười nhạt: — Tự vẫn? Đưa kiếm cho hắn

Một tên lính liền rút kiếm ném ra trước mặt khiến Triệu Đạt sợ hãi lủi ngay.

Tào Tháo lườm theo: — Hừ! Nếu ngươi thực có khí phách thì đâu đến nỗi rơi xuống bước đường này! Triều đình cũng vậy, phủ ta cũng vậy, dùng dũng sĩ, nghĩa sĩ, quân tử chứ không dùng hạng tiểu nhân chỉ biết ton hót, đưa chuyện như ngươi. Đi!

Phu xe vừa vung roi, chiếc xe ngựa liền lao đi vun vút. Triệu Đạt chạy đuổi theo trong đám bụi mù mịt: — Tào công... Ngài nghe tại hạ nói hết đã... Tại hạ biết một bí mật, có người muốn hại ngài mà...

Hứa Chử nghe thấy liền quay đầu lại, nhưng Tào Tháo bực mình nói: — Bớt nghe lời xàm xiên di, hạng tiểu nhân chuyên gây chuyện thị phi giật gân như hắn ta gặp nhiều rồi... Mau đi đi! Còn quân vụ đang chờ.

Triệu Đạt vẫn không chịu buông, gom hết sức bình sinh gân cổ gào to: — Thiên tử muốn giết ngài, người đã hạ mật chiếu giết ngài! Tại hạ mà nói sai con cái sinh ra chẳng có mắt có miệng!

Cùng với tiếng ngựa hí chói tai, chiếc xe ngựa lập tức khựng lại.

Tào Tháo sững người dựa vào tay vịn bằng vàng, quay đầu trừng trừng nhìn kẻ mật báo, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi.

Chương 10

Diệt trừ phản thần

Tháng 12 năm Kiến An thứ tư (năm 199 sau Công Nguyên) , bầu không khí lạnh lẽo tiêu điều bao trùm lên thành Hứa Đô, gió tây bắc cuốn theo những bông tuyết trắng xóa phủ khắp phố lớn ngõ

https://thuviensach.vn

nhỏ. Từng tốp lính Tào đầu đội mũ khôi, mình mang áo giáp, tay lăm lăm giáo đi tuần trong màn mưa tuyết mịt mù. Suốt hai ngày nay, bất kể là sĩ nông công thương, ai nấy đều phải chôn chân ở nhà, dù là công to việc nhỏ đến đâu cũng phải đợi trận bão khủng khiếp này qua đi mới tiếp tục được.

Tào Tháo vận trên người chiếc áo lông chồn ngồi trong đại trướng, tay nắm chặt thanh bảo kiếm, tâm trạng có vẻ hơi phấn khích, mắt nhìn chằm chằm vào ánh lửa đang cháy bập bùng trong chậu than, nhưng sắc mặt không biểu lộ điều gì. Mãnh tướng Hứa Chử đứng bên cạnh, quân phục chỉnh tề, tay nắm chặt thanh thiết mâu to tướng, vẻ mặt dữ tợn; còn Quách Gia có vẻ bổn chồn sốt ruột, trên khuôn mặt trắng trẻo xen lẫn với nét nho nhã là một vẻ ủ dột, không còn tươi cười hay hầm hầm mỗi khi quát mắng thường ngày nữa, mí mắt cụp xuống, lúc lúc lại liếc nhìn Mao Giới cũng đang cúi gằm mặt đứng bên cạnh. Hạ Hầu Đôn khoác chiến bào bên ngoài giáp trụ, dù trong lều trướng có chậu than sưởi, nhưng gió lạnh lùa vào vẫn khiến hắn toát mồ hôi lạnh. Hắn trừng con mắt còn lại nhìn đăm đăm vào tấm rèm trướng

dày cộp. Bầu không khí trong đại trướng như đặc quánh lại, chư tướng và đám duyện thuộc khác ai nấy đều trầm ngâm, kẻ đứng người ngồi bất động như tượng gỗ, như thể không dám cử động. Chỉ có thư tá Phồn Khâm đang cầm nghiên mực trong tay, chốc chốc lại tiến đến trước chậu than hơ lửa để mực khỏi đóng băng, phòng khi cần đến mà không có mực dùng ngay lại lỡ việc quân. Hiệu úy Đoàn Chiêu, Nhiệm Phúc tay cầm chắc kiếm, canh giữ nghiêm ngặt ngoài đại trướng, không cho phép bất kỳ kẻ nào tự tiện đi vào. Chỉ cách một tấm rèm, ở bên ngoài, quấn lính và gia quyến Tào phủ đứng đông nghịt; thuộc hạ dưới quyền Hạ Hầu Đôn

https://thuviensach.vn

là Tư Mã, Hàn Hạo, Lưu Nhược đang đứng sừng sững trong gió tuyết, đích thân đốc thúc đội lính gác.
Cứ yên tĩnh như vậy khá lâu, Biện Bỉnh — em vợ Tào Tháo lên tiếng phá vỡ sự im lặng: - Chúa công, giờ cũng khống sớm nữa, người nên ăn chút gì đi.
Tào Tháo lắc lắc đầu: - Ta không nuốt nổi.
- Chưa biết chừng còn phải thức trắng một đêm nữa ấy chứ? Sắp khởi binh rồi, chúa công mà ốm ra đấy thì làm thế nào?
Tào Tháo xoa xoa khuôn mặt đã lộ rõ vài phần mệt mỏi: - Việc này xảy ra, dù có sơn hào hải vị ta cũng chẳng thể nuốt được. - Mọi người lén xoa bụng, đã gần tới giờ Hợi, đèn cũng thắp từ lâu, chủ soái không ăn, kẻ khác cũng nào dám ăn.
Biện Bỉnh đưa mắt nhìn quanh rồi đứng dậy: - Chúng ta không ăn cũng không sao, nhưng phu nhân và lũ nhỏ vẫn đang ở sau doanh trại, bọn họ không thể nhịn theo chúng ta được. Thuộc hạ đi xem họ thế nào rồi bảo đầu bếp làm chút đồ ăn. — Nói xong, không thấy Tào Tháo phản đối, Biện Bỉnh sải bước ra ngoài.
— Hãy khoan! - Tào Tháo gọi giật lại, - Trong doanh trại quá sơ sài, Xung nhi, Huyền nhi, Quân nhi đều còn nhỏ, không tránh khỏi chuyện khóc lóc ầm ĩ. Ngươi bảo tỷ ngươi hãy trông nom chúng. Mọi việc trong nhà ta giao cho nàng ấy lo liệu. — Tào Tháo thừa biết chính thất phu nhân Đinh thị tính khí ngày càng ngang ngược, lúc hữu sự không thể trong mong gì được, thời khắc quan trọng vẫn phải giao phó cho Biện thị.
— Tỷ phu cứ yên tâm. — Biện Bỉnh biết rõ khi nào thì phải gọi chúa công, khi nào có thể gọi tỷ phu. - Đệ đi một lát rồi quay lại, nhân tiện bảo nhà bếp hầm chút canh bào ngư. Nếu huynh không

https://thuviensach.vn

muốn ăn gì, uống tạm chút canh cũng được. — Nói xong, Biện Bỉnh đưa tay vén rèm lên, nghiêng người bước ra ngoài.

Biện Bỉnh vừa đi khỏi, không khí trong đại trướng lại lặng phắc như tờ. Tào Tháo gục xuống soái án, đầu gác lên tay, thở dài não nuột. Cảnh ngộ này cứ như một cơn ác mộng! Lúc chiều khi rời khỏi hoàng cung, mọi việc vẫn tốt đẹp biết mấy, ông còn đang ốm ý nghĩ "phụng lệnh thiên tử thảo phạt nghịch thần" , dựa vào chính nghĩa triều đình mà dốc sức đấu với Viên Thiệu, thế nhưng kể từ khi Triệu Đạt mật báo thì tất cả đã đổi khác... Xa kỵ Tướng quân Đổng Thừa, Thiên Tướng quân Vương tử Phục, Trường thủy hiệu úy Chủng Tập, Nghị lang Ngô Thạc đã ủ mưu sau lưng ông, Tào Tháo suýt chút nữa rơi vào tình cảnh muôn đời muôn kiếp không thể vực dậy được, đáng sợ nhất là trong tay bọn chúng còn giữ cả mật chiếu của thiên tử! Thật không hiểu được Lưu Hiệp bắt đầu bất mãn với sự chuyên quyền, độc đoán của ông từ lúc nào, ở mãi trong thâm cung đến tự do còn chẳng có mà lại có thể nghĩ ra thủ đoạn thâm độc đem mật chiếu khâu vào trong đai ngọc, rồi ban thưởng cho một tên tiểu tốt tầm thường.

Nghị lang Ngô Thạc cũng là cựu thần từ Long Đông về, khi ở Trường An hắn nịnh hót Lý Giác (Lý Thôi) , thậm chí còn từng bị Ngự sử vạch tội, nhưng vì có chút công lao hộ giá thiên tử khi quay về phía đông nên mới may mắn không bị liệt vào hàng tội thần. Thân làm chức Nghị lang nhưng chẳng có công lao gì, cũng chẳng có bổn phận gì, chẳng qua chỉ dựa vào tài nịnh hót hoàng thượng mới có cơm ăn, nghe nói hắn được ban thưởng đai ngọc, ai nấy đều khinh khỉnh coi thường. Nhưng sự thật lại khiến người ta không sao tin nổi, Ngô Thạc chẳng những nghênh ngang đeo đai ngọc ra khỏi hoàng cung mà còn giao nó tận tay Đổng Thừa. Đổng

https://thuviensach.vn

Thừa lại tìm kẻ tâm phúc của hắn là Chủng Tập, còn có cả tên Vương tử tâm địa độc ác hơn cả rắn rết, thế là kế hoạch chính biến khống chế Hứa Đô ra đời... Tào Tháo không dám tưởng tượng thêm nữa, nếu như nhân lúc ông đưa quân lên phía bắc, mấy kẻ tiểu nhân này vào cung với chiếu thư của thiên tử trong tay, mưu hại Hạ Hầu Đôn, tuyên bố trước thiên hạ ta là kẻ phản nghịch mưu đồ cướp ngôi thì hậu quả không biết sẽ thế nào? E rằng lúc ấy cho dù tướng sĩ ở Quan Độ chưa kịp tan tác thì cũng sẽ hoang mang mà chết dưới lưỡi đao của Viên Thiệu! Chỉ cách Tào Tháo rời kinh suýt soát hai ngày, nghĩ lại mà ớn lạnh!

Nếu như tổ kiến có thể phá hủy hàng dặm đê thì tên tiểu nhân Triệu Đạt đã làm hỏng cả một kế hoạch. Triệu Đạt vì muốn lấy lòng Tào Tháo nên thường lân la, tiếp cận đám thuộc hạ của Đổng Thừa, vắt óc tìm cho bằng được điểm yếu của người ta. Bên cạnh Đổng Thừa có tên đầy tớ Lư Hồng, là bạn rượu của Triệu Đạt, vô tình để lộ ngọn nguồn sự việc. Bọn chúng ngầm ủ mưu, mạo hiểm theo Đổng Thừa chẳng bằng bán đứng ông ta đổi lấy cơm ăn áo mặc, vinh hoa phú quý, thế là hắn bám theo Tào Tháo tha thiết tỏ ra mình có ích, đem toàn bộ kế hoạch nói toạc ra hết. Đề phòng Đổng Thừa và Lưu Phục chó cùng dứt giậu, Tào Tháo không dám quay về phủ, lập tức đến hành dinh đại trướng triệu tập thuộc hạ, phái quân vào thành bảo vệ hoàng cung, đồng thời đưa gia quyến đến hết doanh trại, lúc này mới hạ lệnh truy bắt “phản thần”.

Tào Tháo vạ vật ở đó, vừa phẫn nộ vừa đau lòng. Vốn liếng lớn nhất của Tào Tháo chính là phụng mệnh thiên tử thảo phạt nghịch thần, giờ thiên tử lại bảo mình mới chính là kẻ nghịch thần thì ông còn có tư cách gì mà rêu rao về cái gọi là vâng mệnh vua, còn tư

https://thuviensach.vn

cách gì để thu phục lòng người trong thiên hạ, còn tư cách gì mà đấu lại với Viên Thiệu?...

- Ba vị đại nhân đã về rồi! - Bên ngoài huyên náo một hồi, Đoàn Chiêu, Nhiệm Phúc vén rèm lên, một cơn gió lạnh khủng khiếp ùa vào. Tư lệ hiệu úy Đinh Xung, Hà Nam Phủ doãn Đổng Chiêu, Quang Lộc huân Hi Lự khom lưng bước vào, khắp người còn bám đầy tuyết.

Tào Tháo lập tức ngồi thẳng dậy: — Thế nào rồi?

Ba người cùng chắp tay thi lễ, rồi Đổng Chiêu bẩm tấu: - Bốn tên gian tặc Đổng, Lưu, Ngô, Chủng đều đã bị bắt, tất cả gia quyến nhất loạt đều bị giam giữ trong phủ, năm trăm binh lính dưới quyền đã giao nộp vũ khí. Bốn tên cầm đầu đều bị giao cho Hứa Đô lệnh Mãn đại nhân thẩm vấn, ba vị đại nhân dự thính, Triệu Đạt, Lư Hồng đều có mặt để đối chất. - Theo lý mà nói, vụ án lớn như vậy phải do Đình úy đích thân xét xử, nhưng sự việc có liên quan đến mật chiếu của nhà vua, Đình úy đâu dám ra mặt? Chỉ phái ba vị trợ tá là Đại lý Chính, Đại lý Bình, Đại lý Tả đến trợ giúp tâm phúc của Tào Tháo là Hứa Đô lệnh Mãn Sủng xử lý vụ việc.

Lúc này Tào Tháo mới thở phào nhẹ nhõm, rủa mắng: - Bốn tên này đáng băm vằm, tùng xẻo!

Hi Lự bổ sung thêm: - Đã đuổi hết đám thị vệ trong cung, bọn tạp dịch liên quan cũng đang bị thẩm tra, nhưng vẫn chưa phát hiện bất cứ manh mối nào, có vẻ như không có người thông đồng. — Xét theo chức trách của ông ta, kẻ có liên quan càng ít thì sự việc càng đáng sợ, đủ thấy rằng chuyện mật chiếu là chủ ý của thiên tử, hắn định tìm mấy tên chịu tội thay rồi gắn cho chúng tội danh “lung lạc thánh thượng, ly gián đại thần” nhưng cũng không tìm được.

https://thuviensach.vn

Mặt Đinh Xung u ám như người chết, lấy ra một tấm lụa mỏng từ trong người, thận trọng đặt lên soái án, ấp úng nói: - Thứ này hạ quan mang về... - Ông ta không thể nói rằng đây là chiếu thư, bởi một khi thừa nhận tức là đã khẳng định đây chính là chủ ý của thiên tử, giờ phải gán tất cả tội danh cho bốn tên Đổng, Lưu, Ngô, Chủng, cố gắng giữ cho được vẻ hòa ái giữa quân thần, cho nên đành gọi là "thứ này".

Tào Tháo phẩy tay: — Ta không muốn xem...

Đinh Xung nuốt nước bọt, nói: — Chúa công hãy xem đi, còn có một kẻ mà chúa công không lường tới...

- Hử? - Tào Tháo không hiểu, lo âu mở chiếu thư trong đai ngọc ra, đập vào mắt ông là những vết máu chi chít. Bức chiếu thư được viết bằng máu, đủ thấy nhà vua ôm hận đến mức nào! Nhìn những nét viết đầy phẫn nộ, từng câu từng chữ hằn lên sự căm hận, Tào Tháo không kim nén nổi, tay ông run lên, đầu óc trống rỗng, không còn nhìn rõ chữ gì nữa, chỉ nhớ rõ câu cuối cùng "Giết tên nghịch thần ngông cuồng này." — Chữ cuối cùng kéo dài ra, phía dưới còn rơi rớt vết máu.

Tào Tháo nhắm nghiền mắt, cố trấn tĩnh lại, lấy tay che đi những dòng chữ trong thư, chỉ nhìn những chữ ký ở phía dưới cùng. Ngay giữa chữ ký mềm oặt của Ngô Thạc và chữ ký đầy bá khí của Lưu Phục, bỗng xuất hiện chữ ký cùa một kẻ khác cũng tham gia — Tả Tướng quân Lưu Bị!

— A!... — Tào Tháo thét to: — Thằng giặc tai to! Ta phải lột da rút gân băm vằm ngươi thành trăm mảnh! — Ông vừa thét vừa ném mạnh tấm vải lụa, nhưng cái thứ mềm mại ấy không chịu biến đi, uốn hai vòng trên khống rồi chầm chậm rơi xuống soái án.

- Chúa công bớt giận! - Tất cả mọi người đểu quỳ rạp xuống đất.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo tựa vào bàn thở hổn hển, cuối cùng chút lý trí còn sót lại đã nhắc nhở ông phải bình tĩnh, ngừng một lát Tào Tháo nói: - Đứng dậy cả đi... Người đâu, lấy ghế cho ba vị đại nhân ngồi!

Đoàn Chiêu, Nhiệm Phúc đích thân lấy ghế cho ba vị đại nhân, lại có bọn thân tín bê đèn tới, ba người nhường nhau một hồi rồi mới ngồi cả xuống. Đổng Chiêu liền đi thẳng vấn đề: - Từ khi dời đô về huyện Hứa đến nay, Tào công luôn tận tụy hầu hạ quân vương, lập tông miếu, thảo phạt Viên Thuật, xây dựng canh điền, tiêu diệt Lã Bố, lập nhiều công lớn cho triều đình. Đương kim thiên tử cũng rất tin tưởng, sủng ái, coi Tào công như là Chu Công, Y Doãn thời nay. — Ông ta lại chuyển chủ đề, lời lẽ gay gắt hơn: - Tên tặc thần Đổng Thừa kia vốn là đồng đảng của phản thần Tây Lương Đổng Trác, nhưng thấy có thể nương nhờ chúa công nên giả làm kẻ trung lương.

"Vạn ác dâm vi thủ, luận hành bất luận tâm; bách thiện hiếu vi tiên, luận tâm bất luận hành[24]" Là Tào công khoan dung độ lượng, niệm tình Đổng Thừa là ngoại thích, đối xử chân thành lấy ân cảm hóa, những mong hắn bớt cuồng vọng, sinh nghĩa trung quân. Nào ngờ giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Đổng Thừa chẳng những không chịu ăn năn mà còn rắp tâm, ngấm ngầm tạo phản... — Đang nói Đổng Chiêu đột nhiên chỉ vào tấm lụa trên soái án, — Câu kết đồng đảng ngụy tạo huyết chiếu! Mê hoặc lòng người sát hại trung lương, định gây tội ác như Diêm Hiển, Lương Kỷ. Chẳng những lừa dối quân vương, bưng bít kế hoạch làm loạn mà còn muốn ly gián quan hệ giữa Tào công với thiên tử, thật là kẻ gian thần thâm độc đệ nhất thiên hạ!

Bản luận này của Đổng Chiêu có thể coi là đã khẳng định chắc nịch bức mật chiếu là ngụy tạo, làm đảo lộn toàn bộ sự thật. Những

https://thuviensach.vn

người có mặt đều hiểu rõ nhưng ai nấy cũng chỉ biết gật đầu tán đồng. Bọn họ đều cùng hội cùng thuyền với Tào Tháo, điều này không chỉ vì chủ mà còn liên quan đến tính mạng của bản thân và gia quyến! Quách Gia nhìn về phía Đổng Chiêu với ánh mắt khác thường - may mà hắn nhanh trí nghĩ ra bài thuyết luận "hùng hồn" này! Nghĩ đến đây, Quách Gia cũng không chịu kém cạnh, cao giọng nói: — Đổng Doãn quân nói quả không sai, Ngô Thạc, Chủng Tập kia đều là tiểu nhân, Lưu Phục thân là dòng dõi hoàng tộc mà lại nối giáo cho giặc, xin Tào công hãy xử tử toàn bộ đám loạn thần tặc tử!

Thấy hắn hô hào như vậy, những kẻ khác cũng hùng hùng hổ hổ hô theo. Chỉ có mấy người Đinh Xung, Hi Lự, Mao Giới, Hà Quỳ là không lên tiếng: Bọn Đổng Thừa, Lưu Phục hiểm độc, nhưng Tào Tháo cũng chẳng phải thiện lương, sự kiện "chiếu thư trong đai ngọc" cùng lắm cũng chỉ có thể coi là chuyện tranh quyền đoạt vị giữa quân và thần, chứ đâu phải là phân chính hay tà.

Tào Tháo gật gù, nói: — Các ngươi nói không sai, đợi sau khi sự việc thẩm tra rõ ràng thì sẽ cho lũ loạn thần tặc tử này cùng chết.

— Vụ án còn chưa thẩm tra rõ đã định tội trước rồi.

Đổng Chiêu nói thêm: - Ngụy tạo chiếu thư âm mưu sát hại Tam công là trọng tội, xin chúa công hãy giết sạch cả nhà chúng để trừng trị.

— Đúng vậy! — Lời này rất hợp ý của Tào Tháo, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Hi Lự ngồi đó cau mày, có một chuyện hắn mấy lần định nói nhưng lại thôi, lúc này thấy không nói không được, đành đứng dậy cất lời: - Còn Đổng quý nhân... - Hắn chỉ nói ra bốn chữ này nhưng lại không biết phải diễn đạt thế nào.

https://thuviensach.vn

Chỉ mấy từ ngắn ngủi nhưng lại khiến cả đại trướng im phảng phắc. Đổng quỷ nhân chính là con gái Đổng Thừa, nếu giết cả nhà ông ta, vậy có tính cả quý nhân? Đổng Chiêu chẳng chút do dự, nói ngay: — Thiên tử hiện đang sủng ái Thuận Đức, Đổng thị có người cha phản nghịch như thế, sao có thể tiếp tục hầu hạ quân vương, nên xử tử cùng. - Trong lời nói của hắn đã tự giáng Đổng quý nhân xuống thành Đổng thị rồi.

Hi Lự liếc nhìn hắn, thầm nghĩ - Trong thiên hạ, một nét bút không thể viết ra hai chữ "Đổng" , ngươi thật quá tàn độc. — Nghĩ đến đây liền chắp tay nói: — Bẩm Tào công, Đổng thị dĩ nhiên là có tội, nhưng người đã mang long thai được tám tháng, có nên chờ sau khi sinh hạ mới xử tội?

Đổng Chiêu cười thầm Hi Lự chẳng hiểu chuyện, há có thể giữ lại mầm họa này? Hắn lại lên tiếng phản đối: - Hi đại nhân đúng là quá nhân từ, trong cung, từ xưa đến nay đều có quy tắc 'tử vi mẫu quý', đừng nói hoàng tử chưa được sinh ra, ngay cả đã được sinh ra mà dính vào việc này thì cũng bị xử tội cùng. — Nói xong, hắn không để Hi Lự nói tiếp, liển quỳ xuống tỏ ý kiên quyết, - Quý nhân là người của thánh thượng, không có sự cho phép của người thì không thể trị tội, hạ quan khẩn cầu triệu tập quan lại trong triều cùng tới cửa cung quỳ lạy, xin thiên tử cắt bỏ tình riêng, giữ nghiêm phép nước! — Quần thần đều quỳ lạy cầu xin, thiên tử sẽ phải hạ lệnh phế truất, xử tội chết Quý nhân thì Tào Tháo sẽ không liên quan, chẳng vấy chút máu nào.

Tào Tháo gật đầu hài lòng: — Tốt lắm, Doãn quân hãy đi làm ngay đi.

- Rõ. — Đổng Chiêu đứng lên, nhìn Hi Lự, Đinh Xung nói: - Nhị vị đại nhân xin hãy đi cùng, chúng ta chia nhau đi thông báo với

https://thuviensach.vn

các quan tướng. - Hi Lự nuốt nước bọt, đành đi theo hắn. Đinh Xung lấy bầu rượu từ trong người ra, sở thích này cho dù làm quan to đến mấy cũng không sửa được, ông ta phải uống một ngụm rồi mới ra theo.

Ba người rảo bước ra ngoài, rèm trướng chưa hạ lại thấy Hứa Đỏ Huyện lệnh Mãn Sủng vội vàng đi tới, Tào Tháo vô cùng kinh ngạc: — Thẩm tra xong nhanh như vậy sao?

Mãn Sủng xưa nay vốn là người lạnh lùng điểm tĩnh, nhưng lúc này trông mặt có vẻ lúng túng, quỳ xuống nói: - Vụ án này còn có uẩn khúc, hạ quan không dám tự quyết. - Nói xong liền dâng lên một thẻ tre, - Đây là khẩu cung của Đổng Thừa, Lưu Phục.

Tào Tháo chẳng buồn nhìn: - Lại làm sao nữa?

Mãn Sủng cúi thấp đầu: — Vụ án này không chỉ là mưu hại đại thần mà còn là mưu phản.

- Mưu phản? ! - Tào Tháo tươi tỉnh hẳn.

- Bọn Đổng Thừa mưu tính sau khi đại sự thành sẽ lập Lương Vương tử Lưu Phục lên làm hoàng đế!

Tất cả những người có mặt đều sửng sốt, không ngờ còn có được thu hoạch ngoài dự kiến. Tào Tháo vội cầm bản khẩu cung lên xem kỹ: Đổng Thừa đã khai rằng Lưu Phục dùng binh quyền uy hiếp, ép Đổng Thừa phải để ông ta lên làm hoàng đế sau khi việc thành, ngoài ra còn khai hết việc hai người bọn họ bí mật bày mưu lật đổ thiên tử; Lưu Phục khăng kháng chối cãi, đến khi có Lư Hổng đứng ra làm chứng, lại chịu cực hình tra tấn mới cúi đầu nhận tội, nhưng lại nói Đổng Thừa chỉ giả vờ đồng ý, còn sự thực là ông ta muốn làm nhạc phụ Đại tướng quân. Hai kẻ này hết chửi bới lại đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, cốt đổ hết tội lỗi cho đối phương.

https://thuviensach.vn

- Hai tên này vẫn còn muốn đấu với ta? Còn hoàng thượng... — Hoàng thượng đã chọn đúng hai kẻ có dã tâm này! Những lời này không thể nói ra. Tào Tháo vừa đau lòng lại vừa tức cười, đột nhiên bật ra tràng cười quái đản, nhưng tiếng cười nghe như đang khóc vậy.

Tào Tháo đã nắm thóp được việc này, xử Đổng Thừa tội danh "mưu hại Tam công" chẳng bằng gán cho hắn tội danh lớn hơn — "tội mưu phản". Giờ sự việc đã đến nước này, phế truất Đổng quý nhân đều là chuyên đương nhiên. Mãn Sủng thấy Tào Tháo cười thật đáng sợ, hắng giọng nói: — Với thân phận của Lưu Phục, việc này e không dễ.

Bọn Quách Gia đứng bên cạnh mới nghe đã giật minh — Lưu Phục là con trai của Lương Vương Lưu Di, chuyện này không đơn giản là đại thần mưu phản, mà còn là mưu phản trong hoàng tộc, dính dáng đến cả nhà Lương Vương. Sự việc càng làm náo động thì càng to chuyện, chẳng trách Mãn Sủng phải đắn đo, do dự. Quách Gia muốn can gián, nhưng thấy Tào Tháo sắc mặt u ám, quẳng thẻ tre lên soái án, nói với Mãn Sủng: — Ngươi đã có chứng cớ rành rành sao còn phải chạy tới hỏi ta? Quốc có quốc pháp, tội của Vương tử Lương quốc phải xử thế nào thì cứ thế mà làm. Tự tạo nghiệp chướng thì khó còn đường sống, chuyện như vậy tiên triều chưa từng có sao?

Quách Gia, Mao Giới đều đứng cả dậy: — Xin chúa công cân nhắc...

Tào Tháo xua tay, khuôn mặt chẳng mảy may dao động, trái lại còn đằng đằng sát khí: — Ta không hận Đổng Thừa chút nào, ai bảo trước kia ta chiếm đại quyền, làm chủ triều chính của hắn? Nhưng Lưu Phục cớ gì hại ta? Trước đây khởi binh hắn có dã tâm tự lập,

https://thuviensach.vn

ta đã nhắm mắt cho qua, không ngờ ngay đến cả ta hắn cũng ủ mưu hãm hại. Không có ta thì lấy đâu ra một tên Thiên Tướng quân như hắn? Vàng bạc, mỹ nữ, nhung lụa, của ngon vật lạ, ta có chỗ nào xử tệ với hắn? Ngay cả ta cũng chưa từng hưởng thụ như thế! - Đây là sự thực, Tào Tháo sống vô cùng tiết kiệm, — Huống chi âm mưu tạo phản là tội như thế nào? Tục ngữ nói: “Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu” , họa diệt cả nhà là do tự hắn chuốc lấy. Dẫu cho Lương Vương Lưu Di chẳng hay biết sự tình, vậy cũng chỉ có thể trách ông ấy “khéo” nuôi dạy con thôi, cứ theo lệ cũ của bản triểu mà làm!

Tào Tháo nói quả không sai, nhưng đặt vào lúc nhạy cảm này, rồi sẽ có nhiểu kẻ trừng trừng nhìn ông đây! Dù cho hoàn toàn công chinh liêm minh thì cũng sẽ bị coi là không công chính liêm minh, sát hại hoàng thất tiếng xấu khó tránh. Quách Gia và Mao Giới nhìn nhau, đều muốn khuyên đôi câu nữa, nhưng thấy Tào Tháo nét mặt đanh lại, đành thôi. Mãn Sủng bân khoăn mà rằng: - Hạ quan hiểu, nhất định xử lý triệt để bản án này! — Dứt lời, Mãn Sủng quay người đi ngay.

- Bá Ninh, hãy khoan...

Tất cả mọi người đều tưởng rằng Tào Tháo đổi ý, nào ngờ ông lại nhắc đến chuyện khác: — Ta đã dâng tấu chương lên hoàng thượng gia phong Lý Thông làm phó tướng quân, sai hắn đóng quân ở Nhữ Nam. Đợi sau khi giải quyết xong vụ án này, ta sẽ cắt cử ngươi làm Thái thú Nhữ Nam. Ngươi về chuẩn bị đi.

— Rõ. — Mãn Sủng hiểu rõ ý định của Tào Tháo. Nhữ Nam là quê cũ của Viên thị, môn sinh quan lại cũ dưới quyền còn nhiều, Tào Tháo điều ông tới làm Thái thú Nhữ Nam là muốn ông trợ giúp Lý Thông coi chừng đám này. Khi rời khỏi đại trướng, trong đầu Mãn

https://thuviensach.vn

Sủng đã vạch ra kế hoạch trấn áp những kẻ đổng đảng ở Nhữ Nam rồi...

Mãn Sủng đi khỏi được một lát, bên ngoài lại có cảnh vệ vào bẩm báo: — Tuân Lệnh quân và Lưu lão Thường bá tới! - Rèm vừa kéo lên, Tuân úc người đầy tuyết đỡ Thị trung Lưu Mạc chậm rãi bước vào.

Tào Tháo giật mình - Lão già này lại muốn gây chuyện gì nữa đây?

Thần trí rối loạn.

Lưu Mạc chính là hậu duệ của Quang Vũ Đế, em trai của Lang Nha Vương Lưu Dung, nhiếu lần đảm nhiệm chức Thái thú Cửu Giang, nay đã là ông cụ tuổi ngoại thất tuần. Ngày trước, Tào Tháo diệt Đổng Trác thất bại phải đến Dương Châu mộ binh, được Thích sử Trần Ôn tiến

cử với Lưu Mạc. Về sau, Lưu Mạc đến Tây Kinh bái kiến thiên tử, hết lời khen ngợi Tào Tháo văn võ song toàn, trung thực đáng tin, giúp Tào Tháo được bổ nhiệm chức Duyện Châu mục, lại được nghênh đón thiên tử và giúp đỡ không ít khi dời đô. Sau khi triều đình ổn định, Tào Tháo cảm kích trước ân đức đó đã bái ông làm Thị trung, đối đãi ông chẳng khác nào bậc Tam công, để ông được an nhàn dưỡng lão, thiên tử cũng trọng vọng ông như là người của hoàng thất.

Vì tuổi đã cao nên Lưu Mạc thường không lên triều, giờ bỗng nhiên xuất hiện trong hành dinh, ăn mặc như lão tài chủ: người vận y phục màu lam, khoác ngoài áo lông cừu trắng, búi tóc trên đầu điểm bạc, cài cây trâm màu ngọc bích, chân mang giầy đế mỏng, tay vịn cây gậy bốn cạnh bằng trúc có treo bầu hồ lô đỏ. Ông chậm rãi bước vào, vừa vuốt nhẹ bộ râu bạc vừa mỉm cười nhìn Tào Tháo, khuôn mặt nhăn nheo theo tuổi tác.

https://thuviensach.vn

Theo lẽ thường, làm gì có chuyện Tam công bái kiến Thị trung, nhưng do tuổi tác, thân phận, tình cảm, Tào Tháo liền đứng dậy tươi cười hỏi: - Trời giá lạnh lại khuya khoắt thế này, có việc gì mà làm kinh động đến tiên sinh vậy? — Tào Tháo vừa nói vừa qua đỡ lấy Lưu Mạc, nhẹ nhàng phủi những bông tuyết còn vương trên người ông.

Lưu Mạc tuổi tuy đã cao nhưng mắt vẫn tinh, tai vẫn thính, giọng nói vẫn rõ ràng mạch lạc: — Xảy ra việc lớn như vậy, lão già này phải đến thăm ngài chứ.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, đám người hầu đã mang ghế tới, Tào Tháo và Tuân úc mỗi người một bên đỡ ông ngồi xuống. Hạ Hầu Đôn sợ Lưu Mạo kinh sợ, đã dẫn đám võ phu như Hứa Chử, Đoàn Chiêu... ra ngoài. Tào Tháo nhìn Tuân ức với ánh mắt đầy oán trách: — Lệnh quân sao lại kinh động đến lão Thường bá vậy?

Lưu Mạc cười, xua tay: - Không, không, là lão đến tìm Lệnh quân.

- Tào công lo xa rồi. - Không biết là do lạnh hay do sợ hãi mà mặt Tuân úc tái mét, hiện rõ vẻ thiếu tự nhiên, thẫn thờ một lát rồi rút từ trong tay áo ra một tấm biểu chương: - Đây là việc Phục Hoàn đã phải đi suốt đêm để mang tới...

Quốc trượng Phục Hoàn là người thật thà, chức quan làm đến Phủ Quốc Tướng quân, nghi lễ sánh ngang với bậc Tam công, Tư không, nay thấy Đổng Thừa làm ra việc như vậy, bản thân cảm thấy rất khó xử, suốt đêm sửa soạn biểu chương, còn đòi trả ấn để làm một đại phu bình thường. Tào Tháo đọc qua rồi nói với Lưu Mạc: - Lão đại nhân, triều đình lùng bắt gian tặc đã làm kinh động đến ngài, ta xin nhận lỗi.

Lưu Mạc thở dài: - Ây da … Nước nhà không yên, gian nịnh càng nhiều, bọn Đổng Thừa thật chẳng ra thể thống gì. Tào công một

https://thuviensach.vn

lòng một dạ trung hiếu vì nước, bọn họ sao lại có thể làm vậy với ngài chứ! – Ông ta vừa nói vừa vỗ đùi.
Tào Tháo cũng không biết ông ta cố tình giả vờ hay thực sự không biết đến chuyện mật chiếu, chỉ gật đầu lắng nghe.
- Nghe nói còn có tên tiểu tử Lưu Phục, con trai của Lương Vương nữa ư? — Lưu Mạc cúi đầu hỏi.
Tào Tháo lờ mờ đoán được ý, quay người lấy khẩu cung đang để trên soái án đưa cho ông ta, còn cố tình nói to: — Vương tử Phục chính là kẻ chủ mưu cầm đầu, Đổng Thừa âm mưu lập hắn làm hoàng đế. Chứng cứ rành rành, tội không thể tha! - Tào Tháo đồ rằng Lưu Mạc đến đây để cầu xin cho Lương Vương, cố tình nói rõ tội trạng hòng chặn họng lão.
Lưu Mạc nắm chặt khẩu cung, đập mạnh chiếc trượng mắng: - Nghiệp chướng! Đúng là kẻ bất hiếu của nhà ta, thực là tức chết đi được, tội thật đáng chết!
Tào Tháo thở phào, thầm nghĩ lão già này chắc chẳng thể nói gì được nữa rồi. Nào ngờ Lưu Mạc cuộn lại khẩu cung, chầm chậm vuốt râu nói: - Tên Lưu Phục này từ nhỏ đã là đứa trẻ không phải lo lắng gì, Lương Vương cho hắn đi làm con thừa tự là đúng rồi!
- Cho làm con thừa tự? - Tào Tháo ngẩn người: - Cho ai?
- Cho cậu nó Lý thị ấy! - Lưu Mạc buột miệng nói, - Tên tiểu tử này phải gọi là Lý Phục mới đúng.
Mũi Tào Tháo như vẹo cả đi. Lão già này mới nói hai ba câu mà Vương tử Phục đã không phải là người của Lưu gia nữa, tất cả tội trạng chẳng thể đổ lên đầu Lương Vương được nữa. Hơn nữa nghe nói Vương phi Lý thị và huynh đệ đã chết từ lâu, bịa ra lời này sẽ chẳng còn ai đối chứng. Tào Tháo không tiện nổi cáu, gượng cười hỏi: — Dám hỏi lão Thường bá, Lương Vương có mấy người con?

https://thuviensach.vn

— Thì có Lưu... A, mỗi mình Lý Phục. — Lưu Mạc ấp úng đáp.
— Nếu chỉ có một đứa con trai thì làm gì có chuyện cho nó thừa tự người khác được?
— Hắn thích cho con thừa tự người nhà, người ngoài sao quản được? — Lưu Mạc bắt đầu cãi chầy cãi cối.
Tào Tháo bật cười, kéo một cái ghế ngồi cạnh Lưu Mạc: — Lão Thường bá, ta hiểu rõ ý ngài, nhưng sự việc đã rõ ràng, Lưu Phục mang tội đại nghịch.
Lưu Mạc nghiên ráng ken két, nói: - Hắn rời quốc vào kinh bốn năm rồi, từ lâu đã cắt đứt quan hệ với Lương Vương. Trước thì chẳng có cha, sau thì chẳng có vua, trước thì mang tội đại bất hiếu, sau thì mang tội đại bất kính, từ lâu Lưu Di đã coi như chẳng có đứa con này rồi! Đừng nói hắn mưu nghịch bất thành, kể cả hắn làm phản có thành, giết vua cũng chẳng liên quan gì đến cha hắn!
Tào Tháo từng nghe nói thời trẻ Lưu Mạc tài trí hơn người, miệng lưỡi sắc bén như dao, hôm nay mới được lĩnh giáo. Ông thở dài một tiếng rồi đứng dậy, bước về phía bức màn trướng đen sì, nói: - Tào Tháo ta từ lúc nghênh đón thiên tử đến nay, chưa từng có ý đồ làm phản. Có người nói ta chuyên quyền độc đoán, làm loạn triều chính, lập mưu đoạt tiếm quyền, ta có thể coi như không thấy, nhưng khi đương kim thiên tử...
— Thuộc hạ xin tạm cáo lui! — Quách Gia, Mao Giới sợ hãi, biết Tào Tháo muốn nói ra sự thể, liền vội vàng chuồn ra ngoài.
Trong đại trướng rộng rãi chỉ còn lại ba người Tào Tháo, Lưu Mạc và Tuân ức. Tào Tháo tiếp tục nói: — Đương kim thiên tử cũng muốn giết ta! Bí mật đem mật chiếu giấu trong đai ngọc, âm mưu thật là hiểm độc! Nhưng thánh thượng đang dựa vào ai chứ? Đổng Thừa năm xưa chẳng phải cùng một giuộc với Đổng Trác hay sao,

https://thuviensach.vn

liệu hắn có một lòng trung thành như ta không? Hắn muốn làm nhạc phụ Đại tướng quân, hắn muốn làm Đậu Hiến, làm Lương Ký! Lại còn tên Lưu đại nhĩ, một kẻ tiểu nhân không từ thủ đoạn, số chủ nhân mà hắn từng thờ còn nhiều hơn số quần áo mà hắn mặc! Thật ghê tởm! - Tào Tháo cao giọng nói ra tất cả những nỗi kim nén trong lòng. - Lưu Phục càng không cần nói đến! Một tên tặc tử ngông cuồng, kiêu cáng! Thế gian này đúng thật toàn lũ tà môn, cứ có một cái đầu là đòi lên làm hoàng đế. Ta nhổ vào! Thiên tử muốn trừ ta để thay thế bằng bọn họ ư? Liệu bọn chúng có thể chống đỡ được cục diện bây giờ không? Ta nghĩ không ra, nghĩ mãi cũng không ra. Cung điện của hoàng cung là do Tào mỗ ta hao tâm khổ tứ mới dựng được lên. Gấm vóc lụa là, của ngon vật lạ của Hứa Đô cũng là do Tào mỗ khai khẩn đồn điền mà có! Nhưng thiên tử không cần đến ta, lại cần đến một đám loạn thần nghịch tử, sao có thể như thế được chứ? Bọn chúng thực sự có thể cứu được Đại Hán, cứu được bách tính qua cơn nước sôi lửa bỏng này không?

Lưu Mạc, Tuân úc chỉ biết cúi đầu nghe. Quyền lực thiên tử là gì? Có thực triều đình là đại diện cho bách tính không? Bọn họ nghĩ không ra, cũng chẳng dám nghĩ đến.

Tào Tháo bỗng ngửa mặt cười lớn: — Ha ha ha... Ta đã làm gì sai? Mẹ kiếp, đã làm gì sai chứ?... Ha ha ha... Chẳng nhẽ lại buông tay giao thiên hạ cho một thằng nhóc mới hai mươi tuổi đầu, cứ để nó tùy tiện cắt đất Đại Hán mà dâng cho kẻ khác sao? Đại Hán rơi vào tay Viên Thiệu rồi, bọn tôn thất hoàng tộc các ngươi hài lòng lắm phải không? Thử nghĩ xem, không có Tào Tháo ta, trong thiên hạ này còn biết bao kẻ xưng đế xưng vương nữa? Ha ha ha... - Tào Tháo vừa cười vừa quay lại soái án, — Lương Vương Di tự làm tự

https://thuviensach.vn

chịu, đó là đứa con ngoan mà ông ta đã nuôi dạy! Hoàng thất xảy ra chuyện như vậy, gọi ta đến để dọn phân cho các ngươi ư? Đổ hết tội lên đầu ta ư? Đừng có nằm mơ, Lương Vương nhất định phải chết!

Lưu Mạc nge vậy, thấy mình như gặp ác mộng. Ông ta thừa nhận từng lời từng chữ của Tào Tháo nói ra đều có lý, nhưng thực tế Lưu gia đã suy bại đến cực điểm rồi. Như huynh trưởng của ông ta là Lang Nha Vương Lưu Dung, bình yên làm Vương gia suốt bốn mươi bảy năm, nay đã gần tám mươi tuổi, cuối cùng chết một cách khó hiểu ở Lang Nha, đất phong lại trở thành địa bàn của tên khốn Tang Bá, con cháu chịu cảnh lang bạt khắp nơi. Khí thế oai hùng khi Quang Vũ Đế khai quốc năm xưa còn đâu? Hoàng tộc không còn nữa, còn có thể dựa vào ai để bảo vệ hoàng đế? Thói đời làm gì có chuyện mãi không đổi dời... Nghĩ đoạn, lão cũng không còn tỏ ra ngang ngược nữa, chống gậy đến trước soái án, trịnh trọng nói: — Tào Mạnh Đức, coi như nể mặt lão già này, hãy tha cho Lương Vương! Nếu không được... Lão xin quỳ trước mặt ngài.

Tào Tháo vội đỡ ông ta dậy: — Tự bọn chúng không giữ được khí tiết, tiên sinh quỳ xin thay phỏng có ích gi?

— Khai quốc Lương Vương là dòng dõi Quang Vũ Đế, cùng mẹ với hoàng đế Hiếu Chương, lại là nước lớn được phong bậc nhất thiên hạ. Ngài động đến bọn họ, lẽ nào không sợ người trong thiên hạ nói ngài là kẻ bất trung?

Tào Tháo lạnh lùng: - Chửi thì chửi, ta tất phải xả cơn giận này.

Lưu Mạc cau mày lại: - Không phải ngài đang giận Lương Vương, mà là đang trách thiên tử!

- Lần này ý ta đã quyết, ta chẳng làm sai gì cả.

https://thuviensach.vn

Lưu Mạc khuyến can mãi vẫn không lay chuyển được, bèn ngồi cạnh soái án, cố chấp nói: - Ta cứ ngồi đây, ngài không tha cho Lương Vương thì ta sẽ không đi, có giỏi ngài đánh chết ta đi!
— Ta nói không thể giết, thì là không thể giết!
— Ta nhất định phải giết!
— Ngài dám? Ngài giết thử xem, lão già này sẽ liều với ngài.
Hai người càng nói càng hăng, cuối cùng biến thành một trận tranh cãi kịch liệt, ai nấy mặt đỏ mặt tía tai, gân cổ trợn mắt. Tư không đương triều cùng với lão thần cãi nhau, ai dám đến khuyên ngăn?
— Ồng hà cớ cố chấp như vậy? Lương Vương ta chắc chắn sẽ giết!
— Ta phụng mệnh của thiên tử, không cho ngươi giết! — Lưu Mạc nói chắc.
— Nói xằng, ông mang chiếu thư ra đây!
— Tào Mạnh Đức đợi đấy, ta sẽ đi lấy chiếu thư, xem ngươi còn có thể nói được gì nữa!
Tào Tháo vô cùng phẫn nộ, khoát tay quát: - Mang ra đây cũng vô dụng, ta nhất định sẽ giết!
— Thiên hạ này là của Lưu gia ta hay của Tào gia ngươi?
— Ông nói gì?
Lưu Mạc cũng liều bước ra, ném cây gậy xuống đất, chỉ thẳng vào mặt Tào Tháo hỏi lại: — Thiên hạ này là của Lưu gia ta hay của Tào gia ngươi? !
…
Hai người trừng mắt nhìn nhau hồi lâu, Tào Tháo như bị giội gáo nước lạnh, bỗng chốc cảm thấy tức ngực, hoa mắt chóng mặt, toàn thân run lên, chán nản ngồi phịch xuống chiếc sập - Lưu Mạc cuối cùng cũng dùng đến bảo pháp mà Tào Tháo không thể chống đỡ được.

https://thuviensach.vn

Lưu Mạc thấy mặt Tào Tháo tái nhợt, vội hạ giọng nói: - Mạnh Đức... Ta cũng vì nghĩ tốt cho ngươi, đại chiến sắp nổ ra mà lại giết hại hoàng tộc, Viên Thiệu tất sẽ vịn vào cớ này để lôi kéo lòng người. Ta cũng ngần này tuổi rồi, chẳng nhẽ còn có thể hại ngươi sao? Hơn nữa phế đi Lương quốc, khúc mắc giữa ngươi với thiên tử càng bị khoét sâu, sau này ngươi có thể dựa vào đâu? sao có thể hoàn thành ý nguyện phục hưng Hán thất dây? Ngươi hãy nghĩ cho kỹ, coi như mắt nhắm mắt mở di...

— Thôi đi. — Tào Tháo mệt mỏi xua xua tay, — Ngoại trừ kẻ cầm đầu Lưu Phục, bất kể ai trong hoàng tộc ta cũng không giết... Không giết nữa...

- Không giết thì tốt, không giết thì tốt... - Thiếu chút nữa cái mạng già của Lưu Mạc cũng chẳng còn rồi, cuối cùng ông ta cũng thở phào, nước mắt chực trào ra.

Tào Tháo mệt mỏi nhướn mắt: - Cũng không còn sớm nữa, ngài mau về đi... mau di đi…

Lưu Mạc tranh cãi cả ngày cũng thấm mệt, Tuân Úc giúp ông nhặt gậy lên, dìu ra ngoài. Lưu Mạc cứ hai bước lại quay đầu, xem chừng vẫn không yên tâm. Tuân Úc phải khuyên nhủ, mãi lâu mới mời được ông ta đi. Trong đại trướng trống không, chỉ còn lại một mình Tào Tháo. Ông nhắm mắt tựa vào soái án, trong đầu tế buốt, đau nhức từng trận. Ngày hôm nay trải qua bao chuyện kích động, áp lực, rắc rối khiến Tào Tháo mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn còn cả một trận chiến gian nan đang chờ trước mắt.

Cứ như vậy không biết bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh thổi vào, Tào Tháo miễn cưỡng mở mắt, thấy Tào Phi bưng một cái bát đi vào, đằng sau còn có Biên Bỉnh, Tào Chân.

https://thuviensach.vn

— Cha, người hãy ăn một chút. — Tào Phi đặt bát canh bào ngư xuống trước mặt ông. Tức giận cả một ngày trời, Tào Tháo không thể nuốt nổi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của con trai đành cầm bát lên ăn một miếng, chậm rãi nói: — Mấy kẻ phản tặc đó đều đã bắt được, hôm nay muộn quá rồi, bảo mọi người gắng chịu một đêm nữa, sáng sớm mai sẽ chuyển đi.

Biện Bỉnh lúng túng nói: - Quân Nhi quá nhỏ, trời rét buốt thế này khiến nó cứ khóc suốt, có lẽ là ốm rồi, đệ mạo muội thay Chu tẩu xin phép huynh mời thầy thuốc...

- Việc này cũng phải bảo ta sao, mau gọi thầy y đến.

Hai anh em Tào Phi, Tào Chân đang bóp vai cho cha. Nghe cậu nhắc đến chuyện này, Tào Phi ghé sát tai cha nói: - Dì Chu mấy lần xin khám bệnh cho Quân Nhi đệ nhưng phu nhân không đồng ý, nên mới phải nói với cha. Nghe nói Quân Nhi và con gái Trương Tú kết thân, phu nhân rất không vui. – Con của Đinh thị Tào Ngang chết dưới tay của Trương Tú, giờ thù cũ không báo lại còn kết thông gia, đương nhiên Đinh thị rất căm hận.

Dù sao Tào Tháo cũng mắc nợ Đinh thị, không biết nói gì với con trai: — Cho dù là chuyện gì cũng đừng tính toán với bà ấy, giờ hãy lo chữa khỏi cho Quân Nhi đã. A Bỉnh, đệ mau mau vào thành, tìm những thái y giỏi nhất trong cung đến đây.

— Rõ. - A Bỉnh nhận lệnh đi ngay.

Uống xong bát canh nóng hổi thấy ấm bụng hơn hẳn, lại được hai con đấm bóp một lúc, Tào Tháo cảm thấy nhẹ nhõm đôi phần, nhưng đầu hãy còn hơi nhức. Lúc này tấm rèm bỗng vén lên, Tuân úc đã quay lại: — Lưu lão Thường bá đã lên xe về phủ rồi. - Sắc mặt ông ta có vẻ u ám, giọng nói cũng trầm hẳn xuống. Thân là Thượng thư lệnh quản lý mọi việc trong triều, vậy mà kinh thành

https://thuviensach.vn

có kẻ sắp đặt âm mưu lớn đến vậy, ông ta lại chẳng hay biết gì, vẫn ngồi nhìn Đổng Thừa nhậm chức Xa kỵ Tướng quân, Tuân Úc cảm nhận rõ sai lầm của mình.

— Việc đã qua rồi thì thôi, sau này không nhắc đến nữa, việc gì phải làm thì vẫn phải làm... - Tào Tháo khẽ lắc đầu, - Bốn tên kia phải định tội thế nào thì cứ làm thế ấy, đợi ta đem quân đi khỏi, chỉ việc giết hết là xong. — Đợi Tào Tháo rời kinh mới giết là để cố ý để cho thiên tử xem, chứng minh việc này không hề liên quan đến việc trả thù riêng.

Tuân Ức thấy Tào Tháo không muốn nhắc lại, ngẫm nghĩ một lát rồi chuyển sang chuyện khác: — Lưu Huân muốn kịp cùng ngài đi lên phía bắc, nên đã đội tuyết đi suốt ngày đêm, chắc trời sáng sẽ tới được đây.

Tào Tháo thở nhẹ, nói: — Bảo mọi người lúc nào cần nghỉ thì vẫn phải nghỉ, dừng chân nghỉ ngơi hai ngày rồi nhổ trại tiếp tục di chuyển lên phía Bắc. Lúc này mà xảy ra chuyện, chẳng phải thành trò cười cho Trương Tú với Lưu Huân sao? — Tào Tháo ngắt lời Tuân Úc nhưng bản thân thì vẫn nhắc đến, rõ ràng là vẫn chưa thể xóa bỏ chuyện đó ra khỏi đầu.

Tuân Úc vội kể mấy chuyện vui để giải tỏa tinh thần cho Tào Tháo: — Lưu Huân đã cứu được mấy vị danh sĩ bị Viên Thuật bạc đãi, trong đó có quan Thích sử Kinh Châu của tiên triều là Từ Mạnh Ngọc.

- Từ Cầu? - Năm xưa tiêu diệt giặc Khăn Vàng, Tào Tháo và Từ Cầu đều từng theo Chu Huấn chinh chiến.

- Nghe nói sau khi Viên Thuật chết, bọn thuộc hạ liền chia rẽ, Từ Cầu nhân lúc loạn lạc đã cất giữ ngọc ấn truyền quốc, giờ muốn trả lại cho triều đình.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo hai tay bóp trán[25]: — Báu vật truyền quốc thất lạc mười năm coi như đã trở về rồi, thật là trời xanh có mắt... Ông vô cùng vui mừng, nhưng vừa cúi đầu lại thấy bức mật chiếu thấm máu, trong lòng sầu não - Thiên tử lúc nào cũng mong ta chết, ngọc ấn quay về cũng có gì đáng mừng? Nghĩ vậy, Tào Tháo cầm tấm lụa lên, lạnh lùng nói: - Ta đành làm thân trâu ngựa mà kéo chiếc xe Đại Hán này, cho dù thiên tử đối đãi thế nào, cũng chỉ có cách tiến về phía trước, chẳng có đường lui...

- Nói đoạn, Tào Tháo cuộn tròn bức huyết thư thả vào chậu than.

Tro tàn tạo nên thứ ánh sáng lóa mắt, tấm lụa mảnh mang theo cả vết máu của thiên tử ấy thoáng chốc đã biến thành từng cánh bướm đen, kèm theo đó là ít khói bụi bay lơ lửng trong đại trướng, rồi dần tan biến. Tuân Úc nhắm nghiền mắt, nhắc bản thân phải quên đi chuyện quân thần bất hòa này. Tào Phi, Tào Chân vỗ vỗ lưng cha, vờ như không thấy những việc đang xảy ra trước mắt. Tào Tháo thẫn thờ nhìn vào chậu than, suy xét tại sao quan hệ giữa ông và vương triều Đại Hán lại mong manh đến vậy, từ nay về sau ông sẽ phải đi theo hướng nào...

Suy nghĩ hồi lâu, bỗng nghe giọng Hứa Chử cất lên từ ngoài trướng: - Chúa công, Triệu Đạt và tên họ Lư ngông cuồng đòi xông vào trướng, đã bị tại hạ giữ lại, xin chúa công hạ lệnh trừng trị. - Triệu Đạt lập tức hét tướng lên:

— Ta đợi ở ngoài cũng là có việc cần mật báo với Tào công!

Đã từng xảy ra việc như thế này, Tào Tháo không còn xem thường Triệu Đạt nữa: - Trọng Khang, để chúng vào.

- Tuân Úc không thích loại tiểu nhân vô sĩ này, thấy hắn ta sắp vào, vội chắp tay thi lễ: - Minh công có việc gì cần sai bảo nữa không? Hạ quan phải lập tức vào cung, bá quan vẫn còn đang chờ.

https://thuviensach.vn

- Lệnh quân đi đi. — Tào Tháo khẽ nói, cố gắng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng người lên.

Triệu Đạt và Lư Hồng rón rén bước lại gần, một tên mặt mày láng trắng, dáng người mập ú, một tên gầy còm, dáng vẻ tiều tụy, miệng nhọn hàm khỉ, nhưng đểu giống nhau ở cái vẻ mặt nịnh bợ, chỉ nhâm nhe muốn lập công. Tào Tháo biết rõ bọn chúng là hạng tiểu nhân vô sỉ nhưng dù sao cũng có chút công lao, đành miễn cưỡng nói: — Hai ngươi có công mật báo, lão phu sẽ trọng thưởng.

- Tại hạ không dám xin ban thưởng, nhưng mong minh công giữ lời hứa ngày trước, ‘tại hạ xin dốc lòng vì ngài. - Triệu Đạt lại nhắc lại chuyện này.

Lư Hồng tươi cười, nói: — Tại hạ cũng xin nguyện làm trâu ngựa cho minh công. — Chỉ cần theo Tào Tháo thì chẳng cần phải lo lắng đến chuyện thăng quan phát tài, đám bộ thuộc trong mộ phủ ít nhất cũng được làm Huyện lệnh, hà tất phải để ý đến chút ban thưởng trước mắt này.

- Hừ! Các ngươi có tài cán gì?

Lư Hồng khấu đầu nói: — Tại hạ thực chẳng có tài cán gì, văn không đủ để trị quốc, võ cũng không đủ để dẹp loạn, nhưng mắt chúng thần rất rõ, tai cũng rất thính. Chỉ cần chúng thần ở Hứa Đô thay ngài để ý đến động tĩnh của các quan lại, nhất cử nhất động của bọn họ đểu không qua được mắt của tại hạ, đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện như của Đổng Thừa, như vậy ngài có thể yên tâm làm việc lớn, kê cao gối ngủ ngon.

- Hừm? ! - Tào Tháo sững người, bỗng cảm thấy hai tên tiểu nhân này cũng có chút hữu dụng.

— Minh công không tin năng lực của bọn tại hạ sao? — Triệu Đạt thấy tâm tư Tào Tháo đã lay chuyển đôi chút, vội tiếp lời: - Thực

https://thuviensach.vn

không dám giấu, tại hạ đợi đến lúc này đến gặp ngài tuyệt đối không phải để nhận thưởng. Mà là trong lòng suy nghĩ đã lâu, cảm thấy vụ chiếu thư trong đai... vụ làm giả chiêu thư vẫn còn một kẻ đồng mưu chưa rõ danh tính, khẩn cầu ngài trị tội.

— Vẫn còn một kẻ ư? ! — Ánh mắt Tào Tháo đang u ám bỗng sáng lên, gỡ tay Tào Phi, Tào Chân ra, — Ta có việc cơ mật, hai con hãy ra ngoài.

Lư Hồng thấy hai đứa trẻ cúi chào ra ngoài mới hậm hực nói: - Minh công, tấm lụa trong đai ngọc ấy chẳng lẽ do thiên tử tự khâu?

- Việc này còn cần các ngươi nói chắc. — Thiên tử đương nhiên không làm những việc như vậy, cần thì sẽ sai bọn cung nữ.

Triệu Đạt tiếp lời: - Đã là do cung nữ làm, vậy đó là ai? Chắc chắn không phải là cung nữ bình thường! Một việc lớn như vậy, Thiên tử tất phải giao phó cho kẻ tâm phúc...

Tào Tháo thận trọng hơn: - Ngươi nói đai ngọc đó do chính tay Đổng quý nhân làm?

Triệu Đạt lấp lửng nói: - Đổng quý nhân đang mang thai, có quan nhân ngày đêm hầu hạ, có thể làm việc này không? Minh công nghĩ xem ngoài Đổng quý nhân còn có người đàn bà nào cùng chung hoạn nạn, như hình với bóng với thiên tử?

Tào Tháo đã hiểu ra tám chín phần, cúi xuống nhìn tấm biểu chương do Phục Hoàn soạn, trong lòng có chút lo âu, đầu óc như nặng thêm mấy phần. Ông nhắm nghiền hai mắt, đấu tranh nội tâm khá lâu, cuối cùng thở dài nói: - Thôi bỏ đi... — Phế hậu sẽ gây ảnh hưởng lớn, giờ ông vẫn chưa thể làm được gì. Triệu Đạt và Lư Hồng nhìn nhau, nói tiếp với giọng bợ đỡ: — Diệt không tận gốc, sớm muộn cũng sẽ sinh họa. Tuyệt đối không thể bỏ qua cho Đổng quý nhân, Lương Vương, hoàng hậu và Phục Hoàn được!

https://thuviensach.vn

- Nhất định phải giết Đổng quý nhân! Còn Lương Vương và Phục hậu... — Tào Tháo lắc đầu, trừng mắt nói: — Không phải các ngươi muốn theo ta sao?
Triệu Đạt, Lư Hồng hí hửng gật đầu, lại bò lên trước mấy bước nữa.
- Ta ban cho các ngươi làm Thích gian hiệu sự, để mắt tỉ mỉ đến mọi động thái ở Hứa Đô, có việc không phải thông qua Lệnh quan và quân sư, cứ đến bẩm báo thẳng với ta.
- Tạ ơn chúa công, tạ ơn chúa công! Hai tên tiểu nhân này cuối cùng cũng được toại nguyện, chúng cứ dập đầu lia lịa trước Tào Tháo, — Bất luận việc gì, chỉ cần chúa công nói một lời, chúng thần sẽ dốc hết sức, quyết không từ nan.
— Quyết không từ nan? — Mạt Tào Tháo sáng lên: - Giờ ta giao cho các ngươi một việc.
— Xin chúa công cứ nói. — Triệu Đạt ưỡn thẳng ngực nói.
— Hai ngươi hãy đưa mấy tên gia nô đi Lương quốc...
— Đi Lương quốc làm gì ạ?
— Tào Tháo cắn răng, nói: - Đào lăng mộ tổ tông của Lưu Phục là Lương Tiết Vương lên cho ta.
Triệu Đạt, Lư Hổng vội vàng quỳ xuống, run rẩy nói: — Lương Tiết Vương là huynh đệ cùng mẹ với Hiếu Chương Đế, động đến lăng mộ coi như mất đầu, chúng thần nào dám...
— Nãy còn thề thốt với ta, giờ đã không nuốt lời rồi sao? — Tào Tháo trợn mắt: — Mới vậy đã là gì chứ? Ngày trước xây dựng hoàng cung Hứa Đô ta còn chém cả quan tài của Vương Lăng. Giờ thiên tử Đại Hán đối với ta vô tình, ta cũng đành cạn nghĩa với ông ta. Lương Vương còn sống ta không làm gì được, người chết rồi

https://thuviensach.vn

chẳng lẽ ta cũng không làm gì được sao? Không trút hết cơn giận này, ta thề không làm người!
Lư Hồng nuốt nước bọt, khẽ nói: - Chúa công, không phải tại hạ không dám, mà là con cháu Lương Quốc vẫn còn. Ngài động đến phần mộ của Lương Tiết Vương, sau này người trong thiên hạ sẽ nghĩ ngài thế nào, ngài đối mặt với Lưu Di làm sao?
Thấy tên tiểu nhân này mà có thể nói ra những lời đạo lý như vậy, Tào Tháo cũng cảm thấy mình quá đáng, nhưng cơn giận này khó có thể nuốt trôi, bèn đập bàn nói:
— Được, được! Lương Vương của bản triều không động tới được, Lương Vương của tiên triều chẳng lẽ cũng không động tới được sao? Ta phải quật mộ tổ tông của hắn. Các ngươi đi đào mộ của Lương Hiếu Vương tiên triều lên cho ta. Ta phải lăng nhục tổ tiên hắn, xem tông thất Lưu thị làm gì được ta?
Lư Hồng thấy vậy cũng có phần quá đáng, nhưng không dám trái lệnh: — Chúa công yên tấm, việc này giao cho bọn tại hạ, đảm bảo hài cốt lão tổ tông nhà chúng sẽ bị phơi cho chó ăn.
Triệu Đạt bồi thêm: — Tất cả mọi thứ được chôn cất theo trong Vương lăng, thần sẽ mang hết về để ngài ban thưởng cho bộ tướng trong trận chiến với Viên Thiệu.
— Tốt. - Tào Tháo một hơi uống cạn bát canh bào ngư:
— Ta nhất định phải diệt Viên Thiệu, để thiên tử thấy người rốt cuộc có thể thiếu được ta không—Tào Tháo nói với giọng đầy sảng khoái, nhưng đầu càng ngày đau dữ dội...
Thiên tử thê thảm
Thiên tử Lưu Hiệp sầu não đứng bên cửa đại điện, dõi mắt trông theo những ngọn đèn lập lòe trong Ngự viên. Đám đại thần tới thỉnh nguyện ngày càng nhiều, mới đầu chỉ có Đổng Chiêu, Đinh

https://thuviensach.vn

Xung, Hi Lự, về sau các triều thần cũng kéo nhau tới, ngay đến Tư đồ Triệu Ôn, Thái bộc Hàn Dung, Thiếu phủ Khổng Dung, Thị trung Tuân Duyệt và cả Phục Hoàn — kẻ mới từ chức Phụ Quốc Tướng quân cũng đến. Tất cả đều quỳ trong gió tuyết ở ngự viên, liên tục khẩn cầu nhà vua giao Đổng quý nhân.

Lưu Hiệp đã đối mặt với đám quần thần đến nửa đêm, nhưng tiếng thỉnh cầu càng ngày càng to chứ không hề giảm bớt, Lưu Hiệp cảm thấy không còn sức mà kháng cự với bọn họ, sự cao ngạo của một đế vương đã dần lụi tàn, thẫn thờ tựa người vào chiếc cột lớn trong đại điện — Hết rồi. Kế hoạch diệt trừ Tào Tháo đã hoàn toàn thất bại. Vì kế hoạch này, có thể nói Lưu Hiệp đã phải mất ăn mất ngủ, lao tâm khổ tứ, nhất nhất làm theo chủ ý, thăng quan cho Đổng Thừa, tặng đai ngọc cho Ngô Thạc, thậm chí nhận tên tai to buôn giày cỏ làm họ hàng thân thích. Hơn thế nữa còn cất công tìm Vương tử Phục đến để khống chế Đổng Thừa, lợi dụng hai kẻ bằng mặt mà không bằng lòng này để ngư ông đắc lợi, thu hết quyền lực và binh lực về tay mình, dựa vào chính mình để khôi phục xã tắc, phục hưng Đại Hán... Nhưng hai kẻ này chưa làm được trò trống gì đã làm hỏng chuyện rồi, hơn nữa còn đánh rắn động cỏ, e rằng về sau sẽ không còn cơ hội như vậy nữa...

Lưu Hiệp vô cùng hối hận vì sự sốc nổi của mình, đáng lẽ không nên công khai sự bất mãn của mình với Tào Tháo, không nên phó thác hết cho hai tên chỉ biết làm hỏng việc như Đổng Thừa và Lưu Phục và dốc hết vốn liếng trong một canh bạc như thế... Nhưng hối hận thì cũng làm được gì? Đổng Thừa, Lưu Phục đều đã đi đời, Lưu Bị thì chạy trốn, hiện giờ đến ngay cả ái phi cũng không thể bảo vệ được nữa, những ngày sau này không biết sẽ ra sao.

https://thuviensach.vn

— Chúng thần liều chết can gián! — Đổng Chiêu thường ngày tính cách chậm chạp, giỏi kiềm chế, giờ dẫn đầu đám người kia hô to: — Đổng Thừa giả mạo chiếu thư âm mưu tạo phản, Đổng quý nhân không thể tiếp tục hầu hạ hoàng thượng được nữa, xin hoàng thượng lấy xã tắc làm trọng!

- Xin vạn tuế gia hãy lấy xã tắc làm trọng!... – Quần thần đều hô theo, tiếng hô vang lên không đều. Bởi đa số họ không phải tự nguyện, nhưng Đổng Chiêu đã cho lính đưa xe đến tận trước cửa nhà áp tải, thử hỏi ai dám không đến? Ngoài mấy lão thần như Lưu Mạc, Trần Kỷ, Dương Bưu cùng với Giả Hủ chưa lên nhậm chức, các quan viên khác đều đã đến đủ, quỳ lạy đến nửa đêm ở nơi báng tuyết phủ đầy, lúc này chẳng ai buồn để ý đến chuyện đúng sai nữa, chỉ mong thiên tử sớm giao Đổng quý nhân ra để bản thân đỡ bị giày vò trong giá lạnh .

Mãi lâu như vậy, chỗ rượu Đinh Xung mang theo trong người cũng đã cạn sạch, bèn dứt khoát đứng dậy đi đến dưới thềm ngọc, lạy nói: - Trời không còn sớm, thỉnh cầu vạn tuế sớm quyết đoán. – Hắn vừa bước đến, phía sau cũng nhao nhao theo, quần thần đã vây đến cửa điện nhưng các thị vệ không hề chặn lại.

Lưu Hiệp thở dài nói: - Các ngươi không cần dồn ép quả nhân nữa, trẫm đi rồi quay lại— - Nói rồi thất tha thất thểu đi về phía sau điện.

Lúc này, Đổng quý nhân và Phục hoàng hậu đang ngồi tựa vào nhau ở sau điện, tiếng quần thần trước điện họ đều nghe rõ mồn một, vị hoàng phi vừa tròn hai mươi này đang hoảng sợ vô cùng, ôm chặt lấy bụng như muốn bảo vệ đứa con còn chưa ra đời. Phục hoàng hậu cũng mặt mày ủ rũ, ôm khư khư đứa con trai Lưu Phùng

https://thuviensach.vn

còn đỏ hỏn, vừa lo lắng cho số mệnh của quý nhân, vừa lo lắng vì bệnh tình của con mới tái phát.
Lưu Hiệp chán nản ngồi phịch trước mặt hai người đàn bà, cầm đôi bàn tay lạnh giá của Đổng quý nhân: — Trẫm, trẫm có lỗi với nàng... — Làm sao nói ra đây? Đường đường là thiên tử mà ngay cả đến phi tử của mình cũng không bảo vệ được.
Sắc mặt Đổng quý nhân bỗng chốc tái mét, cắt không còn giọt máu: — Bệ hạ không cần thần thiếp nữa sao? Rốt cuộc là thế nào? Sao Tào Tháo lại muốn giết thần thiếp? Các người hãy nói cho thiếp biết đi!
Biết giải thích ra sao với một cô gái ngây thơ như nàng? Sự tình bức mật chiếu kia nàng đâu hay biết gì! Chiếc đai ngọc cũng không phải là nàng may, việc của phụ thân nàng càng không dám nói cho nàng biết, nhưng giờ nàng vẫn chẳng thể thoát được tội chết. Lưu Hiệp không biết nói sao, chỉ biết nắm tay nàng thật chặt. Phục hậu bên cạnh cũng thầm rơi lệ.
- Bệ hạ thật nhẫn tâm! Cho dù không cần thiếp nữa, lẽ nào ngay cả hoàng nhi cũng không cần sao? — Sự sợ hãi của Đổng quỷ nhân đã thành nỗi oán hận.
Lưu Hiệp lòng đau như cắt, nhưng một vị thiên tử như ông còn có cách nào đây? Lưu Hiệp áp mặt lên bụng Đổng quý nhân khóc nức nở. Thiên tử khóc, hoàng hậu càng khóc to hơn, Đổng Quý nhân cũng khóc, các cung nữ đều quỳ xuống bên cạnh mà khóc theo. Hậu điện ngập trong tiếng khóc ai oán bi thương.
Cũng không biết đã khóc bao lâu, bỗng thấy đám thị vệ xuất hiện tại cửa điện. Tất cả mọi người đều sợ hãi, nhưng lại thấy Mãn Sủng từ trong đám người len vào, quỳ xuống nói: — Vụ mưu phản đã

https://thuviensach.vn

được thẩm tra và xét xử, thỉnh cầu vạn tuế gia nhanh chóng giao nộp Đổng quý nhân cho thần trị tội.
Hoàng hậu căm hận đến tột độ, đưa Lưu Phùng cho cung nữ, chỉ thẳng vào mặt Mãn Sủng mà mắng: — Tặc tử to gan, dám tự ý xống vào cung viện! Mau cút ra khỏi đây!
Mãn Sủng không dám tranh cãi với Phục hậu, dập đầu nói: — Thần vâng mệnh thẩm tra xét xử vụ án, diệt cỏ phải diệt tận gốc! Chỉ cần bệ hạ giao Đổng quý nhân, thần lập tức đi ngay.
Lưu Hiệp từ từ bò dậy, cặp mắt trống rỗng vô hồn, nhếch miệng cười cay đắng, nói: — Dẫn đi... dẫn đi đi...
- Bệ hạ anh minh, thần xin tuân lệnh. – Mãn Sủng vẫy vẫy tay, hai tên thị vệ liền lập tức bước tới trói Đổng quý nhân đẩy ra ngoài. Đổng quý nhân giãy giụa, gào thét: - Phản rồi! Phản hết rồi!... Một tên thị vệ thuận tay xé tấm rèm, cuộn lại nhét vào miệng Đổng quý nhân. Đổng quý nhân nhỏ bé bị bọn họ áp giải đi, miệng vẫn ú ớ chửi rủa mãi không thôi.
Trước cảnh sinh ly tử biệt, Lưu Hiệp và Phục Hậu vội vàng đuổi theo. Nhưng Mãn Sủng đã mang người ra khỏi cửa điện, hơn nữa đám binh sĩ đang quỳ san sát trước mặt như một bức tường ngăn cách, nên hoàng thượng dù có muốn cũng không đuổi theo được.
Phục hậu lau nước mắt hét lên: — Các ngươi cút hết cho ta, có nghe thấy hay không? — Nhưng đám thị vệ trong cung đều đã bị thay cả, chẳng còn lại kẻ thân quen nào nữa, cả đám binh lính như mọc lên trên đất, mặt lạnh tanh, sống chết chặn lại. Đám quần thần bên ngoài chứng kiến cảnh này cũng rùng mình khiếp sợ, lùi bước nhưng vẫn khấu đầu nói: - Thánh thượng anh minh lo nghĩ cho đại cuộc, xin hoàng hậu bớt đau buồn...

https://thuviensach.vn

Phục hậu đảo mắt nhìn khắp lượt đám người đang làm bộ làm tịch này, căm phẫn đến đỉnh điểm, bỗng nhiên thấy phụ thân cũng có mặt trong số đó, không kiềm chế nổi phẫn nộ nói: - Phụ thân, chẳng nhẽ đến cả người cũng ngồi đó nhìn không màng đến sao? Người giương mắt nhìn đám loạn thần tặc tử này vô pháp vô thiên, tùy tiện làm xằng sao? Người hãy nói đi!

Phục Hoàn nào dám nói gì, vừa hổ thẹn vừa sợ sệt, bỗng chốc nước mắt giàn giụa, khống thốt nên lời, chỉ biết đưa ống tay áo che khuôn mặt thảm hại mà rời đi. Ông ta vừa đi quần thần lập tức từ giá, ai nấy đều tản ra về. Lưu Hiệp dựa vào cột trong đại điện, vừa khóc vừa cười, Phục hậu vẫn mắng chửi không thôi. Bỗng nhiên một cung nữ chạy đến: — Hoàng hậu nương nương, tiểu hoàng tử quá hoảng sự, toàn thân nóng ran, phải gọi ngự y đến!

— Ngự y đâu, ngự y khám bệnh cho hoàng tử đấu? — Phục hậu không còn để ý đến cái gọi là mẫu nghi thiên hạ nữa, lớn giọng quát: — Mau truyền ngự y, khám bệnh cho con trai ta! — Hoàng hậu hét liên tục như vậy, nhưng đám thị vệ xung quanh không một ai đáp lời. Phục hậu đứng không vững nữa, nắm lấy tay áo của Lưu Hiệp cầu xin: - Đổng quý nhân và hoàng nhi trong bụng đã không cứu được rồi, bệ hạ hãy mau chóng truyền chỉ, bảo vệ Phùng nhi của chúng ta trước!

Lưu Hiệp tạm nén nỗi đau, hét lên với đám thị vệ: — Truyền ngự y, lời của hoàng hậu các ngươi không nghe rõ sao? Điếc hết rồi sao?

Một viên thị lang ngẩng đầu, cất chất giọng đất Bái khàn đặc thưa: - Khởi bẩm bệ hạ, con út Tào công nhiễm bệnh, Thái y lệnh Chi Tập đã đưa theo tất cả ngự y đến hành dinh của Tào công rồi.

https://thuviensach.vn

— Hỗn xược, thiên hạ này là của hoàng thượng hay của Tào Tháo hắn? Mau truyền ngự y về đây cho ta, nếu hoàng tử có mệnh hệ gì các ngươi gánh được tội không? — Phục hậu giậm chân chửi mắng.

Đám thị vệ bị bà ta mắng cho tối tăm mặt mũi, nhưng cũng không ai dám tự ý rời khỏi, chỉ biết quỳ rạp bất động ở đó. Phục hậu thấy bọn họ lợn chết không sợ nước nóng, giận dữ giáng cho tên thị lang hai tát, khóc lóc quay về phía sau ôm lấy con trai. Lưu Hiệp ngồi đó chết lặng, mơ hồ cảm thấy mọi thứ đang diễn ra trước mắt đều là giả, tựa như một cơn ác mộng cũ của thời Đổng Trác, Lý Giác, tất cả đều không phải sự thực, thật khó mà tưởng tượng được...

Đang lúc rối bời, bỗng nhìn thấy Tuân úc mặt đầy thương cảm bước ra từ bóng tối: — Mấy kẻ hỗn xược các ngươi còn không mau tránh ra! - Chỉ một lời của ông ta đã khiến đám thị vệ lui hết: — Mau đến doanh trại Tào công gọi ngự y đến đây. Nếu chậm trễ việc chữa bệnh của hoàng tử, ta lấy đầu các ngươi!

- Dạ. - Tên thị vệ lên tiếng đáp rồi nhanh chóng đi ngay. Lưu Hiệp nhìn thấy Tuân úc như nhìn thấy cứu tinh, nhào về phía ông ta, khóc khống thành tiếng: - Trẫm... Trẫm làm sao có thể... làm sao có thể... — Trước đây Lưu Hiệp không hiểu rõ Tuân úc, nhưng giờ nghĩ lại, chính người này luôn giữ lại chút thể diện cho quân vương trong cuộc giằng co với Tào Tháo, ông thực sự đã trách nhầm Tuân Úc rồi.

Tuân Úc thấy thiên tử khóc đến mức này, vỗ nhẹ vào lưng ông an ủi: - Bệ hạ xin đừng quá đau lòng, chuyện cũng đã qua rồi. Đổng Thừa, Lưu Phục giả chiếu chỉ làm loạn, không có liên quan gì đến người, Đổng quý nhân là con gái của Đổng Thừa, không thể không

https://thuviensach.vn

xử tội như vậy được, người nhất định phải nén bi thương... Bệ hạ đừng khóc nữa, hạ thần sao chịu nổi.
Lưu Hiệp như đứa trẻ được nằm trong lòng phụ thân, nấc nghẹn hồi lâu mới từ từ đứng lên. Tuân Úc quỳ xuống: — Nay thiên hạ đại loạn, trước mắt còn kẻ địch lớn ở Hà Bắc. Bệ hạ chỉ có thể dựa vào Tào công mới có thể bình định được bốn bể, Tào công chỉ có tôn sùng bệ hạ mới có được lý do chính đáng để xuất quân, quân thần phải cùng đồng sức đồng lòng, thần xin toàn lực giữ cho mối quan hệ này, ngày sau tuyệt đối không được để xảy ra việc quân thần nghi hoặc lẫn nhau mà tự làm hỏng đại nghiệp. - Nói xong, Tuân Úc cứ khấu đầu lia lịa.
- Quân thần phải cùng …đồng sức đồng lòng…- Lưu Hiệp lắc đầu cười ngây dại, tám chữ này sao có thể làm được?
Đứng giữa Tào Tháo và thiên tử, Tuân Úc là người khó xử nhất. Ông nhìn thấy thiên tử bất lực đau lòng không muốn sống, lại nhìn thấy xung quanh không có ai , bèn liều nói: - Thánh thượng đã nge lời Mặc Tử chứ? “Cung tốt khó căng, nhưng có thể bắn cao bắn xa; ngựa tốt khó thuần, nhưng có thể gánh nặng đường xa, người tài khó điều khiển, nhưng có thể khiến vua tôn trọng” , Tào Công chính là người có thể phò trợ người phục hưng lại thiên hạ của nhà Hán, người nên…ít nhất lúc này vẫn nên dựa vào Tào công, chưa dẹp yên được thiên hạ thì không thể thể giết gà lấy trứng được! - Tuấn úc tim đập thình thịch, mấy câu này chẳng may lọt đến tai Tào Tháo, chắc chắn sẽ chuốc lấy đại họa.
Mắt Lưu Hiệp sáng lên: — Ngươi nói sau này vẫn…
- Thần chẳng nói gì cả. – Tuân Úc lập tức thu lại những lời vừa xong. – Bệ hạ không nên quá đau lòng, vẫn còn có tin tốt lành. Thái thú Nhữ Nam trước đây là Từ Cù đã hồi triều, ông mang theo

https://thuviensach.vn

ngọc tỷ truyền quốc của Đại Hán ta. Ngọc ấn truyền quốc đã quay về, Người nên vui mừng mới đúng chứ!

- Ngọc ấn truyền quốc?... Giữa cung điện tối tăm, Lưu Hiệp ngửa cổ cười lớn, mà chẳng biết là khóc hay cười, chỉ biết rằng thứ âm thanh ấy lộ rõ sự bất lực, - Ngọc ấn trở về cũng có tác dụng gì? Cao Tổ gia ơi, Quang Vũ gia ơi, các người trên trời có linh thì hãy mở mắt, Trẫm còn giống một thiên tử nữa không? …Ha ha ha!... Phụ hoàng vô đạo của con ơi! Ngọc tỷ truyền quốc của người bị mất đã trở về rồi, thần nhi có ngày hôm nay cũng đều là do người, người hãy mở to mắt mà xem…Ha ha ha! – Lưu Hiệp bỏ lại Tuân Úc đang buồn thảm rơi lệ, thất thểu quay về hậu cung.

Chương 11

Đánh úp Lưu Bị

Tháng giêng năm Kiến An thứ năm (năm 200 sau Công Nguyên) , Tào Tháo dẫn theo các tướng mới quy phục là Trương Tú, Chinh Lỗ, Lưu Huân tới đóng quân ở Quan Độ. Do Đổng Thừa, Lưu Phục đã bị tiêu diệt nên những mối họa tiềm ẩn trong triểu đình đã giảm đi đáng kể, Tào Tháo đã có thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho trận chiến:

Thái thú Hà Nội Ngụy Chủng đóng quân ở khu vực huyện Hoài, chiếm cứ yếu điểm Hà Bắc; Hạ Hầu Đôn đóng quân ở Ngao Thương, Mạnh Tân, để phòng xảy ra biến cố từ phía tây; Lệ Phong hiệu úy Tào Nhân trấn thủ Dương Địch, canh giữ cửa ngõ Hứa Đô; Trung lang tướng Tào Hồng tới đóng quân ở huyện Uyển, đề phòng bất trắc chỗ Lưu Biểu; Thái thú Nhữ Nam Mãn Sủng, Tỳ tướng quân Lý Thông phòng thủ Nhữ Nam, đàn áp gia tộc Viên Thị và thế lực tàn dư của Viên Thuật; Tang Bá ở Nha Lang, Tôn Quan ở Đông Hải... cùng tiến vào tuyến bắc Từ Châu, giữ chân kẻ địch ở Thanh Châu; tướng quân Trần Đăng đóng quân ở Quảng

https://thuviensach.vn

Lăng, đề phòng Tôn Sách tập kích. Binh mã các ngả chiếm cứ vị trí xung yếu, tiếp ứng lẫn nhau, bảo vệ toàn diện vòng ngoài Hứa Đô. Ngoài ra Vu Cấm trấn giữ Diên Tân, Lưu Diên trấn giữ Bạch Mã, đề phòng quân tiên phong của Hà Bắc. Đợi mọi nơi phân chia xong xuôi lực lượng, số quân còn lại của Quan Độ không tới bốn vạn, nhưng đó là "vốn liếng" cuối cùng chống lại Hà Bắc của Tào Tháo.

Cùng lúc này, sau một thời gian dài chuẩn bị, cuối cùng Viên Thiệu cũng đã chính thức khởi binh. Viên Thiệu ra lệnh Hành quân tư mã Phùng Kỷ ở lại trấn thủ, quân soái Thẩm Phối phụ trách vận chuyển lương thảo; đích thân dẫn mười vạn tinh binh, một vạn chiến mã hành quân xuống phía nam, cử con trai trưởng Thích sử Thanh Châu - Viên Đàm kiêm Đại tướng quân Trưởng Sử; cử tướng quân Nhan Lương, Văn Xú làm tiên phong, bộ ba đô đốc là Thư Thụ, Quách Đồ, Thuần Vu Quỳnh chỉ huy quân, Bộ binh hiệu úy Cao Lãm, Đồn kỵ hiệu úy Trương Hợp, Việt kỵ hiệu úy Hàn Tuần, tham mưu Hứa Du, cựu tướng U Châu Tiên Vu Phụ, bộ tướng Tưởng Kỳ, Tưởng Nghĩa Cừ tòng quân xuất chinh. Đại quân xuất phát từ Nghiệp Thành, tiến tới trấn giữ cứ điểm quan trọng Lê Dương ở bờ bắc. Để thể hiện sức mạnh và cũng để hiệu triệu các thế lực trong thiên hạ đồng lòng thảo phạt Tào Tháo, Viên Thiệu đã lệnh cho chủ bộ Trần Lâm thảo một bài hịch liệt kê hàng loạt tội ác của Tào Tháo, phân phát tới các châu quận trong thiên hạ nhằm phô trương thanh thế.

Tuy nhiên khi bài hịch này truyền tới Quan Độ, Tào Tháo lại đang phải nằm liệt trên giường. Không biết là do bị kích động quá mức về chuyện chiếu thư trong đai ngọc, hay là bị Lương Hiếu Vương trên trời trừng phạt vì tội quật mộ mà từ hôm đó, Tào Tháo đau đầu

https://thuviensach.vn

dữ dội, lại thêm việc phải đội gió rét xông pha trận mạc, tới được Quan Độ thì đổ bệnh không gượng dậy nổi. Đại chiến gần kề mà chủ soái lâm bệnh, trên dưới toàn quân lo lắng không yên, song việc quân không thể gác lại, đành phải đọc toàn bộ báo cáo quân cơ cho Tào Tháo nghe để xin mệnh lệnh.

Tào Tháo nằm ngửa, phủ miếng vải nhúng nước lạnh lên trán, che khuất đôi mắt đờ đẫn vô hồn, chỉ làm như vậy mới giảm bớt phần nào đau đớn. Phồn Khâm tay cầm bản hịch văn đứng e dè trước giường bệnh, chậm rãi đọc từng câu từng chữ, mồ hôi lạnh rịn đầy trán. Bản hịch văn này của Trần Lâm viết quá sắc bén, câu nào cầu nấy như dao sắc xuyên tim, khống chỉ chửi Tào Tháo mà còn động chạm tới cả tổ phụ Tào Tháo là Tào Đằng, thân phụ Tào Tháo là Tào Tung, thêm mắm dặm muối công khai bôi nhọ gia thế họ Tào trước bàn dân thiên hạ.

- Tư không Tào Tháo, tổ phụ là Trung Đường Thị Đằng, cẩu kết với Tá Quán, Từ Hoàng gây chuyện xằng bậy, tham lam càn rỡ, ngược đãi dân thường; Thân phụ tên Tung... thân phụ tên Tung... - Phồn Khâm đọc đến dây thì dừng lại, không dám đọc tiếp đoạn sau.

- Hưu Bá ngươi không phải sợ, đâu có phải do ngươi viết. Đọc đi... đọc tiếp đi. - Tào Tháo miệng rên rỉ, tay ấn ấn miếng vải ướt trên trán.

- Vâng. - Phồn Khâm lấy tay lau mổ hôi, đằng hắng tiếp tục đọc - Thân phụ tên Tung là kẻ ăn mày được đem về nuôi, dựa vào địa vị của cha mà được ngồi xe vàng kiệu ngọc, câu kết với đám quyền thế mà cướp đoạt Đĩnh tư[26], lật đổ hoàng quyền. Tào Tháo là đời sau của hoạn quan, vốn chẳng có đạo đức, tai quái gàn dở, gian ngoan xảo quyệt... — Tào Tháo người nóng hầm hập, không vã nổi

https://thuviensach.vn

mổ hôi, lúc này nghe Trần Lâm viết về cha mình như vậy, hận quá cứ nghiến răng kèn kẹt, đầu như muốn nổ tung, không tự chủ được lăn lộn trên giường. Phồn Khâm sợ hãi: — Chúa công! Người...

— Đọc! Ta càng phải nghe xem hắn viết gì! Đọc tiếp đi!

Phồn Khâm kinh hãi, ngộ nhỡ Tào Tháo có mệnh hệ gì làm sao gánh nổi trách nhiệm, quay đầu nhìn đám Tuân Du, Trình Dục, Quách Gia... ai nấy đều mặt mày xám ngoét, song không dám ngăn cản. Phồn Khâm đành phải gắng gượng đọc tiếp: — Thân làm chức Tam công mà ác như Kiệt, Trụ, làm nhơ quốc thể, làm nhục muôn dân, người quỷ đều không tha, lại thêm áp sưu cao thuế nặng, thiết lập luật lệ khắp nơi; giăng lưới khắp các cánh đồng, đặt bẫy khắp các ngả đường, khiến ai nấy giơ tay là đụng phải lưới, bước chân là mắc phải tròng. Nên muôn dân vô tội ở hai xứ Duyên, Dự lầm than, tiếng kêu rên ai oán thấu chốn đế dô. Lục lại sử sách tự cổ chí kim, kẻ vô đạo tham lam tàn ác nhất chính là Tào Tháo!

— Tức chết ta mất! - Tào Tháo ném miếng vải ướt đang đắp trên trán ra tít xa - Thằng ranh Trần Lâm, ta phải giết chết ngươi!...

— Xin chúa công chớ tức giận, sức khỏe người mới quan trọng... - Mọi người đều quây lại.

Tào Tháo bệnh nặng lại nghe hịch văn khiến đầu óc quay cuồng chao đảo, gắng sức giơ tay đẩy đám Tuân Du, Quách Gia sang một bên, nghiến răng ken két nói: — Đọc! Đọc tiếp cho ta...

Phồn Khâm mặt mày xanh mét, nào dám đọc tiếp, quỳ sụp xuống đất: — Là lời của kẻ điên loạn vô tri, không nghe cũng thôi. Chúa công nhất thiết phải giữ gìn ngọc thể...

Tào Tháo cảm thấy đầu như sắp nổ tung, hai tay ôm chặt đầu lúc lắc liên hồi, đột nhiên quát lên: - Khốn kiếp, bảo ngươi đọc thì ngươi cứ đọc, không đọc ta giết ngươi trước!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nói vậy ai còn dám can? Phồn Khâm cũng không dám nói gì thêm nữa, mặc cho Tào Tháo gào thét ỏm tỏi, đành quỳ dưới đất đọc tiếp không nghỉ: — Mộ phủ phụng mệnh Hán đế, đánh lui thiên hạ, trường kích trăm vạn chiếc, kỵ binh dũng mãnh nhiêu vô kể; có cả dũng sĩ như Trung Hoàng, Hạ Dục, Ô Hoạch, lại thêm cung tốt nỏ khỏe; Tính Châu kéo dài qua Thái Hành Sơn, Thanh Châu kéo dài qua Tế Thủy, Loa Hà... Còn đám quân sĩ của Tháo, kẻ có thể đánh trận được đều là người quê ở Ư, Ký, hoặc bị bắt buộc mà phải theo. Người nào cũng bụng đầy oán hận, mong mỏi ngày về quê hương, ứa nước mắt trông về phương Bắc. Số còn lại toàn là đám người ở Duyện, Dự và tàn quân của Lã Bố, Trương Dương, vì bị bắt ép mới phải tạm thời đi theo; cánh quân nọ thù ghét cánh quân kia, sẵn sàng quay gươm trở giáo... Lại sợ những châu quận xa xôi kháng lệnh làm phản, lấy danh nghĩa phát tang, bị thiên hạ cười chê, những kẻ khôn ngoan ắt không làm thế. Ngày này, bốn châu U, Tịnh, Thanh, Ký cùng tiến... - Phần trước liệt ra một loạt tội ác của Tào Tháo, phần sau lại khoe khoang sức mạnh của binh mã Viên Thiệu như thần binh thiên tướng, đã chiến tất thắng, không thể chống đỡ, như thể chỉ thổi một cái là quân Tào biến thành tro bụi. Cũng không biết Phồn Khâm đang tức tối hay không thèm đếm xỉa, cao giọng đọc lên trầm xuống bổng tới tận đoạn cuối cùng, — Ai lấy được đầu của Tào Tháo, phong hầu năm ngàn hộ, thưởng tiền năm ngàn vạn! Phó tướng, quan lại dưới trướng Tào Tháo quy hàng, đều không truy cứu. Mở rộng ân tín, ban thưởng hậu hĩnh, bố cáo thiên hạ, để bốn phương đều biết hoàng thượng đang lâm nạn. — Bản hịch văn hừng hực khí thế tới đây mới coi như kết thúc.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo "Á" lên một tiếng, lật người ngã lộn từ trên giường xuống, lập tức hôn mê bất tỉnh. Đám tay chân thân cận mặt mày hốt hoảng, Tào Thuần, Hứa Chử vội lao tới, vừa bấm nhân trung vừa xoa ngực, đấm lưng. Quách Gia kéo Phồn Khâm lại trách: - Chúa công bảo ngươi đọc thì ngươi cứ đọc, nhưng sao ngươi lại thật thà như vậy! Còn lên trầm xuống bổng nữa chứ! Nếu chúa công có mệnh hệ nào, giết cả nhà ngươi đi cũng không xứng!

Phồn Khâm nghe vậy mắt trợn ngược, cả người đổ ập xuống — Lại thêm một kẻ hôn mê bất tỉnh.

- Tới nước này rồi, ngươi còn trách cứ hắn làm gì? - Trình Dục cũng sốt ruột — Mau khiêng Phồn Khâm ra, cứu chúa công trước đã.

Đại trướng lúc này ầm ĩ huyên náo, mạnh ai người nấy làm, người khiêng cứ khiêng, kẻ cứu cứ cửu, người vốn điềm tĩnh như Tuân Du cũng lo lắng tới mức cứ đập tay lên trán, một tên lính cuống cuồng vấp phải quân sư ngã lộn nhào.

Nào ngờ trong lúc hỗn loạn, Tào Tháo đột nhiên mở choàng mắt, đẩy văng vệ sĩ đang cứu mình, ngửa đầu cong người như cá chép đứng bật dậy. Đôi lông mày chau tít từ từ dãn ra, sắc mặt trắng bệch cũng hồng hào trở lại, miệng thở hổn hển, mồ hôi ở góc trán theo gò tuôn chảy xuống, chiếc áo mặc trên người sớm đã ướt sũng, dường như mồ hôi dồn nén mấy ngày qua giờ được thoát ra hết.

- Chúa công... — Hết thảy mọi người đều sửng sốt, trợn tròn mắt, há hốc miệng.

- Ha ha ha!... - Tào Tháo hít liền vài hơi, đột nhiên ngửa cổ cười lớn, cởi phăng áo vo tròn lại, lau mồ hôi khắp người.

- Chúa công, người đau đầu...

https://thuviensach.vn

- Khỏi rồi! - Tào Tháo cười ha hả gõ gõ lên đầu - Bài hịch của Trần Khổng Chương này chửi hay tới mức khiến ta toàn thân vã mồ hôi, thực là hiệu nghiệm, thực là diệu dược. Ha ha ha!...

Tào Thuần không dám sơ suất: — Ngày đại hàn như thế này gió thường rất độc, mau mang quần áo mới lại đây cho chúa công. — Tào Tháo lau hết mồ hôi, lại dùng nước nóng lau một lượt, cuối cùng thay một bộ quần áo sạch sẽ, chải gọn ghẽ mớ tóc rối bù, ngồi nghiêm trang ngay ngắn phía sau soái án, tinh thần hưng phấn, hoàn toàn không còn dấu hiệu của bệnh nữa.

— Chúc mừng chúa công đã khỏi bệnh! — Quách Gia vội nói lời chúc mừng.

Tào Tháo cúi người cầm bản hịch văn, lại liếc xem một lượt: — Hay cho tên Trần Khổng Chương này, nhớ năm xưa ở Hà Tiến mộ phủ cũng có chút giao tình, không ngờ hôm nay lại đả kích ta thế này. Tuyệt tuyệt, có điều văn chương dù có viết hay đến mấy cũng chỉ là dùng giấy bút bàn việc binh thôi, đánh nhau cần xem bản lĩnh thực sự. — Quách Gia cũng châm biếm: - Viên Thiệu thường ưa tiểu riết rườm rà, không sát thực tế, giờ là thời nào rồi chứ, đánh nhau mà còn cần phát chiến thư ư?

— Nói vậy sai rồi! — Tào Tháo cười khẩy, — Triều đình và công lý đều ở trong tay chúng ta, hắn khởi binh đánh ta có khác gì “Kẻ dưới xúc phạm bề trên, dấy binh đánh triều đình” , nếu không soạn hịch văn thì làm sao được coi là xuất binh chính đáng? Ai lấy được cái đầu của ta, phong hầu năm ngàn hộ, thưởng tiền năm ngàn vạn? Xem ra hắn thực coi trọng ta! Nếu ta viết hịch văn chửi hắn, sẽ nói rằng “Ai lấy được thủ cấp Viên Thiệu, thưởng lụa một súc, trâu một con, tiển ngũ thù một trăm đồng” , giá trị của hắn trong mắt ta chỉ đáng bấy nhiêu thôi!

https://thuviensach.vn

- Ha ha ha !... – Câu nói của Tào Tháo khiến đám văn võ trong trướng ôm bụng cười nghiêng ngả. Lại thấy mành trướng vén lên, Chủ bộ Vương Tất cúi đầu ủ rũ bước vào, vừa ngẩng đầu lên chợt thấy Tào Tháo uy phong lẫm liệt ngồi trước án, xém chút nữa té ngửa xuống đất :

- Chúa... Chúa công... Người... Người...

— Ta khỏi rồi, là nhờ phúc của Viên Thiệu, Trần Lâm đó!

— Nhờ trời phù hộ, nhờ trời phù hộ! — Vương Tất vui mừng lẩm bẩm, sắc mặt thoắt cái lại trở nên nghiêm trọng, - Văn Đại, Vương Trọng vừa ở Từ Châu trở về.

— Thế nào? — Tào Tháo lộ rõ vẻ lo lắng.

Vương Tất mặt mày rầu rĩ nói:

— Thưa... thất bại rồi! Binh lính bị giết gần hết, Vương Trung bị thương, ba cánh quân của Ngô Đôn, Doãn Lễ, Tôn Khang chặn đứng Xương Bá, song niệm tình cũ chỉ vây chứ không đánh; Lã Kiền ở Thái Sơn vẫn đang quần nhau với đám Từ Hòa, Quách Tổ. Lưu Bị nhân lúc binh loạn tiến vào Tiểu Bái, phái Tôn Càn vượt sông liên lạc với Viên Thiệu.

— Hả? - Trình Dục có chút khó hiểu - Thằng giặc tai to xưa theo Công Tôn Toản, lại từng trợ giúp Khổng Dung, chẳng phải là có thù với Viên gia sao?

— Hừm! — Nhắc tới đây Tào Tháo lại giận sôi máu, - Ta cho hắn làm Dự Châu mục, hắn vừa nhậm chức thì đã cử Viên Đàm làm Mậu tài, bọn chúng sớm đã cấu kết với nhau. Mới đầu ta còn tưởng hắn giúp ta giảm bớt mâu thuẫn, giờ mới hiểu, đó đều là lót đường cho chính hắn…Lập tức điểm binh, ta muốn thân chinh dẫn quân đi đánh Lưu Bị! — Lời vừa dứt, ai nấy đều thất kinh biến sắc: — Sức khỏe của chúa công...

https://thuviensach.vn

— Ta không còn bệnh gì nữa! — Tào Tháo lau mồ hôi trên trán, — Chưa trừ được mối họa trong lòng này, ta nào dám đổ bệnh?
— Dù như vậy, đánh Lưu Bị vẫn có gì đó không ổn. — Nét mặt Tào Thuần hiện rõ vẻ nghi hoặc, — Kẻ tranh giành thiên hạ với chúa công là Viên Thiệu, nay đại quân Hà Bắc đã ra khỏi Nghiệp Thành, chúa công dẫn quân về phía đông thì Quan Độ không có chủ soái, nếu Viên Thiệu mà khởi binh vượt sông, quân ta ứng phó thế nào?
— Khà khà khà! — Tào Tháo đưa tay vuốt râu, nheo nheo mắt — Viên Thiệu muốn tranh cướp thiên hạ, lẽ nào tên Lưu đại nhĩ không muốn? Kẻ này khôn ngoan xảo quyệt, mưu kế khôn lường, hành sự thận trọng hơn hẳn Viên Thiệu, giờ không đánh, sau tất thành đại họa!
Vương Tất lại nói: - Lưu Huyền Đức đánh trận nào thua trận nấy, hiện tại mới chỉ chiếm được hai vùng Hạ Bì, Tiểu Bái, chắc không đến nỗi gây họa.
— Đánh trận nào thua trận nấy không là gì cả, - Tào Tháo nói sâu xa, - Tuy nhiên, thua bao nhiêu trận vẫn đánh bấy nhiêu trận thì không thể xem thường...
Tuân Du, Trình Dục gật gù, Quách Gia giải thích thêm: - Viên Thiệu bản tính chậm chạp, hay làm lỡ việc, lại thêm mười vạn đại quân hành động lề mề, tốc độ tất sẽ chậm trễ, cho dù đã tới Lê Dương cũng không dễ dàng vượt sông. Lưu Bị nhờ làm phản mới nổi lên, lòng người chưa phục, chúa công lúc này bất ngờ khởi binh đánh úp, chắc chắn chỉ cần một trận là dẹp tan.
Đám Tào Thuần, Vương Tất vẫn không hiểu lắm, lẩm bẩm hỏi: - Lưu Bị vì Viên Thiệu mà làm phản, nếu Viên Thiệu đánh Lưu Bị để bình định, hà tất phải lãng phí trận chiến này? Từ Quan Độ tới

https://thuviensach.vn

Hạ Bì xa xôi ngàn dặm, nếu chiến sự kéo dài không thể xoay chuyển, há chẳng phải làm lỡ việc lớn hay sao?

- Các ngươi ấy à, phải cố mà lĩnh hội mưu kế của thằng tai to đi…- Tào Tháo giờ đã nhìn thấu con người của Lưu Bị, - Ta phong hắn làm Dự Châu mục kiêm Tả Tướng quân, đối xử chân thành, hậu đãi vô cùng, nhưng hắn vẫn làm phản…Lẽ nào Viên Thiệu có thể đối xử với hắn tốt hơn ta ? Có thể cho hắn chức quan to hơn chăng ? Một khi Lưu Bị đã không cam tâm theo ta thì cũng sẽ không cam tâm mà theo Viên Thiệu ! - Tào Tháo liếc mắt, giọng nói ngày càng lạnh lùng, - Đối với hắn mà nói, Viên Thiệu cũng giống như ta, đều chỉ là bằng hữu tạm thời. Nếu ta bị Viên Thiệu đánh bại, hắn sẽ được lợi ích gì ? Bởi vậy Lưu Bị nhất định sẽ bày mưu tính kế trước khi Viên Thiệu đánh bại ta, nhân lúc chúng ta đang mải mê chiến đấu để tranh thủ cướp lấy địa bàn, tăng cường thực lực, mà hiện tại chẳng phải đã tới Tiểu Bái rồi sao ? Phía bắc Tiểu Bái có Duyện Châu, phía đông có Từ Châu, phía tây có Dự Châu, chúng ta giằng co hơn một năm rưỡi với Viên Thiệu, hắn đã có thể xới tung đất Trung Nguyên lên rồi. Lúc đó, bất luận ta hay Viên Thiệu thắng cũng phải liều mạng với hắn một lần nữa... Bởi vậy cách tốt nhất bây giờ chính là lập tức khởi binh, trước tiên hất cẳng thằng tai to “nhân lúc cháy nhà hôi của” này ra khỏi thế cục, sau đó mới có thể yên tâm mà đấu với Viên Thiệu.

Đám Tào Thuần, Vương Tất lặng lẽ gật đầu, dường như đã hiểu ra đôi chút.

— Lần này nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tranh thủ trong vòng một tháng phải trở về. — Tào Tháo tay đã cầm lệnh tiễn, — Hiện giờ cần có người tới đóng quân ở Quyến Thành, ngăn chặn Viên Thiệu tiếp ứng cho Lưu Bị qua ngả này...

https://thuviensach.vn

— Tiểu tướng xin đi! — Trình Dục từ lâu đã muốn lập công, không đợi Tào Tháo nói hết đã cướp lấy lệnh tiễn.
— Trọng Đức nôn nóng quá nhỉ?
— Chúa công không cần nói nữa, tiểu tướng sẽ lập tức dẫn bảy trăm binh sĩ tới Quyên Thành, giám sát binh mã qua lại nơi này. Sau khi chúa công đánh bại Lưu Bị, tiểu tướng vẫn tiếp tục đóng quân ở đó, đề phòng Viên Thiệu đi đường vòng đến tập kích.
Quyên Thành ở phía tây Bạch Mã, cũng là thị trấn quan trọng ở ven sông Duyện Châu, Trình Dục hiểu rõ sự lợi hại trong đó.
Tào Tháo thấy những lời mình định dặn dò đã bị hắn nói ra hết, bèn lấy làm hài lòng : - Cứ vậy đi ! Nhưng binh lực của ngươi quá ít, bảy trăm người sao đủ? Ta cấp thêm cho ngươi hai ngàn binh.
— Tiểu tướng thấy không cần thiết! — Trình Dục xua tay, kiên quyết nói, — Viên Thiệu có mười vạn quân, tự cho là đi đến đâu cũng chẳng ai ngăn cản nổi. Nếu đại binh vượt sông tấn công tới, biết quân ta ít người, nhất định sẽ cho rằng không đáng đánh, vì thế sẽ vòng qua Quyên Thành mà đi, mạt tướng sẽ nhân dịp này quấy rối gây loạn. Nếu chúa công cấp thêm binh lính cho mạt tướng, hắn sẽ không thể không tấn công Quyên Thành. Hai, ba ngàn người có dũng mãnh tới đâu cũng không thể chống đỡ nổi mấy vạn quân, tới lúc đó không những tại hạ tử chiến, mà Quan Độ cũng mất đi hai ngàn binh lính quý giá, hà tất phải để cả hai nơi phải chịu tổn hại vậy chứ? Tại hạ dùng bảy trám binh lính này giữ thành, thử xem hắn làm gì nổi tại hạ!
- Được lắm! - Tào Tháo đập tay xuống án, - Ngươi còn gan dạ hơn cả Mạnh Bôn, Hạ Dục[27]. Giờ ta sẽ sửa biểu tấu, gia phong ngươi làm... - Bình thường mỗi khi Tào Tháo nhắc tới những từ đại loại như sửa biểu tấu thì đã thấy Phồn Khâm cầm bút mực chờ sẵn,

https://thuviensach.vn

song lúc này lại không thấy bóng dáng đâu, - Ồ? Hưu Bá đi đâu rồi?

Đám Quách Gia, Trình Dục bịt miệng không dám cười, Tuân Du nét mặt lúng túng: - Phồn Hưu Bá vừa mắc chút bệnh cấp, e là phải nghỉ dưỡng một thời gian. Mọi việc liên quan tới giấy tờ tạm thời giao cho Từ Đà.

— Không cần tên hay làm hỏng việc đó, — Tào Tháo khẽ chau mày, - Hãy điều Lộ Văn Úy tới cho ta. - Lộ Túy (Vãn Úy) hiện đảm đương chức Quân soái tế tửu, cùng Tuân Du xử lý việc quân cơ, — Bảo hắn thay ta thảo biểu tấu, gia phong Trọng Đức làm Trấn Uy Tướng quân.

— Tạ ơn chúa công! — Trình Dục bình thản nhận nhiệm vụ, — Thuộc hạ sẽ lập tức khởi binh.

— Ta cũng phải xuất phát rồi. — Tào Tháo đứng dậy, — Đánh Lưu Bị không thể chậm trễ, điều quân của Trương Liêu, Hạ Hầu Uyên phối hợp với trung quân của ta cùng tiến về Tiểu Bái, chọn đám kỵ binh tinh nhuệ, tiếp tục giương cờ Tư Không, ta sẽ khiến hắn trở tay không kịp... Ngoài ra điều thêm Hà Đê Yết giả Viên Mẫn đi theo chờ chỉ thị.

— Cho hắn đi theo làm gì? — Vương Tất không hiểu.

Tào Tháo tặc lưỡi, nói: — Bảo ngươi đi thì đi, chớ nhiều lời.

Vương Tất vội đi truyền lệnh, Tào Thuần, Hứa Chử ôm lấy áo khôi giáp, hỏi: - Chúa công, sức khỏe của người không sao chứ?

- Tốt tới mức không thể tốt hơn ! – Tào Tháo vỗ vỗ ngực, - May mà Viên Thiệu bảo Trần Lâm gửi tới bảng hịch văn này. Chửi người người phớt lờ chính là chửi mình, chửi người người không đáp chính là chửi phụ mẫu mình. Muốn đấu thì đấu trên chiến

https://thuviensach.vn

trường, ta không thèm dùng mánh khóe tiểu nhân để đấu lại hắn ! – Dứt lời liền cầm mũ chiến, đội lên đầu một cách dứt khoát.

Huyền Đức kinh sợ bỏ chạy

Tuy Lưu Bị lên kế hoạch phản lại Tào Tháo đã Y lâu, nhưng sau khi ký tên vào chiếu thư đai ngọc, trong lòng luôn thấp thỏm bất an, bởi vậy, khi được phái đem quân đi chặn Viên Thiệu, Lưu Bị vui như mở cờ trong bụng. Dẫn quân rời khỏi Hứa Đô, Lưu Bị như giao long xuống biển, mãnh hổ xuất chuồng, chỉ giở chút thủ đoạn đã qua được mắt Chu Linh, Lộ Chiêu, giết chết Xa Trụ chiếm lấy Hạ Bì. Năm xưa, Đào Khiêm từng giao cho Lưu Bị chức châu mục, nhờ vậy ông cũng tạo dựng được chút quan hệ ở Từ Châu, lại thêm đám thuộc hạ cũ là Mi Trúc, Mi Phương, Lưu Diễm, Tiết Vĩnh lần lượt đầu quân trở lại, nên chỉ trong một thời gian ngắn Lưu Bị đã khôi phục được thế lực, lại có đám Xương Bá, Từ Hòa danh tiếng vang xa, trong chớp mắt đã chiêu mộ được hơn vạn binh mã. Tuy đa số là sơn tặc, thảo khấu ô hợp, song chỉ cần huấn luyện, điều binh khiển tướng tỉ mỉ thì cũng đủ để làm được việc lớn nhân lúc Viên - Tào giao tranh.

Sau đó Lưu Đại, Vương Trung dẫn quân tới tập kích, Quan Vũ, Trương Phi chỉ một trận đã đánh cho quân Tào tan tác chim muông, bỏ chạy nháo nhào. Lưu Bị ngông cuồng: - Lũ vô lại như các ngươi không phải là đối thủ của ta. Ngay cả Tào Tháo đích thân dẫn quân tới đây, cũng chưa chắc đã đánh bại được ta đâu! — Kỳ thực Lưu Bị sớm đã trù tính, chư tướng Từ Châu bị Xương Bá ngáng chấn ở Duyện Châu, đám quân ít ỏi đó ngoài việc lo đối phó với Từ Hòa, Trần Đăng còn phải đề phòng Tôn Sách. Quan trọng hơn, Viên Thiệu đã khởi binh ở Nghiệp Thành, đại quân chẳng mấy chốc sẽ tới Lê Dương, lúc này Tào Tháo sẽ không thể đem

https://thuviensach.vn

quấn đánh ông ta được. Vì thế Lưu Bị mới có gan hành động, sai Quan Vũ ở lại trấn giữ Hạ Bì, Tôn Càn lên phía bắc móc nối với Viên Thiệu, mặt khác đích thân dẫn quân về Tiểu Bái, tiếp tục chiêu mộ binh mã, định làm ngư ông đắc lợi.

Nào ngờ vừa tới Tiểu Bái ngày thứ bảy, Lưu Bị còn đang tán hươu tán vượn về sai lầm của Tào Tháo với Lưu Diễm thì có lính trinh sát tới báo, Tào Tháo đích thân dẫn binh mã sắp kéo đến nơi. Lưu Bị hoảng hốt nhưng vẫn không tin, bèn đích thân dẫn Trương Phi, Mi Trúc, Giản Ưng cưỡi ngựa ra khỏi thành lên sườn núi quan sát. Từ xa đã thấy cờ soái của Tào Tháo, lại thấy binh mã khí thế hung hãn hơn hẳn lần trước, hơn nữa còn có rất nhiều kỵ binh, Lưu Bị bủn rủn cả người. Ông ta không thể tưởng tượng được, sao vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến? Chớ thấy Lưu Bị lúc trước ba hoa khoác lác, Tiểu Bái tuy có gần vạn binh mã, song lại toàn là đám ô hợp, binh khí cũng chưa chuẩn bị đủ, lại có không ít người Từ Châu từng bị Tào Tháo dọa cho sợ vỡ mật, trận này ắt không thể chống đỡ được! Lưu Bị thấy thế cục chuyển biến xấu, không dám quay về thành, bỏ lại cả đám binh mã, dẫn theo đám tay chân thân cận cuống cuồng tháo chạy.

Khi Tào Tháo kéo tới Tiểu Bái, trong thành không còn tướng, đám tạp binh hổ lốn kia càng hoang mang rối loạn.

Vào thời khắc quyết định, không biết ai đã nhớ tới lệ cũ của quân Tào là sẽ giết sạch nếu quy hàng sau khi thành bị bao vây, nên vội vã mở cổng, tất thảy quỳ sụp xuống đất, nhiệt liệt chào đón quân Tào tới "tiếp quản".

Tào Tháo vào tới Tiểu Bái thì hết sức hả hê, không những thu hồi được thành trì mà còn có được lương thảo, quân nhu mà Lưu Bị chuẩn bị, hơn nữa đám tạp binh này nếu khéo léo tuyển chọn một

https://thuviensach.vn

chút là có thể mang được tới Quan Độ, tăng thêm binh lực đối đầu với Viên Thiệu.

Tuy nhiên nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, Tào Tháo chỉ để đám Tào Thuần ở lại xử lý mọi việc, còn mình cùng Trương Liêu, Hạ Hầu Uyên lập tức dẫn quấn tiếp tục tiến về phía đông, truy sát bằng được trước khi Lưu Bị chạy về đến Hạ Bì. Kỵ binh đằng trước bộ binh đằng sau, cát bụi mịt mù suốt dọc đường đi, quân Tào đi liền hai ngày đêm không nghỉ, song chẳng thấy bóng dáng Lưu Bị đâu, chẳng mấy mà đã tới được thành Hạ Bì.

Lầu Bạch Môn hiện ra trước mắt, Tào Tháo lại trở về chốn xưa, thấy đầu thành vắng lặng như tờ, hầu như không có quân phòng thủ, bỗng chốc hiểu ra, thở dài nói với Trương Liêu, Hạ Hầu Uyên rằng : - Tên Lưu đại nhĩ đúng là có thuật thoát thân ! Hắn đã đoán trước ta sẽ đuổi cùng giết tận nên không trở về Hạ Bì mà chuyển hướng sang Đông Bắc, chạy thẳng tới Thanh Châu rồi.

Hạ Hầu Uyên nghiến răng nghiến lợi : - Mẹ kiếp ! Dám chơi trò ve sầu tuột vỏ với chúng ta !

— Ngươi nói gì? - Trương Liêu nghe không hiểu.

— Ve sầu tuột vỏ ấy...

Tào Tháo dở khóc dở cười: — Diệu Tài! Thế nào là ve sầu tuột vỏ? Lúc rảnh ngươi hãy chịu khó đọc sách đi. Binh lính trong quân đều gọi ngươi là Bạch địa tướng quân[1] đấy, ngươi nghe thấy dễ chịu không?

— Cái gì mà bạch địa, chỉ cần mọc được hoa thì tất là hảo địa (đất tốt) rồi. — Hạ Hầu Uyên chẳng thèm để tâm, — Theo tiểu tướng, hãy mau chóng chia quân truy đuổi thằng giặc tai to, tránh để hắn hợp lại với tên Xương Bá.

https://thuviensach.vn

Trương Liêu phì cười trước kiểu nói năng thô tục của Hạ Hầu Uyên, liền chắp tay: - Mạt tướng nguyện dẫn một đám kỵ binh truy kích Lưu Bị!

— Mẹ kiếp, là chủ ý của tại hạ, để tại hạ đi mới phải. — Hạ Hầu Uyên cũng thích tranh công.

Tào Tháo khẽ cười: — Diệu Tài dẫn quân đi, nếu không đuổi kịp chúng thì đem quân trợ giúp đám Ngô Đôn, Doãn Lễ tấn công Xương Bá.

— Có thế chứ! — Hạ Hầu Uyên dương dương đắc ý, — Một mũi tên mà trúng hai đích, tiểu đệ đi ngay đây! - Nói xong dẫn đám quân của đại bản doanh hừng hực khí thế tiến về phía bắc. Trương Liêu thấy Tào Tháo thiên vị gia quyến thì không vui, nào ngờ Tào Tháo đột nhiên tới bên nói nhỏ - Văn Viễn, trấn giữ Hạ Bì là Quan Vân tan Trường! Cơ hội báo ân tới rồi đấy...

Nghe Tào Tháo nói vậy, Trương Liêu không khỏi thất vọng. Mới đầu, hắn tới hàng Tào Tháo vốn là có ý xin chết, may được Quan Vũ lấy tình cảm hóa, dùng lý thuyết phục, lại lấy tính mạng ra bảo đảm mới ở lại phò tá Táo Tháo. Từ khi vào Tào doanh đến nay, được làm Trung lang tướng, thụ phong Quan nội hầu, chiêu hàng chư tướng Tang Bá, ông thấy Tào Tháo là một minh chủ, ngoài việc bất hòa với Giám quân Vũ Châu ra, tất thảy đều rất hài lòng. Nào ngờ thiên hạ lại lắm chuyện trái khoáy, chính Quan Vũ ban đầu ra sức giữ Trương Liêu ở lại Tào doanh giờ lại trở thành kẻ phản bội. Đại quân chỉ chốc lát là đánh tới nơi, Hạ Bì sẽ không thể giữ nổi. Trương Liêu nghĩ, tốt nhất là Quan Vũ nên tự dâng thành đầu hàng, vừa không phải động binh, lại không phương hại đến nghĩa tình. Thế nhưng, ông cũng thừa hiểu tính khí của Quan Vũ, thà cầm đao cưỡi ngựa liều chết chứ không bao giờ quỳ gối xin

https://thuviensach.vn

hàng; nếu công phá Hạ Bì, Quan Vũ tất nhiên sẽ nhất quyết chống cự, lúc đó khó tránh khỏi làm hại đến tính mạng của ân huynh. Trương Liêu nghĩ đi nghĩ lại, càng thấy trung nghĩa khó vẹn toàn.

Tào Tháo nhìn vẻ mặt ủ dột của Trương Liêu, hiểu rõ trong lòng hắn nghĩ gì, cười nói: - Văn Viễn, ngươi hắn muốn Quan Vân Trường quy hàng?

- Dạ, đương nhiên là muốn, có điều Quan Vũ i tính khí can trường, e là hắn không chịu...

- Chẳng phải ngươi cũng rất can trường đó sao? - Câu hỏi của Tào Tháo khiến Trương Liêu mặt đỏ như gấc, — Chỉ cẩn lão phu đối xử chân thành thẳng thắn, Vân Trường nhất định sẽ theo lão phu.

— Tuy Tào Tháo nói vậy, nhưng trong lòng lại lấy làm hối hận, nếu lần trước chịu giữ lời hứa ban tặng Đỗ thị cho Quan Vũ, chưa biết chừng đã có thể lôi kéo hắn về dưới trướng, không những sẽ không có trận chiến hôm nay mà có lẽ cả âm mưu của Lưu Bị cũng có thể nắm được. Song Tào Tháo vì tham mỹ nữ mà làm hỏng đại sự, còn khiến cho Đinh thị phu nhân bực bội oán trách. Giờ đây ông trời lại cho Tào Tháo cơ hội, lần này nhất định phải thu phục Quan Vũ. Sau này xuất binh, tả có Quan Vũ, hữu có Trương Liêu, còn gì uy phong hơn thế? Nghĩ vậy, Táo Tháo chợt bật cười.

— Chúa công... Chúa công... Người sao vậy? — Trương Liêu thấy Tào Tháo cười một cách kỳ lạ.

Tào Tháo thấy mình có vẻ thất lễ, liền nghiêm nét mặt, đưa tay vuốt râu, trầm ngâm nói: - Lưu Viễn đã muốn du thuyết, lão phu có kế này có thể giúp ngươi lập đại công.

- Ổ? - Trương Liêu có chút nghi hoặc, - Có kế sách như vậy sao?

— Yến tâm đi, chỉ cần ta thực hiện kế này, Quan Vũ nhất định sẽ hoang mang rối loạn. Tới lúc đó, lại có Lưu Viễn ra khuyên nhủ, ắt

https://thuviensach.vn

hắn sẽ cam tâm đầu hàng. - Tào Tháo đầy tự tin, quay đầu dặn dò Hứa Chử: - Trọng Khang, ngươi mau đi gọi Giám quán Vũ Châu, Hà Đê, Yết giả Viên Mẫn lại đây.

— Gọi bọn họ tới làm gì? — Trương Liêu không hiểu, đại chiến trước mắt, cần hai kẻ văn nhân ấy làm gì.

— Khắc có việc cần đến họ. — Tào Tháo nói, vẻ bí hiểm.

Thu hàng Quan Vũ

Có lẽ đã đoán liệu trước được thế cục có biến, Quan Vũ lòng đầy bất an.

Lưu Bị đã rời khỏi Hạ Bì hơn mười ngày, dù chiêu binh thuận lợi hay không thì đáng lẽ cũng phải phái người quay về thông báo. Song từ chỗ Xương Bá, Từ Hòa đều có tấu báo, chẳng nghe nói gì về tình hình ở Tiểu Bái, đến ngay cả Giản Ưng, Tiết Vĩnh mấy ngày nay thường xuyên qua lại là thế cũng không thấy đâu. Quan Vũ vốn đã quen với nhiều biến cố lâu nay, tự khắc đoán được Tiểu Bái có loạn, song nếu có chuyện, sao Lưu Bị mãi chưa rút về? Quan Vũ nát óc suy nghĩ mà vẫn không thông, định dẫn quân về phía tây tiếp ứng Tiểu Bái, song vẫn còn lăn tăn do dự, thứ nhất binh lính Hạ Bì ít, khó mà tạo thành thanh thế được, thứ hai nếu bỏ thành, sau này khó mà thu lại được, thứ ba gia quyến của Lưu Bị vẫn còn ở Hạ Bì!

Lưu Bị từ lúc dấy binh tới nay dã mười sáu nám, trong mười sáu năm này đã thảo phạt Khăn Vàng, chiến đấu với Trương Thuần, đầu quân cho Công Tôn, dựa vào Điền Giai, cứu Khổng Dung, trợ giúp Đào Khiêm, theo Lã Bố, hàng Tào Tháo, liên minh Viên Thiệu, nam chinh bắc chiến, đông đánh tây chém, bôn ba khắp nơi, người vợ đầu đã qua đời trong một cuộc loạn lạc, hiện tại chỉ có một thê, một thiếp ở Hạ Bì. Chính thê Mi thị là em gái của Mi

https://thuviensach.vn

Trúc, Mi Phương, cưới khi ở Từ Châu, đã hạ sinh hai cô con gái, đều chưa tới năm tuổi, tiểu thiếp Cam thị là cháu gái đằng vợ của Đào Khiêm. Hai phu nhân đều chưa được hưởng mấy ngày hạnh phúc với Lưu Bị, lúc đầu Tiểu Bái thất thủ, nửa năm trời làm tù binh trong tay Lã Bố. Nay khó khăn lắm mới thoát khỏi sự kiểm soát của Tào Tháo, nếu Quan Vũ dẫn quân về phía tây, hai phu nhân đi cùng có mệnh hệ gì thì biết ân nói sao với Lưu Bị?

Qua hai ngày chần chừ do dự, đột nhiên có lính trinh sát tới báo rằng đại quân Tào Tháo đang từ phía đông kéo đến, Quan Vũ chột dạ, hiểu rằng Tiểu Bái đã thất thủ, Lưu Bị không biết đã chạy trốn đến nơi nào. Sự việc tới nước này, ông thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, sống chết cùng Hạ Bì, lệnh cho phó tướng Hạ Hầu Bác dẫn thân binh bảo vệ hai vị phu nhân, còn mình dẫn theo chút lính nhếch nhác lên thành, một là để chuẩn bị chống cự với quân Tào, hai là quan sát xem có bóng dáng của Lưu Bị không.

Quan Vũ lên lầu Bạch Môn quan sát tứ phía, tận mắt thấy quân Tào nghìn nghịt kéo đến, cờ quạt rợp trời, khôi giáp chỉnh tề, ít thì cũng phải bốn năm ngàn quân, cờ Tư Không của Tào Tháo sừng sững giữa hàng quân. Quân giữ thành Hạ Bì chỉ hơn ngàn người đa phần là đám tạp quân chưa qua huấn luyện, trận này không cần đánh cũng biết chắc kết quả ra sao. Quan Vân Trường tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt đao sẵn sàng liều mạng, nào ngờ chờ sẵn tới nửa canh giờ mới thấy quân Tào không những không công thành, ngược lại còn ào ào rút về phía nam.

Đại quân Tào Tháo vượt sông Tứ Thủy tới tập kết ở khe Sơn Loan phía nam, chỉ để lại gần hai ngàn binh mã chặn ở cửa nam tiếp tục khiêu chiến. Quan Vũ vịn tay lên bờ tường quan sát kỹ xung quanh, thấy có tên lính giơ cao cờ hiệu để chữ “Vũ” , người của

https://thuviensach.vn

đốc quân dưới cờ đầu đội mũ, mình mặc áo khoác, mặt mũi sáng sủa, không cầm binh đao, tay cầm cờ lệnh, hắn là Giám quân Tào doanh Vũ Bá Nam! Quan Vũ hết sức kinh ngạc, đoán rằng Tào Tháo có cách dụng binh, nay phái cả Vũ Châu một đốc quân vân sĩ tới khiêu chiến, ắt trong quân có biến.

Vẫn chưa hết ngỡ ngàng thì ở phía nam lại nghe có tiếng hô "Giết, giết". Từ đẩu thành nhìn ra xa, thấy cát bụi cuộn bay mù mịt trong khe núi, cờ quạt nhấp nhoáng thoắt ẩn thoắt hiện, tựa như đã khai chiến. Lại qua nửa canh giờ nữa, trên cẩu Tứ Thủy bỗng xuất hiện hơn chục kỵ binh phi như bay tới, hét lớn với đám binh sĩ vây thành: - Thắng rồi! Đánh thắng rồi! Bắt được Giản Ưng, Tiết Vĩnh rồi!

Chẳng lẽ quân Lưu Bị đã đến đây? Vậy sao không vào Hạ Bì mà lại để quân Tào đến trước? Quan Vũ bán tín bán nghi, hiểu rõ Tào Tháo quỷ kế đa mưu, chưa biết chừng đây lại là kế dụ địch, song vẫn không tránh khỏi lo âu. Thoáng chốc trời đã chuyển tối, tiếng hô giết ở phía nam vẫn vang lên không ngừng, quân Vũ Châu cũng bắt đầu bắn tên công thành, có điều tên bắn ra thưa thớt, tường thành Hạ Bì lại cao, hầu như bắn không tới cổng lầu. Quan Vũ chỉ huy quân phòng thủ miễn cưỡng bắn trả, trong lòng vẫn chỉ nghĩ tới sự tình ở phía nam. Bỗng nghe thấy tiếng hô giết dội đến, từ trong khe núi bất ngờ xuất hiện một đội binh mã, giương tấm đại kỳ màu đỏ viền trắng có chữ "Lưu". Quan Vũ giật mình kinh ngạc: - Đó không phải nghĩa huynh Lưu Bị thì còn ai? — Song thấy quân Tào hừng hực khí thế truy đuổi không tha, đám tàn binh Lưu Bị tình thế nguy cấp, dần dần bị dồn tới đầu núi, rồi mất hút vào giữa rừng cây rậm rạp. Quân Tào dàn trận vây kín mỏm núi, thương kích nỏ tiễn đồng loạt tấn công. Cùng lúc này, quân Tào ngoài

https://thuviensach.vn

thành Hạ Bì cũng tấn công ngày càng hăng, Vũ Châu khua mạnh cờ lệnh trên tay, tên bắn như mưa về phía lầu Bạch Môn, dường như là cố ý ngăn Quan Vũ ra khỏi thành chi viện. Đến lúc này Quan Vũ không thể không tin, tận mắt chứng kiến Lưu Bị gặp nạn lẽ nào không cứu? Ông lập tức ra lệnh gọi Hạ Hầu Bác tới, giao cho việc giữ thành, còn mình đích thân dẫn hai trám lính tinh nhuệ ra khỏi cổng nam đi cứu viện.

Hạ Bì có sông hộ thành do Viên Mẫn đào, cổng thành vừa mở ra, cầu treo liền được hạ xuống, Quan Vân Trường vung Thanh Long Yển Nguyệt đao, thúc chiến mã xông lên trước, đám lính như lang như sói bám sát phía sau. Quân Tào đang mải phóng tên, nào ngờ có binh mã xông tới nên nhất thời hoảng loạn. Văn sĩ Vũ Châu không có khả năng ứng chiến nên vứt bỏ cờ lệnh, thúc ngựa bỏ chạy, tay Thống soái chạy trốn, đám lính kia sao còn ý chí chiến đấu? Thế trận lập tức hỗn loạn, cung tên binh khí vứt đầy trên đất, hai ngàn binh sĩ cuống cuồng bỏ chạy tán loạn. Quan Vũ nhân đà này tả xông hữu đột, đuổi chém điên cuồng khiến quân Tào tan tác, lại yểm hộ Hạ Hầu Bác thu cầu treo đóng chặt cổng thành, rồi mới dẫn hai trăm lính lao về phía nam.

Đội quân nhanh chóng bảng qua cầu Tứ Thủy, thấy vùng núi phía trước có tiếng người hò hét chói tai, cờ quạt quân Tào và Lưu Bị thoắt ẩn thoắt hiện rượt đuổi trong rừng, thẳng về phía nam càng ngày càng xa. Thấy tình thế trước mắt, Quan Vũ lòng như lửa đốt, nghĩ bụng hẳn đám Trương Phi, Triệu Vân, Trần Đáo đang gắng chống chọi, anh em nhà họ Mi e đã khó bảo toàn, tính mạng Lưu Bị đang nguy hiểm cận kề. Lại thấy quân Tào khí thế ngút trời quanh núi, đao thương kiếm kích tua tủa. Quan Vân Trường than thở trong lòng: - E rằng hôm nay là ngày tận số của huynh đệ ta

https://thuviensach.vn

rồi! - Biết chắc thất bại nhưng vẫn phải liều chết xông tới, quyết không trái lời thề chết cùng ngày, cùng tháng, cùng nám.
— Sinh tử tồn vong đều ở trận chiến này! Theo ta xông lên! - Quan Vũ hét lớn, vung thanh Yển Nguyệt đao thúc ngựa xông trận, hai trăm tên lính cũng hò hét lao theo. Nhưng quân Tào người đông thế lớn, chỉ nháy mắt đã bao vây đám quân nhỏ lẻ này. Quan Vân Trường vì muốn cứu huynh trưởng mà bất chấp tính mạng, gặp đầu giết đấy, oai phong như thần binh giáng thế, khiến quấn Tào lũ lượt vứt bỏ mũ áo, vừa chạy vừa kêu: — Tên mặt đỏ chính là phản tặc Quan Vũ, lợi hại vô cùng! Đừng để hắn đánh tới... — Đám lính sợ hãi vây quanh Quan Vũ, không dám đánh tướng, chỉ dám ra tay với hai trăm lính tốt kia. Quan Vũ điên cuồng vung đao, đột phá trùng vây tới tận chân núi, ngoảnh mặt nhìn lại, đám lính đi theo chỉ còn lại một nửa, số khác bị vây khốn trong thế trận.
Vùng núi này rừng cây rậm rạp, đường đi khúc khuỷu, may mà sườn dốc vẫn khá bằng phẳng, thêm vào đó mới đầu xuân cây cối vẫn còn trơ cành, có thể phân rõ địch ta. Chiến mã của Quan Vũ thoăn thoắt leo lên dốc tiến về phía trước. Không ít quân Tào tay cầm cung tên chặn đường đều bị Quan Vũ đuổi sạch, tuy nhiên đám lính theo sau bị thương ngày càng nhiều. Chém giết thêm hai canh giờ nữa thì trời tối mịt, cờ trướng của Lưu Bị dần dần hiện ra, lắc lư lay động giữa cánh rừng cách đó không xa.
- Huynh trưởng... Tiểu đệ tới đây! - Quan Vũ hô to.
Không biết là Lưu Bị đã bị giết hay bên cạnh vẫn còn kẻ địch mà mãi không thoát về phía này, lại cứ thục mạng chạy về phía nam. Quan Vũ liền dẫn binh tiếp tục đuổi theo. Đi hết đoạn đến đoạn khác, khắp nơi quăng đầy kiếm gãy đao đứt, song vẫn không thể đuổi kịp Lưu Bị. Chẳng mấy chốc đã gần giờ Tuất, mặt trời khuất

https://thuviensach.vn

dần sau đỉnh núi, núi rừng càng tối tăm mờ mịt, không còn thấy bóng dáng lá cờ kia đâu, tiếng chém giết bốn phía cũng lặng dần. Quan Vũ không còn sự lựa chọn khác, đành phải mò mẫm trong bóng tối tiếp tục tiến về phía trước, cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên thấy địa thế bằng phẳng, cây cối thưa dần — Thì ra đã lên tới đỉnh núi. Không đuổi kịp Lưu Bị, Quan Vũ và đám lính thở dài thườn thượt, đưa mắt nhìn ra xung quanh, thấy phía dưới bốn bề cây cối đen kịt một màu. Lúc này lại xuất hiện sương mù giăng kín khắp nơi, khiến mọi thứ chìm trong mơ hồ, mang tới cảm giác kỳ quái đáng sợ.

Huynh trưởng đã chạy về đâu? Quân Tào đã rút hay chưa? Giờ phải làm gì? Trong đầu Quan Vũ hoàn toàn trống rỗng, bèn gọi tên lính lại nhóm lửa, mọi người cùng ngồi quây một chỗ trầm tư nghĩ cách. Nào ngờ ánh lửa yếu ớt mới vừa xua tan sương mù, đã nghe thấy có tiếng lính la lớn: - Tướng quân, ở đây có thứ gì ấy!

Quan Vũ nghe vậy, bèn tiến lại chỗ cao nhất trên đỉnh núi, song chỉ nhìn thấy lá cờ lớn có chữ “Lưu” cắm sừng sững giữa đá núi, phía dưới còn có một bao nải. Mở ra xem, thấy có một hũ rượu, vài miếng thịt bò, một miếng lụa đề chữ. Quan Vũ nheo mắt nhìn, thấy bên trên viết hàng chữ “Quan tướng quân ra khỏi thành tới đây, chuẩn bị chút rượu thịt để bày tỏ thành ý”.

— Trúng kế rồi! — Quan Vũ đột nhiên cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh, lại nhìn lá cờ, trong lòng hiểu rõ: Tiểu Bái đã rơi vào tay Tào Tháo, cờ của huynh trưởng đương nhiên đã bị hắn lấy mất, tên lão tặc này đã dùng cờ của huynh trưởng dụ mình rời khỏi thành! Chứ huynh trưởng vốn chẳng ở nơi này... — Nghĩ đoạn Quan Vũ càng thêm hoảng hốt, quay đầu lại nhìn đám binh sĩ đi theo, người thì chết, kẻ bị thương, chỉ còn lại hai ba chục tên, nửa ngày trời hết

https://thuviensach.vn

chém giết lại leo núi, chưa được ăn chút gì vào vào bụng, sức tàn lực kiệt. Đúng là đã bị Tào Tháo vây chặt trên núi rồi.
Quan Vũ không rét mà run, lập tức truyền lệnh: — Tất cả im lặng, nhanh chóng dập lửa!
Sau một hồi ổn ã, trên núi lại tĩnh mịch và tối đen trở lại. Hôm nay đến trăng cũng không có, giơ bàn tay chẳng thấy năm ngón, dỏng tai chẳng thấy tiếng người, rừng núi âm u như rơi vào động sâu, chỉ thi thoảng có tiếng quạ kêu rợn người, sau khoảnh khắc đó, bốn bề lại càng âm u hơn. Quan Vũ thở dài ngồi sụp xuống tảng đá lớn, bất giác rút thanh kiếm bên hông thề, nếu thực không xong thì tự ta kết liễu, hà tất liên lụy đến những huynh đệ này? Nhưng nghĩ tới thành Hạ Bì phúc họa còn chưa biết, hai vị phu nhân vẫn ở trong thành, Lưu Bị hiện không rõ tung tích, trong lòng chợt rối bời, lại cất bội kiếm về chỗ cũ.
Chưa hết hoang mang thì đột nhiên ở dưới chân núi phía nam xuất hiện bó đuốc chầm chậm di chuyển về phía này. Đám binh lính lập tức cảnh giác, ai nấy siết chặt đao kiếm, quyết liều mạng sống mái một phen. Nào ngờ đốm lửa kia khống hề gấp gáp, cứ đủng đỉnh tiến lại, cũng không thấy có tiếng gào thét đòi giết. Sau khoảng hơn một khắc, ánh lửa dần tới đỉnh núi, chỉ nghe loáng thoáng có tiếng vó ngựa. Quan Vũ định thần quan sát, chỉ thấy từ trong cánh rừng âm u xuất hiện bốn năm lính Tào vầy quanh một người cưỡi ngựa tiến lại, ánh lửa ấm áp soi rõ khuôn mặt to trán rộng — Người đến chính là Trương Liêu.
— Văn Viễn, hóa ra là đệ... — Quan Vũ khẽ thở phào, ra hiệu cho quân lính hạ vũ khí.
— Tiểu đệ sớm đã thấy đống lửa của huynh. — Trương Liêu nhảy xuống ngựa, bước tới ngồi xuống cạnh Quan Vũ, - Huynh đệ

https://thuviensach.vn

chúng ta lâu ngày không gặp. Tiểu đệ đóng quân ở Quan Độ, huynh theo Lưu Bị thảo phạt Viên Thuật, chia tay nhau dễ đến nửa năm. Thế gian này bằng hữu đúng là gặp thì ít mà xa cách nhiều!

— Quả vậy, nếu không đánh nhau, dừng ở nơi này cũng tốt biết mấy... — Nói dứt lời, Quan Vũ đột nhiên ý thức đến hiện tại, nghiêm mặt hỏi: — Đệ tới đây làm gì?

— Chúng ta vừa là bằng hữu cũng coi là đồng hương, tiểu đệ tới tìm huynh hàn huyên thôi. — Trương Liêu tươi cười, - Đệ để lại rượu cho huynh, sao huynh không uống lấy một chút?

— Là đệ dụ ta lên núi? - Quan Vũ đứng phắt dậy, trợn mắt cau mày. Dưới ánh lửa, da mặt vốn đã đỏ của Quan Vũ càng trở nên cương nghị. Quan Vũ muốn mắng chửi Trương Liêu vài câu, song ngẫm lại, Trương Liêu bảo vệ Tào Tháo, mình phò tá Lưu Bị, hai bến vốn thù địch, ai nấy đều thờ chủ riêng, oán trách gì chứ? Nghĩ tới đây mặt mày giãn ra, chầm chậm ngồi xuống, cầm hũ rượu lên tu liền hai ngụm. Trương Liêu cũng không nói gì, chỉ ngồi lặng im quan sát. Quan Vũ tay bê hũ rượu cao quá đầu, uống ừng ực từng ngụm to, lồng ngực phập phồng, cho tới khi hết giọt rượu cuối cùng mới vuốt râu mà nói: — Rượu ngon! — Tiếp đó ném hũ xuống đất vỡ tan, thuận tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt đao, — Rượu cũng uống rồi, tới lúc liều mạng đây!

— Không đánh, không đánh. — Trương Liêu xua tay, — Đệ đến đao cũng chẳng mang theo.

Thấy Trương Liêu cười tít mắt, Quan Vũ bèn thu đao: — Văn Viễn chẳng lẽ tới thuyết phục Quan mỗ?

— Vân Trường huynh hiểu lầm rồi. — Trương Liêu khẽ lắc đầu, — Năm xưa, nhờ của huynh trưởng khuyên bảo mà tiểu đệ quy

https://thuviensach.vn

thuận triều đình. Nay huynh trưởng gặp nạn, tiểu đệ lẽ nào không cứu?
— Hừm! — Quan Vũ cười khẩy, — Nói như vậy, đệ tới giúp ta thoát khỏi vòng vây?
Trương Liêu biết Quan Vũ có ý giễu cợt, song vẫn nhẫn nại nói: — Cũng không phải vậy.
— Đã không đánh, không thuyết phục, lại chẳng trợ giúp. Hai bên giao chiến, đệ tới đây làm gì?
— Tiểu đệ tới cứu huynh.
Quan Vũ thấy hắn nói cho qua chuyện, bèn thẳng thừng : - Văn Viễn hà tất phải giấu giếm, chẳng phải là muốn khuyên ta đầu hàng ư ? Ta nói rõ với đệ, hôm nay có chết ta cũng không hàng. Huynh trưởng ta đã đoạn tuyệt với Tào Tháo, Quan mỗ cũng thề chết không vào Tào doanh, thà làm ngọc vỡ chứ quyết không làm ngói lành ! Đệ không cần nhiều lời, tránh làm tổn thương tình cảm bấy lâu giữa chúng ta.
— Hừm! Quả là có khẩu khí! — Trương Liêu đứng dậy nói — Tiếc cho huynh, tự cho mình là anh hùng thiên hạ mà tùy tiện nộp mạng ở đây...
— Đừng nhiều lời! — Không đợi hắn nói hết, Quan Vũ ngắt lời — Đại trượng phu chết vì nghĩa khí, quyết không quỳ gối trước kẻ thù. Quan mỗ là hạng người gì, há có thể làm chuyện bất nghĩa phản chủ?
Khi khuyên Trương Liêu hàng Tào Tháo, Quan Vũ nói có lý có tình, giờ gặp chuyện tương tự thì lại kháng khăng không hiểu. Trương Liêu vô cùng tức tối, nghiêm giọng quát: — Quan Vân Trường, lòng tự trọng của huynh quá cao rồi! Rõ ràng Tào Công có ý giữ mạng cho huynh, đám lính ở Hạ Bì đó tài nghệ thế nào huynh

https://thuviensach.vn

còn không rõ? Nếu muốn giết huynh, phá thành dễ như trở bàn tay, hà tất phải dụ huynh tới đây?
- Cho dù là như vậy, Quan mỗ cũng không thể hàng ! - Quan Vũ đương nhiên hiểu rõ ẩn ý trong đó, song tình nghĩa với Lưu Bị quá sâu nặng, mười mấy năm cùng chung hoạn nạn, đây là điều mà Tào Tháo không thể có được, huống hồ chuyện của Đỗ thị đã để lại ấn tượng xấu trong lòng ông. Không phải Quan Vũ mê gì gái đẹp, song chứng kiến Tào Tháo vì một người con gái mà hủy bỏ lời hứa, cùng chia hoạn nạn thì dễ, cùng hưởng thái bình lại khó, trở mặt quá nhanh, sau này không biết sẽ còn làm ra bao nhiêu chuyện bội tính đáng khinh nữa.
Trương Liêu thấy hắn quyết tâm như vậy, bèn vẫy tay ra hiệu với đám lính thân cận. Đám lính hiểu ý, giơ bó đuốc lên khua vài cái. Trong khe núi lập tức vang lên tiếng hò hét đinh tai nhức óc như đảo điên trời đất. Dưới chân núi tối đen xuất hiện vô số bó đuốc, dày đặc kín mít như sao giăng trên trời. Ngọn núi này sớm đã bị quân Tào bao vây không còn một lỗ hổng.
Quan Vũ đứng phắt dậy cầm đại đao: — Được lắm, được lắm! Cuối cùng cũng phải ra tay thật với Quan mỗ rồi!
Trương Liêu lắc đầu tỏ vẻ coi thường, chỉ tay về phía bắc nói: — Huynh mở to mắt ra mà xem!
Hướng tay Trương Liêu chỉ chính là thành Hạ Bì phía bờ bắc sông Tứ Thủy, chỉ thấy đèn đuốc san sát, cờ quạt rợp trời. Quan Vũ thấy vậy đùng đùng nổi giận, trừng mắt hỏi: - Giặc Tào đã phá thành rồi ư?
- Há cần động binh đao? - Trương Liêu cười lạnh lùng, — Hà Đê Yết giả Viên Mẫn ưng giúp bách tính Hạ Bì tu sửa kênh rạch, phụ lão trong thành vô cùng cảm tạ ân đức. Đám lính của huynh đều là

https://thuviensach.vn

người bản địa, thấy Viên Mẫn chiêu hàng bèn lập tức trói Hạ Hầu Bác, Hạ Bì không cần công mà tự vỡ! — Nói tới đây, Trương Liếu cố ý nói thêm: - Hai vị phu nhân Mi thị và Cam thị cũng bị bắt rồi. Có điều huynh yên tâm, Tào công đã truyền lệnh, không cho phép bất cứ ai động tới họ.

Quan Vũ đấm ngực, than thở: — Ý trời... Đúng là ý trời...

— Không phải ý trời, là lòng người muốn vậy! —

Trương Liêu nhìn chằm chằm — Thế nào, sự việc đã tới nước này, huynh trưởng có chịu hàng không?

Quan Vũ đưa tay nắm râu, run run nói: — Nếu không hàng, Tào Tháo hẳn sẽ gây bất lợi cho hai vị phu nhân?

— Hừm! Huynh quá coi thường Tào Công rồi, ngày trước Lã Bố còn không làm tổn thương gia quyến Lưu Huyền Đức, huống hồ là Tào công quang minh chính đại! - Trong mắt Trương Liêu tự thấy như vậy.

Quan Vũ bán tín bán nghi, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói: - Văn Viễn, ngươi còn coi ta là bằng hữu chăng?

— Đương nhiên rồi, bằng không đệ vất vả tìm huynh làm gì?

— Huynh hỏi đệ một câu, đệ có thể trả lời thành thực chứ?

— Huynh cứ hỏi! — Trương Liêu vui vẻ trả lời.

— Ta biết Tiểu Bái đã thất thủ, dám hỏi huynh trưởng ta liệu đã mất mạng chưa?

Trương Liêu sửng sốt, không ngờ Quan Vũ lại hỏi câu này. Chuyện này liên quan tới quân cơ, không thể tùy tiện tiết lộ, song hắn vốn trọng nghĩa, đã hứa là sẽ trả lời nên chỉ đành biết gì nói vậy, bèn trầm ngâm kể: — Quân của đệ chưa tới Tiểu Bái, Lưu Huyền Đức đã bỏ thành mà chạy, đuổi tới Hạ Bì vẫn không thấy tung tích đâu, cũng không biết đã chạy về phương nào. – Trương Liêu cố tình

https://thuviensach.vn

không nhắc tới Lưu Bị chạy tới cậy nhờ Viên Thiệu, nhưng tiểu xảo này làm sao có thể qua được mắt Quan Vũ.
Quan Vân Trường nhắm chặt mắt phượng, nét mặt lộ rõ vẻ đau khổ: — Huynh trưởng không biết đi đâu, tẩu tẩu rơi vào tay địch, ngu huynh lại ở giữa trùng trùng vòng vây, còn mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa? — Nói đoạn buồn bã thốt lên, — Than ôi... Đa tạ ý tốt của hiền đệ, đệ hãy đi đi. Chỉ lát nữa ngu huynh sẽ đánh xuống chân núi, quyết liều một phen, có chết cũng phải chết trong sạch.
— Trong sạch? — Trương Liêu đột nhiên ngửa cổ cười ha hả, — Huynh trưởng nói lời này không sợ thiên hạ cười chê sao?
Quan Vũ bất thình lình mở choàng mắt: — Ngu huynh vì trung nghĩa mà chết, sao lại sợ thiên hạ cười chê?
- Nếu nay huynh chết, thân gánh ba tội lớn, còn không biết ư?
Quan Vũ cũng biết hắn muốn kiếm cớ, song trong lòng không tránh khỏi tò mò: — Hiền đệ nói thử xem.
Trương Liêu chắp tay sau lưng, đi tới đi lui trước mặt Quan Vũ, thẳng thắn nói: — Năm xưa, huynh trưởng và Lưu Sứ quân cùng khởi binh, kết nghĩa huynh đệ, thể sống chết có nhau. — Nể mặt Quan Vũ, Trương Liêu vẫn gọi Lưu Bị là Sứ quân, - Nay Lưu Sứ quân chiến bại, huynh ở đây tử chiến, nếu có một ngày Sứ quân khôi phục cơ đồ, muốn huynh trợ giúp mà không được, há chẳng phải huynh đã phản bội lời thề kết nghĩa năm xưa hay sao? Đây là tội thứ nhất.
Quan Vũ bất giác gật đầu: - Cũng có lý…
Thấy Quan Vũ thừa nhận, Trương Liêu bèn nói tiếp: - Lưu Sứ quân phó thác gia quyến cho huynh, nếu huynh tử chiến, hai vị phu nhân

https://thuviensach.vn

Mi, Cam không còn chỗ nương tựa, huynh đã phụ sự ủy thác của Lưu Sứ quân, đây là tội thứ hai.
Quan Vũ quả nhiên cúi đầu, chuyện này cũng đúng.
— Còn tội thứ ba... — Trương Liêu thở dài một tiếng, - Huynh trưởng võ nghệ siêu phàm, lại tinh thông kinh sử, không tận sức trợ giúp nhà Hán cứu nguy thiên hạ, mà chỉ muốn nhảy vào nước sôi lửa bỏng để chứng tỏ cái dũng của kẻ thất phu. Vân Trường à, một đời anh hùng sao ngắn ngủi đến vậy, khảng khăng cố chấp há chẳng phải đã phụ lại chí lớn của mình sao? Nghe tiểu đệ, huynh hãy đầu hàng đi!
Những lời này là Quan Vũ khuyên Trương Liêu ngày trước, giờ Trương Liêu vận dụng y nguyên mà khuyên lại, khiến Quan Vũ mặt lộ vẻ chán nản, hàng lông mày rậm toát lên nét bi thương, chòm râu rậm rạp đung đưa theo gió. Hai người bốn mắt nhìn nhau im lặng hồi lâu, tiếng hô giết từ bốn phía cũng đều ngưng lại, quân Tào rốt cuộc không xông lên. Quan Vũ hổ thẹn vô cùng, tới lúc này đã cảm nhận được tình sâu nghĩa nặng của Trương Liêu và Tào Tháo, hạ thấp giọng nói: - Nếu muốn Quan mỗ đầu hàng... thì cũng được...
Trương Liêu thầm kêu Hoàng thiên tế tổ hiển linh. Hắn vốn là một trang tử hán lỗ mãng ở Tịnh Châu, nói ra được lời này quả là không phải là dễ, đúng là trời không phụ người có tâm, vất vả bấy lâu cũng coi như không uổng.
- Có điểu... — Quan Vũ chuyển chủ để, tay vuốt chòm râu dài nói,
- Quan mỗ đã gánh ba tội, nếu muốn ta đầu hàng phải đồng ý ba điều kiện. Nếu Tào công ưng thuận, ta lập tức cởi bỏ mũ áo xin hàng. Bằng không ta thà mang tội mà chết.
- Huynh trưởng cứ nói, tiểu đệ này đều đồng ý hết.

https://thuviensach.vn

Quan Vũ xua xua tay: — Ba chuyên này cần Tào công đích thân đồng ý, đệ chẳng thể quyết định thay được.
Trương Liêu không muốn việc sắp thành lại hỏng, vỗ ngực tự nhận quyết định mọi việc: - Tào Công đã cho tiểu đệ tới đây là phó thác mọi việc cho tiểu đệ. Huynh trưởng có yêu cầu gì cứ nói đừng ngại, tiểu đệ đồng ý, tức là Tào công đồng ý.
— Hừm! Quân tử nhất ngôn?
— Tứ mã nan truy!
— Vậy thì được! — Quan Vũ gật gật đầu, xoay ngược Yển Nguyệt đao cắm sâu xuống đất, - Điều kiện thứ nhất, Quan mỗ từng thề ước với nghĩa huynh, có chí phục hưng nhà Hán bình định thiên hạ, bởi vậy ta chỉ hàng Hán đế, không hàng Tào Tháo.
- Ha ha ha!... - Trương Liêu không nhịn được cười, — Chuyện này còn phải nói ư. Tiểu đệ đang là Trung lang tướng của nước nào chứ? Vu Văn Tắc, Lạc Văn Khiêm, Từ Văn Minh, Chu Văn Phó, ai cũng là tướng của Đại Hán, huynh lại không phải họ Tào, sao có thể trở thành thuộc hạ thân tín của Tào công?
Quan Vũ gật gù, lại nói: - Điều kiện thứ hai, gia quyến nghĩa huynh ta vẫn mong được Tào công bảo vệ che chở, không được mảy may làm thương tổn họ.
— Điều này cũng không khó, còn điều kiện thứ ba?
— Điều kiện thứ ba, — Quan Vũ mở to mắt phượng —
Ta sinh là bề tôi của Lưu Huyền Đức, chết làm ma của Lưu Huyền Đức. Nếu biết được nghĩa huynh ở đâu, dù xa cách ngàn dặm thì ta cũng sẽ lập tức đưa tẩu tẩu tới đó, Tào công và hiền đệ không được ngăn cản!
— Hả? ! — Trương Liêu giật mình, thầm suy tính trong bụng: Nếu biết tung tích Lưu Bị ở đâu sẽ lập tức cáo từ, thế thì khác gi bắt rồi

https://thuviensach.vn

lại thả? Dù Tào công khoan dung độ lượng đến mấy, điều kiện ngặt nghèo như vậy chắc chắn sẽ không đồng ý. Nếu không đồng ý, mất thể diện của ta là chuyện nhỏ, Quan Vân Trường đêm nay sẽ phải mất mạng tại dây! Việc không thành khó mà trung thành tuyệt đối, ngồi nhìn bằng hữu thiệt mạng chính là bất nghĩa. Trương Liêu ta bôn ba cả chục năm trời tự thấy mình chưa làm điều gì hổ thẹn, nay lại sắp thành kẻ bất trung bất nghĩa. Than ôi, Vân Trường huynh, huynh đúng là làm khó cho tiểu đệ rồi...

— Thế nào? Hiền đệ hẳn có chỗ khó xử? - Quan Vũ cất giọng hỏi.

— Không có, không có. — Trương Liêu miễn cưỡng cười nói, — Ba cái chuyện cỏn con này đáng kể gì chứ? Chỉ cần huynh trưởng chịu hàng, những yêu cầu này đều được đáp ứng. — Trương Liêu đã quyết, chỉ cần bảo vệ được Quan Vũ, mọi việc sau này dần dần tính tiếp. Ngày trước, lúc về với Tào doanh hắn cũng chỉ một lòng muốn chết, nay chẳng phải cũng nguyện thịt nát xương tan vì Tào công đó ư? Thôi, đành để thời gian giải quyết mọi chuyện vậy...

— Tào Công cũng sẽ không cảm thấy khó xử chứ?

— Tào Công cầu hiền như hạn hán cầu mưa, sao lại nhắc đến hai chữ khó xử?

— Đã như vậy... — Quan Vũ vuốt chòm râu dài, nghiến răng nói, — Vậy thì đa tạ hiền đệ giúp đỡ! — Nói tới đây, Quan Vũ cũng không nhắc tới Tào Tháo nữa.

— Nên cảm tạ Tào công. — Trương Liêu tạm thời vứt bỏ lo lắng trong lòng, - Huynh trưởng đã quy hàng, Tào công có lẽ vật ủy thác tiểu đệ tặng cho huynh trưởng. — Nói xong liền bước tới đám lính thân cận, dắt con ngựa chiến vừa cưỡi tới, — Huynh trưởng hẳn nhận ra con ngựa này chứ?

https://thuviensach.vn

Dưới ánh sáng lờ mờ, Quan Vũ phải tới trước vài bước mới có thể nhìn rõ. Con ngựa này từ móng tới lưng cao tám thước, từ đầu tới đuối dài trượng hai, khắp mình đỏ như lửa, tuyệt không có nửa sợi lông tạp, yên ngựa làm bằng da, hàm thiếc bằng vàng, dây cương bện bằng những sợi mảnh, dáng vóc oai phong khỏe khoắn - Chính là tuấn mã Xích Thố mà Lã Bô cưỡi năm xưa. Quan Vũ hết sức kinh ngạc: - Đây là ngựa quý đệ nhất thiên hạ, con vật Tào công hết mực yêu quý, ngu huynh sao có thể nhận?

- Tào công có nói, ngựa Xích Thố đứng đầu trong các loài ngựa quý của dũng tướng, nhất là trong những trận quyết chiến trảm tướng phá địch. Nay nếu huynh trưởng quy hàng, Xích Thố chính là được tặng cho đúng người.

— Không dám, không dám... — Quan Vũ chối đây đẩy.

- Thực không dám giấu, tiểu đệ mơ ước có được con ngựa này đã lâu, nhưng không được Tào công ban cho. Xem ra người đã có ý để dành cho huynh trưởng rồi, sao có thể từ chối tấm thịnh tình này được? — Trương Liêu nhét dây cương vào tay Quan Vũ.

Tới nước này không thể thoái thác được nữa, nắm chặt dây cương trong tay, Quan Vũ trong lòng bồn chồn lo lắng: Đầu hàng là kế tạm thời, ai ngờ Tào Tháo lại coi trọng mình như vậy. Nam tử hán sống trên đời có ân tất phải báo đáp, nếu nhận hậu ân của Tào Tháo sau này lại bỏ đi tất sẽ bị người đời chê cười khinh bỉ. Xem ra Quan mỗ sau này muốn thoát khỏi Tào doanh, trước hết phải lập chút công lao! Nghĩ tới đây bèn chắp tay nói: - Quan mỗ bất kính mà lại nhận hậu thưởng thì thật xấu hổ, mong hiền đệ chuyển lời tới Tào công, ngu huynh nguyện cống hiến chút sức mọn để báo đáp ân này.

https://thuviensach.vn

— Những lời này, huynh trưởng nên đích thân nói với Tào công thì hơn. - Trương Liêu nắm chặt tay Quan Vũ, cười nói, — Từ nay về sau huynh đệ ta sẽ sát cánh bên nhau, tốt quá, tốt quá rồi!

Quan Vũ trong lòng lại có phần khó chịu, chỉ nói: — Ngu huynh còn lo lắng cho hai vị tẩu tẩu, nhờ hiền đệ đưa xuống núi giúp, để huynh còn đi thỉnh tội.

— Được được được, Tào công đã đợi ở đầu cầu Tứ Thủy lâu rồi, chúng ta mau tới đó. — Nói xong, mỗi người ôm một nỗi niềm riêng dẫn quân xuống núi.

Bất luận thế nào, việc Quan Vũ quy hàng vẫn khiến Tào Tháo đặc biệt hưng phấn, cuối cùng ông ta cũng thỏa ước nguyện thu phục hai mãnh tướng là Quan Vũ và Trương Liêu, lập tức phong Quan Vũ làm Thiên Tướng quân, thăng cấp Trương Liêu làm Tỷ Tướng quân. Không những giao cho Quan Vũ thống lĩnh toàn bộ quân ở Hạ Bì mà còn cấp cho gia quyến của Lưu Bị không ít gấm lụa, lương thực, vật dụng, cắt cử Giám quân Vũ Châu tạm thời đảm đương chức Huyện lệnh Hạ Bì để xử lý hậu quả, rồi dẫn quân îên phía bắc tấn công Xương Bá.

Xương Bá bị đám Ngô Đôn, Doãn Lễ, Tôn Khang, Hạ Hầu Uyên vây khốn, lại nghe Tào Tháo đích thân tới, tự lượng sức mình không phải là đối thủ, bèn lập tức mở cửa thành đầu hàng. Tào Tháo nghĩ đến ảnh hưởng của hắn ở Từ Châu nên không truy cứu, lệnh cho hắn tiếp tục thống soái quân binh, trợ giúp Tang Bá chinh chiến. Giải quyết xong mấy việc lớn này, loạn Từ Chấu cơ bản đã được dẹp yên, Tào Tháo lập tức dẫn quân trở về Quan Độ.

Lần đông tiến này Tào Tháo hành quân cấp tốc ngàn dặm, liên tiếp công phá ba thành, trước sau chỉ mất tổng cộng hơn mười ngày, không những xóa bỏ được mối họa sau này mà còn tăng nhuệ khí

https://thuviensach.vn

của ba quân. Tuy nhiên, đúng vào ngày Tào Tháo trở về Quan Độ, đại quân Viên Thiệu cũng hùng dũng tiến đóng ở Lê Dương, một trận huyết chiến sắp sửa diễn ra...

https://thuviensach.vn

Chương 12
Dương đông kích tây

Mặc dù Tào Tháo đã bình định Tiểu Bái, Hạ Bì, lại thu phục được Quan Vũ, nhưng Lưu Bị vẫn may mắn thoát được kiếp nạn này. Viên Thiệu niệm tình Lưu Bị đã tiến cử con trai mình làm Mậu tài, lại muốn tìm hiểu về tình hình quân Tào, liền phái Viên Đàm đến Thanh Châu đón Lưu Bị, mời Lưu Bị đến Lê Dương cùng bàn chiến sự. Với ý định chủ chiến của Quách Đồ và sự hưởng ứng của Lưu Bị, Viên Thiệu đã vạch ra chiến lược xuất quân từ Lê Dương, chiếm Bạch Mã, qua Dương Vũ, đoạt Quan Độ, đánh thẳng đến Hứa Xương.

Tháng 4 năm Kiến An thứ năm (năm 200 sau Công Nguyên) , đại quân của Viên Thiệu bắt đầu vượt sông từ Lê Dương, phong Nhan Lương làm tướng tiên phong tiến đánh huyện Bạch Mã. Tin tức truyền đến Quan Độ, trong đại trướng quân Tào nhất loạt vang lên lời thỉnh chiến, ai nấy đều muốn đánh chặn Viên Thiệu lập công đầu. Lần này vẫn là Nhạc Tiến đứng lên đầu tiên, — Mạt tướng nguyện dẫn một vạn binh mã, đánh đuổi Viên Thiệu cút về Hà Bắc!

Chu Linh hắng giọng: - Cần gì đến một vạn quân? Đợi chúng qua tới nửa sông rồi đánh, ta chỉ cần tám ngàn binh mã là đủ.

- Mạt tướng cũng muốn đi, nhất định sẽ mang thủ cấp của Nhan Lương về cho chúa công! — Trương Liêu bừng bừng khí thế đứng lên.

Tiếp sau đó, một loạt các tiểu tướng như Từ Hoảng, Lộ Chiêu, Sử Hoán cho đến Hộ Chất, Giả Tín, Sái Dương... ai nấy đều muốn đi, tranh nhau náo nhiệt cả lên, ngay cả Trương Tú, Lưu Huân canh giữ ở Tiền Doanh cũng cử người đến xin được đem quân đi đánh Viên Thiệu. Quan Vũ đứng im lặng ở góc đại trướng, trong lòng rất

https://thuviensach.vn

lo lắng, ông vốn muốn chủ động xin được lập chút công trạng cho Tào Tháo, nhưng không ngờ đám tướng lĩnh quấn Tào lại nhanh chân như vậy.

Tào Tháo bỏ ngoài tai, mặc cho các tướng đồng lòng hô đánh, ông chỉ cúi đầu cầm lệnh tiễn trong tay. Đối với ông mà nói, chặn quân địch ở phía bắc sông hoàn toàn không phải thượng sách, sở dĩ ông phái Lưu Diên dùng rất ít quân thủ thành Bạch Mã là muốn dụ cho Viên Thiệu qua sông quyết chiến. Binh lực chưa bằng một nửa đối phương, đánh ở khu vực chật hẹp chắc chắn hơn nhiểu so với dàn quân ra bờ sông ứng chiến. Huống hồ sau khi quân Viên Thiệu qua sông, đường tiếp tế lương thảo quân nhu cũng bị kéo dài, cục diện sẽ dễ xuất hiện kẽ hở.

Tranh nhau hỏi lâu thấy Tào Tháo không phản ứng gì, các tướng dần dần im lặng, tròn mắt nhìn lệnh tiễn trong tay ông, thẩm mong sẽ gọi đến tên của mình. Nào ngờ Tào Tháo đột nhiên lẩm bẩm: — Khổ rồi! Khổ rồi! Khổ rồi!

Các tướng đều ngây người ra, không hiểu là ý gì. Quân sư Tuân Du chậm rãi đứng lên, - Chúa công lo Lưu Diên sẽ không thể rút lui an toàn ?

— Người hiểu ta chỉ có quân sư. - Tào Tháo nặng nề gật đầu, - Thực ra ta chỉ mong Viên Thiệu qua sông. Binh pháp có câu “Vô thị kỳ bất lai, thị ngô hữu dĩ đới dã; vô thị kỳ bất công, thị ngô hữu dĩ bất khả công dã[28]” , vì vậy giờ cần lệnh cho Lưu Diên nhanh chóng rút khỏi Bạch Mã, từng bước dụ địch tiến vào sâu hơn. Nhưng Lưu Diên binh ít, chỉ e chưa rút được đến Quan Độ thì đã bị quân địch đuổi cùng giết tận rồi. Hơn nữa Bạch Mã còn có không ít bách tính, nếu ta bỏ mặc họ thì trận này chưa đánh đã mất lòng dân, cũng không có lợi cho sĩ khí toàn quân.

https://thuviensach.vn

— Sao có thể dâng huyện Bạch Mã cho kẻ địch? — Nhạc Tiến vác cái bụng phệ, vội nói xen vào, — Sợ gì hắn chứ? Theo ý mạt tướng, hay là chúng ta nhổ doanh đến đóng ở Bạch Mã, ở đó quyết chiến với Viên Thiệu một trận!

Tào Tháo liếc hắn một cái, cười thầm trong bụng: Hiện giờ các người ai nấy đều dương dương tự đắc, nhưng nếu thực sự đến đóng ở Bạch Mã, mười vạn đại quân Viên Thiệu qua sông thì khí thế thế nào? Thuyền bè dày đặc, nhìn không thấy bờ. Binh sĩ quân ta trông thấy ắt sẽ sợ vỡ mật, trận này chưa đánh mà đã thua rồi!

— Muốn giải vây Bạch Mã cũng không khó, - Tuân Du chậm rãi nói, - Chúng ta sẽ bày cho Lưu Diên kế điệu hổ ly sơn, dương đông kích tây.

— Ổ? — Tào Tháo phấn chấn hẳn lên, — Mau nói rõ hơn xem nào.

— Nay binh ta ít, không phải đối thủ của địch, nên phải chia nhỏ quân địch. - Tuân Du mỉm cười vuốt râu, dường như trong lòng đã có sẵn kế sách, — Chúa công có thể đích thân dẫn binh đến Diên Tân, làm ra vẻ sẽ qua sông tiến sang Hà Bắc đánh úp phía sau, Viên Thiệu tất sẽ ngừng việc qua sông chuyển sang phía tây ngàn chặn quân ta. Lúc đó chúa công lại phái một đội tinh binh đánh úp Bạch Mã, không những giúp Lưu Diên giải vây mà còn có thể bắt luôn Nhan Lương.

— Hay! Nhất cử lưỡng tiện. — Tào Tháo vỗ tay cười lớn.

— Liệu Viên Thiệu có bị mắc mưu không? — Quách Gia tỏ ý nghi ngờ.

Tào Tháo hết sức tự tin: - Nếu là người khác thì chưa chắc đã trúng kế, nhưng Viên Thiệu thì chắc chắn sẽ mắc bẫy. Nên nhớ mười năm trước...

https://thuviensach.vn

— Ồ! — Quách Gia hiểu ra, liên tiếp gật đấu.
Nhạc Tiến thấy mọi người không có ý kiến gì khác, tiếp tục lớn tiếng: — Mạt tướng nguyện dẫn binh mã đến Diên Tân dụ địch!
Tuân Du lắc đầu: — Nếu dụ Viên Thiệu tất phải do chúa công đích thân đi mới tạo được thanh thế.
Nhạc Tiến vẫn khăng khăng : - Vậy tại hạ dẫn quân đánh úp Bạch Mã.
- Việc này phải sau khi đến Diên Tân quan sát tình hình rồi mới quyết định được. — Quách Gia lại xua tay.
Quan Vũ chờ một hồi lâu, thấy Tào Tháo đã định kế sách, liền vội vàng tiến lên chắp tay, lời nói hết sức chu toàn: — Mạt tướng nguyện bảo vệ minh công đến Diên Tân, sau đó đi tiếp viện Bạch Mã.
- Rất tốt, Vân Trường sẽ đi trước cùng ta. — Tào Tháo rất hài lòng với thái độ điềm tĩnh của Quan Vũ.
Thấy vậy, Trương Liêu, Từ Hoảng, Chu Linh, Lộ Chiêu cũng học theo: - Bọn mạt tướng nguyên bảo vệ chúa công đến Diên Tân, sau đó tiếp viện Bạch Mã!
Tào Tháo cười ha hả: — Tốt tốt tốt! Bốn người các ngươi hãy dẫn theo thuộc hạ cùng đi.
Nhạc Tiến sôi sục: - Tại, tại hạ cũng muốn đi...
- Ngươi lên tiếng muộn rồi, hãy cùng Phụng Hiếu nhận một vạn quân bảo vệ đại doanh. — Tào Tháo chỉ vào mặt hắn.
Nhạc Tiến tự tát mạnh: — Ta đúng là kẻ nói sớm làm muộn! — Các tướng đều cười phá lên.
- Trận khích chiến này phải tính toán chu toàn, phiền quân sư cùng đi với ta. — Tào Tháo tay chống án soái đứng dậy, thần thái tươi tỉnh dặn dò các tướng, — Việc không thể chậm trễ, phải lập tức

https://thuviensach.vn

hành động, mang theo lương khô lều trại để phòng bất trắc. Ngoài ra, lệnh cho quân sĩ dọc
đường đi phải khua chiêng gõ trống, nói chúng ta đi lần này ìà muốn qua sông từ Diên Tân, càng ầm ĩ càng tốt.
— Tuân lệnh! — Năm viên tướng đồng thanh đáp, khiến cả đại trướng phải lắc lư...
Tào Tháo dẫn theo binh mã rầm rộ tiến về bến phà Diên Tân nơi Vu Cấm đóng quân, suốt dọc đường vừa đi vừa hô hào. Nhưng sau khi đến bờ nam tụ hợp cùng Vu Cấm, lại lệnh cho quân sĩ cắm trại sơ sài, vờ đóng thuyền bè, làm ra vẻ như chuẩn bị vượt sông. Quả nhiên không lâu sau đã có lính trinh thám về báo, đại quân Viên Thiệu tạm dừng qua sông, từ Lê Dương chuyển hướng về phía tây. Tào Tháo mừng như mở cờ trong bụng, lập tức lệnh cho Quan Vũ, Trương Liêu, Từ Hoảng lựa năm ngàn tinh binh và năm trăm kỵ binh do ông đích thân thống lĩnh, ngay cả quân sư Tuân Du cũng theo cùng, vội đến chi viện Bạch Mã. Trước lúc lên đường còn dặn dò hai tướng Vu Cấm và Chu Linh ở lại trấn thủ, nếu thấy Viên Thiệu sắp đến bờ bắc Diên Tân phải lập tức thiêu hủy doanh trại, chạy về Quan Độ phòng thủ.
Sau khi rời khỏi Diên Tân, để giữ kín hành tung, Tào Tháo đã chọn đường núi quanh co phía nam Diên Tân để chi viện cho phía đông. Suốt dọc đường chiến mã chạy không ngừng nghỉ, Quan Vũ và các tướng lại càng hăng hái di tiên phong, chỉ hơn nửa ngày đã đến địa giới huyện Bạch Mã.
Mặc dù đại quân của Viên Thiệu đã dừng vượt sông chuyển hướng sang phía tây, nhưng vẫn cho bọn Quách Đồ, Thuần Vu Quỳnh làm theo kế hoạch cũ, bọn thuộc hạ vẫn chặn ở bờ bắc đợi thuyền quay lại, quân sĩ vừa đặt chân đến bến Bạch Mã đã vội vã hạ doanh trại.

https://thuviensach.vn

Tiên phong Nhan Lương thăm dò biết rằng tướng Lưu Diên là kẻ văn nhân bạc nhược, bèn sốt sắng áp sát thành Bạch Mã, nôn nóng trảm tướng lập công đầu. Quân lính ở phía bắc sông ai nấy đều tất bật, mãi tới khi quần Tào chỉ còn cách mười dặm mới biết tin, cũng không rõ đến khoảng bao nhiêu binh mã, bèn vội vã chuẩn bị ứng chiến.

Tào Tháo hiểu rõ cách làm phấn chấn tinh thần binh sĩ, thúc chiến mã chạy lên phía trước hàng quân, truyền lệnh tăng tốc tiến lên, kỵ binh đánh úp bộ binh theo sau, nhất định phải đánh cho kẻ địch tan rã trước khi chúng kịp bày binh bố trận. Quan Vũ, Trương Liêu, Từ Hoảng đều xông lên, chém chết lác đác mấy tên lính tản mát, Tào Tháo theo sát phía sau, ngay cả Tuân Du cũng xông lên. Chớp mắt đã thoát ra khỏi thung lũng, thành Bạch Mã mong manh hiện ra trước mắt, mà đội quân Viên Thiệu hỗn loạn ở phía tây thành vẫn chưa xếp thành hàng ngũ!

- Giết! - Trương Liêu thét lớn, dẫn theo thuộc hạ xông thẳng vào trận địa. Quan Vũ, Từ Hoảng gấp rút theo sau, đánh cho quân Viên hoa mắt chóng mặt, vô số binh lính chạy loạn bị dày xéo tan xương nát thịt. Như ba mãnh hổ lao vào đàn cừu, kẻ địch vỡ trận loạn lên như ruồi nhặng, trước sau trái phải cũng không biết xông về hướng nào, không ít kẻ còn bị quân mình giết nhầm.

Nhưng dẫu sao quân Thiệu cũng người đông thế mạnh, những kẻ vừa qua sông gấp rút đến cứu viện. Chúng nhất thời không tìm được thống soái nên cũng chẳng có đội hình, đại quân người ngựa tựa như nước lũ ào tới, chớp mắt địch ta lẫn lộn, quân ở bờ bắc cùng hơn năm trăm kỵ binh cũng bị rối vào với nhau. Đúng lúc nguy ngập, bộ binh ở phía sau Tào Tháo cũng vừa đến, thấy trước mặt rối tung, không kịp suy nghĩ gì khác, lập tức lệnh

https://thuviensach.vn

cho quân sĩ lao vào, ai nấy tự tìm đối thủ chém giết, khiến thế cục càng thêm rối loạn. Hai bên hỗn chiến, ngay cả đội kỵ binh bảo vệ Tào Tháo cũng lao vào chém giết loạn xạ.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tuân Du xông ra tiền tuyến, vừa thấy yên ngựa bị giật mạnh đã kinh sợ, may mà có mấy kỵ binh kịp thời giữ chặt dây cương nên mới không ngã, quay sang phía Tào Tháo hét: - Giết địch ngàn quân tổn thất tám trăm! Cứ đánh thế này không ổn!

- Quân sư nói gì? - Tiếng hò hét ầm ĩ trên chiến trường khiến Tào Tháo không nghe thấy gì.

Tuân Du giữ chặt dây cương hoảng loạn nhìn xung quanh, đột nhiên trông thấy trên đỉnh đồi phía chính đông có cờ của thống soái, lập tức chỉ tay về phía đó.

Đánh địch phải giết tướng trước! Thào Tháo hiểu ngay, lập tức ra lệnh cho Hứa Chử: - Đánh trống thu quân, tiến sang chính đông giết chết thống soái của bọn chúng! - Nhưng Hứa Chử lại không tuân lệnh, ra dấu một hồi mới hiểu ra trống chiến vẫn còn ở thung lũng phía sau, loạn như vậy chắc chắn sẽ không thể chuyển qua được. Tào Tháo, Tuân Du cũng liều dẫn theo đám kỵ binh giương cao cờ xí tiến sang phía đông để hướng các tướng đi theo. Cách này thực hiệu quả, tướng sĩ bốn phía đang liều mạng chiến đấu thấy cờ của chúa công, vội vàng buông tha kẻ địch chạy đến hộ giá, tụ hợp lại cùng tiến sang phía đông. Quả đồi trước mắt càng lúc càng gần, viên tướng đứng dưới lá cờ biết rõ cường địch đang tới nhưng vẫn thản nhiên chờ đợi.

Người này thân cao tám thước, bụng to mười vòng, vẻ mặt hung hãn, bộ râu đen xì, mày trọc mũi tẹt, miệng rộng hàm lớn, răng nhọn chìa ra, ngũ quan kỳ dị, tướng mạo đáng sợ; đầu đội mũ

https://thuviensach.vn

sắt, trên đeo tua nhung vàng, dưới có đinh bảo hộ; mình mặc áo giáp liền hình phiến lá; bên ngoài khoác chiến bào đen nhánh, thêu hình mãnh hổ vượt khe giao long xuống biển; áo sát thân màu đen, xà cạp thô lớn, giáp rộng bảo vệ đầu gối, chân đi hài chiến hình đầu hổ; cưỡi trên lưng chiến mã Ô Truy, tay cầm thanh đao dài trượng hai; bên cạnh là hai trăm cận binh, đầu đội mũ sắt mặc áo bào thắt dây đai, tay cầm thuẫn vuông kích lớn, tập trung bảo vệ chủ tướng, giương cao lá cờ thêu chữ "Nhan" ; uy phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng, diễu võ giương oai - chính là đệ nhất mãnh tướng bờ bắc Nhan Lương!

Tuân Du mồ hôi đầm đìa, không còn giữ nổi vẻ điềm tĩnh thường ngày: - Giết chết kẻ đó! Chúng ta sẽ giành được phần thắng! - Thực ra đâu cần ông lên tiếng, những thuộc hạ của Trương Liêu như Hầu Thành, Tống Hiến đã xông lên tuyến đầu, lao thẳng vào thế trận kẻ địch. Nhan Lương không chút hoang mang, giơ ngang thanh đao; hai trăm binh sĩ lập tức giương kích nghênh chiến. Đám lính này dũng khí phi phàm, đầu kích đâm thẳng vào cổ ngựa, kỵ binh quân Tào ngã rạp một hàng; bộ binh ở phía sau xông lên, giáo dài kích lớn đâm nhau loạn xạ, nhưng vẫn không thể xuyên thủng được tuyến phòng thủ này.

Tào Tháo ở phía sau lo lắng quan sát, bỗng thấy trong đám hỗn loạn xuất hiện thêm một bóng đen, Nhan Lương phi ngựa Ô Truy lâm trận. Chỉ trong nháy mắt, thanh đao của hắn đã chém đứt vô số giáo mác, xông thẳng vào quân Tào. Quân Tào thấy hắn tự tìm cái chết, lập tức nhất loạt hô to xông tới, nào ngờ Nhan Lương lại dùng đao chém ngựa chẳng khác gì quỷ thần đoạt mạng, chớp mắt đã có hơn mười cái đầu rơi xuống. Tống Hiến, Hầu Thành cầm

https://thuviensach.vn

mâu dài nhất tề xông lên, nhưng Nhan Lương mặt không hề biến sắc, tay khua đại đao đỡ đòn nhanh như chớp.

- Giết! - Tào Tháo còn đang thúc quân tướng tiến lên, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, cái đầu be bét máu của Hầu Thành bị chém bay về phía cạnh chân ông! Tào Tháo choáng váng ngẩng đầu nhìn, xác của Hầu Thành trên lưng ngựa vẫn còn đang phun máu tươi; chân của Tống Hiến cũng bị đao chém đứt lìa rơi xuống chân ngựa, bảy tám cây đại kích xiên chéo vào nhau, khiến cho hắn bị đâm chết tại trận!

Hai dũng tướng của Tịnh Châu liên tiếp bị trảm khiến quân Tào đại loạn, đám quân đen sì cầm kích lớn xông tới, số quân khác ở xung quanh cũng kéo đến bảo vệ chủ tướng. Tào Tháo bị đánh cho phải lùi liên tiếp, chớp mắt đã thấy khoảng cách với Nhan Lương mỗi lúc một xa, ngay cả đám thân binh của ông cũng sắp không thể chống đỡ nổi nữa rồi... Đúng vào lúc này, đột nhiên thấy ở mé tây nam xuất hiện một bóng người màu đỏ - viên dũng tướng nhanh như chớp lao thẳng vào đám quân địch, phi ngựa múa đao như chỗ không người, phi đến đâu đầu rơi đến đó, không tốn chút sức lực đã phi tới trước đám quân cầm đại kích.

Nhan Lương liên tiếp trảm hai tướng, lại thấy quân Tào rút chạy mỗi lúc một xa, đang dương dương tự đắc thì bỗng thấy một viên tướng lao đến, dũng mãnh vô song, không gì cản được. Người đó thân cao chín thước mặt đỏ phừng phừng, mắt xếch mày ngài, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt đao. Nhan Lương giật mình kinh hãi, đột nhiên nhớ ra trước lúc xuất binh Lưu Bị có nhắc đến viên ái tướng Quan Vũ dưới trướng ông ta có hình dáng như vậy không biết đang lưu lạc phương nào. Nghĩ đến đây vội vàng thu đao chắp tay: - Có phải Quan tướng... - Nhan Lương vừa nói được vài từ đã

https://thuviensach.vn

thấy tình thế không ổn, Quan Vũ trảm liên tiếp ba tên kích sĩ và lao tới trước mặt, bèn vội vung đao, nhưng đao chưa kịp vung lên đã thấy lạnh nơi cổ họng - Lưỡi đao của Quan Vũ đã xiên thủng yết hầu!

Chiến trường đang nháo nhác đột nhiên im phăng phắc, sững lại một lúc mới có người hét: - Chiến tướng Nhan Lương chết rồi! - Sau tiếng hét, đám quân Thiệu ngỡ ngàng chết trân, lặng lẽ tránh ra một đường nhỏ, tròn mắt nhìn kẻ mặt đỏ hai lần xuất đao đã chém đầu chủ tướng chặt gãy cờ của Nhan Lương, một tay cầm đao một tay xách thủ cấp phi thẳng về phía quân Tào như gió lốc, không một ai dám ra ngăn cản...

Quan Vân Trường mồ hôi nhễ nhại, tóc tai ướt đầm, gió thổi bộ râu dài bay phấp phới, quẳng chiếc thủ cấp trước ngựa của Tào Tháo, chắp tay hành lễ nói: - Mạt tướng trảm tướng trở về! - Tào Tháo kinh ngạc thốt lên: - Lấy đầu chủ tướng trong vạn quân mà dễ như lấy đồ trong túi, Vân Trường đúng là phi phàm!

Tuân Úc không nghĩ được nhiều như vậy, vội vàng thay Tào Tháo truyền lệnh: - Tiếp tục giết! Giải vây cho thành Bạch Mã!

Nhưng cũng chẳng cần quân Tào phải tốn thêm chút công sức nào nữa. Nhan Lương vừa là mãnh tướng ở bờ bắc lại vừa là chủ soái, đại quân Viên Thiệu thấy ông ta bị giết, còn ai dám đánh tiếp? Bèn nhất loạt buông mũ cởi giáp, bỏ chạy tan tác về phía bắc như thủy triều rút. Rầm rầm một tiếng, lại thấy cửa thành mở ra, từ trong thành Bạch Mã, hai ngàn quân thủ thành xông ra, xem bộ dạng đám người này kìm nén đã lâu, lại thêm một màn thả phanh chém giết, phía sau còn không ít bách tính người cầm cuốc, kẻ cầm dao đuổi đánh quân Viên tan tác.

Tào Tháo được một phen hả hê, quát: - Đuổi giết hết cho ta!

https://thuviensach.vn

Binh mã hai cánh hợp lại đuổi theo, quân Viên dẫm đạp lên nhau chạy thục mạng về bến Bạch Mã, kẻ tranh cướp thuyền, giẫm đạp lên nhau để thoát thân, không biết bao kẻ đã chết đuối, số không thoát được thì bị quân Tào tiêu diệt. Binh mã của Quách Đồ, Thuần Vu Quỳnh ở phía bờ sông bên kia không hề ít, nhưng vì sông lớn ngăn cách nên không thể ứng cứu, đám quân được một phen nháo nhác, mãi sau cũng cứu được một số ít kẻ qua được sông, sau đó chậm rãi di chuyển về phía tây...

Thái thú quận Đông Lưu Diên tìm kiếm khắp nơi cuối cùng cũng đến được trước mặt Tào Tháo: - Đa tạ chúa công ứng cứu! - Vừa nói vừa thắt lại đai hông, thực ra ông ta là người nho nhã yếu ớt, áo giáp mặc trên người vẫn còn lỏng lẻo.

Tào Tháo cười ha hả, nói: - Không cần cảm ơn ta, hãy cảm ơn Vân Trường!

Lưu Diên chớp chớp mắt, ông ta chỉ biết Quan Vũ là tướng của Lưu Bị, sao giờ lại trở thành tướng của trung quân? Nhưng Tào Tháo bảo ông ta cảm ơn, Lưu Diên cũng khom người nói: - Đa tạ Quan tướng quân giải vây.

- Bỏ chút sức mọn cho triều đình, có gì mà phải đa tạ, Lưu Quận tướng xin đừng hạ thấp mình. - Quan Vũ nói rất rõ ràng là vì triều đình chứ không hề nhắc tới Tào Tháo.

Tào Tháo lại không nghe ra ẩn ý sâu xa, chỉ dặn dò Lưu Diên: - Ta cho ngươi một canh giờ tập hợp bách tính, tất cả theo đại quân di chuyển tới Quan Độ, không thể trấn thủ Bạch Mã nữa.

Dường như Lưu Diên có chút không vui, - Khởi bẩm chúa công, thuộc hạ cảm thấy vẫn có thể trấn thủ Bạch Mã. Nếu chúa công tin tưởng, hãy để thuộc hạ dẫn dắt bách tính ở lại tiếp tục chống lại kẻ địch!

https://thuviensach.vn

- Ha ha ha! - Tào Tháo lấy làm tức cười, lúc đầu khi điều đến thủ thành thì hắn ta không dám đến, nay khi lâm trận thì lại máu chiến đến vậy.

Lưu Diên thấy chúa công cười mình, liền lấy một cuộn sách tre từ trong áo giáp ra, hậm hực nói: - Mọi việc thuộc hạ đều dựa vào quy tắc, Mạc Tử có nói: "Thành trì tu, thủ khí cụ, suy túc túc, thượng hạ tương thân, hựu đắc tứ lâm chư hầu chi cứu, thử sở dĩ trì dã[29]" , bấy giờ mọi thứ đều phù hợp.

- Kẻ mọt sách như ngươi đầu óc đúng là cứng nhắc. - Tào Tháo vừa tức vừa buồn cười, - Chỉ đọc những thứ đó thì tác dụng gì? Quân địch mười vạn ngươi có hai ngàn, cho dù có đọc một vạn cuốn sách cũng không thể chống cự được! Đừng mất thời gian nữa, mau tập hợp bách tính nhanh chóng rời đi! Chúng ta cần trở về Quan Độ, không thể để quân địch đánh úp dọc dường.

- Tuân lệnh. — Lúc này Lưu Diên mới chạy đi.

Tào Tháo nhìn khắp xung quanh, quân sĩ đang thu nhặt quân nhu mà quân Viên bỏ lại, ai nấy đều hớn hở. Ông lại quay đầu nhìn vẻ mặt thản nhiên của Quan Vũ, nói: - Hôm nay may mà có Vân Trường!

- Là việc tại hạ nên làm, minh công hà tất khách sáo?

- Mặc dù nói như vậy, nhưng Quan Vũ đã có dự tính trong lòng. Công trảm Nhan Lương hôm nay, sau này cũng có thể toàn thân mà rút...

Viên Thiệu qua sông

Trận chiến mới vừa nổ ra, Viên Thiệu đã liên tiếp gặp phiền toái. Con trai hắn ta là Viên Đàm vì muốn thể hiện chính nghĩa của việc thảo phạt Tào Tháo, mượn cơ hội nghênh tiếp Lưu Bị đón ẩn sĩ Bắc Hải là Trịnh Huyền đến Lê Dương. Trịnh Huyền là một đại

https://thuviensach.vn

đức, học thức uyên thâm, bất luận là tự nguyện hay không thì đến với trung quân cũng là việc tốt, Viên Thiệu cũng rất phấn khởi. Nhưng không biết do Trịnh Huyền tuổi tác đã cao hay là có bệnh trong người, khi đang ngồi uống rượu đột nhiên ngã gục, mơ mơ hồ hồ rồi tắt thở!

Một nhân vật danh tiếng lẫy lừng chết trong trung quân, việc hỷ bỗng biến thành việc tang, Viên Thiệu lại phải bận rộn chuẩn bị quan tài lo hậu sự, trong lòng không những mất hứng mà còn thấy lo lắng. Những môn sinh của Trịnh thị như Thôi Diễm, Quốc Uyên cũng đến đưa tang, lén lút nói xấu khắp nơi, không giữ chút thể diện nào cho cha con họ.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong hậu sự cho Trịnh Huyền, Trưởng sử Điền Phong lại gây thêm loạn. Về việc xuất binh hay không đã tranh luận nhiều lần, nhưng ông ta vẫn khăng khăng cố chấp. Nay đường đi nước bước đã định, binh mã cũng đã tập hợp, Điền Phong vẫn kéo dây cương của Viên Thiệu ngăn cản xuất binh, nói nào là “Tào công giỏi dụng binh, biến hóa vô cùng” , rồi lại “Nay tuyệt đối không thể đánh, bằng không sẽ hối không kịp” , câu nào cũng thể hiện chí khí của kẻ địch mà coi thường uy phong của Viên Thiệu. Viên Thiệu không thể nhẫn nại thêm được nữa, lệnh cho quân lính bắt Điền Phong nhốt vào đại lao rồi mới hậm hực dẫn quân rời khỏi thành Lê Dương. Đến bờ sông, Viên Thiệu sai Nhan Lương đi tiên phong vượt sông tiến đánh Bạch Mã. Đô đốc Thư Thụ cũng bắt đầu gây rối, nói Nhan Lương tính tình hẹp hòi, mặc dù dũng mãnh nhưng không thể một mình đảm đương nhiệm vụ. Viên Thiệu biết ông ta không tán thành lần nam chinh chiến này, vì vậy không nghe lời ông ta, vẫn qua sông theo kế hoạch cũ.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ Nhan Lương vừa mới qua sông thì nhận được thám báo, quân Tào đã tiến vào Diên Tân, muốn qua sông ngược lên phía bắc tập kích sau lưng. Mười năm trước các sứ quân thảo phạt Đổng Trác, Viên Thiệu tự xưng là Xa kỵ Tướng quân, cùng Vương Khuông đóng ở Hà Nội, vốn có thể vượt qua bến Mạnh Tân đánh thẳng đến Lạc Dương, nhưng do Đổng Trác âm thầm vượt bến Tiểu Bình đánh lén sau lưng nên mới thất bại. Đó là trận đầu tiên Viên Thiệu dẫn quân, đã nhận được bài học xương máu. Nay cũng là ở hai bên bờ sông, Tào Tháo lại bày trận thế y hệt, Viên Thiệu sao có thể không chột dạ? Hắn lập tức quyết định chia quân, lệnh cho Quách Đồ và Thuần Vu Quỳnh là hai người chủ chiến quyết liệt tiếp tục qua sông, còn mình và Thư Thụ, Văn Xú, Trương Hợp, Cam Lãm... đi dọc theo bờ tây chặn đánh Tào Tháo. Suốt dọc đường gấp rút di chuyển, nhưng khi đến được bờ bắc Diên Tân thì quân Tào đã quay trở về Quan Độ, trước mặt chỉ còn là doanh trại đã bị thiêu rụi...

Viên Thiệu đưa mắt nhìn tình hình phía bờ kia, tức giận nói: - Tên Tào Mạnh Đức này định giở trò gì vậy? Ta đến thì hắn lại rút đi mất.

Quân sư Thẩm Phối lại cảm thấy hài lòng, cười nhạt nói: - Tào Tháo chỉ được cái miệng hùm gan sứa, ắt đã bị uy thế của chủ soái làm cho sợ hãi mà bỏ chạy rồi.

- Chúng ta trúng kế dương đông kích tây của chúng rồi! - Thư Thụ thấy vậy, buồn bã lắc đầu, - Tào Tháo dụ chúng ta đến đây, chắc chắn nhân cơ hội đi giải vây Bạch Mã rồi. - Dứt lời, Trương Hợp, Hứa Du, Hàn Tuân đều gật đầu đồng ý.

Viên Thiệu biết mình trúng kế, nhưng vì sĩ diện nên không chịu thừa nhận, lúng túng nói: - Chút thủ đoạn đó có tác dụng gì

https://thuviensach.vn

chứ? Nhan Lương chặn ở trước kẻ địch, Thuần Vu Quỳnh dẫn đại quân phía sau, chắc chắn giặc Tào không thể cứu được Bạch Mã! Ta nghĩ...

Không ngờ còn chưa dứt lời thì nghe tiếng vó ngựa thám báo, từ phía đông phi đến mười mấy kỵ binh, lúc đến gần mới nhìn rõ người đi đầu chính là Đô đốc Quách Đồ. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, dự liệu có chuyện chẳng lành.

- Khởi bẩm chúa công, đại sự không hay rồi! - Quách Đồ chưa kịp xuống ngựa đã kêu lên: - Quân ở Bạch Mã bị quân Tào bất ngờ tấn công, tướng quân Nhan Lương đã tử trận!

Nhan Lương là đệ nhất dũng tướng ở bờ bắc, nghe tin ông ta cũng tử trận, các tướng đều hoảng loạn. Viên Thiệu không tài nào hiểu nổi, ném roi ngựa trong tay xuống đất, giận dữ quát: - Giặc Tào to gan dám lừa ta... Thế các ngươi đánh đấm kiểu gì? Nhiều binh như vậy mà không ngăn nổi hắn ta, đúng là lũ vô dụng!

Không đợi Quách Đồ giải thích, Thư Thụ cười gượng nói: - Điều này còn phải hỏi hay sao? Ắt là Nhan Lương ham chiến lơ là phòng bị, lại thêm đại đội binh mã qua sông chậm trễ không kịp ứng cứu. Kế hoạch qua sông này đúng là còn nhiều lỗ hổng...

Viên Thiệu nghĩ Thư Thụ nói ý chế nhạo mình, trừng mắt lườm ông ta. Trương Hợp thấy không khí căng thẳng, vội nói xen vào: - Chúa công, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Viên Thiệu nghiến răng ken két, giận dữ hỏi Quách Đồ: - Đại quân giờ thế nào?

Quách Đồ nuốt nước bọt, đáp: - Thuần Vu tướng quân đang dẫn quân quay về, thuộc hạ về trước báo cho chúa công biết. Ngoài ra có thám báo về báo, Tào Tháo đã động viên bách tính ở Bạch Mã di chuyển xuống phía nam, có thể đã bỏ thành rồi.

https://thuviensach.vn

Hay tin Táo Tháo tuy thắng nhưng lại rút lui, Viên Thiệu lại càng củng cố lòng tin: - Hừm! Chẳng qua Tào Tháo nhất thời gặp may, chẳng phải vẫn còn sợ uy lực của bản tướng hay sao? - Hắn đưa tay chỉ sang bờ bên kia, - Mau qua sông! Qua sông ở bến Diên Tân đánh thẳng đến Quan Độ, ta nhất định phải băm vằm Tào Tháo ra làm trăm mảnh!

Hứa Du cả ngày không nói câu nào bỗng chau mày, nói xen vào: - Chúa công, Đô đốc tướng quân Thuần Vu còn chưa đến, liệu có nên đợi tướng quân đến rồi chúng ta mới...

- Không cần! - Viên Thiệu ngắt lời, - Không thể để tuột mất thời cơ, bây giờ qua sông chưa biết chừng còn chặn được Tào Tháo.

- Theo thuộc hạ, chúa công nên cân nhắc lại. - Thư Thụ biết rõ Viên Thiệu đã nghi ngờ mình, nhưng vì tính mạng của mười vạn binh sĩ, vẫn phải hết lời khuyên bảo, - Thắng bại khó lường, không thể không thận trọng. Nếu chúa công cứ cố chấp muốn chiến, xin hãy đóng quân ở đây, chia quân đoạt lấy Quan Độ, như vậy nếu tiền quân bất lợi còn có thể nghĩ cách ứng cứu. Nếu toàn quân qua sông, chẳng may bại trận thì chạy về Hà Bắc thế nào được?

Viên Thiệu thấy Thư Thụ cứ mở miệng ra là nhắc đến thất bại, tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, nhưng rốt cuộc cũng không dám làm gì ông ta. Thư Thụ không giống Điền Phong, ông ta từng giữ chức Tổng Giám quân, có công dẹp Công Tôn, đánh bại Trương Yên, lại có quan hệ tốt với các tướng như Trương Hợp, Cao Lãm, Hàn Tuân, nếu giết hoặc bắt nhốt ông ta, đám tướng kia chắc chắn sẽ bất mãn.

Hứa Du thấy Viên Thiệu không nói gì, cho rằng Viên Thiệu sắp nổi trận lôi đình, liền khuyên: - Lời của Thư đô đốc không phải

https://thuviensach.vn

là không có lý, Nhan Lương dũng mãnh như vậy mà còn tử trận, chúng ta cứ nên thận... - Nói được nửa câu thì thấy ánh mắt như lưỡi đao của Viên Thiệu chiếu vào mình, Hứa Du vội dừng lại. Nhưng các tướng Trương Hợp, Cao Lãm, Hàn Tuân vẫn lắc đầu không nói, không ai thay đổi được quyết định qua sông của Viên Thiệu.

Quách Đồ là người kiên quyết chủ chiến, vuốt râu quay sang giải thích: - Thất bại ở Bạch Mã chẳng thấm tháp gì, nghe nói Tào Tháo thắng nhờ một tên vũ phu mặt đỏ, tay cầm đại đao giết chết Nhan Lương, bọn chúng mới may mắn giải được vây. Việc ngẫu nhiên như vậy tuyệt đối sẽ không thể tiếp tục xảy ra, chúng ta qua sông sẽ không có vấn đề gì!

Lưu Bị không tham gia vào cuộc thảo luận, ông thân là tướng ăn nhờ ở đậu, mọi việc đều phải ít mồm ít miệng, chỉ đứng phía xa chăm chú lắng nghe, nhưng lúc này nghe đến "tên vũ phu mặt đỏ, tay cầm đại đao" thì chợt giật mình, lập tức nghĩ đến người em kết nghĩa Quan Vũ đang bị thất lạc. Lưu Bị tất nhiên muốn Viên Thiệu quyết chiến với Tào Tháo để báo thù, giờ dường như lại có được tin của Quan Vũ nên không giấu nổi phấn khích, đánh ngựa tới gần chắp tay nói: - Đại tướng quân, mạt tướng có mấy lời muốn nói, lại sợ mạo phạm, không biết có nên nói hay không.

Mặc dù không coi kẻ tướng quân bại trận này ra gì, nhưng thấy ông ta ăn nói khách khí, Viên Thiệu cũng dùng lễ đáp lại: - Lưu Sứ quân không cần khách khí, xin cứ nói xem.

- Vâng. - Lưu Bị mặt tươi cười chắp tay hành lễ với mọi người một lượt, sau đó mới chậm rãi nói, - Tại hạ xuất thân thấp kém không biết tự lượng sức mình, nhưng cũng đã chinh chiến thiên hạ hơn chục trận, mong muốn khôi phục nhà Hán phục hưng

https://thuviensach.vn

xã tắc. Không may binh bại thành mất, vợ con ly tán, bốn biển mênh mông nhưng không có chỗ dung thân. May được Đại tướng quân thương xót dang tay thu nạp, tại hạ vô cùng cảm kích ân đức cao vợi, nhất định sẽ toàn tâm toàn lực báo đáp... - Mấy lời này khiến Viên Thiệu hết sức khoái chí, vuốt râu tủm tỉm cười. Lưu Bị thấy ông ta cao hứng, liền bồi thêm, - Nay giặc Tào bá chiếm triều đình, ức hiếp thiên tử, phàm là thần tử chính nghĩa của Đại Hán ta đều dũng cảm đứng lên diệt yêu trừ ác, trên báo đáp tổ tông dưới an lòng dân chúng, lập công danh cho bản thân. Đức uy chấn tứ hải của Đại tướng quân sánh ngang với Khổng, Mạnh. Với tấm lòng báo quốc tha thiết mà dẫn quân tới đây, chúng ta nên dốc sức khuyến mã tiến lên phá địch, sao lại có thể do dự không quyết như vậy? Lưu mỗ tôi mặc dù... - Lưu Bị nhảy xuống ngựa, quỳ trước mặt Viên Thiệu, - Mặc dù bất tài, nhưng cũng nguyện làm tiên phong dẫn quân vượt sông đuổi theo giặc Tào, phò trợ Đại tướng quân lập kỳ công!

Viên Thiệu thấy những hành động này của Lưu Bị thì vui không kể xiết, lập tức khen ngợi: - Tốt! Lưu Sứ quân nguyện dẫn quân tiên phong qua sông, đây mới thật sự là công thần của Đại Hán.

Các tướng thấy đôi bên kẻ tung người hứng, như thể ai không qua sông thì đều không phải trung thần của Đại Hán, vậy thì còn ai dám phản đối nữa, đành phải chấp nhận thuận theo: - Bọn thuộc hạ cũng nguyện qua sông cùng chủ soái.

Thư Thụ thấy không thể thay đổi tình thế, nhìn xuống dòng sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy mà thở dài, - Ôi... Trên thì tự phụ, dưới chỉ biết tham công đoạt lợi, Hoàng Hà dài dằng dặc, ta đành phải thuận theo thôi!

https://thuviensach.vn

Viên Thiệu thấy ông ta còn dám nói những lời rủi ro, không thể chịu đựng được nữa, liền quát, - Ý ngươi là sao! Muốn rủa toàn quân bị diệt đúng không?

- Tại hạ không dám. - Thư Thụ chán nản lắc đầu, Kẻ kém cỏi này tự thấy không thể chỉ huy binh mã chiến thắng Tào Tháo, xin chúa công cho phép tại hạ từ chức.

Nghe lời này thì cho dù là người chủ chiến hay phản chiến cũng đều thấy bất mãn, Thẩm Phối là người phản đối đầu tiên: - Địch mạnh đang ở trước mắt sao có thể đổi tướng? Thư Đô đốc không thể làm như vậy!

Hàn Tuân cũng nói: - Thư huynh sao có thể thoái thác trách nhiệm? Cho dù không đồng ý qua sông, Đại tướng quân có lệnh thì cũng phải gác lại bất đồng. Có huynh dẫn quân điều binh khiển tướng, các huynh đệ còn thấy có chút tự tin...

Ngay cả Quách Đồ cũng không chịu được nữa: - Muốn từ chức sao không nói sớm, lúc này đại quân sắp qua sông mới nói, chẳng phải sẽ làm rối loạn lòng quân hay sao? Điều này tuyệt đối không thể được! Ngài không muốn làm cũng phải làm!

Thư Thụ vừa đau lòng vừa tức giận, mặc cho mọi người khuyên ngăn, vẫn kiên quyết từ chức. Viên Thiệu bừng bừng lửa giận, quát lớn: - Không cần khuyên nữa, không làm thì thôi! Thiếu một người thì không thể đánh trận sao? Quách Công Tắc, từ giờ toàn bộ binh mã của ông ta sẽ do ngươi điều khiển! - Nghe vậy mọi người đều không vui. Mặc dù Quách Đồ kiên nghị quả cảm nhưng đôi lúc cũng quá khích, tính cách lại tàn nhẫn, vì vậy mà Cao Lãm, Trương Hợp và một số người khác không muốn làm việc cùng với ông ta; hơn nữa Quách Đồ cũng biết các tướng có mối quan hệ mật thiết với Thư Thụ, chưa chắc đã chịu nghe lệnh mình,

https://thuviensach.vn

việc này thật không dễ đảm nhận. Cả hai bên đều không hài lòng, song Viên Thiệu vẫn nhất quyết sắp xếp như vậy thì còn có cách nào khác? Ông ta chỉ tay vào mặt Thư Thụ quát, - Ngươi không làm nữa cũng đừng hòng được yên, bản tướng quân giáng ngươi xuống làm tham mưu, phải đi theo đại quân. Ngươi chớ mong trở về Nghiệp Thành, phải theo ta qua sông!

- Đại tướng quân bớt giận, - Lưu Bị vội giảng hòa, - Tốt nhất hãy nhanh chóng sắp xếp những việc trọng yếu.

Viên Thiệu thở dài một tiếng rồi nói tiếp: - Lưu Sứ quân dũng khí thật đáng khen, nhưng ngài chinh hiến từ đông sang tây đã vất vả nhiều, tốt hơn nên để Văn Xú làm tiên phong qua sông trước. - Ông ta không yên tâm vào khả năng của Lưu Bị.

Lưu Bị chỉ muốn tìm Quan Vũ nên không chịu buông xuôi: - Đại tướng quân, tướng quân đừng làm mất ý chí này của tại hạ!

- Lưu Sứ quân không cần tranh nữa. - Quách Đồ nói, - Ta thấy hay là thế này, Văn Xú dẫn kỵ binh qua sông trước, ngài dẫn bộ binh ở phía sau tương trợ, hai người phối hợp với nhau sẽ ổn thỏa hơn.

Lưu Bị vẫn muốn tranh, nhưng Viên Thiệu đã xua tay nói: - Cứ quyết định như vậy đi! Hạ thuyền xuống, quân tiên phong của Văn Xú mau chóng qua sông, Lưu Sứ quân theo sau. Hai người sau khi sang được bờ bên kia lập tức tiến về phía đông, may ra còn có thể chặn đánh được quân Tào. Số còn lại sắp xếp đội hình lần lượt qua sông, đi báo tin cho Thuần Vu Quỳnh, bảo hắn ta mau mau đến đây.

Trương Hợp vẫn cảm thấy không ổn, - Chúa công, tại hạ không phản đối qua sông, nhưng chúng ta có cần chia quân làm mấy ngả vây đánh sau lưng Tào Tháo không?

https://thuviensach.vn

Hàn Tuân cũng nói: - Tại hạ nguyện dẫn một đội binh mã đi chiếm Hà Nội, sau đó vòng sang bến Đỗ Thị...

- Không cần! - Viên Thiệu phản đối ngay, - Đánh trận phải đánh thật mạnh, chỉ cần phá được Quan Độ, đất Dự Châu tự khắc không đánh mà hàng! Chúng ta sẽ dốc toàn lực đuổi đánh Tào Tháo!

Hứa Du đột nhiên nhớ tới một việc, tấu rằng: - Cho dù Đại tướng quân qua sông, chúng ta cũng phải để lại một ít binh mã ở bờ bắc tiếp ứng.

- Hãy để Tưởng Nghĩa Cừ ở lại. - Viên Thiệu dừng lại một lát rồi nói tiếp, - Tiên Vu Phụ cũng ở lại giữ Hà Bắc. - Ông ta vẫn không tin tưởng đám thuộc hạ cũ ở U Châu nên không cho Tiên Vu Phụ ra tiền tuyến, tránh tạo phản khi lâm trận.

- Như vậy không được. - Cao Lãm ưỡn bụng nói, - Kề vai đánh trận càng đánh càng thân, hãy cho những người anh em U Châu cùng xông lên, có thể sau khi đánh trận xong chúng ta sẽ thành huynh đệ!

Viên Thiệu liếc nhìn con người thô thiển này: - Ngươi thì hiểu gì? Tất cả làm theo sắp xếp của ta.

Thấy ông ta cố chấp, tất cả không ai nói gì thêm, quay sang nhìn Thư Thụ. Vị đại tham mưu này trong lòng đã nguội lạnh, hai mắt thẫn thờ nhìn những con thuyền trên sông, dường như không quan tâm đến điều gì nữa, còn Văn Xú vội vã dẫn quân lên thuyền...

Dụ địch diệt tướng

Tào Tháo mặc dù đã giải vây được Bạch Mã, nhưng cũng biết nơi này không thể đóng giữ, vội vàng bảo Lưu Diên hiệu triệu bách tính rời đi. Chẳng mấy chốc trong ngoài thành đã nhộn nhịp

https://thuviensach.vn

tất bật, bách tính dìu già dắt trẻ mang theo gia quyến đi lẫn vào đoàn quân, vài người tiếc của, lưng cõng túi nặng trĩu, đi hết sức chậm chạp. Đã sắp đến giờ Mùi, hôm nay không thể về kịp đến Quan Độ. Đi chậm rề rề như vậy chắc chắn sẽ bị đại quân Viên Thiệu chặn đánh. Tào Tháo và Tuân Du bàn bạc một hồi, quyết định dẫn kỵ binh bảo vệ lương thảo quân nhu đi trước, tranh thủ đến dựng trại ở phía nam núi Bạch Mã để yểm hộ cho bộ binh và bách tính.

Dưới sự đốc thúc của Trương Liêu, Từ Hoảng, Quan Vũ, bộ binh hành quân thoáng chốc đã đến hẻm núi phía nam núi Bạch Mã, vừa hay gặp được người từ Quan Độ đến, nói rằng quân Viên Thiệu đã đến bờ bắc Diên Tân. Chu Linh đã dẫn thuộc hạ trở về Quan Độ, còn Vu Cấm lại dẫn một đội binh mã tiến sang phía tây, vòng qua bến Đỗ Thị tấn công doanh trại quân địch ở Hà Bắc. Tào Tháo há hốc miệng, tính toán mọi nhẽ mà lại quên hai tướng Vu, Chu có hiềm khích, từ lâu hai người đã đường ai nấy đi không liên quan gì đến nhau. May mà bến Đỗ Thị nằm trong quận Hà Nội, Viên Thiệu tạm thời không để ý được tới, Vu Cấm chắc sẽ không có tổn thất gì.

Cho dù thế nào, việc dụ địch ở Diên Tân cũng coi như đã thành công, Tào Tháo đã trút bỏ được hòn đá tảng đè nặng trong lòng, lập tức lệnh cho quân lính hạ trại ở ngoài sơn cốc, thúc xe quân nhu mau chóng tiến về phía trước. Không ngờ chiêng trống lều trướng, lộc giác cự mã còn chưa vận chuyển tới, lại có thám báo hốt hoảng đến báo: - Đội quân tiên phong của Viên Thiệu đã qua sông, binh mã đang phi về phía núi Bạch Mã!

- Hả? - Tào Tháo giật bắn mình, - Chưa gặp Thuần Vu Quỳnh mà đã dám hạ lệnh qua sông, Viên Thiệu dám dùng binh

https://thuviensach.vn

mạo hiểm như vậy hay sao?

- Con mèo mù này đã vớ được con chuột chết là chúng ta rồi. - Tuân Du cười nhăn nhó, đưa tay chỉ về phía sau, - Trong sơn cốc khúc khuỷu nhỏ hẹp, xe quân nhu của quân Tào nối đuôi nhau xếp thành mấy đội, không kịp trở ra cửa cốc phía nam, bộ binh ở phía sau không lên kịp, phía trước lại chỉ có năm trăm kỵ binh, nếu lúc này bị quân Viên Thiệu đuổi đến chém giết, cho dù có thể an toàn rút lui thì quân nhu, lương thảo cũng mất hết!

Từ Hoảng vội vàng kiến nghị: - Không cần những thứ này nữa, chúng ta nhanh chóng di chuyển về phía nam, vòng qua núi Bạch Mã trở về Quan Độ ngay trong đêm. Đại quân Viên Thiệu một là nảy lòng tham khi trông thấy quân nhu, hai là không lập trại cũng chưa chắc đã dám đuổi theo chúng ta. - Đây đúng là kế sách bất đắc dĩ!

Tào Tháo dường như không nghe thấy, vỗ nhẹ vào đầu mà nói: - Lệnh cho quân thám báo lên núi quan sát, phải xem chúng đến bao nhiêu người.

Từ Hoảng, Trương Liêu đều thấy khó hiểu: - Chỉ có năm trăm quân mà dám đánh nhau với địch? Nhưng Tào Tháo đã lệnh như vậy, cũng không ai dám nói gì, liền thu dọn chuẩn bị hành động. Mọi người im lặng một hồi, đột nhiên nghe thấy quân thám thính ở trên đỉnh núi hô lớn: - Quân Viên đến rồi! Có năm sáu trăm kỵ binh! Phía sau... - Con số này đã cân bằng với quân địch, các tướng có chút hơi lo lắng, không ngờ quân thám thính lại hô, - Không đếm được nữa! Bộ binh phía sau ít cũng phải bốn năm ngàn!

Chênh lệch một chọi mười thế này thì làm sao chống đỡ được, nhưng bây giờ muốn chạy cũng chẳng kịp. Tào Tháo quan

https://thuviensach.vn

sát địa hình xung quanh một lượt rồi truyền lệnh, - Bỏ lại xe cộ, quân nhu, tất cả kỵ binh vòng qua phía nam sơn cốc ẩn nấp. Phái người báo cho đội quân đang đi phía sau ngừng di chuyển!

Làm vậy thì ích gì? Chư tướng ngơ ngác nhìn nhau.

- Còn ngây người ra đấy à? Mau hành động! - Tào Tháo quát lên. Mọi người nháo nhác, đám lính đánh xe, đẩy xe đều đã chạy vào cửa cốc, chư tướng cũng dẫn kỵ binh vòng ra sau núi. Tào Tháo tìm được một nơi cây cối rậm rạp ở lưng chừng núi, quân sư Tuân Du và Tào Tháo nhìn nhau mỉm cười, hai người xuống ngựa, ung dung vào trong ẩn nấp như đang đi tản bộ vậy. Chư tướng đều cảm thấy khó hiểu, sắp xếp quân sĩ xong cũng nhảy hết xuống ngựa theo sau.

Sơn cốc đang huyên náo đột nhiên trở nên tĩnh lặng, sau khi ẩn nấp xong, tất cả đều lặng lẽ quan sát động tĩnh. Một lúc sau, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, âm thanh mỗi lúc một gần, phía tây bắc sơn cốc bụi đất bốc lên mù mịt - Một đội kỵ binh dũng mãnh hiện ra! Đám lính đó trông thấy xe quân nhu đầy đường nhưng lại không thấy bóng dáng quân Tào đâu, nhất thời sững lại, không biết đây là trận thế gì.

Đi đầu là viên tướng thân cao bảy thước, lưng hổ hông gấu, đôi vai rắn chắc, râu quai nón không đỏ cũng chẳng vàng, trông hệt như sợi dây sắt, tóc tai rối bù, đầu to trán ngắn, lông mày xù lên, mắt hình tam giác, mũi khoằm, miệng củ ấu, ngũ quan xấu xí chẳng khác nào con khỉ; đầu đội mũ ba chóp, trên có treo tua rua màu đỏ, chỗ cổ chi chít hàng đinh bảo hộ; mình mặc áo giáp liên hoàn mặt thú màu đồng đỏ, ngoài khoác chiến bào đỏ tía có thêu con hải trãi[30], vai đeo cây cung mạ vàng lớn, túi tên làm bằng da hổ, lưng đeo hai thanh kích ngắn, hông thắt cẩm đai màu đỏ, đầu

https://thuviensach.vn

gối được quân miếng giáp bảo vệ bằng đồng đỏ, chân mang hài chiến hình đầu chim ưng; cưỡi trên lưng con bạch mã to lớn, tay nắm chặt cán thanh đao tam tiêm lưỡng nhận[31]; giống như một con tinh tinh lực lưỡng khoác trên mình bộ áo giáp, hai hàng lông mày tỏa ra sát khí lạnh toát!

Trương Liêu từng theo Lã Bố đến dưới trướng Viên Thiệu, nên vừa nhìn đã nhận ra ngay, tiến lại gần Tào Tháo nói: - Đó chính là Văn Xú, hắn không dễ đối phó đâu...

Còn chưa nói xong, Tào Tháo ngắt lời: - Nhỏ tiếng thôi.

Địch ở chỗ sáng ta ở chỗ tối, Từ Hoảng có vẻ cũng đã hiểu ý, nhẹ nhàng tiến lại gần Tào Tháo nói nhỏ: - Minh công, hãy để mạt tướng ra giết hắn không kịp trở tay.

Tào Tháo vịn vào cành cây quan sát thêm một lúc - Văn Xú cưỡi ngựa ngó nghiêng khắp xung quanh, tai dỏng lên nghe ngóng tám hướng, tay nắm chặt thanh đao, có vẻ hết sức cảnh giác. Đám kỵ binh bên cạnh hắn đều cưỡi ngựa trắng, tay cầm giáo dài, lưng đeo cung tên, rõ ràng đó là một đội xạ thủ tinh nhuệ. Tào Tháo chau mày: - Chớ manh động. - Rồi khẽ nhắc, - Thả ngựa.

- Cái gì cơ? - Từ Hoảng không hiểu.

Nhưng Tào Tháo chỉ phấn khởi nói: - Lệnh cho quân sĩ tháo yên ngựa, thả mấy chục con ngựa ra. Chỉ cần quân địch loạn ta sẽ đánh úp bọn chúng, mấy người các ngươi mau đi chuẩn bị.

Từ Hoảng, Trương Liêu, Quan Vũ cùng Hứa Chử, Tào Thuần đều lặng lẽ xuống dốc núi phía nam, thì thầm truyền lệnh cho quân sĩ hành động theo kế hoạch. Tháo yên cương rồi đuổi hơn hai mươi con ngựa chạy vào trong sơn cốc. Nhưng đây đều là những chiến mã được huấn luyện thuần thục, đùn đẩy một hồi mà không động đậy, lại không dám đánh vì sợ phát ra tiếng động.

https://thuviensach.vn

Không sao đuổi được chúng đi, Hứa Chử liền giơ giáo lên chọc thẳng vào mông một con ngựa, con ngựa đau đớn co cẳng chạy vọt ra ngoài, thấy có con dẫn đầu, những con ngựa khác cũng phi ra theo.

Văn Xú trông thấy quân nhu khắp nơi, đoán rằng sự việc không đơn giản như vậy, liếc thấy đám binh sĩ xung quanh đang háo hức muốn nhặt đồ, vội vàng giơ thanh đại đao chặn lại. Đang lúc nói chuyện, đột nhiên thấy ở cửa cốc phía nam xuất hiện một bóng kỵ binh. Hắn giật mình, lập tức hạ lệnh tấn công, không ngờ sau đó mới nhìn rõ - đó toàn là ngựa không yên không người cưỡi! Một con, hai con, ba con, bốn con... cả đàn ngựa ầm ầm lao đến.

Đám binh sĩ sung sướng tột độ, cho rằng đó là một đàn ngựa hoang, tất thảy đều thúc ngựa lao lên tranh giành.

Có người còn nhảy xuống đoạt quân nhu quân giới, có kẻ lại mở túi ra để đựng lương khô. Văn Xú thấy đám binh lính náo loạn không còn hàng ngũ gì nữa, vội vàng quát to bằng tiếng Ký Châu: - Dừng lại! Mau dừng lại cho ta! Tất cả dừng lại cho ta!... - Đám lính mải mê chẳng còn để ý đến mệnh lệnh, bọn chúng thi nhau lao tới tranh cướp.

Đúng vào lúc này bỗng nghe thấy tiếng hô giết vang lên như sấm, kỵ binh của Tào Tháo từ phía cửa cốc phía nam xông ra! Đám lính của Văn Xú còn chưa hiểu chuyện gì đã bị giết chết gần hết, những kẻ sợ hãi nhảy xuống ngựa bỏ chạy khắp phía, nhưng trong sơn cốc nhỏ hẹp thì biết tháo chạy đi đâu. Quân Văn Xú hỗn loạn tự giẫm đạp lên nhau. Quân Tào thừa thế xông tới phía hắn ta.

Văn Xú quả nhiên lợi hại, một tay cầm đại đao chém liên tiếp, hai tên lính Tào ngã lăn xuống ngựa. Từ Hoảng dẫn theo hai viên phó tướng là Từ Thương và Lã Kiến xông lên đầu tiên, chớp

https://thuviensach.vn

mắt đã sắp đuổi đến sau lưng. Đột nhiên Văn Xú giương cung, ánh mắt sắc lẹm bắn phựt một tiếng trúng ngựa của Từ Thương, cả người lẫn ngựa đều ngã lộn xuống đất, còn kéo theo mấy người nữa cùng ngã. Văn Xú bắn lén thành công, các tướng không ngờ hắn có thể giương cung bằng cả hai tay, xoay người một vòng bắn tên từ tay trái trúng vai phải của Lã Kiến, khiến Lã Kiến đau đớn, đao tuột khỏi tay, phải lập tức ghìm ngựa lại. Từ Hoảng tức giận lao tới, thúc ngựa đuổi theo sau Văn Xú, không ngờ Văn Xú lẹ như khỉ, hắn buông cung rồi nắm lấy đại đao, quay người lại chém một cái!

Từ Hoảng kinh hãi mặt mày biến sắc, vội núp xuống yên ngựa tránh, tuy người thì tránh được nhưng mũ giáp bị một đao chém bay. Văn Xú thắng thế, hô hào số quân bại trận nhanh chóng rút về phía tây, đột nhiên thấy trong đám quân Tào xuất hiện một viên đại tướng mặt đỏ, tay cầm thanh Yển Nguyệt đao đuổi tới. Văn Xú đảo mắt, định tiếp tục vung đao thi triển. Nhưng con Xích Thố lao nhanh như bay, chớp mắt đã đến cạnh hắn, Quan Vân Trường vung đao chém mạnh, Văn Xú vội vàng chống đỡ, khó khăn lắm mới hóa giải được chiêu thức. Không ngờ Quan Vũ đã quất ngựa chặn ngay trước mặt.

Ngay cả đường tháo chạy cũng bị chặn đứng, Văn Xú hoảng loạn cực độ, vội vung đao đánh lén, nhưng Quan Vũ chắn trái chặn phải, không cho hắn vượt qua. Trong lúc hai tướng đánh nhau, Từ Hoảng, Trương Liêu, Hứa Chử, Tào Thuần, Hạ Hầu Bá và một đám kỵ binh cũng kịp đuổi đến, hơn mười binh khí cùng lúc đâm về phía Văn Xú - Đáng thương thay cho viên mãnh tướng Hà Bắc, cả người lẫn ngựa đều chết thảm trong sơn cốc này!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo, Tuân Du cũng đã xuống núi, luôn miệng thúc giục: - Không được chậm trễ, mau đuổi theo giết địch!

Quân Tào chưa đến năm trăm nhưng ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến, lao thẳng về phía đám bại quân đuổi cùng giết tận. Quân Viên vừa mất thống soái, lại nghe thấy tiếng hô giết từ trong sơn cốc ầm ầm vọng ra, cho rằng quân Tào phải đông đến hàng vạn, liền bỏ chạy thục mạng. Kỵ binh tổn thất tới hơn nửa, số ít thoát ra khỏi sơn cốc chạy lẫn vào đám bộ binh trước mặt. Chỉ chốc lát chúng giẫm đạp lên nhau thương vong vô số, những kẻ ở phía sau không biết chuyện gì xảy ra, cũng chen chúc quay người bỏ chạy, đại quân tan tác hỗn loạn, sụp như núi đổ...

Quân Tào ít nên không dám đuổi ra ngoài sơn cốc, vội vàng quay lại thu nhặt quân nhu rút lui ra cửa nam. Vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại thấy phía tây nam bụi tung mù mịt, một đại quân đang rầm rập tiến đến, các tướng sợ hãi run rẩy, nhưng Tào Tháo chỉ cười: - Đây chắc chắn là người của ta!

Quả nhiên một lát sau đã thấy Nhạc Tiến một người một ngựa lao đến trước: - Lo Viên Thiệu qua sông trước, mạt tướng đến để tiếp ứng!

Tào Tháo vuốt râu nói: - Ngươi chẳng nhìn xa trông rộng được đến vậy!

Nhạc Tiến đỏ mặt: - Quách Phụng Hiếu, Giả Văn Hòa bảo thuộc hạ đến.

- Ha ha ha! Có chút nguy hiểm nhưng đã qua rồi, lệnh cho quân của ngươi vòng ra phía sau bảo vệ bách tính, chúng ta không được nghỉ ngơi đâu, lập tức về Quan Độ ngay trong đêm.

- Tuân lệnh. - Nhạc Tiến chắp tay nói, - Còn có tin vui khác, Vu Cấm dẫn quân qua bến Đỗ Thị, lại phá được một số doanh trại

https://thuviensach.vn

quân Viên, giết được hơn ngàn quân địch, giờ đang trên đường trở về.

- Tốt! - Tào Tháo cười nói, - Ba quân sợ nhất là mất sỹ khí, Viên Thiệu liên tiếp bại trận lại mất hai viên hổ tướng, chắc chắn khí thế hao tổn nhiều, chúng ta lui về Quan Độ đợi chúng đến nộp mạng!

Các tướng hò reo, chỉ có Quan Vũ cúi đầu lặng yên. Tào Tháo đi tới vỗ nhẹ vào vai Quan Vũ: - Trảm Nhan Lương diệt Văn Xú, Vân Trường đã lập được kỳ công! Lão phu quay về sẽ lập biểu, phong ngươi làm Đình hầu! - Đa tạ Tào công... - Quan Vũ thờ ơ đáp lại. Lúc này đầu óc còn đang rối bời, Hạ Hầu Bá nói với ông rằng, trong đám loạn quân vừa rồi có một vị tướng rất giống Lưu Bị...

Chương 13

TRẬN ĐẦU GIAO CHIẾN TẠI QUAN ĐỘ, TÀO-VIÊN RƠI VÀO THẾ GIẰNG CO

Trận tàn sát ở Quan Độ

Binh pháp có câu: “Tam quân khả đoạt khí, tướng quân khả đoạt tâm[32]” , quân Viên vừa qua sông đã thua liên tiếp hai trận, Nhan Lương, Văn Xú chết trận, binh mã tổn thất tới mấy ngàn, điều này khiến Viên Thiệu nổi trận lôi đình. Để ổn định lòng quân và nâng cao sĩ khí, bất chấp sự phản đối của thuộc hạ, Viên Thiệu gấp rút băng qua Diên Tân, dẫn theo đại quân tới sát ranh giới huyện Dương Vũ, nhằm thẳng hướng Quan Độ xông tới.

Đợt nam tiến lần này, Viên Thiệu mang theo hơn mười vạn quân, sau hai lần giao chiến, binh lực đã bị tổn thất. Với dã tâm quét sạch quân Tào chỉ trong một trận, sau khi dựng trại, Viên Thiệu chỉ để lại năm ngàn lính canh trại, sau đó dẫn theo số binh

https://thuviensach.vn

mã còn lại của ba binh chủng đi dàn trận tại vùng bình địa cách Quan Độ hai mươi dặm về phía bắc. Mười vạn quân chia thành ba cánh tả, trung và hữu. Tả quân do Quách Đồ chỉ huy, cùng với hai viên tướng chủ lực Lã Tường, Lã Khang. Hữu quân do Thuần Vu Quỳnh chỉ huy, cùng sự trợ giúp của Tưởng Kỳ, Huy Nguyên Tiến. Trung quân ban đầu do Thư Thụ thống lĩnh, nhưng gần tới lúc vượt sông Thư Thụ đã từ chức Đô đốc, giao lại cho Quách Đồ. Đích thân Viên Thiệu dẫn đầu đại quân, thế nhưng trên thực tế, người chỉ huy lại là Viên Đàm, các danh tướng Hà Bắc Trương Hợp, Cao Lãm, Hàn Mãnh, Hàn Tuân dẫn đầu kỵ binh, ngoài ra đội cung nỏ tinh nhuệ do quân sư Thẩm Phối dành bao tâm huyết để huấn luyện cũng góp mặt trong đó.

Mười vạn quân đông nghìn nghịt dàn trận dài tới bốn năm dặm, đao thương như biển lửa, kiếm kích như rừng đay, cờ quạt rợp trời, trống chiêng huyên náo, binh lính ba quân giương cao binh khí, rầm rộ áp sát doanh trại quân Tào, khí thế ngất trời rung chuyển cả mặt đất!

Sau khi hay tin, Tào Tháo do dự một hồi. Với một trận chiến có quy mô lớn thế này, bên ít quân chắc chắn không thể chiếm ưu thế, nhưng nếu không cản đà tiến của Viên Thiệu, mười vạn đại quân khí thế bừng bừng kia kéo tới sẽ đánh sập đại bản doanh. Đóng chặt doanh trại có thể tạm thời cố thủ, nhưng sỹ khí hừng hực trước đó sẽ lập tức tiêu tan. Trong lúc bí bách, Tào Tháo đành quyết định chỉ giữ lại ba ngàn quân trấn giữ doanh trại, dốc hết bốn vạn binh mã còn lại dàn thành thế trận hình bán nguyệt, sống mái với Viên Thiệu một phen. Cũng may trước đó quân Tào liên tiếp giành thắng lợi, toàn quân trên dưới tinh thần đang cao, không hề run sợ, các viên dũng tướng như Hạ Hầu Uyên, Vu Cấm, Trương

https://thuviensach.vn

Tú, Nhạc Tiến, Trương Liêu, Từ Hoảng, Quan Vũ … đều xung phong đi trước, bộ binh theo sau, đội cung nỏ hộ tống hai bên, đội nhạc trống đứng sau trợ uy, tạo ra một thế trận vững chắc, nghênh đón quân địch đang từ từ tiến đến.

Viên Thiệu chủ động tấn công, lại chiếm ưu thế về quân số, nhưng hai trận đầu thất bại nên không thể không đề phòng, hắn muốn dụ cho quân Tào tấn công trước để dễ dàng nắm bắt tình thế. Nhưng Tào Tháo vốn không muốn đánh trận này, ông chỉ muốn chặn đứng mũi nhọn của địch. Vì thế khi đối đầu, hai bên đều dừng bước, chiến trường sát khí ngùn ngụt chỉ nghe thấy tiếng trống trận vang dội khắp trời, nhưng không một ai dám xông lên trước. Những loạt tên nghi binh vẫn được bắn đi, tuy nhiên do khoảng cách khá xa, hai bên lại có lá chắn bảo vệ nên hầu như không có thương vong gì.

Thế giằng co giữa đôi bên diễn ra khoảng một khắc, mãi tới khi Dương Vũ Tướng quân Trương Tú dẫn đầu phá vỡ cục diện bế tắc. Khi quay về quy thuận Tào Tháo, Trương Tú thẳng thắn từ chối sứ giả Hà Bắc, kết mối tử thù với Viên Thiệu, sự việc đến nước này cũng chẳng thể quay đầu, Trương Tú là người mong sớm tiêu diệt được Viên Thiệu hơn bất kỳ ai. Người trao cho Trương Tú giữ chức phó tướng là Lưu Huân - Thái thú tiền nhiệm Lư Giang. Lưu Tử Đài là kẻ coi tiền quý hơn cả tính mạng, hắn hay tin Viên Thiệu tới đây nên đã mang theo không ít của cải, châu báu để xu nịnh thiên tử. Trước đây hắn đã bị Tôn Sách tịch thu sào huyệt Hoản Thành, của cải mất sạch nên mới đi theo Tào Tháo. Giết Viên Thiệu đối với hắn chỉ là việc thứ yếu, nếu như có thể xông vào đại doanh của y quét sạch một mẻ châu báu thì mới hả giận! Hai kẻ chẳng thiết mạng sống này cùng nhau tính kế, sớm muộn gì

https://thuviensach.vn

chẳng phải đánh, chi bằng cứ ra tay trước, bọn họ chẳng cần thông qua sự cho phép của Tào Tháo, cứ thế tự dẫn quân xông tới.

Thuộc hạ của Trương Tú tuy không nhiều, nhưng đa phần đều là kỵ binh Tây Lương dày dạn trận mạc, đây cũng là đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất trận này; thuộc hạ của Lưu Huân còn ít hơn, nhưng chúng đều xuất thân là cướp biển vùng Hoài Nam, trước đây sống bằng nghề buôn bán đầu người, chi biết vung đao chém giết, chẳng biết sợ gì!

Đám thuộc hạ của Trương Tú, Lưu Huân hung hăng xông lên, chẳng những làm cho Tào Tháo khiếp sợ mà ngay cả Viên Thiệu cũng phải giật mình, bên ta có tới mười vạn quân, bọn chúng chỉ có hai ngàn quân mà dám xông đến, chẳng phải tự sát hay sao? Đâu chỉ bên chúng mới có những tên chẳng sợ chết, bên ta cũng có những kẻ cố cùng liều thân. Lưu Bị tham gia vào vụ "chiếu thư trong đai ngọc" , lại từng tạo phản ở Từ Châu khiến Tào Tháo hận tới xương tủy, nếu lại rơi vào tay y chắc không còn đường sống. Lưu Bị thấy đối phương có động tĩnh, lại thấy Viên Thiệu gật đầu đồng ý, liền dẫn đám Trương Phi, Triệu Vân... xông lên ứng chiến. Đám người bọn họ cũng chỉ có hơn hai ngàn quân, trận này hẳn sẽ náo nhiệt - Bốn ngàn người đánh nhau, mười mấy vạn người đứng xem!

Nhìn Lưu Bị dẫn quân xông lên, quân sư Hà Bắc Thẩm Phối sốt ruột vô cùng, kế hoạch của ông ta coi như đổ bể. Quân Hà Bắc từng dùng chiến thuật cung tên khiến Công Tôn Toản đại bại ở Bàn Hà, Thẩm Phối vô cùng tâm đắc, từ đó chuyên tâm nghiên cứu thuật cung nỏ, chế tạo vũ khí, huấn luyện một đội xạ thủ tinh nhuệ, kỹ thuật vượt xa đám xạ thủ thông thường. Trận này Thẩm Phối định đem đội quân này ra thử sức, cho nên hắn nắm chặt cờ lệnh,

https://thuviensach.vn

sát sao để ý diễn biến trên chiến trường, định chớp cơ hội cho Tào Tháo nếm thử mùi vị của hàng vạn cung tên được phóng ra cùng một lúc là như thế nào. Chẳng ngờ cờ lệnh vẫn chưa giương lên, Lưu Bị đã chạy ra ứng chiến trước, vậy chỗ cung tên này bắn ra để giết ai đây? Thẩm Phối liền vứt cờ lệnh rồi thúc ngựa chạy tới chỗ Viên Thiệu: - Chúa công, Lưu Bị đã ra ứng chiến, phải làm thế nào?

Địch ít ta nhiều thì việc gì phải sợ? - Viên Thiệu vừa thấp thỏm vừa kích động, ông ta thận trọng rút thanh bảo kiếm đeo ở ngang hông ra, nhưng vì thân phận nên không thể hò hét, chỉ giơ kiếm hô vang: - Truyền lệnh, toàn quân xung kích, xông lên cho ta! - Hiệu lệnh truyền xuống, Cao Lãm ở tiền quân nôn nóng đã lâu, nghe vậy liền vội dẫn quân xông lên. Đội cung nỏ ngừng bắn, trung quân của Viên Thiệu ồ ạt xông vào tấn công quân Tào, khí thế hừng hực dời non lấp biển, quân cánh tả và cánh hữu cũng hành động theo.

Tào Tháo tuy không muốn đánh, nhưng nhìn thấy khí thế tiến công của địch như vậy, đành phải dốc sức cự lại. Ông rút kiếm hô to: - Tiêu diệt Viên Thiệu, bảo vệ triều đình, theo ta xông lên! - Kinh nghiệm cầm quân của Tào Tháo hơn hẳn Viên Thiệu, trên chiến trường, nhất cử nhất động của chủ soái đều liên can đến toàn bộ cục diện, cho nên chỉ cần khác nhau một câu giữa “xông lên cho ta” với “theo ta xông lên” , hiệu quả khích lệ tinh thần binh lính cũng khác nhau hoàn toàn. Kỳ thực, Tào Tháo cũng không thể chủ động xông lên tuyến đầu, ông chỉ đốc thúc đội kỵ binh tinh nhuệ lao lên một đoạn rồi phi chậm lại, nhưng các cánh quân cứ thế tích cực hưởng ứng, hăng hái xông lên giết địch.

https://thuviensach.vn

Xét về quân số và trang bị, Tào Tháo không bằng Viên Thiệu, nhưng xét về tinh thần chiến đấu của binh lính và sự rèn luyện thì Viên Thiệu không thể bằng Tào Tháo. Tuy một bên ít quân, một bên đông quân nhưng thế và lực lại ngang nhau. Một trận đánh lớn như vậy, cho dù có hăng hái đến mấy cũng chỉ như muối bỏ biển, đám dũng tướng của hai bên cũng không thể đủ khả năng xoay chuyển được tình thế, nên việc cần làm là phải đôn đốc, chỉ huy tốt đội quân của mình, đánh đâu chắc đấy. Giáo dài kích lớn đều cao tới cả trượng, lại có thêm một hàng khiên để che chắn, hai quân đứng cầm chân nhau trong khoảng hai trượng, bên này tiến thì bên kia lui, khó phân cao thấp.

Quân Tào và quân Thiệu đều gióng trống trợ uy khích lệ sĩ khí, binh lính cũng nhích dần lên, khoảng cách hai trượng dần được thu hẹp, giáo, thương, kiếm, kích va vào nhau gãy rời, khắp nơi vang lên tiếng kêu gào thảm thiết, máu tươi trào ra lênh láng. Kẽ hở cuối cùng cũng khít lại, tiếng kêu gào của những kẻ cận kề cái chết cũng dần nhỏ đi - trận huyết chiến đã thực sự bắt đầu!

Chỉ chớp mắt chiến trường đã sôi sục, tiếng kèn lệnh giục giã, tiếng trống trận vang trời, tiếng hò hét, tiếng binh khí, tiếng kêu la, tiếng ngựa hí đinh tai nhức óc hòa lẫn vào nhau. Quân Tào cũng bị tổn thất, nhưng phần lớn đội quân tinh nhuệ vẫn hừng hực khí thế: Trương Tú chỉ huy đội kỵ binh Lương Châu, Trương Liêu chỉ huy đội kỵ binh Tịnh Châu, ai nấy đều giỏi cưỡi ngựa, lấy một chọi mười; bộ binh ở hai châu Thanh, Duyện kinh qua sa trường đã lâu, mấy lần vào sinh ra tử cùng Tào Tháo, dàn trận xông pha liều chết, tiến thoái bài bản. Còn kỵ binh ở hai châu U, Ký do Trương Hợp, Cao Lãm - thuộc hạ của Viên Thiệu chỉ huy cũng chẳng phải hạng tầm thường, hơn nữa bộ binh Hà Bắc quá đông, gần như một

https://thuviensach.vn

lính quân Tào phải chống đỡ hai ba lính quân Thiệu. Một bên là đội quân tinh nhuệ, một bên thì lực lượng hùng hậu, khiến trận giáp lá cà khó phân hơn thua.

Cung nỏ và khiên chắn lúc này đã trở thành những thứ đồ vô dụng, người nào người nấy máu me đầy người, phục trang không còn nhìn rõ, chỉ có thể dựa vào cảm giác và giọng nói để xác định đó là địch hay ta. Đội kỵ binh xông vào trận địa rối loạn, binh lính xả thân quên mình. Đao, thương, kiếm, kích va vào nhau loảng xoảng, chốc chốc lại thấy ánh lửa tóe lên. Thủ cấp dưới đất bị người ngựa giẫm đạp lăn lông lốc, tay chân người bị chặt đứt văng khắp trời, ngực và cổ bị giáo đâm máu chảy như suối, vậy mà tướng lĩnh hai bên vẫn ra sức gào thét xông lên, binh lính vung thương múa đao cố vùng vẫy giành giật sự sống trong vũng máu. Trận huyết chiến này kéo dài từ giờ Mùi cho tới cuối giờ Dậu vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Tào Mạnh Đức và Viên Bản Sơ đứng trong biển máu, tay nắm thành quyền, lông mày nhíu chặt, mồ hôi vã ra đầy trán, cả hai đều kinh hồn bạt vía trước cảnh tàn sát kinh hoàng đang diễn ra trước mắt, mãi khi trời tối mới hoàn hồn. Tào Tháo lệnh cho Tào Thuần truyền lệnh thu quân, gần như cùng lúc, Viên Thiệu cũng sai Thẩm Phối gióng trống thu quân. Trong cảnh nhập nhoạng, thế trận hai bên tựa như hai con rồng khổng lồ đang quấn chặt vào nhau không tách ra được, có những kẻ điên cuồng chém giết, đả thương nhầm không ít người của mình. Đến khi trời tối hẳn, quân Viên và quân Tào mới dồn quân, ổn định lại thế trận, kéo người bị thương lê từng bước quay về doanh trại...

Cuộc tàn sát kết thúc, Tào Tháo vẫn thấp thỏm không yên quay về Quan Độ. Các tướng lĩnh ổn định lại đội hình, chẳng buồn

https://thuviensach.vn

lau sạch máu me trên người đã vội vàng chạy tới trướng trung quân tập hợp, người mừng kẻ lo, những người chỉ ham đánh nhau như Nhạc Tiến, Chu Linh, Hạ Hầu Uyên... mừng ra mặt: - Hôm nay quân ta cũng phải giết được cả vạn tên ấy chứ!

- Các ngươi thật đúng là vô tâm. - Quách Gia trừng mắt nhìn bọn họ, - Quân ta cũng tổn thất tới năm sáu ngàn lính, lại còn rất nhiều người đang bị thương. Viên Thiệu có tới chục vạn quân, chúng ta chỉ có hơn bốn vạn, cứ đánh như vậy thì sớm muộn cũng bị bọn chúng giết sạch. - Thấy bọn họ im thin thít, Quách Gia ngoảnh đầu nói với Tào Tháo: - Địch nhiều ta ít, không thể tiếp tục đánh như thế này được!

- Cũng vì bất đắc dĩ thôi... - Tào Tháo thở dài, thẫn thờ ngồi tựa vào bàn chủ soái, im lặng ngẫm về trận chiến này. Ông vốn cho rằng thắng được hai trận ở Bạch Mã, Diên Tân rồi thì sẽ làm giảm sút nhuệ khí của quân Thiệu, chỉ cần tấn công là chúng vỡ trận ngay, giờ mới thấy suy nghĩ ấy thật ấu trĩ. Quân Hà Bắc dẫu sao cũng đã theo Viên Thiệu tung hoành nhiều năm, dũng khí, tinh thần vượt xa quân Viên Thuật, Lã Bố, không dễ gì bị đánh bại chỉ trong một hai trận. Đã vậy, chúng còn chiếm ưu thế về quân số, lại có tướng giỏi như Quách Đồ, Thuần Vu Quỳnh chỉ huy, có dũng sĩ như Trương Hợp, Cao Lãm xông pha tuyến đầu. Thực lực tương đương nhưng vẫn phải rất mực thận trọng, trước tình thế quá khập khiễng về quân số mà vẫn giữ chiến thuật đối đầu trực diện thế này e sẽ không chống cự được lâu.

Tào Tháo chẳng nói chẳng rằng, lôi tập Tôn Tử dưới bàn chủ soái ra, lật giở từng trang, giở tới cuốn thứ tư Hình thiên thấy trong đó viết rằng: “Thác chi thiện chiến giả, tiên vi bất khả thắng, dĩ đợi địch chi khả thắng. Bất khả thắng tại kỷ, khả thắng tại địch.

https://thuviensach.vn

Cố thiện chiến dã, năng vi bất khả thắng, bất năng sứ địch chi khả thắng. Cố nhật: thắng khả tri, nhi bất khả vi" - Cứ phòng thủ doanh trại thật chắc, giữ ở thế không thể bị đánh bại, sau đó chờ đợi sơ hở của đối thủ.

Tuy đây chính là dự định từ trước của Tào Tháo, nhưng đến nay ông lại càng thấm thía hơn, mắt nhìn chăm chăm hồi lâu vào hàng chữ "thắng khả tri, nhi bất khả vi[33]" Tào Tháo cầm bút lên phê vào phía sau "phải phòng thủ, chờ đợi sơ hở của địch" , viết xong liền đặt bút xuống, trầm ngâm một lát rồi nhìn các tướng lĩnh: - Trận chiến hôm nay quân ta bị rơi vào tình thế bắt buộc, bắt đầu từ mai ta sẽ đóng chặt tất cả các cửa doanh trại, không được tùy tiện xuất quân, phải bình tĩnh quan sát mọi động tĩnh, chờ đợi thời cơ.

- Tuân lệnh! - Bất kể có bằng lòng hay không, các tướng vẫn nhất loạt đáp lại.

Đúng lúc đó, có tiếng ồn ào vọng lại từ phía sau doanh trại, thì ra Nhậm Tuấn áp tải quân lương từ Hứa Đô tới, các tướng lĩnh vội đón ông ta vào trướng nghỉ ngơi.

Tào Tháo nhìn em rể đầy vẻ mệt nhọc, ân cần hỏi: - Những việc vặt này sao phải đích thân áp tải, sao không để cho đám thuộc hạ lo liệu?

Nhậm Tuấn cố nén tiếng thở dài, nghiêm túc nói: - Để người khác đi sao có thể yên tâm được? Quân Hà Bắc đông như kiến, nếu dọc đường bị cướp hết lương thảo thì quân ta sẽ nguy to. - Dẫu sao người một nhà bao giờ cũng lo lắng hơn người ngoài, - Ngoài ra còn có một việc nữa, Tuân Lệnh quân nhắn đệ bàn với huynh một chuyện...

https://thuviensach.vn

- Gì thê? - Tào Tháo ra hiệu cho các tướng lĩnh đi ra, chỉ giữ lại Tuân Du, Quách Gia để cùng bàn chuyện.

Nhậm Tuấn đi đường xa khát nước, uống liền mấy bát xong mới nói: - Từ khi huynh đến Quan Độ, Cao Cán ở Tịnh Châu luôn tìm cách lôi kéo các tướng lĩnh ở Quan Trung, lại còn phái người tới Tây Lương kết giao với Mã Đằng, Hàn Toại, e là muốn giúp Viên Thiệu đánh úp quân ta từ phía sau.

- Vì cậu hắn, hay vì chính bản thân hắn dây? - Tào Tháo cười nhạt, - Tây Lương ở đâu? Quan Độ ở đâu? Nếu hắn thực sự muốn giúp Viên Thiệu thì phải dẫn quân đánh Hà Nội, ta phái Ngụy Chủng đi trấn giữ Hà Nội chính là để đề phòng chuyện này. Nhưng hắn không tiến về phía đông mà lại tiến về phía tây, không biết có ý đồ gì đây?

- Cao Cán là kẻ có dã tâm! - Nhậm Tuấn đã ngỡ ra sự thể.

Quách Gia tươi cười nói: - Đạo quân của Viên Thiệu qua sông, xuất phát từ nhiều phía như Ký châu, Thanh Châu, nghe nói thuộc hạ cũ ở U Châu cũng có người đi theo, duy chỉ không thấy động tĩnh gì ở Tịnh Châu. Tại hạ thấy Viên Thiệu đã cưng nhầm đứa cháu ngoại này rồi, đúng là nuôi môt con sói chỉ biết giương mắt nhìn cậu mình đánh nhau với chúng ta, chỉ lo tích lũy thực lực cho riêng mình. Muốn trách thì chỉ có thể trách Viên Thiệu, cho ba đứa con trai với đứa cháu mỗi đứa trấn giữ một châu? Cứ đợi mà xem, Cao Cán chẳng qua cũng chỉ là kẻ đầu tiên lộ mặt, sau này nhà ấy sẽ còn nhiều đứa làm loạn.

Tuân Du thấy những điều Quách Gia nói quá xa vời, tình thế nguy cấp hiện nay vẫn chưa thể tháo gỡ, đâu cần bận tâm đến những chuyên sau này, ông ta liền quay trở lại đề tài chính: - Bất

https://thuviensach.vn

luận Cao Cán làm việc đó vì ai, đám tướng lĩnh ở Quan Trung khó khăn lắm mới ổn định được, chẳng dễ gì lay động được họ.

- Cũng phải... - Tào Tháo lại trầm ngâm suy nghĩ.

Nhậm Tuấn hiểu điều Tuân Du vừa nói, do đã có sự chuẩn bị từ trước, ông ta lấy bức thư bằng lụa cất trong người ra rồi nói: - Huynh xem cách này có được không.

Hóa ra trước kia phụng mệnh đi sứ đến Ích Châu, Yết giả bộc xạ Vệ Ký bị "giặc gạo[34]" Hán Trung chặn đường cướp của nên phải ở lại Trường An. Ông ta một mặt động viên dân chúng trở về quê hương sau trận biến loạn do Lý Quách gây ra, một mặt đốc thúc công việc cấy cày, trồng trọt để tăng gia sản xuất. Khi thấy muối ăn ở Quan Trung không được kiểm soát chặt chẽ, ông kiến nghị triều đình cử quan tới quản lý tình hình muối ăn, dùng khoản lợi nhuận thu được để mua trâu cày, chiêu mộ dân chúng, giảm nhẹ sự quản thúc của các tướng lĩnh đối với dân chúng ở Quan Trung.

- Vệ Bá Nho thật là có bản lĩnh. - Tào Tháo hết lời khen ngợi, - Đây đúng là cao kiến của bậc lão thần luôn vì dân vì nước. Ta thấy thế này, kiến nghị là của Vệ Ký đề ra, vậy hãy để ông ta đảm nhận chức Sứ giả giám sát tình hình muối ăn. Ngoài ra để Chung Dao nhậm chức Tư lệ hiệu úy di trị Hoằng Nông, để mắt đến động thái của các tướng. Tuy không thể điều động quân, nhưng dựa vào mối quan hệ của hai người họ ở Quan Trung, tên họ Cao kia sẽ chẳng có cơ len được vào.

- Rõ, đệ sẽ về bảo Lệnh quân làm theo như vậy. - Nhậm Tuấn cẩn thận cuộn bức thư lại.

- Còn tin gì nữa không?

- Mấy hôm trước Tôn Khang gửi thư tới, nói rằng Xương Bá lại làm phản!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo thở dài một tiếng: - Cứ phản lại hàng, hàng lại phản, đây đã là lần thứ ba rồi. Chúng có tất cả một ngàn tám trăm người, ta thấy tên này đã quen làm thổ phỉ rồi, không làm phản được thì bứt rứt không yên! Trước mắt không cần để ý đến hắn, sau này trừng trị cũng chưa muộn... Đám quan lại trong kinh có gì khác thường không?

- Từ khi giết chết bọn Đổng Thừa, Lưu... Lý Phục, các quan viên đều rất ngoan ngoãn, trong các buổi chầu đều ít lên tiếng. - Nhậm Tuấn thấy không tiện nói quá rõ, còn thực chất quan lại trong triều lúc này không ai dám ho he gì về Tào Tháo.

- Bệnh của hoàng tử Lưu Phùng thế nào rồi?

- Hoàng tử ư... - Nhậm Tuấn không ngờ ông lại hỏi đến chuyện này, - Nghe nói không ổn lắm, sắp một năm rồi mà bệnh tình ngày càng nặng, tất cả chỉ trông chờ vào thuốc thôi. Chắc đứa bé này không sống được lâu nữa.

Tào Tháo nhìn cây đèn dầu sáng lờ mờ, im lặng một lát rồi nói: - Bảo Lệnh quân dâng tấu xin sắc phong Lưu Phùng làm Nam Dương Vương.

- Sao cơ? ! - Cả ba người đều sững sờ, không hiểu tại sao đang lúc chiến sự cam go mà ông lại đề xuất chuyện này.

Tào Tháo nhìn cây đèn rồi lẩm bẩm: - Vụ chiếu thư trong đai ngọc gây ra không ít hậu quả. Đổng quý nhân tuy đáng chết, nhưng trong bụng bà ta là giọt máu của nhà vua. Quan lại ở Hứa Đô ngoài miệng không nói nhưng trong bụng lại thầm rủa ta, đã như vậy thì ta phải bù đắp cho thánh thượng, sắc phong Lưu Phùng làm vương. Như vậy thiên tử cũng có thể yên lòng, mà lương tâm ta cũng không bị cắn rứt, người đời cũng không thóa mạ ta nữa...

https://thuviensach.vn

- Nỗi khổ tâm của chúa công nào ai hiểu nổi? Chao ôi... - Tuân Du, Nhậm Tuấn đều thở dài. Quách Gia cũng hùa theo, nhưng lại cười thầm trong bụng - Đây đâu phải dụng ý thực sự của Tào Tháo, ông ấy đâu có lương tâm đến vậy! Chỉ vì lần trước đào bới lăng mộ của Lương Hiếu Vương nên mới mang tiếng xấu, thậm chí Trần Lâm còn viết cả chuyện này vào trong bài hịch, khiến cho thiên hạ xì xào bàn tán. Tào Tháo làm chuyện này, thứ nhất là muốn bịt miệng của Viên Thiệu, để người trong thiên hạ biết rằng triều đình ở Hứa Đô vẫn thuộc về thiên tử, hoàng tử vẫn được phong vương như thường. Thứ hai là muốn nhân chuyện này để nhận được sự ủng hộ từ dư luận hậu phương, tránh gây thêm rắc rối trong khi đang phải giao chiến. Dẫu sao lúc này ông ta đang phải dốc hết sức cho cuộc chiến ở Quan Độ nên không thể dành thời gian cho việc khác, điều này cũng giống như một cây đèn không thể cháy hai đầu! Còn về hoàng tử Lưu Phùng, Tào Tháo biết rõ bệnh tình của hoàng tử đã vô phương cứu chữa, trong khi đó hoàng tử mới hơn một tuổi, việc trao ngôi vương cho một đứa trẻ sắp chết như vậy chẳng qua cũng chỉ là hư danh mà thôi!

Bên cạnh đó, còn có một vấn đề khác nghiêm trọng hơn khiến Tào Tháo phải lo nghĩ, ông nhìn chằm chằm vào Nhậm Tuấn rồi hỏi: - Bá Đạt, lương thực của chúng ta có thể cầm cự trong bao lâu?

- Năm sáu tháng cũng không thành vấn đề. - Nhậm Tuấn sợ Tào Tháo lo, lại nói thêm, - Nhưng đến lúc đó lại có một vụ thu hoạch mới.

- Đệ toàn báo tin vui, không nói tin buồn, không muốn ta phải lo lắng chứ gì? - Trong lòng Tào Tháo hiểu rõ, tuy nói công tác đồn điền được tiến hành rất tốt, nhưng lương thực dù có nhiều

https://thuviensach.vn

đến mấy cũng không thể để đáp ứng đủ. Từ năm ngoái đến nay, nào là đánh dẹp Trương Tú, chinh phạt Lã Bố, bình định Hà Nội, đại quân tới đóng ở Quan Độ mỗi ngày đều hao hụt biết bao lương thực, vả lại lúc này ở chỗ Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân, Tào Hồng, Ngụy Chủng... cũng đều cần lương thực, lương thực ở hai châu Dự, Duyện đã không đủ dùng, phải dựa vào số lương thực tích trữ từ năm ngoái để sống tạm qua ngày. Còn vụ thu hoạch vào mùa thu năm nay, ai biết năm sáu tháng sau sẽ ra sao? Ngộ nhỡ Lưu Biểu, Tôn Sách tới làm loạn thì lương thực có còn thu được?

Tuân Du, Quách Gia, Nhậm Tuấn cũng đã từng nghĩ đến điều này, nhưng cũng chẳng tìm ra cách giải quyết, trận chiến đã bắt đầu nên chỉ còn cách gắng gượng mà chống đỡ. Bốn người ngồi quây lại dưới cây đèn sáng lờ mờ, tựa như bị nỗi lo này chèn ép tới mức không thể thở nổi. Mãi lâu sau Tào Tháo mới cất tiếng than trong tuyệt vọng: - Tôn Tử nói “Thắng khả tri, nhi bất khả vi” , cơ hội là phải đợi nó đến một cách từ từ, nhưng thời gian ông trời dành cho chúng ta lại không nhiều... - Ông có linh cảm rằng, trận tiếp theo sẽ ngày càng khó đánh.

Trong lúc Tào Tháo đang âu lo thì trong lều trung quân của Viên Thiệu cũng loạn như tơ vò. Trận chiến ngày hôm nay trông có vẻ kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng quân Hà Bắc tổn thất tới gần một vạn, số bị thương nhiều không kể xiết. Đối đầu với kẻ địch có số lượng chưa bằng một nửa mà lại bị đánh cho thảm hại như vậy, rõ ràng là đang bị rơi vào thế bất lợi. Các tướng yêu cầu thay đổi chiến thuật, nhưng Viên Thiệu lại khăng khăng giữ ý kiến của mình, nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn Tào Tháo chỉ trong một trận lớn.

https://thuviensach.vn

Thư Thụ bị giáng xuống làm mưu sĩ, vốn không còn muốn bày mưu hiến kế cho Viên Thiệu, nhưng chứng kiến cảnh quân Hà Bắc tử thương vô kể, lại nghĩ đến sinh mạng của bao người, ông ta không nhịn được liền lên tiếng: - Chúa công, tuyệt đối không thể đánh như ngày hôm nay được nữa. Quân phía bắc đông nhưng không mạnh bằng phía nam, ở phía nam lương thực ít, của cải cũng không dồi dào bằng ở phía bắc. Đánh nhanh chỉ lợi cho phía nam, còn kéo dài cuộc chiến mới có lợi cho phía bắc. Chi bằng chúng ta hãy từng bước cho doanh trại áp sát Quan Độ, mở rộng địa bàn, kéo dài thời gian để giữ thế giằng co, chờ cho lương thảo của Tào Tháo cạn kiệt, sĩ khí binh lính giảm sút, lúc đó chỉ cần đánh một trận là có thể toàn thắng.

- Còn kéo dài cái gì? - Viên Thiệu liếc ông ta một cái, - Há chưa từng nghe qua “Binh quý thắng, bất quý cửu” hay sao? Quân ta tuy tổn thất không ít, nhưng Tào Tháo cũng phải tổn thất tới hai phần mười, cứ đánh thế này thì Tào Tháo thất bại là cái chắc!

Sao có chuyện Thư Thụ không hiểu gì về binh pháp? Lúc này không phải là thời cơ chín muồi để tiến hành cuộc nam chinh, nhưng Viên Thiệu chẳng chịu nghe ai, đã tới rồi chỉ có thể đánh chậm mà chắc, nhưng ngay cả điều này mà Viên Thiệu cũng không làm được, Thư Thụ biết ông ta đã hết cách nên đành vái chào rồi ra khỏi lều, dứt khoát không bận tâm đến chuyện gì nữa.

Viên Thiệu nhìn ông ta không chớp mắt, vừa tức vừa buồn, đang định nổi trận lôi đình thì Cao Lãm ở bên cạnh xen vào: - Thuộc hạ thấy như vậy không ổn! Cứ bất chấp mà đánh thì cho dù thắng, bao nhiêu huynh đệ sẽ phải chết thảm? Chúa công thử nghĩ mà xem...

https://thuviensach.vn

- Đánh trận sao tránh khỏi chuyên tổn hao binh lực? - Viên Thiệu chẳng thèm bận tâm, - Nay triều đình xã tắc đang trong cơn nguy biến, có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào, dân chúng trong thiên hạ phải chịu cảnh lầm than, đây chính là lúc mà tướng sĩ ba quân phải dốc lòng vì nước, há có thể ham sống sợ chết mà không màng đến xã tắc? - Ông ta lại lôi đại nghĩa trong thiên hạ ra làm cái cớ.

Cao Lãm khó chịu vì thấy ông ta nói toàn những lời sáo rỗng mà không màng đến sự sống chết của tướng sĩ, nhưng lại không muốn đôi co chốn đông người. Trương Hợp lên tiếng: - Binh pháp nói "Thập tắc vi chi, ngũ tắc công chi, bội tắc phân chi[35]" , nay quân ta đông gấp đôi quân Tào, như vậy nên phái binh mã gây rối ở sau lưng địch, dụ Tào Tháo phải chia quân chống đỡ. Sau khi chia rẽ thành công ta sẽ thừa cơ chặn giết, còn nếu không hãy biến hư thành thực, chiếm lấy địa bàn phía nam, chặn đường vận chuyển lương thực, như vậy chưa cần tấn công mà Tào Tháo đã thất bại!

Viên Thiệu vẫn không tán đồng: - Chỉ cần đánh thắng tới Quan Độ thì đạo quân của Tào Tháo sẽ tan tác, như vậy sẽ chiếm cứ được địa bàn Hà Nam! Cớ gì phải phiền phức như vậy? - Nói xong ông ta lại nhìn Lưu Bị, - Lưu Sứ quân, bản tướng quân nói đúng chứ?

- Những điều mà tướng quân nói đều đúng, - Thực ra Lưu Bị tán thành chiến lược của Trương Hợp, nhưng lại không muốn làm mất thể diện của Viên Thiệu, đành tế nhị nói, - Song tại hạ từng ở Dự Châu, có liên lạc với một số người như Cung Đô thuộc quân Khăn Vàng ở Nhữ Nam... Nếu chúa công muốn tạo thế sau lưng địch thì mạt tướng nguyện sẽ cống hiến hết sức mình.

https://thuviensach.vn

- Không cần. - Viên Thiệu vuốt râu, - Ta đường đường là Đại tướng quân của triều đình, chưa phải cần đến sự trợ giúp của lũ hại dân hại nước ấy ... Lui cả đi! Đại quân sẽ nghỉ ngơi lấy sức một ngày ngày kia lại tìm Tào Tháo để khiêu chiến! - Nói đoạn, ông ta lôi cuốn Thượng lâm tặc để dưới soái án lên rồi ung dung ngồi đọc.

Các tướng lần lượt ra khỏi trướng, ai nấy đều mặt ủ mày chau, Trương Hợp thấy Thư Thụ đang đứng lặng ở Viên môn ngửa mặt nhìn trời, liền chạy tới: - Chúa công không nghe ta đâu!

- Ta biết. - Thư Thụ mặt không chút biểu cảm, - Khi rời khỏi Nghiệp Thành, ta đã đem của cải chia hết cho người trong họ. Thế lực còn thì uy phong lớn mạnh, thế lực mất thì chưa chắc toàn thây, than ôi...

- Không nghiêm trọng tới mức ấy chứ? - Trương Hợp tuy buồn bực trong lòng, nhưng vẫn không nghĩ tình hình chiến sự sẽ tồi tệ đến vậy.

- Tào Mạnh Đức tài trí hơn người, lại đang cùm kẹp được thiên tử, quân ta mặc dù hạ được Công Tôn nhưng tướng tá kiêu căng, chủ soái xa hoa, quân tình tan tác, thất bại e rằng khó tránh được! - Thư Thụ ngửa mặt nhìn trăng, cười gượng nói, - Dương Hùng từng nói "Lục quốc si si, vi doanh nhược cơ[36]" , chính là cục diện hôm nay, ta e sẽ chẳng giữ nổi mạng để chạy về Hà Bắc.

Trương Hợp cho rằng Thư Thụ oán trách Viên Thiệu nên mới nghĩ tiêu cực như vậy, vì thế cũng chẳng bận tâm, chỉ an ủi dăm ba câu. Lúc này Cao Lãm hối hả chạy tới: - Tuấn Nghĩa huynh, hỏng rồi! Đại công tử đang bàn với Quách Đồ sẽ thu hồi binh lực của chúng ta.

- Cái gì? - Trương Hợp chau mày

https://thuviensach.vn

Cao Lãm hậm hực nói: - Quân của Quách Đồ chết và bị thương nghiêm trọng, chúng muốn lấy quân của ta để bổ sung. Mẹ kiếp, dựa vào đâu mà tính cả số người chết vào quân của chúng ta chứ!

- Còn phải hỏi sao? Quách Công làm như vậy là muốn đại công tử tích lũy thêm thực lực, để sau này còn tranh giành ngôi vị với Tam công tử. - Thư Thụ lắc đầu ngao ngán, - Đánh địch còn chưa ăn ai, lúc này lại còn muốn tranh giành nữa, đúng là hết thuốc chữa.

Trong lúc họ đang nói chuyện thì Viên Đàm dẫn Quách Đồ, Hứa Du đi qua. Trương Hợp biết Cao Lãm nóng tính nên vội kéo cổ tay hắn, thấy nhóm người đó ra khỏi viên môn mới buông tay, may thay không có chuyện ồn ào xảy ra. Hứa Du đi sau cùng, dừng lại rồi quay sang nói với họ: - Trương tướng quân, Thư tiên sinh, chúa công không tiếp nhận kiến nghị của hai vị đâu, mong hai vị đừng bận tâm nữa.

Trương Hợp thậm ghét điệu bộ suồng sã của Hứa Du, nhưng người ta đã có lòng khuyên can nên vẫn khách khí nói: - Có gì mà phải bận tâm hay không, tất cả cũng chỉ vì trận chiến này mà thôi. Tiếc là chúa công chỉ quan tâm đến lợi ích trước mắt.

Nào ngờ Hứa Du lại cười phá lên, vỗ vai Trương Hợp và Thư Thụ nói: - Hai vị chớ có nản lòng, ta với Tào A Man đã qua lại hơn hai mươi năm rồi, thừa biết cách dụng binh của hắn ta. Đợi đến ngày kia, cho dù chúa công có muốn đánh, e rằng hắn ta cũng chẳng muốn đánh! Thành cao, hào sâu đóng chặt không ra, chúa công muốn đánh cũng chẳng được, tới lúc đó tất sẽ dùng đến kế sách của hai vị, rồi vẫn phải dựng trại để giữ thế giằng co, chia

https://thuviensach.vn

quân quấy nhiễu địch, hai vị cứ chờ mà xem! - Nói xong liền phất tay áo, cười ha hả bỏ đi.

Nhìn theo bóng Hứa Du khuất dần, Trương Hợp cũng cảm thấy yên tâm phần nào: - Hứa Tử Viễn cũng là bậc trí sĩ trong doanh trại của chúng ta, ông ta đã an tâm như vậy thì trận này cũng không hẳn là không thể toàn thắng.

- Trí sĩ ư? - Thư Thụ nghĩ tới mình rồi thốt lên, - Dưới trướng chúa công, càng là trí sĩ thì càng khó bảo toàn mạng sống. Đừng thấy Hứa Tử Viễn cười nói vui vẻ mà cho rằng ông ta yên tâm, ngay đến họa phúc của bản thân ông ta cũng không biết chắc nữa là.

Giật gấu vá vai

Diễn biến trận chiến quả đúng như Hứa Du dự đoán, giao chiến từ tháng 4 tới tháng 8, quân Viên và quân Tào vẫn ở thế giằng co. Viên Thiệu muốn đánh với quy mô lớn, nhưng Tào Tháo đóng chặt doanh trại không ứng chiến, chỉ có vài trận nhỏ mang tính thăm dò diễn ra giữa hai bên. Có bốn vạn quân chắn ngay trước mắt, quân Viên không thể liều mạng xông vào, vì thế mười vạn quân cứ quanh quẩn ở phía bắc Quan Độ.

Hết cách, Viên Thiệu đành phải tiếp nhận kiến nghị trước đó của Thư Thụ, cho quân áp sát doanh trại Tào Tháo. Nhưng Tào Tháo đã có sự chuẩn bị từ trước, ông cho quân dựng trại rất kiên cố, ngay cả một cây kim cũng không thể lọt vào được, Viên Thiệu cậy mình đông quân, lại tiếp tục cho dựng trại trải khắp mấy chục dặm ở phía đông và phía tây, dần tạo thành thế bao vây quân Tào. Mặt khác tiếp thu kiến nghị của Trương Hợp, bắt đầu thực hiện chiến lược chia quân gây rối sau lưng địch.

https://thuviensach.vn

Viên Thiệu bất ngờ thay đổi chiến lược khiến Tào Tháo được một phen bận rộn. Ông không thể ngồi yên nhìn Viên Thiệu bao vây mình, đành chia binh mã mở rộng địa bàn doanh trại sang hai phía đông tây, ngăn chặn quân Viên dựng trại bao vây. Nhưng địch đông ta ít, kế này e không cầm cự được lâu, bởi càng mở rộng địa bàn thì thế trận phòng ngự sẽ càng mỏng. Sau cùng quân Tào phải phân tán đi khắp nơi, chủ lực của trung quân chưa tới một vạn, lại bị thương tới hai ba phần, tới lúc đó giao chiến với Viên Thiệu sẽ rất khó khăn.

Trong lúc Tào Tháo chưa nghĩ ra kế sách đối phó thì công văn cấp báo từ các nơi cũng dồn dập gửi tới. Viên Thiệu bất chấp danh dự, phái Lưu Bị đến Nhữ Nam xúi giục dư đảng Khăn Vàng là Lưu Tích, Cung Đô trước từng bị Tào Tháo đánh bại tiếp tục gây rối. Đồng thời, bọn quan lại cũ của Viên thị ở Nhữ Nam là Cù Cung, Giang Cung, Thẩm Thành... chiếm cứ huyện lị, khai chiến với Lý Thông. Viên Thiệu lại phong tướng phong tá cho bọn phản loạn như Quách Tổ, Công Tôn Độ ở Thái Sơn, khích lệ bọn chúng tiếp tục đánh du kích với Lã Kiền. Xương Bá cũng từng lật lọng một lần, thấy thời cuộc thay đổi lại dấy binh phản Tào, thủ lĩnh Khăn Vàng của Tế Nam là Từ Hòa định đục nước béo cò, cũng dẫn quân đánh xuống phía nam, khiến cho bọn Tang Bá phải tất bật ứng phó hai bên, vừa phải giao chiến ở Thanh Châu lại vừa phải lo vây nhốt Xương Bá... Nhưng điều này vẫn chưa là gì, đúng thời khắc quan trọng nhất, Tôn Sách cũng ngang nhiên trở mặt, dẫn quân tiến đánh quận Quảng Lăng!

Công tào Quảng Lăng là Trần Kiểu phụng mệnh Trần Đăng vượt ngàn dặm xa xôi ra ngoài tiền tuyến Quan Độ diện kiến Tào Tháo: - Quận ta tuy nhỏ, nhưng lại là nơi có địa thế hiểm yếu, nếu

https://thuviensach.vn

được cứu viện thì mưu mô của Tôn Sách ắt sẽ thất bại, các quận ở phía đông cũng có thể được yên ổn. Tào Công vốn được lòng dân, uy chấn thiên hạ, đó chính là cái nghiệp của người làm vương! Mong Tào Công hãy nhanh chóng đưa binh cứu viện...

Trần Kiểu vừa nói đến thiệt hơn, lại dùng lời lẽ thuyết phục nhưng Tào Tháo chẳng thấy lọt tai, chỉ chăm chú hướng dẫn Lộ Túy viết một bản tấu:

Thần Tổ Đẳng được Hiến Đế ban cho ít vật báu, nay dâng lên bốn Tứ thạch đồng huyên[37]*, một Ngũ thạch đồng huyên, một ngự vật Thuần ngân phấn điệu*[38]*, một bộ dược chử cữu...*

Trần Kiểu có vẻ sốt ruột, liền bước lên trước rồi quỳ xuống đất, níu lấy chiến bào của Tào Tháo mà rằng: - Tào công hãy mau nghĩ cách, quận Quảng Lăng đang gặp nguy hiểm, có thể mất bất cứ lúc nào. Không chỉ đại quân Tôn Sách kéo tới chiếm đánh, mà Viên Thiệu còn xúi giục phản tặc ở hai huyện Hải Tây, Hoài Phố nổi dậy, Đô úy Vệ Di, Huyện lệnh Lương Tập đều đã để mất thành, cứ tiếp tục như vậy thì quận Gia Trần của tại hạ cũng sẽ không giữ được!

Tào Tháo thấy ông ta mặt đầy lo lắng, lời lẽ khẩn khoản, liền từ từ kéo vạt áo ra rồi hạ giọng: - Ngươi cho rằng ta không muốn cứu Quảng Lăng sao? Ngươi ra ngoài xem, có thể rút binh ở đâu được nữa? Hôm trước bọn Lưu Bị, Lưu Tích ở Nhữ Nam làm loạn, ta phải cắn răng điều động Thái Dương đem hai ngàn quân đi cứu viện, chuyện của Quảng Lăng lão phu lực bất tòng tâm, ngươi hãy đến mượn quân của Tang Bá xem sao.

Nước mắt Trần Kiểu chực rơi: - Từ phía đông Thái Sơn đến vùng ven biển Thanh Châu, địch ta lẫn lộn, chỗ Tang Bá đang giao

https://thuviensach.vn

chiến khốc liệt, họ sao có thể quan tâm đến chúng tại hạ được? Tào Công không đem quân cứu viện thì quận Quảng Lăng sẽ nguy mất!

- Đem quân, đem quân, đâu đâu cũng bảo ta đem quân tới, Viên Thiệu sắp tiến đến sát cổng doanh trại, lấy đâu ra quân để đưa đi cứu viện? - Tào Tháo bực bội hất tay, - Chẳng phải Trần Đăng muốn quyết một phen sống mái với Tôn Sách hay sao? Thế thì cứ trông cậy ở bản lĩnh của ông ta, phen này ta không giúp được.

Trần Kiểu lo cuống lên, cúi lạy sát đất: - Quân ở Quảng Lăng chưa đến vài ngàn, quân Tôn Sách đông tới mấy vạn, quân Trần dù có bản lĩnh lớn tới đâu cũng chẳng thể kháng cự! Hơn nữa, quân ở Hoài Tây đang quấy nhiễu, thù trong giặc ngoài, trận này thực sự không thể đánh được!

Tào Tháo không thèm khách khí nữa: - Trần Đăng không thể đánh, lẽ nào ta có thể đánh? Việc đã đến nước này, không thể đánh cũng phải đánh cho ta!

Trần Kiểu từ từ bò dậy, gạt nước mắt nói: - Trời diệt Quảng Lăng rồi... - Ông ta chào lấy lệ rồi loạng choạng bước ra ngoài. Tào Tháo mủi lòng trước hành động này, cảm thấy Trần Kiểu là một nghĩa sĩ, liền hạ giọng nói: - Quý Bật, chuyến này đi e lành ít dữ nhiều, ở lại đây đi.

Trần Kiểu dừng bước, chẳng ngoảnh đầu lại, chỉ nói: - Quê nhà đang lâm nguy, tại hạ phải mau đi cấp báo, dù không thể làm được như Thân Bao Tư, cũng đâu dám quên việc nghĩa mà Hoằng Diễn đã làm? - Tương truyền thời Xuân Thu, nước Sở từng bị Ngũ Tử Tư, Tôn Võ đem quân Ngô sang đánh, Thân Bao Tư chạy tới nước Tần cầu cứu, ông ta khóc suốt bảy ngày bảy đêm, cuối cùng đã khiến Tần Vương cảm động, liền cử quân tới cứu viện. Vệ Ý Công của nước Vệ chơi bời trác táng, để cho người Địch kéo tới

https://thuviensach.vn

xâm phạm bờ cõi, Vệ Ý Công bị chém phanh thây, đại phu Hoằng Diễn đi sứ sang nước Trần trở về thấy thi thể quốc vương bị chém không toàn thây, chỉ có bộ gan là còn nguyên vẹn, liền rạch bụng của mình ra rồi nhét gan của Vệ Ý Công vào, dùng thân thể của mình làm quan tài an táng quốc vương. Trần Kiểu nhắc đến hai chuyện này chính là muốn nói, nếu không xin được quân cứu viện thì nguyện chết cùng Trần Đăng.

Tào Tháo thấy ông ta kiên quyết như vậy liền than: - Ôi chao... nước mắt Thân Bao Tư nhà ông thực khiến người ta cảm phục. Hãy tạm dừng bước, nể mặt ông, ta sẽ đem quân tới cứu viện.

- Thật ư? ! - Trần Kiểu vội ngoảnh đầu lại.

- Đương nhiên, song nhiều nhất cũng chỉ được hai ngàn quân.

- Hai ngàn cũng được! Đa tạ Tào Công... Đa tạ Tào Công... - Trần Kiểu mừng đến nỗi nước mắt, nước mũi chan hoà làm một.

- Đừng khóc nữa. - Tào Tháo cười gượng rồi rút một cái thẻ lệnh, - Sự việc đã đến nước này, lão phu dù gặp khó khăn cũng không thể để mất lòng người. Ông hãy tới trại cuối cùng, bảo hiệu úy Hộ Chất dẫn hai ngàn người ngựa đi theo ông. Trước tiên hãy dẹp yên cuộc nổi loạn ở huyện Hải Tây, sau đó giúp Trần Đăng chống lại Tôn Sách, ta chỉ có thể làm được đến vậy, có thành hay không thì còn phải tùy vào ý trời.

Trần Kiểu cay cay sống mũi, nhận lấy thẻ lệnh: - Tại hạ không dám cầu xin nhiều, sau khi trở về nhất định sẽ... - Chưa nói dứt lời, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, mấy tên lính canh ngoài cửa ngã vật xuống đất, mũi tên cắm đầy người! Chưa ai hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lại nghe tiếng vù vù, đó là tiếng mũi tên

https://thuviensach.vn

bắn vào lều bạt. Hứa Chử vội lấy khiên chắn phía trước bảo vệ Tào Tháo, Lộ Túy, Trần Kiểu vội lùi về phía sau soái án. Bên ngoài ầm ĩ huyên náo, mấy tên lính giơ khiên che cho Quách Gia chạy vào:

- Hỏng rồi! Viên Thiệu cho xây đài cao ở trên núi rồi từ đó bắn tên xuống doanh trại của ta!

Tào Tháo cố giữ vẻ bình tĩnh: - Hãy truyền lệnh cho các trại dùng khiên che chắn lều bạt.

- Tuân lệnh! - Hứa Chử đáp một tiếng, sau đó giơ cao khiên rồi chạy ra ngoài.

Quách Gia lau mồ hôi, nói: - Có tin xấu, Thái Dương đã tử trận ở Nhữ Nam.

- Hả? ! - Tào Tháo bàng hoàng.

- Lưu Bị, Lưu Tích tập hợp đạo quân ô hợp rồi cho tiến lên phía bắc, trên đường cướp bóc, phá hủy đồn điền của dân chúng, chúa công hãy mau điều quân cứu viện đi!

Tào Tháo ngồi ngây trên ghế chủ soái: - Ta đâu còn quân nữa... Không được! Xem ra phải đánh liều gửi thư tới Dương Địch, bảo Tào Nhân xuất quân đối phó với Lưu Bị.

- Nếu xuất quân từ Dương Địch thì cửa ngõ ở Hứa Đô phải làm sao? Nếu Viên Thiệu thừa lúc sơ hở mà đột nhập thì phải làm thế nào?

- Không lo được nhiều tới vậy, cứ giải quyết tình thế nguy cấp rồi tính sau. - Tào Tháo ngoái đầu lại, thấy Trần Kiểu vẫn đang đứng bên cạnh, có vẻ sợ bị tên bắn trúng nên không dám ra. Tào Tháo rút kiếm rạch thủng lều bạt ở phía sau rồi nói: - Ra lối cửa sau đi!

- Ha ha ha! - Quách Gia bật cười, - Lều trung quân làm gì có cửa sau chứ?

https://thuviensach.vn

Tào Tháo lắc đầu nói: - Có giữ được tính mạng hay không còn chưa chắc, lại còn quan tâm đến lều bạt. - Thấy Trần Kiểu vội vàng đi điều binh, Tào Tháo quay lại soái án, tiếp tục hướng dẫn Lộ Túy sửa bản tấu:

Đồ ngự dụng được hoàng đế Hiếu Thuận ban cho có một chậu tắm Ngũ thạch đồng, năm chậu rửa tay bằng bạc vẽ hình ngà voi...

Quách Gia sốt ruột: - Giờ là lúc nào mà chúa công còn có tâm trí dâng những thứ vô dụng này lên cho hoàng thượng?

- Chính những lúc thế này lại càng phải dỗ thiên tử, để tránh xảy ra chuyện. Những thứ này là hoàng đế Hiếu Thuận ban cho ông nội và cha ta, bây giờ dâng trả cho thiên tử để bày tỏ lòng trung thành của ta. - Lần trước Tào Tháo dâng tấu phong Lưu Phùng làm Nam Dương Vương, không ngờ đứa trẻ đó bệnh tình vô phương cứu chữa, chỉ nhận sắc phong được vài ngày đã chết, ông lại phải nghĩ ra cách để yên lòng Lưu Hiệp. Đợi bản tấu được viết xong, Tào Tháo lại nói: - Hãy viết thư cho Tuân Lệnh quân, bảo ông ta chiếu mệnh cửu khanh và quận thú, mỗi quận chọn ra một người con có hiếu để tiến cử cho triều đình.

- Ý chúa công là sao? - Quách Gia không hiểu vì sao Tào Tháo lại quan tâm đến những điều vô vị như vậy vào lúc này.

Tào Tháo vân vê bộ râu: - Lúc này thế cuộc không ổn định, e rằng không ít nơi đã ngấm ngầm câu kết với Viên Thiệu. Thông qua việc tiến cử người, ta có thể biết được còn bao nhiêu quận vẫn theo triều đình. Chỉ mong... chỉ mong... - Chỉ mong số người làm phản đừng nhiều quá!

Quách Gia không nghĩ như vậy: - Biết được phỏng có ích gì, vấn đề bây giờ là đánh trận, chỉ cần đánh thắng thì tất cả những kẻ

https://thuviensach.vn

bắt cá hai tay đều sẽ tuân phục.

- Đánh thắng mà dễ … - Cho dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng quân Tào vẫn ở thế bị động khi đối mặt với đại quân của Viên Thiệu, - Tôn Sách cũng dấy binh rồi, nếu hắn hạ được Quảng Lăng, sau đó áp sát Thanh, Từ thì mặt trận phía đông coi như mất. Nhưng ta lại chỉ có thể điều hai ngàn quân để giúp Trần Đăng, tình thế nguy cấp lắm rồi!

Quách Gia lại nói: - Tôn Sách mới thôn tính Giang Đông, tất cả những người bị giết đều là anh hùng hào kiệt. Hắn vốn hiếu chiến, lại xem nhẹ việc xây dựng lực lượng, người như vậy dù có trăm vạn người đi theo thì cũng chẳng khác nào độc hành ở Trung Nguyên. Nếu thích khách mai phục thì chỉ một người cũng đủ hạ hắn rồi. Tại hạ nghĩ biết đâu một ngày nào đó, Tôn Sách sẽ bị chính kẻ thù của hắn giết chết.

Tào Tháo biết những lời Quách Gia vừa nói là để giúp tâm trạng ông thoải mái hơn, hy vọng có thích khách từ trên trời rơi xuống giết chết Tôn Sách, nhưng chuyện này há có thể xảy ra? Tào Tháo gượng cười: - Chỉ mong được như vậy!

Lúc này ngoài cửa trướng náo loạn, Trương Liêu cầm khiên chạy vào rồi quỳ ngay trước bàn chủ soái.

- Văn Viễn, xảy ra chuyện gì vậy?

Trương Liêu khấu đầu lia lịa: - Tại hạ đã phụ lòng tin cậy của chúa công, mong ngài thứ lỗi!

- Nói vậy là sao? - Tào Tháo không hiểu, vội chạy tới đỡ hắn dậy, nhưng cả ba lần Văn Viễn nhất định không đứng lên, - Hà tất phải vậy, có chuyện gì đứng dậy rồi nói!

- Mong chúa công thứ lỗi...

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Trương Liêu từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt ngấn lệ, cất giọng lí nhí: - Vân Trường... Vân Trường sắp đi rồi...

- Đi đâu? ! - Tào Tháo giật mình, - Hắn ta sắp đi đâu?

- Lúc trước, khi tại hạ tới Thổ Sơn khuyên hàng Quan Vũ, Quan Vũ từng nói, một khi biết được tung tích của Lưu Bị thì lập tức sẽ đi theo, nếu không chấp thuận thì thà tử trận chứ không hàng. - Trương Liêu sợ hãi nói: - Vân Trường có ơn với tại hạ, tại hạ sợ chúa công không đồng ý, nên đã...

- Nên đã đồng ý thay ta, phải không? - Tào Tháo liếc hắn một cái.

- Tại hạ vốn cho rằng Quan Vũ sẽ cảm kích ân đức của chúa công, nào ngờ hắn vẫn còn nhớ đến Lưu Bị. Nghe tin Lưu Bị đang ở Nhữ Nam, Quan Vũ liền muốn đi tìm. - Trương Liêu không còn giữ được vẻ dũng mãnh như ngoài chiến trường, nét mặt rầu rĩ, - Chúa công giống như vua cha, Vân Trường khác nào huynh đệ. Tại hạ thực không dám lừa dối nữa, mong chúa công thực hiện lời hứa của tại hạ, hãy để cho Vân Trường ra đi. Muốn trách thì cứ trách tội một mình tại hạ!

- Ngươi có gánh nổi không? - Quách Gia không nén nổi cơn giận, - Đồ lang sói! Quan Vũ chẳng khác gì Lưu Bị, đều là lũ vô ơn. Đã thua trận bị bắt lại còn dám đưa ra điều kiện sao? Chúa công trả lại quân cho hắn, bổ nhiệm hắn làm Hán Thọ Đình Hầu, vậy mà hắn còn không biết đường cảm kích. Người như vậy giữ lại làm gì, giết!

Thực ra Tào Tháo đã định giết Quan Vũ từ lâu, nhưng thấy Trương Liêu nước mắt lưng tròng nhìn mình, trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử. Trương Liêu với Quan Vũ là hai dũng tướng mà ông tha thiết muốn có, còn nhớ ngày trước Trương Liêu bị thương

https://thuviensach.vn

ở Lạc Dương, Quan Vũ đột phá vòng vây ở Đàm Thành, việc này đã để lại ấn tượng sâu sắc với Tào Tháo. Nhưng được cái này thì mất cái kia, giết Quan Vũ tuy sẽ trừ được hậu họa, nhưng sự kính trọng của Trương Liêu dành cho ta cũng không còn. Lúc này gây khó dễ cho Trương Liêu phỏng có ích gì? Mất một người thì chí ít cũng có thể giữ lại một người, nếu thật sự giết Quan Vũ, Trương Liêu sẽ mất hết ý chí, như vậy chẳng khác nào mất đi cả hai viên tướng mà khó khăn lắm mới có được! Nghĩ đến đây, Tào Tháo cố tỏ vẻ tươi cười: - Văn Viễn đừng buồn, vì tấm lòng chân thành của ngươi, lão phu sẽ không gây khó dễ cho hắn. Vả lại, làm người không nên quên cái gốc của mình, Vân Trường đúng là một bậc nghĩa sĩ trong thiên hạ.

Quách Gia vẫn không buông tha: - Tuy nói như vậy, Quan Vũ cũng sai...

Tào Tháo xua tay không để hắn nói tiếp, sau đó lại đỡ Trương Liêu dậy: - Ngươi cứ đi khuyên Vân Trường xem sao, thuyết phục hắn ở lại được là tốt nhất. Còn nếu hắn vẫn nhất quyết ra đi... - Tào Tháo nghiến răng quả quyết, - Ngươi hãy nói với hắn, lão phu nghĩ đến chuyện “Dữu Công Chi Tư đuổi theo Tử Trạc Nhụ Tử” nên sẽ để hắn đi!

- Dữu Công Chi Tư đuổi theo Tử Trạc Nhụ Tử? - Trương Liêu không hiểu.

Tào Tháo cười gượng nói: - Đó là một điển cố trong Xuân Thu, ngươi không hiểu nhưng Vân Trường sẽ hiểu.

https://thuviensach.vn

Chương 14

TÀO THÁO PHÁT MINH XE BẮN ĐÁ HẠNG NẶNG

Lòng người hoang mang

Từ tháng 8 năm Kiến An thứ năm (năm 200 sau Công Nguyên) , đại quân của Viên Thiệu tiến sát Quan Độ, hạ hàng loạt doanh trại của Tào Tháo... Nghe theo lời khuyên của quân sư Thẩm Phối, Viên Thiệu cho đắp những núi đất cao như tấm khiên chắn, dùng cung nỏ bắn như mưa vào doanh trại quân Tào.

Để thay đổi cục diện bị động, Tào Tháo mấy lần cho tập kích những núi đất này, nhưng lần nào cũng thất bại, con số thương vong càng tăng lên. Mặt khác, ngày càng nhiều quận huyện khiếp sợ uy thế của Viên Thiệu, họ bắt đầu do dự, kẻ thì đóng cửa cố thủ, không chịu nghe sự điều phái của triều đình, kẻ thì bí mật gửi thư hàng cho Viên Thiệu.

Lưu Bị giở trò sau lưng Tào Tháo, dẫn Lưu Tích, Cung Đô đem quân gây rối, phá hỏng các đồn điền, đại quân của Tôn Sách mở cuộc tấn công như vũ bão ở Quảng Lăng, bọn Xương Bá, Từ Hòa cát cứ ở đó đem quân đánh nhiều lần không được, tình hình chiến sự ngày một xấu đi, ngoài việc chôn chân ở Quan Độ, Tào Tháo cũng không tìm ra được cách gì khác...

Màn đêm ập xuống, Tào Tháo đứng ở viên môn đưa mắt quan sát xung quanh. Cách đó vài chục dặm, vô số trại địch được dựng lên, xa ngút tầm mắt, cứ cách mấy chục bước lại có một núi đất, trên các núi đất lại có các chòi cao. Bóng từng tốp binh sĩ lưng đeo cung tên thoáng ẩn thoáng hiện trên chòi, mỗi ngày bọn họ luân phiên ba ca, liên tục quan sát động tĩnh của Tào Tháo, thấy sơ hở là sẽ bắn đi những trận mưa tên. Phía dưới núi đất là tầng tầng lớp lớp hàng rào ngăn gót ngựa, trận tiền dày đặc các chiến hào, tất

https://thuviensach.vn

cả được bố trí chắc chắn như tường đồng vách sắt, muốn cho quân đánh phá những lầu gác này quả thực khó hơn lên trời.

Còn bên phía Tào Tháo? Tất cả các doanh trại đều tối thui, im lìm, chỉ có ánh sáng từ vài ngọn đèn ở các cổng trại đang tỏa ra lay lắt, một mảnh yên ắng khiến người ta cảm giác như không hề có sự sống tồn tại. Phía trước các lều trướng đều dựng xe đột và khiên chắn, phía trên cắm đầy các mũi tên. Giờ đã là cuối hạ đầu thu, thời tiết vô cùng oi bức, nhưng nếu không có việc khẩn cấp thì chẳng ai dám rời khỏi trướng nửa bước, bởi hễ bước ra là có thể bị biến thành nhím bởi tên của quân Thiệu! Tất cả các cuộc họp quân cơ đều chuyển sang ban đêm, dù vậy chư tướng cũng chỉ dám mò mẫm trong bóng tối chứ không dám thắp đèn, để tránh trở thành mục tiêu của những tay cung lợi hại...

Hứa Chử đột nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của Tào Tháo: - Nơi đây không thể ở lại lâu, xin chúa công hãy quay về. Nếu không đám cẩu tặc ấy cứ nhằm vào chúng ta mà bắn... Như vậy... - Hứa Chử chưa nói dứt lời, chợt nghe tiếng mũi tên phóng đến, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết khiến người ta nổi da gà, một binh sĩ trúng tên ngã vật xuống đất.

Không ai dám ở lại, tất cả vội giơ cao tấm khiên che cho Tào Tháo, lợi dụng bóng đêm, họ lui vào trong trướng trung quân. Tào Tháo thu mình sau tấm khiên, dè dặt nhích từng bước, vô số mũi tên bắn vào tấm khiên phát ra những tiếng kêu chói tai.

- Mẹ kiếp! - Người Hứa Chử bỗng run lên, một mũi tên lọt qua kẽ hở của những tấm khiến cắm trúng vai hắn ta, - Tên khốn nào giỏi bắn thế không biết, tối mò mà vẫn bắn trúng, để ông túm được thì ông lột da! - Miệng chửi, tay Hứa Chử vẫn che chắn cho

https://thuviensach.vn

Tào Tháo, sau khi lui vào trong đại trướng mới bỏ tấm khiên xuống, đưa tay nhổ mũi tên ra.

Đây là mũi tên ba cạnh, cạnh của nó xuyên thủng một lỗ trên giáp, đầu nhọn cắm thẳng vào bả vai. Mọi người cẩn thận giúp Hứa Chử cởi bộ giáp nặng trịch ra, chỉ thấy đầu mũi tên đen sì cắm vào trong thịt. Hứa Chử chẳng nói lời nào, chỉ móc từ trong người ra một con dao găm, hơ qua ngọn đèn rồi chích mũi dao vào trong thịt, khẽ xoay cổ tay rút đầu tên ra. Tuy Hứa Chử cắn răng chịu đựng, không kêu thành tiếng nhưng mồ hôi vã ra đầy trán, máu tươi chảy dọc theo cánh tay nhỏ thành giọt xuống đất.

Tào Tháo cau mày: - Trọng Khang, vết thương này không nhẹ đâu. - Tào Tháo vừa nói, vừa xé miếng vải từ chiến bào của mình, muốn tự tay băng bó cho Hứa Chử.

- Chỉ là vết thương cỏn con, đâu dám phiền tới chúa công. - Hứa Chử giành lấy mảnh vải tự mình băng bó vết thương, hắn còn cố nhe răng mỉm cười. Ba ngày trước, Vương Tất bất cẩn nên cũng bị tên bắn trúng đùi, buộc phải nằm trong trướng dưỡng thương, những việc lặt vặt đều dồn hết lên người Hứa Chử. Ba ngày này hắn luôn theo sát bảo vệ Tào Tháo, không dám lơ là một giây phút nào, hốc mắt đã trũng sâu, giờ lại bị trúng tên, khuôn mặt sạm đen càng thêm khó coi.

- Mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi, hãy về trướng nghỉ ngơi đi. - Dứt lời, Tào Tháo cúi xem quân báo được gửi tới từ mấy ngày trước. Tào Nhân đã phải chiến đấu vô cùng gian khổ mới tạm đuổi được bọn Lưu Bị, Lưu Tích về Nhữ Nam, Hứa Đô tạm thời không còn bị uy hiếp nữa, nhưng các đồn điền ở vùng Dĩnh Xuyên đã bị tàn phá nặng nề, đợt thu hoạch mới của năm nay chẳng còn hy vọng gì nữa. Ngoài ra, số quận trình lên danh sách người con

https://thuviensach.vn

hiếu thuận chưa đến một phần ba. Đây quả thực là con số đáng sợ, nói cách khác, Hứa Đô sắp bị cô lập hoàn toàn rồi!

Tào Tháo đương phiền não, chỗ bị rạch ra để làm "cửa sau" của đại trướng xuất hiện hai bóng người cao lớn: - Mạt tướng tham kiến Chúa công. - Tào Tháo ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Trương Liêu và Quan Vũ.

Quan Vũ sớm đã cởi bỏ áo giáp Tào doanh, thay một bộ trường bào xanh thẫm, đầu quấn khăn, tay cũng không cầm cây Thanh Long Yển Nguyệt đao, ngay đến cả bội kiếm cũng không đeo, hệt như cải trang để đi xa. Ngay từ lúc biết Lưu Bị đến Nhữ Nam, Quan Vũ đã định rời đi, nhưng Tào, Lưu đương lúc giao chiến, Lưu Bị dẫn binh đánh Hứa Đô, lúc này đi tìm Lưu Bị chẳng khác gì kết thù với Tào Tháo. Quan Vũ đành nhẫn nại chờ thêm vài ngày, đợi đến khi Tào Nhân đánh lui Lưu Bị mới dám nói lời từ biệt.

Tào Tháo biết hắn đã quyết tâm dứt áo ra đi, nên chỉ biết gượng cười: - Vân Trường, sao đi sớm vậy?

Quan Vũ khó xử vô cùng, sắc mặt đỏ au dần tái đi, nhưng vẫn cắn chặt răng nói: - Quan mỗ mang ơn minh công, chỉ là Lưu Sứ quân với tại hạ tình như thủ túc, từng thề sống chết có nhau, lời ấy có trời đất chứng giám. Trước kia khi Hạ Bì thất thủ, tại hạ đã mạo muội thỉnh cầu ba việc. Nay biết tin chủ cũ đang ở Nhữ Nam, quân lính đã bị Tào Tử Hiếu đánh cho tan tác, thiết nghĩ không còn là mối nguy hại cho chúa công nữa. Nhớ lại lời thề năm xưa, tại hạ há có thể làm trái? Ân mới tuy sâu dày nhưng nghĩa cũ thực không thể quên, xin minh công niệm tình, cho phép tại hạ quay về với chủ cũ.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nghe xong lời bộc bạch chân tình của Quan Vũ, hồi lâu không nói. Ông không sao hiểu nổi, cái tên Lưu Bị lật lọng thất thường, đánh trăm trận trăm thua sao lại có thể khiến Quan Vũ một lòng dốc sức vì hắn như vậy? Tang Hồng vì Trương Siêu mà chết, Trương Dương vì Lã Bố mà bỏ mạng, trên thế gian này, người có nghĩa khí thì đều bị những tên vô lại cướp mất, gặp gỡ đấy, nhưng rồi cũng đến lúc phải nói lời từ biệt. Trương Liêu cúi gằm mặt từ lúc bước vào, tự cảm thấy mình đã không làm tốt việc này, liền cố vớt vát: - Mối giao tình giữa huynh với Sứ quân so với tình huynh đệ của hai chúng ta, huynh thấy sao? Quan Vũ biết Trương Liêu muốn đem tình bằng hữu ra để thuyết phục mình ở lại, liền dứt khoát nói: - Ta với hiền đệ là bằng hữu, ta với Sứ quân vừa là bằng hữu vừa là huynh đệ, là huynh đệ mà cũng là chủ tớ. Không thể so sánh giữa hai người được.

Trương Liêu nghẹn lời, Tào Tháo hạ giọng: - Không quên chủ cũ, dù đến hay đi đều rõ ràng, Vân Trường thật là bậc trượng phu... Ngươi đã quyết tâm muốn đi, lão phu sao có thể ngăn cản, nhưng lúc này chiến sự còn chưa dứt, trên đường đi phải hết sức cẩn thận.

- Tạ ơn minh công. - Quan Vũ chắp tay vái, nhưng vẻ mặt như vẫn băn khoăn chuyện gì muốn nói.

Tào Tháo sớm đã nhìn ra, lấy một tờ công Văn trên soái án, nhìn Quan Vũ rồi nói: - Bức thư này ngươi cất giữ cẩn thận, khi đến Hứa Đô giao cho Lưu phủ Trưởng sử Lưu Đại, hắn sẽ để cho ngươi đón nhị vị phu nhân đi.

Quan Vũ vội quỳ rạp xuống đất: - Tấm lòng của minh công đời nay không ai sánh bằng, tại hạ thay mặt Sứ quân tạ ơn ân đức của minh công! - Nói rồi đưa tay đón lấy bức thư, nào ngờ Tào

https://thuviensach.vn

Tháo cứ nắm chặt không nỡ buông tay. Quan Vũ không dám giật lấy, chỉ biết ngẩng đầu khẩn thiết nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo thở dài, nở một nụ cười nhạt: - Lưu Huyền Đức vô ơn bội nghĩa, dấy binh tạo phản, ta với hắn còn ân nghĩa gì nữa? Chuyện hôm nay là lão phu nể mặt ngươi nên mới làm vậy. - Tào Tháo vừa nói vừa giơ tay lên vỗ vai Quan Vũ, - Từ lâu đã nghe danh Vân Trường thông thạo kinh Xuân Thu, hẳn sẽ biết điển cố "Dữu Công Chi Tư đuổi theo Tử Trạc Nhụ Tử".

Quan Vũ đương nhiên biết điển cố này: Nước Trịnh phái Tử Trạc Nhụ Tử đi đánh nước Vệ, nước Vệ cử thần tiễn thủ Dữu Công Chi Tư đem quân ra chống. Mà Dữu Công Chi Tư lại là đệ tử của Doãn Công Chi Tha - đệ tử của Tử Trạc Nhụ Tử. Lúc ấy, Tử Trạc Nhụ Tử đang lâm bệnh, không thể đánh bại được quân địch. Sư phụ của Dữu Công Chi Tư từng được Tử Trạc Nhụ Tử truyền lại võ nghệ, vì vậy ông không muốn dùng thuật bắn cung hạ sát người đã gián tiếp truyền lại tài nghệ ấy cho mình, thế là ông bèn bẻ đầu nhọn của cung tên đi, chỉ để lại bốn mũi tên không đầu, cố ý để Tử Trạc Nhụ Tử chạy thoát. Ý Tào Tháo quá rõ, ông với Lưu Bị đã là kẻ thù của nhau, chẳng còn chút tình nghĩa gì nữa, việc để Quan Vũ dẫn theo nhị vị phu nhân của Lưu Bị ra đi hoàn toàn là vì nể mặt Quan Vũ, vậy ân tình này sẽ phải trả thế nào?

Quan Vũ cũng là người thông minh, biết Tào Tháo nói như vậy là muốn trước khi đi phải hứa một việc gì đó. Nếu là người khác, lúc này chắc đã trút ra không biết bao nhiêu lời hứa hẹn với Tào Tháo, nhưng xưa nay một lời hứa với Quan Vũ đáng giá ngàn vàng, ông sẽ không dễ dàng thề thốt, trong lòng mâu thuẫn hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng: - Quan mỗ lần này ra đi là vì phụng sự chủ cũ, nhất định không đối đầu với triều đình Đại Hán. Chỉ cần minh

https://thuviensach.vn

công không động đến chủ của tại hạ, tại hạ quyết không đối địch lại với minh công.

Hứa Chử đứng bên cạnh nghe thấy vậy liền trợn mắt quát: - Quan Vân Trường! Không sợ gió thổi bay lưỡi nhà ngươi sao? Tên khốn Lưu Bị chẳng có lấy một mảnh đất cắm dùi, có bản lĩnh gì mà dám mạo phạm chúa công ta? Ngươi chớ ăn nói ngông cuồng!

Tào Tháo không hề so đo, chỉ ôn tồn nói: - Chỉ cần lão phu không động tới Lưu Huyền Đức, thì Vân Trường quyết không đối địch với lão phu... Lời hứa này cũng thú vị đây. Vân Trường, ngươi sẽ giữ lời chứ? - Quan Vũ tức giận mặt đỏ phừng phừng, nam tử đại trượng phu há để cho người khác khinh thường, bèn vuốt râu nói: - Quan mỗ đã nói là làm!

- Nếu bội ước?

Quan Vân Trường uy phong lẫm liệt, chỉ tay lên trời: - Nếu bội ước, Quan mỗ sẽ phải chết không toàn thây nơi đất khách quê người!

Tào Tháo gật đầu, thở dài một tiếng: - Được... Chỉ mong Vân Trường có thể giữ đúng lời hứa. - Lúc này mới buông bức thư ra.

- Tất cả của cải, châu báu minh công ban thưởng Quan mỗ đều không dám nhận, ấn tín và dây đeo ấn Hán Thọ Đình hầu tại hạ đã treo ở trong doanh trại, bảo mã Xích Thố cũng xin hoàn trả minh công, Quan mỗ tay không đến đây thì cũng tay không ra đi, đám binh mã mang theo từ Hạ Bì cũng xin để lại toàn bộ. Tại hạ chỉ dẫn theo Hạ Hầu Bá cùng mấy nô bộc hộ tống hai chị dâu đi.

Tào Tháo biết Quan Vũ không muốn nhận ân tình của mình, lại đương lúc khan hiếm binh lực nên chỉ nói: - Những việc này cứ làm theo ý của Vân Trường. Còn về chiến mã Xích Thố, lão phu

https://thuviensach.vn

tặng cho ngươi vì đã có công giết được Nhan Lương, Văn Xú. Đừng coi đấy là sự ban thưởng, hãy coi đây là minh chứng cho mối giao tình giữa chúng ta. Như vậy Vân Trường sẽ có thêm một trợ thủ, Xích Thố cũng được vùng vẫy trên chốn sa trường.

- Tạ ơn minh công. - Quan Vũ vốn rất thích chiến mã đó, nghe Tào Tháo nói vậy thì mừng rỡ vô cùng, - Trời không còn sớm nữa, Quan mỗ phải đi rồi, cũng vừa hay đúng lúc trời tối. - Nơi này là chiến trường, tuy đi ra từ hậu doanh nhưng cũng có thể bị quân Viên tập kích, lúc này rời đi là an toàn nhất.

Tào Tháo thực sự không cam lòng, nhưng cũng không tìm ra được chuyện gì để nói tiếp. Đã đồng ý để người ta đi, cánh tay có dài mấy cũng không giữ nổi. Tào Tháo vuốt râu, cất giọng nghẹn ngào: - Lão phu hơi mệt, vậy phiền Văn Viễn thay lão phu tiễn ngươi một đoạn...

Quan Vũ như trút được gánh nặng, nhưng Trương Liêu lại buồn bã vô cùng, hai người mang hai tâm sự khác nhau cùng chắp tay chào Tào Tháo rồi lui ra cửa sau... Tào Tháo thẫn thờ nhìn theo bóng dáng cao lớn của Quan Vũ dần biến mất trong màn đêm, lòng càng thêm phiền não. Một viên tướng giỏi cứ như vậy mà đi, như một cơn gió thổi qua, chẳng lưu lại vết tích gì. Ngày sau gặp lại e rằng đã thành tử thù, biết rõ như vậy mà vẫn để cho người ta đi, làm vậy liệu có phải là quá ngu ngốc? Tào Tháo cúi đầu, lại nhìn thấy tờ danh sách và đống công văn đang đặt trên soái án - Kẻ bỏ đi không chỉ có mình Quan Vũ, còn vô số quan viên lớn nhỏ ở khắp các nơi, liệu có phải tình thế đã không thể cứu vãn được nữa?

Hứa Chử vẫn bực bội vì chuyện vừa rồi: - Tên Quan Vũ này thực quá vô lễ, sao chúa công không giết hắn đi? Nhân lúc hắn vẫn chưa đi khỏi, để tại hạ kết liễu hắn!

https://thuviensach.vn

- Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nếu ta nuốt lời thì có khác gì tên Lưu Huyền Đức kia chứ?

Hứa Chử lắc đầu nói: - Ôi... Chúa công với tên Lưu Huyền Đức là bậc quân tử so với hạng tiểu nhân, nói chuyện tín nghĩa với hắn thật chẳng ích gì!

- Khà khà... - Tào Tháo gượng cười khổ não, thấy lời Hứa Chử cũng rất có lý, lại thấy chỗ vết thương của hắn vẫn đang rỉ máu, liền nói: - Đêm nay có lẽ không có chuyện gì đâu, ngươi cứ về trướng nghỉ ngơi đi.

- Tại hạ phải ở lại bảo vệ chúa công, không dám lơ là. Chẳng may có gì bất trắc, tại hạ sẽ mang tội lớn!

Tào Tháo khuyên nhủ: - Còn chưa biết ngày mai sẽ lại xảy ra chuyện gì. Lát nữa lão phu sẽ ngủ, ngươi mau mau về nghỉ ngơi đi. Nếu không giữ được tinh thần tỉnh táo, làm sao có thể dốc sức phá địch?

Vết thương trên vai Hứa Chử quả thực không hề nhẹ, nghe chúa công nói vậy cũng đành nghe theo: - Nếu vậy tại hạ xin về trướng nghỉ ngơi, nếu cần chúa công có thể lệnh cho bọn Đoàn Chiêu, Nhiệm Phúc tới bảo vệ, giờ Mão ngày mai tại hạ lại qua thay. Chúng ta phải nghỉ ngơi cho khỏe, để có sức giết đám cẩu tặc Viên Thiệu!

- Phải phải, nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi giết hết lũ khốn ấy. - Tào Tháo nhìn hắn giơ cao tấm khiên bước ra ngoài, nụ cười tắt dần - Nói thì dễ vậy, nhưng làm thế nào để phá được lầu bắn tên của Viên Thiệu? Phá được rồi thì phải làm thế nào để đánh lui được quân của chúng? Trận chiến này ngay từ đầu quân Tào đã không chiếm ưu thế về binh lực, mấy tháng nay lại bị tiêu hao nhiều, chênh lệch quân số ngày càng lớn, tình hình hậu phương

https://thuviensach.vn

cũng không mấy lạc quan, không biết còn cầm cự được đến bao giờ? Ông định rút quân, ngầm gửi thư về hỏi ý Tuân Úc, chẳng biết ý của Tuân Lệnh quân thế nào...

Tào Tháo đương ngồi chán nản không biết nên làm gì, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc: - Thuộc hạ cầu kiến chúa công. - Tào Tháo ngẩng đầu, thấy có người đang quỳ ở cửa trướng tối om, không nhận ra được ai, chỉ thấy hai mắt của người đó sáng lấp lánh trong bóng đêm, liền hỏi: - Ai vậy?

- Thuộc hạ là Từ Đà, có chuyện quan trọng cần bẩm báo với chúa công. - Từ Đà vì để lỡ công văn cấp báo Lưu Bị khởi binh nên bị Tào Tháo sai người đánh một trận rồi giáng xuống làm chức thư lại tép riu ở trung quân, trợ giúp Biện Bỉnh quản lý quân giới, đã rất lâu rồi không trực tiếp gặp Tào Tháo báo cáo công việc.

- Là ngươi sao... - Sự việc đã qua từ lâu, Tào Tháo cũng không còn giận ông ta nữa, - Có chuyện gì sao?

- Tại hạ có kế sách phá được lầu bắn tên của Viên Thiệu, muốn tự bẩm báo với chúa công, xin người châm chước.

- Ồ? - Tào Tháo tỉnh cả người, - Mau vào đi!

- Tuân lệnh. - Từ Đà vận y phục màu đen cúi đầu đi vào, phía sau còn có bốn năm lính tốt đứng ngoài cùng đám lính gác, giữ ý không vào.

Tào Tháo không thể ngờ rằng vào đúng thời khắc quan trọng này, Từ Đà lại nghĩ ra cách đối phó với quân Thiệu, còn chưa nghe ông ta trình bày kế sách đã nhẹ nhàng nói trước: - Lần trước lão phu vì chuyện công văn của Lưu Bị mà trách phạt ngươi, thực sự có phần quá đáng, những ngày qua ngươi đã góp sức trông nom quân nhu, phải chịu không ít khổ cực, cả ngày ở bên ngoài vừa

https://thuviensach.vn

tránh tên bắn vừa làm chân sai vặt. Ngày mai trở về trướng của lão phu đi.

Từ Đà rất mực cung kính: - Tại hạ không làm tròn chức phận nên đáng bị phạt, chúa công không cần tự trách mình, sau này tại hạ sẽ toàn tâm toàn ý làm việc để bù lại những sai lầm trước kia.

- Ai chẳng có lúc mắc sai lầm, ngươi có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi. - Tào Tháo khen ngợi đôi câu rồi quay về chủ đề chính, - Rốt cuộc ngươi đã nghĩ ra cách gì có thể phá lầu bắn tên của Viên Thiệu?

Từ Đà mỉm cười: - Đào địa đạo.

- Địa đạo? - Tào Tháo thất vọng, - Nhất cử nhất động của quân ta đều nằm dưới sự giám sát của quân địch, chỉ cần hành động là sẽ bị phát hiện.

Từ Đà nói: - Chúng ta đào đất bên trong trướng, bọn chúng không thể biết được.

Ngẫm nghĩ một lát, Tào Tháo vẫn lắc đầu: - Không ổn, đất cát đào lên xử lý thế nào? Còn nữa, cứ cho là có thể đào thông ra ngoài doanh trại, nhưng sao có thể đào lên đỉnh núi đất? Không đào được tới đỉnh, quân sĩ ắt sẽ nản lòng, cách này khó mà thành công. - Từ Đà lại nói: - Xin hãy yên tâm, thuộc hạ đã lệnh cho quân lính quan sát địa hình và vẽ một tấm bản đồ chi tiết. Để thuộc hạ chỉ, chúa công xem ắt sẽ rõ.

- Lão Từ, ngươi làm việc cẩn thận hơn trước nhiều đấy. - Tào Tháo hết sức vui mừng, - Mang lại đây, chỉ cho lão phu xem.

Từ Đà lôi từ trong người ra một cuộn da dê, cung kính đem đến bên cạnh Tào Tháo, quỳ cạnh soái án rồi mở ra: - Chúa công, phía bắc bức vẽ này là doanh trại và đồn lũy của Viên Thiệu...

https://thuviensach.vn

khoảng rộng này là núi đất... Mấy chỗ này là lầu bắn tên... - Ông ta vừa nói vừa chỉ, mỗi hình vẽ trên đó đều giải thích rất cặn kẽ.

Tào Tháo vô cùng kinh ngạc, sơ đồ này vẽ rất tỉ mỉ, chỉ có điều không đánh dấu vị trí địa đạo, điều này có ích gì khi phá địch? Bản đồ vẫn chưa mở hết, có lẽ ông ta vẫn còn cách ghi chú khác, vì vậy Tào Tháo vẫn nhẫn nại nghe Từ Đà giải thích. Nào ngờ Từ Đà đang nói đột nhiên im bặt, hay tay run lên bần bật, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, miệng há hốc nhìn chằm chằm sau lưng Tào Tháo.

- Lão Từ, ngươi sao vậy? - Tào Tháo nghi hoặc quay đầu lại nhìn, thấy Hứa Chử đã quay lại, đứng ở khe hở phía sau đại trướng, - Trọng Khang, sao còn quay lại đây?

- Không biết tại sao, tại hạ cảm thấy bồn chồn không yên, cảm giác như sắp có chuyện sắp xảy ra. - Giọng Hứa Chử lạnh như băng, tuy đang nói chuyện với Tào Tháo nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào Từ Đà.

Từ Đà bỗng cuộn tấm da dê lại, hốt hoảng nói: - Nếu Hứa tướng quân có việc cần bàn với chúa công, vậy chuyện mai tại hạ sẽ nói tiếp. - Dứt lời liền vội vàng hành lễ, nhanh chóng lui ra.

- Đứng lại! - Hứa Chử quát to rồi xông vào trướng.

Từ Đà sợ đến nỗi đứng sững lại: - Tại hạ đến hiến kế cho chúa công...

Tào Tháo cũng cảm thấy có chút kỳ quặc: - Tại sao đợi tới đêm hôm khuya khoắt mới đến hiến kế?

- Tại hạ, tại hạ... vừa đặt lưng xuống giường... chợt nảy ra ý nghĩ. - Từ Đà trả lời nhưng không dám quay đầu lại.

Hứa Chử xông lên túm lấy cổ áo ông ta, Từ Đà toàn thân run lên bần bật, tấm bản đồ vẫn kẹp chặt dưới nách: - Hứa tướng

https://thuviensach.vn

quân làm vậy là có ý gì?

- Còn ngươi đến đây với mục đích gì? Đến hành thích chúa công sao?

- Không, không... Tại hạ đến hiến kế.

- Hiến kế? - Bàn tay to bản của Hứa Chử túm chặt lấy cánh tay Từ Đà, "khậc" một tiếng, cánh tay Từ Đà đã bị bẻ ngoặt về phía sau! Mặc cho Từ Đà kêu la thảm thiết, Hứa Chử giật lấy tấm da hất mạnh một cái, một vật bay ra rơi "choang" xuống đất - Một thanh đoản kiếm sáng loáng!

Tào Tháo giật thót mình, đập bàn đứng phắt dậy: - Hay cho diệu kế giấu dao trong bản đồ! Hóa ra ngươi đến không phải vì muốn hiến kế đánh địch mà là muốn lấy mạng của ta! Xem ngươi chối đẳng nào, giết hắn cho ta!

- Chúa công tha... - Từ Đà còn chưa kêu hết câu, Hứa Chử đã nắm chặt cổ hắn vặn "rắc" một tiêng, mặt Từ Đà đã quay ngoặt ra sau, người rơi phịch xuống đất, không còn ngọ nguậy.

Mấy tên lính đồng mưu đứng ngoài thấy chỉ trong chớp mắt Từ Đà đã mất mạng liền quáng hết binh khí chạy thục mạng. Nhưng đám lính canh gác lập tức rút đao đuổi theo, không ngừng hô hoán: - Có thích khách! Có thích khách! - Tào Tháo lúc này mới thở phào, lại nghe thấy tiếng tên bay vù vù bên ngoài, ngay sau đó là tiếng kêu la thảm thiết. Bầu không khí lại trở nên tĩnh mịch đến rợn người.

- May mà Trọng Khang quay lại, nếu không đêm nay lão phu chắc đã mất mạng dưới tay tên tiểu nhân này rồi. - Tào Tháo lau mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm vào thi thể kỳ dị đang nằm co quắp dưới đất, đầu hướng lên trời, cặp mắt trợn trừng đầy vẻ sợ hãi, khóe miệng vẫn còn chảy máu... Sau trận náo loạn, Tuân Du,

https://thuviensach.vn

Quách Gia cùng Trương Liêu, Từ Hoảng... che khiên chạy tới, bọn họ thi nhau hỏi thăm tình hình. Tào Tháo vẫn làm ra vẻ ung dung đĩnh đạc, nói với mọi người đã trừ khử được nội gián thì sau này không còn gì đáng ngại nữa, sau đó khuyên chư tướng về trướng nghỉ ngơi, cho người xử lý thi thể Từ Đà, cuối cùng chỉ giữ Tuân Du, Quách Gia ở lại.

Dọn dẹp xong thì đã đến giờ Tý, Tào Tháo không trụ được nữa bèn gục trên soái án thở khó nhọc. Sau khi xảy ra chuyện này, dù mệt nhưng Tào Tháo cũng chẳng muốn ngủ nữa, chỉ nhìn Tuân Du, Quách Gia. Giằng co với địch suốt mấy tháng trời, hai văn sĩ cũng gần như kiệt sức, Tuân Du đã không còn giữ được phong thái đĩnh đạc như trước, vẻ phong lưu, phóng khoáng của Quách Gia cũng chẳng thấy đâu nữa, thay vào đó là sắc mặt nhợt nhạt, chòm râu xơ xác, y phục họ mặc cũng chẳng thể nhìn ra màu sắc ban đầu. Nhưng đó chỉ là bề nổi, việc ngày đêm bị cung tên địch quấy rối, sự hành hạ về tinh thần khiến bọn họ ngủ không ngon giấc, do vậy cũng chẳng thể nghĩ ra kế hay để phá địch.

- Ta muốn lui binh. - Tào Tháo nói ra suy nghĩ của mình, - Binh sĩ đã mệt mỏi, thương vong quá nhiều, không giữ nổi Quan Độ nữa rồi.

Hai mí mắt của Quách Gia nhíp vào vì buồn ngủ, nhưng trực giác mách bảo ông rằng lúc này không thể lui binh, sau cái ngáp vội, ông kiên quyết: - Chúa công, không thể lui binh! Nếu rút binh Viên Thiệu sẽ thừa cơ đánh tới, chỉ sợ chưa về đến Hứa Đô chúng ta đã thành ma dưới lưỡi đao của bọn chúng rồi.

Tuân Du cũng đồng tình: - Cho dù chạy đến được Hứa Đô thì sao? Một khi bỏ Quan Độ, đất đai ở Duyện, Từ phía đông sẽ không thuộc về chúa công nữa. Lúc ấy quần thần hoang mang,

https://thuviensach.vn

lòng người ly tán, đại quân của Viên Thiệu kéo đến vây thành thì chúng ta chỉ còn nước tự vẫn mà thôi!

- Lòng người ly tán? - Tào Tháo cười khổ, - Ta e lòng người đã ly tán từ lâu rồi. Hiện giờ số quan viên ăn ở hai lòng đã quá một nửa, bọn họ không lén lút thư từ qua lại với Viên Thiệu thì cũng ngầm cho phép bọn phản tặc làm loạn trên địa bàn của mình. Quan Vũ chẳng phải đã đi rồi sao... Còn cả Từ Đà, theo ta từ khi ta còn giữ chức Huyện lệnh Đốn Khâu, ngần ấy năm vào sinh ra tử, trận loạn ở Duyện Châu cũng đã vượt qua, mà nay chẳng phải cũng muốn lấy thủ cấp của ta dâng lên Viên Thiệu đấy sao? Lòng người đã ly tán cả rồi.

- Chuyện ấy khác... - Quách Gia uể oải ngáp liên lục, - Từ Đà từng bị người phạt đánh nên ghi hận trong lòng, hắn muốn lấy đầu của người để đổi lấy năm ngàn hộ hầu, năm ngàn vạn tiền thưởng.

Tào Tháo chỉ biết lắc đầu, trận chiến đã hao tổn quá nhiều sức lực lẫn tâm trí, gắng gượng tiếp cũng khó thay đổi được tình thế. Tào Tháo lại thăm dò ý tứ của hai người bọn họ: - Thế này đi, đợi thư của Lệnh quân xem ý ông ấy thế nào. Hơn nữa lương thảo của chúng ta cũng không còn nhiều, vẫn cần... - Chưa nói dứt lời, bên ngoài lại vọng tới tiếng vèo vèo, quân Viên Thiệu lại bắt đầu bắn tên quấy rối.

Trong lúc hỗn loạn, đột nhiên một đám vệ binh khiêng một tên thám binh toàn thân cắm đầy mũi tên, máu me khắp người vào, tên lính mấp máy môi: - Khởi, khởi bẩm chúa... chúa... - Tào Tháo đứng bật dậy: - Miễn lễ, miễn lễ, mau nói!

- Quân Viên Thiệu ở, ở... sau núi đất... đào... đào... - Chưa nói xong, cổ hắn đã nghẹo sang một bên rồi tắt thở.

https://thuviensach.vn

- Hừ! Rốt cuộc nhà ngươi muốn nói gì? - Tào Tháo vừa thở dài vừa vuốt mắt cho tên thám binh. - Tại hạ hiểu rồi! - Quách Gia nghe mà giật thót người, tỉnh cả ngủ, - Viên Thiệu muốn đào địa đạo tập kích doanh trại chúng ta! Chắc chắn là như vậy, trước đây lão cũng dùng cách ấy để hạ Công Tôn Toản, giờ lại dùng kế này đối phó với chúng ta.

Tào Tháo gạt sự mệt mỏi sang một bên, hắng giọng nói: - Chúng đào ở ngoài, ta đào ở trong. Mau truyền lệnh cho tất cả tướng sĩ trong doanh trại, đào đường hầm dài dọc theo doanh trại suốt đêm cho ta, để chặn địa đạo của địch!

Lệnh vừa truyền đi, chiêng trống gióng vang trời, doanh trại quân Tào đang lặng như tờ bỗng náo nhiệt hẳn lên, đèn đuốc sáng trưng như ban ngày. Những dũng sĩ cảm tử bất chấp mũi tên của địch, ra sức đẩy xe kéo, xe đột, khiêng bao cát, khiên chắn xông đến bên tường doanh trại chuẩn bị hành động. Không ít binh sĩ bị tên địch bắn chết, thi thể chất lại thành tường. Tướng quân các doanh trại cũng đích thân xông ra, dẫn theo binh lính cùng đào hầm. Mưa tên không ngừng trút xuống, chiến hào càng đào càng sâu, công sự che chắn bị đổ lại được dựng lên, người này chết lại có người kia thay thế. Để bảo vệ đại doanh, toàn quân phải liều mạng! Đến khi chiến hào được đào xong, phía đông trời đã hửng sáng. Ba quân tướng sĩ đào hầm ròng rã suốt đêm.

Đấy là đêm mà cả đời này Tào Tháo không thể nào quên. Từ khi dụng binh đến nay, chưa bao giờ chỉ trong một đêm mà ông chịu nhiều cú sốc đến thế, ái tướng bỏ ông mà đi, thân tín phản bội, kẻ địch tập kích, rồi còn vô số mũi tên không ngừng trút xuống đầu ông. Sau khi sóng gió qua đi, Tào Tháo đứng ở cửa trướng, khuôn mặt tái nhợt, gân cốt rã rời. Ông dõi cặp mắt nhìn ra xa, xác quân

https://thuviensach.vn

lính bị tên cắm vào người trông như những con nhím nằm la liệt trên đất, đêm nay ít cũng phải cả ngàn quân binh tử trận. Những binh sĩ sống sót cũng mệt đến nỗi không nhấc nổi người, họ gục ngay trên công sự đã được che chắn mà ngủ, mũi tên của quân Thiệu cứ bay vèo vèo trên đầu. Những ngày tháng này đến bao giờ mới kết thúc đây?

Một vài binh sĩ mang theo khiên chắn bò lên để lui về, khi ngang qua đại trướng vẫn không quên chào hỏi Tào Tháo. Tào Tháo chẳng còn sức mà đáp lời, nhưng vẫn gắng gật đầu với họ, đứng mãi thấy chẳng ích gì, lại chán nản quay vào trướng. Tuân Du ngồi bên soái án, hai mắt dính chặt vào nhau nhưng vẫn gắng không dám lăn ra ngủ, người cứ gật trước ngửa sau. Quách Gia chẳng nghĩ được nhiều đến vậy, ông ôm tấm khiên bị mũi tên cắm đầy một mặt, nằm bò ra đất ngủ chảy cả nước miếng. Hứa Chử thì chống thanh mâu lớn, đứng ngáy như sấm.

Tào Tháo mệt mỏi ngồi xuống, lại thấy ong ong đầu, căn bệnh cũ lại bắt đầu phát tác. Ông không hề muốn lui quân, nhưng tới bước này toàn quân đã thực sự rã rời. Ông cũng đã bốn mươi sáu tuổi, nếu chỉ là một người chịu khổ thì chẳng có gì đáng nói, nhưng ba quân tướng sĩ phải chịu quá nhiều khổ cực thì chính là do tướng bất tài! Một người vốn bất phục như ông bỗng chốc lại có những suy nghĩ hồ đồ như vậy, chẳng lẽ chí khí của một mãnh tướng đã cạn kiệt ở cái tuổi bốn mươi sáu rồi sao?...

- Chúa công... Chúa công...

- Ừm... - Tào Tháo từ từ mở mắt, thấy viên hiệu úy thân tín Đoàn Chiêu đang đứng trước mặt.

- Nhậm tướng quân áp tải lương thảo tới rồi.

Tào Tháo nhướn lông mày lên, uể oải nói: - Cho ông ta vào.

https://thuviensach.vn

Một lát sau Nhậm Tuấn từ cửa sau đi vào, mặt mũi nhếch nhác, tóc tai rối bù, ôm chiếc mũ đâu mâu hổn hển nói: - Đêm nay thực nguy hiểm, suýt chút nữa tại hạ đã không còn mạng để tới gặp chúa công.

Sắc mặt Tào Tháo vẫn như không, nói: - Ta cũng vừa nếm trải cảm giác tương tự.

Đang mơ màng ngủ, Quách Gia và Hứa Chử nghe thấy tiếng trò chuyện liền vội tỉnh dậy, thần sắc Tuân Du cũng dần tỉnh táo, ông dụi dụi mắt, chỉ gật đầu với Nhậm Tuấn thay cho lời chào. Nhậm Tuấn định uống chút nước lấy hơi, nhưng cầm cái bình trên soái án lên thấy rỗng không, đành chịu khát mà kể: - Tại hạ đi được nửa đường thì bọn Hàn Tuân dẫn quân tập kích, chúng có khoảng ba bốn ngàn tên. May mà tại hạ đã sớm chuẩn bị, liền lệnh cho quân lính để xe quây thành vòng tròn bảo vệ lương thảo, đứng từ bên trong bắn trả mới có thể đẩy lui được chúng... Chỉ có điều bọn chúng không rút về hướng bắc mà lại đi thẳng tới hướng nam.

- Hướng nam? - Quách Gia cảnh giác, - Chúng định tập kích Hứa Đô!

Tào Tháo chẳng còn sức mà sợ hãi nữa, chỉ lẩm bẩm nói: - Tào Nhân truy kích Lưu Tích đến Nhữ Nam, Dương Địch đã có một lỗ hổng, chỉ sợ không thể ngăn được bọn chúng. - Nói dứt lời, ông nhắm nghiền mắt lại.

Tuân Du cũng chỉ biết lắc đầu: - Hứa Đô bị bao vây thì còn có thể phòng thủ, nhưng lương thực sau này phải tính sao? - Sau này sẽ chẳng còn lương thực nữa... - Nhậm Tuấn lắc đầu gượng cười: - Các vùng chiến loạn liên miên không dứt, lương thảo mới không thu hoạch được, lương thảo đưa tới hôm nay là chuyến cuối cùng rồi.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều im bặt - Hỏng rồi! Tất cả đều kết thúc rồi! Địch ta chênh lệch quá lớn, chiến sự lại rơi vào thế bị động, quân lính mỏi mệt, hậu phương rỗng không, lòng người ly tán, lương thảo cạn kiệt... Tất cả khó khăn như ập đến cùng một lúc. Tào Tháo không thể không thừa nhận rằng, dù ông đã chuẩn bị chu toàn trong suốt một năm, hơn nữa còn chiếm ưu thế ban đầu, nhưng sự chênh lệch về thế và lực so với Viên Thiệu là quá lớn, trận chiến Quan Độ chẳng khác nào châu chấu đá voi, nhưng ông lại chẳng thể ngăn chặn được cuộc chiến này! Giờ đây ông đã bị ấn định là kẻ chiến bại. Đang im phăng phắc, bên ngoài lại nghe thấy tiếng tên bay vù vù, Chinh Lỗ Tướng quân Lưu Huân giơ cao tấm khiên đi vào. Tào Tháo sửng sốt: - Ngươi tới đây làm gì? - Lưu Huân vốn là trợ thủ của Trương Tú, lẽ ra đang phải chốt giữ ở tiền doanh.

- Đại hỉ, đại hỉ rồi! - Không biết Lưu Huân là người lạc quan phơi phới hay là kẻ ruột để ngoài da, chẳng để ý tới bầu không khí ảm đạm đang bủa vây khắp doanh trại. Tào Tháo cũng chẳng buồn tức giận với tên lắm bệnh nhiều tật này nữa: - Có chuyện gì đáng mừng vào lúc này?

Lưu Huân cười vang: - Tiên Vu Phụ, bộ tướng cũ ở U Châu dẫn quân tới quy hàng.

- Sao? - Tào Tháo không dám tin vào tai mình, gắng sức vỗ vỗ cái đầu đau ê ẩm, - Ta đã rơi vào cảnh này mà vẫn có người sẵn lòng nhảy vào lửa vì ta ư? Tử Đài, lệnh cho chư tướng ra nghênh đón, dẫn người đó đến trướng trung quân, lão phu phải đích thân tiếp đón.

Lấy lại tự tin

https://thuviensach.vn

Nhìn bề ngoài, Tiên Vu Phụ chưa đến tứ tuần, mặt mày đỏ tía, râu quai nón quăn tít, hai mắt sáng ngời, chẳng dữ dằn mà vẫn lộ rõ chí khí uy lực của kẻ thượng võ. Hắn không đến một mình mà dẫn theo cả phó tướng Tiên Vu Ngân, Tề Châu, Trưởng sử Điền Dự cùng hơn ba ngàn binh mã và mười mấy xe lương thảo, có vẻ như đã mang hết toàn bộ gia sản đến đây.

Thì ra từ sau khi diệt được Công Tôn Toản, ngoài mặt Viên Thiệu bổ nhiệm Tiên Vu Phụ làm Kiến Trung Tướng quân, đốc soái sáu quận U Châu, nhưng trên thực tế lại luôn tìm cách chia rẽ, chuyển giao binh quyền vào tay con trai thứ hai của ông ta là Viên Hi. Trong cuộc chiến ở Quan Độ, tuy Viên Thiệu điều động binh lính U Châu tham gia nhưng lại luôn đề phòng bọn họ, chỉ lệnh cho Tiên Vu Phụ đến đóng quân ở Hà Bắc để tạo thanh thế mà không cho phép ra tiền tuyến tham chiến, còn sai thuộc hạ của mình là Tưởng Nghĩa Cừ theo dõi cử nhất động của Tiên Vu Phụ. Đối đầu suốt nửa năm chẳng nhận được tin thắng trận từ tiền phương báo về, mà lại nghe thấy tin xấu ở hậu phương: Viên Hi nhân lúc Tiên Vu Phụ vắng nhà đã trắng trợn thay đổi bộ máy quan lại cũ ở U Châu, muốn diệt trừ tận gốc chế độ cũ. Việc làm này đã khiến dân chúng U Châu nổi giận, Tiên Vu Phụ nghe theo lời khuyên của Trưởng sử Điền Dự quyết định làm phản, sau khi đánh cho bọn Tưởng Nghĩa Cừ một trận tơi bời liền dẫn quân vượt sông tới Tào doanh đầu quân.

Bất kể tình hình hiện tại có ra sao, có người đến hàng là chuyện đáng mừng, Tào Tháo cảm thấy được an ủi phần nào. Đảo mắt một lượt đám người theo sau Tiên Vu Phụ, ánh mắt Tào Tháo dừng lại trên người Trưởng sử Điền Dự: - Chính Trưởng sử thuyết phục Tiên Vu tướng quân quy thuận triều đình đúng không?

https://thuviensach.vn

Điền Dự hơi mỉm cười, chẳng do dự mà lập tức đáp lời: - Tại hạ có nói với Tiên Vu tướng quân "Người sau này có thể bình định thiên hạ chỉ có thể là Tào thị. Hãy mau chóng đến hàng để tránh họa về sau." Tướng quân nhà tại hạ biết nghe lời phải nên đã đến đây ngay. - Lính U Châu nhanh nhẹn dũng mãnh, lại thường kết giao với người Bắc Địch là Tiên Bi, Ô Hoàn, họ chẳng quan niệm cứ nhất định phải trung thành với một chủ, chỉ dựa vào thế lực mạnh yếu để luận anh hùng. Một người lý trí, sáng suốt, chỉ nhìn vào tài cán của người lãnh đạo chứ không dựa vào quân số đông hay ít mà đánh giá như Điền Dự quả không nhiều.

Tào Tháo nghe vậy thì rất hài lòng, gật gù khen ngợi: - Ta thấy Điền Trưởng sử tuổi còn trẻ mà đã làm tới chức Trưởng sử U Châu, thật hiếm thấy!

Vừa dứt lời, đám người kia liền bật cười hể hả. Tiên Vũ Phụ vui vẻ nói: - Tào Công chớ xem thường thằng nhóc mới ba mươi tuổi đầu này, hắn đánh trận còn dạn dày hơn tại hạ đấy, chưa đầy mười sáu tuổi đã theo Lưu Bị đánh dẹp quân Khăn Vàng, chẳng khác nào một dũng tướng thực thụ! - Nghe Tiên Vu Phụ nói vậy, người của Tào doanh cũng bật cười theo.

- Điền Trưởng sử năm xưa cũng từng đi theo Lưu Bị? - Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Nghe nhắc đến tên Lưu Bị, Tào Tháo vô cùng chú tâm.

Điền Dự bỗng cúi đầu, mặt lộ rõ vẻ u ám: - Ngày trước khi còn trẻ, tại hạ đã cùng với Lưu Huyền Đức thảo phạt quân Khăn Vàng, chinh phục Trương Thuần, rất được ông ấy yêu mến. Sau này ông ấy đến Từ Châu nhậm chức, mẫu thân bị bệnh nên tại hạ phải quay về quê nhà, lúc chia tay ông ấy còn cầm tay tại hạ mà

https://thuviensach.vn

nói : - Hận nỗi không thể cùng Quân Công làm việc lớn. Giờ nghĩ lại tưởng như cảnh ấy còn đang hiển hiện trước mắt...

Tào Tháo nghe vậy càng thêm hối hận - Bao nhiêu nhân tài đều bị thằng giặc tai to đó lôi kéo, ngày trước mình thật mù quáng, quá coi thường y! Đang ảo não, Tào Tháo lại nghe Điền Dự nói, thái độ khác hẳn: - Đáng tiếc, Lưu Huyền Đức không phải là người làm nên đại nghiệp.

- Ồ! - Tào Tháo nghe hắn nói như vậy, vừa mừng vừa hiếu kỳ: - Sao lại nói vậy?

- Lưu Bị tuy là bậc trượng nghĩa hào sảng, biết cách thu phục lòng người nhưng làm việc lớn lại chỉ dựa vào mưu mô mà không có cái tâm, tầm nhìn nông cạn như vậy há có thể làm nên đại sự? Trong vòng mười năm Lưu Bị đổi chủ không biết bao nhiêu lần, bản tính lật lọng tráo trở khiến ông ta mất đi niềm tin của những người xung quanh. Ngoại trừ những kẻ sống đơn thuần, tình nghĩa như Quan Vũ, Trương Phi và đám mưu sĩ chỉ thích gây loạn như Lưu Diễm, Mi Trúc ra, ai muốn dốc sức cho một kẻ như vậy?

Tào Tháo vuốt vuốt râu gật đầu, tỏ ra thích thú với người này, ông muốn trao cho hắn chức duyện thuộc, nhưng thấy cục diện trước mắt còn chưa biết thế nào, hơi đâu mà quan tâm được nhiều đến vậy? Tào Tháo tiếp tục liếc nhìn những người khác, thấy hàng phía sau có một kẻ thư sinh, mặt mày sáng sủa, thân hình gầy gò, trông chỉ chừng hai ba, hai tư tuổi, lại bị kẹp giữa đám võ tướng, Tào Tháo liền hỏi: - Vị tiên sinh này là người ở dâu?

Viên thư sinh đó chắp tay nói: - Thảo dân là người huyện An Cái, Nãi Lạc, tên là Quốc Uyên.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo giật mình hỏi: - Có phải Quốc Tử Ni, cao đồ của lão tiên sinh Trịnh Khang Thành không?

- Chính là kẻ bất tài này.

Từ lâu Tào Tháo đã nghe Hi Lự nhắc tới, sư phụ Trịnh Huyền của hắn có hai đệ tử nhỏ tuổi nhất là Lạc An Quốc Uyên và Đông Lai Vương Cơ, khi bước chân vào môn hạ họ vẫn còn là hai đứa bé, năm tháng qua đi, không ngờ hôm nay lại có dịp gặp mặt ở Quan Độ, một trong hai người họ còn là thuộc hạ cũ của U Châu. Không nể mặt Quốc Uyên cũng phải nể danh tiếng của Trịnh Huyền, Tào Tháo đứng dậy đáp lễ: - Tôn sư gần đây vẫn khỏe chứ?

- Người đã mất rồi...

- Mất rồi ư? - Tào Tháo không hề hay biết chuyện này.

- Xin minh công và chư vị xét cho! - Quốc Uyên bực bội nói, - Viên Thiệu muốn nam chinh, bèn phái con trai hắn là Viên Đàm ép sư phụ tại hạ đến Lý Dương tòng quân. Lão ân sư lúc ấy tuổi đã gần tám mươi, từ Bắc Hải đến Lý Dương là cả một đoạn đường dài gian khổ, sư phụ bị đột tử trong bữa tiệc rượu. Dù Viên Thiệu là ai đi chăng nữa, nhưng ngay cả một người dân bình thường cũng không nhẫn tâm làm khổ một ông lão gần tám chục tuổi như thế. Nực cười cho cái gọi là phẩm hạnh của lũ bốn đời làm Tam công nhà họ Viên! - Quốc Uyên căm phẫn tột độ, cả người run lên vì giận dữ.

Những người có mặt đều nghiến răng tức giận rồi lại thở dài, Tuân Du hơi nheo mắt lại, nói: - Cổ nhân có câu "Năng thuyết nhất kinh giả vi nho sinh, bác lãm cổ kim giả vi thông nhân, thái xuyết truyền thư, dĩ thương thư tấu ký giả vi văn nhân, năng tinh tư trứ văn liên kết biên chương giả vi hồng nho[39]." Trịnh Khang

https://thuviensach.vn

Thành học rộng tài cao, uyên thâm sâu sắc, người như thế trăm năm mới có một, không ngờ lại chết một cách tức tưởi như vậy, thật là đáng tiếc!

- Sư phụ chết không rõ ràng, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy. - Quốc Uyên chắp tay vái Tào Tháo: - Tại hạ vốn dĩ đến Liễu Đông tránh loạn, lần này về chịu tang cũng không định quay lại đó nữa, tại hạ nguyện đi theo minh công, ngài nhất định phải giết chết cha con Viên thị, để báo thù cho ân sư!

Tào Tháo cầu còn chẳng được: - Hãy yên tâm, Tào mỗ sẽ dốc hết tâm sức, nhất định thay lão tiên sinh báo thù rửa hận. - Ông lại đảo mắt nhìn đám người U Châu, tất cả bọn họ đều đang hết sức phẫn nộ, Tào Tháo liền hỏi Tiên Vu Phụ: - Tướng quân hiện đang giữ chức gì?

- Viên Thiệu phong cho tại hạ cái chức Kiến Trung Tướng quân hữu danh vô thực, làm Thái thú Ngư Dương, đốc suất sáu quận U Châu, kỳ thực đó chỉ là những lời nói suông! - Tiên Vu Phụ bực bội nói.

Tào Tháo xua tay: - Không cần cái chức bù nhìn ấy làm gì, ta có thể thay mặt triều đình chính thức đề bạt ngươi làm Đô Liễu Tướng quân. - Đô Liễu Tướng quân là chức quan được lập từ thời Hán Vũ Đế, nắm trong tay binh mã giúp triều đình trấn giữ biên cương. Những người đảm nhận chức này đều là hàng danh tướng như Chủng Hạo, Đoàn Dĩnh.

Tiên Vu Phụ thấy Tào Tháo coi trọng mình như vậy, trợn tròn mắt: - Tại hạ không dám đảm nhận.

- Có gì mà không dám? Danh tiếng của tướng quân vang lừng biên cương phía bắc, rất được bọn Tiên Bi, Ô Hoàn kính trọng, nhận chức quan này là điều đương nhiên. Trước hết, Tiên Vu

https://thuviensach.vn

tướng quân hãy cứ thống lĩnh thuộc hạ cũ, về sau lão phu sẽ còn tăng quân cho ngươi!

Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Tề Châu, Điền Dự đều tròn mắt kinh ngạc, Tào Tháo so với tên lòng dạ hẹp hòi Viên Thiệu đúng là một trời một vực. Cả đám người đồng thanh hô lớn: - Bọn tại hạ nguyện dùng tính mạng để báo đáp ân đức của Tào công!

- Nào phải ân đức của ta, đều là ân đức của triều đình. - Tào Tháo không quên nhấn mạnh điều này, vẫy tay gọi Hạ Hầu Uyên: - Diệu Tài, ngươi dẫn Tiên Vu tướng quân đến đóng quân ở phía tây, phải nhớ để phòng kẻo kẻ địch bắn tên.

- Rõ. - Hạ Hầu Uyên nhận lệnh đứng dậy: - Chư vị tướng quân, xin đi theo tại hạ.

Tào Tháo liếc nhìn Quốc Uyên: - Tiên sinh không cần đi theo bọn họ, tạm thời làm khách trong doanh trại của ta, ta sẽ bảo bọn Lưu Diên sắp xếp chỗ nghỉ cho tiên sinh. - "Làm khách" chỉ là bước đầu tiên, có được người hiền đức như vậy, chắc chắn Tào Tháo sẽ tìm cách biến anh trở thành duyện thuộc của mộ phủ.

- Đã đến quý doanh, xin nghe theo sự chỉ bảo của Tào công. - Quốc Uyên khom lưng thi lễ rồi đi theo bọn Lưu Diên.

Sau khi đám người đó rời đi, Tào Tháo liền bảo chư tướng ra về, chỉ giữ lại Tuân Du, Quách Gia và Nhậm Tuấn. Một lúc sau, bên ngoài lại vang lên âm thanh quen thuộc, quân Viên lại bắt đầu phóng tiễn, Tào Tháo ngáp một cái rồi nói: - Cho dù có thêm người của Tiên Vu Phụ cũng chỉ như muối bỏ biển. Ta nói với bọn họ nhiều như vậy chẳng qua là muốn tỏ chút uy thế, kế sách đánh địch mới là vấn đề then chốt. - Khi nói lời này, nét khí khái trên mặt ông đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt đầy âu lo.

https://thuviensach.vn

Nhậm Tuấn lại tỏ ra rất phấn chấn: - Bất luận thế nào, bọn họ tới quy thuận là chuyện đáng mừng, họ đều có thù với Viên gia, như vậy khi ra trận có thể yên tâm.

Quách Gia cũng động viên Tào Tháo: - Có ai không biết đến danh tiếng ba vị hiền tài trong thiên hạ là Tuân Từ Minh, Trần Trọng Cung, Trịnh Khang Thành. Tuy họ đều đã khuất, nhưng quân sư và Lệnh quân đều là con cháu của Tuân công, cha con Trần Nguyên Phương (Trần Kỷ) đều đang làm quan ở Hứa Đô, Hi Lự cũng là người của triều đình, hôm nay Quốc Tử Ni (Quốc Uyên) cũng đến rồi. Môn sinh đệ tử của ba vị hiền tài ấy đều đã quy tụ dưới trướng chúa công, việc ấy nói lên điều gì? Điều đó chứng minh tấm lòng của nhân sĩ trong thiên hạ đều hướng cả về chúa công, hiện giờ có người chạy theo Viên thị chẳng qua là do tình thế ép buộc, chỉ cần chúa công kiên định, nhất định sẽ có thể xoay chuyển được tình hình, tuyệt đối không được lui binh. - Tuân Du thấy có lý, liền gật đầu liên tục.

- Nói thì nói vậy, kẻ giỏi dụng binh thì phải khống chế được địch, chứ không để bị địch kìm kẹp, hiện giờ chúng ta đang bị như vậy... - Tào Tháo cau mày ngẫm nghĩ.

Bỗng Nhậm Tuấn vỗ mạnh vào đầu vài cái rồi nói: - Ôi, chút nữa thì quên mất! - Nhậm Tuấn rút từ trong người ra một quyển trúc được cuộn lại: - Đây là thư của Tuân Lệnh quân gửi huynh, có nói về việc rút quân.

Tào Tháo mong được nghe ý kiến của Tuân Úc, liền vội vàng mở ra xem:

Nay lương thực tuy thiếu, nhưng chưa đến nỗi bị vây khốn như ở Huỳnh Dương, Thành Cao thời Sở Hán tranh hùng. Đây là lúc Lưu - Hạng không ai muốn rút quân trước, rút trước sẽ thất

https://thuviensach.vn

thế. Tào công đã đem binh lực bằng một phần mười quân địch đi nghênh chiến, chặn đường tiến của địch cũng đã nửa năm rồi. Tình hình tất sẽ có chuyển biến, cứ lựa kế hay mà dùng, không được để mất.

- Đúng là người trong cuộc thường không sáng suốt bằng kẻ đứng ngoài! - Hai mắt Tào Tháo sáng ngời, - Có lý, có lý lắm. - Năm xưa, Cao Tổ và Hạng Vũ giằng co Huỳnh Dương, Thành Cao mãi không phân thắng bại, sau đó hai bên lấy Hoằng Câu làm ranh giới để cùng lui quân. Hạng Vũ rút lui trước, Cao Tổ thừa thế truy kích, quân Hán giành thắng lợi hoàn toàn. Hiện giờ không ai được phép rút lui, ai rút trước kẻ đó sẽ chết. - Tào Tháo bỗng chốc thông suốt, đặt thẻ trúc xuống soái án: - Bất luận có đánh được hay không, nhất định chốt chặt nơi này!

Quách Gia cười lớn: - Như vậy mới đúng, rướn cổ ăn đao rụt cổ cũng lãnh đao, việc đã đến nước này chúng ta phải quyết một trận.

- Lệnh quân nói bây giờ là lúc phải dùng đến sách lược, phải dùng cách nào để khống chế quân địch, giành lấy phần thắng đây? - Những ngày qua, Tào Tháo thực sự đã rất mệt mỏi, đầu óc rối bời, ông cứ lật đi lật lại cuốnTôn Tử, lật đến quyển thứ bảy Quân tranh thiên thấy viết rằng: "Quân vô truy trọng nhi vong, vô lương thực nhi vong, vô uy tích tắc vong[40]" , ông còn tô đậm dòng chữ ngay sau đó: "Vô thử tam giả, vong chi đạo dã[41]".

Tào Tháo gập cuốn binh pháp lại, hai chữ "cướp lương" bật ra khỏi miệng.

- Cướp lương? - Nhậm Tuấn giật mình hỏi, - Địch nhiều ta ít, cướp thế nào?

https://thuviensach.vn

- Không sai. Viên Thiệu ỷ đông coi thường ta, hắn nghĩ ta không dám chia quân tập kích. Nhưng ta sẽ tặng hắn một điều bất ngờ mà chính hắn cũng không nghĩ đến! - Vừa nói Tào Tháo vừa đập mạnh tay xuống soái án, nào ngờ quyển trúc ban nãy văng lên đập ngay vào mặt Tào Tháo.

- Ối! - Tào Tháo giật mình kêu lên - Máu mũi chảy ra.

Quách Gia buồn cười nhưng không dám cười, liền lại gần giúp ông lau máu: - Chúa công không sao chứ?

Đúng lúc ấy, Tào Tháo nhìn chằm chằm quyển trúc vừa khiến mình chảy máu rồi nở một nụ cười kỳ quái, bất thình lình đẩy Quách Gia ra: - Có rồi! có rồi... Khà khà khà... Khà khà khà.

Quách Gia bất ngờ bị đẩy ra, sau khi ngã nhào một cái vội lồm cồm bò dậy hỏi: - Có cái gì?

Tào Tháo chẳng để ý đến Quách Gia, ông nhảy qua chiếc sạp, nhặt lấy thẻ trúc đặt lên soái án rồi đập mạnh tay xuống bàn, thẻ trúc lộn một vòng vừa cao vừa xa, sau đó va đổ chiếc ghế nhỏ. Tào Tháo khoa chân múa tay cười một cách khó hiểu, như thể một đứa trẻ vừa tìm ra một trò chơi mới. Ông lại tiếp tục với cuốn binh thư, sau đó đập mạnh tay xuống bàn, cuốn binh thư lại bay lên. Tào Tháo cười như phát điên, rồi ôm cả ba mươi cuốn binh thư ra chơi đi chơi lại cái trò đập bàn cho từng cuốn bật tung lên, khiến đại trướng náo nhiệt hẳn lên, Binh pháp Tôn Tử bay vèo vèo, rơi đồm độp, có cuốn làm đổ ghế, có cuốn làm đổ đèn dầu, lại có cuốn làm rơi cả cờ mao, kim khí treo trong trướng.

Quách Gia ôm đầu né bên trái tránh bên phải, tưởng Tào Tháo hoá điên, liền hô to: - Trọng Khang, chúa công phát điên rồi! Mau giữ lấy ngài ấy!

https://thuviensach.vn

Hứa Chử bất chấp những quyển trúc đang bay loạn xạ, nhào tới ôm chặt Tào Tháo: - Chúa công! Người tỉnh táo lại đi! Tỉnh lại đi!

- Ha ha ha!... Ha ha ha!... - Tào Tháo vỗ vai Hứa Chử nhưng vẫn cười sằng sặc, đầu tóc rũ rượi, máu mũi vẫn chảy không ngừng.

Tào Tháo như thể bị ma nhập vậy! Hứa Chử sợ dựng cả tóc gáy, vừa hoảng hốt vừa đau lòng, hắn nắm chặt vai Tào Tháo mà lắc thật mạnh: - Chúa công tỉnh lại đi! Không thể như thế này được! Ba quân không thể thiếu chủ soái, người phát điên thế này, bọn thuộc hạ biết trông cậy vào ai... Chúa công ơi... Hu hu hu... - Nói rồi liền khóc rống lên. Nam tử càng thẳng tính càng trọng tình nghĩa, Hứa Chử đứng bên này khóc chúa công, Nhậm Tuấn đứng bên kia khóc anh rể, Tuân Du, Quách Gia thì đứng thất thần, đờ đẫn.

Nào ngờ sau trận cười khoái chí, Tào Tháo bỗng nhiên im bặt, sau đó vỗ lưng Hứa Chử: - Các ngươi khóc cái gì chứ?

Quách Gia sợ quá quay người lại, vỗ nhẹ vào ngực: - Bệnh của chúa công khỏi rồi ư?

- Hừ, nhảm nhí, ai điên hả? - Tào Tháo đẩy mọi người ra rồi quay lại soái án, mặt nở nụ cười bí hiểm: - Ta có cách phá lầu bắn tên của Viên Thiệu rồi!

- Hả! Cách gì vậy?

Tào Tháo chẳng nói chẳng rằng, chỉ với tay rút ra một tấm lụa sau đó hứng khởi vẽ lên đó. Đó là hình một chiếc xe bốn bánh, gần giống với xe quân dụng nhưng phía trên lại vẽ một cái giá, dùng một cái trục ngang xuyên một tấm gỗ lớn, một bên thấp một

https://thuviensach.vn

bên cao, bộ phận phía sau trông hệt cái muôi lớn, đoạn trước còn buộc rất nhiều những sợi dây thừng dài.

Quách Gia là người đầu tiên lên tiếng: - Đây là... Chiến xa có thể bắn được vật nặng đúng không, thưa chúa công?

- Phụng Hiếu quả nhiên thông minh. - Tác phẩm của Tào Tháo đã thành, ông lau máu mũi rồi giải thích: - Chiến xa này đặt một chiếc trục nằm ngang trên giá gỗ, giữa trục xuyên một cán gỗ dài tương đối dẻo, đoạn sau của cán buộc một cái túi da lớn, phía trước quấn nhiều sợi dây thừng. Khi dùng thì thả viên đá lớn vào trong túi da, trước hết chọn ra trăm binh sĩ khỏe mạnh, mỗi người một sợi dây thừng, nghe thấy hiệu lệnh sẽ kéo thật mạnh, như vậy sẽ làm cho viên đá bị bay đi xa. — Tào Tháo nói xong, thấy ngoài Quách Gia còn lại chẳng ai hiểu gì, ông ta liền lấy một thẻ tre, đệm dưới nó một vật khiến một bên thấp một bên cao, ở bên thấp bỏ một cái nghiên đá lên, rồi bảo Hứa Chử: — Ngươi đập mạnh một cái bên này cho ta!

Hứa Chử tất nhiên khỏe hơn Tào Tháo, đã vậy lại luôn trung hậu, thật thà, thấy Tào Tháo bảo vậy liền vung tay đập thật mạnh xuống bàn, nghiên mực bay vọt lên, bắn ra tận bên ngoài đại trướng.

- Là như thế đấy! - Tào Tháo vuốt râu đắc ý, - Chỉ là một cái nghiên mực còn như vậy, nếu như là viên đá hơn trăm cân thì không biết sẽ thế nào? Lầu bắn tên bằng gỗ có chắc chắn mấy, chỉ cần trúng hai ba lần ắt sẽ nát vụn.

Tuân Du cũng tấm tắc tiếp lời: — Nghe nói khi xưa Phạm Lãi trợ giúp Việt Vương Câu Tiễn cũng đã từng tạo ra một cỗ xe có thể

https://thuviensach.vn

bắn được vật nặng khoảng mười hai cân xa hơn hai trăm bước. Về sau nó được dùng nhiều vào thời Tần, Hán, nhưng bao nhiêu loại chiến xa giờ đều chẳng còn dấu vết, khiến người đời chẳng biết gì về chúng nữa, thứ mà chúa công vừa vẽ ra có thể chính là nó! Không ngờ chúa công với bậc tiên hiền thời xưa lại hợp ý nhau đến vậy, bái phục bái phục...

Quách Gia cũng thêm vào: — Cỗ xe của Phạm Lãi chỉ có thể bắn được tảng đá nặng mười hai cân, còn xe này của chúa công có thể bắn được vật nặng đến cả trâm cân mà chẳng tốn nhiều sức, có thể nói còn hơn cả người xưa! Tuyệt vời, tuyệt vời, hay cứ gọi nó là phát thạch xa[42] !

— Phát thạch xa? Cái tên cũng hay đấy. — Tào Tháo đồng ý ngay, — Bờ sông Tây Biện ở Quan Độ vừa hay có rừng núi, lại ở phía sau đại bản doanh của ta. Mau truyền lệnh, chọn ra năm ngàn binh sĩ đến đó thu gom gỗ, đá, sau đó vẽ thêm mấy bản cho người đem đến các doanh trại, bảo bọn họ cứ thế mà làm theo, nếu không có điều kiện làm mới thì cứ cải tạo lại những cỗ xe cũ cũng được, mỗi doanh trại ít nhất phải có đủ bốn chiếc. Có điều phải bí mật chế tạo trong lều trướng, không được để kẻ địch phát hiện ra. Sau khi làm xong, tất cả nghe theo lệnh của ta. Ngoài ra, phải đi tìm Tiên Vu Phụ hỏi xem hiện tại kẻ nào có nhiệm vụ áp tải lương thảo cho Viên Thiệu, chúng đi đường nào. Viên Thiệu bắt ta phải chịu cực khổ bao ngày như vậy, ta cũng phải xả giận mới được!

Sau khi bố trí một lượt, quân Tào bắt đầu chế tạo loại xe này trên quy mô lớn. Từ trên lầu bắn tên nhìn xuống, doanh trại quân Tào yên lặng như tờ, chẳng ai dám bước ra ngoài, nhưng kỳ thực,

https://thuviensach.vn

không khí bên trong trướng vô cùng nhộn nhịp, người cưa gỗ, kẻ buộc thừng. Chỉ vỏn vẹn chưa đầy năm ngày, số chiến xa của các doanh trại đều đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Sáng sớm ngày thứ sáu, trời vừa tờ mờ sáng, tướng sĩ Tào doanh đổng loạt đẩy phát thạch xa ra ngoài theo kế hoạch. Sau một thời gian dài quan sát, Tào Tháo nhằm lúc quân Viên đổi ca, khi các cung thủ trực đêm đang lui xuống, các cung thủ của ca sau còn chưa tới. Đám lính đang mơ màng ngái ngủ thì bỗng thấy kẻ địch dựng ra cả một hàng những cỗ xe kỳ quái, bên trên cái nào cũng có giá đỡ, lại còn buộc thêm một "cái muôi" to tổ chảng, trong muôi đặt một tảng đá rất to, đầu bên kia buộc một mớ dây thừng hỗn độn. Quân Viên không hiểu họ định làm trò gì, vài tên uể oải bắn đi vài phát, đám còn lại đa phần đều ngoái cổ xuống xem cảnh tượng náo nhiệt bên dưới. Trong chớp mắt, đám binh sĩ quân Tào mang theo khiên chắn vọt ra khỏi trướng chạy đến trước xe, mỗi người cầm một sợi thừng, ngay sau đó, ở cửa các lều trại, những chiếc trống trận đã sẵn sàng gióng lên.

Viên quân dự cảm sắp có chuyện không hay xảy ra, vội vàng giương cung bắn, nhưng cung chưa kịp giương lên thì trống bên phía đối diện đã vang lên từng hồi, liền sau đó quân Tào vứt khiên chắn xuống, hai tay giật mạnh sợi dây thừng. Bên tai vang tiếng hò dô vang trời, quân Viên còn chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy những cục đá to đùng bay về phía mình!

Những tảng đá ấy nhỏ thì cũng phải mấy chục cân, to thì đến cả trăm cân, mỗi xe đều có tám mươi tráng sĩ kéo dây thừng, nếu bị thứ này bắn trúng thì không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra? Bất

https://thuviensach.vn

thình lình, âm thanh rầm trời vang lên, đất đá bay mịt mù! Rất nhiều lầu bắn tên vỡ tan tành, các cung thủ không ngã chết thì cũng bị đá bắn thịt nát xương tan, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên khắp nơi. Vẫn còn hơn một nửa lầu bắn tên chưa bị đá bắn trúng, nhưng núi đất vốn không chắc chắn, vừa bị bắn đã sụp lún, xiêu vẹo, lại thêm bụi đất mịt mù bao phủ. Quân Viên kẻ ngã chổng vó, người rơi xuống lầu, không biết phải chạy hướng nào để tránh.

Đây là lần đầu tiên Tào Tháo dùng loại xe này nên không biết hiệu quả sẽ thế nào, ông ra lệnh cho binh lính đặt chiến xa ở những khoảng cách khác nhau, bắn thử những hòn đá có kích cỡ khác nhau. Sau một hồi bắn cấp tập, quân lính dần hiểu được quy luật liền lập tức điều chỉnh lại vị trí để bắn chính xác mục tiêu, binh sĩ phía sau cũng hăng hái tiếp thêm đá, quân Tào dồn dập tấn công, không cho quân địch có thời gian nghỉ ngơi. Tiếng đá rơi đinh tai nhức óc, khói bụi mịt mù cuộn lên cao tới mấy trượng, cảnh tượng hỗn độn hiện ra trước mắt. Ban đầu quân Tào còn nhìn rõ kẻ địch, sau đó thì không thấy gì nữa, cứ thế mà bắn loạn xạ.

Sau hơn hai mươi đợt tấn công ác liệt, Tào Tháo hạ lệnh ngừng bắn, tiếng la hét hỗn độn vẫn vang lên khắp phía. Một trận gió tây thổi qua, khói bụi dần dần tan biến, lúc này mới trông thấy hàng loạt những núi đất đã đổ sụp, dưới đất ngổn ngang đá vỡ, gỗ dập, cung tên và những thi thể đầy máu, không một kẻ nào sống sót!

Tào Tháo không ngờ thứ này lại có uy lực đáng sợ đến vậy, ông lập tức truyền lệnh thừa thắng xông lên. Cửa Tào doanh rộng mở, hàng chục chiếc phát thạch xa được đẩy sát đến những núi đất

https://thuviensach.vn

sụp đổ tan tành, binh lính lại tiếp tục lấy đá bắn xối xả về phía doanh trại quân Viên phía trước mặt. Sau khi nghe thấy những tiếng động đáng sợ, tướng sĩ quân Viên giật mình tỉnh dậy, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì những tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống khiến mặt đất rung chuyển! Những tiếng uỳnh uỳnh, lộp độp phát ra, viên môn cũng bị phá hủy, tường trại đổ sụp, hơn chục lều trướng bị bắn đổ rạp dưới mặt đất, vô số tướng sĩ bỏ mạng. Đại doanh vốn trật tự, trang nghiêm bỗng chốc hỗn loạn như ong vỡ tổ, ai nấy đều ôm đầu chạy thoát thân, không hiểu Tào doanh dùng chiến xa gì, chỉ biết kêu gào thống thiết: — Sấm sét, sấm sét giáng xuống rồi!...

Quân Viên đông người, lại được nghỉ ngơi nhiều ngày, hơn nữa có Trương Hợp, Cao Lãm đích thân thống lĩnh tiền doanh nên chỉ hoảng loạn lúc đầu, ngay sau đó đã tập hợp được đội ngũ, cung tên chuẩn bị sẵn sàng, thương dài kích lớn nhất loạt ùa ra, thế nhưng Tào Tháo đã dẫn binh rút lui, đóng chặt cửa trại. Thế này thì phải đánh sao?

Vốn dĩ Tào Tháo bị Viên Thiệu khống chế, nhưng giờ Tào Tháo lại nắm đằng chuôi. Nhờ Tiên Vu Phụ chỉ đường, sau khi nắm rõ tình hình, đang đêm Tào Tháo sai Từ Hoảng, Sử Hoán dẫn kỵ binh tập kích phía nam Diên Tân, giết chết Hàn Mãnh - người giữ trọng trách áp tải quân lương của Viên doanh, hơn nữa còn đốt sạch hơn ngàn xe lương thảo của Viên Thiệu! Nhận được tin báo, sĩ khí quân Viên suy sụp rõ rệt, lại sợ loại "xe sấm sét" nên không dám ỷ đông bức quân Tào nữa, đành rút lui hai mươi dặm ngay trong đêm rồi tiếp tục dựng trại, khôi phục thế giằng co như lúc đầu.

https://thuviensach.vn

Không còn bị khống chế, quân Tào lại nhận được hai tin tốt lành. Tào Nhân nghe nói Hán Tuân dẫn quân đánh úp Hứa Đô, lập tức đem quân từ Nhữ Nam đuổi đến bất ngờ tập kích ban đêm, chặn đứng quân địch tại núi Kê Lạc. Sau trận hỗn chiến, Tào Nhân xông lên trận tiền chém chết Hán Tuân trong đám loạn quân, Hứa Đô được giải nguy.

Bên cạnh đó, có nằm mơ Tào Tháo cũng không thể ngờ viên tướng bách chiến bách thắng như Tôn Sách lại thất trận ở Quảng Lăng! Trận chiến ở thành Khuông Kỳ huyện Xạ Dương, Trần Đăng đích thân gióng trống cổ vũ sĩ khí, đánh bại được quân Giang Đông đông gấp mười lần, lại thêm Trần Kiểu khéo léo bày binh bố trận, dùng kế nghi binh phao tin Tào Tháo cho quân đến cứu viện, khiến Tôn Sách buộc phải rút về Giang Đông. Hộ Chất cũng được Từ Tuyên bày cách tiêu diệt đám phản loạn ở huyện Hoài Tây, nhờ đó mà loại bỏ được mối nguy ở đông nam.

Trong chớp mắt, chiến cuộc trăm biến vạn hóa lại trở về điểm ban đầu, Tào Tháo đại nạn không chết, hơn nữa lại củng cố được sĩ khí ba quân, tướng sĩ có thêm lòng tin sẽ đánh bại được Viên Thiệu. Nhưng trong niềm vui chung của Tào doanh, chỉ có Tào Tháo, Tuân Du và một số ít người biết rõ sự tình, e rằng những trận chiến sau này sẽ ngày một cam go, bởi lương thảo đã cạn kiệt...

Chương 15

TẬP KÍCH SÀO HUYỆT TRONG ĐÊM, MỘT ĐÒN XOAY CHUYỂN CHIẾN CỤC

https://thuviensach.vn

Thoi thóp ngắc ngoải

Tháng 10 năm Kiến An thứ năm (năm 200 sau Công Nguyên) , mùa đông lạnh giá lại ùa về trên mảnh đất phương Bắc. Những cơn gió tây bắc lạnh thấu xương cắt thịt, khiến người ngựa co ro, cỏ cây héo úa. Bầu không khí ảm đạm, tiêu điều bao trùm lên mảnh đất Quan Độ hoang vu. Tiếng gió gào rít bủa vây những lều trướng quân Tào. Ban ngày, tâm trí mải lo đánh giặc nên chẳng ai để ý, đêm đến sương xuống lạnh buốt, binh lính run cầm cập vì lạnh, có người không ngủ được ôm lấy chậu than hoặc ngọn đuốc, xoa tay chân cho ấm. Binh sĩ Trung Nguyên chịu rét không giỏi bằng binh sĩ Hà Bắc, ưu thế lại bắt đầu ngả về phía Viên Thiệu, nhưng điều đáng sợ hơn đang chờ họ, sau gần một năm giằng co với quân Thiệu, quân Tào sắp cạn kiệt lương thảo!

Để cứu vãn mối nguy ấy, Tào Tháo lệnh cho Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân đang đóng quân ở Thành Cao, Dương Địch chuyển toàn bộ số quân lương dồi dào đến Quan Độ, lại sai quân lính chia nhau đi đào hái rau củ dại, săn thú, thậm chí hạ lệnh toàn quân mỗi ngày chỉ được nấu một bữa cơm. Nhưng mọi cách chỉ như muối bỏ biển, quân Tào chẳng thể chống đỡ được bao lâu. Tào Tháo khoác tấm chiến bào mới tinh, ngẩng đầu sải bước đi tuần quanh đại doanh, kiểm tra việc phòng ngự ở các nơi. Tuy lòng đang nóng như lửa đốt nhưng vẫn tỏ ra ung dung đĩnh đạc, chẳng lộ chút gì hấp tấp, âu lo. Tướng là lá gan của lính, lính là cái uy của tướng, gặp nguy biến mà chủ soái lung lay thì binh lính sẽ lập tức hoảng loạn. Bởi vậy, Tào Tháo luôn tỏ ra vững như bàn thạch để ổn định tinh thần quân lính, xua đi nỗi sợ hãi trong lòng mọi người.

https://thuviensach.vn

Sau khi xem xét kỹ lưỡng một vòng, Tào Tháo không quay vào doanh trại mà đứng tựa viên môn dõi nhìn cảnh đồng không mông quạnh, hiu hắt hoang vu trước mắt. Mùa đông trời thường tối nhanh, mới sang giờ Tuất mà trời đã tối sầm, gió lạnh thấu xương, Hứa Chử khuyên mỏi miệng Tào Tháo vẫn không chịu quay về trướng nghỉ ngơi. Giờ khắc này, cõi lòng Tào Tháo tĩnh lặng chẳng khác gì màn đêm đen như mực trước mặt, ông chưa chùn bước cũng là nhờ vào ý chí, nghị lực phi thường của mình.

Chiến tranh không chỉ là chuyện diễn ra ở chốn xa trường mà còn là sự cầm cự về tài lực ở hậu phương. Dự Châu, Duyện Châu đều thuộc đất Trung Nguyên, hơn mười năm nay chiến loạn triền miên, thiên tai liên tiếp, thiệt hại nặng nề không sao tả xiết so với vùng Hà Bắc. Tuy Tào Tháo đã cho xây dựng đồn điền, giúp lão bá tánh an cư lạc nghiệp, nhưng chỉ trong ba, bốn năm, hiệu quả trồng trọt vẫn chưa thể cải thiện rõ rệt. Đất không rộng, người không đông bằng đối phương, lại thêm đất đai cằn cỗi, lương thực chỉ như cọng rơm so với kho lương đầy tràn của Viên Thiệu. Trên chiến trường, khó khăn nào cũng có thể giải quyết, nhưng thiếu lương thực thì chỉ còn cách ngồi chờ chết, khi đã giết hết ngựa chiến thì vỏ cây cũng phải róc ra mà ăn, nhưng khi bị dồn đến đường cùng phải ăn thịt lẫn nhau thì ngay cả một tên lính trung thành cũng sẽ phải tự tìm đường sống cho chính mình. Đến lúc đó, rất có thể Tào Tháo sẽ rơi vào tình cảnh của Lã Bố, bị người của mình trói gô cổ, trở thành lễ vật để bọn họ đem đi đầu hàng, bị áp giải đến doanh trại của Viên Thiệu. Trước khi chết còn phải chịu đủ những lời chửi rủa, sỉ nhục của Viên Thiệu! Bậc Tam công đương triều nửa đời oai hùng, uy vũ lẫy lừng mà lại chịu nhục như

https://thuviensach.vn

vậy ư? Tào Tháo nghĩ, nếu quả có ngày đó, ông sẽ rút kiếm tự sát, như vậy chí ít cũng được coi là trung quân báo quốc…

— Chúa công, thì ra người ở đây! — Trông thấy Tào Tháo, Quách Gia chạy lại, — Chẳng trách tại hạ chạy khắp nơi mà không tìm thấy chúa công, thì ra người ở viên môn này.

— ừm, ta muốn ngắm cảnh một lát. — Tào Tháo chợt thấy minh lỡ lời, trời tối mịt thế này thì có gì mà ngắm?

> — Phong cảnh tuy đẹp, nhưng gió tây bắc lạnh buốt thế này, chúa công đừng để bị cảm lạnh, hãy quay về đại trướng nghỉ ngơi sớm đi. — Quách Gia biết trong lòng Tào Tháo đang nghĩ gì, nhưng không dám nhắc đến, bởi có nói ra cũng chỉ thêm phiền não.

Tào Tháo gật gật đầu, nhưng chẳng nhích nửa bước. Có quay về thì cũng chẳng ngủ nổi. Một mình bên chiếc đèn, tâm trạng càng thêm rối bời, chẳng bằng đứng đây với những người lính canh gác còn thấy thoải mái phần nào. Quách Gia cởi chiếc áo lông đang mặc, khoác lên người Tào Tháo: — À phải rồi, vừa rồi có người đến báo, mấy ngày trước tướng quân Tào Hồng đã nhổ trại ở thành Uyển, muốn đến hội hợp với chúng ta, nếu đi suốt ngày đêm thì đêm nay sẽ tới nơi. Chỗ ông ấy vẫn còn một ít lương thảo, có lẽ sẽ giúp được quân ta. — Tào Hổng vốn nhận trọng trách chống lại quân của Lưu Biểu, nhưng gần đây nhận được tin báo, Thái thú Trương Tiễn ở Trường Sa (Kinh Châu) làm phản, Lưu Biểu còn bận đem quân đánh dẹp, chẳng có sức đâu mà gây khó khăn cho Tào Tháo. Kỳ thực đánh đến ngày hôm nay, Lưu Biểu có đến quấy nhiễu hay không thì cũng vậy, Tào Hồng quyết định đưa

https://thuviensach.vn

toàn bộ ba ngàn quân lên phía bắc, ý muốn giúp Tào Tháo trong trận quyết chiến này.

Trong lòng Tào Tháo biết rõ, chỗ lương thực ít ỏi của Tào Hồng có đem chia đều cho ba vạn đại quân thì cũng chỉ cầm cự được thêm đôi ba ngày. Ngày tàn cũng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Tào Tháo định than thở đôi câu thì thấy Quách Gia khoác áo cho mình, còn bản thân thì không ngừng xoa tay nhau cho đỡ lạnh, Tào Tháo ân cần hỏi: - Dáng ngươi mảnh khảnh như đàn bà vậy, áo này ngươi mặc vào đi. - Nói xong liền cởi chiếc áo lông trả lại cho hắn.

Thực ra Quách Gia đang giả vờ run lên cầm cập, lại đẩy tay Tào Tháo ra nói: - Chúa công ở đây ngắm cảnh, trời lạnh thế này thêm một chiếc áo là thêm hơi ấm.

- Vậy ngươi mau quay về đi, ở đây lạnh đấy.

Quách Gia lại nói: - Chúa công không nghỉ, tại hạ nào dám yên giấc. Cùng lắm thì chết cóng ở đây, cũng coi như trung thành với chủ.

Tào Tháo bật cười: - Ngươi đúng là ranh mãnh... Vậy chúng ta cùng về thôi, nhưng ngươi và Công Đạt phải tới trại của ta.

- Quân sư bị cảm lạnh, hay cứ để tại hạ theo hầu chúa công. - Lúc này Quách Gia mới nhận lại chiếc áo lông rồi mặc vào người, - Khó khăn mấy cũng phải giữ gìn sức khỏe, biết đâu ngày mai Viên Thiệu lại rút quân ấy chứ. - Quách Gia động viên Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo gật đầu nhưng không nói gì, dẫn Quách Gia, Hứa Chử quay về, họ đi qua mấy dãy doanh trại ở phía trước, chậm rãi bước về đại trướng có chiếc đèn dầu đang cháy leo lét. Chưa kịp bước vào cửa, đột nhiên trông thấy Vương Tất khập khiễng chạy đến: — Chúa công... Chúa công…

- Vết thương còn chưa khỏi, người không ở hậu trướng nghỉ ngơi, còn chạy ra đây làm gì?

Vương Tất đùi đang băng bó, thở hắt ra: — Có lính trinh sát về báo, phía sau có một toán lính đi tới.

- Là quân của Tử Liêm đấy mà.

- Thưa, không phải. Đám người đó đến từ hướng đông nam.

- Đông nam? ! - Tào Tháo ngạc nhiên, - Quân ở thành Uyển lẽ ra phải đến từ phía tây nam, không thể vòng sang hướng đông nam mà đi được... Dẫn đường, ta phải đích thân ra xem.

Mấy người rảo bước thật nhanh đến viên môn ở doanh trại phía đông nam, họ trông thấy rất nhiều ngọn đuốc thấp thoáng, ẩn hiện mãi đằng xa, trông có vẻ đi rất chậm chạp. Rõ ràng bọn họ không phải Tào Hổng, nhưng tốc độ di chuyển như vậy cũng không giống quân Thiệu đến tập kích. Chẳng lẽ lại là bọn thảo khấu sơn tặc địa phương? Cũng không thể nào, làm gì có bọn thảo khấu nào lại dám ngang nhiên xông tới Tào doanh. Lính trinh sát cưỡi ngựa như bay về báo, đoàn quân này càng lúc càng tiến gần Tào doanh, hình như còn có rất nhiều xe, trời tối quá nên không nhìn rõ địch hay ta, không dám đến gần thăm dò, chỉ thấp thoáng trông thấy một mặt tấm đại kỳ có chữ “Lý”.

https://thuviensach.vn

— Một lúc sau, hơn chục kỵ binh đuổi theo tên lính trinh sát cùng ruổi ngựa đến. Binh lính gác trên vọng lâu viên môn lập tức giương cung tên, quát lớn: - Đứng lại! Là người nào? Tiến lại gần nữa bọn ta sẽ bắn!

- Đừng bắn, đừng bắn!... - Hơn chục kỵ binh liền nắm dây cương nhảy xuống ngựa, lại gần cửa viên môn, ngửa cổ nói to: — Bọn ta phụng mệnh Lý tướng quân đưa quân lương đến! Hãy mau bẩm báo với Tào công.

Tào Tháo đang ở sau viên môn nghe thấy rất rõ, lại thấy bọn họ ăn vận áo quần màu đen, đầu chùm khăn đen, trông không giống với quân đội chính quy, liền dõng dạc nói: — Lão phu chính là Tào Tháo, dám hỏi Lý tướng quân nhà các ngươi là ai?

Đám người đó quỳ hết xuống, thưa: — Thảo dân vô lễ, xin minh công thứ tội. Người anh em nhà thảo dân là Lý Man Thành áp tải lương thực đến đây, ra lệnh cho thảo dân tới chào hỏi trước.

Quách Gia ngạc nhiên: — Lý Điển đang đóng quân ở Duyên Châu, nhận lệnh áp tải lương thực lúc nào, các người lấy đâu ra chỗ lương thực này?

Tào Tháo chợt hiểu ra: — À! Đây là lương thực của Thành Vũ Lý thị! Lý Điển đã đem toàn bộ kho lương của gia tộc đến cứu tế cho chúng ta…

Một lát sau, từng chiếc từng chiếc xe lớn dần hiện ra trong màn đêm, một phần trong số đó là do đám gia súc kéo, số còn lại phần lớn đều do người đẩy tới. Cả thảy cũng phải gần trăm chiếc xe, chỗ lương thực này so với mấy vạn người không phải là nhiều,

https://thuviensach.vn

nhưng đối với một gia tộc mà nói, đó là cả một kho báu. Tào Tháo nhìn từng chiếc xe, ngoài lúa ngô còn có áo bông, vải vóc, còn có cả mấy xe táo khô. Những năm Quan Đông mất mùa, bách tính thường phải ăn táo chống đói, đến thứ này cũng mang đến, chứng tỏ Lý Điển đã vét sạch gia sản!

Chư tướng hay tin ùn ùn kéo đến, trông thấy lương thực thì hò reo sung sướng. Phía trước có mấy trăm binh lính đang tiến đến, họ vây quanh một kỵ binh, vị tướng đang ngồi hiên ngang trên lưng ngựa chính là Lý Điển. Những người đang chở lương thực vừa trông thấy Lý Điển đã thi nhau chào, nào là huynh đệ, đường ca, hiền diệt, thúc thúc, chẳng thầy có tiếng chào tướng quân nào cả - Thì ra bọn họ đều là người trong gia tộc Lý thị, để vận chuyển lương thực cho Tào doanh lần này, chỉ cần là đàn ông, bất kể già trẻ lớn bé đều được huy động đi hết.

- Mạt tướng tham kiến chúa công! - Lý Điển thấy Tào Tháo, vội vàng nhảy xuống ngựa thi lễ.

Tào Tháo nhìn Lý Điển không nói lên lời. Từ khi khởi binh đến nay, Tào Tháo đã nhận không ít ân huệ từ nhà họ Lý. Lý Càn, Lý Tiến, Lý Chỉnh đều đã chết, nay Lý Điển lại động viên toàn bộ gia tộc hiến lương thực. Ông chợt nhớ khi còn ở Hạ Bì, vì chuyện của Trương Liêu mà quở trách Lý Điển, không khỏi thẹn lòng. Chư tướng cũng thi nhau chắp tay nói lời cảm tạ, Lý Điển cũng chắp tay đáp lễ, duy không có phản ứng gì với Trương Liêu. — Công tư phân minh, thù nhà vẫn chưa quên!

Tào Tháo thấy Trương Liêu lúng túng khó xử, lại không thể trách Lý Điển, chỉ nói: - Man Thành à, ngươi đem tính mạng của già trẻ

https://thuviensach.vn

lớn bé cả gia tộc mà đánh cược thế này, lão phu làm sao nhận nổi?

- Thành Vũ Lý gia nhà tại hạ chẳng qua chỉ là thổ hào một phương, nếu không gặp được chúa công sao hưng vượng được như ngày hôm nay? Hơn nữa, việc chúa công đang làm là để bảo vệ triều đình, về công hay tư vẫn nên cống hiến sức lực. - Lý Điển hướng về phía những người trong gia tộc mình, hô lớn: — Mọi người đi đường vất vả rồi! Nhưng lúc này đang thiếu thốn lương thực, chúng ta không thể ở lại đây, tất cả quân binh ở lại, những người khác nhân khi trời tối hãy mau trở về! Trên đường về phải hết sức thận trọng, chia nhóm mà đi kẻo Viên Thiệu trông thấy sẽ đưa quân tập kích!

Đám người đồng thanh đáp lời, họ đặt lương thực xuống rồi nhanh chóng biến mất sau màn đêm, ngay cả nước cũng chẳng kịp uống. Nhậm Tuấn liền chạy đến đếm đi đếm lại số quân lương, nào ngờ còn chưa dỡ hết lương thực xuống đã có lính trinh thám về báo, quân từ thành Uyển tới đang chuẩn bị hạ trại. Chỉ một lát sau, Tào Hồng đã chạy tới báo: — Chúa công, tại hạ đã đưa hơn hai ngàn ngựa chiến đến rồi!

- Thì ra Chung Do với thân phận là Tư lệ hiệu úy cai quản huyện Hoằng Nông, nhờ sự giúp đỡ của Vệ Ký, Đoàn Ổi đã thu phục được chư tướng Quan Trung, loại trừ được thế lực quân phiệt Cao Cán, không những ép Mã Đằng và Hàn Toại mỗi người phải gửi một người con vào triều làm con tin mà còn lấy được hơn hai ngàn ngựa chiến Tây Lương. Binh mã Tào Tháo thua xa Viên Thiệu, cho nên phải dùng cách đánh úp, liệu sức mà làm, giờ lại có thêm hai ngàn ngựa chiến khác nào thêm được hai ngàn kỵ binh!

https://thuviensach.vn

Tin vui nối tiếp tin vui, Tào Tháo dẫn chư tướng quay về trướng trung quân thì thấy Tòng sự Thái Sơn Cao Đường Long, Tòng sự Nhữ Nam Chu Quang, Công tào Quảng Lăng Trần Kiều đều đã đến. Thì ra Lã Kiền đã tổ chức tập kích, giết chết hai tên phản loạn đang lẩn trốn trên núi là Quách Tổ và Công Tôn Độ, lại ngán chặn không để Từ Hòa — thủ lĩnh Khăn Vàng ở Tế Nam tấn công, cô lập Xương Bá ép hắn đầu hàng quân Tào lần thứ ba. Ở Nhữ Nam, Lý Thông phối hợp với Mãn Sủng, không những chém chết ba tên đầu sỏ làm phản là Cù Cung, Giang Cung, Thẩm Thành mà còn giết chết sứ giả mà Viên Thiệu phái đến lôi kéo bọn chúng, phái Chu Quang đem đầu lũ phản tặc và ấn soái tướng quân do Viên Thiệu ban cho tới Quan Độ, tỏ lòng trung thành với Tào Tháo.

Thế nhưng, tin bất ngờ nhất lại đến từ Trần Kiều — Tôn Sách ở Giang Đông đã chết!

Thì ra khi bình định Giang Đông, Tôn Sách từng giết chết Hứa Cống - Thái thú quận Ngô do triều đình Tây Lương bổ miễn. Ba môn hạ tâm phúc của Hứa Cống muốn trả thù cho chủ, bèn cải trang lẫn vào dân thường, ngày ngày dõi mắt trông chừng mọi động thái của Tôn Sách. Lần trước Tôn Sách bị Trần Đăng đánh bại, trở về Giang Đông lại biết tin viện binh của Tào Tháo còn chưa đến, liền lên kế hoạch bắc tiến lần hai chiếm lấy Quảng Lăng. Khi đại quân đến biên giới huyện Đan Đồ, lương thực còn chưa được chuyển đến, Tôn Sách nhân lúc nhàn rỗi muốn ra ngoài đi săn, ba môn khách liền đóng giả tiều phu đến hành thích, bắn tên trúng trán Tôn Sách. Đám tùy tùng đã giết chết ba người họ, nhưng Tôn Sách bị thương quá nặng, về đến doanh trại thì tắt thở!

https://thuviensach.vn

Thương thay cho một vị tướng phong lưu kiêu dũng, lại chết trong tay bọn thích khách khi mới hai mươi sáu tuổi đời.

Tôn Sách chết, mọi việc ở Giang Đông do người em là Tôn Quyền cai quản. Tôn Quyền mới mười bảy tuổi, bỗng nhiên phải lên nắm quyền nên không biết làm sao, phải dựa vào Trưởng sử Trương Chiêu, Trung hộ quân Chu Du xử lý mọi việc trong ngoài mới gắng gượng mà giữ vững được cục diện. Chủ soái đột nhiên bỏ mạng nên trận chiến không thể tiếp tục, họ Tôn phải từ bỏ ý định đưa quân bắc phạt, co cụm về Giang Đông, hơn nữa trong một hai năm tới chắc sẽ không có thời gian để ý đến chuyện khác, mối nguy của Quảng Lăng đã được loại bỏ hoàn toàn.

Hàng loạt tin vui đã củng cố thêm lòng quân, chư tướng chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc đọ sức cuối cùng với Viên Thiệu, mọi lo âu trước đó dần tan biến. Nhậm Tuấn kiểm xong chỗ lương thực liền báo lại cho Tào Tháo, số lương thực mà Lý Điển và Tào Hồng mang tới vừa hay có thể đủ dùng cho toàn quân trong mười lăm ngày. Tào Tháo muốn trấn an binh sĩ, bèn tuyên bố với toàn quân rằng vấn đề lương thảo đã được giải quyết triệt để.

Binh sĩ đã được trấn an, chiến cuộc cũng có những chuyển biến tích cực, tuy vậy chỉ Tào Tháo mới hiểu rõ, mối nguy ngày một nghiêm trọng. Lúc này Viên Thiệu chẳng cần tấn công, chỉ cái đói và cái rét khắc nghiệt ở miền bắc cũng đủ để tiêu diệt quân Tào. Tào Tháo một mình đối diện với ngọn đèn, vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không tìm được cách vẹn toàn đánh địch, cuối cùng quyết định phó mặc tất cả - những cách có thể dùng đều đã

https://thuviensach.vn

dùng cả rồi, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, đại trượng phu lấy được bỏ được, cùng lắm quyết một trận sống mái là xong.

Nghĩ đến đây, ông chán nản thổi tắt ngọn đèn, kéo chăn trùm kín đầu đi ngủ... Đang nửa mơ nửa tỉnh, Tào Tháo thoáng nghe thấy tiếng quát tháo ầm ầm của Hứa Chử: — Lũ các ngươi thật là! Sao lại để tên gian tế lẻn vào tận doanh trại trung quân hả? Chúa công vừa mới ngủ, đừng có ở đây ồn ào, lôi nó ra ngoài, chém! — Ngay sau đó là tiếng hét: — Ta không phải là gian tế! Ta cần gặp chúa công các ngươi, mau vào bẩm báo cho ta! — Tào Tháo nhắm nghiền mắt, nghe giọng người này có vẻ quen quen, nhưng nhất thời không thể nhớ được đó là ai, cơn buồn ngủ vừa hay ập đến, ông chẳng buồn nghĩ ngợi trở mình ngủ tiếp, sau đó tiếng Hứa Chử truyền lệnh: — Đừng có làm ồn nữa, không phải gian tế thì tạm thời giải hắn ra phía sau, có chuyện gì đợi sáng mai nói.

Nào ngờ tên kia lại gào lên: — Mẹ kiếp! Ông khổ sở lắm mới chạy được đến đây mà hắn lại dám ngủ? Tào A Man! Tên khốn này, ngươi lại còn lên mặt ta đây với cả bằng hữu, ra đây cho ta! Tào A Man... Ra đây ngay... — Rồi tiếng đấm đá túi bụi vang lên, hình như đám cận binh thấy hắn dám gọi thẳng tên chúa công của mình, nên đã nổi điên tẩn cho hắn một trận.

Mới đầu buồn ngủ nên Tào Tháo chẳng buồn bận tâm, nhưng sau nghe thấy người đó gọi thẳng tên tục của mình thì ông ngồi phắt dậy, cơn buồn ngủ tan biến. Dưới gầm trời này, kẻ dám ngang nhiên gọi thẳng tên của ông chẳng chút kiêng dè chỉ có một người, đó chính là Hứa Du.

https://thuviensach.vn

Liều một phen

— Ôi! Có phải Tử Viễn hiển đệ không? — Tào Tháo mừng rỡ quên cả đi giày, cứ thế chân đất chạy ra.

Hứa Du bị hiểu nhầm là gian tế, nên bị trói quặt như chiếc bánh chưng, lại còn bị bốn tên lính áp giải, vừa thấy Tào Tháo đi ra liền nhếch nói mát: - Chà chà! Còn ở đấy mà gọi hiển đệ cơ à... Các hạ nhầm người rồi, ta là gian tế. — Có Tử Viễn ở đây, việc của ta chẳng lo nữa rồi! — Tào Tháo biết hắn vốn là kẻ ngạo mạn, liền vội vàng bước tới, chắp tay mà rằng: — Thôi đừng đùa với ta nữa... Cởi trói, cởi trói mau...

— Khoan đã... — Hứa Du thủng thẳng nói, — Mấy tên này luôn miệng bảo ta là gian tế, ngươi liệu mà xử.

Tào Tháo đang nóng ruột muốn được nghe chuyện quân cơ của Viên Thiệu, liền vờ quát: - Kẻ nào nói Hứa tiên sinh là gian tế? Vả vào miệng hai mươi cái cho ta! — Đám tướng sĩ tuy oan ức nhưng không ai dám chống lại lệnh, Hứa Chử tự vả bôm bốp vào miệng mình đầu tiên. Tào Tháo đích thân cúi người cởi trói cho Hứa Du, nhưng cởi mãi không được, nhìn kỹ mới phát hiện ra toàn là nút trói thắt nút, thầm nghĩ chắc chắn tên này không thành thực nên mới bị đối xử như vậy, sau đó lấy đao của binh sĩ cắt một lúc mới cởi được ra.

Hứa Du vặn vẹo cánh tay một hồi, lúc sau mới chắp tay mà rằng: - Ông là trụ cột triều đình, còn ta chỉ là thường dân áo vải, hà tất phải nhún mình đến vậy?

https://thuviensach.vn

Thấy hắn có vẻ đã nguôi giận nhưng giọng vẫn chua ngoa, Tào Tháo chỉ cười mà rằng: - Là bằng hữu bao năm nay, há coi trọng danh tước địa vị, thân phận cao thấp? — Vừa nói, vừa nắm chặt tay Hứa Du, — Đi nào đi nào, chúng ta vào trong ôn chuyện cũ.

— Đợi đã! — Hứa Du quay đầu hỏi Hứa Chử, — Kiếm của ta đâu? Cả ngựa của ta nữa?

Hứa Chử ngứa mắt nhưng nể mặt Tào Tháo, đành nhẫn nhịn đáp: - Không được phép cưỡi ngựa trong đại trướng, ta giữ ngựa thay tiên sinh là được.

— Chớ để mất ngựa của ta đấy!

— Ai mà thèm cái thứ kiếm cùn ngựa què nhà ông chứ?

Hứa Du trợn mắt: - Mẹ kiếp! Ta trốn khỏi doanh trại họ Viên kia chỉ còn lại chút gia sản ấy thôi đấy, há có thể cho không đứa khác?

Đã hơn bốn mươi tuổi đầu mà vẫn cái kiểu cư xử tai quái như vậy, Tào Tháo nghe không lọt tai, liền nói: - Ôi dào, chuyện nhỏ nhặt vậy đừng có tính toán nữa, trong doanh trại của ta có đầy ngựa chiến, Tử Viễn muốn chọn con nào thì dắt con nấy. - Lúc ấy mới kéo được tên Hứa Du còn đang đôi co lải nhải vào trong đại trướng. Hứa Du chẳng tỏ ra khách khí, đặt mông ngồi luôn xuống giường của Tào Tháo.

Tên lính hầu đi vào châm đèn, Tào Tháo ngồi xuống cạnh Hứa Du, lúc này mới nhìn kỹ hắn. Hứa Du trông vẫn xấu xí như trước, dáng người gầy gò, lông mày thưa thớt, mũi tẹt, môi dày,

https://thuviensach.vn

chòm râu cái thì chổng lên cái thì cong xuống, duy chỉ có đôi mắt là to tròn, sáng ngời, đuôi mắt đã xuất hiện vài vết chân chim, má điểm thêm vài vết nám. Ông ta vận bộ y phục màu đen, người đầy bụi đất, tóc tai bù xù, mặt mày nhem nhuốc. Tào Tháo cười thầm trong bụng: Trông cái bộ dạng này của ngươi, tám chín phần là đã chọc giận Viên Thiệu, hết đường mới đến tìm ta đây!

Tào Tháo đoán quả không sai, đúng là Hứa Du xích mích với Viên Thiệu nên mới chạy đến đây. Từ lúc đi theo Viên Thiệu, hắn tận tâm tận sức gây dựng sự nghiệp ở Hà Bắc, nhưng cái tật tự cao tự đại, tham lam hám của không thuốc nào chữa nổi, cậy rằng Viên Thiệu chỉ tin mỗi mình nên ra sức mua ruộng tậu đất, cậy quyền cậy thế ăn hối lộ. Về sau, thế lực của Viên Thiệu lớn mạnh, bao nhiêu hào tộc giàu có cùng đám nhân sĩ có tài ở Hà Bắc đều đến cậy nhờ, đặc biệt là sau khi Thẩm Phối — một địa chủ giàu có ở Ký Châu đến làm quân sư cho Viên Thiệu, ông ta sao chịu để cho Hứa Du tác oai tác quái chiếm cứ ruộng đất, cướp bóc của cải trên địa bàn của mình? Vì thế hai người ngầm ganh cao thấp, đấu qua đấu lại mấy năm nay.

Lần trước, Tào Tháo đột nhiên tập kích Hàn Mãnh, đốt mất một lượng lớn lương thảo quân nhu, Viên Thiệu phải phái Thẩm Phối quay về Hà Bắc chuẩn bị lương thảo. Sau khi về đến Nghiệp Thành, Thẩm Phối liền nhân cơ hội trả miếng, ông ta bắt hết đám con cháu của Hứa Du vì tội bóc lột lương dân, chiếm đoạt ruộng đất, còn viết thư gửi đến Quan Độ liệt kê tội trạng của Hứa Du. Vừa đúng lúc Hứa Du đang hiến kế cho Viên Thiệu tập kích Hứa Đô lần hai, Viên Thiệu chẳng những không nghe theo mà còn lôi bức thư Thẩm Phối gửi ra mắng chửi Hứa Du một trận, sau đó

https://thuviensach.vn

giáng xuống làm lính tốt. Hứa Du càng nghĩ càng uất, nghĩ rằng chỉ cần thắng được Tào Tháo thì sau này sẽ chẳng cần lo nghĩ, nào ngờ lại mọc ra tên Thẩm Phối chuyên chọc gậy bánh xe, muốn cứu gia quyến nhưng khả năng có hạn, ông ta liền rời khỏi Viên doanh sang hàng Tào Tháo.

Hứa Du hiểu rõ, Tào Tháo muốn đánh được Viên Thiệu tất sẽ phải dùng lễ mà đối đãi với mình, nên tỏ thái độ kiêu căng phách lối, nhếch mép cao ngạo: — Ông đây từ xa tới, còn chưa có gì vào bụng, làm cho ta vài món, ta muốn nghỉ một lát. — Nói xong liền nằm ngay xuống giường, chẳng hề nhắc đến chuyện dụng binh.

Tào Tháo đang cần hắn nên không dám làm phật ý, để hắn nằm ngủ trên giường của minh, rồi sai người chuẩn bị ngay đồ ăn. Chỉ một lúc sau, một bát canh nóng hổi đã được bưng lên, có cả mấy cái bánh nướng và bao nhiêu táo khô. Hứa Du ngồi húp soàn soạt vài miếng, rồi ngửa cổ uống sạch, xong xuôi mới xoa bụng nói: - No quá... No quá…

Tào Tháo thấy chuyện cơm nước đã xong bèn khách khí nói: — Tử Viễn vất vả đến đây, có phải đã bỏ chỗ tối mà theo chỗ sáng, chịu quy thuận triều đình rồi không?

Hứa Du là kẻ ưa sĩ diện, không còn được Viên Thiệu trọng dụng nhưng vẫn không chịu nhận vì sợ người ta chê cười. Thấy Tào Tháo hỏi vậy, hắn không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, còn hỏi vặn lại bằng giọng khó nghe: - Rốt cuộc thì minh công có muốn đánh thắng Viên Thiệu hay không?

https://thuviensach.vn

Hỏi vậy thật phí lời! Tào Tháo biết tên này tính tình ngạo mạn, thích được tâng bốc nên cũng giả vờ ngon ngọt, nịnh cho hắn sướng lỗ tai. Nghĩ đoạn Tào Tháo đứng dậy vái dài trước Hứa Du mà rằng: — Người xưa đã nói "Nhục thực giả bỉ[43]" , ngu huynh tuy là Tam công đương triều, Thống soái quân đội nhưng kỳ thực chẳng bằng được hiền đệ tài trí hơn người. Mong hiền đệ niệm tình cũ chỉ giáo đôi điều, nếu có thể đánh tan quân Thiệu, không chỉ ngu huynh đây suốt đời mang ơn đội nghĩa, mà việc ấy còn là may mắn của triều đình, may mắn của bá tính trong thiên hạ... - Từ khi lên làm Tư không đến nay, Tào Tháo chưa từng phải nịnh bợ ai như vậy, nay phải mở miệng nói những lời này, bản thân cũng cảm thấy sởn da gà.

Nghe vậy Hứa Du khoái chí vô cùng, hắn cười híp mắt rung đùi đắc ý, những lời Tào Tháo vừa nói mới êm tai làm sao, thói ưa hư vinh được thỏa mãn, hắn mới vuốt râu mà rằng: - Minh công quá khen. Muốn hạ Viên Bản Sơ chẳng khó, nhưng Hứa Du ta muốn hỏi huynh trưởng một chuyện, huynh phải thành thật trả lời.

- Tử Viễn cứ hỏi, đừng ngại.

— Không biết lương thực chỗ huynh trưởng còn được bao nhiêu?

Tào Tháo mỉm cười, vân vê chòm râu mà rằng: — Gắng gượng thì có thể chống đỡ được một năm nữa.

— Nói dối! — Hứa Du trợn mắt nhìn Tào Tháo, — Ta muốn nghe sự thật.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo không muốn để lộ quân tình, chỉ nói cho qua chuyện: — Còn đủ dùng nửa năm.

Hứa Du đứng bật dậy: — Nếu đã đủ dùng nửa năm... Vậy thì nửa năm nữa ta sẽ tới.

— Ấy đừng đừng... — Tào Tháo vội kẻo hắn lại.

— Ta e chẳng được lâu như vậy! — Hứa Du cười khà khà ngồi xuống.

— Ây dà! - Tào Tháo vờ thở dài, — Tử Viễn đừng giận, để ta nói rõ tình hình vậy, số lương thảo chỉ còn đủ dùng trong ba tháng thôi.

Hứa Du nhếch mép cười: - Tào A Man ơi là Tào A Man, ta thấy cái bài hịch của Trần Khổng Chương viết chẳng sai chút nào, ngươi đúng là cái đồ gian xảo, dối trá! Ta đây có thiện ý đến giúp ngươi, nhưng ngay cả một câu thật lòng ngươi cũng không nói ta nghe được sao?

— Khà khà khà! Lẽ nào đệ chưa nghe câu “Binh bất yếm trá[44]” hay sao? — Tào Tháo ghé sát tai hắn mà nói, cố ý nói thật nhỏ, — Quả thật ta đây không dám giấu giếm nữa, lương thực chỉ còn đủ dùng hơn một tháng…

— Đừng hòng giấu được ta! — Hứa Du trừng mắt, tiện tay vơ một nắm táo khô, — Cho dù lương thực có đủ cho cả tháng đi nữa, mùa đông lạnh giá, nuốt được cái thứ này chắc?

https://thuviensach.vn

Tào Tháo chột dạ, thật khó mà qua được mắt tên Hứa Tử Viễn này! Không dám nói phét nữa: — Hiền đệ đoán chẳng sai, lương thảo trong doanh trại gắng lắm thì chỉ đủ dùng trong nửa tháng, lại là của thuộc hạ dưới quyền dốc hết kho nhà hắn mang tới cứu viện.

— ừm, thẳng thắn thế có phải hay hơn không? — Hứa Du nhét táo vào miệng, nhai ngấu nghiến, - Huynh trưởng chỉ có mỗi mình, chẳng có viện binh, lương thảo lại sắp cạn kiệt mà đòi chống lại cả đại quân của địch, không tìm cách thắng nhanh khác nào ngồi chờ chết!

— Việc này đâu phải ngu huynh không biết, nhưng Viên Thiệu canh phòng nghiêm ngặt, chẳng chút sơ hở, ta sao phá được hắn đây?

Hứa Du cười hà hà: — Tiểu đệ có một cách, nội trong ba ngày chắc chắn sẽ khiến cho mười vạn đại quân của Viên Thiệu không đánh mà tan, không biết huynh trưởng có muốn nghe không?

— Đừng có như ta nữa, có cách gì thì mau nói luôn đi.

Sắc mặt Hứa Du đanh lại, ánh mắt lóe lên: — Lần trước huynh trưởng cho quân giết Hàn Mãnh, đốt sạch cả ngàn xe quân lương của hắn, Viên Bản Sơ đã phái Thẩm Phối quay về Hà Bắc vận chuyển quân lương. Số lương thực lần này chắc phải hơn vạn xe, tất cả đều được tập kết ở Ô Sào cách Quan Độ bốn mươi dặm về phía đông bắc, Thuần Vu Quỳnh đã dẫn cả vạn quân tới đó trông coi. Nếu huynh trưởng cho binh lính trang bị gọn nhẹ tới tập

https://thuviensach.vn

kích, tất sẽ khiến hắn trở tay không kịp. Đốt sạch lúa gạo, lương thực cạn kiệt, chẳng quá ba ngày quân Thiệu sẽ đại loạn!

Tào Tháo chợt mừng vội lo: — Lần trước đã dùng cách cướp lương rồi, đâu thể dùng lại được nữa?

Chính vì đã dùng cách này một lần rồi mới phải dùng lần nữa! — Hứa Du vỗ đùi, — Viên Thiệu thực chất chỉ là một tên vô dụng, mặc dù có tiểu đệ và Thư Thụ bày mưu tính kế, nhưng hắn lại không biết đường dùng. Lẩn trước huynh cướp được lương thực, hắn nghĩ huynh sẽ chẳng dám tới lần hai. Nếu lần này thành công thì khác nào họa từ trên trời giáng xuống đầu hắn. Huống hổ Thuần Vu Quỳnh là hạng người thế nào, chẳng lẽ huynh không rõ?

Ngày trước, Thuần Vu Quỳnh và Tào Tháo cùng tham gia đội quân Tây Viên bát hiệu úy, Tào Tháo biết hắn là kẻ hữu dũng vô mưu, lại ham mê rượu chè. Dù vậy, Tào Tháo vẫn không giấu nỗi băn khoăn: - Tuy Thuần Vu Quỳnh bất tài, nhưng làm sao để di chuyển được bốn mươi dặm mà không bị quân Thiệu phát hiện?

— Việc này đâu có khó gì, chỉ cần chọn ra một đám tinh binh đóng giả quân Thiệu, rồi nói với chúng rằng: “Viên công sợ Tào Tháo đến chặn cướp, phái thêm quân đến canh giữ Ô Sào” , lại có thêm tiểu đệ ra mặt yểm hộ, chắc chắn sẽ không bị nghi ngờ. - Vừa nói, Hứa Du vừa giơ tay chỉ ra ngoài cửa trướng, — Giờ vẫn chưa đến giờ Hợi, nếu phái người đi ngay, đánh trước khi trời sáng ắt sẽ thành công! Nếu đợi đến ngày mai, Viên Thiệu biết đệ bỏ trốn tất sẽ có để phòng, đến lúc đó muốn cướp lương thực của hắn cũng khó! Phải biết chớp lấy thời cơ, huynh hãy suy xét cho kỹ.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo đứng phắt dậy, gọi to: — Trọng Khang, châm đèn, gõ trống tập hợp chư tướng!

Nghe thấy hiệu lệnh, tất cả các tướng lĩnh, duyện thuộc đều chạy tới, ngay cả quân sư Tuân Du đang bị cảm cũng có mặt. Những người từng dốc sức ở Hà Bắc như Quách Gia, Chu Linh, Lộ Chiêu đều há miệng kinh ngạc khi nhìn thấy Hứa Du. Khi Tào Tháo nói ra kế hoạch tập kích Ô Sào, tất cả những người có mặt đều đồng loạt phản đối.

Vu Cấm phẫn nộ nhất: — Ô Sào cách chỗ này những hơn bốn mươi dặm, trinh sát của quân Viên có mặt khắp nơi, cho dù có thể tiến vào địa phận của địch, nhưng nếu Viên Thiệu tăng thêm viện binh, quân ta sẽ bị bao vây cả trước lẫn sau, chết chẳng có đất chôn! Huống hồ... - Vu Cấm liếc xéo Hứa Du một cái, - Huống hồ người này đêm hôm tới đây ý đồ khó đoán, xin chúa công hãy xét cho kỹ.

— Cái gì mà "ý đồ khó đoán" ? - Hua Du phân bua, — Cả nhà ta đều đang bị Viên Thiệu giam giữ, thù sầu oán nặng như thế há có thể giấu được các ngươi? Hơn nữa chuyến này ta cũng đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện, lúc ấy giết ta chưa muộn!

- Cút ngay, tên khốn! - Tào Hồng trừng mắt, — Giết ngươi hay không chỉ là chuyện nhỏ, an nguy của chúa công ta mới là chuyện lớn! Nhỡ xảy ra chuyện rồi, giết ngươi còn tác dụng chó gì nữa?

Không đợi Hứa Du trả miếng, Chu Linh bước lên nói: — Tại hạ nghĩ có thể tin lời Hứa Tử Viễn, nhưng lần trước chúng ta

https://thuviensach.vn

đã dùng cách cướp lương thảo, Viên Thiệu tất sẽ tăng cường cảnh giác, chúa công không nên mạo hiểm. Quân không thể một ngày thiếu chủ tướng, mong chúa công suy xét cho kỹ.

- Mong chúa công suy xét cho kỹ! - Chư tướng, văn sĩ có mặt đều đồng thanh can gián, đám Vu Cấm, Chu Linh, Trương Liêu, Lý Điển thường ngày chẳng ưa gì nhau, vậy mà lúc này lại đồng tâm nhất trí khẩn cầu Tào Tháo.

Hứa Du vì đường cùng mà chạy đến hàng Tào doanh, thế nhưng lúc này hắn mới ý thức được sự việc không hề đơn giản như hắn nghĩ. Cho dù Táo Tháo nghe theo lời hắn, nhưng khiến chư tướng Tào doanh chấp nhận một tên phản đồ Hà Bắc là hắn thì chẳng phải chuyện dễ. Dẫu sao cũng là kẻ đến quy hàng, không thể nói nâng quá lời, Hứa Du lo âu nhìn Tào Tháo. Tào Tháo dường như đang phân vân, ông đưa mắt nhìn từng người trong doanh trại, thấy không ai là không lắc đầu, ngay cả Quách Gia cũng chau mày tỏ ý phản đối. Tào Tháo đương không biết phải làm sao thì Tuân Du đang ngồi bên cạnh liền cất tiếng: — Tại hạ lại thấy có thể làm theo kế của Tử Viễn…

- Ổ? - Cuối cùng thì Tào Tháo cũng nghe thấy một ý kiến tán thành, - Quân sư thấy được ư?

Tuân Du chẳng còn đủ sức mà đứng dậy, ông ngồi tại chỗ chậm rãi nói: - Viên Bản Sơ ngu dốt binh pháp, chưa chắc đã kịp thời đưa quân tới cứu viện, cho dù có dẫn quân hỏa tốc chạy tới, với sức của chúa công cũng chưa chắc sẽ thua. Huống hồ bây giờ là mùa đông, Ô Sào ở phía đông bắc, nếu có thể thuận gió phóng hỏa, quân Thiệu ở Quan Độ nhìn thấy, lòng quân tan rã còn đâu ý

https://thuviensach.vn

chí mà chiến đấu, như vậy chỉ cần đánh một đòn mà quyết định toàn bộ cục diện. Kế hay như vậy, chúa công nên thử…

- Đúng đấy đúng đấy! Lời vừa rồi của Công Đạt quả là tầm nhìn xa rộng của bậc trí sĩ! - Hứa Du hồ hởi hẳn lên.

- Tào Tháo đảo mắt nhìn quanh, ngoài Tuân Du ra không một ai tỏ ý tán thành, cả đại trướng rộng lớn chợt im phăng phắc. Sự hoài nghi trong lòng ông càng lúc càng lớn, mặc dù cơ hội không phải lúc nào cũng có, nhưng lời chư tướng can gián không phải không có lý, nếu lần này tập kích thất bại, e rằng chẳng dễ quay về phòng thủ Quan Độ. Đã quyết định đưa quân tới đánh úp thì không thể phái nhiều người, cùng lắm chỉ có thể xuất năm ngàn kỵ binh, cũng may Chung Do vừa đem ngựa chiến đến, trong khi chỉ riêng quân canh giữ ở đó đã có cả vạn, nếu dọc đường đi còn phải giao chiến thì số địch còn nhiều hơn thế. Bất kể nhìn từ góc độ nào, chiến lược này cũng vô cùng mạo hiểm…

Không ai nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm Tào Tháo, chờ đợi quyết định cuối cùng của ông. Cả đại trướng im lặng như tờ, chỉ còn tiếng lửa cháy tí tách trong chậu than, hồi lâu sau Tào Tháo đột nhiên đứng dậy: — Ta phải ra ngoài một lát, các vị cứ ở đây đợi, khi ta quay lại sẽ có quyết định dứt khoát. — Nói xong mặc kệ chư tướng còn đang ngơ ngác, ông sải bước ra khỏi đại trướng.

- Tào A Man! — Hứa Du cuống cả lên, - Lúc cấp bách thế này còn đi đâu, cho ta đi với!

https://thuviensach.vn

— Không cần, — Tào Tháo lắc đầu, - Ngươi hãy kiên nhẫn đợi ta, ta sẽ quay về ngay, không để lỡ việc đâu.

Vừa ra khỏi trướng, một luồng gió lạnh ùa đến khiến Tào Tháo tỉnh táo hẳn ra, ông sải bước qua viên môn, tiến về phía trước doanh trại. Hứa Chứ không biết Tào Tháo định làm gì, cũng không dám hỏi, chỉ biết đi theo bảo vệ. Đi qua hai doanh trại, đến đại doanh của Trương Tú ở phía ngoài cùng, Tào Tháo mới chậm bước, viên tiểu tướng trông coi cửa trại liền quỳ xuống: — Mạt tướng tham kiến chúa công, Trương tướng quân đang đi tuần tra doanh trại, hiện giờ chỉ có Lưu tướng quân đang ở trướng trung quân chờ lệnh điều động, để mạt tướng... - Chưa nói dứt lời, anh ta đã thấy Tào Tháo dẫn theo đám thân binh chui vào trong.

Tào Tháo không phải tới tìm Trương Tú, Lưu Huân, ông đi thẳng về phía tây nam doanh trại, đến trước một căn lều nhỏ trơ trọi, rèm trướng đã rủ xuống nhưng vẫn thấy có ánh đèn hắt ra qua khe hở, Tào Tháo quay lại dặn dò Hứa Chử: — Đợi ta ở ngoài này, dù xảy ra chuyện gì cũng không được phép quấy rầy. — Nói xong, ông chỉnh lại mũ giáp cho chỉnh tề rồi mới đưa tay vén rèm trướng lên, cất giọng dõng dạc: — Văn Hòa huynh, đã muộn thế này rồi sao còn chưa ngủ?

— Ai vậy? — Giả Hủ khoác chiếc áo lông, đi đôi dép cũ, tay cầm quyển tre đang ngồi sưởi ấm trước chậu than, ánh đèn lờ mờ lại thêm hoa mắt, mãi mới nhận ra đó chính là Tào Tháo, liền vội vàng định đứng dậy thi lễ, nhưng chưa kịp đứng dậy thì Tào Tháo đã ấn ông ta ngồi xuống: — Không cần đa lễ, ngồi nói chuyện là được.

https://thuviensach.vn

— Tại hạ cứ ngỡ minh công còn đang bàn chuyện trong đại trướng, không nghĩ ngài lại hạ cố đến căn lều rách nát này. - Giả Hủ không dám ngẩng đầu lên, qua ánh sáng lờ mờ dưới nền đất, ông thấy Tào Tháo đã ngồi đối diện với mình.

— Mấy ngày nay ta bận bịu nhiều việc, quên mất trong doanh trại còn có một người túc trí đa mưu đang ngồi đây. Khà khà khà! — Tào Tháo vuốt râu cười.

— Không dám, không dám. — Giả Hủ vẫn cúi đầu nắm chặt cuốn sách trong tay.

Ta vốn định tiến cử huynh làm Chấp kim ngô, nhưng chiếu thư còn chưa ban xuống mà chiến sự đã nổi lên, huynh lại phải theo Trương Tú xuất chinh, chưa được hưởng phúc ở Hứa Đỏ đã phải tới đây rồi, thật lấy làm tiếc.

Giả Hủ không đoán được mục đích tới đây của Tào Tháo, không biết phải tiếp lời thế nào, chỉ nhẹ nhàng đáp lại: - Dốc sức vì nước là điều đáng làm.

— Giả Hòa huynh, huynh thấy…

— Tại hạ nào có đức năng gì, không dám xưng huynh gọi đệ với minh công.

— Ôi, giờ đâu có người ngoài, chúng ta chuyện trò thoải mái có gì là không được. — Tào Tháo mỉm cười nói, - Ta với Viên Thiệu giằng co đã lâu, mãi vẫn chưa hạ được hắn, Văn Hòa huynh có kế sách gì chăng?

https://thuviensach.vn

Giả Hủ lắc đầu: — Minh công cầm quân đã lâu, lại biết nhìn xa trông rộng, tại hạ thấy vạn sự đều thỏa đáng, không có chỗ nào sơ sót cả. — Phần lớn đám nhân sĩ mưu trí trong Tào doanh đều xuất thần từ Dĩnh Xuyên, đám tướng lĩnh xuất thân từ nước Bái, đám quan lại có địa vị thấp hơn thì đến từ Duyện Châu, Giả Hủ tự biết mình là người Kinh Châu nên không dám tham dự. Hơn nữa, ông ta cũng không thuộc quân đội chính quy của Tào doanh, lại là kẻ từng mắc trọng tội nên càng không dám tùy tiện mở lời.

Thấy Giả Hủ cứ chần chừ lo ngại, Tào Tháo đảo mắt một vòng, nửa như cười nửa như không: — Văn Hòa huynh khiêm tốn quá rồi. Tối qua ta trằn trọc mãi không sao ngủ được, để huynh làm một Chấp kim ngô thì thật phí tài, người như huynh phải đứng ra trấn giữ một phương tạo phúc cho triều đình mới phải. Bởi vậy ta định dâng tấu lên triều đình, bổ nhiệm huynh làm Ký Châu mục.

— Hả? — Giả Hủ nghe như sấm nổ ngang tai, tay chân lóng ngóng, đánh rơi cả sách vào chậu than, vội vàng quỳ xuống đất, — Tại hạ tài hèn đức mỏng, không thể giữ nổi trọng trách này, mong minh công thu lại mệnh lệnh. — Bây giờ Ký Châu đang nằm trong tay Viên Thiệu, nếu ông ta nhậm cái chức Ký Châu mục hữu danh vô thực ấy, chẳng phải sẽ kết mối tử thù với Viên Thiệu hay sao? Lần trước cự tuyệt Lý Phù, tuy có kết oán với Viên Thiệu nhưng vẫn còn đường xoay sở. Nếu Tào Tháo thua trận, cùng lắm là chạy về Kinh Châu đóng cửa trốn trong nhà không ló mặt ra ngoài, Viên Thiệu cũng chẳng làm khó được ông ta. Nhưng nếu kết thù với Viên Thiệu, chẳng may Tào Tháo bại trận, Viên Thiệu há có thể chừa cho ông ta một con đường sống? Giả Hủ lăn lộn khổ sở ngần

https://thuviensach.vn

ấy năm, ông ta chỉ cầu cuộc sống yên ổn, chẳng gây thù chuốc oán với ai…

- Huynh làm gì vậy? Mau đứng lên đi. - Tào Tháo ép ông ta đến chân tường, bật cười đắc ý, — Bổ nhiệm huynh làm Ký Châu mục là do triều đình tín nhiệm huynh, ta cũng tin tưởng huynh. Chỉ cần Văn Hòa huynh biết gì nói nấy, đã nói thì nói cho hết, vậy còn lo gì không diệt được Viên Thiệu?

Giả Hủ run cập cập ngồi dậy, lau mồ hôi lạnh đã rịn ra trán: - Minh công... Ngài muốn nghe ý kiến của tại hạ ư?

— Ta đến đây là muốn được nghe cao kiến của huynh.

— Tào Tháo không nhắc đến chiến lược của Hứa Du, cố ý thở dài: — Người ta đều nói ta hơn Viên Thiệu ở chỗ dùng binh, nhưng lực lượng chênh lệch quá lớn, phải làm sao mới thắng được?

Giả Hủ đã bình tĩnh trở lại, cúi đầu nhìn chậu than, đám chiếu hồi lâu mới nói: — Tào công hơn Thiệu ở sự sáng suốt, ở sự anh dũng, ở cách dùng người, hơn Thiệu ở chỗ quyết đoán khi thời cơ đến. Có cả bốn điều này mà hơn nửa năm vẫn chưa thể đánh thắng được, ngài có biết duyên cớ do đâu không?

Tào Tháo chắp tay, lời lẽ khiếm tốn: — Ta muốn được nghe Giả công chỉ giáo.

— Không dám, không dám... — Giả Hủ vội vàng xua tay, — Thứ lỗi tại hạ to gan nói thẳng, minh công chưa thắng không

https://thuviensach.vn

phải vì không đủ trí dũng, mà tại ngài khiếp sợ địch đông, quân ta yếu nên không dám ra tay, luôn đòi hỏi phải có kế sách vẹn toàn.

— Nói vậy là... - Tào Tháo định biện bạch, nhưng nghĩ lại cũng thấy có lý, đúng là ông sợ Thiệu nên lúc nào cũng dè chừng, thậm chí còn định lui binh.

Giả Hủ thấy Tào Tháo không phản bác bèn bạo gan nói tiếp: — Chiến trường lúc nào cũng hiểm nguy, nhưng chưa bao giờ có kế sách vẹn toàn. Minh công vừa lo cho thiên tử vừa lo cho triều đình, nhiều mối bận tâm tất sẽ không tùy tiện hành động, vậy thì đánh sao được? Cũng may minh công đã kịp thời đả thông tư tưởng, kiên trì bám trụ, đây là bước đầu tiên để giành lấy chiến thắng. Trận chiến ở Huỳnh Dương ngày trước, nếu không nhờ lòng kiên trì, Hán Cao Tổ sao có thể giành được thiên hạ? Trận chiến ở Côn Dương thuở xưa, nếu không nhờ lòng kiên trì, Quang Vũ Gia sao có thể phá tan được hơn bốn mươi vạn đại quân của Vương Mãng.

— Chỉ có lòng kiên trì thì không đủ. — Tào Tháo thở dài, — Từ xưa tới nay, chuyện thắng bại chỉ trong chớp mắt.

— Đúng thế, mọi sự thắng bại trên thế gian đều chỉ trong chớp mắt mà thôi, nhưng không phải ai cũng có thể kiên trì cho đến lúc ấy! — Một người luôn ủ dột, ít nói như Giả Hủ bỗng nhiên bật cười, — Một canh giờ trước Nhậm Tuấn tới báo đã giải quyết được mối nguy về lương thảo, nhưng có giải quyết được hay không, chúng tại hạ đều không rõ, minh công là rõ nhất, phải vậy không? Lúc này, dù chỉ có một cơ hội mong manh cũng phải nắm bắt! Người xưa nói “Quần tử chiến tuy hữu trận, nhi dũng vi bản

https://thuviensach.vn

nhan[45]” , kiên trì được đến lúc này không dễ dàng gì, nhưng phải thử mới có cơ hội thắng, không thử thì mãi sẽ chỉ thất bại!

— Xin huynh chỉ bảo. - Nghe xong, Tào Tháo vỡ ra được nhiều điều, ông định tiết lộ chiến lược của Hứa Du, — Bây giờ có một chiến lược, định cho quấn trang bị gọn nhẹ…

— Không cần nói, — Giả Hủ xua tay, — Minh công cứ mạnh dạn mà làm.

— Huynh vẫn chưa nghe ta nói?

— Minh công rong ruổi chốn sa trường bao năm nay, há phải người thường? Giờ đang lúc dầu sôi lửa bỏng, một chiến lược khiến minh công sục sôi như thế, lẽ nào không đáng để thử sao? - Giả Hủ không biểu lộ gì trên mặt, nhưng ánh mắt thâm sâu nhìn Tào Tháo không chớp, như thể đã thấu rõ suy nghĩ trong đầu ông.

Tào Tháo mỉm cười: - Văn Hòa huynh quả là kỳ tài. Nghe lời người quân tử, lo lắng đều tiêu tan, xin nghe theo lời chỉ giáo của huynh! - Nói xong, Tào Tháo đứng dậy, quay người bước ra ngoài.

Giả Hủ vội gọi theo: - Minh công hãy khoan, xin ngài bỏ ý định bổ nhiệm tại hạ làm Ký Châu mục…

Tào Tháo cười ha hả: - Bỏ đi. Văn Hòa huynh hãy làm Tư không tham mưu, ngày mai chuyển đến cùng bàn bạc chiến sự trong doanh trại của ta.

https://thuviensach.vn

Giả Hủ thở phào nhìn theo bóng Tào tháo — Không phải làm Ký Châu mục nhưng lại bị gọi đến làm mộ phủ, chỉ vì năm xưa khoe chút khôn ngoan với Lý Thôi mà cả đời chẳng được sống yên thân! Kiếp trâu ngựa phục dịch người ta biết đến khi nào mới được giải thoát đây…

Tào Tháo rời khỏi tiền doanh, dẫn đám thân binh sải bước quay lại đại trướng, vừa bước vào đã lập tức hạ lệnh: — Trương Liêu, Từ Hoảng, Nhạc Tiến nghe lệnh, mau điểm cho đủ năm ngàn kỵ binh, người ngậm tăm, ngựa bọc chân, mỗi người cõng theo một bó củi và cỏ khô, lão phu đích thân thống lĩnh trận tập kích Ô Sào!

Chư tướng ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu nguyên nhân gì khiến Tào Tháo đưa ra quyết định chớp nhoáng đến vậy, Vu Cấm bước lên chắp tay mà rằng: — Chúa công đã nhất quyết làm vậy, bọn tại hạ không dám ngăn cản, nhưng xin để mạt tướng dẫn quân đi thay. Tiến sâu vào lòng địch họa phúc khó lường, đao kiếm vô tình, ngộ nhỡ…

— Không cần nói nữa. — Tào Tháo rút kiếm, thuận tay chém đứt đôi mành trướng, — Ý ta đã quyết, kẻ nào còn dám can gián sẽ như tấm mành này! Trận tập kích này tất cả phải gan dạ quả cảm, dốc sức chiến đấu, lão phu nhất định phải đích thân đi đầu cổ vũ tướng sĩ. Hai quân giao đấu tiếc gì mạng sống, sống chết có số! Được ăn cả ngã về không, dù có chết trận, Tào mỗ cũng trở thành một trang anh hùng xả thân vì nước! Mau điểm quân!

— Tuân lệnh. - Trương Liêu, Từ Hoảng và Nhạc Tiến lập tức nghe lệnh.

https://thuviensach.vn

Hứa Du mừng rỡ tán thưởng: — Hay lắm! Tào A Man quả hơn hẳn Viên Bản Sơ! Hãy yên tâm, ta đảm bảo ván này tất thắng, chắc chắn mã đáo thành công! - Tào Tháo đút kiếm vào bao, lại đưa mắt nhìn chư tướng: - Những người khác chẳng được thảnh thơi đâu, tất cả nghe theo sự chỉ huy của Tử Khiêm và quân sư kiên thủ doanh trại. Nếu Viên Thiệu hay tin ta đem quân tập kích Ô Sào, viện binh không kịp tới tất sẽ điều đại quân điên cuồng tấn công doanh trại của chúng ta. Bằng mọi giá, các ngươi phải bảo vệ đại bản doanh cho ta!

— Tuân lệnh. — Chư tướng nghiến chặt hàm răng cúi đầu đáp to, mối nghi ngại vẫn còn chưa tan biến hẳn, ngẩng đầu lên đã thấy Tào Tháo kéo theo Hứa Du, sải bước đi mãi đằng xa...

Thiêu rụi Ô Sào

Khi năm ngàn tinh binh rời khỏi Tào doanh đã quá giờ Hợi, người phải ngậm tăm, ngựa phải bọc chân, ngay cả một ngọn lửa cũng không được đốt, cũng may vầng trăng cuối tháng mờ ảo yểm hộ cho quân Tào hành quân trong đêm tối, rời khỏi chiến trường chính Quan Độ. Cả đoàn quân nơm nớp mò đi trong đêm được hơn mười dặm, không phát hiện ra điều gì bất thường, lúc này mới dám đi chậm lại. Phía đông bắc chính là hậu phương lớn của Viên Thiệu, chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc giáp mặt với lính trinh sát cưỡi ngựa đi tuần. Để tránh bị nghi ngờ, Tào Tháo lệnh cho binh lính đốt vài bó đuốc, những người đi hàng đầu phải đổi thành trang phục của quân Thiệu, đồng thời cho chống cờ hiệu màu vàng của Hà Bắc lên. Số y phục và cờ xí này thu được ở chỗ Nhan Lương trong trận đánh ở Bạch Mã, bây giờ lại phát huy tác dụng.

https://thuviensach.vn

Đi được một quãng, quả nhiên bọn họ bắt gặp một hai đội quân trang bị gọn nhẹ lướt qua, vì trời tối nên không bị phát hiện. Một lúc sau lại có vài tên lính trinh sát đến kiểm tra, đám kỵ binh oai vệ mặc trang phục của quân Thiệu đã soạn sẵn lời thoại từ trước: — Viên công sợ Tào Tháo đến cướp lương thảo, phái bọn ta đến Ô Sào phối hợp bảo vệ kho lương cùng với Thuần Vu tướng quân. — Bọn lính trinh sát nghe thấy có lý, lại thấy Hứa Du có mặt trong đó thì thôi không truy hỏi nữa, cho bọn họ đi.

Tào Tháo dẫn quân lúc đi lúc dừng, sau mấy lần bị kiểm tra qua loa, chào hỏi mấy đám lính giáp mặt, họ đã đi thêm được chừng bốn, năm dặm, sau đó không gặp thêm bất cứ trở ngại nào nữa. Đoán rằng đã tiến đến rất gần đại bản doanh của Viên Thiệu, mọi người mới bắt đầu tăng tốc, nhằm thẳng hướng đông bắc mà tiến. Trăng thanh gió mát, ngựa do Chung Do đem tới đều là ngựa tốt Kinh Châu, tốc độ của quân Tào lại càng nhanh thêm, đi quá nửa đường mà mới tới giờ Sửu.

Đại đội kỵ binh gấp rút băng qua một triền dốc cao, chợt hoảng hốt khi trông thấy trước mặt lửa sáng rừng rực, xem ra có đội quân tuần tra ở đây. Tào Tháo vội vàng hạ lệnh đi chậm lại, định giả mạo lần nữa để qua mặt. Lúc sau, một toán kỵ binh tới chắn không cho họ đi tiếp nữa, có tên lao đến trước mặt quát to: — Các ngươi từ đâu đến? Đây là trọng điểm tích trữ quân lương, không cho phép tùy tiện tới gần!

Quân Tào đành diễn lại lời thoại: — Bọn ta phụng mệnh chúa công tới Ô Sào trợ giúp cho Thuần Vu tướng quân, mau báo cho tướng quân nhà ngươi, nhường đường cho bọn ta đi qua.

https://thuviensach.vn

Tên lính kia vẫn chưa chịu đi ngay: — Các ngươi là binh mã bộ nào, báo tên trước đi!

- Bọn ta là thuộc hạ trung quân dưới trướng chúa công, tạm thời nghe lệnh của Hứa Du tham quân.

Nghe vậy, tên lính kia thúc ngựa quay đi, nhưng vẫn chần chừ hô lớn: — Ta đi báo lại tướng quân, các người đứng yên tại chỗ... Cấm di chuyển…

Tào Tháo lúc này cải trang thành phó tướng, đứng sau Hứa Du nghe thấy rõ cả, liền khẽ hỏi: - Xảy ra chuyện gì vậy? Hắn nghi ngờ chúng ta sao?

- Chưa đến mức nghi ngờ, chắc phải xác nhận rõ thân phận mới có thể đi qua. - Mặt Hứa Du vẫn điềm tĩnh như không, — Dưới Thuần Vu Quỳnh còn có phó Đô đốc Huy Nguyên Tiến và ba phó tướng Hàn Cử Tử, Lã Uy Hoàng, Triệu Duệ, không biết ai trong số bọn họ đang tuần tra ở đây.

- Đội quân này ít nhất cũng phải ngàn người. - Tào Tháo hơi lo lắng, - Chúng ta đi được bao xa rồi?

- Khoảng hơn hai mươi dặm, đi thẳng một đoạn rồi vòng qua hai dãy núi là có thể trông thấy Ô Sào từ xa rồi. — Hứa Du càng lúc càng căng thẳng, nhưng vẫn tự động viên mình, — Không sao, nhất định sẽ qua mặt được chúng... Không sao... Không sao hết.

Tào Tháo nhìn sắc mặt tái mét của Hứa Du, trán cũng toát mồ hôi lạnh, hai tay run lên vì lo lắng. Đã đến đây rồi, chẳng may bị lộ sẽ chẳng còn đường về, Tào Tháo vội dặn Trương Liêu: —

https://thuviensach.vn

Không cần nghe theo lời tên lính đó nói, chúng ta không thể đợi, bảo mọi người cứ từ từ nhích dần về phía trước, nếu cần thì phải liều chết mà qua. — Nói xong, lại quay đầu bảo Hứa Chử, — Lát nữa ngươi hãy bảo vệ Hứa tiên sinh, có chuyện gì xảy ra thì cứ tùy cơ hành động.

Mệnh lệnh được truyền đi, quân Tào nhích dần về phía trước. Đám lính trinh sát thấy bọn họ không có vẻ gì vội vàng hấp tấp, nên cũng không để ý, có người hô lớn: — Huy Đô đốc mời Hứa tiên sinh tới nói chuyện, tiện thể kiểm tra quân lệnh!

— Chắc chắn là Huy Nguyên Tiến, — Tào Tháo rút lệnh tiễn nhét vào tay Hứa Du, — Ngươi hãy đi đối phó với hắn đi.

- Ta đi? — Mặt Hứa Du tái đi, lắp ba lắp bắp: — Ta ta…

Tào Tháo cau mày: - Sợ cái gì, có Trọng Khang bảo vệ ngươi rồi!

- Thôi được... — Hứa Du ngập ngừng đồng ý, toan vung roi quất ngựa, nhưng tay chân chẳng chịu nghe lời nữa.

— Hứa Chử điên tiết quát: — Là kẻ nào chắc như đinh đóng cột rằng ván này tất thắng, chắc chắn sẽ mã đáo thành công? Lúc ở doanh trại khoác lác là thế, bây giờ lại gan chuột nhắt vậy à?

— Ta, ta dám đi theo đã là khá lắm rồi...

Tào Tháo vừa tức vừa buồn cười, bèn cầm roi quất vào mông con ngựa Hứa Du đang cưỡi. — Ôi mẹ ơi... — Con ngựa Hứa Du đang cưỡi bỗng chồm lên phía trước. Hứa Chử liền đi theo

https://thuviensach.vn

sau, đi được vài bước thấy Hứa Du lại ghìm cương ngựa, liền khẽ giục: — Đi mau lên!

— Ta đang đi đấy thôi. — Hứa Du làu bàu.

— Còn không mau lên!

— Không nhanh nổi nữa! Tay ta run cầm cập đây này!

— Có ta bảo vệ rồi.

— Ngươi bảo vệ ta, ai bảo vệ ngươi?

— Là chủ ý của ngươi mà ngươi còn sợ à?

— Đúng là chủ ý của ta, nhưng ta cũng chưa từng làm việc này mà…

— Hạng người như người, nếu không phải bằng hữu của chúa công thì ta đã cho một đao tiễn về âm phủ!

Thấy hai người cứ chậm chạp thì thầm to nhỏ với nhau, đám người kia đã hết kiên nhẫn, một người cưỡi ngựa lao ra trước toán lính — Đó chính là phó Đô đốc Huy Nguyên Tiến. Hắn cười giễu: — Ô! Đây chẳng phải là Hứa tiên sinh ư, ngài cũng được phái đến yểm trợ cho bọn ta cơ đấy! — Thì ra tên Huy Nguyên Tiến này cũng đi theo Thẩm Phối đốc thúc quân lương, nên biết được mọi việc xảy ra ở nhà họ Hứa, thấy Hứa Du dẫn quân đến cũng chẳng mảy may nghi ngờ, ngược lại còn nghĩ ông ta bị Viên Thiệu giáng chức bắt đến yểm trợ cho mình.

https://thuviensach.vn

— Huy... Huy Đô đốc. — Hứa Du cứng lưỡi đáp lại một câu.

Huy Nguyên Tiến đã quen với điệu bộ ngạo mạn, ngang ngược của Hứa Du, nên cứ tưởng Hứa Du xấu hổ vì chuyện bị giáng chức, lại càng châm chọc: — Sao ông lại hồ đồ để ra nông nỗi này vậy? Mau đưa lệnh tiễn ra cho bản tướng quân xem.

Hứa Du run như cầy sấy móc lệnh tiễn ra, biết rõ chỉ cẩn hắn kiểm tra là sẽ bị lộ tẩy, không dám đưa tận tay, liền đứng cách một quãng xa ném lại cho hắn: — Đón lấy!

- Ta chỉ đùa vài câu cho vui, ngươi làm gì mà giận dữ vậy? — Huy Nguyên Tiến bắt lấy lệnh tiễn rồi lườm Hứa Du một cái, trời tối nên hắn cũng không nhìn rõ lệnh tiễn, phải dùng tay sờ lên nét chữ phía trên. Nhưng càng sờ càng thấy kỳ lạ, hình dạng và nét chữ của tấm lệnh tiễn này chẳng giống những cái trước đó. Hắn mù chữ nên sờ mãi mà không nhận ra chữ “Tào” , nhưng thấy đám kỵ binh trước mặt càng lúc càng gần, nhờ có ánh lửa nên trông thấy rất rõ, ngoài đám kỵ binh ở hàng đầu mặc y phục quân Hà Bắc ra, đám người phía sau toàn là quân Tào!

Huy Nguyên Tiến chợt hiểu ra, quất ngựa định chạy nhưng Hứa Chử sao có thể cho hắn thoát, thanh mâu sắt lớn vung lên nện trúng hộp sọ khiến hắn chết tươi!

Đám quân Thiệu ở phía sau kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn thì Trương Liêu, Từ Hoảng, Nhạc Tiến đã dẫn kỵ binh xông tới. Chủ tướng chết cả lũ như rắn mất đầu, hơn ngàn lính Thiệu chẳng còn tâm trí đánh trả, chúng ném đuốc thi nhau bỏ chạy tán loạn, quân

https://thuviensach.vn

Tào thừa thế xông lên chém giết, lửa và máu tung tóe khắp nơi. Tào Tháo thét to: — Không cần giết nữa! Trời tối thế này, có giết cũng chẳng giết hết, cứ để chúng chạy đi. Chúng ta đã bị lộ, mau nhặt đuốc lên soi đường, phải nhanh chóng xông tới Ô Sào! — Vừa quay đầu lại đã thấy Hứa Du ngã lăn xuống đất vì quá hoảng sợ, — Trọng Khang, nhấc ông ta lên ngựa, đi mau!

Mới đi được nửa đường đã giết chết Huy Nguyên Tiến, quân Tào không còn đường lui. Tào Tháo cũng chẳng cần tới Hứa Du nữa, ông cùng Trương Liêu, Từ Hoảng dẫn năm ngàn kỵ binh sát khí đằng đằng lao thẳng về phía Ô Sào, bỏ lại đám bộ binh ở tít phía sau. Sau khoảng nửa canh giờ, đi vòng qua hai ngọn núi, lại gặp hơn mười kỵ binh đốt đuốc đi tuần trước mặt, lần này quân Tào chẳng nói chẳng rằng, cứ thế phóng tên về phía bọn chúng rồi quất ngựa đi tiếp. Lúc này, họ đã lờ mờ trông thấy trại lính ở Ô Sào, trông thì rất gần nhưng thực tế vẫn còn cách ít nhất mười dặm nữa.

Tào Tháo quay lại truyền lệnh: - Dàn trận xông thẳng vào đại bản doanh địch, gặp kẻ nào giết kẻ đó cho ta! - Năm ngàn kỵ binh dàn thành hình mũi kiếm lao vút về phía trước. Trương Liêu, Từ Hoảng, Nhạc Tiến đi đầu, đội kỵ binh hùng hổ bao quanh Tào Tháo, Hứa Du lùi dần về phía sau.

Đi được một quãng, lính trinh sát và kỵ binh phía trước xuất hiện ngày càng nhiều. Kẻ thì bị quân Tào bắn chết, kẻ thì thì nháo nhác chạy trốn, kẻ thì tức tốc quay về báo tin. Đại bản doanh Ô Sào càng lúc càng gần, từng đại đội đóng quân san sát nhau, xe này nối tiếp xe kia, lương thảo nhiều không kể xiết, chất đống như một

https://thuviensach.vn

ngọn núi nhỏ. Thuần Vu Quỳnh hay tin liền cho thắp đuốc sáng trưng như ban ngày, binh sĩ ba chân bốn cẳng chạy đến tập trung theo hiệu lệnh, bố trận cho kỵ binh đằng trước bộ binh đằng sau. ít nhất cũng phải năm, sáu ngàn lính!

Khoảng cách mỗi lúc một gần, binh lính hai bên đều hăng hái sục sôi. Trương Liêu thình lình giơ đại đao trong tay hét lớn: — Giết! — Toàn bộ quân Tào cũng đồng thanh hô theo, quân Thiệu ở phía đối diện cũng gào đáp lại, bóng đen khổng lồ như một đợt sóng dữ đang cuộn mình lao tới. Trận chiến khốc liệt diễn ra, kỵ binh hai bên cứ thế lao vào nhau, khôi nghiêng giáp lệch, tay ghim chiến mã, tay khoắng thương đao. Quân Thiệu đột nhiên bị triệu tập, còn chưa dàn trận xong thì quân Tào đã ào tới, hơn nữa phần lớn đều là bộ binh nên chẳng mấy chốc đã bị đánh bật, chúng hoảng loạn chạy về doanh trại.

Quân Tào liều mạng lao đến, nếu mất hết lương thực quân Thiệu tất sẽ đại bại, ba bộ tướng Hàn Cử Tử, Lã Uy Hoàng và Triệu Duệ hiểu rõ điểu đó, đích thân xông lên tuyến đầu ra sức chém giết, dù trận thế vô cùng hỗn loạn cũng nhất quyết không chịu lùi bước, bọn họ dẫn theo đám cận binh của mình kiên thủ đánh trả, dốc toàn lực đánh giáp lá cà, quyết khống cho quân Tào tiến lên trước một bước. Tào Tháo trông thấy vô số bại binh quân Thiệu đang lùi về doanh trại, cửa trại Ô Sào sắp đóng lại, lại bị quân địch chặn đứng đường tiến liền vội vàng thét lớn: — Phóng hỏa! Mau phóng hỏa! Bắn cho chúng tản ra! — Một trận mưa tên rào rào trút xuống đầu quân Thiệu, nhưng chúng vẫn liều chết không chịu tản ra. Sau khi hứng trọn mấy loạt tên, bộ ba tướng quân Hàn Cử Tử, Lã Ưy Hoàng, Triệu Duệ đều bỏ mạng, lúc gần

https://thuviensach.vn

chết vẫn cố bám lấy gót ngựa quân Tào không buông. Nhờ có sự xả thân yểm hộ của họ, cổng doanh trại Ô Sào đã được đóng lại.

Những tia máu hằn lên như sắp vỡ ra trong mắt Tào Tháo, ông hét lên: — Đánh! Tiếp tục đánh cho ta!

Quân Tào ùa lên chém vào tường thành, bắn lên vọng lâu, quân Viên bắn trả, dùng thương dài kích lớn đâm vào cổ ngựa quân Tào, hai bên giằng co kịch liệt. - Phóng hỏa! Thiêu rụi kho lương của chúng! - Hứa Du cũng gào như xé họng. Mỗi lính Tào đều cõng theo một bó củi rơm, bọn họ châm lửa ném qua tường, quân Viên không dám lơ là, kẻ vội dập lửa, kẻ vẫn ra sức chống đỡ. Tuy bảo vệ được lương thực, quân trướng nhưng cửa doanh trại bắt lửa cháy ngùn ngụt, rồi từng cánh cửa đổ sụp xuống, hai bên đang bắn nhau qua bức tường giờ chuyển sang đánh giáp lá cà, quân Thiệu vẫn gồng mình chống cự đến cùng, không chịu bỏ cuộc.

Chính vào lúc Tào Tháo, Tuân Du đang cật lực chỉ huy tác chiến, đột nhiên từ phía sau xuất hiện một kỵ binh lao đến hô lớn: — Mấy ngàn kỵ binh Hà Bắc kéo tới cứu viện cho Ô Sào, chúng sắp đến nơi rồi!

—Trước mặt có kình địch, sau lưng có quân Thiệu truy kích, làm thế nào bây giờ? — Tuân Du hốt hoảng, — Chúng ta mau chia quân đánh chúng đi.

Tào Tháo không rời mắt khỏi chiến sự đang diễn ra trước mặt, thuận miệng nói: - Tất cả chỉ có năm ngàn quân, còn chia kiểu gì chứ? - Hứa Du ghìm chặt dây cương: — Hay chúng ta rút lui?

https://thuviensach.vn

- Đã đến nước này còn rút đi đâu được nữa? Rút lui chắc chắn sẽ khiến quân lính nản lòng nhụt chí. - Tào Tháo giật lấy lá cờ trong tay một tên cận binh, vừa vẫy cờ vừa thét lớn: — Không ai được quay đầu lại, tiếp tục xông về phía trước! Đợi viện binh địch xông đến sát sau lưng mới quay lại đánh trả, tất cả nghe theo ta! - Truyền lệnh xong, ông lại lấy một cây giáo cán dài, buộc lá cờ lên đỉnh thanh giáo. Thanh giáo vốn dài hơn một trượng, lại buộc thêm lá cờ, giơ thẳng lên cao tới gần ba trượng, Tào Tháo và Hứa Du cùng nắm chắc trong tay, chĩa thẳng về phía bức tường doanh trại địch để quân lính đểu nhìn thấy được.

— Làm vậy có được không? - Hứa Du lo lắng hỏi.

Tào Tháo nắm chắc cây giáo: — Được hay không thì cũng chỉ có thể làm như vậy, phải vào cõi chết mới có cơ tìm được đường sống!

Lúc này, tiếng hô "giết giết" ở phía sau càng lúc càng gần, ánh lửa sáng rực đang áp sát uy hiếp, soi rõ chữ "Tưởng" trên tấm đại kỳ — Đại tướng Hà Bắc Tưởng Kỳ đích thân dẫn năm ngàn kỵ binh đuổi tới!

Hứa Du vừa run vừa khóc, suýt đánh rơi cả cờ: — Mẹ ơi! Tưởng Kỳ đến rồi! Chết thật rồi, ai giúp ta với... — Ba tên lính vội vàng lại gần, cả năm người cùng hợp sức giương cao lá cờ. Tào Tháo rướn thẳng người đứng yên tại chỗ, không có bất cứ phản ứng gì. Lúc này không chỉ Hứa Du khiếp sợ mà cả năm người bọn họ đều đang run lên bần bật, tấm đại kỳ lắc lư phần phật theo gió, bén lửa trên tường doanh trại rồi bốc cháy.

https://thuviensach.vn

— Cờ cháy rồi, chúng ta chạy thôi... - Hứa Du đã thực sự hoảng loạn.

Tào Tháo cáu tiết mắng: — Cháy thì sao, coi cái bộ dạng của ngươi xem, bằng ấy tuổi đầu mà vẫn không khá lên được! Lần sau đừng có đòi theo ta ra trận nữa!

— Vẫn còn có lần sau ư? - Hứa Du suýt tè ra quần.

— Đừng có nói nhảm nữa, cứ giơ cờ lên!

Tấm đại kỳ càng cháy càng to, trông chẳng khác gì quả cầu lửa khổng lồ, tướng sĩ quân Tào vẫn liều mình xông pha giết giặc. Tiếng ai đó hét lên: — Còn bao nhiêu củi rơm nữa, ném cả vào, thiêu chết lũ chúng nó đi! — Cả đám người cùng hưởng ứng theo, vô số củi rơm được ném loạn xạ vào trong đại doanh Ô Sào, có bó bắt lửa làm cháy rèm trướng, có bó bén lửa làm cháy đống lương thảo, có bó làm cháy quần áo của lính Thiệu, khiến chúng náo loạn cả lên, rất nhiều binh sĩ cháy như bó đuốc, chỉ còn biết lăn ra đất giãy giụa chờ chết.

Tào Tháo không lúc nào rời mắt khỏi quân địch ở phía sau, chớp mắt đã thấy chúng chỉ còn cách một quãng bằng đường bay của một mũi tên, ông liền thét lớn: — Quay lại giết địch! — Cả năm người cùng ra sức lắc tấm đại kỳ, dùng chính quả cầu lửa ấy cổ vũ sĩ khí, chỉ về hướng kẻ địch ở phía sau. Tướng sĩ quân Tào mắt đã đỏ hằn lên từ lâu, lưỡng đầu thọ địch không thể không liều mạng một phen, liển bỏ mặc bọn địch đang kêu la thảm thiết trong đống lửa phía trước, giật cương ngựa quặt lại phía sau. Bất kể địch

https://thuviensach.vn

có đông bao nhiêu cũng ra sức chém giết, đêm nay hoặc là địch chết, hoặc là ta chết, không có sự lựa chọn nào khác!

Quân Tưởng Kỳ kéo đến từ trong bóng tối, chỉ thấy ánh lửa bập bùng phía trước, mờ mờ ảo ảo không phân biệt được đâu là địch đâu là ta, nhưng quân Tào thì nhìn rõ mồn một quân địch ở chỗ tối. Quân Viên còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nhận một vố đau. Đại đội kỵ binh của Tào Tháo đột nhiên quay lại hò nhau xông tới tấn công quyết liệt khiến cho quân Thiệu rối loạn, giẫm đạp lên nhau mà chạy. Tưởng Kỳ lao hẳn lên hàng đầu, trong lúc rối loạn bị xồ ngã khỏi ngựa rồi bị ngựa giẫm đạp đến nát nhừ mà chết!

Quân Tào thấy đội hình địch rối loạn nháo nhác, ai nấy đều ra sức chém giết. Trương Liêu, Từ Hoảng, Nhạc Tiến và Hứa Chử đều xông lên phía trước, ngay cả Tào Tháo cũng dốc nốt sức già, giơ cây giáo lớn cùng xông lên đâm giặc, tướng đánh đến hơi thở cuối cùng, sĩ chẳng còn tham sống sợ chết. Quân Tưởng Kỳ không thấy chủ tướng đâu, lại thấy Ô Sào rực cháy thì nhụt chí đến bảy tám phần, số còn lại trở thành những tấm bia sống, để mặc cho quân Tào hùng hổ xông tới chém giết.

Tào Tháo vung giáo đâm chết một tên lính tốt, lại thấy cả năm ngàn quân địch hốt hoảng tháo chạy, cố kìm nén sự kích động trong lòng, hô to: — Đừng đuổi nữa! Đừng đuổi nữa! Quay lại thiêu rụi Ô Sào! — Dứt lời, ông giật lấy bó củi trong tay tên lính bên cạnh, phi ngựa quay lại ném thẳng vào đại doanh Ô Sào.

Sở dĩ đám quân ở Ô Sào có thể cầm cự lâu đến vậy là vì chúng trông mong vào viện binh từ Quan Độ đến. Thế nhưng

https://thuviensach.vn

chứng kiến quân của Tưởng Kỳ bị đánh bại thê thảm như vậy, chỗ dựa tâm lý của chúng đã sụp đổ hoàn toàn, vứt hết cả đao thương, hoảng loạn như bầy ong vỡ tổ. Quân Tào tràn vào đại doanh, chẳng thèm bận tâm đến đám lính đang chạy trốn thục mạng, cứ thế chấm lửa thiêu cháy rụi rèm trướng, xe chở và kho chứa quân lương. Gió tây bất chợt nổi cơn thịnh nộ, bao nhiêu lương thảo đều bị cuốn theo ngọn lửa tàn khốc bạt từ tây sang đông, kho lương cháy rừng rực, từng ụ khói đen cuồn cuộn bốc lên, những tấm vải rách, lá cỏ bắt lửa bay lơ lửng trên trời, lương thực bị cháy kêu tí tách. Lính Thiệu bị lửa bén lên người, chúng lăn lộn, giãy giụa, kêu gào thảm thiết, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết... Lửa cháy càng lúc càng to, quân Tào cũng rút hết ra ngoài, toàn bộ doanh trại Ô Sào đã biến thành biển lửa…

Suốt hơn một canh giờ, khi ngọn lửa rừng rực nguội dần thì phía đông trời cũng hửng sáng. Mặt Tào Tháo bị khói hun đen bóng, ho sặc sụa.

Hứa Du đen nhẻm như một con khỉ thui, tay chân không ngừng khua múa. Đột nhiên, Nhạc Tiến quất ngựa lao tới: — Khởi bẩm chúa công, tại hạ đuổi giết bọn giặc ở phía đông, bắt được gần ngàn tên lính Thiệu bỏ trốn, giờ phải xử lý thế nào?

Tào Tháo nhổ một bãi nước bọt đen sì, nói: - Tước hết vũ khí, sau đó xẻo mũi cả lũ cho ta!

— Xẻo mũi cơ à? — Nhạc Tiến sững người, — Làm vậy... chẳng phải hơi quá ư?

https://thuviensach.vn

— Đây là đòn tâm lý. — Mắt Tào Tháo ánh lên vẻ hung ác, - Xẻo mũi xong thả cho về Quan Độ, để Viên Thiệu tận mắt trông thấy bộ dạng thảm hại của chúng, xem còn kẻ nào dám chống lại chúng ta!

Nhạc Tiến y lệnh mà làm, Táo Tháo dặn Từ Hoảng xem xét kỹ doanh trại đã bị thiêu rụi, xem còn chỗ lương thực nào vẫn chưa cháy hết thì phát cho quân lính mang về, số còn lại thì phải đốt cho bằng sạch. Mọi người đang tất bật thì nghe thấy những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, bao nhiêu quân Thiệu quằn quại dưới đất, hai tay bị trói quặt sau lưng, mặt đầy máu - Mũi chúng đã bị cắt mất!

Chứng kiến cảnh tượng đau đớn của bọn lính Thiệu, Tào Tháo khẽ cười khẩy. Đột nhiên một tên chồm tới trước ngựa của ông chửi rống lên: — Tào Mạnh Đức, ngươi quá thâm độc! Muốn giết cứ giết, hà cớ gì còn lăng nhục người ta! — Vì không còn mũi nên tiếng chửi cứ ồm ồm.

Mặt Hứa Du đanh lại: - Ngươi là... Thuần... Vu... Trọng Giản ư? !

Thuần Vu Quỳnh tóc tai rối bù, mặt bê bết máu, hai tay bị trói quặt, đổ gục trước ngựa Tào Tháo luôn miệng chửi: — Sĩ khả sát bất khả nhục[46] ! Ngươi đúng là loại gian tặc bất nhân bất nghĩa, ta hận không thể đâm ngươi ngàn nhát, bám vằm cả họ nhà ngươi cho tuyệt tự!

Trông bộ dạng thảm thương của hắn, Tào Tháo thầm chua xót: Thuần Vu Quỳnh cũng là bạn cũ, từng góp không ít công sức

https://thuviensach.vn

trong việc chém Kiển Thạc, bảo vệ Hà Tiến, thảo phạt Đổng Trác, sao ta lại khiến người huynh đệ từng cùng trải qua bao sóng gió trở thành thế này... Nghĩ đến đây, Tào Tháo định nhảy xuống ngựa đỡ Thuần Vu Quỳnh, nhưng chính lập trường và thân phận hiện giờ giữa hai người đã trói buộc Tào Tháo, ông cố lấy lại tinh thần, cất giọng hỏi: - Trọng Giản, ngươi cũng được coi là một viên lương tướng của Đại Hán, ngày trước lầm bước đi theo Viên Bản Sơ, hẳn không ngờ sẽ có ngày hôm nay?

Thuần Vu Quỳnh nhìn Tào Tháo đầy căm phẫn, chẳng hề tỏ ra ăn năn: - Thắng bại là ý trời, chẳng có gì phải nói! Nếu ngươi còn chút lương tâm, hãy mau giết ta đi!

— Ây dà... Bao nhiêu năm rồi vẫn cái tính nóng nảy như vậy. - Tào Tháo thở dài, quay lại hỏi Hứa Du, - Ta muốn thả Trọng Giản, ý ngươi thế nào?

Hứa Du lúc này mới hoàn hồn, bèn hậm hức nói: — Thả làm gì? Để hắn ngày ngày soi gương rồi chửi rủa ông sao?

Mũi đã cắt chẳng thể mọc lại được, tình nghĩa đã đứt sao có thể hàn gắn?

Tào Tháo lắc đầu: — Người đâu! Lôi đi chém, giữ toàn thây, an táng thật chu đáo.

Thuần Vu Quỳnh bị đám lính kéo đi, bỗng bật lên tràng cười ghê rợn: — Đầu rơi rồ còn nói chuyện toàn thây mẹ gì nữa? Hai mươi năm nữa ta lại là nam tử hán, lúc đó sẽ tìm họ Tào ngươi tính sổ, để tên cẩu tặc nhà ngươi suốt đời không được yên thân! Ha ha ha...

https://thuviensach.vn

Ha ha ha... — Dù gì cũng là chỗ giao tình cũ, Tào Tháo không nhẫn tâm nhìn hắn chết, bèn quay đầu trông mãi về đông.

Đám bại binh Ô Sào kêu thét thảm thiết, chửi rủa ầm ĩ, bị đuổi khỏi doanh trại tay vẫn ôm lấy khuôn mặt be bét máu, chạy thục mạng về Quan Độ. Còn đám quân Tào mặt mày nhem nhuốc thì reo mừng khôn xiết, trông theo cười nói chế giễu. Giữa tiếng chửi rủa xen lẫn với tiếng reo hò, cơn chấn động trong lòng Tào Tháo dần dần lắng xuống. Mặt trời đã lên, một ngày mới lại sắp bắt đầu, nhưng mảnh đất Trung Nguyên tới đây rồi sẽ trời long đất lở…

Tào Tháo giật cương ngựa, hướng về phía đám binh lính đang hò reo hô lớn: — Thu quân về Quan Độ, vẫn còn một trận quyết chiến đang chờ chúng ta!

https://thuviensach.vn

Chương 16

VIÊN THIỆU ĐẠI BẠI, TÀO THÁO BÁ CHỦ TRUNG NGUYÊN

Hai tướng quy hàng

Đối với Tào Tháo, những ngày hai quân cầm chân nhau cũng là một sự tôi luyện, nhưng đối với Viên Thiệu, đó là một sự hành hạ ghê gớm.

Tuy quân Hà Bắc chiếm được hầu hết ưu thế ở Quan Độ, nhưng Viên Thiệu vẫn không hài lòng với thế cục trước mắt. Hắn dự tính phải
"vượt qua Thái Hành ở Tịnh Châu, lội qua Tế Loa ở Thanh Châu; đại quân tràn qua Hoàng Hà chặn trước kẻ địch, từ Kinh Châu kéo xuống Uyển Diệp đánh sau lưng địch" , nhưng chiến sự chuyển biến tới nước này, hắn chẳng thể đưa quân chiếm lĩnh những mục tiêu đã định.

Đầu tiên là chuyện của đứa cháu ngoại quý hóa Cao Cán. Sau khi tiếp quản Tịnh Châu không những không xuất binh qua Thái Hành uy hiếp Hà Nội, ngược lại còn âm thầm đưa thế lực thâm nhập vào Quan Trung, rốt cục y có mưu đồ gì? Còn về phía Thanh Châu, từ khi con trai hắn là Viên Đàm đến trung quân, Biệt giá Thanh Châu Vương Tu không những không thể đột phá phòng tuyến Từ Châu, lại thường xuyên bị các quận thú xuất thân từ đám thổ phỉ như Tang Bá, Tôn Lễ, Ngô Đôn quấy nhiễu, kế hoạch vượt qua Tế Thủy đánh địch ở phía đông đã hoàn toàn thất bại. Còn Lưu Biểu ở Kinh Châu, lúc đầu án binh bất động quan sát kẻ thắng

https://thuviensach.vn

người bại, khó khăn lắm mới quyết định xuất binh thì thuộc hạ của hắn là Thái thú Trường Sa Trương Tiễn lại tạo phản, đại quân Kinh Châu còn chưa xuất quân thì nội bộ đã rối loạn, chẳng thể trông mong gì được.

Còn về đám sơn tặc thảo khấu mà hắn uy hiếp, mua chuộc, lôi kéo, chẳng tên nào làm nên trò trống gì, tất cả đều bị quân Tào đuổi cùng giết tận. Nhưng đáng hận nhất vẫn là Lưu Bị, đến được Nhữ Nam lại trở mặt làm loạn, bị Tào Nhân đánh cho thê thảm, sau khi chạy về Quan Độ lại đòi xuống Kinh Châu ở phía nam thúc Lưu Biểu xuất binh, thế rồi hắn âm thầm khăn gói chuồn mất! Nhìn khắp đất Trung Nguyên bao la rộng lớn, người duy nhất vẫn dốc sức, cật lực đối đầu với Tào Tháo chỉ có một mình hắn — Viên Thiệu.

Giằng co được hơn nửa năm, Viên Thiệu đã dần thức tỉnh, quét sạch Trung Nguyên, diễu võ dương oai, vang danh thiên hạ, tất cả chỉ là một giấc mộng hão! Đánh bại Tào Tháo trong chốc lát là điều không thể, phải dựa vào binh lực và tài lực từ từ tiêu hao sinh lực địch, nhưng Điền Phong khuyên chia quân Hà Nam ra đánh địch, vậy mà hắn chẳng thèm nghe theo, Quách Đồ xúi hắn nhanh chóng tiến xuống phía nam ra tay trước để áp chế đối phương thì hắn chần chừ mà lỡ việc, đến khi đưa quân xuống phía nam thì đúng lúc sĩ khí quân Tào đang cao ngất, lại vì tham cái lợi trước mắt mà để mất hai viên đại tướng Nhan Lương, Văn Xú. Đã vậy còn sinh lòng nghi ngờ đuổi thuộc hạ cũ ở U Châu, cộng thêm cái chết của Hàn Tuân ở núi Kê Lạc khi đem quân định tập kích Hứa Đô và chuyện Hàn Mãnh tử trận trên đường áp tải lương thảo do bị quân Tào phục kích, ba quân rệu rã chẳng còn chút sĩ khí...

https://thuviensach.vn

Để xảy ra tất cả những chuyện này chẳng thể trách ai khác, chỉ có thể trách chính bản thân Viên Thiệu!

Trước mặt người khác, Viên Thiệu vẫn tỏ ra cao ngạo sĩ diện, nhưng khi đêm đến, vắt tay lên trán suy nghĩ, hắn luôn hối hận tự trách mình. Nay Điền Phong bị hắn bắt nhốt trong đại lao, Thư Thụ bị miễn chức, Hứa Du cũng bị ép uổng mà bỏ chạy, Thẩm Phối thì bị đuổi về Nghiệp Thành lo việc, Quách Đồ cả ngày tất bật việc quân, con trai lớn Viên Đàm còn mải lôi kéo bộ tướng... Trận chiến này đã bị xoay chuyển quá tầm kiểm soát, những lúc mất ngủ thế này, hắn chẳng có lấy một người có thể trút bầu tâm sự! May sao tình trạng này không kéo dài quá lâu, Tào Tháo đã sắp hết lương thảo, trong khi Viên Thiệu vẫn còn hơn vạn xe lương cất trữ ở Ô Sào, chỉ cần đợi kẻ địch hết lương thảo thì phần thắng ắt nằm trong tay, tiến quân đến Hứa Đô chỉ là chuyện sớm muộn. Viên Thiệu nói rằng mình đang chờ thắng lợi chứ quyết không thừa nhận đang chờ được giải thoát, sau khi đánh thắng sẽ xá tội cho Điền Phong và Thư Thụ, còn về việc thu phục Quan Tây, dẫn quân tới Giang Biểu sẽ tạm gác sang một bên, trước tiên cần gọi con trai và cháu trai về. Phải cải thiện mối quan hệ chúa thần, cha con, cậu cháu, mà sức khỏe hắn cũng cần nghỉ ngơi nhiều…

Viên Thiệu nằm gục bên soái án, lặng im suy nghĩ một hồi, đột nhiên có luồng gió lạnh ùa vào, ngẩng đầu nhìn thì thấy con trai Viên Đàm lảo đảo chạy vào trong trướng: — Phụ thân, không xong rồi! Thuộc hạ của Huy Nguyên Tiến chạy thoát về báo, Tào Tháo dẫn quân tập kích Ô Sào!

https://thuviensach.vn

— Hả? ! - Viên Thiệu như bị ai đó nện một phát giữa đầu, khắp người như bị hút cạn máu, môi run lên bần bật, - Ô Sào... Lương thảo... - Trong lúc hắn đang đờ đẫn, một đám người hốt hoảng chạy vào, Quách Đồ, Trương Hợp, Cao Lãm cũng có mặt, mỗi người một câu bàn nhau tìm cách giải quyết. Viên Thiệu đầu óc ta trống rỗng, chẳng còn nghe rõ gì nữa, tay buông thõng khiến cuốn *Tử Hư Phú* rơi độp xuống bàn, quyển trúc bị lật hiện ra dòng chữ tuyệt diệu của Tư Mã Tương Như: "Lôi thạch tương kích, lang lang hạp hạp, nhược lôi đình chi thanh[47]..."

Cao Lãm nắm chặt tay nói: — Mẹ kiếp! Hứa Du chạy theo Tào Tháo còn giúp chúng đốt kho lương của ta, đúng là loại vô liêm sỉ! Bắt được, Lãm này sẽ tự tay cắt đứt cổ hắn!

— Giờ hơi đâu mà nghĩ những việc đó nữa? — Trương Hợp tiến đến trước mặt Viên Thiệu, đập vào bàn nguyên soái nói, - Chúa công, lương thảo chỉ còn đủ dùng ba ngày. Để mất Ô Sào chúng ta sẽ chẳng còn gì, xin chúa công hãy nhanh chóng dẫn đại quân đi cứu viện Thuần Vu Quỳnh, may ra vẫn còn kịp!

— Ờ? — Viên Thiệu thần trí rối loạn, miệng lưỡi cứng dơ, — Được... được... — Tay run lẩy bẩy cầm lấy lệnh tiễn.

- Khoan đã! — Quách Đồ vẫn hết sức bình tĩnh,

- Tuy Huy Nguyên Tiến đã chết, nhưng Ô Sào vẫn còn Thuần Vu tướng quân và Hàn Cử Tử trấn giữ, giặc Tào chưa chắc đã hạ được. Hơn nữa bọn chúng binh ít, nếu hành quân đi xa tập kích chắc chắn đại doanh sẽ bỏ trống, chúng ta nên dốc toàn lực tấn công doanh trại địch, Tào Tháo không công được Ô Sào, lại

https://thuviensach.vn

hay tin chúng ta tấn công sào huyệt chắc chắn sẽ nhanh chóng thu quân, đây chính là kế "vây Ngụy cứu Triệu" của Tôn Tẫn.

- Lời Công Tắc nói cũng đúng... - Viên Thiệu đã trở nên ngờ nghệch, giơ lệnh tiễn lên nhưng không biết đưa cho ai.

- Chưa chắc đâu! - Trương Hợp sốt ruột giậm chân thình thịch, - Tào Tháo dụng binh đã lâu, lúc xuất quân chắc chắn sẽ biết cách bố trí để đề phòng bất trắc. Nếu để mất Ô Sào lại không tấn công được doanh trại quân Tào, lòng quân chắc chắn sẽ đại loạn, lại thêm lương thảo cạn kiệt, mười vạn quân sẽ tan rã mất!

Quách Đồ cũng đáp lại: - Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, Ô Sào cách xa bốn mươi dặm, quân Tào để lộ hành tung chắc chắn sẽ tăng tốc, cho dù có cứu viện e rằng cũng chẳng kịp nữa, chi bằng hãy dốc sức tấn công doanh trại địch, quyết sống mái với chúng một trận.

Cao Lãm kéo tay áo, nói oang oang: — Đại đội binh mã tiến lên phía bắc, nếu không cứu được thì còn có thể thuận thế rút về Bạch Mã, ổn định lòng quân rồi từ từ rút về Hà Bắc. Nếu cứ liều chết ở đây, đến lúc đó muốn lui cũng chẳng được. Họ Quách kia, ông sao có thể làm đô đốc được chứ? Bớt nói hồ đồ đi!

— Sao ta có thể làm đô đốc được à? — Quách Đồ bị sỉ nhục ngay trước mặt mọi người, giận đến nỗi mặt mũi trắng bệch, nhưng lại híp mắt nhếch miệng cười nhạt, — Dù ta chỉ là một văn sĩ, nhưng cũng còn biết điều gì nên làm điều gì không nên làm! Ngươi thân là đại tướng trung quân, nhẽ ra phải khích lệ ba quân liều mình quyết chiến, hóa nguy thành an, nhưng ngươi không những

https://thuviensach.vn

không có chí tiến thủ mà còn sợ này sợ nọ, chỉ muốn giữ lại cái mạng. Loại thất phu bỉ ổi như ngươi sao có tư cách dạy bảo ta?

— Ngươi nói lại lần nữa! — Cao Lãm xông đến định đánh, Trương Hợp vội giữ chặt hắn, giải thích với Quách Đồ, - Không phải bọn ta sợ chết, mà vì quân ở ngoài đã lâu mà chưa có chiến tích gì, sĩ khí giảm sút, cho dù bọn ta chịu đánh, nhưng binh sĩ không chịu dốc sức thì biết làm thế nào? Huống hồ quân Tào đã có chuẩn bị, cứ liều mạng như vậy sẽ phải mất thêm bao nhiêu binh mã nữa?

Quách Đồ tỏ vẻ kiên quyết: - Chúng ta quân đông, kể cả phải dùng roi vụt cũng phải bắt chúng xông lên phá doanh trại quân Tào!

Cao Lãm bị giữ chặt nhưng miệng vẫn không thôi: - Họ Quách kia, đông người thì làm được cái chó gì? Ngươi cho rằng ba quân tướng sĩ mọc từ dưới đất lên, không có cha mẹ vợ con sao? Ép quá thì họ sẽ bỏ chạy, ngay cả lương thực cũng chẳng có, còn ai chịu bán mạng cho ngươi nữa?

Viên Thiệu đã mất hết vẻ cao ngạo ung dung như mọi khi, thấy bọn họ cãi nhau quyết liệt, lòng hoang mang không còn biết nên nghe ai, hốt hoảng hỏi: — Thư Thụ đâu? Giám quân của ta đâu?... — Hắn nhìn khắp lượt nhưng chẳng thấy bóng dáng Thư Thụ đâu, ông ta đã chẳng còn bận tâm đến Viên Thiệu nữa! Không thấy Thư Thụ, hắn càng luống cuống, nắm chặt lấy tay Viên Đàm, — Hài nhi, chúng ta phải làm thế nào?

https://thuviensach.vn

Chiến sự đang hết sức nguy cấp, Viên Đàm được cha hỏi thì lấy làm sung sướng, cho rằng mình được coi trọng, hy vọng kế thừa đại nghiệp lại tăng thêm mấy phần, y liền ra vẻ đại công tử, lên giọng trách mắng: — Đừng có cãi nhau nữa, nghe bản tướng nói đây! — Thấy Quách Đồ, Trương Hợp, Cao Lãm đều yên lặng, Viên Đàm cố ý trầm giọng nói, - Mọi người đã không thống nhất được, vậy thì hãy làm cả hai việc, một mặt dẫn quân đi cứu viện Ô Sào, một mặt tấn công doanh trại quân Tào. — Nói xong lại quay sang chắp tay vái Viên Thiệu, - Con xin tiến cử Tưởng Kỳ dẫn quân đi cứu viện Ô Sào, ông ấy vốn là thuộc hạ của Thuần Vu tướng quân, phối hợp với nhau sẽ ăn ý hơn. - Đây chẳng qua là cái cớ, thực ra Tưởng Kỷ có mối quan hệ rất tốt với hắn.

Trương Hợp, Cao Lãm thấy hắn giải quyết không thỏa đáng, đều lắc đầu quầy quậy. Nhưng Viên Thiệu thì mừng như vớ được thuốc hay: - Đúng! Hai cách đều có thể dùng được, Tưởng Kỳ tướng quân hỏa tốc dẫn quân cứu viện, Trương Hợp, Cao Lãm dẫn đại quân công phá doanh trại quân Tào. Ý ta đã quyết, lập tức hành động!

— Chúa công xin đừng... — Cao Lãm còn định nói tiếp, nhưng bị Trương Hợp kéo lại, ghé tai thì thầm: — Thôi đi, khuyên nữa cũng chẳng ích gì đâu? Điền Phong, Thư Thụ từng nói bao nhiêu lời trung, chúa công có từng nghe chưa? Chúa công đã sắp xếp như vậy, chúng ta cứ tận lực mà làm, liều một phen sống mái, không hổ thẹn với lương tâm là được.

— Ôi... — Cao Lãm thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Quách Đổ khôn ranh thêm vào: - Chỉ e kỵ binh của Tưởng Kỳ không đủ, xin Trương tướng quân, Cao tướng quân hãy trao lại kỵ binh của mình cho Tưởng tướng quân điều động, hai người dẫn bộ binh đi tấn công doanh trại là được rồi.

Cao Lãm sừng sộ: - Dựa vào đâu mà đòi lấy người của…

- Không cần nói nữa! - Viên Đàm trừng mắt, - Cường địch còn chưa phá, há có thể để tâm đến tư lợi? Việc này là nghĩ cho đại cục, hai vị tướng quân nhất định phải nghe theo. Phụ thân, con nói có đúng không?

- Đúng... đúng... — Bây giờ hắn có nói gì Viên Thiệu cũng cho là đúng cả.

Cao Lãm, Trương Hợp sôi máu nhưng vẫn phải nín nhịn — Nghĩ cho đại cục ư? Tưởng Kỳ, Viên Đàm và Quách Đồ đều cùng một giuộc, chúng làm vậy hòng làm suy yếu thực lực của kẻ khác, nâng cao thế lực của mình, cho dù có thắng cũng chưa chắc chúng sẽ trả lại quân. Chiến sự đã nguy cấp như vậy rồi mà vẫn còn kết bè kéo đảng! Nhưng người ngoài chẳng bằng được cha con ruột thịt, không thể ở trước mặt Viên Thiệu mà nói xấu con trai hắn. Hai tướng Cao, Trương chẳng còn cách nào khác, đành phải y lệnh mà làm.

Quân Viên tập hợp năm ngàn kỵ binh để Tưởng Kỹ đem đi cứu viện Ô Sào, Trương Hợp, Cao Lãm phụng lệnh tập hợp đại quân, chuẩn bị tấn công doanh trại quân Tào. Hai tướng mất hơn nửa canh giờ mới tập hợp được hơn ba vạn bộ binh, vừa lục đục kéo ra khỏi viên môn thì thấy phía đông một mảng chói lòa, ánh

https://thuviensach.vn

lửa sáng rực cả một khoảng trời, Ô Sào không giữ được nữa rồi! Lòng quân càng thêm loạn, ai nấy đều nháo nhác, hai tướng quát mắng thúc đại quân tiến về phía trước, tấn công liên trại quân Tào.

Trước lúc đi Tào Tháo đã căn dặn, các tướng ở lại đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến khốc liệt, họ đích thân dẫn quân sĩ di chuyển ra bên rìa doanh trại, Tuân Du đang bệnh nên ngồi một chỗ phất cờ lệnh, Tào Hồng đích thân gõ trống nâng cao sĩ khí, trận chiến khốc liệt chính thức bắt đầu.

Quân Viên ào đến như lũ, tên bay như mưa, còn có cả xe đẩy, xe đâm xếp thành hàng lao đến. Quấn Tào kiên cường chống trả, không chịu lùi bước, vừa giơ khiên đỡ, vừa chọc trường giáo. Doanh trại quân Tào bị xe đẩy tấn công, rào chắn đổ mất một mảng lớn, quân Viên cũng tử thương vô số. Tào Hồng cho người đẩy máy bắn đến trước trận tiền, cứ thế bắn xối xả vào địch! Trương Hợp thấy xe đẩy bị phá, quân sĩ hoảng loạn sắp sửa vỡ trận, liền vung roi da thúc họ tiến về trước, Cao Lãm thì đích thân dẫn theo đám thân binh xông tới, nhắm thẳng vào chỗ xe bắn đá của quân Tào mà đánh. Sau một hồi vật lộn, toàn bộ hàng rào của quân Tào đã bị đổ, hai bên bắt đầu đánh giáp lá cà, đội quân cảm tử do Tào Hổng huấn luyện đứng cạnh con hào tạo thành một bức tường người, dùng thân mình ngăn cản đà tiến công của quân Viên. Tiếng trống trận, tiếng la hét, tiếng đá tảng rơi vỡ cùng lúc vang lên, máu tươi phun ra hòa quyện với khói bụi bắn lên mặt mỗi người, tướng sĩ hai bên đều sức cùng lực kiệt... Trận kịch chiến diễn ra từ nửa đêm đến giữa trưa hôm sau. Quân Viên đã tiến hành hơn trăm cuộc đột kích, xác người chết la liệt trên mặt đất. Hàng rào người của

https://thuviensach.vn

quân Tào cứ sụp rồi lại dựng, dựng rồi lại sụp, thể cùng sống cùng chết với quân Viên!

Binh pháp có câu ” Triều khí nhuệ, trú khí nọa, mộ khí quy (1)” , bên tấn công sẽ phải tiêu hao sức lực nhiều hơn so với bên phòng thủ. Quân Viên từ sáng sớm đến giờ chưa được chút gì vào bụng, thấy đã qua giờ Ngọ mà vẫn chưa phá được trại địch, sĩ khí dần dần giảm sút, tấn công càng lúc càng yếu ớt, người thì mệt quá ngồi phịch xuống ất, kẻ thì chẳng còn sức mà kêu gào, lăn ra đất thở hổn hển.

Cao Lãm chém giết toàn thân dính đầy máu, lại quân Tào đẩy ngược trở lại, liền dốc hết sức gào: — Tiếp tục theo ta xông lên! — Nào ngờ quay đầu lại nhìn, chỉ có mấy chục tên lính thân cận hưởng ứng, giơ cao đao thương lảo đảo tiến lên phía trước. Cao Lãm nổi giận đùng đùng, vung roi ngựa đánh đám quân lính đã mệt lử kia, — Mẹ kiếp! Tất cả đứng dậy cho ta! Đánh cho ta! - Binh sĩ đã sức cùng lực kiệt, sao có thể đánh tiếp được nữa? Ai nấy đều ôm đầu ôm cổ nằm rạp xuống đất không chịu đứng dậy, những người khác nhìn hắn như nhìn một tên điên đang làm trò.

Đang lúc Cao Lãm chửi mắng thúc giục quân lính, đột nhiên, một mũi tên phóng tới xuyên thẳng vào cánh tay trái, hắn hét lớn rồi ngã khỏi ngựa. Binh sĩ thấy tên tướng điên dại ngã ngựa, vừa bất ngờ vừa được giải thoát, bỏ chạy thục mạng về bốn phía chẳng khác nào thủy triều rút. Đám thân binh kinh hãi, sợ quân Tào xông tới giết liền liểu mạng lao về phía trước, dốc hết sức mới cứu được hắn. Cao Lãm được khiêng tới trước mặt Trương Hợp, toàn thân đen nhẻm, mặt mũi dính đầy bùn đất, chiến

https://thuviensach.vn

bào máu nhuộm ướt sũng, không biết đó là máu của địch hay là máu của hắn nữa.

— Không sao chứ? — Trương Hợp kinh hãi nhảy xuống ngựa.

Cao Lãm mệt mỏi rã rời, nằm lăn trên đất thở hổn hển nhưng vẫn không quên chửi mắng: — Mẹ... nó chứ... không chịu... tiếp tục... đánh…

Trương Hợp ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, binh sĩ quân Viên bị địch bắn rát phải lùi ra xa, ai nấy vừa mệt vừa đói lại vừa khát, không ít kẻ lảo đảo trốn khỏi chiến trường, bỏ chạy về đại doanh ở phía đông... Trương Hợp thở dài một tiếng: — Vỡ trận rồi, không đánh tiếp được nữa đâu!

Cao Lãm nước mắt chực rơi, ngửa cổ lên trời than: — Ồi! Đúng là ý trời…

— Đây không phải ý trời, đều là do chúa công không nghe lời trung mà thôi. - Trương Hợp tức giận vỗ mạnh vào đầu gối, — Còn chưa biết Tưởng Kỳ cứu viện ra sao, chúng ta cứ lui quân trước đã.

Trương Hợp vừa hạ lệnh gióng chiêng lui quân, phía trước lại vang lên tiếng trống trận của quân Tào, khiến cuộc rút lui trở nên hỗn loạn. Quân lính của Viên Thiệu dùng chút sức lực cuối cùng chạy trốn, không ra hàng lối, va đạp cả vào nhau, nhiều người không phân biệt được phương hướng, chỉ biết chạy thục mạng, một số bỏ lại chủ tướng tự lo thân mình chạy về doanh trại, một số còn không về doanh trại, dọc đường chạy lên phía bắc để về nhà.

https://thuviensach.vn

Trương Hợp, Cao Lãm lấy lại tinh thần tiếp tục lên ngựa, dẫn đám thân binh đi sau cùng. Thế nhưng, ngoài đám quân đang tháo chạy ra thì chẳng thấy bóng dáng tên lính Tào nào, bọn họ chỉ đánh một hồi trống mà khiến cho quân Viên khốn đốn tới nước này.

Hai tướng dẫn theo đám bại binh bỏ chạy được mười dặm, quân sĩ mệt mỏi không thể gượng nổi nữa. Chỗ này nằm chính giữa hai doanh trại Viên, Tào, trước không có nhà sau chẳng có quán, đành phải tìm một gò đất làm chỗ dừng chân, cắm lá cờ rách nát lên, vừa nghỉ ngơi vừa gõ chiêng tụ tập binh lính thất tán. Trương Hợp ngồi trên gò đất, nhìn đám binh lính bị thương mà không khỏi đau lòng, kẻ sứt đầu mẻ trán, người gẫy chân cụt tay, tiếng oán thán vang lên khắp nơi, có người chạy mất cả giày, chẳng còn đâu đội quân kiêu dũng bình định Hà Bắc nữa? Nhớ lại khí thế hừng hực lúc đầu, bình Công Tôn, hạ Hắc Sơn dũng mãnh thế nào, bị dồn tới bước đường hôm nay rốt cuộc phải trách ai? Cao Lãm thì chẳng có lòng dạ nào nghĩ nhiều như vậy, vừa bó vết thương vừa càu nhàu, lúc thì mắng Tào Tháo, lúc lại chửi Quách Đồ, sau đó chửi cả cha con Viên Thiệu.

Đúng vào lúc suy sụp, lại thấy ở phía bắc một đội kỵ binh phi tới bụi bay mù mịt, quan truyền lệnh trên ngựa hét lớn: - Ta phụng lệnh chúa công và Quách đô đốc đến đây, hai tướng quân Trương, Cao đâu rồi?

— Đây! - Cao Lãm cũng chẳng thèm đứng dậy, bực tức đáp lại một tiếng.

Viên quan truyền lệnh ngây người, chẳng thể ngờ hai vị tướng quân thường ngày uy phong lẫm liệt là thế nay lại thê thảm

https://thuviensach.vn

đến vậy, ngồi lẫn trong đám bại binh mà không nhận ra, vội vàng xuống ngựa hành lễ: — Hạ quan tham kiến hai vị tướng quân.

Trương Hợp thấy tên này chẳng mang tin tốt đẹp gì đến, chua chát nói: — Chúa công có gì dặn dò?

— Chúa công lệnh cho hai vị tướng quân không được lui quân, tiếp tục đánh phá doanh trại quân Tào.

— Còn đánh cái mẹ gì chứ? — Cao Lãm đùng đùng đứng dậy, - Không nhìn thấy quân sĩ kia à, ngươi mù rồi hay sao?

Viên quan truyền lệnh giải thích: — Đây không phải là ý của hạ quan, mà là mệnh lệnh của chúa công và Quách đô đốc. — Nói đoạn liền giơ lên một tấm lệnh tiễn.

Cao Lãm vừa nghe thấy ba từ "Quách đô đốc" thi nổi trận lôi đình, quên cả vết thương trên vai, vung tay giật lấy lệnh tiễn, rắc một tiếng bẻ gãy làm đôi.

Quan truyền lệnh kinh hãi thất sắc: — Tướng quân sao dám hủy lệnh tiễn?

Cao Lãm đưa tay rút kiếm ra, quát: - Bẻ gãy thì làm sao? Làm ông đây tức, ngay cả đầu ngươi ta cũng chém! — Trương Hợp vội vàng ngăn lại: - Chớ ra tay! Tướng quân hãy bình tĩnh lại. - Viên quan truyền lệnh mặt mày tái mét, lùi lại mấy bước, không dám nói thêm câu nào.

Trương Hợp ngăn Cao Lãm lại, quay người hỏi: - Chiến sự ở Ô Sào thế nào rồi? Thuần Vu Quỳnh và Tưởng Kỳ có đẩy lui

https://thuviensach.vn

được quân Tào không?

— Việc này... Hạ quan không rõ. — Viên quan truyền lệnh miệng thì nói không biết, nhưng mặt thì biến sắc. Trương Hợp vừa nhìn bộ dạng đó đã đoán được tình hình không ổn, thở dài nói: — Ngươi hãy trở về bẩm với chúa công, đánh suốt nửa ngày mà không thắng, tướng sĩ vô cùng mệt mỏi, khó lòng đánh tiếp.

Viên quan truyền lệnh khó xử: — Ngài cũng biết tính khí của chúa công, mệnh lệnh người căn dặn há có thể làm trái?

— Không phải chúng ta không nghe lệnh, mà thực sự không thể đánh tiếp được nữa.

— Chúa công có dặn, hai vị cho dù phải trả bất cứ giá nào, thương vong bao nhiêu cũng quyết phải hạ được doanh trại quân Tào.

— Nếu có thể hạ dễ dàng như vậy, sao chúng ta phải mệt mỏi ở đây cả nửa năm? — Trương Hợp cười khẩy, — Cho dù phải trải bất cứ giá nào, thương vong bao nhiêu... Chúa công à, ngài không thương tiếc tính mạng của người khác, người khác làm sao có thể bán mạng vì ngài được?

Viên quan truyền lệnh thở dài, không hoàn thành nhiệm vụ mà Viên Thiệu giao cho, hắn sẽ bị trách phạt, vì vậy đành nghiến răng nói tiếp: - Xin hai vị tướng quân hãy làm theo lệnh, bằng không... bằng không... - Nói tới đây hắn chẳng dám nói tiếp nữa.

— Không thể đánh tiếp được nữa! — Trương Hợp gầm lên, — Nghe tiếng trống thứ nhất thì quân hăng hái, nghe tiếng thứ hai

https://thuviensach.vn

lòng quân suy sụp, đến tiếng trống thứ ba thì sĩ khí chẳng còn. Bây giờ địch mạnh ta yếu, cứ tiếp tục đánh quân sĩ sẽ bỏ chạy hết!

Viên quan truyền lệnh lấy hết can đảm nói: — Quách đô đốc có lời, đánh được cũng phải đánh, không đánh được cũng phải đánh, sinh tử tồn vong của quân ta nằm ở trận này, nếu không tuân lệnh sẽ xử theo quân pháp!

Trương Hợp định nói tiếp, Cao Lãm đã không thể nhịn nổi nữa, đưa tay đẩy Trương Hợp ra, — Còn phải phí lời với hắn à! — Hắn lao tới ấn viên quan truyền lệnh ngã dụi xuống đất, kéo tóc kề kiếm lên cổ hắn. Viên quan truyền lệnh hoảng hồn, luôn miệng van: — Xin tha mạng... Xin tha mạng.

- Câm miệng cho ông! — Cao Lãm ấn chặt chuôi kiếm, một dòng máu chảy ra, - Nghe ông hỏi đây, rốt cuộc phía Ô Sào thế nào rồi?

- Tướng quân bớt giận... Tướng quân bớt giận…

- Nói!

Viên quan truyền lệnh không dám giấu thêm nữa: - Ô Sào thất thủ, tất cả lương thảo quân nhu đều bị quân Tào đốt sạch, Thuần Vu đô đốc và Tưởng tướng quân đều đã tử trận cả rồi…

- Chết cả rồi à? Ha ha ha... — Trương Hợp cười chua xót, — Thật là quyết đoán! Chúa công đúng là anh minh, chúng ta sắp chết hết trong tay Tào Mạnh Đức rồi... - Nào ngờ vừa mới cười được hai tiếng, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết — Cao Lãm đã cầm cái đầu be bét máu của viên quan truyền lệnh trên tay!

https://thuviensach.vn

Trương Hợp đột nhiên dừng lại: — Ngươi...

— Ta làm phản đấy! — Cao Lãm đạp đổ cái xác không đầu, cầm chiếc đầu lâu đứng dậy. Quân lính thấy hắn giết chết sứ giả của chúa công, miệng còn nói muốn tạo phản, ai nấy sợ đến hồn bay phách lạc, đám binh linh ít ỏi vừa tập hợp chưa lâu giờ lại tan tác.

Trương Hợp trách mắng: — Chúng ta ăn bổng lộc của Hà Bắc, sao có thể làm phản lúc lâm nguy? Hay nhanh chóng trở về Quan Độ, may ra có thể hộ tống chúa công rút lui!

— Chúa cống gì chứ? Gã thất phu Viên Thiệu ấy! — Cao Lãm nổi giận đùng đùng, - Nếu không phải lão ta u mê ngu muội nghe lời kẻ xấu, đâu đến nỗi các tráng sĩ Hà Bắc phải bỏ mạng nơi sa trường? Huynh vẫn muốn trở về? Trở về để lão thất phu đó giết chúng ta sao? Để nhìn thằng con chẳng ra gì của lão tiếp tục tranh đoạt binh quyền sao? Cuối cùng thì ta cũng đã nhận ra, đi theo Viên Thiệu trước sau gì cũng thân bại danh liệt, một kẻ bất tài vô dụng như lão, đáng lẽ phải làm phản từ lâu rồi!

Trương Hợp đứng chết lặng, Cao Lãm ôm chặt vai hắn ta: - Tuấn Nghĩa huynh, ai chẳng biết Nhan Lương, Văn Xú và chúng ta là cột trụ của Hà Bắc? Hai người họ đã chết ra sao? Không phải là chiến đấu kém cỏi mà do Viên Thiệu ngu dốt gây ra! Nay lại ép chúng ta vào cửa tử, khiến bao tráng sĩ phải chết oan uổng, một tướng bất tài vạn quân chết thảm!

Trương Hợp thở dài một tiếng: — Ta cũng thấy Viên Thiệu quả thực khó thành đại nghiệp. Nhưng chúng ta thân là người Hà

https://thuviensach.vn

Bắc, được ông ta hậu đãi nhiều năm, há có thể làm việc bất trung bất nghĩa?

— Cái gì mà bất trung bất nghĩa, ta không nghĩ được nhiều như vậy! Dù sao ta cũng đã giết sứ giả, không muốn cũng phải tạo phản! — Cao Lãm trừng mắt, — Ta đây mặc dù là người thô lỗ, nhưng cũng biết chim khôn chọn cành cao mà đậu, tướng trung chọn chúa tốt mà thờ. Hơn nữa cha con Viên Thiệu là người thế nào chẳng lẽ huynh không biết? Bọn chúng chỉ sủng tín những kẻ gian trá như Phùng Kỷ, Quách Đồ, bao nhiêu năm nay những lời trung nghĩa, kế sách hay mà huynh bày cho, hắn đâu nghe lấy một câu? Chúng ta bảo vệ hạng người bụng dạ hẹp hòi, chẳng khác gì lang sói ấy, chỉ e sau này sẽ bị chính chúng hại chết! Huynh chưa thấy chuyện của Trương Đạo, Lưu Huân hay sao?

Trương Hợp đột nhiên thấy ớn lạnh sống lưng: — Ôi... Trương mỗ mặc dù không phải hạng bạc tình bạc nghĩa, nhưng cũng không thể hồ đồ mất mạng trong tay kẻ gian! Nếu đã như vậy, hiền đệ có dự định gì?

Cao Lãm đưa mắt nhìn về phía nam: — Ta thấy Hứa Du đúng là kẻ sáng suốt, chúng ta có thể đến đầu hàng Tào Tháo.

— Đầu hàng Tào Tháo? — Trương Hợp cau mày, nhưng thấy quân lính đi theo đã bỏ chạy gần hết, chỉ còn lại đám tâm phúc và những người bị trọng thương, — Chúng ta chỉ còn lại đám tàn binh, lúc trước lại đánh nhau với Tào Tháo lâu như vậy, liệu ông ta có thu nhận chúng ta không? Chỉ e tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa.

https://thuviensach.vn

Cao Lãm nghiến răng: — Chúng ta thiêu hủy quân nhu và xe đẩy, phái người đến xin hàng Tào Tháo, nếu ông ta chịu cho chúng ta hàng thì đi, còn không thì…

— Thì huynh đệ chúng ta xông vào doanh trại quân Tào sống mái một phen! — Máu trong người Trương Hợp lại sôi lên, - Đằng nào trước sau gì cũng phải chết, chúng ta cứ sống mái một trận!

— Đúng! — Bốn bàn tay lớn siết chặt lấy nhau...

Bẻ cành khô, nắm cành mục.

Tuy Cao Lãm, Trương Hợp phải rút lui thê thảm, nhưng quân Tào cũng thương vong vô số. Trận phòng thủ này thực chẳng dễ dàng, toàn bộ tướng sĩ đều nằm rũ rượi dưới đất, chỉ cố đánh thêm một hồi trống, thực ra đã chẳng còn chút sức lực để truy đuổi bại quân. Thân làm Thống soái trấn thủ, Tào Hồng và Tuân Du là những người lo lắng nhất, đã quá giờ Ngọ mà vẫn chẳng có chút tin tức gì của Tào Tháo, nếu Viên Thiệu vẫn tiếp tục tấn công, doanh trại sẽ chẳng giữ nổi nữa. Đúng vào lúc hai người đang nghĩ cách đối phó, đột nhiên ai đó hét lên : — Mau nhìn kìa ! — Các tướng nghe thấy đều chạy ra ngoài trại xem, chỉ thấy cách hơn mười dặm về phía bắc có khói đen bốc lên mù mịt, đúng lúc mọi người còn đang ngơ ngác nhìn nhau thì có sứ giả quân Viên chạy đến, nói hai tướng Trương Hợp, Cao Lãm tự đốt cháy vũ khí công thành, muốn xin hàng quân Tào.

Tào Hồng bán tín bán nghi : - Chúng với ta là kẻ thù, sao giờ lại muốn quy hàng ?

https://thuviensach.vn

Vu Cấm vội nói : - Trương Hợp, Cao Lãm là tâm phúc của Viên Thiệu, giao chiến nửa ngày đột nhiên lại đầu hàng, chắc chắn là muốn nhân lúc chúng ta không phòng bị để tấn công doanh trại, tướng quân tuyệt đối không được tin kế trá hàng này !

Chu Linh đứng bên cạnh băng bó vết thương, nghe thấy lời này không kìm được cơn giận : — Vu Vần Tắc, ngươi không coi tướng Hà Bắc ta ra gì. Hai tướng Trương, Cao là trung quân nghĩa sĩ, sao có thể dùng kế đê tiện này làm ô nhục thanh danh, ngươi đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử !

Vu Cấm thấy lão họ Chu không nể mặt mình, lập tức trở mặt : - Chu Văn Bá, ngươi giữ cho mồm miệng sạch sẽ một chút, ai là tiểu nhân ? Chẳng lẽ lại không biết binh bất yếm trá ? Đó là ta nghĩ cho ba quân tướng sĩ thôi.

— Hừm ! Nghĩ cho ai ngươi biết rõ nhất ! — Chu Linh lườm hắn, — Ngươi sợ có thêm hai người có bản lĩnh đến tranh công đoạt sủng với ngươi ấy !

— Ngươi nói láo !

Trương Tú, Lưu Huân, Tiên Vu Phụ đều đứng bên cạnh, sứ giả quân Viên cũng đang đợi, lúc này nội bộ đấm đá nhau há chẳng khiến người ta chê cười ? Tào Hồng thẹn quá hóa giận : - Tất cả im miệng lại cho ta ! Lúc nào rồi mà vẫn còn đấu khẩu với nhau, nói thêm câu nữa thì đi xây tường thành !

Tuân Du đột nhiên lên tiếng : — Tào tướng quân, để lâu sẽ sinh biến, mau mau chuẩn hàng. — Suốt đêm chiến đấu vất vả, ai nấy đều đã mệt lử, cuối cùng thì cũng được giải thoát.

https://thuviensach.vn

— Chuẩn hàng ? — Tào Hồng khó xử, — Chúa công không ở đây, ta sao có thể tự ý quyết định ? Hơn nữa còn chưa biết có phải họ trá hàng hay không.

— Ta thấy hai tướng Trương, Cao chắc chắn là hàng thật ! — Tuân Du vỗ vỗ ngực nói, — Nghe nói Viên Thiệu không nghe theo kế của Trương Hợp, chắc chắn là trong lúc tức giận hai tướng đã đến quy hàng, tướng quân còn nghi ngờ gì nữa ? Mau chóng mở cổng dọn đường nghênh đón.

Vu Cấm vẫn hậm hực : - Chúa công còn chưa biết hai người này tấn công doanh trại của ta giết chết bao nhiêu quân sĩ, có chấp nhận hay không còn chưa biết được, nếu làm trái ý chúa công, trách nhiệm này ai sẽ chịu !

— Ta chịu ! – Tuân Du trừng mắt nhìn Vu Cấm.

Thấy ông ta nói vậy, Chu Linh cũng lên tiếng : — Ta nguyện cùng chịu với quân sư. — Sau đó đến lượt đám người tới quy hàng như Trương Tú, Tiên Vu Phụ, Lưu Huân… đều lần lượt lên tiếng, nguyện cùng gánh vác trách nhiệm này, Vu Cấm cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Tào Hồng nói chắc như đinh đóng cột : — Chuẩn hàng !

Mệnh lệnh truyền xuống, bức tường người lại được mở ra, không lâu sau đã nhìn thấy tàn binh bại tướng lục tục kéo đến, hai tướng Trương, Cao xuống ngựa bỏ kiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào doanh trại quân Tào, đám lính đi theo đều cởi bỏ hết mũ giáp, thành khẩn đứng xếp hàng ở bên ngoài doanh trại chờ thu nhận. Trương Hợp, Cao Lãm nhìn thấy những người quen như

https://thuviensach.vn

Tiên Vu Phụ, Chu Linh, Lộ Chiêu… đều gật đầu chào hỏi, lại thấy một viên đại tướng đứng trước trướng trung quân, tuổi hơn bốn mươi, tóc đỏ râu rậm vô cùng uy vũ, vội vàng quỳ xuống hành lễ : — Tội tướng quy hàng chậm trễ, mong Tào công thứ tội.

- Ta không phải Tào công. – Tào Hổng lắc đầu, - Chúa công đang đánh trận bên ngoài, giờ vẫn chưa trở về.

Cao Lãm là người thẳng tính, vừa nghe thấy thế đã nhảy bật lên, - Hừm ! Bọn ta tới quy hàng, mẹ kiếp nhà ngươi tự quyết định được sao ? Còn khiến ta phải uổng một lạy, thật là đáng ghét !

Tào Hổng cũng chẳng phải kẻ vừa, thấy ông ta nói năng thô lỗ như vậy, lập tức rút kiếm ra : — Mẹ kiếp, cho các ngươi hàng đúng là sai lầm. Kẻ bại trận mà còn dám giở giọng huênh hoang, có tin ông cho ngươi một nhát không ?

Cao Lãm còn định chửi tiếp, Trương Hợp vội vàng ngăn lại. Lúc này, một tên lính từ hậu doanh chạy tới tâu : — Chúa công trở về rồi ! Thắng trận trở về rồi !

Các tướng hoan hô ầm ầm, không ai để ý tới Trương Hợp, Cao Lãm nữa, tất cả đều ùn ùn kéo về hậu doanh. Cao Lãm thấy không còn ai để ý đến mình, liền kéo Trương Hợp trách : — Ta thấy những kẻ này chẳng chẳng tử tế gì đâu, chẳng khác gì so với họ Viên kia. Lát nữa lão tặc đó đến, nếu sự không thành, chúng ta sẽ liều mạng với chúng !

— Nhưng Trương Hợp lại lắc đầu : — Liều cái gì ? Binh khí cũng nộp rồi, lúc này chỉ có thể nhẫn nhịn thôi…

https://thuviensach.vn

Hai người chưa nói xong đã nghe thấy một giọng nói đôn hậu : — Hai vị tướng quân ở đâu ? Mau mau dẫn đường ! – Sau đó thấy bọn người trong Tào doanh vây quanh một viên tướng quân bước tới. Người này không cao, đầu đội mũ khôi, mình mặc giáp sắt, mặt dính đầy khói bụi, đến nỗi chẳng nhìn rõ khuôn mặt ! Hai tướng còn chưa hết kinh ngạc, người đó đã đi đến trước mặt, cất giọng cười vang : — Hai vị tướng quân đến đây, đại sự của Tào mỗ có thể thành rồi !

Trương Hợp, Cao Lãm đưa mắt nhìn nhau, không thể tin viên tướng toàn thân dính bụi trường chinh này lại là Tào Tháo, điều này hoàn toàn khác so với sự uy nghi của một Thống soái ba quân. Hai tướng đi theo Viên Thiệu cũng đã gần mười năm, chỉ thấy Viên Thiệu ngồi chễm chệ ra lệnh cho tướng lĩnh, tỏ thái độ uy nghi hùng tráng, chưa bao giờ thấy hắn xông pha trận mạc, máu nhuộm chiến bào thế này. Nếu sớm biết Tào Mạnh Đức kiên nghị, quả cảm như vậy, hà tất phải vùi mình trong vũng bùn của Viên Bản Sơ kia ? Cách dụng binh cao thấp đã rõ, họ Tào này không thắng mới là lạ ! Hai tướng nhất loạt quỳ xuống đất : — Chúng tại hạ nối giáo cho giặc, mong Tào công thứ tội.

— Ha ha ha ! — Tào Tháo lau khuôn mặt đen sì, đưa tay ra đỡ họ dậy, — Nhớ lại thời Xuân Thu, Ngũ Tử Tư theo nhầm Ngô Vương Phù Sai, lại cố chấp không chịu tỉnh ngộ, cuối cùng gặp phải họa sát thân. Việc đó đâu thể sánh với Vi Tử bỏ nhà Thương hàng nhà Chu, Hàn Tín bỏ Sở theo Hán được ? Hai vị tướng quân bỏ tối theo sáng, có thể sánh ngang với các bậc tiền bối, hãy mau đứng dậy !

https://thuviensach.vn

Trương Hợp, Cao Lãm thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy lại thấy Hứa Du ở phía xa đang cười trộm, bất giác cảm thấy xấu hổ. Tào Tháo lại lên tiếng : — Lão phu phụng mệnh thiên tử thảo phạt gian thần, quy thuận lão phu cũng tức là quy thuận triều đình. Hai vị tướng quân về đây, tất cả binh mã trước kia vẫn do hai người thống lĩnh. Ta nhớ ở Hà Bắc hai vị đều có danh hiệu là hiệu úy bắc quân, đợi ta dâng sớ tâu lên triều đình, tấn phong hai vị làm tướng quân, đồng thời ban cho tước Đình hầu.

Không những không trị tội mà còn được thăng chức tước, thật ngoài sức tưởng tượng. Cao Lãm sững sờ hồi lâu rồi bất ngờ vỗ mạnh vào ngực : — Hôm nay minh công phóng hỏa Ô Sào, lại thêm bọn tại hạ quy thuận, quân Viên đã cạn kiệt lương thực, lòng quân ắt sẽ ly tán. Nếu chúa công tin tưởng, tại hạ nguyện dẫn binh mã tiên phong, san bằng doanh trại quân Viên, đánh cho chúng không còn mảnh giáp, phanh thây tên cẩu tặc Quách Đồ, tên tiểu tử Viên Đàm đó cho minh công xem ! — Cao Lãm là kẻ thô lỗ, chưa lúc nào quên nỗi nhục mà bọn Viên Đàm bắt hắn phải chịu. Tào Tháo kiềm chế sự phấn kích trong người : — Không vội, hôm nay để Viên Thiệu thưởng thức hai tin tốt lành này, cho hắn sợ vỡ mật, ngày mai tiếp tục xuất binh, xem hắn đấu lại chúng ta thế nào ! — Nói xong liền liếc nhìn Tuân Du và Quách Gia đứng ở phía sau. Hai người lần lượt gật đầu. Trương, Cao mặc dù đã hàng nhưng vẫn chưa thể tín nhiệm. Mặc dù đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng binh sĩ mệt mỏi và thương vong cũng nhiều, lúc này quyết chiến một trận e không hề dễ. Chi bằng cứ để cho Viên Thiệu thoi thóp một đêm, đợi khi tin mất kho lương truyền khắp doanh trại, lòng người hoảng loạn, lúc đó không cần đánh cũng thắng.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên không sai, sáng sớm hôm sau, khi quân Tào áp sát doanh trại quân Viên, bên trong đã loạn như ong vỡ tổ. Lúc tướng sĩ Hà Bắc đến hỏi chúa công của họ cách ứng phó thì phát hiện trong soái trướng chẳng có ai. Viên Thiệu thấy đại họa sắp giáng xuống, liền bỏ lại binh lính chạy trốn ngay trong đêm…

Không còn Thống soái, quân Viên đành đóng chặt cửa trại, lúc này chẳng ai quan tâm tới chuyện tận trung với ai, tất cả chỉ lo giữ cái mạng của mình ! Tiếng trống trận ầm ầm thúc giục, đột nhiên giữa đám quân Tào xuất hiện một vị tướng mặc áo bào trắng, tây cầm thương bạc cất giọng quát lớn : - Đã đến nước này, hôm nay nhất định phải san bằng quân Viên ! Tất cả xông lên cho ta ! — Hô xong liền huýt một tiếng sáo chói tai, sau đó dẫn theo mười mấy kỵ sĩ xông thẳng về phía trước dưới làn tên bắn như mưa. Mười mấy thanh giáo dài cùng chọc tới, kẹp chặt cửa trại rồi nâng lên, cửa trại quân Viên đổ rầm ! Cửa trại bị phá, quân lính ở phía sau tràn lên như sóng cuộn, hễ thấy địch là điên cuồng đâm chém.

— Là Trương Tú ! Là tướng quân Trương Tú ! — Có người nhanh mắt hét lên.

Trương Tủ múa giáo dài chẳng khác nào rắn bạc ra khỏi hang, ông ta dẫn theo kỵ binh thân cận tung hoành ngang dọc, phi đến đâu xác chết chất thành đống cho đó. Tào Tháo vỗ gối liên tục khen ngợi : — Hay lắm ! Thông gia tốt của ta phải được phong làm Vạn hộ hầu !

Lưu Huân thấy vậy không thể nhịn được nữa, vừa thúc ngựa vừa quát quân lính của mình : — Không được để Trương Tú tranh lên trước, mau xông lên cho ta ! — Quân của Lưu Huân coi giết

https://thuviensach.vn

địch chỉ là việc nhỏ, tranh giành mới là việc lớn, cứ bạt mạng xông lên như nhìn thấy núi vàng núi bạc. Hai đội quân này tản ra tứ phía, mặc sức chém giết khiến ý chí chiến đấu của quân Viên sụp đổ hoàn toàn, đại doanh nháo nhác, cửa trại tan tành, đám bại quân đông nghịt vứt bỏ áo mũ, bỏ chạy thục mạng lên phía bắc.

Quân Tào bị o ép gần một năm, lúc này đây mọi nỗi căm giận như được trút bỏ. Ngay cả các tướng xưa nay vẫn giữ quân kỷ nghiêm minh, giờ cũng chẳng quan tâm xem Tào Tháo có truyền lệnh hay không, tất cả dẫn theo binh lính điên cuồng xông lên, kẻ đuổi giết, người đoạt trại, ngay cả đội hổ báo kỵ cũng không kìm nổi mà lao tới. Tiếng chém giết càng lúc càng kịch liệt, rồi chuyển dần sang tiếng hò reo vang động cả một vùng trời !

Cuộc chiến gian khổ cuối cùng cũng đã kết thúc, từ nay thế cục Trung Nguyên đã được viết lại. Tào Tháo không nén nổi sự vui sướng, ông bỏ lại chiến trường hỗn loạn, một mình phi ngựa trên đồng hoang, ngửa mặt lên trời cười sảng khoái…

« Giấc mơ Yên Triệu ».

Tháng 10 năm Kiến An thứ năm (năm 200 sau Công Nguyên) , trận chiến Quan Độ cuối cùng cũng kết thúc với chiến thắng thuộc về Tào Tháo. Viên Thiệu chuẩn bị không chu toàn, lại thêm việc hành động không quyết đoán khiến kho lương ở Ô Sào bị quân Tào đốt sạch, việc các đại tướng Trương Hợp, Cao Lãm lần lượt đầu hàng càng khiến lòng quân hoảng loạn, không còn sức chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Lúc mới khởi binh, Điền Phong, Thư Thụ đã hết mực khuyên Viên Thiệu không được vượt qua Hoàng Hà, Viên Thiệu nhất quyết không nghe, nay lâm cảnh khốn cùng lại mất đi lương thực, gần mười vạn đại quân như rắn không đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra binh biến, không ai có thể chỉ huy bọn họ rút lui cả trăm dặm, vượt qua sông trở về phía bắc. Trong lúc bất lực, Viên Thiệu dẫn theo Viên Đàm và các tướng lĩnh tâm phúc như Quách Đồ hốt hoảng bỏ chạy, vượt qua Hoàng Hà rút về Thương Đình, bỏ lại toàn bộ đại quân cùng với doanh trại, quân nhu, vũ khí!

Sau khi Viên Thiệu bỏ trốn, đại quân Hà Bắc hoàn toàn sụp đổ, dưới sự tấn công quyết liệt của Tào Tháo, gần mười vạn người giẫm đạp lên nhau bỏ chạy về phía bắc. Hạ Hầu Đôn, Trình Dục nhận được tin chiến thắng, dẫn quân quây đánh từ hai hướng đông tây; Ngụy Chủng đóng ở Hà Nội cũng dẫn quân đi dọc Hà Tây chặn đường đi lên Hà Bắc. Bại quân Hà Bắc tử thương trầm trọng, vừa không có lương thảo lại chẳng có thuyền bè, phần lớn bị chặn ở bờ nam, trở thành tù binh của quân Tào…

Khi Tào Tháo dẫn theo Tuân Du, Quách Gia, Hứa Du và những người khác bước vào ngọa trướng của Viên Thiệu, tất cả đều kinh ngạc - Đây là đại trướng nghị sự lâm thời ư, còn lộng lẫy hơn cả hoàng cung Hứa Đô. Màn trướng thêu chu tước thiên nga, giường ngủ phủ chăn gấm mềm mại. Bên cạnh giường dựng một giá áo, mũ giáp và kiếm đã bị mang đi, chỉ còn một bộ áo lụa cẩm tú, sợi vàng lóng lánh. Phía sau dựng một bình phong dài tám thước, trên viết bài *Tiêu diêu du* của Nam Hoa Tử, đó là bút tích thật của bậc thầy thư pháp Sư Nghi Quan. Trà kỷ làm bằng gỗ đàn

https://thuviensach.vn

tím thượng hạng, trên bày hộp phỉ thúy cao ba thước, bến trong cắm mấy cây lệnh tiễn bằng vàng, mấy thứ đồ chơi ngọc ngà lấp lánh, một ngọn đèn tê giác làm bằng đồng xanh, còn có mấy cuốn sách. Trong đại trướng có một chiếc đỉnh đồng vuông vắn, mùi ngải súng huệ tỏa hương thơm phức. Cạnh chỗ ngồi bày hai chậu than, lửa vẫn đang cháy dở, cũng không biết bên trong được đốt loại gỗ than gì đặc biệt mà không ngửi thấy một chút khí hắc nào. Nổi bật nhất là hai hòm lớn làm bằng gỗ long não đặt ở phía tây, văn thư bằng thẻ trúc chất đống bên trong chẳng khác nào một hòn núi nhỏ, nhiều tới nỗi không đậy được nắp. Tào Tháo chậm rãi bước tới giữa trướng, đưa mắt nhìn những thứ đồ cổ, châu báu, sách cổ mà xuýt xoa: — Mười năm trước đại trướng của Viên Thiệu đã xa hoa dâm mị, thật không ngờ hắn càng ngày càng biết hưởng thụ, xem ra cũng chẳng kém gì tiểu đệ hoàng đế của hắn!

Quách Gia liếc nhìn Tào Hồng và Lưu Huân đứng ngoài trướng, cười nhạo nói: — Chúa công, lần này may mà được hai vị tướng quân Tử Liêm, Tử Đài dẫn quân bảo vệ, những thứ ở đây mới không bị loạn quân tranh cướp mất.

— Chưa chắc! - Tào Tháo nhìn hai người nói giọng hài hước, - Bại binh thì không cướp, chỉ e hai tên hám của này đã kiếm chác được không ít. - Tào Hồng, Lưu Huân cúi đầu chỉ cười không nói. Tào Tháo đoán không sai, bọn họ vừa xông vào doanh trại quân Viên liền mở to mắt tìm kiếm châu báu, những thứ thật sự giá trị ở đại trướng này đã bị họ mang về bản trại từ lâu, chỉ để lại những thứ không thể mang đi và hàng loại hai, trong lúc Tào Tháo còn chưa đến, hai người bọn họ còn cãi nhau một trận kịch liệt vì chia chác không đều.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo cầm quyển trúc trên soái án mở ra xem, đó là cuốn *Nhị kinh phú* của Ban Cố, rồi đến cuốn *Lỗ linh quang điện phú* của Vương Diên Thọ, lại lật đến cuốn sấm thư *Đế lãm hi* Tào Tháo quẳng sách xuống nhếch miệng cười: — Không thơ phú thì là sấm vĩ, phẩm vị của Viên Thiệu cao hơn ta nhiều.

Tuân Du thở dài: — Hai quân đối đầu, dốc sức ứng chiến còn không thể thắng, ỵ còn lòng dạ đi đọc những thứ này, bảo sao Viên Bản Sơ không thất bại?

— Bốn đời nhà hắn làm Tam công, có đọc hay không cũng phải bày ra như vậy. — Tào Tháo quay người lại, tiện tay lấy một quyển trúc trong hòm lật ra xem, chỉ thấy chữ nghĩa nguệch ngoạc liền bật cười: — Đây là thư ai viết cho Viên Thiệu, chữ xấu quá... Hạ quan Tần Nghi Lộc Huyện lệnh huyện Trất vấn an Đại tướng quân... - Đọc xong câu đầu Tào Tháo liền nổi cơn thịnh nộ: — Tên nô tài vô liêm sỉ Tẩn Nghi Lộc dám cấu kết với Viên Thiệu!

Quách Gia khinh bỉ nói: — Tiểu nhân mãi vẫn là tiểu nhân, chỉ biết a dua, nịnh hót, bợ đỡ kẻ quyền quý. Đâu thể ngờ chúa công lấy ít thắng nhiều, dương uy Quan Độ. Có cuốn văn thư này làm bằng chứng, trở về sẽ trị tội thông đồng với giặc của hắn, một đao là xong!

— Không cần, hắn chết rồi. — Hứa Du tiếp lời, — Lần trước Lưu Bị tới Nhữ Nam cấu kết với Lưu Tịch làm loạn, Tần Nghi Lộc cũng đồng mưu với chúng, sau đó bọn họ bị Tào Nhân tướng quân đánh bại, Tần Nghi Lộc lại muốn phản Lưu Bị, kết quả bị Trương Phi giết chết.

https://thuviensach.vn

Hay tin Tần Nghi Lộc đã chết, Tào Tháo nhẹ nhõm vô cùng, sau này không còn sợ hắn đi rêu rao chuyện của Đỗ thị nữa. Tào Tháo quẳng quyển trúc xuống đất, cười nhạo: - Kẻ bề ngoài phục tùng nhưng trong bụng lại ngầm làm phản như hắn gặp Lưu Bị há chẳng phải múa rìu qua mắt thợ hay sao? Tên tiểu nhân đó không đáng nhắc tới, tên giặc tai to thế nào rồi? Cũng chạy về Hà Bắc cùng Viên Thiệu rồi hay sao?

— Chạy lâu rồi. — Hứa Du cười nhạt nói, Lưu Bị từ Nhữ Nam trở về chưa được hai ngày thì nói muốn đi Kinh Châu giúp sức cho Lưu Biểu, nhưng ngay cả chăn màn cũng mang theo, chắc sớm đoán được Viên Thiệu sẽ thua trận nên tìm cớ bỏ trốn. Tên Lưu Huyền Đức như con chuột trên thuyền, hắn luôn dự đoán được thuyền có chìm hay không, bản lĩnh này chứng tỏ hắn chẳng hề đơn giản.

Tào Tháo nghiến răng: - Hừm! Sẽ có ngày ta lấy mạng tên cẩu tặc ấy để hả mối hận trong lòng! - Nhưng nghĩ đến Quan Vũ, cảm giác hụt hẫng lại nhói lên, Tào Tháo chỉ vào đống sách trong hòm, — Đi gọi Lộ Túy, Phồn Khâm đến, đọc kỹ một lượt những cuốn sách này xem Viên Thiệu còn có âm mưu gì.

Bên ngoài vang tiếng huyên náo, Vương Tất tất tưởi chạy vào: - Khởi bẩm chúa công, các vị tướng quân đuổi theo bại quân đã trở về, phần lớn đám quân Viên chưa kịp qua sông đã bị bắt, ít cũng phải đến nám sáu vạn.

- Nhiều vậy sao... — Tào Tháo không những không vui, ngược lại còn cau mày, - Dẫn ta đi xem. - Vừa bước ra khỏi cửa trướng, đám Tiên Vu Phụ, Tề Châu đẩy một kẻ bị bắt sống tóc tai

https://thuviensach.vn

bù xù đi đến. Hứa Du vừa thấy mặt liền biến sắc, không đợi các tướng lên tiếng liền cướp lời: — A Man, huynh mau nhìn xem, Thư Thụ đến đầu hàng rồi! — Hắn và Thư Thụ cùng ở Hà Bắc nhiều năm, mặc dù quan điểm khác xa nhau, nhưng cũng khắm phục tài nâng của Thư Thụ, điều quan trọng hơn dù hắn sang hàng Tào Tháo, nhưng lại chẳng có ai cùng hội cùng thuyền, rất cần một người có tình hình gần giống với mình để giúp đỡ lẫn nhau, vì vậy mới tranh nói trước là đến đầu hàng, để giữ lại cho Thư Thụ một con đường sống.

Nào ngờ Thư Thụ chẳng thèm đếm xỉa tới chút tình nghĩa của Hứa Du, còn rướn cổ lên, hất tóc ra sau gáy, dõng dạc nói: - Ta đây không đầu hàng, ta bị quân của các ngươi bắt!

Tào Tháo quan sát kỹ ông ta một lượt từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: - Ngày trước khi ở Hà Bắc, ta đã khâm phục tiên sinh túc trí đa mưu, tiếc là sông lớn ngăn cách, khó cùng ngài mưu việc lớn. Không ngờ một nhân vật lớn như ngài, ngày hôm nay cũng đã bị bắt.

Thư Thụ cười gượng: - Đại tướng quân của ta thất sách vô dụng, bỏ quân chạy trốn. Tại hạ đầu óc kém cỏi, bị bắt cũng là lẽ đương nhiên.

Tào Tháo vốn đã mến mộ từ lầu, lại thấy ông ta cười đau khổ, càng động lòng trắc ẩn: — Không phải ngài đầu óc kém cỏi, tất cả đều do Viên Bản Sơ ngang ngạnh cố chấp, không nghe lời hiền lương nên quân Hà Bắc mới gặp phải kiếp nạn này. - Nói đoạn ra hiệu cho Tiên Vu Phụ cởi trói cho Thư Thụ, — Thư tiên sinh, trận chiến Quan Độ đã phân rõ thắng bại, nhưng loạn lạc chưa yên,

https://thuviensach.vn

bốn biển chưa định, tiên sinh có nguyện cùng mưu đại sự với ta hay không?

Thư Thụ nhìn vị tướng dáng vóc không cao nhưng lòng dạ rộng lượng đang đứng trước mặt mình, hối hận ngày trước chọn nhầm chúa, nhưng người từng đọc sách sao có thể làm kẻ phản đổ? Hắn thẫn thờ một lúc, xong vẫn từ chối: — Đa tạ ý tốt của minh công, nhưng người nhà của tại hạ đều ở Hà Bắc, tính mạng họ nằm trong tay Viên Thiệu. Nếu ta hàng chúa công, cha con Viên Thiệu há không giết họ để trút giận? Cầu mong minh công nhanh chóng ban cho ta được chết, vừa có thể bảo toàn được tính mạng già trẻ trong nhà, lại vừa giữ được danh tiết bất khuất, tại hạ cảm tạ khôn xiết.

Hứa Du cũng không đành lòng: - Ông cứ suy nghĩ cho kỹ, mưu đại sự thì không nên màng chuyện nhỏ nhặt…

- Hứa Tử Viễn, ông đừng nói nữa. - Thư Thụ xua tay, - Hai chúng ta không thể so với nhau được, ông ỷ thế ăn hiếp người ta, chuyên quyền lại ăn hối lộ, vợ con già trẻ đều bị Thẩm Phối bắt nhốt vào đại lao, trận chiến này dù thắng hay thua thì kết cục của họ cũng không thể khác được, nhưng ta thì khác! Hơn nữa Thư mỗ da mặt mỏng, không thể làm được cái việc bán chúa cầu vinh như ông! — Một câu nói khiến Hứa Du mặt đỏ phừng.

Biết ông ta đã quyết ý xin được chết, Tào Tháo thở dài: — Nếu sớm có tiên sinh phò tá, thiên hạ đã chẳng đáng lo... Đáng tiếc! Đưa Thư tiên sinh... - Vừa định truyền lệnh sau khi xử tử ông ta sẽ mai táng chu đáo, Hứa Du bỗng ghé sát tai nói nhỏ: - Chúa công đừng vội giết, hãy nhốt ông ta lại, cho phao tin ra ngoài là

https://thuviensach.vn

ông ta đã đầu hàng, Viên Thiệu biết tin tất sẽ hại cả nhà lớn bé. Đến lúc đó ông ta đã kết thù với Viên Thiệu, ắt sẽ một lòng phò tá chúa công.

Hai mắt Tào Tháo rực sáng, lập tức đổi giọng: - Đưa Thư tiên sinh vào doanh trại của ta trông coi cẩn thận, giết hay không sau này bàn tiếp.

Thư Thụ là người thông minh, đoán được ngay những điều Hứa Du nói, lập tức nổi giận chửi mắng: — Hứa Tử Viễn, hạng tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, ta không tha cho ngươi! Thả ta ra! Mau thả ta ra... - Quân sĩ lập tức đưa Thư Thụ đi. Tuân Du, Quách Gia cũng đoán được chủ ý của Hứa Du, chỉ là nể mặt Tào Tháo, không muốn mắng hắn ta là kẻ thất đức.

Tào Tháo đã có dự tính của mình nhưng ngoài miệng lại không nói, sau đó dẫn mọi người trở về hành dinh. Thấy quân Hà Bắc bị bắt cởi hết mũ giáp, buộc tay sau lưng, dây thừng nối thành sợi dài, hàng này nối tiếp hàng kia nhìn không thấy điểm cuối, số lượng còn nhiều gấp mấy lần số quân Tào áp giải, Tào Tháo liên tục lắc đầu: — Tù binh quá nhiều, lương thực của chúng ta không đủ cho họ dùng.

Tuân Du cười nói: - Điều này không khó, vừa phá được Viên Thiệu, khó khăn ở các vùng cũng được hóa giải, bây giờ hạ lệnh trưng thu lương thảo không thành vấn đề.

Tào Tháo chẳng thể cười nổi, thầm nghĩ: Quan lại ở những quận huyện đó có ai không phải do ta đề bạt? Trong lúc ta khó khăn thì đểu khoanh tay đứng nhìn, toàn một lũ gió chiều nào theo

https://thuviensach.vn

chiều ấy. Ngoài Lý Điển ra chẳng ai mang cho ta một hạt lương thực, giờ bình an vô sự rồi thì lại quay ra nịnh bợ. Trên đời này, lòng người là thứ bạc bẽo nhất! Hạng người như chúng chẳng lẽ không đáng chết... Thôi bỏ đi, thiên tử còn chẳng một lòng một dạ với ta, huống chi là người khác? Anh hùng phải có chí ôm trọn trời đất, cũng phải có tấm lòng bao dung bách tính…

Đương suy tư thì thấy hai thư tá Lộ Túy, Phồn Khâm chạy đến quỳ trước cửa trại: - Chúng tại hạ có chuyên quan trọng cần bẩm báo chúa công.

- Nói đi. - Tào Tháo nhìn đám quân lính bị bắt sống, chẳng buồn quay lại nhìn hai người họ. Lộ Túy khó xử, nhìn một lượt những người đang có mặt, lắp bắp nói, — Bọn tại hạ phát hiện trong đống sách thu được... có không ít quan lại địa phương viết thư đầu hàng Viên Thiệu, thậm chí còn có... còn có…

— Còn có cái gì?

Lộ Chiêu nghiến răng: — Còn có cả mật thư thông đồng với Viên Thiệu của tướng lĩnh trong doanh trại chúng ta!

Vừa dứt lời, những người có mặt đều chết lặng, có người thẫn thờ, có kẻ tức giận, có người sợ hãi, có kẻ chua xót, nhưng không ai dám nói gì, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Tào Tháo, thiết nghĩ với bản tính hay thù vặt, chắc chắn ông sẽ nổi trận lôi đình và truy cứu đến cùng. Ai ngờ Tào Tháo chỉ thờ dài một hơi, chậm rãi nói: - Ta cũng đoán được, người muốn đi theo Viên Thiệu cầu con đường sống không chỉ có một mình Từ Đà... Các ngươi dẫn theo mấy tên lính khiêng những cuốn sách đó, đến đây.

https://thuviensach.vn

- Vâng. - Lộ Túy, Phồn Khâm nhận lệnh quay đi.

Các quan văn võ lập tức đề cao cảnh giác, kẻ có tật thì tim đập thình thịch, mặt mày tái mét, lo lắng chân tướng sắp bị bại lộ, người ngay thẳng thì chỉ nghĩ tới chuyện kẻ làm phản đang đứng ngay cạnh mình mà dựng tóc gáy. Chẳng ai dám nhìn ai vì sợ đoán bừa sẽ phạm vào kỵ húy, tất cả đều ngẩng cao đầu không dám hé miệng, chỉ nhìn đám lính khiêng hai chiếc hòm đặt ở trước cửa trại. Hứa Du không liên quan nên cảm thấy thoải mái, cười ha ha nói: — A Man huynh, giờ những cuốn sách này đã được bày ra trước mắt, chỉ cần xem là có thể bắt gọn đám phản loạn trong doanh trại! — Lời này chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, mọi người càng thêm căng thẳng, tâm trí như bị đá đè.

Tào Tháo lắc đầu, mặt không chút biểu cảm: - Đốt hết đi.

— Đốt? — Không chỉ Hứa Du mà tất cả những người có mặt đều không tin vào tai mình.

Tào Tháo không thấy ai phản đối liền đích thân cầm ngọn đuốc trong tay tên lính, sau khi bén lửa tiện tay ném xuống, đống quyển trúc chất cao như núi lập tức bốc cháy ngùn ngụt. Ông nhìn mọi người xung quanh nói lớn: - Khi Viên Thiệu mạnh, ta còn không thể tự bảo vệ mình, huống hồ là người khác? Trung gian thị phi đều đốt hết, kẻ trong sạch không được sinh lòng nghi ngờ, kẻ lòng dạ vẩn đục phải tự biết sửa, từ nay về sau không ai được nhắc đến chuyện này nữa... Lão phu mệt rồi, các ngươi cũng đã vất vả, không còn chuyện gì thì mau trở về nghỉ ngơi đi. — Nói đoạn, Tào Tháo phất tay áo trở vào viên môn, để lại đống lửa đang bốc cháy

https://thuviensach.vn

ngùn ngụt cùng với những khuôn mặt cảm kích đến rơi nước mắt…

Tào Tháo cúi đầu chậm rãi bước đi, đột nhiên thấy phía sau có người cười ha hả nói: - Kế thiêu hủy văn thư của chúa công thật là cao minh! - Tào Tháo quay đầu lại nhìn — Hứa Du đã theo ông ta vào trong.

- Sao Tử Viễn nói vậy?

Hứa Du vuốt râu mà rằng: - Ông có thể lừa được người khác, nhưng sao qua nổi mắt ta? Ngày trước Quang Vũ diệt Vương Xương, cũng đã đem đốt toàn bộ văn thư tư thông của các tướng dưới trướng với Văn Xương, lệnh cho kẻ làm phản phải tự sửa chữa, sau đó các tướng càng trở nên trung thực, dễ bảo hơn. Nay ông cũng học theo, cho rằng ta không biết hay sao?

- Tào Tháo im lặng nhìn vị bằng hữu trước mặt, thấy hắn thông minh quá mức rồi! Nhưng dẫu sao trước đây cũng có chút giao tình, lại là người lập được công đầu giúp quân Tào phá được Viên Thiệu, đành nhẫn nhịn tươi cười nói: - Tử Viễn à, hai huynh đệ chúng ta quá hiểu nhau rồi, cần gì phải nói rõ ra.

— A Man, ta vì giúp ông mà bỏ cả gia đình, nay cô độc một mình, ông định báo đáp thế nào?

Không hiểu sao khi Hứa Du hiến kế, Tào Tháo nghe hắn gọi tên mình thì thấy vô cùng thân thiết, nhưng giờ lại thấy chối tai gai mắt! - Tào Tháo gật đầu, mỉm cười nói, — Nếu Tử Viễn huynh không chê, hãy ở lại phủ của ta làm quân sư Tế tửu.

https://thuviensach.vn

Hứa Du nhíu mày: — Chỉ là một chức Tế tửu nhỏ nhoi, để ta đứng dưới Tuân Công Đạt, ngang hàng với tên Quách Gia, ông cũng thật biết cách đối đãi với ta đấy chứ?

- Đừng nói vậy, - Tào Tháo nắm tay hắn, ghé sát tai, — Ta sao có thể đối xử tệ bạc với huynh, mặc dù là quân sư Tế tửu, nhưng tiền bạc, dinh thự, nhung lụa, bổng lộc tất nhiên sẽ không giống người khác.

— Vậy còn được. - Hứa Du hoan hỉ, — Thể diện, vàng bạc, mỹ nữ, nói trắng ra chẳng phải đời người chỉ mong có được những thứ đó hay sao?

Hai người đi đến tẩm trướng của Viên Thiệu, Tào Tháo ngồi trước bàn của Viên Thiệu, tiện tay lấy một quyển trúc còn chưa viết, bắt đầu viết biểu chương thắng lợi. Hứa Du ngồi bên cạnh, dõng dạc kể lại những chuyện trước đây, Tào Tháo chỉ nghe cho xong chuyện. Một lúc sau Vương Tất đến báo cáo: - Đã kiểm tra xong số quân bị bắt sống, tổng cộng có hơn bảy vạn tên.

— ừm. - Tào Tháo mải viết, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, — Ta biết rồi.

Vương Tất lại nói: - Tên Thư Thụ xông ra cửa trướng, cướp ngựa bỏ chạy lên phía bắc, chưa ra đến cửa doanh trại thì đã bị quân lính bắt lại.

— Hừm! — Tào Tháo cố ý liếc nhìn Hứa Du, rồi quay ra căn dặn Vương Tất, — Tuy là kỳ tài nhưng không dốc sức vì ta, giữ lại tất sẽ gây họa, lôi ra viên môn chém đầu! - Lại chỉ vào chiếc giường ngủ của Viên Thiệu, — Còn nữa, hôm nay ta ngủ ở đây,

https://thuviensach.vn

bảo Hứa Chử đem quân tới bảo vệ. Bảo quân lính đem gấm lụa của Viên Thiệu vứt đi, đổi chăn màn cũ của ta, tất cả châu báu, sách vở mang hết đi. Trướng này đã thuộc về ta thì phải sắp xếp theo ý ta!

Hứa Du tưởng rằng mình đã được sủng tín, vẫn còn đắm chìm trong sung sướng, chẳng thèm đếm xỉa tới sự sống chết của Thư Thụ, cũng không nhận ra ý tứ của Tào Tháo, còn nói lời bóng gió: - Thư Thụ đúng là một kẻ ngốc, cánh tay dài không ngăn được quỷ đoản mệnh, đã muốn tìm đến cái chết thì cho hắn toại nguyện.

Tào Tháo đã viết xong biểu chương chiến thắng: - Tử Viễn, lại đây xem giúp ta.

— Được! — Hứa Du tiến lại gần đọc.

Đại tướng quân Nghiệp hầu Viên Thiệu, trước cùng vời Ký Châu mục Hàn Phức lập Lưu Ngu lên lâm Đại tư mã, khắc ngọc tỉ, đưa, Ngu lên làm bù nhìn rồi lại nói đó là số trời. Thiệu nói với thẩn rằng: "Đóng đô ở thành Chân, muốn lên ngôi báu". Hẳn tự ý cho đúc ấn vàng, hiếu liêm kế sử đểu theo Thiệu. Em là Thái thú Tế Âm tên Viên Tự còn nói với Thiệu: "Nay thiên hạ đại loạn, ý trời đứng về phía nhà ta, thần linh làm chứng, chính là tôn huynh. Nam huynh và thuộc hạ đểu muốn huynh lên ngôi. Nam huynh nói, xét về tuổi thì bắc huynh lớn, xét về vị trí thì bắc huynh cao hơn, sau đó mang ngọc tỉ đến dâng, để Thiệu tiến đánh Tào Tháo". Tổ tông họ Viên nhiều đời hưởng ân phúc của triều đình, vậy mà lại sinh ra lũ phản nghịch vô đạo, làm chuyện bất nghĩa. Thần liền điều động binh mã, đánh trận ở Quan Độ, nhờ vào uy thế của triều đình mà giết được tám viên đại tưo71ng của Viên Thiệu là bọn Thuần Vu

https://thuviensach.vn

Quỳnh, đánh tan quân giặc. Thiệu và con trai Viên Đàm đã bỏ trốn. Chém đầu được hơn bảy vạn, quân nhu tài vật nhiều vô kể.

Đoạn đầu Hứa Du còn cảm thấy hay ho, nhưng đọc đến câu "Chém đầu được hơn bảy vạn" , thì sợ đến nỗi suýt chút nữa ngã ra: - Ông muốn chém đầu hết bảy vạn quân bị bắt sống đó?

Tào Tháo nở nụ cười nhạt: - Giữ bọn họ lại thì thật tốn quân lương, thả họ về há chẳng phải giúp Viên Thiệu chấn hưng thế lực sao? Huống hồ bọn họ cũng giống như Thư Thụ, cha mẹ vợ con đều ở Hà Bắc, ẩn họa không thể giữ được! Ngày trước, Bạch Khởi nước Tần đã giết bốn mươi vạn quân địch ở Trường Bình, nay ta chỉ giết có bảy vạn, có thấm tháp gì đâu?

Hứa Du nhìn khuôn mặt đang cười của Tào Tháo mà sống lưng lạnh toát. Giết bảy vạn người có thấm tháp gì đâu? Lời nói nhẹ bẫng như không, hoàn toàn khác so với kẻ vừa đốt sách lúc nãy.

Đến lúc này Hứa Du mới ngộ ra phần nào, Tào Tháo đã không còn là tên tiểu sinh năm xưa, xem ra khó hầu hạ hơn cả Viên Thiệu, không những vậy còn rất giỏi tâm kế, giỏi ngụy trang, thuận ông ta thì sống, chống ông ta thì chỉ có con đường chết…

- Tử Viễn, có một việc phải phiền ông giúp.

—Vâng... Chúa công! - Hứa Du bỗng đổi cách xưng hô.

Tào Tháo đưa cho hắn một cây lệnh tiễn: — Ông đi nói với Vu Cấm, bảo hãy đào mấy cái hố thật lớn, thật sâu, đợi đến đêm

https://thuviensach.vn

khuya tĩnh lặng, đưa quân Hà Bắc từng tốp đến bờ hố, sau đó... - Nói đến đây, đưa tay làm động tác chặt đầu.

- Tại hạ... hiểu... hiểu rồi ạ…

Tào Tháo vỗ mạnh vào vai hắn ta, cười nham hiểm: — Dặn bọn họ làm cho sạch sẽ một chút, chớ gây ra phiền phức... Vất vả rồi, Tử Viễn hiền đệ!

- Không dám... — Hứa Du suýt chút nữa thì ngã khuỵu xuống đất, cố gượng đứng vững, ôm cây lệnh tiễn lẩy bẩy đi ra. Tào Tháo nhìn theo điệu bộ ấy hài lòng bật cười — Vàng bạc châu báu có thể không tiếc, nhưng tôn ti thì nhất định phải rõ ràng, tuyệt đối không thể để có người cậy công kiêu ngạo! Chỉ khi có được uy nghiêm bất khả xâm phạm, mới có thể khiến cho kẻ địch khiếp sợ, mới có thể cai quản được quan viên và trị vì xã tắc.

Hứa Chử dẫn theo mấy tên lính thân cận bước vào trong trướng, cho tất cả châu báu bảo vật vào trong hòm, gấp chăn êm nệm ấm của Viên Thiệu mang đi, đổi thành chân đệm cũ, lúc này Tào Tháo mới duỗi hai tay nằm xuống, bắt đầu mơ giấc mơ đẹp của ông... Trận chiến Quan Độ chỉ là khởi đầu, bước tiếp theo ông muốn vượt qua Hoàng Hà đánh tới Lạc Thủy, tiêu diệt Viên Thiệu chinh phục Hà Bắc, sau đó tiếp tục đoạt Kinh Châu, bình Giang Đông, định Tây Bắc, thu Tây Thục, phục hưng thiên hạ Đại Hán! Sau đó... Tào Tháo đột nhiên mở mắt, giấc mơ đẹp của ông bỗng xuất hiện một cơn ác mộng đáng sợ — Đó là một tấm lụa ướt sũng máu, phía trên viết “Trừng phạt kẻ ngông cuồng này.” Chữ “này” ở cuối còn kéo dài ra, dường như vẫn đang chảy máu.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo tự hỏi: Nếu thực sự có một ngày không cần đánh trận nữa thì ông sẽ đi đâu về đâu? Sẽ trả lại binh quyền cho thiên tử rồi lui về ở ẩn? Ông đã có được uy quyền bất khả xâm phạm như thiên tử, sao có thể toàn thân mà lui được? Lẽ nào vứt bỏ quyền lực, để vị hoàng đế với muôn vàn điều bất mãn với mình tùy ý chém giết hay sao? Nếu lại có thêm một vụ "chiếu thư trong đai ngọc" , lúc đó biết phải đi đâu về đâu?

Ông khắc khoải hồi lâu mà vẫn không tìm được đáp án như ý, quyết định không nghĩ nữa, trở mình ngủ tiếp. Thiên hạ vẫn chưa thái bình, hết hạ rồi lại sang thu, hà tất phải lo lắng muộn phiền vì những chuyện còn chưa tới... Hai mươi năm trước vui vẻ nâng chén cùng Viên Thiệu, nào biết sẽ có ngày hôm nay? Cần gì đến hai mươi năm! Năm ngoái cùng Lưu Bị đối rượu luận anh hùng, cũng đâu thể ngờ lại trở mặt thành thù?

Âu cũng là thói đời, mọi chuyện hãy cứ thuận lẽ tự nhiên...

Chú thích

[←1]

Hạ Bì thuộc tỉnh Giang Tô, thời xưa được gọi là Bì quốc, Hạ Bì. Là đô ấp thời Thương Chu, vào thời Xuân Thu, Tống Tương Công đã cho tu tạo thành thành ấp, thời Tần được gọi là huyện Bì. Đến thời nhà Hán, Hạ Bì từng là kinh đô nước Sở, khi Hàn Tín được phong làm Sở vương đã đóng quân tại đây. Thời Đông Hán được đặt làm Hạ Bì quốc, quản hạt 17 thành, bắc giáp tỉnh Sơn Đông, nam kéo dài đến Gia Sơn tỉnh An Huy, tây đến Đồng Sơn tỉnh Giang Tô, đông đến đất Liên Thủy.

https://thuviensach.vn

[←2]

Có tâm làm điều thiện, dù thiện cũng không thưởng, vô tâm làm điều ác, dù ác cũng không phạt.

https://thuviensach.vn

[←3]

Quyển giết kẻ vi phạm quân lệnh triều đình.

https://thuviensach.vn

[←4]

Loài ngựa có mồ hôi đỏ như máu.

https://thuviensach.vn

[←5]

Là mũ của các vị cận thần của thiên tử như Thị trung, Hoàng môn thị lang, Thị ngự sử, trên mũ thường dùng đuôi chồn (điêu) và sức hình cánh ve (thiền, sau gọi chệch thành thuyền) để trang trí. Vương Doãn từng giữ chức Thị ngự sử nên có chiếc mũ này. Tương truyền, mỹ nhân Điêu Thuyền là thị nữ chuyên quản mũ điêu thuyẹn trong cung.

https://thuviensach.vn

[←6]

Tả truyện hay *Tả thị Xuân Thu* là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn thời Xuân Thu, từ năm 722 TCN đến nâm 468 TCN.

https://thuviensach.vn

[←7]

Viên Diệu Khanh, tức Viên Hoán. Trong cuộc chiến loạn cuối thời nhà Hán, Viên Hoán phiêu dạt dọc vùng Giang, Hoài. Ban đầu đi theo Viên Thuật, sau dưới trướng Lã Bố. Năm Kiến An thứ ba (năm 198) , Tào Tháo tiêu diệt Lã Bố, Viên Hoán lại quay sang đi theo Tào Tháo, được phong làm Nam bộ đô úy, về sau được bổ nhiệm các chức vụ như Gián nghị đại phu, Lang trung lệnh. Luôn tận tâm làm tròn chức trách, dám nói những lời ngay thẳng.

https://thuviensach.vn

[←8]

Một loại binh khí cổ.

https://thuviensach.vn

[←9]

Người quân tử không phải là khí cụ.

https://thuviensach.vn

[←10]

Lã Lãm (Lã thị Xuân Thu) là bộ sách do Lã Bất Vi — Thừa tướng nước Tần thời Chiến Quốc sai các môn khách soạn ra những điều minh biết, hợp lại thành sách. Bộ sách này hoàn thành vào năm thứ 8 đời Tần vương Chính (239 TCN).

https://thuviensach.vn

[← 11]

Nhà tích điều thiện tất có dư niềm vui.

https://thuviensach.vn

[←12]

Vì bằng hữu không tiếc mạng sống

https://thuviensach.vn

[←13]

“Phong” nghĩa là to lớn, “hi” là lợn, “tu” nghĩa là dài, “xà” là rắn. Phong hi tu xà chỉ kẻ cầm thú.

https://thuviensach.vn

[←14]

Binh lính ngoài biên chế ở địa phương.

https://thuviensach.vn

[←15]

Đến tuổi thành niên.

https://thuviensach.vn

[←16]

Từ thiếp lên làm vợ.

https://thuviensach.vn

[←17]

Tam Minh Lương Châu: Chỉ ba vị tướng nổi tiếng người Kinh Châu cuối thời Đông Hán là Hoàng Phủ Quy (tự Uy Minh) , Trương Hoán (tự Nhiên Minh) và Đoàn Cảnh (tự Kỷ Minh).

https://thuviensach.vn

[←18]

Yết giả là chức quan, giống như đặc phái viên của triều đình. Yết giả bộc xạ là người đứng đầu, phụ trách lễ nghi của triều đình và truyền đạt mệnh lệnh đi. Khi cần có thể đảm nhiệm việc xử lý các vụ án oan, dẹp yên đám quan phản loạn.

https://thuviensach.vn

[←19]

Nơi Lưu Tú uống rượu mượn cờ, tức thị trấn Xa Điếm thuộc huyện Xã Kỳ, thành phố Nam Dương, tỉnh Hà Nam ngày nay.

https://thuviensach.vn

[←20]

Đồ đựng rượu miệng nhỏ, thân to, có nắp đậy.

https://thuviensach.vn

[←21]

Dùng binh không có quy tắc cụ thể, nước không có hình dạng cố định.

https://thuviensach.vn

[←22]

Một đảo nhỏ giữa sông Trường Giang, các dòng chảy hợp lưu tạo thành, ngày nay ở Vũ Hán, Hổ Bắc vẫn còn vài vết tích.

https://thuviensach.vn

[←23]

Địa danh cổ, nay thuộc đông bắc Hoắc Sơn tỉnh An Huy.

https://thuviensach.vn

[←24]

Trong vạn điều ác thì dâm đứng đầu, xét hành vi chứ không xét nhân tâm; trong trăm việc thiện thì hiếu đứng đầu, xét nhân tâm chứ không xét hành vi.

https://thuviensach.vn

[←25]

Xưa bóp trán biểu thị sự may mắn.

https://thuviensach.vn

[←26]

Một chức quan lớn.

https://thuviensach.vn

[←27]

Dũng sĩ nổi tiếng thời Đông Chu liệt quốc.

https://thuviensach.vn

[←28]

Đừng trông chờ kẻ địch sẽ không tới, mà lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó. Đừng trông mong kẻ địch không tấn công, mà phải có kế sách vẹn toàn khiến kẻ địch không thể tấn công.

https://thuviensach.vn

[←29]

Tu thành trì, thủ khí cụ, đủ củi ngô, lại được chư hầu bốn phía ứng cứu, nơi đó có thể giữ.

https://thuviensach.vn

[←30]

Loài thú thần trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

[←31]

Loại đao có hai lưỡi và ba đầu nhọn hoắt.

https://thuviensach.vn

[←32]

Với ba quân, có thể làm tiêu tan nhuệ khí, với tướng lĩnh, có thể làm dao động quyết tâm.

https://thuviensach.vn

[←33]

Người giỏi cầm quân, trước tiên không để bị thất bại, sau đó tìm cơ hội đánh bại quân địch. Không thể thắng là do mình, có thể thắng là do địch. Thế nên người giỏi cầm quân có thể làm cho quân địch không thể thắng được mình, nhưng chưa chắc có thể đánh thắng được quân địch. Cho nên nói: Có thể đoán trước được chiến thắng nhưng chưa chắc đã giành được chiến thắng.

https://thuviensach.vn

[←34]

Cuối thời Đông Hán, thủ lĩnh Đạo giáo Trương Lỗ chiếm cứ Hán Trung, dùng tôn giáo để cai quản bách tính, do vậy, người theo đạo phải nộp năm đấu gạo, nên được gọi là Ngũ đấu mễ đạo, triều đình thì gọi là "giặc gạo".

https://thuviensach.vn

[←35]

Nếu đông hơn địch mười lần thì nên vây địch, hơn năm lần thì tấn công, hơn hai lần thì hãy nên chia ra mà đánh.

https://thuviensach.vn

[←36]

Chỉ sự bận bịu của sáu nước thời Chiến quốc chẳng qua là để chuẩn bị cho việc nhà Tần lật đổ nhà Chu. Ý Thu Thụ nói rằng, sự hỗn loạn của chư hầu khắp nơi hiện nay chính là để phục vụ cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

[←37]

Nồi đáy bằng có tai.

https://thuviensach.vn

[←38]

Cái siêu có quai.

https://thuviensach.vn

[←39]

Giỏi thi kinh thì là nho sinh, tinh thông chuyện cổ kim là người thông thái, giỏi diễn giải, tấu ký là đám văn nhân, có thể kết hợp văn chương một cách tinh tế đều là những bậc học giả uyên thâm.

https://thuviensach.vn

[←40]

Không quân nhu sẽ chết, không lương thực sẽ chết, không tích lũy sẽ chết.

https://thuviensach.vn

[←41]

Không có đủ ba điều này, bị diệt vong là điều tất yếu.

https://thuviensach.vn

[←42]

Xe bắn đá.

https://thuviensach.vn

[←43]

Chỉ kẻ ngồi địa vị cao, hưởng bổng lộc nhiều mà tầm nhìn nông cạn.

https://thuviensach.vn

[←44]

Dùng binh không câu nệ dối trá, lừa lọc.

https://thuviensach.vn

[←45]

Quân tử tác chiến tuy có trận pháp, nhưng lòng dũng cảm mới là gốc rễ.

https://thuviensach.vn

[←46]

Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục.

https://thuviensach.vn

[←47]

Đá tảng rơi xuống, ầm ầm ào ào, tựa như tiếng sấm.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chú thích

https://thuviensach.vn